

BURMESE
CLASSIC
.COM

ရွှေစင်္ကြာ
ရွှေစင်္ကြာ

အမြင်သာချိုရင်မှာင်

HELEN VAN SLYKE

PUBLIC SMILES,
PRIVATE TEARS

www.burmeseclassic.com

ပထမမြောက်
၁၁/၉၀(၁)

အထက်ပိုင်းမြို့အမှတ်
၆၈/၉၀ (၂)

မျက်နှာပုံပန်းချီ
အောင်အောင်ဗလ

မျက်နှာပုံပုံနှိပ်
နေလှောင်

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် (၁၀၀၀) အုပ်

ထုတ်ဝေဆန္ဒလ
၁၉၉၀ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

ဘေအိုင်ဗျာ
ပဲခူးမြို့ အဖွဲ့

တံဆိပ်
(၃၅) ကျပ်

ပုံနှိပ်သူ

ဦးထွန်း (၁၃၃၅၅)

အင်းစိန်လမ်း၊ ရန်ကင်း

အမှတ် ၁၄၃၊ မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်လမ်း

တန်တော်ကလေး၊ ရန်ကင်းမြို့

ထုတ်ဝေသူ

စင်္ကြံသန်းသန်းစား (၀၂၃၈၆)

ပြင်းစား ဓာန

အမှတ် (၁၄၀)၊ (၁၇) လမ်း၊

ရန်ကင်းမြို့

မြတ်ဦး

အမြင်သာချို ရင်မှာဦ

(၁)

၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ ဇွန်လထဲတွင် အက်ဒီရစ်ချ်ခန့်နှင့် လက်အပ်
ခဲ့သော ဘက်ဗာလီအိုဆန်သည် အဆိုပါ လက်အပ်
မင်္ဂလာပွဲတွင် 'ဒုတိယ' အပျော်ဆုံး အမျိုးသမီး ဖြစ်ခဲ့
လေသည်။

စိန်ဆွ
မိုင်း

ထိုပွဲတွင် အပျော်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရသူကတော့ အိန်ဂျလစ်
သီဆန်၊ အသက် နှစ်ဆယ်နှစ်နှစ် ရှိပြီဖြစ်သော သတ္တိ
သမီး၏ မိခင်။

စင်စစ် ခုလို ရက်မြတ်မင်္ဂလာပွဲ နှိမည့်အခါ သမယ
မျိုးကို အိန်ဂျလစ် မျှော်လင့်စေစေခံခဲ့ရသည်မှာ ကြာ
တောင့် ကြာရှည် ရှိခဲ့ပြီ။ ချစ်သမီး ဘက်ဗာလီအို
လူကြီး လူကောင်း ဆန်သော၊ ငယ်ရွယ် နုပျိုသော၊
နေခက်ပြီး ဘက်ဗာလီကိုလည်း ချစ်မြတ်နိုးစော လှရွယ်
တစ်ယောက်နှင့် လက်အပ်မင်္ဂလာပွဲ နှိမသော အခမ်း
ဆန်းများပေါ့။ စိတ်ကျကျ ဆိုရလျှင် ခုလို ဖြစ်လွှာဖို့

အိန်ဂျလာ စောင့်ခဲ့သည့်မှာ နှစ် နှစ် လေးက ရှိ ပြီး တက်ပေးလိတစ်ယောက် အိမ်ခွဲပြီး ကိုယ့်အခန်းနှင့်ကိုယ် နေထိုင်ခဲ့သည့်မှ စပြီး အိန်ဂျလာမှာ ဆေးထု ရောက်ခဲ့ ရသည်။ ချစ်သမီးကို စိတ်မချ၊ မဆော်တရော်တွေ ပြစ် ကုန်မှာ စိုးသည်။ ကဲ... ခုတော့ ရင်မှာစောင့်က သည့် မီးကို ငြိမ်းခွင့်ရပါပြီ။ ဘက်ဗာလီတစ်ယောက် ခုလို အိမ်ထောင်တစ်ခု တည်တည်တန့်တန့် ထူထောင်နိုင်ခွင့် ရသည့်အတွက် ရှင်တော်မြတ်ဘုရားကို ကျေးဇူးတင် ပါသည်။ ဘက်ဗာလီ ခုလို ဖြစ်မှ ဖြစ်ပါမလားဟု အိန်ဂျလာ စိုးရိမ်သောက ပွားခဲ့ရသည်လေ။

သူတို့ သားအမိနှစ်ယောက်သည် အခြားခြားသော သားသမီးတွေလို သိပ်ပြီ။ လက်စွန်းတတီး ရှိခဲ့ခဲ့ရလျှင် အချို့သော သားအမိတွေလို လက်စွန်းတတီး ရှိဟန် မဆောင်ခဲ့ကြ။ ဘက်ဗာလီသည် မိဘများကို ဒုက္ခပေး တတ်သည့် ကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့။ မိဘနှစ်ပါးကို ချစ်သည်။ လေး စား သည်း၊ ပြောစကား၊ ဆိုစကား နားထောင်သည်။ သို့တိုင် အိန်ဂျလာသည် မိမိ၏ ရင်နှစ် သီးချော သမီးလေး၏ စိတ်ဓာတ်ရေးရာ အပိုင်းကျတော့ ပြည့်ပြည့်ဝဝ နားမလည်နိုင်။ ကိုယ့်အခန်းနှင့် ကိုယ် နေပြီ။ ကိုယ့်အလုပ်ထဲ နှစ်မြှုပ်နေပြီ။ ကိုယ်လမ်းသာ ကိုယ်လျှောက်နေသည့် နေအကိုင်အစွဲ ဘက်ဗာလီသည် မိဘနှစ်ပါးထံ လာရောက်သည့်မှာပင် ယှဉ်ကျေး ဖော်ရွေ စော သူစိမ်းတစ်ယောက် လာရောက် လည်ပတ်သည်

ပုံစံမျိုး ပေါက်နေခဲ့၏။ အက်ဗာလီက သူ ကိုယ့်ရေး ကိုယ်တာကို သိပ်ဘာဟ မပြော၊ တစ် ကိုယ် တည်း နေထိုင်သည့် ဘဝ၏ ဒုက္ခ သူ့ကွဲများအကြောင်း နှုတ်ဖာ စကားမဆို၊ ဘက်ဗာလီက မိမိ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို လွယ်လွယ် ဖွင့်အန်တတ်သူ မဟုတ်။ သူသည် ဇယ်ဆဝ ကတည်းက သူနှင့် သက်တူရွယ်တူ မိန်းကလေးတွေနှင့် မတူး တစ်မှုထူးခြားနေသူ တစ်ဦး။

မက်စီဆန် ရိပ်သာလမ်းပေါ်ရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း လေးထဲမှ ဝတ်ပြုစင်ချေ့တွင် စန့်ခန့်မတ်မတ် ရပ်ခန သော ဆတိုသမီး၏ သွယ်နွဲ့သော ကိုယ်ခန္ဓာကလေးကို အိန်ဂျလာ ဝေးဝေး အော်မော ကြည့်နေမိ၏။ အက်စီနှင့် ယှဉ်တွဲရပ်နေတော့ သေးကွေးလွန်းနေသည်။ အက်စီက လှေတပ် ယူနီဖောင်းကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သို့သော် ဘက်ဗာလီသည် ခင်ပွန်းလောင်းနှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင် ကိုယ်ခန္ဓာ အလွင်အပြင်အားဖြင့်သာ သေးငယ်နွဲ့ပျော့စွမ်း နေခြင်း ဖြစ်၏။ အပြာနုရောင် ပိုးသားဂါဝန် ဝတ် ထားသည့် ကိုယ်ခန္ဓာ သေးသေး ကွေးကွေးထဲတွင်မူ မြင့်မားသော ရည်မှန်းချက်တွေ၊ ခိုင်မာပြတ်သားသော ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ အမြစ်တွယ် ရှင်ဆန်နေကြ၏။ ဘက် ဗာလီသည် ပြင်ပရုပ်သွင်အားဖြင့် အက်စီလေးက ခန့်ညား ထည့်ဝါခြင်း မရှိသော်လည်း စိတ်ဓာတ်ရေးရာ အပိုင်း တွင်မူ အက်စီထက်ပင် ပိုပြီး ခိုင်မာပြတ်သားသူ ဖြစ်၏။ သို့ဆိုသည့်အတွက် ဘက်ဗာလီတွင် နွဲ့ပျော့သော

ညင်သာနူးညံ့သော မိန်းမသား အရည်အသွေးများ
 ချိုတဲ့နေ့သည်ဟု မဆိုလို၊ ဘက်ဗာလီကား၊ ကြွင့်နာ
 ယုယတတ်သော၊ သစ္စာရှိသော၊ ကိုယ်ကျင့်တရား ထိန်း
 သိမ်းတတ်သော မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သို့တိုင်
 ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ် ဝန်းကျင်တွင် ကြီးပြင်း ရှင်သန်ခဲ့သည့်
 ပညာတတ် လူတန်းစား မိန်းကလေးအများစု နည်းတူ
 ဘက်ဗာလီလည်း အရေးကြီးသော ကျင့်ဝတ် စည်းကမ်း
 များကို ချိုးဖောက်စေရင်း ချိုးဖောက်ခဲ့ပေမည်။

ဘက်ဗာလီ ထိုသို့သော ကျင့်ဝတ် စည်းကမ်းများကို
 ချိုးဖောက်ခဲ့ကြောင်း အိန်ဂျလာ တီတီကျကျ ရေရေ
 ရာရာ မသိ၊ သို့သော် သည့်အကြောင်းတွေ ခေါင်းထဲ
 စဉ်းမစဉ်းစားမိအောင် အိန်ဂျလာ ဆုံးဖြတ်ထားလေ
 သည်။

* * *

အဆိုပါ ကျင့်ဝတ်စည်းကမ်းနှင့် ပတ်ဆက်၍ လွန်ခဲ့
 သည့် နှစ်နှစ်တစ် တစ်ခုအတွင်း ဘက်ဗာလီ အကြိမ်
 ပေါင်း အောင်စောင်းမတ စဉ်းစားဆင်ခြင် ကြည့်ခဲ့၏။

ခုဆို သူသည်။ အိမ်ထောင်သည်တစ်ယောက် စေခင်ထိန်း
 လိုက်နာရမည့် ကျင့်ဝတ် စည်းကမ်းများကို သစ္စာဆို
 အဓိဋ္ဌာန်ပြုနေ၏။ သည် ကျင့်ဝတ် စည်းကမ်းများကို
 လိုက်နာ စေခင်ထိန်းဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ထား၏။ သည်ကြား၊
 ထတပင် မိမိ၏ အတိတ်ဖြစ်ရပ်များက ခေါင်းထဲ စိုးဝင်
 နေသည်။ အက်ဒ်ဟာ ငါ့အတွက် အသင့်မြတ်ဆုံး
 ယောကျ်ားတစ်ယောက်ပါဟု စိတ်ထဲတွင် ထပ်တလဲလဲ
 ရွတ်ဆိုနေမိ၏။ ငါ့တို့နှစ်ယောက် အစယောက်ကို တစ်
 ယောက် ပျော်ရွှင်မှုကို ပေးနိုင်ရမယ်။ အိမ်ထောင်ရေး
 သူ့ကို ပေးနိုင်ရမယ်။ အလျင်က ဖြစ်ပျက်သမျှအတွက်
 အားလုံးဟာ အမှားလုပ်ရပ်တွေ မိုက်မဲတဲ့ ပုန်ကန်မှုတွေ။

ခန့်ညား ချောမောပြီး ချစ်ရည်လွှမ်းဆော့ သူ
 မျက်နှာကို မော့ကြည့်မိသည်။ မောင်က လူ့တော်
 တစ်ယောက်ပါ။ လူ့ကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ မောင်ဟာ
 ငါ့လို မိန်းကလေးမျိုးနှင့်မှ ထိုက်တန်ပါမလား။ ဘဝကို
 ပျိုးထောင်ဆဲ ကာလ များတွင် ဤတွေ့ခဲ့ရသော
 အဖြစ်များကြောင့် လိပ်ပြာမသန့် ဖြစ်နေသည့် စိတ်တွေ
 ထို ခေါင်းစဲမှာ အတင်း မောင်းထုတ်နေရသည်။ မိမိ
 သည် ယောကျ်ား နှစ်ဦးအတွက် မိမိ၏ လိမ္မာယဉ်ကျေး
 သော မိန်းကလေး တဝတ် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် စွန့်လွှတ်ခဲ့
 သည့် မဟုတ်လား။ တစ်ကြိမ်ကတော့ မလိမ့်မိုး မလိမ့်
 နှင့် အပြစ်ကင်းစွာ မှားဖျင်းခဲ့ခြင်းပါ။ နောက်တစ်

www.burmeseclassic.com

၆ မြတ်ငြိမ်း

ကြိမ် တထော့ လေးကတိ အရှေ့တိုက်ချင်စိတ်ဖြင့် မိမိ ကိုယ် မိမိ မျက်ဆီးခဲ့မိခြင်းပါ။

ထိုသို့ မိမိမိမိစွာ ပြုမူခဲ့သော မိမိ၏ လုပ်ရပ်များ အတွက် ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင် ရှုံ့ချ ခဲ့မိသည်။ တကယ်တော့ ထိုသို့ မိမိကိုယ် မိမိ အပြစ်တင် ရှုံ့ချခဲ့ခြင်းမှာ မှားပါသည်။ အပြစ်တင်ချင်လျှင် မိမိ နေထိုင်သည့် ခေတ်စားလေနှင့် မိမိ ရှင်ဆန် ကျင်လည်နေသည့် လူနို့မူ နေကြောင်း အပြစ်ထင်မည် မဟုတ်ပါလား။

ဘက်ဗာလီနှင့်တကွ သူလို ငယ်ရွယ်နုပျိုသော မိန်းကလေးများအဖို့ ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ် ခန်းကျင် ခေတ်ကာလသည် ထူးခြားသော ခေတ်ကာလမျိုး ဖြစ်၏။ ထိုခေတ် ထိုအခါသည် အပေစင်နှင့် အဆစ် လွန်ဆွဲနေသောကလေး၊ သူတို့သည် ရှေးရိုးစဉ်လာ လူမှုစည်းကမ်းများအောက်မှ ရုန်းထွက်ဖွဲ့အားသန်နေကြသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ငယ်စဉ်တေခင်ကျေး ကလေးဘဝစ ပြီး

လူကြီးသူမများ၏ ဆုံးမ ဩဝါဒများကလည်း ရင်ထဲမှ အမြစ်တွယ်နေကြသည်။

ဘက်ဗာလီက ဘဝကိုတွယ်တားသည်။ ဘဝအတွေ့အကြုံကို ရှာချင်သည်။ သို့သော် အတွေ့အကြုံ ထစ်များကိုလည်း ကြေးကန်ရှုံ့နေသည်။ အထက်တန်းကျောင်းသူ ဓာဝကပင် သူနှင့်သူ သူ့ပယ်ချင်းများသည် 'အညှစ်လွယ်' သော မိန်းကလေးများ မဟုတ်ကြ။ အပျိုစင် ဘဝကို ကိုတန်ဖိုးမထားတတ်သူများ မဟုတ်ကြ။ သူတို့အားလုံး ရည်းစားဆန်စ ဝမ်းကြ၏။ ချစ်ခွန်းတုံတင် ကြည့်စယ်ကြ၏။ သို့သော် အဆုံးစွန်သောအဆင့်ထိ တယ်တော့မျှ အခရောက်မခံ။ သူတို့သည် အခါစား မိန်းမများ မဟုတ် ဟု ခံယူကြသည်။ ပို၍ ကျယ်ကျက်ပြန့်ပြန့် ပြောရလျှင် မိမိတို့၏ မိသားစုများကို အရှက်တကွ အကျိုးနည်း အပြစ်မခံနိုင်။ ပို၍တိတိကျကျဆိုရလျှင် မိမိတို့လက်မထပ်မည့် ယေဘုကျားများနှင့် ဘယ်တော့မျှ အတူမဟိပ်။

သို့တိုင် သူတို့ထစ်တွေသည် ဆေးလိပ် သောက်ချင် သောက်မည်၊ အရက်သောက်ချင် သောက်မည်၊ ကိုယ့်ကား ကိုယ်မောင်းပြီး ခရီးသွားမည်၊ တစ်ခါတစ်ရံမိသားစုများ တွန့်ဆုတ်ဆွန့်ဆုတ်ဖြင့် အနံ့ကွတ်နေသည့် ကြားမှ ကိုယ်ပိုင်သီးသန့် အခန်းငှားနေချင် နေကြမည်။ နောက်ပြီး ဘဝရှေးရေးကို ထူးထူးစွာ စိတ်တူးယဉ် စိတ်ကုန်းဆွဲကြမည်။

မြတ်ဗြိမ္း

ဘက်ဗာလီက ကိုယ့်အခန်းနှင့်ကိုယ် သီးသန့် နေ
အော့မည် ဆိုသောအခါ မိခင်ဖြစ်သူ အိန်ဂျလဇက
မျက်ရည်လည်ရွှဲပြင် ဝမ်းနည်းစကားခဲ့၏။

‘သမီး ဘယ်လို မိန်းကလေးမျိုးဆိုတာ မေမေတို့
သိတယ်သမီး၊ သမီးဒေဗတော့ မေမေပါ တစ်မိနစ်မှ
ဖျော့စဉ်ဖျော့စဉ်အိပ်လို့ ရမှမဟုတ်ဘူး၊ အမီးအတွက် စိတ်
ပူနေကြမှာ၊ သမီး ခုလို ပြောင်းရွှေ့ သွားလို့ မေမေတို့
စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်တာကြောင့် တစ်ခုတည်း မဟုတ်
ဘူး၊ သမီးလို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ထည်း အခန်းငှားနေတာ မတင်တယ်ဘူးလေ၊ သမီးက
တစ်ယောက်တည်း နေရလေစေအောင် ငယ်လွန်းသေး
တယ်လေ’

‘သမီးမရှိရင် မေမေတို့လဲ ဟာတော့ကြီး ဖြစ်နေ
မှာ၊ နောက်ပြီး သမီးလဲ ပင်ပန်းမယ်၊ စတိုးဆိုင်မှာ
စာစနေလုံး အလုပ်လုပ်၊ ပြန်လစတော့ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်
ပြုပြင်ရ၊ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ် ချက်ရနဲ့ မလွယ်လှဘူး၊
ဒါပေမယ့် ဒီဘဝမျိုးနဲ့ သမီး နေချင်တယ်ဆိုတာ မေမေ
တို့ သိပါတယ်၊ သမီးအနေနဲ့ အသိုက်ကို စွန့်ခွာရမယ့်
အချိန်တန်ပြီလို့ပဲ ယူဆရမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီစကား
တွေ ပြောနေရတာ သမီးကို မေမေတို့ယုံကြည် စိတ်ချမှု
မရှိလို့ မဟုတ်ဘူးနော်’

‘မေမေနဲ့ပေးပေး သမီးအတွက် စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ မေမေ၊
သမီး အဆင်ပြေသွားမှာပါ၊ အမယ်လေး... မေမေရယ်၊

သမီး တရုတ်ပြည်မှာ ဆွားနေတာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီး
နေမှာ ဗဟိုပန်းခြံနားလေးတင်ပါ၊ ထမီးလားဇယ်ဆိုရင်
မေမေတို့ဆီမှာ တစ်ပတ်ကို ငါးရက်လောက် လစပြီး
ညစစစားလို့ ရတယ် မေမေရဲ့၊ နောက်ခြီး ခုလို နေဖြစ်
သွားတဲ့ အဓိက အကြောင်းရင်းကိုမိ မေမေသိသားနဲ့၊
အဲဒီနေရာကဆို စတိုးဆိုင်နဲ့ သွားရေးလားရေး လွယ်ကူ
တယ်လေ၊ ခု သမီးက ရာထူးတစ်ဆင့် တိုးနေပြီဆိုတော့
အချိန်ပြည့် အလုပ်လုပ်ရတော့မှာ၊ တစ်ပတ်ကို ခြောက်
ရက်လုံးလုံး အလုပ်ဆင်းချင် ဆင်းရမှာ မေမေရဲ့’

ဘက်ဗာလီ သူ့ မေမေကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြခဲ့
၏၊ သည်တော့ သူ့ ဖေဖေ ဟယ်ရီသီဆန်က...

‘အမေကြီးရယ်၊ အစိုးရိမ်ကလွန်းတဲ့ အတွေးကြီးလို
နေရာကကား ကစားဆီးကစားဆီး လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ အမယ်
လေး... အိန်ဂျလဇ၊ မင့်သမီးက အရွယ်ရောက်နေပါပြီကွ၊
ကိုယ်တို့ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေတွေရဲ့ သားသမီးတွေ
ထဲမှာ သမီး အသက် အရွယ်လောက်နဲ့ လက်ထောက်
အဝယ်တော် ရာထူးမျိုး ရထားတာ ဘယ်သူ ရှိလို့လဲ၊
ကိုယ်ကတော့ သမီးအတွက် အရမ်း ဂုဏ်ယူတယ်ဟေ့၊
ကိုယ်သမီးဟာ တစ်နေ့မှာ ထိပ်တန်း အရာရှိကြီးတစ်ဦး
ဖြစ်မှာကွ၊ မင်း သူ့ ကို ကြိုက်သားအုပ်မကြီးလိုအခြေအနေ
ကိုယ့်အတောင်အောက်မှာပဲ ထားချင်လို့ ကယ်ဖြစ်ပါ
မလဲ’

www.burmeseclassic.com

ဘယ်ဘဝလီက ဖခင်ကို ကျေးဇူးတင်စွာ လှမ်းကြည့်
၏။ ဖခင်က သူ့ကို ကေလီပဲ ဆက်တက်စေချင်သည်။
သို့သော် သူက ကေလီပဲသို့မသွားရအောင် စောင့်ပန်
ခဲ့သည်။ ကျောင်းဆက်တက်မည့်အခါ အသည်ဆိုင်စာစ်
ဆိုင်တွင် အရောင်းစားရမ အလုပ်ကို ဝင်လုပ်သည်။
ထိုအလုပ် လုပ်သည့် အခါရောင်းဆိုင်မှာ အကောင်းစား
အဝတ်အထည်များ ရောင်းသည့် ဝယ်လ်ဘီစတိုး၊ ပဉ္စမ
ရိပ်သာ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ရှိသည်။ ဝယ်လ်ဘီစတိုး
သည် နယူးယောက်တွင် တန်ဖိုးကြီး ထိပ်စား ပစ္စည်း
များကိုသာ ရောင်းသည့်ဆိုင်။

ဘက်ဗာလီသည် အသက် ဆယ်ရှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးသည်။
သို့သော် စိတ်ကူးယဉ်စွာ အကောင်းဆုံး ထိုအရွယ်မှာပင်
သူက မိန်းမသားများ၏ အပြည့်ခံ တဝဲ အကြောင်း
စဉ်းစား ဆင်ခြင်ခဲ့သည်။ သူ၏ အပြည့်ခံဘဝ ဘယ်
အလောက် ခိုင်မာမှု ရှိမရှိကို မေးခွန်းထုတ်ခဲ့၏။

ထို အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့အချစ်ဆုံး
သူငယ်ချင်း ရွယ်ဇဲလ်နှင့် အကြီးအကျယ် ငြင်းခုံခဲ့ရ
သည်။ အထူးအပြင် ကေလီလေးက ဘေးခပ်မလေးကို
တွေ့၊ ကေလီလေးက ကေလီလေးကို လက်လွှတ်လိုက်
ရ၊ နေ့စဉ်ဆုံး ကေလီလေးက ကေလီလေးကို ပြန်ရ
ဟူသော ရုပ်ရှင် ဇာတ်လမ်းတွေထဲမှ ရုပ်ရှင်တစ်ကားကို
ကြည့်ပြီးချိန်မှာပေါ့။ သူတို့ ပေါင်းကြ လေသတည်းဟု
ကြိုတင်တွက်ဆယ့်ရသည့် ဇာတ်သိမ်းခန်းကို ရွယ် ကျေ

နပ်အားရနေသလို ဘက်ဗာလီက အေးရဲ့ ကျေနပ်ခြင်း
မဖြစ်နိုင်။

ဇာတ်လမ်းက ကြောင်ပါထယ်ဟာ၊ မင်းသမီး
ရှောဇိက မင်းသား ဇာတ်ရိုနဲ့ လက်ထပ်ပြီးတဲ့နေ့ကပိုင်း
ဘာဖြစ်လို့ သူ့အလှူတန် လုပ်ခန်းကို ဆက်မလုပ်နိုင်ရ
မှလဲ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ယေကျားတွေရဲ့ အတ္တမာန
ကို ထိခိုက်မှု စိုးလို့ပေါ့ကွယ်။ ယေကျားဆိုတော့မိန်းက
အိမ်ထောင်တစ်ခုကို သူတို့ပါ ဦးဆောင်ရှာဖွေ ကျွေးချင်
ကြတာ မဟုတ်လား။

‘တစ်စည်းတမ်းကို ဘယ်သူက သတ်မှတ် ခဲ့တာလဲ၊
ခုကွပ်ပဲ ရှယ်ရယ်၊ အိမ်ထောင်စု တစ်ခုမှာ အတ္တမာန
တစ်ခုပဲ လားရမယ်လို့ကေလီ ဘယ်သူက ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ
လဲ၊ စပင်စာ အရေစီနား။’

ရွယ် သက်ပြင်းချသည်။
‘ဘယ်သူကမှအော့ စည်းကမ်းဥပဒေတွေ ထုတ်ခဲ့တာ
မထုတ်ဘူးပေါ့၊ အစည်အလာက ဝိအတိုင်း ဖြစ်လာခဲ့
တာပဲပေါ့၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ငါ့ဟာ နင့်ရဲ့ အချစ်
ဆုံး သူငယ်ချင်းပါ ဘက်ဗာလီ၊ ဒါပေမယ့် နင့်ကို ငါ
နားမလည်ဘူး၊ နင် အိမ်ထောင်ရက်သားကျပြီး ထား
တွေ့ သမီးတွေ မလိုချင်ဘူးလားဟင်’

‘ဟဲ့... သိပ် လိုချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဘာကိုစွဲ
နှစ်မျိုးစလုံး ပြင်တူလုပ်လို့ မဖြစ်ရမှလှဆိုတာ ငါ

၈၂ မြစ်ငြိမ်း

စဉ်းစားမရဘူး၊ အလုပ်လဲလုပ်မယ်၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုလဲ ထူထောင်မယ်လေ၊ တခြားမိန်းမတွေလဲ ဒီလိုပဲ လုပ်နေကြတာမဟာ'

'ဘယ်သူတွေလဲ၊ အယ်လီနာ ရှစ်မီလား'

သူ့ စကားကြောင့် ဘက်ဗာလီ ရယ်မောမိ၏။ ထို့နောက် ဘက်ဗာလီ အလေးအနက် ဖြစ်လာပြန်သည်။

'မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ပါ၊ နင် ဉာဏ်အခြေအမြင်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ရင် ငါ ပြောသလိုမျိုး မဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းတို မရှိဘူး၊ ငါကတော့ အတတ်ပညာတစ်ခုနဲ့ အသက်မွေး ဝမ်းကြောင်းချင်တယ်ရှယ်၊ ခုလုပ်နေတဲ့ အခရောင်းစားရေးအလုပ်ဟာ ငါ့ရဲ့ ပထမခြေလှမ်းပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဝယ်လ်အိမ်မှာ ငါ့ဟာအဝယ်အတတ် ဖြစ်လာစေရမယ်၊ တစ်နေ့မှာ ကုန်ပစ္စည်း မန်နေဂျာကို ဖြစ်လာချင် ဖြစ်လာမယ်၊ ဆီလ်ဗီယာ ရှသက်ဇင်ကျာလူ ပေါ့ဟယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို နှမူနှာယူလို့ ရတယ်လေ၊ သူ့မှာ ပွဲတိုးနိုင်တဲ့ ခင်ပွန်းသည်လဲ ရှိတယ်၊ လူတွေ မော်ကြည့်ရမယ့် အလုပ်တစ်ခုလဲ ရှိတယ်'

'မှန်ပါရှင်၊ ဒါပေမယ့် နင်ပဲ ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ သူ့ခမျာ သုံးကြိမ် သုံးခါတိတိ အပြောင်းအလဲ လုပ်ခဲ့ရတယ်ဆို၊ ခု ရထားတဲ့ ပွဲတိုး ခင်ပွန်းသည်နဲ့ မတွေ့မီ နှစ်ကြိမ်တိတိ အိမ်ထောင် ပျက်ခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား၊ ငါတော့ အဲဒီလို မဖြစ်ချင်ဘူး ကျေးဇူး တင်ပါတယ်၊ နင် မျှော်မှန်းတဲ့ စီးပွားရေး တောနက်ကြီးထဲမှာ ကျင်

လည်ရမယ့်အစား ငါတော့ စပျစ်နွယ်တွေ နွယ်တက်နေတဲ့ တဲကုတ်ဆလေး တစ်လုံးနဲ့ပဲ ရောင်ရဲ တင်းတိမ်ချင်တယ်'

'ဘက်ဗာလီ၊ နင်က ထာဘူဝရဲ့ ဥပဒေသတွေကို ဆန့်ကျင်တော်လှန်ဖို့ ကြိုးစားနေတာကိုး။ ယေဘုကျားတွေက အလုပ် လုပ်တယ်၊ သူတို့မိသားစုတွေကို ရှာဖွေကျွေးမွေးတယ်၊ မိန်းမ တွေကတော့ မယားဂေစင်း ဖြစ်မယ်၊ မိခင်ကောင်း ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဘဝရဲ့ အရသာကို ကောင်းကောင်း ခံစားလို့ရပါပြီဟယ်'

'ငါတို့ဟာ သူတို့နဲ့ တန်းတူရည်တူ မဖြစ်သင့်ဘူးလား' ငါ့မှာ ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွေးလဲ ရှိတယ်၊ ရည်မှန်းချက်လဲ ရှိတယ်ဆိုရင် မိန်းမသားဆိုတာ ပါရမီ ဖြည့်တက်ဆိုတဲ့ အယူအဆကို မစွန့်လွှတ်ဆင်ဘူးလား'

'နင်ဟာ တော်တော် ခေါင်းကျောမမတဲ့ တောင်မတဲ့ ဘက်ဗာလီ၊ ငါတို့နဲ့အတူ ကေလီပိ ဆက်ဆံပါတဲ့ ဆိုတာကို ငြင်းဆန်ခဲ့သလိုမျိုးပေါ့'

'အဲဒါက အချိန်တွေ အလဟဿ ဖြစ်တယ်လေ၊ အဲဒီ အချိန်အတွင်းမှာ ငါအသက်မွေးဝမ်းကြောင်း ပညာရပ်ကို ဆည်းပူးနေတယ်၊ အဲဒီ အတွက်လဲ လခရနေတယ်၊ နင့်တို့က ကေလီပိမိန်းကလေး အနာမာဏ ကျွေးတဲ့ အစားအသောက်တွေ စားပြီး ဝတ်တံပြုကြီးတွေ ဖြစ်ပြီ၊ လင်တစ်ယောက် ရှာဖွေနေချိန်မှာ ငါက ငါ့ကိုယ်ပိုင် နာမည် တစ်လုံး ရအောင် လုပ်နေတာ သူငယ်ချင်း-

အဲဒီလို နားမညီဘစ်လုံး ရတာနဲ့ ငါ့ကိုယ်ပိုင် အခန်းနဲ့ ငါ့နေထာမှာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီအကြောင်း လူကြီးတွေကို သွားမပြောပါနဲ့၊ သူတို့မှာ ဒီလို စိတ်ကူး စိတ်သန်းမျိုး ရှိတာမထုတ်ဘူး။

အင်္ဂလိပ်က မျက်နှာပျက်နေသော သူ့ သူငယ်ချင်း ကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

အဲဒီခလေးကြီးထဲ စိုးရိမ်ပူပန် မနေစမ်းပါနဲ့ဟယ်' ဆောတာမှာပဲ။ ငါ့ဘာမေမေပြောသလို အဆင့်တစ်ဆင့် ကိုကျော်ဖြတ်' နေဘာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှားပေါ့၊ နောက် ဆုံး တခုတော့ နင်တို့တွေလိုပဲ ဇာတ်လမ်းနိဂုံး ချုပ်ချင် ချုပ်သွားမှာပေါ့။ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့ ဆင်ခြေဖုန်း ရပ်ကွက်က အိမ်ရှင်မ တစ်ယောက် အဖြစ်မျိုးနဲ့လေး၊ ဒါပေမယ့် ရယ်... ငါ့ရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခု ရှိနေတယ်။ အဲဒီဆန္ဒကို မပြည့်ဝမချင်း ငါ့ဘယ်ဘာမှ နားခနဲမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့စိတ်ကူးဟာ မစွယ်မဆု ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမယ် ဒါပေမယ့် ငါ့စိတ်ကိုက ဒီလိုဖြစ်နေတာကိုး။

နင်က ထူးခြားတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါ ဘက်စာလီ၊ နင်က ငါ့တို့အားလုံးထက် အခြံတမ်းပိုပြီး လွတ်လွတ် လပ်လပ် နေတတ် တွေးတတ်တဲ့ သူပါ။ ဒါပေမယ့် ဒါလို့ အဲ...အဆင့်တစ်ဆင့်ပဲ ဖြစ်ပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်းပါတယ်။ ငါ တစ်ယောက်ချင်း အနေနဲ့ ပြောရရင် နင်ဘာဖြစ်လို့မှား အဲဒီလို စတိုးဆိုင်မှာ အစောင့်ပြီး အလုပ်လုပ် ချင်ရသလို့ဟယ်။ အေးလေး။

ဒါက နင့်ကိုစွဲပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်နေ့နေ့ နင် တထယ် ချစ်တဲ့ ယောကျ်ား တစ်ယောက်ကို တွေ့လာတဲ့အခါ နင့်စိတ်ကူးတွေ အားလုံး ပြောင်းချင် ပြောင်းဆွား မှာပေါ့။

ဘက်စာလီ ရယ်မေလို့က်၏။

'နင်နဲ့ ငါ့အမေနဲ့အတူတူပဲ၊ မေမေကေဆီ-ငါ့ကို လုံးဝ အိမ်ထောင်မပြုပဲ နေတင်ထက်စာရင် စိတ်မချမ်းမသာနဲ့ အိမ်ထောင်ကျ နေတာကို မိပြီးဆိုလား တဟား ငါ ဝယ်လ်ဘီစတိုးမှာ ဥက္ကဋ္ဌရာထူး ရနေဦး၊ 'မေ့ထီဆန်' ဘဝနဲ့ပဲ ရှိနေမယ်ဆိုရင်တော့ မေမေအမြင်မှာ အောင် မြင်မှု ရတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်မှာပဲ။

'ဖေဖေကတော့ မေမေနဲ့ ခုတူဘူး၊ အဲဒီအတွက် ငါ့မှာ အံ့အား အင်ရတယ်။ ငါ့ပညာရေးကို ဆုံးခန်းတိုင် အောင် ဆက်မလိုက်တဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဖေဖေက အကြီးအကျယ် အပြစ်ပြောခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့် ငါ လင်ယူ သားမွေး ကိုစွဲကို ပြောမယ့်အစား အသက်မွေး ဝမ်း ကြော်ငြင်း ပညာရပ်အကြောင်း ပြောနေသံ ကြားထော့ အေးပေ ကြည့်နူးကျေနပ်နေပုံရတယ်။ ငါ ထင်ထယ်တဲ့ အပေအမေ တွေဟာ သူတို့ရဲ့ သမီးပျိုလေးတွေကို ဘာ စကားစ လူငယ်လေးတွေ လက်ထဲ ဝဲ ကွက် အပ်ရမှာ များကို ဆတူစေမတွေ့လှဘူး။ ဖေဖေက ငါ့ကို တစ်သက် ထုံးအပျိုစင်ဘဝနဲ့ပဲ အရိုး ထုတ်စေချင်တယ် ထင်ပါရဲ့။

www.burmeseclassic.com

နောက် သုံးနှစ်အကြာ၊ ဆလေးအမေ ဖြစ်နေပြီ
 ဖြစ်သော ရုသီဝဲလ်ဘယ်လီယာဆန်နှင့် သူ့ယောကျ်ား၊
 ဆည် သူ့သူငယ်ချင်း၏ မင်္ဂလာစွဲတွင် သတိုးသမီး
 အဖုန်း သတိုးသားအဖုန်းအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရင်း၊ အစ်ချိန်
 က ဘက်ဗာလီ ပြောခဲ့သည့် ဆလေးအနက် စကား
 များကို ပြန်လည် ကြားယောင်နေမိ၏။ မိမိတို့၏ ဘဝ
 နေ့စဉ်ရေးများကို ဘက်ဗာလီက တိကျမှန်ကန်စွာ ဟော
 ကိန်း ဖတ်နိုင်ခဲ့သည်။

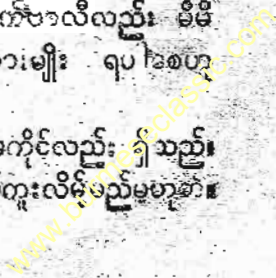
ရုသီသည် ဆယ်ကိုးနှစ် သမီးအရွယ်တွင် ကောလိပ်မှ
 ထွက်ပြီး အိမ်ထောင် ပြုခဲ့သည်။ ဘက်ဗာလီကတော့
 ဝယ်လ်ဘီစတိုးတွင် လက်ထောက် အဝယ်တော် ဖြစ်ခဲ့
 သည်းစုံမှတစ်ဆင့် ဤဘက်အဝယ်တော်ရာထူးသို့ တစ်ဆင့်
 တက်ခဲ့သည်။ ခုဆို သူ့ကိုယ်ပိုင်အခန်းနှင့် သူ့နေခဲ့တာ
 နှစ် နှစ်ရှိပြီ။ သည်နေ့တော့ သူ့အပေါ် စခနာ နား
 လည်တတ်သော လူတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်လိုက်ပြီ။

သည်အချိန် သည်ကလေးအတွင်း ဘက်ဗာလီလည်း
 ဒုက္ခသုက္ခမျိုးစုံနှင့် ကြုံတွေ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရမည် မလွဲဟု အိန်
 ဂျလစသီဆန်လိုပင် ရသီလည်း ထင်မြင် ယူဆထား၏။
 သို့သော်လည်း သံသယများကို သံသယအဆင့်မှမပွဲထား
 ခဲ့။ ဘာကြောင့်ဆို ဘက်ဗာလီဆိုသည့် မိန်းကလေးက
 ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ တိုင်ပင်ပန်းနှောတတ်သူ၊ ကိုယ်လမ်း
 ကိုယ်တွင် လျှောက်တတ်သူ၊ အတိဒုက္ခ ရောက်နေချိန်မျိုး
 မှာပင် တစ်ပါးသူ၏ အကူအညီကို တောင်းခံခြင်း မပြု

တတ်သူ၊ လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်တာ ကလေးအတွင်း အက်
 ဗာလီသည် ကူညီဖေးမမည်သူများ၊ ဆားခေ၊ နှစ်သိမ့်
 သူများ အသည်းအသန် လိုအပ်ခဲ့မည်မှာ မလွဲကောက်ဖြစ်
 ၏။ တကယ်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ကူးကူးလူးလူး
 ရင်းရင်းနှီးနှီးနေခဲ့ကြလျှင် ကောင်းသားဟု ရုသီ စဉ်းစား
 မိ၏။

ယခုပင်လျှင် သူ့ သူငယ်ချင်းသည် အက်ဒါရစ်ချမန်
 ကို ချစ်မြတ်နိုး၍ လက်ထပ်ခင်သို့ နှစ်နေသည့်တိုင် ရုသီ
 စိတ်ထဲ မအိမ်လည်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဘက်ဗာလီသည်
 ပတ်စန်းကျင် အသိုက်အခန်း၏ မျှော်လင့် ခြောက်တ
 ချက်အရ အခြေချ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ဆဲလိုဖြစ်နေသည်။
 တစ်စုံတစ်ရာတော့ လစ်ဟာနေသည်။ ဘာရယ်လို့တော့
 မသိ။ သတိသမီးကိုကြည့်ရတာ တစ်စုံတစ်ရာကို စိတ်ပျက်
 လက်လျှော့နေပုံမျိုး။ မိမိလက်ထပ်စဉ်တုန်းကဆို မိမိဘဝ
 အလုံးစုံကို ကျော့ဖရီအယ်လီယာဆန် ထံတွင် ပုံအပီအမည်
 အခေးတွေ့ပြီး ပျော်ရွှင်မြူးကြွလိုက်သည့်ဖြစ်ချင်း၊ မိမိ၏
 အိမ်ထောင်သက် သုံးနှစ်တာကာလအတွင်းကျော့ဖရီးနှင့်
 လက်ဆက် ခဲ့သည့်အတွက် တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ နေ့စဉ်
 ရခဲ့ခြင်းမရှိ။ ယခု ချစ်သူငယ်ချင်း ဘက်ဗာလီလည်း မိမိ
 လိုပင် ဆန္ဒပြည့်ဝသည့် အနေအထားမျိုး ရပါစေဟု
 ဆုတောင်းမိသည်။

ခုဆို ဘက်ဗာလီမှာ အလုပ်အကိုင်လည်း ရှိသည်။
 သည်အလုပ်အကိုင်ကို စွန့်ပစ်မိ စိတ်ကူးလိမ်မည်မဟုတ်။

နေ့စဉ်ပြီး ထေရဝင်မေရင်းခန့်ချော့သော လင်ယောကျ်ား
ကိုလည်း ရပြီ။ သည် လင်ယောကျ်ားက ဘက်ဗေလီ၏
လုပ်ငန်း အောင်မြင်မှုကို ရစိတ်မှလှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဂုဏ်ယူ
တတ်သူ။

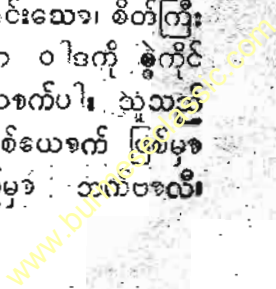
ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းကလေးထဲတွင် ဘက်ဗေလီအား
ချစ်ခင်မြတ်နိုးသော အခြားသူများလည်း ရှိနေ၏။ ထို
အထဲတွင် ဘက်ဗေလီ၏ အထက် လူကြီးဖြစ်သူ ဆီလီ
ဗီယာရှလက်ဇင်ဂျာလည်း ပါသည်။ ဆီလီဗီယာက အေး
အေးခွမ်းခွမ်း နေထတ်သော ချစ်လင် ဟာမန်နှင့်အတူ
ထိုင်နေသည်။ ဆီလီဗီယာက ဘက်ဗေလီကို လူတစ်
ယောက် အနေဖြင့်လည်းနှစ်သက်သည်။ သူ့ အရည်အချင်း
များကိုလည်း လေးစားသည်။ လက်လီ အခရာစီးလွှေစက
တွင် ဘက်ဗေလီ နေ့ချင်းညချင်း ထရိပ်ရိပ် တိုးတက်လာ
သည့်မှာ ဆီလီဗီယာ၏ ကြည့်ရှု စေခင်မမှု အများကြီး
ပါသည်။ သို့သော် ဘက်ဗေလီကို လေ့လာကြည့်တော့
မယားကေရင်း တစ်ယောက် အဖြစ်တော့ ထိပ်တန်း
အရာရှိ တစ်ဦးအဖြစ်ပါ အောင်မြင်ချင်သည့်အနွှံ့ အရိပ်
အယောင်များ တွေ့နေရသည်။

ထိုသို့သော အရည်အသွေးမျိုးကို သည်ခေတ် မိန်းမ
အများစုထံတွင် မတွေ့ရ။ မိမိကိုယ်တိုင်သည်ပင် အိမ်
ထောင်နှစ်ဆက်တိတိ ပျက်ပြီးမှ သည်ဘဝမျိုး ရခဲ့သည်
မဟုတ်လား။ သည်လို ထိပ်တန်း အရာရှိဘဝနှင့်ပျော်ရွှင်
ချမ်းမြေ့သော အိမ်ထောင်ရှင်ဘဝကို မရမီကလေးများ-

အတွင်းမှာတော့ စိတ်ပင်ပန်း ဆင်းရဲမှုပေါင်း များစွာ
နှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။

ပြင်ပထမ္မာ၏ အမြင်မှာတော့ ဟာမန်သည် 'ထဘီ
နားခိုခမ်းသူ' ဖြစ်နေ၏။ စည်လှို ဇွဲချက်မျိုးကို ဆီလီ
ဘီယာ မခံနိုင်။ အိမ်ထောင်တစ်ခုတွင် ယောကျ်ားအစ
အခရာ၊ လင်ယောကျ်ားဖြစ်သူက မိန်းမဖြစ်သူထက်
ပိုတော်ရမည်၊ ပိုကြံ့ခိုင်ရမည်၊ ပိုချမ်းသာရမည် ဟူသော
အယူအဆကို ဆီလီဗီယာ အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး ဆန့်ကျင်
တိုက်ခိုက်ခဲ့၏။ အိမ်ထောင် တစ်ခုတွင် မိန်းမဖြစ်သူက
ဦးဆောင် စီးပွားရှာရသည့်မှာ ရှက်ဖွယ်လိလိ ဖြစ်သည်
ဟူသော အမြင်ကို ဆီလီဗီယာ တော်လှန်ခဲ့၏။ ခုတော့
ဆီလီဗီယာ အသက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီ။ သူတို့တစ်တွေ
၏ အတွေးအမြင်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်တော့။ သူတို့ ဘာ
ထင်ထင် မမှုတော့။ မိမိသည် ဟာမန်နှင့် ပေါင်းသင်း
နေထိုင်ရတာ ပျော်သည်။ ဟာမန်ကလည်း ထိုအတူ
သို့သော် စည်လှို နားလည်မှုမျိုး ရနိုင်ဖို့ဆိုတာ အတွေ့
အကြုံ ရှိထားမှ ဖြစ်နိုင်သည်။

ယခု သတို့သားဖြစ်နေသူ အက်ဒ်ရစ်ချမန်သည်လည်း
ဟာမန်လို လူမျိုးပါပဲ။ မနာလိုစိတ်ဆင်းသော၊ စိတ်ကြီး
ဝေဝတတ်သော ယောကျ်ားအဓိက ဝါဒကို ဇွဲကိုင်
မထားသော ယောကျ်ား တစ်ယောက်ပါ။ သူသည်
ဘက်ဗေလီအတွက် လင်ကေရင်း တစ်ယောက် ဖြစ်မှာ
လေ။ ဆီလီဗီယာ စိုးရိမ်ပူပန်သည်မှာ ဘက်ဗေလီ။

ထည့်သွင်းပေး ဖတ်ဝန်းကျင်တစ်ကို ကြံ့ကြံ့ ရန်ဆိုင်နိုင်
လေစေရန်အောင် ရန်ကျက်ပါမလား၊ လက်တွေ့ ကျပါ
မလား၊ အက်ဒီ၏ ဝေဖန်ထုတ်ဖော်ပြောဆိုမှုကို အသိ
အမှတ်ပြုပြီး အက်ဒီသည် လူညံ့တစ်ယောက် ဟူသော
ပတ်ဝန်းကျင်၏ ဝေဖန်ချက်မျိုးကို နားမဝေယောင်ဘဲ နေ
နိုင်ပါမလား။

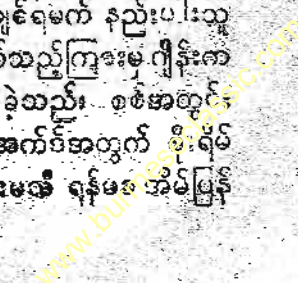
ထိုသို့သားဘက်မှ ရှေ့မျက်နှာစာတန်းတွင် ထိုင်နေ
သူများထဲမှ တစ်ဦးမှာ မာရီယံရန်မာရီ သူက သည်စုံတွဲ
ဘယ်သေချက်ကြာရှည် လက်တွဲနိုင်မလဲဟု တွက်ဆနေ
သည်။ မာရီယံက သူ မောင်ကို ချစ်သည်။ ဘက်ဗာလီကို
လည်း ချစ်သည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက် လက်မထပ်
စေချင်။ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ချင်တော့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်
အတွင်း စစ်မှုထမ်းခဲ့သော အက်ဒီသည် ဧည့်သည်မိတ်ဆက်
ပြီးခါစ မာရီယံ၏ အထည် ဆိုင်ညို့ ရောက်လာသည်။
သူ အစ်မကို ညစာကျွေးဖို့ လာခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ အက်ဒီ
ရောက်ချိန်တွင် ဘက်ဗာလီလည်း ရှိနေသဖြင့် ဖိတ်ဆက်
ပေးခဲ့သည်။ ညစာ အတူ လိုက်စားဖို့ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည်။

ထိုညက စခဲ့သော အချစ်ဇာတ်လမ်းမှာ ခုတော
လက်ထပ်ခင်သာပွဲ ကျင်းပသည့် အဆင့်ရောက်နေပြီ
ကိုယ်စွမ်း ကိုယ် စ ရှိ ဆေးခါ ချေးခေမာ လှပသော
ကောင်မလေးကို စောင့်ဖြင့် အက်ဒီသည် မြောက်ကြ
မြောက်ကြဖြင့် ပျော်မဆုံး ဖြစ်နေသည်။ ဘက်ဗာလီ
ကလည်း အက်ဒီအား မြတ်နိုးစွာ ဝန်းနေသည်မှာ သိသာ

လှ၏။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက် နှိမ်စေခင်ဘက်
အဖြစ် မားရှူးထင်ကြောင်း မာရီယံ သိနေသည်။ သူတို့
နှစ်ယောက် ပေါင်းဖက်နေမည်တော့ အမှန်း တာဝန်ကြောင့်
ဆို အက်ဒီက ချစ်တတ်သူ တစ်ဦး၊ ဘက်ဗာလီကတော့
သစ္စာကြီးသူ တစ်ဦး၊ သို့ပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက် အတွင်း
မတူကြောင်း ခါစမှ မာရီယံ သိနေသည်။ သည်းတော့ သူတို့
အိမ်စောင့်ရေး ခိုင်မြဲပါမလားဟု မာရီယံ သိသိယ
ဖြစ်မိ၏။

မာရီယံလိုပင် မြစ်ခန့်သူတစ်ဦးမှာ သတို့အား၏ ခိုင်ခံ
ဖြစ်သူ ဂျိန်းရစ်ချိန်မာရီ

အသက် သေးဆယ်ငါးနှစ် အရွယ်တွင် မုဆိုးစဘဝကို
ခံယူလိုက်ရသော ဂျိန်းရစ်သည် အထည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင်
အလုပ်ဝင်ပြီး ဆယ်ခြောက်နှစ်အား အက်ဒီကို ကျောင်း
ဆက်ထားခဲ့၏။ ထိုစဉ်က အသက် နှစ်ဆယ်ငါးနှစ် ရှိပြီ
ဖြစ်သော မာရီယံမှာ တစ်ခုလပ် တစ်လင်ကွေး ဖြစ်သော်
မည်း အထည်ဆိုင်ခလား တင်ဆိုင်ဖြင့် အလုပ် ဖြစ်နေ
သည်။ အက်ဒီကား ငယ်ဘဝကတည်းက ခမ်းပျော်ပျော်
ဆဲပေါ့ပေါ့ နေတတ်သူတစ်ဦးလိုချင်ရမက် နည်းပါးသူ
တစ်ဦး၊ အက်ဒီ အမျိုးမျိုး၊ ကန်ကွက်သည်ကြားမှ ဂျိန်းက
သူ့အားကို ကောလိပ်ဆီ ဆက်ပို့ခဲ့သည်။ စစ်အတွင်း
ကာလတစ်ခုမျှခက်လုံး ဂျိန်းမှာ အက်ဒီအတွက် မိုးရိမ်
ညွှန်ခဲ့ရသည်။ ခုတော အက်ဒီ ကျေးမသိ ရန်မာ အိမ်ပြန်

ရောက်လာပြီ။ ချောမော့ လှပသော ကေခင်မခလေးနှင့်ပင် လက်ထပ်နေပြီ။

အက်ဒ်က ဉာဏ်ကောင်းပါသည်။ သို့သော် ကိုယ်စွမ်း ကိုယ်စကို ထုတ်တတ်သူ မဟုတ်။ သည်တော့ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် အောင်မြင်မှုမျိုးကို ရနိုင်သူမဟုတ်။ ဧါကို ဂျိန်းရင်ဆဲမှ သိနေသည်။ သို့ပေမယ့် တစ်ချိန်ချိန်တွင် 'သူ့ကိုယ်သူ သိလှစေလိမ့်မည်' ဟု ဂျိန်း ယုံကြည်ထား သည်။ ယခု ဘက်ဗေလီထဲတွင် မြင်တွေ့နေရသော အင်အားများသည် သားတော်မောင် အက်ဒ် အတွက် လိုအပ်နေသော ဆေးတစ်ဖုံ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုလည်း ဂျိန်း ယူဆထား၏။ မိမိ၏ ယူဆချက် မှန်ဆန် လျှင်တော့ အက်ဒ်သည် အောင်မြင်မှု လမ်းမပေါ်ရောက်ပြီး ဘဝ တက်လမ်းကို ရှာဖွေနိုင်သူ တစ်ဦး ဖြစ်လှစေလိမ့်မည်။ အက်ဒ်သည် လှည့်ဟူသော အမြင်မျိုးကိုတော့ ဂျိန်း စိုးစဉ်းမျှ မမြင်၊ မတွေး။ အက်ဒ်သည် အောင်မြင် ကျော်ကြားမှုနှင့် ဓနဥစ္စာကို သိပ် မက်မက် မောမော မရှိလှခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယခု သူ့မှ အိမ်ထောင် တစ်ဝန်တွေ ပီလားပြီဆိုတော့ သူ ပြောင်းလဲ လာပါလိမ့်မည်။ သူ့ကို တယ်လေခက် တွန်းအားပေး ရမည်။ ဘယ်အဆင့်အထိ တွန်းအားပေးရမည် ဆိုတာကို ဘက်ဗေလီ နားလည် သဘောပေါက်မှာပါ။

အက်ဒ် ဝပ်ရစ် ချမန် လို လူ မျိုး နှင့် ဘက်ဗေလီ လက်ထပ်ဖြစ်အောင် ဆွယ်ပိုက်သော နည်းဖြင့် ဖန်တီး

ခဲ့သည့် အမျိုးသား နှစ်ယောက်ကတော့ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းထဲတွင် ရှိမနေ။

တစ်ယောက်က နောက်တစ်နေ့တွင်မှ 'နယူးရောက် နှိုင်း' သတင်းစာထဲတွင် မင်္ဂလာသတင်းကို ဖတ်ရသည်။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ဘက်ဗေလီ လက်ထပ် သွားသည်ကိုပင် မသိ။ သူက ညပိုင်းထုတ် 'ဒေးလီ နယူးစ်' သတင်းစာပဲ ဖတ်သည်။ သည်သတင်း စာက သတင်းအဖျင်း သတင်းနှင့် အားကစား သတင်းတွေ လွှဲလွှဲသာ ဦးစားပေး ဖော်ပြသည်။ လူမှုရေး သတင်း မှီမည်ကား ခေတ္တမျှသာ ထည့်တည်း။

* * *

သီဆန်တို့က သဘောတူညီချက် တစ်ခုပေးတောင်းဆိုသည့်
တက်ဗားလီ အနေဖြင့် ရုပ်ကွက် သန်သန်တွင် အိမ်ခန်း
ငှားရပေ။ တံခါးမှူး အစောင့်အရှောက်ရှိပြီး ခေတ်
လှေကား မောင်းသမား စန့်ဆားသည် အိမ်ခန်းမျိုးမှာ
နေထိုင်ရမည်ဟု စည်းကမ်းထုတ်သည်။) တက်ဗားလီ မိဘ
နှစ်ပါး ထုတ်ထားသော စည်းချက်နှင့် ကိုက်ညီသော
အခန်းတစ်ခန်းကို သိပ်အခက်အခဲမရှိဘဲ ရှာဖွေ တွေ့ရှိ
ခဲ့သည်။ အခန်းငှားမေ့ သုံးစွဲရန် ပရိဘောဂများ အပါ
အဝင် တစ်လ ခေါ်လာ ကိုးဆယ်စီ ပေးရသည်။

(၂)

၂၉၄၄ ခုနှစ်၊ နွေဦးအလကား တယ်ဗစ်လီ၏ တစ်သက်
တွင် အပျော်ရွှင်ဆုံး ကာလများ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုနှစ် မတ်လတွင် ကာလများစွာကပင် မျှော်လင့်
တောင်းတခွဲသည့် အမြဲတန်းလက်ထောက် အဝယ်တော်
ရာထူးသို့ တိုးမြှင့်ခန့်ထားခြင်း ခံရသည်မိမိ၏ အလုပ်
ကြီးစားမှုကြောင့် ခုလို ရာထူးတိုးမြှင့်ပေးခံရခြင်း ဖြစ်
သလို တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်သော ဆီလုံဖီဖာရှလက်စင်
ရုံ၏ ထောက်ခံမှု ကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။ ရာထူးတိုးသဖြင့်
လစာလည်း အသင့်အတင့် တိုးလာသည်။ သို့ကြောင့်
တက်ဗားလီ ကိုယ်ပိုင်သီးသန့် အခန်းတစ်ခန်း ငှားခန့်
လစာသည် သူ့အခန်းမှာ တော်ရုံသင်ရှ အခန်းတစ်ခန်း
ဖြစ်၏။ အရှေ့ခြမ်း ရုပ်ကွက်ရှိ သူ့အိမ်ခန်းလေးတွင် ခပ်
ကျဉ်းကျဉ်း ညှော်ခန်းတစ်ခန်း၊ အိပ်ခန်း၊ မီးဖိုချောင်
စာလေးနှင့် ရေချိုးခန်း ပါရှိသည်။ (အိန်ဂျလနှင့် ဟယ်

တက်ဗားလီက ကိုယ်အခန်းလေး ကိုယ်မြတ်နိုးသည့်
ငွေကြေးတော့ သိပ်ပိုလျှံလျှံဖွီး သို့သော် လိုအပ်ဆရာ
အသုံးအဆောင် ခွည်းများကို ကိုယ့်ငွေဖြင့် ကိုယ်ဝယ်
သည်။ ဖခင်ကပေးသော အထူအညီကို လည်းကောင်း၊
မိခင်က ပေးလှမ်းသော အကူအညီကို လည်းကောင်း
ပြင်းဆန်ခဲ့သည်။ မိမိအခန်းကို မိမိ၏ ချွေးနှစ်ဖြင့်ပဲ
ပြင်ဆင် ခြယ်ဆင်သည်။ သူက အတိတ်၏ အခွင်
အတွယ်များကို ဖြတ်တောက်ခွင်သည်။ သို့ ပြုလုပ်ခြင်း
မှာ မိမိ၏ မိသားစုကို ပုန်ကန်ခြားနားဖို့ ကြံစည်ခြင်း
ဟုတ်။ မိဘနှစ်ပါးကို ရင်ထဲ အသည်းထဲမှ ချစ်ခင်မြတ်
နိုးပါသည်။ သူသည် စီးပွားပျက် ကပ်ကြီး ခိုက်နေသည့်
ကာလတွင် ရှင်သန်ကြီးပြင်းခဲ့ရ၏။ သို့သော် စီးပွားပျက်
ကပ် ဆိုက်နေပါကလား ဆိုတာပင် မသိခဲ့ရ။ မိဘနှစ်

၂၆ မြတ်ငြိမ်း

ဝါးက သူတို့တတ်နိုင်သမျှ အတိုင်းအတာအတွင်း ဘက်
၁၀ လိုက် လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စွမ်းခဲ့သည်။

ထည်အတွက်လည်း ဘက်ဗာလီကျေးဇူးတင်ပါသည်။
မိဘနှစ်ပါး စိတ်ထိခိုက်စေမည့် အလုပ်မျိုးကိုလည်း ဘယ်
သောအခါမျှ တမင် ပြုလုပ်လိမ့်မည် မဟုတ်။ သို့သော်
တကယ်တမ်းကျတော့ သူနှင့် သူ့ မိဘနှစ်ပါး ဘယ်လိုမျှ
ဆက်စပ်လို့ ရမည်မဟုတ်ကြောင်း သိနေသည်။ သူသည်
ရယ်ဝဲလ် စသော အခြားမိန်းကလေးတွေလို မိမိ၏ဖြစ်
ကြောင်းရယ်ကုန်စင် ကို မိဘနှစ်ပါးအား အရင်းအတိုင်း
ထုတ်ပာ ဖွင့်အနုလိမ့်မည် မဟုတ်။ ထို အတူ မိမိ၏အတွေး
အမြင်များကိုလည်း ဝေမျှ တင်ပြလိမ့်မည်မဟုတ်။ ခေမေ
နှင့် ဖေဒေသည် သူ့ကို နားမလည်ကြ။ သို့ နားမလည်
ထည်မှာလည်း မိမိ ကိုယ်တိုင်ကို ကိုယ်ကိုယ် နားမလည်
နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ အပေါ်ယံအားဖြင့် ကြည့်လျှင်
သူတို့ မိသားစုသည် အပေးအယူများသာ အများနည်းတူ
မိသားစု တစ်စုဖြစ်၏။ တကယ်တမ်းကျတော့ သူတို့ သုံး
ဦးသည် အသွင်မတူ တစ်စုခြားခနသော လူသုံးဦး ဖြစ်
နေသည်။

ဇွန်လအတွင်း အနှစ်နှစ်ဆယ်ပြည့် မွေးနေ့ကျရောက်
ပြီးနောက် တစ်ပတ်အကြာတွင် ဘက်ဗာလီ ကိုယ်ပိုင်
အခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။ ဇူလိုင်လ အတွင်းတွင် လူ
တစ်ယောက်ကို အရူးအမူး ချစ်မိတော့၏။ ထိုစဉ်ကတော့

ဆည်လူသည် ဘုရားသခင်က မိမိအတွက် တမင်ဖန်ဆင်း
ပေးခဲ့သည်လို့ ယုံမှတ်ခဲ့သည်လေ။

ဖရင့်ဘားရီး ကား အသက် နှစ်ဆယ်ရှစ်နှစ် ရှိပြီ။
ဗာဂျီးနီးယား ပြည်နယ်သား ဖြစ်ပြီး ကြည်းတပ် ဗိုလ်
ကလေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူက နယူးယောက် မြို့ပြင်ရှိ
ဂါဗနစ်အိုင်လင်းမှာ တာဝန်ကျသည်။ ဖရင့်က ကောင်
မလေးတွေ ဝေးကြည့်ရခဲလှအောင် ချောသည်။ ကြယ်
ဝချမ်းသာသော မိဘများမှ မေ့မိတ်ဖွားလာသူ တစ်ဦး။
ခေတ်ပညာတတ်သည်။ ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ဆင်
အပြောအဆို အနေအထိုင် ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့သည်။
သူတို့နှစ်ယောက် ကြက်မြီးပါတီ တစ်ခုတွင် တွေ့ဆုံ
သိကျွမ်းခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့ နှစ်ယောက် ညှိပ်ပွဲသို့ လာတုန်းကတော့
ထခြားစီ၊ ပြန်တော့ အတူ ပြန်ဖြစ်ကြသည်။ ထိုနောက်
ညစာ အတူစားကြရင်း ကိုယ်အနကြောင်း ကိုယ်ပြော
ဖြစ်ကြသည်။

ဘက်ဗာလီက ပြောပြသည်မှာ မိမိ၏ မိသားစု
အကြောင်း၊ မိမိအစွပ်အကြောင်း၊ မိမိ၏ ထူးခြားသော
အခန်းကလေးအကြောင်း။

ဖရင့်ကတော့ သူ့ဖေဖေနှင့် မေမေအကြောင်း၊ ညီ
အစ်ကိုမောင်နှမတွေအကြောင်း၊ မြို့ထဲမှ အခန်းတစ်ခန်း
ငှားနေနိုင် လေအောင်အောင် အခြေအခံ ကောင်းသည့်
ထပ်တွင်း လုပ်ငန်းပိုင်းအကြောင်း၊ လွန်ခဲ့သည်လေးနှစ်

က မြို့လဲခဲ့သည် ပထမ အိမ်ထောင် အကြောင်းတွေ ပြောပြသည်။

အဲဒီ အိမ်ထောင်ရေးကတော့ ကလေးတွေ မိတ်ရှူးရဲ့ စွန့်စားမှုမျိုးလို မဖြစ်ဘဲ မဖြစ်ထိုက်တဲ့ ကိစ္စကြီးပါ။ သူ့နဲ့ကျွန်တော် ကော့လိင်မှာ တွေ့ကြတာလေး၊ အိမ်ထောင်သက်နှစ်နှစ်ပဲကြာတယ်။ သူ့က ခိုခင်းမကောင်းလေး တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော်ဆို အလွင်မတူကြတာ သက်ဆက်ပါ။ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ထောင်ဖက် အမြစ် မကိုက်ညီကြတာ ဖြစ်မှာပေါ့။

ရှင်တို့ ကလေးတော့ မရဘူးပေါ့။

ဖခင်၏အပြုံးက တင်မျိုး။ ဆူးဆန်းသော အပြုံး၊ ဟင်အင်း။

ရှင်သူ့ကို တင်ခါမှ သွားမတွေ့ဆော့ဘူးလား။

တစ်ခါမှ သွားမတွေ့ဘူး။ သူ တက်ဆပ်စ်မှာ နေတယ်ထင်တယ်။ နောက်အိမ်ထောင် ပြုသွားတယ်လို့ ကြားတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကျွန်တော့် အတိတ်ဘဝ အကြောင်းတွေ ပြောပြနေချင်ပဲ။ ဘူးဗျား က...ဒီတော့ ခင်ဗျား အချစ်ရေးကကော့။ အိမ်ထောင် ကျဖူးလား ဘာဖြစ်ခဲ့ဖူးလဲ...ဟင်။

ဘက်ဗာလီက ခေါင်းခါသည်။

အိမ်ထောင်မကျဖူးဘူး။ မခေ့စစ်ဖူးဘူး။ ဘာဆို ဘာမှ မဖြစ်ဖူးဘူး။

သူ့ဘာဆိုလိုသည်ကို ဖခင် စကောင်းကောင်း ဆွဲဆောင် ပေါက်သည်။ ထိုခေတ် ထိုအခါက အသက် နှစ်ဆယ် နှစ် နှစ်အရွယ်တိုင် အပျိုစင်ဘဝကို ဆိန်းသိမ်းထား သူများ သိပ်မရှားလှ။

ထိုနေ့ကပိုင်း ဝါးကြိမ်မြောက် ချိန်းတွေ့ပြီးသော အခါ ပုံမှန်တဲ့ဖြစ်ကြသည်။ တစ်ကြိမ် တွေ့ပြီးတိုင်း တွေ့ပြီးတိုင်း ဖခင်သည် မိမိ၏ ခင်ပွန်းလောင်းဖြစ်သည် ဟုအေးစွဲမှတ်ယုံကြည်မှုသည် ဘက်ဗာလီ ရင်က ခိုင်မြဲ ပြင်းထန်လာသည်။ ဖခင်နှင့် ပတ်သက်သည့် အတွေ့ များက အရာရာတို့ စိုးမိုးတော့၏။ ဟန်ကုန် ဆိုရလျှင် မိမိ အလုပ်ထက်ပင် ဦးစားပေး အားတူး ပိုလှစေသည်။ အနာဂါတ်ကလေးတွင် အသက်ခမ်းစမ်းကြောင်း ပညာ ရှစ်မြစ်ရမည်ဟူသော ရည်မှန်းချက်သည်ပင် ဖခင်လောက် အသေးပေး စဉ်းစားခြင်း မခံရတော့။ ဖခင်ဘာရှိသည် အလုပ်လုပ်နေသော ဇနီးမယားမျိုးကို လက်ဆိုင်ခံသော လူစားမျိုးမဟုတ် ဆိုတာကို ဆွေးနွေးပြောဆိုခြင်း ရှိဘဲ ဘက်ဗာလီ အလိုလိုသိနေသည်လေ။ ဖခင်က စစ်ကြီး ပြီးလျှင် ဗေဂျီနီးယားသို့ ပြန်ပြီး သူ့ပေးပေး၏ ဥပဒေ လုပ်ငန်းကို ဦးစီး ဦးကိုင် ပြုဖို့ စီမံကိန်း ရေးဆွဲသေး သည် မဟုတ်လား။

သူ့ဆီ မှုတ်ဆက်တမ်း ရှည်ကြာလာသည်နှင့် အမျှ ဘက်ဗာလီမှာ ဖခင်၏ တွေးပိုက်ယုယမှု များထဲတွင် နစ်မြော ကြည့်နေရသည်။ ဖခင်၏ လိမ္မော် ကျွမ်းကျင်သော

အထိအခန္တုများကြောင့် ရင်ဖို လိုက်မေ့ရသည်။ နေ့ခက်ဆုံး မီးလို ပူလောင်ပြင်းပြသော ရမ္မက်ဇောဒဏ်ကို အရှုံးပေး လက်မြောက်ခဲ့မိသည်။ ဘက်ဗာလီ၏ စိုးရိမ်သောတမျှား ပျောက်ပျက် လွှတ်စင်သွားအောင် ဖရင့်စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြသည်။ မိမိ၏ ပထမ အိမ်ထောင်ထက် အိတ်တွင်းမှပင် သားသမီး မထွန်းကားနိုင်သဖြင့် ဆရာဝန်ထံ ပြသစစ်ဆေးကြည့်ရာ ဖရင့်ဘက်မှ ချို ယွင်းချက်ကြောင့် သားသမီး မရနိုင်ကြောင်း ဆရာဝန်က ရှင်းပြခဲ့သည်။ သို့ကြောင့် ဘက်ဗာလီလည်း မလိုလားအပ်သော ပြဿနာများ ပေါ်ပေါက်မှ အစိုးရိမ်ရကြောင်း သိမ်းသွင်း ဖျောင်းဖျံခဲ့သည်။

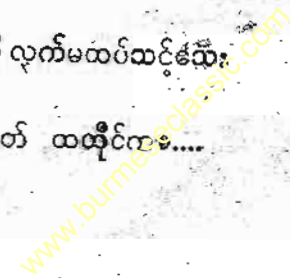
နေ့ခက်ပိုင်း ကာလ များကတော့ ဘက်ဗာလီအဖို့ ပျော်မဆုံး မော်မဆုံး ကာလများ၊ စိတ်ကူးယဉ် စီမံကိန်းများ ရေးဆွဲရသည့် ကာလများ၊ ဖရင့်နှင့် ပတ်သက်လေ့ရှိ ဘက်ဗာလီသည် အိမ်ရှင်မကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့နှင့် သားသည် အခမတဝကို ခံယူဖို့ပင် အသင့်ပြင်ထားပြီးသား၊ ဖရင့်ကို အလုပ်မလုပ် စေချင်လျှင်လည်း မိမိ၏ ဘဝအိပ်မက်များကို စွန့်ပစ်ဖို့ အဆင်ဆင်။

သို့သော် ခုတိုင်းဆို သူတို့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ သားဆုံးမီး ပွားစည်းစရာ အကြောင်းမရှိ၊ ဆည်တော့ ဗာဂျီးနီးယားသို့ ပြန်ဖို့ အစီအစဉ်ကို ပြောင်းပြီး နယူးယောက်ရှိ ဥပဒေ အဖွဲ့မှ အလုပ်ဝင်ဖို့ စည်းရုံးရမည်။

စားသမီးတွေ တစ်မြုံတစ်ကြီး မရှိဘဲ ဗာဂျီးနီးယားလို တောနယ်မှ သွားပြီး အိမ်ကြီး ရခိုင်ဖြင့် နေလို့တော့ ဘာအကြောင်းထူးမှမလဲ၊ လင်ကိုယ် မယားနှစ်ယောက် နယူးယောက်မှပင် ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် နေကြတာပေါ့၊ ဗာဂျီးနီးယားသို့ လိုက်သွားပြီး မိုးကြီးစုတ်စုတ်ချုပ်မှ အလုပ်ပြန်လှာသည့် လင်ထော်မောင်ကို စေခံ့မျှော်ရသည့် အိမ်ရှင်မ ဘဝမျိုးတော့ မဖြစ်ချင်း နယူးယောက်မှပဲ နေပြီးဖရင့်ကော မိမိပါ အလုပ်လုပ်နေလို့ ရသားပဲ၊ ဆေးလေ ... ဖရင့်က မိမိအား အလုပ်မလုပ်ပါနှင့်တော့ ဇွတ်တောင်းဆိုလျှင်လဲ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ လိုက်လျော့ရတော့မည်ပေါ့၊ မိမိက သူ့ကို အရူးအမူး ချစ်မိနေပြီကိုး။

မည်သို့ဖြစ်စေ အမြော်အမြင် ကြီးစွာဖြင့် မိမိ၏ စိတ်ကူးများကို ဖရင့်အား ဖွင့်မပြောခဲ့၊ သို့သော် လက်ထပ်မင်္ဂလာခွဲခွဲရန် ရက်သတ္တိ ကိုတော့ ဖွင့်မပြောဘဲ နေခဲ့နိုင်၊ ဖရင့်ကတော့ သည်အကြောင်း ဆွေးနွေးချင်ပုံမရ၊ ဘက်ဗာလီ၏ ပြောလက်စ စကားများ ရပ်တန့်သွားအောင် ခုတင်ဆီ ပွေ့ချီ သယ်မ သွားခဲ့သည်။ နေ့ခက်ဆုံး ဘက်ဗာလီက ဇွတ်အတင်း စကားဆက် သာသောအခါ ဖရင့်က....

‘မိစစ်ကြီး မပြီးမချင်း ကိုယ်တို့ လက်မထပ်သင့်မိသေးဘူး ထင်တယ် ဘက်ဗာလီရယ်’
သည်တော့ ဘက်ဗာလီ ငုတ်တုတ် ထထိုင်က...

အစ်ကို ဘာတွေပြောနေတာလဲ ကျွန်မကြားဖူး
 သမျှ ထဲမှာတော့ မဖွယ်ရာ အနိုင်ဆုံး စကားပဲ။ စစ်
 ကြီးက ဘယ်တော့ပြီးမှာလဲ၊ နောက်နှစ်ပေါင်း များစွာ
 ကြားအောင် အစ်ဖြစ်ချင် ပြစ်နေမှပေးပါ။ တကယ်တမ်း
 ခြေရာရင် အစ်ကို အခြေစိုက် စခန်းမှ နေရတဲ့နေ့
 တွေနဲ့ တစ်ခန့်ကျယ် ညသွက် လွှဲရင် ကျန်တဲ့ အချိန်
 တွေမှာ စစ်ကြီး ပြစ်နေတယ်လို့ဘောင် မသိသာဘူး
 မဟုတ်လား

ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ အစ်ကိုက ဂါဗနား
 ဆိုင်းလင်းမှာ ထာဝစဉ်တစ်ခုကျနေမယ်လို့ မပြောနိုင်
 တူးလေ။ ဒီစစ်တပ်ထဲမှာ ရှိနေသမျှ ဘာမှ အာမခံချက်
 မရှိဘူး။ အစ်ကိုကို ပင်လယ်ရပ်ခြား ဝိုက်ရင် ဘယ်နှစ်
 လုပ်မလဲ၊ ဥပမာပမာ အစ်ကိုတို့ အနိုင်ရမယ် အနေ
 အထား ရှိပေမယ့် ပန်ဖိတ် စစ်ပွဲကတော့ အစ်ဖြစ်နေ
 နိုင်တယ်။ အစ်ကိုတို့ နှစ်ရှည်လမျှား ခွဲနေကြရမှား
 အပီလိုဆိုတာ မင်းအပေါ် မမျှဘရာ ကျလွန်းတယ်
 လေ

သို့သော် ဖရင့်၏ ကျိုးကြောင်း ဆင်ခြင်ပုံ ဆင်ခြင်
 နည်းကို ဘက်ဗာလီ နားမလည်နိုင်၊ ပင်လယ်ရပ်ခြားသို့
 ဝိုက်လှတ်တော့ကော တာပြစ်သေးလည်း ဖရင့်၏ မယား
 သည် ဖရင့်၏ မယားပဲပေါ့။

ဘက်ဗာလီ ခေါင်းမာလွန်းမက ခေါင်းမာလွန်း
 လာတော့ ဖရင့်က ဘက်ဗာလီအား သူ့ မိဘများ

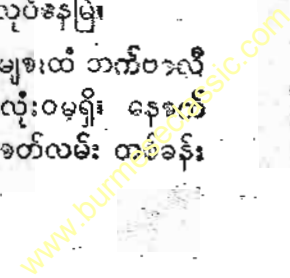
ဆွေပြုမျိုးပြု ခေါ်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးခဲ့၏။
 သို့သော် တပ်မှ ခွင့်ရစဉ် ကာလအတွင်း သူ တစ်ယောက်
 သည်း မိဘများထံ ဦးစွာ သွားလိုသေးသည်ဟု ဆိုသည်။
 တကယ်တော့ တက်ဗာလီ မကျေနပ် ခွင့် ဆယ်ရက်ယူပြီး
 မိဘများထံ ပြန်စဉ်အတွင်း မိမိကို တစ်ပါးတည်း
 ခေါ်သွားပါကလား။ ဆွေပြု မျိုးပြု အလုပ်ကို တစ်ခါ
 သည်း လုပ်လိုက်ပါတော့လား။ သို့သော် တက်ဗာလီ
 စိတ်ရှည် နားလည်စွာ ခွင့်လွှတ်ခဲ့ပါသည်။

ဆယ်ရက်ဟူသော ကာလကြီးသည် ရှည်ကြာလွန်း
 သေးစွာ။

ဘက်ဗာလီ အလုပ်ထဲမှလည်း စိတ်မဝင်စားနိုင်။
 အကြောင်း အမျိုးမျိုးပြုပြီး အခန်းသို့ အခန်းကြီး ပြန်
 ဆွေပြုသည်။ အခန်းထဲရောက်တော့ သီချင်း ခေတ်ပြား
 သူ ဖွင့်နားထောင်၊ အိပ်ရာ ထဲ ဝင် ပြီး ချစ်သူကို
 သမ်းတ၊ စိတ်ကူးတွေယှဉ်။

ဖရင့် ပြန်ရောက်လာတော့ ဘက်ဗာလီမှ စမ်းသားလို့
 သုံး၊ ပျော်လို့မဆုံး။ သို့သော် မိဘများထံ လွှားရေး
 ကျတော့ ဝေလည်ကြောင်ပတ် လုပ်နေပြီ။

တကယ်တော့ ဖရင့်သည် သူ့ မိဘများထံ ဘက်ဗာလီ
 ဘေး ခေါ်သွားဖို့ ရည်ရွယ်ချက် လုံးဝမရှိ၊ နေထိုင်
 အကြာတွင် သူတို့၏ အချစ်ဇာတ်လမ်း တစ်ခန်း
 အကြောင်း ပေါ်လာသည်။

တိုညနေက ဘက်ဗာလီ အခန်းသို့ ဖရင့် ရောက်လာသည်။ မျက်နှာက မသာ ယော၊ ယမကလည် မသောက်၊ သူ့အနမ်းက တို့တောင်းလွန်းနေသည်။ အေးစက်လွန်းနေသည်။

ဘက်ဗာလီ၊ ငင်းကို ပြေးပြုဖို့ အဖော်လေးသတင်း တစ်ခု ပါလာတယ်

နေ့ခင်းဆုံး ဖရင့် စကားခင်းသည်။ ဘက်ဗာလီ ရင်ထဲ ဖူးသေခင်းသွေး၊ ဆော်လည်း ဆော့စရိပ်မျှ မျက်နှာမှ မပေါ်လွင်စေရအောင် ထိန်းထားသည်။ သူ ပင်လယ် ရပ်ခြား သို့ သွားရတော့မည် ဆိုတာ ဖြစ်မည်။

ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ အစ်ကို၊ အစ်ကို့ကို ကြည့်ရတာ ကမ္ဘာကြီး ပျက်တော့မယ် အကြောင်း ကြည့်ရမှ ကျနေတာပဲ

ဘက်ဗာလီ တတ်နိုင်သမျှ ခပ်ရှင်ရှင် ပြော၏။ ဖရင့်က အမျိုးသမီးကို မကြည့်။

တုတ်တယ်၊ အစ်ကိုအတွက်တော့ ကမ္ဘာကြီး ပျက်တော့မယ် ထင်တာပဲ။ အစ်ကို နေ့ကနစ်ပတ် အကြောင်း လက်ထပ်ရစော့မယ်

ဘက်ဗာလီ ပထမစော့ နားမလည်လိုက်။ နေ့က အစ်ကို ကျီစယ်နေတာများလား တစ်ခပ်မျှ မျှော်ထားမိ၏။ နေ့ကနစ်ပတ် အကြောင်းတွင် မိမိတို့ လက်ထပ်ရန် ရက်ထိတ်မှတ်ခဲ့တာ ဖြစ်ကြောင်း ဖြစ်မည်။ သို့အ

ဖရင့် နေ့ကပြောင်နေခြင်း မဟုတ်။ သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ရုံဖြင့် ဘက်ဗာလီ သိနေသည်။

ဒါက ဘာသဘောလဲ အစ်ကို့ကလေးတွေ မှိုက်ရူးရဲ နွန့်စားမှုမျိုး တစ်ခု လားပြန်ပြီလား

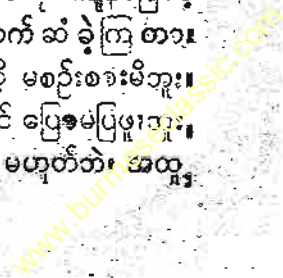
အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်လိုက်စေချင် ပါတယ် ဘက်ဗာလီ၊ အင်း... အဲဒီလိုသာ ဖြစ်လိုက်ပါတော့ကွာ၊ အစ်ကိုအမှားကြီး မှားခဲ့ပြီ

စကား ဆက်မပြောနိုင်သလို ဓန့်ဆိုင်းနေသည်။

ကဲကွာ၊ အဲဒီအရက်ကလေး တစ်ခွက်တော့ အစ်ကို သောက်ပါရစေတာ

ကားလုံးမဲ့စွာ လက်ထဲမှ ဝီစကီခွက်ကို လှမ်းပေး ဆိုက်၏။ ခွက်ထဲသို့ ရေခဲတစ်တုံးကို စက်ရုပ်ဆန်စွာ သည့်ပေးသည်။ သူ့လက်တွေလည်း ရေခဲတုံးနှင့် မခြား အေးစက်လျက်၊ ဖရင့်က အရက် တော်တော်များများကို အာချလိုက်သည်။

အဲဒီကိစ္စက အစ်ကို ခွင့်နဲ့ ပြန်သွားတုန်းက ဖြစ်ခဲ့တာ အဲဒီမှာ အဲဒီမိန်းကလေး ရှိစယ်လေး အစ်ကိုတို့ သယ်သူငယ်ချင်းတွေပဲ။ ဒါပေမယ့် အစ်ကို ကျိန်ပြောစဉ် ပါတယ်။ အစ်ကိုတို့ မေခင်နှမလိုပဲ ဆက်ဆံခဲ့ကြတာ။ ဒါကြောင့် သူ့အကြောင်းလဲ အစ်ကို မစဉ်းစားမိဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းကိုလဲ သူ့နာမည်တောင် ပြောမပြုဖူးဘူး။ သူက အစ်ကို့ဘဝမှ အရေးပါတာမှ မဟုတ်ဘဲ အထူး

ထပြင် မင်းနဲ့ တွေ့ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာပေါ့၊ သူ့ သက်ရှိ ထင်ရှား ရှိနေသေးတယ် ဆိုတာတောင် အစ်ကို့ သက် မရသလောက်ဘဲ၊

ဒါပေမယ့် သူက အစ်ကို့ကို မမေ့ဘူး၊ အစ်ကို့ အိမ်မြန်သွားတော့ သူ အစ်ကို့ ကို စောင့်နေတာ တွေ့ရ တယ်၊ အစ်ကို့တို့ အတူ အပြင်သွက်လည် ဖြစ်ကြတယ် လေ၊ ဒါပေမယ့် ဘက်ဗာလီခရ၊ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်မှန်း မသိ တော့ ပါဘူး ကွယ်၊ အစ်ကို့ဟာ ကိုယ့်အိမ်ကနေ တစ်ဖဝါးမှ မခွာခဲ့သလို ခံစားရတယ်၊ အဲဒီမှာပဲ တစ်ချိန် လုံး နေခဲ့သလို ခံစားရတယ်၊ စစ်ဖြစ်နေတာတို့၊ နယူး ယောက်တို့ ဆိုတာတွေ ဘာဆို ဘာမှ ထင်ရှား ရှိမနေ တော့အလို ဖြစ်သွားတယ်

အင်း၊ ဝါလည်း သက်ရှိထင်ရှား ခရှိတော့ သလိုပေ လေဟု ဘယ်ဗာလီ တွေးမိ၏၊ သို့သော် နှုတ်မှ ထုတ် မခပြား၊ ဖရင့် အရက်ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ် ထင်သည် တက်ဗာလီ ထိုင်နေသည့် ကုလားထိုင်ရှေ့တွင် နူးထေး ထိုင်သည်။

ခဲ သူ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ ဘက်ဗာလီ၊ အလေး အစ်ကို့ အလေးပဲ၊ အစ်ကို့ တစ်နေ့လုံး သူနဲ့ဆော့ သူ မိသားစုနဲ့ကော့၊ အစ်ကို့ မေမေ ဖေဖေ တို့နဲ့ဆော့ တယ်လီပိုနန်းနဲ့ စကားပြောနေခဲ့ရတယ်၊ သူတို့ အားလုံး အစ်ကို့တို့ ချက်ချင်း လက်ထပ်ကြပြီ ဇွတ် ထေခင်း ကြတယ်လေ

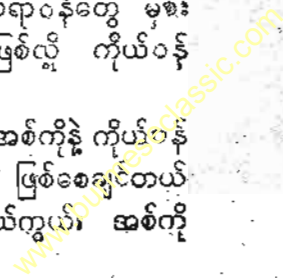
တကယ်တော့ အိပ်မက်ဆိုးကြီးတစ်ခုမြင်ခက် နေရပါ တလား၊ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ မိမိက နီး ကြားနေ ဆည်း ချစ်သော ချစ်သူ၏ နာကျည်း မျက်လုံးများကို စူးစူး မိတ်စိုက် ကြည့်နေသည်။ အချိန် တော်တော် ကြာကြာ ဆက်ဗာလီ ဘာမျှ မပြောနိုင်ထိုင်နေကပ်တော့ ကယောင် တထမ်း ဖြစ်လာစသည်။

ဒါပေမယ့် အဲဒါ အမှားအယွင်း တစ်ခု ဖြစ်မှားပေါ့ အစ်ကို့၊ ဒါဟာ ဖြစ်နိုင်ချေမှ မရှိဘဲ၊ ဖရင့်၊ အစ်ကို့မှာ အားသမီး မရနိုင်ဘူးလေ၊ အဲဒီကလေးဟာ ဘယ်လိုလုပ် အစ်ကို့ကလေး ဖြစ်နိုင်မှာလဲ ဒါဟာ အစ်ကို့ အသုံးချ ခဲ့တာပဲ၊ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ် သိရက်သားနဲ့ အစ်ကို့ ဘာဖြစ်လို့ လှည်းကျိုး ဝင်ထမ်းချင်ရတာလဲဟင် ဖရင့် ခေါင်းရမ်း၏။

အဲဒီ ကလေးဟာ ကိုယ့်ကလေး၊ ဆရာဝန်တွေ ပြုဆိုတာ ရှင်းနေပြီ

ဆရာဝန်တွေ မှားပြီ၊ ဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ကျွန်မတို့ တော့ကော၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အတူနေခဲ့ကြတဲ့ ပေါင်းများစွာ ကျတော့ကော၊ ဆရာဝန်တွေ မှား ဆိုရင် ကျွန်မ ကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်ဝန် မှားလဲ

အဲဒါကို အစ်ကို့ မဖြေတတ်ဘူး၊ အစ်ကို့နဲ့ ကိုယ်ဝန် မှားမယ်ဆိုရင် အဲဒီ သူဟာ မင်းပဲ ဖြစ်စေချင်တယ် ဘာ ဘုရားသခင် သိတော်မူပါတယ်ကွယ်၊ အစ်ကို့

လက်ထပ်ချင်တာ မင်းကိုပါ။ ဆယ်လီကို မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ အစ်ကို ကလေးအဖေ ဖြစ်နေပြီ။ အဲဒါ ဆေးချာတယ်။ ဆယ်လီက အပျိုစင် တစ်ယောက်ပဲ။

ဘယ်ဗေလီ တစ်ခွန်းမျှမပြော ရှင်းနေပြီပဲ။

အစ်ကိုလဲ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီ၊ မှေးသွေးမှန်း မသိပါဘူး။ ကွယ်၊ တကယ်တော့ အစ်ကို အတွက် ဘမေ့ အဓိပ္ပာယ် မရှိပါဘူး။ ခုဆို အစ်ကို ချေခင်ပိတ်မိနေပြီ။ ထွက်ပေါက် မရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်း ယုံထားစေချင်တာ အစ်ကိုချစ်တာ မင်းကိုပါကွယ်။

ချစ်တယ်ဟုတ်လား။

ဘက်ဗေလီ ပက်ခနဲ ခရရွတ်၏။

ဘယ်လိုအချစ်မျိုးလဲဟင်၊ ကျွန်မအကြောင်း ခေါင်းထဲ ထည့်မစဉ်းစားဘဲ ကျွန်မ အနားက ခွေးသွေးတစ်ခွက် မိတ်လိုက်တတ်တဲ့ ခွေးသိုး တစ်ထောင်ရှိ အချစ်လား။ ဟုတ်လား။ အဲဒါကိုအစ်ကိုက အခုခံလို့ ခေါ်တာလား။

အစ်ကို ကျွန်မကိုဘယ်တုန်းကမှလဲ ချစ်ခဲ့မယ် မထင်ပါဘူး။ လက်ထပ်ဖို့လဲ မရည်ရွယ်ခဲ့ဘူး။ မဟုတ်လား။ အစ်ကိုကလေး မုရနိုင်တော့ဘူး ဆိုတာတွေခင် ယုံထော့ဘူး။ အစ်ကိုဟာ အစ်ကို အပျိုစင်ကလေး ဆယ်လီကို ခမ်းသာခဲ့သလို ကျွန်မကိုလဲ ဝိုက်ပိုက်ကမ်းကမ်း ခမ်းသာခဲ့တာပဲ။ ကျွန်မနဲ့ ဘာမှ ဖြစ်မလားပေမယ့် ဆယ်လီနဲ့ ကျတော့ အစ်ကို ခြေလှို မလွတ်တော့ဘူး မဟုတ်လား။

ဖရင့်က ချော့သည်။ အမျိုးမျိုး ရှင်းပြသည်။ မိမိချစ်သည်မှာ ဘက်ဗေလီသာဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိလက်ထပ်ချင်သည်မှာ ဘက်ဗေလီသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆရာဝန်များ ပြောစကားကို တကယ်ပင် ယုံခဲ့ကြောင်း... ကြောင်း... ကြောင်း။

ခုတော့ ဘက်ဗေလီ ငိုကြွေးနေမိပြီ။

ကဲ...ကဲ။ တော်ပါတော့ အစ်ကို၊ ခုတိုင်းဆို အစ်ကိုက သူနဲ့ စေ စပ်ထားပြီး ကျွန်မဆီမှာ လာဟန်ဆောင်နေတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သူ ကိုယ်ဝန် ရှိတယ်ဆိုတာလဲ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါ။ ဒါဟာ အစ်ကိုရှေ့ခင်လို့ ထွက်လို့ရအောင် စကတည်းက ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားတဲ့ အယုတ်တမခ စီမံကိန်းလို့ ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာပေါ့။

ဖရင့် တံခါးပေါက်သို့ ဖြည်းလေးစွာ ထသွားသည်။

မင်း ထင်ချင်သလိုသာ ထင်ပေတော့ ဘက်ဗေလီ ချေ၊ မင်း စိတ်ထက်သာရမယ်ဆိုရင် အစ်ကို ကို မုန်းပစ်လိုက်ပါ။ ဒါပေမယ့် ဘုရားသခင်ကိုတိုင်တည်ပြီး အစ်ကို ပြောလိုက်ပါမယ်။ အစ်ကိုချစ်တာ မင်းကိုပါ။

စုစည်းလို့ရသမျှ သိက္ခစတုကို မခန့်တင်း စုစည်းပြီး ဘက်ဗေလီ သူ့ကို ကျေခိုင်းလိုက်၏။

သွားပါဦးတော့ ဖရင့်ချေ၊ သွားပါဦးတော့။

မပြီးနိုင် မစီးနိုင် ပြောဆိုနေမိခြင်း၊ ကနဦးပိုင်းတွင်မူ မိမိ ဘယ်လို ပြုမူခဲ့လျှင်မူ ကောင်းသား၊ မိမိ ဘယ်နေရာ မှမှ မှားသွားသည်၊ သည်လိုဖြစ်လျှင်အောင် မိမိဘယ်လို တားဆီးသင့်သည်၊ မဟုတ်သည့် နေရာတွင် သူရဲခံကောင်း မဆန်သင့်ကြောင်း ဖရင့်ကို ဘယ်လို နှားချသင့်သည်၊ စသည်ဖြင့် မိန်းမသားဆန်ဆန် စဉ်းစားမိ၏။ နောက် ပိုင်းတွင်တော့ သူ့အားတွေးတွေ ပြောင်းလာသည်။

ခုချိန်တွင်မူ သူ့စိတ်ထဲ အခြေအတင် ပြောနေသော စကားများမှာ ဖရင့်ကို အမျက်သို့လှစေသည်။ ဖရင့်၏ စာစွာတရားကို ယုံမကြည် ဖြစ်လာသည်။ သူသည် ဆယ်လီနှင့် ပတ်သက်၍ အတိတ်ဘဝ အကြောင်းကော ဝစ္စုပ္ပန် ဘဝအကြောင်း၊ အမှန်ကို သိခွင့်ရမည်မဟုတ်၊ သူသည် ဖရင့် သားသမီး ဖရင့်ဆိုသည်ကို စွဲ သည်တွင် လုံးလားဆိုတာကိုလည်း သိခွင့် ရတော့မည် မဟုတ်၊ စဉ်းစားရင်း အတွေးပိုရပ်ရသည်။ ခိုင်မာ တိကျသည့် အဖြေကား ထွက်မလာ၊ သည်တော့ ဘယ်သူ့ကို အပြစ် တင်ရမှန်းလဲ မသိတော့။

နောက်ဆုံး မိမိကိုယ်မိမိပဲ အပြစ်တင်မိသည်။ မိမိ၏ နံမူ အမှုကြောင့် သည်လိုဖြစ်ရသည်ဟု ဆိုကစ ကိုယ့်ကို တိုယ် မှန်းထိမိသည်။ သည်အတွက် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ချစ် ခတ်ချင်စိတ်များ မသိစိတ်တွင် ခိုအောင်းလှ၏။ တကယ် တော့ မိမိသည် စိတ်ကူးယဉ်အချစ်မျက်နှာန်းတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည် မဟုတ်သေး။

(၃)

ဖရင့်၏ သစ်စိမ်းချိုး ချိုးလိုက်မှုက ဘက်ပေးလီ၏ ခံစားချက်များကို ထိုထိုင်း အေးစက်သွားစေသည်။ သည်ထို ထိုင်းမှုကို ဖယ်ခွာချလိုလည်းမရ။ ဖရင့်ရှေ့တွင် တစ်ကြိမ် ပိုကြွေးမိသည်မှအပ နေ့ခင်းပိုင်း တစ်ကြိမ်မျှမရှိ။ အချို့ နံနက်ခင်းများတွင် စိတ်ပေါ့ပါးစွာ နိုးလေသည်။ မိမိ ကြုံတွေ့ခဲ့သည်မှာ အိပ်မက်ဆိုးကြီး တစ်ခုမျှသာပေါ့လား ဟု စက္ကန့်ပိုင်းမျှ စိတ်လက်ပေါ့ပါး ကြည့်နူး မိသည်။ သို့သော် အပြစ်အပျက်များ အိပ်မက်ဆိုး မဟုတ်ကြောင်း ချက်ချင်း သိမြင်လေပြန်သည်။ သည်တော့ ခံစားမှုကင်းမဲ့ သော စက်ရုပ် တစ်ရုပ်ပမာ တစ်နေ့တာ လုပ်ငန်းများကို အသက်ကင်းမဲ့စွာ လှုပ်ရှား နေပြန်တော့၏။

သူ့အပြစ်ပျက်ကြုံတွေ့မှုကို အသံမဲ့စွာ ပြန်လည် ပြောဆိုမိ၏။ သည်စကားများကို သူ့ခေါင်းထဲမှားသော

ထိုသို့ မိမိကိုယ်မိမိ ခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက်အောင် မုန်းတီး စက်ဆုပ်နေမိသည့် ကာလအတွင်း သူသည် အခြားတစ်ပါးသူများနှင့်သာ ဆက်ဆံမှုအားလုံး ရုပ်သိမ်းပစ်လိုက်၏။ မှုဆက်ဆံလို မဖြစ်သူများနှင့်သာ ဆက်ဆံသည်။ မိမိ၏ 'မိုက်မဲမှု' ကို စပ်စုံသူများ၊ အခြေအမြစ် ရှိသူများ သိမြင်မသွားအောင် အရှက်တရားဟူးသော ဝတ်ရုံထူထူကြီးဖြင့် ခြုံလွှမ်း ဖုံးကွယ်ထားသည်။

သူ့အနေနှင့် နှစ်သိမ့်စကား သို့မဟုတ် အားပေးစကား၊ သို့မဟုတ် အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းများ လိုချင်လျှင် ခင်ခင်ရင်ရင်းနှီးသော အမျိုးသမီး တော်တော်များများထဲမှ တစ်ယောက်အယူအကြံဆုံး သွားပြီး ရင်ဖွင့်လို့ရသည်။ သို့သော် သည်လို ဆန္ဒသည် သူ့မှ မရှိ။ မိမိခင်ဖြစ်သူ အိန်ဂျလင်းထံ သွားခရောက် ပြောပြလျှင် အိန်ဂျလင်းက ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ဖက်ရာ အနာတရ ဖြစ်လာသော သမီးငယ်အား ဆီးကြိုပွဲ ဖက် ယူယမည်သာ ဖြစ်၏။ သို့သော် အိန်ဂျလင်း မိမိအား နားလည်နိုင်စွမ်းသော စိတ်ဓာတ် အခြေခံမျိုး ရှိ၍ အိန်ဂျလင်းက မိမိလို အရှက်တရ အကျိုးနည်း ဖြစ်ရပ်မျိုးကို တစ်သက်လုံး ကြံဖူးခဲ့သူမှ မဟုတ်ဘဲ။ အိန်ဂျလင်းလိုပင် ရှုသိလည်း မိမိ၏ အပြစ်ကို ဇနီးသတ်ရုံမှ လွဲ၍ ဘာမျှ တတ်နိုင်မည် မဟုတ်။ မိမိ၏ နာကျည်းချက်ကို အပေါ်ယံ သဘော လေ့ကပ်ပဲ မျှဝေခံစားလို့ ရမည် ဘာကြောင့်ဆို ရှုသိက

ချမ်းမြေ့သာယာသော အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ထူထောင်ထားနိုင်သူကိုး။

အကယ်၍ မိမိ ပြောရဲလျှင် ဆီလီဗီယာရှလက်ဇင် ဟုခေါ်လို အမျိုးသမီးမျိုးကို သွားပြော ဆီလီဗီယာရှီတော့ မိမိ လေးစားချစ်ခင်သည်လေးတစ်ခါတစ်ခါ ဆီလီဗီယာရှ ငါ့အမေ ဖြစ်လိုက်ပါတော့ဟု တောင့်တခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်လား။ သို့ပေမယ့် မိမိ၏ စိတ်ချမ်းသာစရာ ဇာတ်လမ်းကြီးကို သွားပြောရလောက်အောင် ဆီလီဗီယာရှနှင့် မနီးစပ် မရင်းနှီး၊ နေအပ်ပြီး သည်လို ကိုယ်ရေး ကိုယ်တရား ကိစ္စမျိုးနှင့် အထက်လူကြီးနှင့် လက်အောက်ငယ်သား ဆက်ဆံရေးကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်။

ယခု မိမိကိုယ် မိမိ အပြစ်တင် မုန်းတီးနေသည့် စိတ်အခြေအနေမျိုးကို ဆီလီဗီယာရှကတော့ နားလည်မှု ရှိမည်အမှန်း ယခု အောင်မြင်မှုအတွက် အထွတ် အထိပ် ရောက်နေသော ရိုကျိုးလေးစားစရာ ကောင်းသော အဆင့်သို့ ရောက်နေသည့် ဆီလီဗီယာရှသည်လည်း တစ်ချိန်တစ်ခါက ဘက်ဗာလီလိုပင် ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင် မုန်းတီးမိသည့် အခနအထားမျိုး ကြုံဖူးခဲ့ပါသည်ဆိုလျှင် ဘက်ဗာလီ အံ့ဩလိမ့်မည် မဟုတ်။ သို့သော် သည်လိုလည်း ကောက်ချက် မဆွဲရဲ၊ သည်လိုလည်း မယူဆရ။

သည်တော့ မိမိ ဝေဒနာကို မိမိ ရင်ထဲမှာပဲ သိမ်းဆည်းထားသည်။ ကိုယ်အပြစ် ကိုယ် ကျိတ်ခံခြင်းဖြင့် ခက်ခက်ထားသည်။ ထိုအထူးနေအပ်နေရာတွင် သည်လို

၄၄ ဖြတ်ငြိမ်း

မိုက်မှားမှုမျိုး၊ သည်လို ဖျော့ညံ့မှုမျိုး၊ သည်လို ယုံတွယ်ခြင်းမျိုး မဖြစ်စေရဟု သန့်ဋ္ဌာန် ချထားသည်။

ထိုကလေးများအတွင်း ဘက်ဗာလီသည် ရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးစနာက်ကျိနေသည် မှန်၏။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အပြစ်ရှုံ့ချနေမိသည့် မှန်၏။ သို့သော် ပြင်ပသွင်ပြင်ပါ လုံးလုံးလျှားလျှားကြီး ပြောင်းလဲသွားသည် မဆိုသာ။ သူသည် သူ့အလုပ်ကို အားကြီးမခန့်ထက် လုပ်ပြီး ခါတိုင်းလိုပင် သွက်လက် ထက်မြက်ပြီး အဝတ်အစားများကို သေသပ်လှပစွာ ဝတ်တတ်သော လက်ခံစားကံ အဝယ်တော်လေး အသွင်ကို ဆောင်မြဲ။

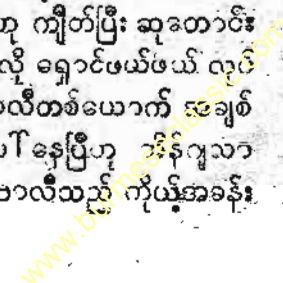
သို့သော် ...

တက်ကြွ ဖျတ်လတ်သော အပြင်ပန်း သွင်ပြင်များ အောက်တွင်မူ ဘက်ဗာလီသီဆန်သည် စက်ရုပ် လူသား တစ်ဦး ဖြစ်နေ၏။ ဝယ်လ်ဘီစတိုး၏ တနင်္ဂနွေများကို စက်ရင်ဆန်ဆန် လှုပ်ရှား ထမ်းဆောင်နေ၏။ ဝယ်လ်ဘီစတိုး၏ ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းခြင်း၊ ဈေးဝယ်သူများကို ကူညီခြင်း စသော မစွဲလျှံမိဆန်၏ လုပ်ငန်းများကို သူက ကူညီ ပံ့ပိုးပေး၏။ မစွဲလျှံမိဆန်က မကြာမီ အနားယူတော့မည်။ မစွဲလျှံမိဆန် အနားယူလျှင် ထိုနေရာသို့ ဘက်ဗာလီ တက်ရမည်ဟု ဆီလ်ဗီယာရှုလက်ဇင်ဂျာက အရိပ်အမြွတ် ပြောပြထားသည်လေ။

သို့ဖြစ်နေသည့် ကလေးအတွင်း ဘက်ဗာလီသည် ရှယ်ကိုကော၊ အိန်ဂျလာနှင့် ဟယ်ရီသီဆန်တို့ကိုပါ

သွားမခွာချေ။ စင်စစ် ရသီနှင့် မဆုံဖြစ်သည်မှာ အဆန်းမဟုတ်။ ရသီနှင့် သူ့ဘဏ် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်ခွဲတွဲ သို့ပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံ လနှင့်ချီပြီး မဆုံဖြစ်သတ်ကြာမိဘနှစ်ပါးနှင့် မတွေ့အောင် ရှောင်ရှားရသည့် အလုပ်ကတော့ ပိုပြီး ခက်သည်။ သူက အလုပ်ကိုစွဲကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြုပြီး မိဘနှစ်ပါးထံ ညှစ်စွာ သွားစားဖို့ကို ရှောင်တိမ်းနေသည်။ 'သူ့ကောင်းလေး' နှင့် 'ပတ်သက်၍ အိန်ဂျလာ စူးစမ်းသမျှကိုလည်း ဝေ့သည်လည် လုပ်နေသည်။

သည်တော့ သူ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီ ဆိုတာ အိန်ဂျလာ သံသယ ဝင်လာ၏။ သို့သော် အိန်ဂျလာက အတင်းအကျပ် မပေး။ ကိုယ့်သမီးအကြောင်း ကောစီးအောင် သိနေသည်ပဲ။ သီဆန်ခေခင်နံ့သည် ဖရင့်သာရိုးကို တစ်ခါမျှ မမြင်စဖူး။ ဘက်ဗာလီ အမှတ်မထင် ထည့်ပြောတာလောက်ပဲ တစ်ခါနှစ်ခါ ကြားဖူးသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စကားထဲ အိန်ဂျလာကတော့ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် သည်တောင်လေးကို ဘက်ဗာလီ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားလာပါစေဟု ကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းနေခဲ့မိ၏။ သို့သော် ဘက်ဗာလီ ခုလို ရှောင်ဖယ်ဖယ် လုပ်နေတာ ကြာလာတော့ ဘက်ဗာလီတစ်ယောက် အချစ်ရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာပေါ်နေပြီဟု အိန်ဂျလာ ဆုံးသကံ့မ တွက်တော့၏။ ဘက်ဗာလီသည် ကိုယ့်အခန်း

နှင့် ကိုယ် နေပြီးသည့် နောက်ဖိုင်း တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် မှန်မှန် ညွှာ လာစားလေ့ ရှိခဲ့သည် မဟုတ်လား။

မိမိ၏ ထင်မြင်ချက် မှန်ကန်ကြောင်း တနင်္ဂနွေ တစ်နေ့တွင် အိန်ဂျလာ သိရှိလိုက်ရသည်။ 'နယူးယော့ တိုင်း' သတင်းစာ၊ လူမှုရေးကဏ္ဍတွင် ဆယ်လီကရော့ဖို့ နှင့် ဗိုလ် ဖရင့်ဘာရီးတို့ လက်ထပ်ခြင်း သတင်းသည် ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ ပါလာသည်လေ။

အိန်ဂျလာ ဦးစွာ စိတ်ကူးမိသည်မှာ ဘက်ဗာလီထံ တယ်လီဖုန်း ဆက်ဖို့ သို့သော် ကိုယ့်စိတ်ကို ထိန်းလိုက် တည်။ သည်ပြုသနားကြောင့် သမီးလေးသည် တော်တော် ကြီး နားကြည်း အရွက်ရနေည့် မုချ၊ သို့ဆိုလျှင် သူ စည် အိမ်တွင်းပုန်းပြီး ကိုယ့်ခဏ်ရာကိုယ် ကျိတ်ကုနေ မည် မလွဲ။ ဘက်ဗာလီဆိုသည် ကလေးမသည် ငယ်ဘဝ ကပင် ဝေဒနာကို မျှဝေတတ်သူမဟုတ်။ စာနာစူးစမ်း မှုကို စပ်စုသည်ဟု ယူဆတတ်ပြီး အကူအညီပေးဖို့ ကမ်း လှမ်းသည်ကိုပင် သူ အား သနား ဂရုစားသက်ဖို့ မလို ဆိုပြီး မိက်မိစွာ ဂုဏ်ခံတတ်သူ မဟုတ်လှစေ။ သည်တော့ ဆည်ကိုစွနှင့် မတ်သက်ပြီး ပြောကြမည်ဆိုလျှင် ဘက် ဗာလီကသာ ဦးစွာ စု ပြောလောအောင် စောင့်သမိုသည် ဟု မိခင် အိန်ဂျလာ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

'နယူးယော့တိုင်း' ကို ဖတ်လိုက်ရသည့်အတွက် ဘက် ဗာလီတော့ ပိုပြီး အသည်းနာလစသည် နောက်ပြီး

ပိုပြီး အသည်းမာလစသည်၊ သည်လိုအမှားမျိုး နောက် ထပ်ဘယ်တော့မျှ မစူးစေရဆိုသော ဆုံးဖြတ်ချက်သည် ပိုပြီး ခိုင်မာလာသည်။ အံ့ဩစရာ ကောင်းသည်မှာ လက် ထပ်မင်္ဂလာသတင်းက သေနေသော သူ့ စိတ်ဓာတ်များ ကို လှုပ်နှိုးလိုက်ခြင်း၊ ခုတော့ ဖရင့်သည် မိမိအား တကယ်ပင် စွန့်ခွာသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း အတည်ပြုလိုက် ရပြီ။ သည်တော့ မိမိသည် နားကြည်း ကြေကွဲမှု ဝဲဩဂ ထဲတွင်သာ ဝဲလည်မနေဘဲ ဘဝကို ဆက်လက် ရင်ဆိုင် ရှင်သန်နေရဦးမည်ဟူသော အသိက ခေါင်းထဲဝင်လာ စသည်။

ကမ္ဘာလောကကြီးထဲသို့ မိမိပြန်လာ ဝင်တိုးရဦးမည်၊ တစ်ခုပဲရှိသည်။ သည်တစ်ခါတော့ အတ္တတရားကို ရှေ့ တန်းတင်ပြီး ကမ္ဘာလောကကြီးကို ရင်ဆိုင်မည်။ အပျော် ရှာမည်။ ကစားမည်။ မိမိဘက်စာတော့ ဘာမျှ မပေး၊ ရယူဖို့လည်း မမျှော်လင့်၊ တာ့ကြောင့်ဆို မိမိသည် ဘာ စစ်ခုမျှ ရယူဖို့ မထိုက်တန်သောကြောင့်ပင်။

မစ်ဂျီဒီလုကားသည် အသံစာစာနှင့် စကားကြွယ်သူ
 လေးဘစ်ဦး၊ ဘက်ဗာလီနှင့် သက်ဘူရွယ်တူလေးစက်ပင်၊
 မစ်ဂျီဒီကား ဘက်ဗာလီပါ ဝယ်လ်ဘီ စတိုးတွင် အရောင်း
 စာရေးအဖြစ် တစ်ချိန်တည်းလိုလို အလုပ်ဝင်ခဲ့ကြ၏။
 သူတို့နှစ်ယောက် သိပ်ဘရင်းတန်းတော့မှန်း ဘာကြောင့်
 ဆို သူတို့နှစ်ဦးမှာ အသွင်ဘူတားဆိုလို့ ဘာမျှမရှိ၊ ပတ်
 ဝန်းကျင် အသိုက်အခန်းချင်းမတူ၊ ရှည်မှန်းချက်ချင်း
 လည်းမတူ၊ သို့သော် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခင်ကြ
 သည်။ မစ်ဂျီက ဘက်ဗာလီ၏ ဣန္ဒြေသိက္ခာနှင့် ဉာဏ်
 အရည်အသွေးကို လေးစား ဆားကျသည်။ ဘက်ဗာလီ
 က ပျော်ပျော်နေတတ်သော အိတာလျံမှလေးကို ခင်မင်
 နှစ်လိုစွယ် ကောင်းသူလေးအဖြစ် မြင်သည်။ မစ်ဂျီက
 ဘက်ဗာလီကို နှစ်သေဖက်ချင်း တွေ့လျှင် တရင်းအနီး
 ခေါ်တတ်သော်လည်း အခြားသူများ ရှေ့တွင်မူ မစ္စ
 သီဆန်ဟု တလေးတစား ခေါ်ခေါ် ဆက်ဆံလေ့ရှိ၏။

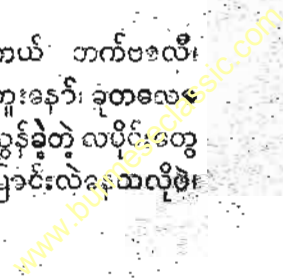
မစ်ဂျီကား မလိုတမာ စိတ်ကြီးသူ မဟုတ်၊ မလို
 စိုရှည်စိတ် ရှိသူမဟုတ်၊ ဘက်ဗာလီ ရာထူးတက်သွား
 တော့ မစ်ဂျီ ဝမ်းသာနေသည်။ သူက ဘက်ဗာလီ ရာထူး
 တိုးသည်ကို တွေ့လို မြင်လိုသူ မဟုတ်လှ။ မစ်ဂျီ၏
 လိုလား ထောင်တချက်က ဘက်ဗာလီနှင့်မတူ၊ ယခုလုပ်
 နေသည့် အလုပ်မှာ ကြားခံအဆင့်မျှသာ။ သူ လိုလား
 သည်က စစ်တပ်တွင် ဂဟေဆက်သမား တာဝန်ထမ်း
 ဆောင်နေသည့် သူ့ချစ်သူ တို့နီမစရီနီ ငွေစုနိုင်ရေး။

တို့နီ ငွေလုံလုံလောက်လောက် စုဆောင်းနိုင်လျှင် သူတို့
 နှစ်ယောက် လက်ထပ်ရေး ထိုမျှသာ။

ခုတလော ဘက်ဗာလီတို့ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးဖြစ်
 နေသည်။ ဣန္ဒြေမပျက် ဟန်မပျက် အလုပ်လုပ်နေသော်
 သည်း ဘက်ဗာလီတစ်ယောက် စိတ်ဆင်းရဲနေတာ သိသာ
 သည်။ မစ်ဂျီက ဘက်ဗာလီကိုကြည့်ပြီး စိုးရိမ်မိသည်။
 သည်အသက် သည်အရွယ် မိန်းကလေး တစ်ယောက်သည်
 သည်လောက စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေလျှင် ယောကျ်ား
 လေး ပြဿနာပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု ဆင်ခြင် တွေးတောမိ၏။
 ဤဖြင့် အခြား အရောင်း စာရေးမလေးတွေနှင့် ပြောဆို
 ဦးခေါက်ကြည့်သည်။ အခြား ကောင်းမလေးတွေလည်း
 ဘက်ဗာလီအကြောင်း တစ်ယောက်မျှ ရေရေရာရာမသိ၊
 အရေးမယ်ဘွဲ့ ထင်မြင်ချက် အမျိုးမျိုးကိုသာ တစ်
 သက်တစ်ပေါက် ပြောနိုင်ကြသည်။

အစ်နဲ့တွင် မစ်ဂျီနှင့် ဘက်ဗာလီ နှစ်ယောက်တည်း
 ကားပြောခွင့်ကြုံသည်။ ဘက်ဗာလီ၏ ရုံးခန်း ကျဉ်း
 သည်းလေးထဲသို့ မစ်ဂျီ အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ရောက်သွားသည်။
 အလုပ်ကိစ္စ ပြောဆိုပြီးသည်နှင့် မစ်ဂျီက စိတ်လှုပ်ရှား
 အကောင်းစသည်။

‘တို့ စကားတစ်ခွန်း ပြောချင်တယ် ဘက်ဗာလီ၊
 ငယ်ချင်း စိတ်မဆိုးတန်ခက်ခင်းပါဘူးနော်၊ ခုတလော
 ကိုကြည့်ပြီး တုံ့စိုးရိမ်နေမိတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ လပိုင်းတွေ
 အတွင်း သူငယ်ချင်းကိုကြည့်ရတာ ပြောင်းလဲနေသလိုပဲ။’

ထို ဘုရားလုပ်ပေးလို့ ရနိုင်လဲဟင်၊ ဆိုလိုတာကတော့ ကိုယ်တို့ဟာ တစ်တွဲတွဲနေတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်ချိန်လုံး စိတ်ဆင်းရဲနေပုံရတဲ့ မင်းကို မြင်နေရတာ တို့ စိတ်မကောင်းဘူးကွာ၊ မင်း အဲဒီလို ဖြစ်နေတာကို တခြားကောင်မလေးတွေထောင် ရိပ်နေကြတယ်။

ရုတ်တရက်တော့ ဘက်ဗာလီ ဒေါ်ပွသွားသည် သည့်မိန်းမလေးတွေ ဘုရားကို ငါအကြောင်းစကားတင်း ဆိုရမလဲ၊ ငါ့ပြဿနာကို သူတို့က ဘာဆိုင်လို့ မှန်းချက် ထုတ်နေရတဲ့လဲ၊ သို့သော် မစ်ဂျီမျက်နှာလေးက အားတုံ့ အားနာဖြစ်နေသည်။ တကယ်ပင် စိုးရိမ်ပူပန်မှုဖြင့် ကူညီပေးမဖို့ အားသန်နေသည်။ သူ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး ဘက်ဗာလီ စိတ်ထိန်းလိုက်မိသည်။

ထြာ ... သူတို့လေးတွေ ငါ့ကို ဂရုစိုက် စောင့်တတ်ကြပါတယ်လား။ မိမိက သူတို့နှင့် ခပ်ကင်းစာင်နေပေမယ့် သူတို့လေးတွေက မိမိကို ခင်မင်ကြည့်လေးစားကြသည်။ သူတို့၏ သံယောဇဉ်က ဘက်ဗာလီခရင်ကို လှုပ်ခတ်သွားစေသည်။

ခုလို စနာစကား ပြောဖော်ရတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ်ဂျီ၊ ဒါပေမယ့် မင်းလုပ်ပေးနိုင်တာ အစရှိပါဘူးကွယ်။

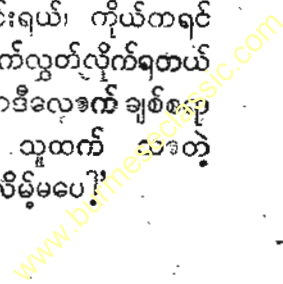
သူ စကားကြားတော့ မစ်ဂျီ စိတ်မကောင်းဖြစ်စွားမဲ့ရသည်။ သို့ဖြင့် မစ်ဂျီ တောင်းပန်စကား

ပြောသည်။ ဘက်ဗာလီ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စကို ဝင်စွပ်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ထိုနောက် ပြန်ရန် ဟန်ပြင်သည်။

‘မစ်ဂျီ၊ ဓနပါဦး’
ဘက်ဗာလီကိုယ်ကိုယ်လည်း အံ့ဩမိသည်။ သည့်စောခင်မလေးကို မိမိ၏ ပြဿနာကို ပြောပြချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။ တကယ်တော့ မိမိနှင့် တရင်းတနီး မရှိသူတစ်ဦးအား မိမိ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာများကို ဖွင့်ပြောဖို့ ဆိုတာ ရှားမိုက်ရာကြသည် မဟုတ်လား။ သို့သော် တစ်ခါ တစ်ရံတွင် ရင်းနှီးသူများထက် သူစိမ်းများကို ပြောပြရတာ ပိုပြီး စိတ်ထွတ်လပ်သည်လေ။

‘ဒီအကြောင်းကို မင်းရင်ထဲမှာပဲ ထားပါကွယ်၊ မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်။ အသေးစိတ် အကြောင်းအရာတွေကတော့ အရေးမကြီးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ် စိတ်ဆင်းရဲနေတယ်၊ ချစ်သူနဲ့ ကွေကွင်းရတဲ့ ကိစ္စမပေါ့?၊ အဲဒီလောက် ပေါ်လွင်နေမှန်း မသိဘူး။ မင်းခုလို သတိပေးဖော်ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ နေ့စက်ပိုင်းတော့ ကိုယ်ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေမှပေါ့ကွယ်’

‘စိတ်မကောင်းပါဘူး သူငယ်ချင်းရယ်၊ ကိုယ်ကရင်နှင့်အောင် ချစ်နေသူ တစ်ဦးကို လက်လွှတ်လိုက်ရတယ် ဆိုတာရင်နာစရာပဲ။ ဒါပေမယ့် မင်းက ဒီလောက် ချစ်စရာကောင်း နေတာပဲကွာ၊ သွားလေ သူထက် သာတဲ့ သစ်ယောင် မင့်အနား ရောက်လာလိမ့်မပေ?’

မစ်ဂျီ စကားရပ်လိုက်၏။

အဲဒီ စကားကတော့ တော်အော်တုံးတဲ့ စကားလို့ ကိုယ် ထင်တယ်။ ကိုယ်သာ မင်း နေရာမှာ ရှိနေလို့ တစ်ယောက်ယောက်က အဲဒီလို နှစ်သိမ့်စကားမျိုး ပြောလာရင် အဲဒီလို ပြောလာတဲ့ သူ့ကို ကိုယ်အမုန့် ကြိတ်ပစ်မိမှပဲ။

ဘက်ဗာလီ ပြုံးလိုက်၏။

ကဲ တကယ်လို့ ကိုယ့်နေရာမှာ မင်းဖြစ်နေရင် မင်းဘယ်လို ခြေလှမ်းမျိုး ဆက်လှမ်းမလွဲ မရှိစိ

အင်း ... ကိုယ်ကတော့ အိမ်တွင်းပုန်းပြီး တစ်ခုခု အပြောင်းအလဲ ဖြစ်လာအောင် စောင့်နေတာမျိုး မလုပ်ဘူး။ ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံး နေ့စက်တစ်ယောက် ရှာမှပဲ။ အသည်းကွဲ ဝက်ရုတစ်ခု အမြန်ဆုံး ပျောက်ကင်းဖို့ ဆိုတာ အချစ်ဆစ် ရှာတာလောက် စကောင်းတဲ့ဆေး မရှိဘူး။

ဒီတော့ အဲဒီအချစ်ကိုကော ဘယ်မှာ ရှာရလေ ကွယ်

မစ်ဂျီ စဉ်းစားသည်။

ကိုယ်တော့ ဈေးကွက်ထဲမှာ ရောင်းကုန်တစ်ခုအဖြစ် ရှိနေတယ်ဆိုတာ သတင်းဖြန့်လိုက်မိမှပဲ ထင်တယ်။ မင်းမှာ အနှောင်အဖွဲ့ ရှိဘူးဆိုတာ မင်းအပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေတွေက အသိပေးလိုက်ပေါ့။ ခုတော့ မင်းတော့ စတိုးဆိုင်ကနေ အိမ်ကို တန်းပြေးပြီး ညစဉ်ညတိုင်

ဆိုင်ခေါင်နေမှစ သေချာပါတယ်။ အဲဒါ မကောင်းဘူးလေ။ အဲဒီလို လုပ်နေလို့ မင်း ဒီစိတ်ဆင်းရဲမှု သံဆရာကြီးထံ အဘယ်လွတ်နိုင်ပါ့မလဲ။

အင်း... ဒီဆေးကို ဘယ်လိုဖော်ရမယ် ဆိုတာ သိရင်တော့ အကြံစာောင်းတစ်ခုပဲ။ ကဲပါလေ။ လောလောဆယ်မှာတော့ မင်းလားပြီး တိုင်ပင်တဲ့ အလုပ်ကိုစွဲလေး သွားဖြတ်လိုက်ပါဦး။

ဪ... ဟုတ်ပါရဲ့။ အဲဒါအမုန့်ပဲ။

မစ်ဂျီ တံခါးဆီသို့ သွားကည်း ယခုအခါ ဘက်ဗာလီ၏ ပွင့်လင်းမှုကြောင့် အခားတက် လာသော မစ်ဂျီက 'နေဦး၊ ကိုယ်အကြံတစ်ခုရတယ်။ နိပ်တယ်ကွ၊ ကိုယ် နေ့လည်စာ စားချိန်မှာ မင်းဆီ ပြန်လာပြီး အဲဒီအကြံကို အာဇာနည်အထည် ဖော်ကြည့်ရမလား။

'ရတယ်လေ။ နောက်ပြီး မစ်ဂျီ...'

'ဆို'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်။ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။'

နေ့လယ်စာ စားချိန်ကျတော့ မစ်ဂျီ တစ်ခေါက်
 ထောက်လှားသည်။ သူ၏ ခပ်နီဝဲနီဝဲ ဆွဲကြဲအစည်မှာ လာ
 မှည့် ကြေးဆာပတေးနေ့တွင် သူနှင့် တိုနီတို့ ညှော်ခဲကျွေး
 မွေးမည့် ညစာ စားပွဲသို့ ဘက်ဗာလီပေါ် လှာရောက်ရန်
 ဖိတ်ကြားခြင်း၊ ထိုနေ့မှာ မစ်ဂျီ၏ မွေးနေ့ ဖြစ်သဖြင့်
 သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေများကို ဖိတ်ကြားပြီး ညစာကျွေး
 မည်၊ ကကြခုန်ကြမည်၊ ညှော်ခဲပွဲ လုပ်မည့် နေရာမှာ
 အနောက် ၅၂ လမ်းပေါ်ရှိ 'ဗလင်စီနီ' စားသောက်
 ဆိုင်မှာ ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။

မစ်ဂျီအစိတ်အစားထက်သန်စွာ ပေါက်ပေါက်ပေးကံ
 သလို တတုတ်တုတ်ပြောနေ၏။ ဘက်ဗာလီ အကြောင်း
 ပြောပြထားသဖြင့် သူ့ချစ်သူ တိုနီက ဘက်ဗာလီကို
 အရမ်းတွေ့ချင်နေကြောင်း၊ သူ့မှာ ယဉ်ကျေး ဖော်ရွေ
 သော သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ပေါလ်ယန်းဆိုတာ ရှိကြောင်း၊
 ပေါလ်ယန်းက စစ်တပ်မှ ထွက်ပြီး ရှေ့နေ လုပ်နေ
 ကြောင်း၊ ဘက်ဗာလီကို ပေါလ်ယန်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေး
 စည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့နှင့်အတူ ဖစ်ဂျရယ်ဆိုသည့် စုံတွဲ
 လည်း ပါမည်ဖြစ်ကြောင်း။

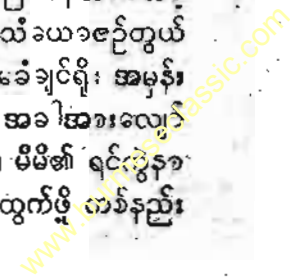
ဘက်ဗာလီ ချက်ချင်း စဉ်းစားမိသည်မှာ မစ်ဂျီ၏
 ဖိတ်ကြားချက်ကိုယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးလေးငြင်းလိုက်ဖို့ပင်
 မိမိကိုယ်မိမိ ခပ်ပေါ့ပေါ့ မိန်းမ တစ်ယောက်အဖြစ် ခံ
 နိုင်၊ နေ့စက်ပြီး ကိုယ်လက်အစားကွဲ ကေစင်မလေးတွေ
 နှင့် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မတူချင်း နေ့စက်ပြီး မစ်ဂျီအပေါ်

အဝင် ယခုပွဲသို့ လှာရောက်မည့် သူများမှာ မိမိနှင့် ဘာ
 အာရုံမျှ အသွင်တူမည် မဟုတ်၊ နောက်ပြီး ခုလို သူ့ ကိုယ်
 သိ၊ ကိုယ့် သူ့အသိ ခယားကျားသေး တစ်ယောက်နှင့်
 မိကျွမ်းခွင့်ရဖို့ တကူးတက သွားရမည်ဆိုသာ ကြောင်
 ခွန်းသည်။ မိမိကို သူတို့က သနားစရာ သတ္တဝါ တစ်
 ခုအောင်လို ဝိုင်းကူကြတာ မခံချင်။

သို့တိုင်....

တကယ်တမ်း လက်တွေ့ကျကျ စဉ်းစား ကြည့်တော့
 ကော၊ သို့ စဉ်းစားကြည့်တော့ မိမိ ကတော့ ထနား
 ဆော့ သတ္တဝါတစ်ယောက် ဖြစ်မနေလိုလား၊ မိမိသည်
 နေ့စက်ရုံးနှင့် စတုဂံပြီးနောက်ပိုင်း မိတ်ဆွေ အပေါင်း
 အသင်းများကို ရေ့လျော့ထားသည်။ အဆက်ပြတ်ထား
 သည်။ မိမိနှင့် မကြာမကြာ ချိန်းတွေ့၊ အပြင်လည်လေ
 သည့် ယောကျ်ားများကလည်း မိမိထံ တယ်လီဖုန်း
 ဆက်တော့၊ မချိန်းတော့၊ မိမိကစပြီး သူတို့ဆီ ဆက်
 သာမျိုးလည်း မလုပ်ချင်၊ သိက္ခာကျသည်။

စင်စစ် မိမိသည် အထီးကျန်ဘဝ ဖြစ်နေတာတော့
 နှိပ်ခံရမည်၊ သို့တော် နောက်တစ်ကြိမ် သံယောဇဉ်တွယ်
 နှစ်ငင်ရမည့် ကိစ္စမျိုးကိုတော့ အဖြစ်ခံချင်ရိုး အမှန်း
 အစွဲပြစ်ဖြစ် မစ်ဂျီရွေးခံ သည့်သူနှင့် အခါအားလျော်
 တွဲကြည့်လည်း ဆိုးလှမည်မဟုတ်၊ မိမိ၏ ရင်ကွဲနာ
 သံသရာထဲမှ လွတ်မြောက်အောင် ရုန်းထွက်ဖို့ တပ်နည်း

နည်းတော့ လှုပ်ရှားရတော့မည်၊ တစ်ခုခုတော့ လှုပ်
တော့မည်။

သို့ဖြင့် မစ်ဂျီ၏ ဖိတ်ကြားချက်ကို လက်ခံလိုက်သည်။
မစ်ဂျီ၏ လာခေါ်မည် ဆိုတာကို လက်မခံ၊ မိမိ
ဘာသာ လာခဲ့မည်ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကြာသာပတေးနေ့ မတိုင်မီ ရက်ပိုင်းများ အတွင်း
စိတ်က ချီတုံချီတုံ ဖြစ်နေသည်။ အကြောင်းတစ်ခုခုပြုပြီး
မိမိ မလေးရောက်နိုင်တော့ကြောင်း မစ်ဂျီကို ပြောလိုက်ရ
ကောင်းလော့။ ပလင်တီနီ စားသောက်ဆိုင် ဆိုတာထက်
သိပ်အထက်ထန်းကျကျဆိုင်မျိုး မဟုတ်၊ သို့ပေမယ့် သိပ်
အပေါ်စားလည်းမဆန်း၊ တီးဝိုင်းနှင့် ဖျော်ပြောခွင့်မရှိသည့်
ဆေးရုံကျ စားသောက်ဆိုင်မျိုး။ သို့ပေမယ့် သည်လီ
နေရာမျိုးကို မိမိ မသွားစေဖူး၊ ဖရင့်နှင့်လည်း သည်လိုဆိုင်
မျိုးကို တစ်ခါမျှ ခေါ်မသွားခဲ့စေဖူး။

နောက်ဆုံး ချီတုံချီတုံဖြင့်ပင် ကြာသာပတေးနေ့ည
တွင် ပလင်တီနီသို့ ဘက်ဗာလီ ရောက်သွားသည်။

မစ်ဂျီတို့အုပ်စုက လူစုံတက်စုံ ရောက်နှင့် နေကြပြီ။
တီးဝိုင်းနားရှိ စားပွဲတစ်လုံးတွင် နေရာယူထားကြသည်။
ဘက်ဗာလီ တကယ် ရောက်လာသည်ကိုတွေ့တော့ မစ်ဂျီ
မှ ဝမ်းသာလို့မဆုံး။

ဘက်ဗာလီကို မိမိ၏ အထက်လူကြီးအဖြစ် မစ်ဂျီက
အခြားဝိုင်းသားများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ အားလုံး

ပင် လူငယ်တွေချည်း။ ယဉ်ကျေးပုံပြောကြသည်။ စကား
ပြောလို့ နကောင်းဆည်း။

ပေါလ်ယန်းဆိုသူက အထက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင် လူ
ရွယ်တစ်ယောက်၊ တည်တည် ကြည့်ကြည့်နှင့် လေးစား
လေးစားသည့် ဥပဒေ ပညာရှင်တစ်ဦး။

သူတို့နှစ်ယောက် စကားစမြည် ပြောရတာ အဆင်
ပြေသည်။ ပေါလ်က ဘက်ဗာလီကို စိတ်ဝင်စားပုံ
ရသည်။ ဘက်ဗာလီကလည်း အမြန်အလှန် စိတ်ဝင်စား
သည်။ သို့တိုင် ပေါလ်ယန်းနှင့် ဆုံတွေ့ သိကျွမ်းရသည့်
အတွက် ဘက်ဗာလီ ရင်ခန့်လှုပ်ရှားမှုမျိုး လုံးဝ မဖြစ်မီး
ထူးခြားတာ တစ်ခုခုတော့ ရှိသည်။

သည်သ သည်စားပွဲတွင် ထိုင်ပြီးကသည်က မိမိကို
တစ်ကြည့်တည်း၊ ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးတစ်စုံ ရှိနေ
သည်။ စိတ်ဝင်စားသော၊ စိန်ခေါ်သော အကြည့်ရိုင်း
များ၊ အကြည့်ရိုင်းများ ပို၍ မှာ တီးဝိုင်းထဲမှာ ခရမ်းတီး
စများလေး ဆပင် နက်နက်နှင့် တော်တော်ချောသည်။

ဘက်ဗာလီ မျက်လုံး လှန်ကြည့်လိုက်တိုင်း မိမိကို
အရှုစိုက်နေသော အကြည့် စူးစူးများနှင့် ရင်ဆိုင် ရ
သည်။ မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံး သို့သို့နှင့်၊ ပထမတော့
ဘက်ဗာလီ အမှတ်တမဲ့ ပြန်ပြန် ပြုမိသည်။ နေ့စက် မအိ
မလည် အပြုံး၊ နောက်တော့ လုံးဝ ပြုံးမပြုတော့။
အည်လူကို ကြည့်မိအောင် သတိထားသည်။ ခက်သည်တ
မိမိ၏ ကုသားထိုင်က သည်လူဘက် မျက်နှာ မူလှက်သား။

၅၀ ပြတ်ငြိမ်း

ပြစ်နေသည်၊ နောက်ပြီး သည်လူ့အကြည့်က ရဲတင်း
စူးရှလွန်းတော့ မသိကျိုးကျွန် လုပ်နေဖို့ မရလေစက်
အောင်ပင်၊

ဒါကို မစ်ဂျီက ချက်ချင်းလို ရိပ်မိဆွမ်းစည်း၊

‘မင်းနဲ့ နီးလဲနဲ့ သီလစားဟင်’

‘နီးလဲ၊ ဟုတ်လား၊ ဘယ်နီးလဲလဲ’

‘ဟို ဒရမ်ဆမားလေး၊ နီးလဲဖာရင်တီနီပေါ့၊ သူ့ပုံစံက
မင်းကို သိနေသလိုပဲ’

ဘက်ဗာလီ ပန်းတုန့်လိုက်၏။

‘တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး၊ သူ့က မင်မိတ်ဆွေလား’

‘မိတ်ဆွေရယ်လို့ မတုတ်ပါဘူး၊ တိုနီနဲ့ ကိုယ်နဲ့ သူနဲ့
လေးငါ့ခါတော့ စကားပြောဖူးတယ်၊ စကားပြော
ကြည့်ရသလောက်တော့ သိပီ မဆိုးပါဘူး’

ဒီလူ ခင်ဗျားကို မျက်စိ ကျနေပြီ ဘက်ဗာလီ၊ ဒီဝန်
ခင်ဗျားကိုပဲ တစ်ညလုံး ထိုင်ကြည့်နေတာ’

တိုနီ ရယ်မောလျက် ပြော၏။

‘အဲဒါဆိုရင်တော့ ဒီဝန်ရဲ့ မျက်ခွက်ကို လက်သီးစာ
ကျွေးရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့’

ပေါလ်ယန်းက ခပ်ရွှင်ရွှင် ဝင်ပြော၏။

အားလုံးနှင့်အတူ ဘက်ဗာလီလည်း ရယ်မောမိ၏။
သို့သော် သူ့ရင်ထဲမှ တုန်ခါနေသည်၊ စင်စစ် ဂီတ
စား တစ်ယောက်၏ အကြည့်ရိုင်းမျှားကြောင့် မိမိ
သည်လောက်ထိ စိတ်ကသိကအောက် မဖြစ်သင့်၊ သို့

အပြင်သာချို ရင်မှာငို ၅၉

ပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ တုန်ခါမှုလှိုင်းတွေ
ချိနေသည်ဟု ခံစားရသည်။ စိတ်ရိုင်းတွေ၊ ရမက်ရိုင်းတွေ
က သူတို့နှစ်ယောက်ကို နီးစပ်အောင် ဆွဲဆောင်နေ
သည်။ အထိအတွေ့ တစ်ချက်မျှမရှိ၊ စကား တစ်ခွန်း
မပြောရဘဲ ဘက်ဗာလီသည် ထိုလူ၏ နှီးဆွဲခြင်းကို ခံစား
ရသည်။

ငါ့ရှားသွားပြီလား၊ ငါ့စိတ်ကူးတွေ လွန်နေပြီလား၊
စိတ်ဆင်ရဲသွားသည်၊ မိမိ၏ ခံစားချက်များကို ပုံးကွယ်
ရန် မိတ်ဆွေများအား ခွင့်ပန်ပြီ၊ အမျိုးသမီး ရေအိမ်
ဘက် ထွက်ခဲ့သည်။

ဘက်ဗာလီ ရေအိမ်ထဲမှ ထွက်လာသောအခါ စကြို
အမ်းတွင် စေ့စိုနေသူမှာ နီးလဲဖာရင်တီနီ။

* * *

ညိုအား၊ ကောင်းကောင်း၊ ဇွတ်ထရွတ် နိုင်နိုင်၊ သူ့
မျက်လုံးတွေ့မျိုးကို ဘက်ဗာလီ တစ်ခါမျှ ကြုံတွေ့ခဲ့ပူး
ခြင်း မရှိ၊ နက်မွေခင်သေခ၊ နက်ရှိုင်းသေခ၊ အနက်
ထောက်ရထူးသေခ မျက်လုံးများ၊ သည်မျက်လုံးတွေက
တက်ကြွ လှုပ်ရှားမှုကို ဖော်ကျူးနေသည်၊ အန္တရာယ်ကို
လည်း ဖော်ကျူးနေသည်၊ သို့ပေမယ့် သူ့ အပြုံးကတော့
ခုကွဲပေးမည့် အရိပ်အရောင်မပြ၊ သူ့ အပြုံးက ပွင့်သည်၊
ဖော်ရွေသည်၊ လူငယ်တစ်ယောက်၏ အပြုံးမျိုး။

(၄)

နီးလ်နှင့် ဇခတ်လမ်းရှုပ်မိခြင်းသည်၊ ဘက်ဗာလီ အဖို့
စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရာ ချွတ်ချိ ကျသွားခြင်းပင် ဖြစ်၏။
မိမိ၏ ငယ်ဘဝကတည်းက ထိန်းသိမ်း လိုက်နာခဲ့သည့်
လူ့ကင့်ဝတ် အား လုံးကိုလည်း ချိုးဖောက်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်၏။ သူ့စိတ်လဲမှတော့ ကြုံလှုပ်ရပ်သည့် ဖရင့်ဘာရီး
အား တိတ်တဆိတ် လက်စားချေနေခြင်းပင်။ မိမိ၏
အပြုအမူများကို ချစ်ဦးသူသား သိ သွားလျှင် ဘယ်
လောက် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူး ဖြစ်လိုက်မလဲဟု
ခါးသီး ကျေနပ်စွာ ခံစားမိ၏။

ထိုညက နီးလ်သည် စီးကရက် တစ်လိပ် ဖွတ်ရင်း
အမျိုးထမ်း ရေအိမ်အပြင်ဘက် မှန်ဝါးဝါး စင်္ကြံလမ်းမ
တွင် ဘက်ဗာလီ ပြန်ထွက်လာကို စောင့် နေခဲ့၏။
နီးလ်က တော်တော် ရုပ်ဖြောင့်သည့်လူ အထူးညိုညို။

‘မင်းနှယ်ကွစ၊ ကြာလိုက်တာ’

သူက အခင်းအကျင်းနဲ့ ကေကက်ကစ ဝင်ကစ ပြော
သည်။

‘မင်း ပြန်ထွက်မလားခင် ကိုယ်တီးဝိုင်းဆီ ပြန်သွားရ
တော့မှပဲလို့ စိတ်မူနေတာ’

‘အဲဒီလိုပြန်သွားတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒီလောက်တော့ခင်
စိတ်မျက်စရာလားရှင်’

‘အိုဟိုး... မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ စိတ်ပျက်စရာ မဟုတ်ပါ
ဘူး၊ ခါပေမယ့် စိတ်ကသိကအေးကတော့ ဖြစ်တပေ!’

သူက ဘက်ဗာလီကို ရှန်းရှန်းစားစား ကြည့်သည်။
‘အခုဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်စိတ်ဝင်စားနေလို့’

ဘက်ဗာလီ ဘာမျှ ပြန်မပြော။
‘ကိုယ် ဘာကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုတာ မသိချင်
ဘူးလားဟင်’

နီးလ် ရှေ့တိုးလာသည်။ အနားကပ်လာသည်။ သူ့ထံမှ ထန်ဖိုးကြီး ရေမွှေးနံ့ ရသည်။ ရှေးဆန်ဆန် ညစာစားပွဲ ဝတ်စုံအောက်မှ ကျစ်လျစ် သန့်မာဆော့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိတိုပြုမိသည်။ နီးလ်က သူ့အား တိုခြင်း ထိခြင်း မပြု။ သူ တိုခြင်း ထိခြင်း ပြုလုပ်လျှင် ဘယ်လိုနေမည်ဆိုတာ ဘက်ဗာလီ သိနေသည်။ ဘက်ဗာလီက ခပ်ပေါ့ပေါ့ ခင်ရှင်ရှင် ဟန်လုပ်ကစ....

‘ကဲ...ကေစင်းမပါပြီတဲ့ရှင်၊ ရှင်က ဘာကို စိတ်ဝင်စားနေတာတဲ့လဲ’

‘မင်းကိုပေါ့၊ မင်းက ထသီးတခြား၊ ဖြစ်နေတယ်လေ၊ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ မင်းကိုရောပြီး ကြည့်လို့မရဘူး’

‘တယ်ထူးဆန်းပါလား၊ ရှင်ဟာ တစ်ညနေခင်းလုံး ကျွန်မကို အနံ့ကြည့် မှန်ပြောင်းအောက်က ကြမ်းပိုးလေး တစ်ကောင်လို ကြည့်နေခဲ့တယ်၊ ဓဟာ...ခုတော့ ရှင်အရွှန်မအကြောင်း အတွင်းသိ အစင်းသိ သိသလို ပြောနေပြန်ပြီ၊ ကဲပါလေ...ဒီတော့လဲ ဒီကိစ္စကို ဘဝရှဲ့ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် ဖြစ်ရပ်ကလေးတစ်ခုစို့ပဲ သဘောထားလိုက်ကြရအောင်လား၊ ရှင်က ရှင်အလုပ်ဆီ ပြန်သွားရမယ် ကျွန်မကလဲ ကျွန်မ မိတ်ဆွေတွေဆီ ပြန်သွားရမယ်’

နီးလ် အလုပ်အရှား မရှိ။

‘သူတို့ဟာ မင့်မိတ်ဆွေတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့မင်းနဲ့ အသွင်ချင်းတူတာမှ မဟုတ်တာ’

‘ဟုတ်လား၊ တကယ်လဲလား၊ ရှင်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီလောက မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး သရုပ်ခွဲနိုင်ရတာလဲ ရှင်ရယ်’

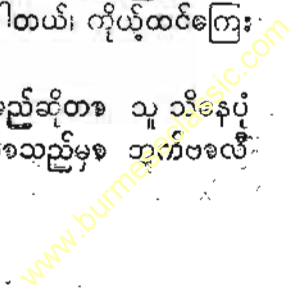
‘ဒီမယ်...မရွှေခချာ၊ မင်း ညဆလုပ်တွေမှာ ကိုယ့်လောကကြာကြာ အလုပ်လုပ်ဖူးလေရင် မင်းလဲ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး လူက ခတ်တတ်လာလိမ့်မယ်၊ ဒီမှာက လူပေါင်းစုံ လစကြတာ မဟုတ်လား၊ တလေစာချေတွေ၊ မြို့ထဲက လေလွင့် လူငယ်တွေ၊ မင်းနဲ့အတူ ရှိနေတဲ့ လူလတ်တန်းစား ခပ်ချောချောတွေ၊ သူတို့ အားလုံးနဲ့ မင်းနဲ့ လုံးဝ ဟပ်စင်လို့မရဘူး၊ မင်းဟာ သူဌေးသမီးလေး မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းက အဆင့်ရှိတယ်၊ မင်းအဲဒီမှာ ထိုင်နေတဲ့ တစ်ချိန်လုံး သေချင်အောင် ငြီးငွေ့နေတယ်၊ ဒီတော့ မင်းဒီမှာ ဘာလားလုပ်နေတာလဲ’

‘လောလောဆယ်မှာတော့ ကျွန်မ စကြန်လမ်းပေါ်မှာ ချောင်ပိတ် မိနေတယ်’

မိမိကို သူ ဖမ်းကိုင်မည့်ဟု ဘက်ဗာလီ ထင်လိုက်၏။ သို့သော် သူ ရပ်မြဲ ရပ်နေသည်။ ပြုံးနေသည်။ ထို့ နောက် အက်ဗေးလီ သွေးဆေးအောင် လှမ်းဖယ်ပေးသည်။

‘ကေစင်းပါပြီ၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ထင်ကြေးလွဲသွားပြီ ထင်တယ်’

သည် စကားမျိုးပင် ပြောရမည်ဆိုတာ သူ သိနေပုံရ၏။ ခုတစ်ကြိမ် စိတ်ဝင်စားလာသည်မှာ ဘက်ဗာလီဘက်မှ။

ရှင်ထင်ကြေးက တာမျှာပေါ့လိမ့်ရှင်'

မင်းဟာ စိတ်လှုပ်ရှားတက်ကြွစရာတစ်ခုခု ကြုံတွေ့ရမယ်လို့ မျှော်လင့်ထားတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဆိုတာပေါ့'

သူ့ထင်ကြေးမှာ တိုကျ မှန်ကန်လွန်းသဖြင့် ဘက်စာလီ လန့်သွားကစ အမှတ်အသင် ပြန်ခေးမိ၏။

တကယ်လို့ကျွန်ခဲအ ချင့်အင်ကြေးအတိုင်း မှန်နေရင်ကောရှင်'

အင်း... အဲဒီအတိုင်းမှန်နေရင် မင်းကို ခေTလစတဲ့ လူကို အိမ်ပြန်ပို့ခိုင်း၊ ပြီးတော့ ဒီလိုပြန်လွှဲခဲ၊ ကိုယ့်အလုပ်က နှစ်နာရီမှာမှ သိမ်းမှာ'

ဘက်စာလီ သူနှင့် ပွတ်စာအသိအစ ချောင့်ထွက်လိုက်စာ....

'မိတ်မခးကခင်းပါဘူး။ ကျွန်မ အဲဒီ အစားထဲစာ မဟုတ်ဘူး'

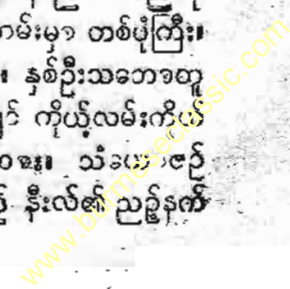
နီးလ်က ပြောပြပျက်ပျက် ဦးညွတ်လိုက်သည်။

'ကိုယ်သိပါတယ် အဲဒီအတိုင်းဖြစ်ရမယ်လေ'

ထိုခဏက ညဦးပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံး မိမိဆီမှာပဲ ရောက်နေသည့် သူ မျက်လုံးများကို ဘက်စာလီ သတိပြုမိ၏။ မိမိ အနေအသိုင့်အရ ခက်နေသည့်ကို ကြည့်ပြီး ပြောခင် ချော်ချော် လှုပ်နေသော စိန်ခေTနေသော အမျိုးခနဲသော အကြည့်များ။

နီးလ်ပင်ထည်ထွင် ကိုယ်ကိုကိုယ် အံ့အား သင့်သည်၊ ဘာကြောင့်များ ထည်အမျိုးသမီးကို ထည်လောက်အရုံ ဝင်စား မိပါ လိမ့်၊ သာ မန် အားဖြင့် ဆိုလျှင် ဗလင်တီနီ သို့လစသည့် မိန်းကလေးများကို သူ စိတ်ဝင်စားလေ မရှိ။ ယူနီဖောင်းဝတ် လူငယ်တွေနှင့် ဝါလာလေ ရှိသည့် ဆက်ကော့ လတ်ကော့ ဟာမမျိုး သေးတွေကို နီးလ် ပလူးပလဲ မလုပ်၊ အဲသည် ဟာမမျိုး တော်တော်များများက သူ့ကို ဝမ်းကြဲသည်၊ တချို့ဆို ခေT အကြည့်များဖြင့် ကြည့်ကြသည်၊ သို့သော် နီးလ်က သူတို့ကို အသိအမှတ်ဖြုရုံ မည်ကစာမထွ မျှသာ အသိအမှတ်ပြုသည်၊ ထည့်ထက်ပိုပြီး မျက်နှာသာ မပေး။ သူတို့ ဘက်ကလည်း သည့်ထက် အဆင့် ကျော်မလေ မချင်။

နီးလ်ရွေးသည့် မိန်းကလေးများမှာ မိမိနှင့် အသွင်ကွဲနေသည့် မိန်းကလေးမျိုးဖြစ်ရသည်။ ရမက်ခိုး ခစရသည်။ သိပ် ထက်သက်မြက်မြက်ထဲက မဖြစ်စေရ၊ အရေးကြီးဆုံးမှာ ကျားပိန်တွယ် တွယ်နေသူ မဖြစ်စေရ၊ ဘဲဆုံအသ ကိုကုန်သွား သူမျိုးသာ ဖြစ်ရမည်၊ သည်လို မိန်းကလေးမျိုးတွေ သူနှင့် လက်တစ်ကမ်းမှာ တစ်ပုံကြီး၊ တစ်ပုံ သာမျှ တောင်းဆိုခြင်း မပြု၊ နှစ်ဦးသဘောတူ ချစ်ခင်မှု ရှာကြမည်၊ အချိန်တန်လျှင် ကိုယ်လမ်းကိုယ် နေကြမည်၊ အနှောင့်အယှက်တွေ မထား။ သံယောဇဉ်အားတွေ မဆို၊ သူတို့နှစ်ယောက်တွေသည် နီးလ်၏ ညဦးနက်

ဖိုင်း ကလေးများအတွင်းသို့ ဝင်လာကြသည်။ အချိန်တန်တော့ ပြန်သွားကြသည်။ သူတို့အစီအစဉ်ကို အခကြေးငွေပေးပြီး ခေါ်သူ မရှိသည်နှင့် နီးလ်၏ ရောက်လာကြသည်။ သို့ ရောက်လာသဖြင့် နီးလ်က အခကြေးငွေ ပေးသလိုအပ်တော့ မပေး။ သည်တို့စွဲမျိုးနှင့် ပတ်သက်၍ နီးလ် ဘယ်တုန်းကမျှ ငွေကုန်ကြေးကျ မခံ။ အကုန်ခံမလို။

သူ့မေမေ စိတ်ပူပူမကြီးကတော့ တစ်ခါတစ်ခါ ဖြောဖူးသည်။ နီးလ်ရယ်၊ မိန်းမကောင်း၊ လေးငွေမျှ၊ ရှားဖွေတွဲစမ်းပါဟု။ သို့သော် နီးလ်က အနှောင်အဖွဲ့ထားချင်သူ မဟုတ်ဘဲ။ ခုတွေ့နေသည့် ဘက်ဗာလီကတော့ မေမေမြောဆည့် မိန်းမကောင်း အဆင်ထဲ ဝင်နေသည်။ သည်အတိုင်းမှန်လျှင်တော့ သည်မိန်းကလေးသည် မိမိကို ခုကွကိုသာ ပေးပေလိမ့်မည်။

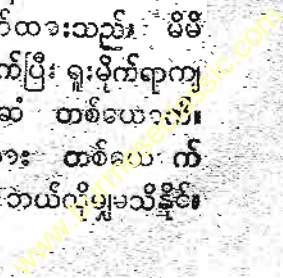
သည်မိန်းကလေးသည် မိမိတို့ကမ္ဘာ၏ ဥပဒေသများကို သိရှိနားလည်ထားဟန် မရှိ။ သည်ဝက်ငယ်လေးသည် အကြင်နုစတုရားကင်းဆော့ မိမိတို့ဝန်းကျင် ကောင်းကင်ပြင်ကြီးတွင် တောင်ပံဖြင့် စမ်းသပ်ပျံသန်းဖို့ ကြံစည်နေသည်။ မိက အုပ်ထိန်းမှုအောက်တွင် စည်းနှင့် ကမ်းနှင့် နေထိုင် ကြီးပြင်းခဲ့သော ကလေးတစ်ယောက် ကိုယ်အန္တရာယ် ကိုယ်ရှားနေသည်။ သည်လို မိန်းကလေးမျိုးတွေ အခရုံသစ်ကို ထမ်းတ ရှားငွေခေါ်ချိန်မျိုးကို နီးလ်ကောင်းကောင်း သိသည်။ ခက်တာတ သူတို့လေးတွေ

သည် 'တော်လေခက်ပြီ' ဆိုသည့် အချိန်ကလေးကို မပိုင်းခြားဘက်ကြခြင်းပင်။

သည်လို မိန်းကလေးမျိုး တစ်ယောက်ကို မိမိဘဝကြောင့် ချဉ်းကပ်ရယူဖို့ ကြိုးစားနေမှန်း နီးလ် ကိုယ်တိုင် သဘောကိုယ်လည်း မသိ။ ကောင်းမလေးက မိမိကို ရင်ဖို့ ချဉ်းစေသည်တော့ အမှန်း သို့သော် သည်ကောင်းမလေး မိမိထံ ပြန်မလာပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်း မိသည်။ သို့တိုင် သူ့ပြန်လေမိမိမည် ဆိုတာကိုလည်း စိတ်ထဲက မသိနေသည်ပေ။

စစ်ကိုတို့အုပ်စုနှင့် မြန်တိုင်မိချိန်ထိ နီးလ်၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကို လက်ခံဖို့ ဘက်ဗာလီ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ မိမိသည် အပေါ်စား ဆန်သွားမည်၊ နေ့စက်ပြီး ရူးမိုက်ရာကျ သည်လူကား သူ့စိမ်း တစ်ရံဆံ တစ်ယောလီ။ သို့လူစားမှန်း မသိ၊ ဆေးသမား တစ်ယောက် အကြမ်းပတ်န်း ကြိုက်သူလေး။ ဘယ်လိုမျှမသိနိုင်။

မိမိဘဝတစ်လျှောက်မှာ ခုလို ခရီးဆွေးတန်ဖွဲ့ ကြုံတုန်း
ဖိတ်ခေါ် ခံစားခြင်းမျိုး တစ်ခါမျှ မကြုံခဲ့စေပူး။

သို့တိုင်....

မိမိ၏ အိမ်ပေါက်ဝတွင် ပေါလ်ယန်းအား နှုတ်ဆက်
စကားဆို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ပြီးချိန်တွင်မူ ဗလင်တီနီသို့
ပြန်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။ အငှားတေးထဲတွင်ထိုင်
ရင်း စေ့စေ့ပိုင်းက တစ်ခေါက်လိုပင် သွားခရီးမသွား
ရေး ချီဆိုချတဲ့ ဖြစ်နေ၏။ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်
အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစား၏။

ဗလင်တီနီကလပ်သို့ သူ့ရောက်သွားချိန်တွင် တီးဝိုင်း
အဖွဲ့ ခေတ္တ ခုခနေချိန်ဖြစ်၏။ အရက်ကေခင်တစ်ခု
ထိုင်နေသေး နီးလ်က သူနှင့်အတူ လာထိုင်ဖို့ လက်ပြ
သည်။ မိမိကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် နီးလ် နည်းနည်းလေး
အံ့အားသင့်ပုံမရ။ သည်အတွက် ဘက်ဗာလီ စိတ်ထဲ
အောင်သိုးအောင်သက် ဖြစ်မိသည်။

‘ဟိုင်း... ဘာသေးကံမလဲ၊ သူတို့ဆီမှာ သီးသန့်သိမ်း
ထားတဲ့စကော့ချိုဝီခကီပုလင်းတွေတော့ ရှိသေးတယ်ကွ
‘ထောင်းသားပဲ၊ ရေနဲ့ပဲရောပေးပါ’

အရက်သမား ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်သွားမှ ဘက်
ဗာလီက....

‘ကျွန်မ ပြန်လာတာ ရှင် နည်းနည်းလေးမှ အံ့အား
ထင်ပုံ မရဘူးနော်၊ ရှင်ဒီလိုပဲ ရှင်ကိုယ်ရှင် သိပ်စိတ်
အာပဲလား’

‘ထုံးစံအတိုင်းပဲ’

‘ဒီတော့ ရှင်ဒီလိုပဲ လုပ်နေကျ ဆိုပါတော့’

နီးလ်က သူ့ကို ခံစားမှုကင်းမဲ့စွာ ကြည့်လိုက်၏။
တိတိကျကျ ပြောရရင် ဒါမျိုးကိုယ်မလုပ်ဘူး။ မင်း
လို မိန်းကလေးမျိုးဆိုတာက ပြဿနာရှုတ်တတ်တယ်။
ကိုယ်က မင်း ပြန်မလာပါစေနဲ့လို့ ဆုံးတောင်းနေတာ’

ဘက်ဗာလီက စိုက်ဆံအိတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ
‘ကျွန်မ အချိန်မရွေး ပြန်လို့ရပါတယ်၊ တကယ်တမ်း
ပြောရရင် ကျွန်မ ဒီမှာ ဘာလှလုပ်နေမိစွန်းကို မသိ
ဘူး’

‘မင်း သိပါတယ်လေ၊ မင်း အိပ်ဖော် ကေခင်း
ထောင်း လာရှုစတာ မဟုတ်လား’

ဘက်ဗာလီ မျက်နှာ နီရဲသွားသည်။ နီးလ်၏ ရိုင်းပြ
ကြောင့် လန့်သွားသည်။ ခုံတိုပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။
နီးလ်က သူ့ လက်မောင်းကို ဖမ်းကိုင်ကာ....

‘ပြန်ထိုင်စမ်းပါလေ၊ မင်း ထောင်းပန်စကား ကြား
နိုင်သာပဆိုရင် ကိုယ်ပြောနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်
အမြင်ကိုတော့ ပြောင်းသွားမှာဟုတ်ဘူး။ မင်းကိုယ်မင်း
သိတောင် ကိုယ်ထဲတော့ မင်းအဲဒီအတွက် လာစားပဲလို့
ကိုယ်က ယူဆထားမှာပဲ၊ ဒီတော့ ဘာဖြစ်သေးလဲလွှာ
ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ယစ်ရွှေရည်လေး ဆောက်ကြမယ်၊
အဲဒီရာ မောစရာလေးတွေ ပြောမယ်၊ နေ့လယ်ပြီး နှစ်ဦး

ပျော်ရွှင်မှု ရှာကြမ်း၊ မင်း ဘာဆုံးရှုံးစရာရှိလဲ၊ ဒါထက် မင်္ဂလာမည်လဲ ခြေပြုစမ်းပါဦး

ဘက်ဗာလီ၊ ဘက်ဗာလီသီဆန်

အင်း၊ နာမည်လှလှ၊ လူလှလှပဲ

သူက ကောင်မလေး၏ လက်ကို ကိုင်သည်။ တယတယ ဆုပ်ကိုင်သည်။

မင်းပြုသနာ တစ်ခုကိုအခြေပြု၍ ကြိုးစားနေတယ် မဟုတ်လား၊ ဘက်ဗာလီသီဆန်၊ ကိုယ်ကို အစားထိုးလိုက်ချင်းအားဖြင့် ဒီပြုသနာကို ဖြေရှင်းနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ခင်ပွန်းမိတ်ဆိုင်က တွေးချင် တွေးထားလိမ့်မယ်။ အေးတေကိုယ်တို့ ဖြေရှင်းနိုင်ရင်လဲ ခြေရှင်းနိုင်မှာပေါ့၊ မဖြေရှင်းနိုင်ဘဲရှိချင်လဲ ရှိလိမ့်မယ်

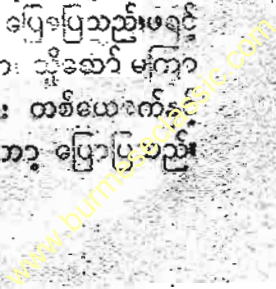
နိုးလ် တီးဝိုင်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်လျက်...

နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် တီးဝိုင်းရုံးမယ်၊ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ဆို ကိုယ်ပြန်လွှဲမယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာမှ မင်းဆန္ဒ ရှိနေသေး မယ်ဆိုရင် မင်းမကျင်လည်ဖူးတဲ့ ကမ္ဘာ့သစ်တစ်ခြမ်းက လူတွေ ဘယ်လိုနေကြ ထိုင်ကြလဲဆိုတာ သိရအောင် ကိုယ်တို့ ထွက်ပြီး လေ့လာ ကြည့်စော့

နိုးလ် တီးဝိုင်းဆီ တက်သွားတော့ အကျိုးထူးအကြောင်းဆင် စဉ်းစားဖို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် စာတီဆင်သည်။ မိမိသည် ပြုသနာတစ်ခုတော့ စူးမိပြီ၊ ဆည်အား မိန်းမသားပီသစွာ အစာဆက်ရမည်။ သည် ဂီတသားရိုင်းပြသော စကားများနှင့် ဇော် ကား ဇော်

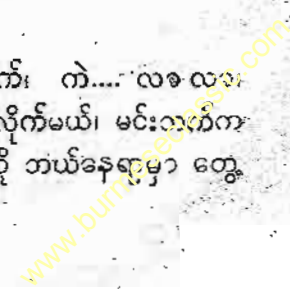
စွပ်စွပ်ချက်များကို ဂရုစိုက်မနေနှင့်၊ မိမိသည် တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် သည်းခံနေရာဆို ရောက်လားခြင်းဖြစ်၏။ ဒါကို ဆည်လူက သိနေသည်။ ကဲ ... ဆည်တော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ စိတ်ကို လွှတ်ထားဆိုက်သည်။ မိမိ အစပျိုးခဲ့သည် ဇာတ်လမ်း ဘယ်အဆင့်ထိ ရောက်မလဲ၊ ရောက်ချင်ရာ ရောက်ပါအံ့ပေါ့၊ အင်း သူ့ကို ငါ့နာမည်အမှန် မပြောခဲ့လျှင် ဂေဟစဉ်းသား၊ နာမည်ရင်းကို သူ သိမှစဉ်းလို့ မဟုတ်၊ မိမိသည် အခြား မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်ချင် သောကြောင့်၊ ဘက်ဗာလီသီဆန် ဆိုသည် မိန်းကလေးက သည်လိုအကျင့်အကြံမျိုးတွေ ကျင့်ကြံတတ်သူမှ မထုတ်ဘဲ

နိုးလ် ပြန်ရောက်လာတော့ ဘယ်ဘေခင် ဘယ်တမ်း ရောက်ရောက် သူနှင့်လိုက်သွားဖို့ ဘက်ဗာလီ ဆုံးဖြတ်သားပြီ၊ ထိုညတွင် သူ့ကို အငွေ့ ရိပ်သား လမ်းရှိ အပေါ်ဘေး အရက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ ခေါ်သွားသည်။ အဲဒီမှာ အသားညှပ် ပေါင်မုန့် စားသည်၊ အရက် သောက်သည်။ မိန်းကလေးနာရီ ထိုးသည်တိုင် စကားပြော ဖြစ်ကြသည်။ ဘက်ဗာလီက မိမိအလုပ် လုပ်သည့်နေရာ၊ နယူးဇယားက နေသည့် ဝိဘ နှစ်ပါးအကြောင်း ပြောပြသည်။ ပရင့်အချိုး အကြောင်းအော့ ထည့်မပြော သို့သော် မကြာသေးမီက ကာလအတွင်းက ယောက်ျား တစ်ယောက်နှင့် သတ်ပြီး စိတ်အင်ရဲခဲ့ရကြောင်းအော့ ပြောပြသည်။ မင် ယောက်ျားလား

မဟုတ်ဘူး၊ စေ့စပ်ထားတဲ့လူ၊
 'ဘာဖြစ်တယ်လဲ၊ သူ့ကို အဆက်ဖြတ်လို့ မရလို့လား၊
 ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် ဘက်ဗွာလီ ပြုံးလိုက်မိ၏။
 'သူကဖြတ်ဘာ၊ နေ့ခက် တစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေပြီလေ'
 'ဪ... မင်းကို သူက လှည့်စားတယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းက
 ဝေးကန်ပြီး ခုလိုထွက်လုပ်တယ်၊ သမားရိုးကျ ဇာတ်လမ်း
 ပဲပေါ့၊ အင်း... ဒုက္ခ ဒုက္ခ မင်းတို့ မိန့်ကလေးတွေဟာ
 ထင်ခန်းစာ မယူထုတ်ကြ ပါကလားနော်'
 'ဇာတ်လမ်းက အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး နီးလို့၊ သူက
 ကျွန်မကို စွန့်ပစ်သွားတာ'
 'ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မင်းက သူ့ဆန္ဒကို မဖြည့်နိုင်လို့
 လား'
 'မသိဘူး၊ အဲဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့ ကျွန်မ အတွေ့
 အကြုံ သိပ်မရှိဘူး၊ ကျွန်မက သူ ကျွန်မကို မြတ်နိုးတယ်၊
 ချစ်တယ်၊ ဖြောင့်ဖြောင့် မှန်မှန် ဆက်ဆံတယ်လို့ ထင်
 ထားတစ်ခု၊ ကျွန်မ ခွဲခွဲခြားခြား မသိတတ် မမြင်တတ်ခဲ့
 ဘူးလေ'
 'ဪ... ခံစားချက်တွေ အရောရော အထွေးထွေး
 ဖြစ်ခဲ့တယ်ပေါ့၊ ဒါ ပထမဆုံး အတွေ့အကြုံ ဖြစ်ရမယ်၊
 ဒီတော့ မင်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် သနားနေတယ်၊ နာကျည်း
 ခံစားနေရတယ်၊ မင်းရဲ့ စိတ်ဒဏ်ဒုက္ခတွေကို ကိုယ်လို့
 ရမက်ထန်တဲ့ ခပ်ရိုင်းရိုင်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဒရမ်သမား
 ကြီးက ကုစားနိုင်မယ်လို့ ထင်ထားတယ်ပေါ့'

သူ၏ တိကျမှန်ကန်သော တဲ့တိုးစကားကြောင့်
 ဘက်ဗွာလီ ကွန့်သွားသည်။
 'နားထောင် ဘက်ဗွာလီ၊ ကိုယ်တို့ ပထမဦးဆုံး
 တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း
 သိထားဖို့လိုတယ်၊ ကိုယ့်အခဲနဲ့ မင်း တစ်ခါမှ မရောက်
 ဖူးသေးဘဲ ကမ္ဘာကို ရောက်ဖူးအောင် လိုက်ပို့ပေးနိုင်
 တယ်၊ ကိုယ့်စကားဟာ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ ရှိဘူး၊ မချို
 သဘာဘူး၊ မလှပဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဖြောင့်မှန်တယ်၊ မင်း
 သိချင်ကျွမ်းချင်ပေးယုံ မင်း တစ်ခါမှ မကြုံ မဆုံဖူးတဲ့
 လူမျိုးတွေနဲ့ မင်းကို ကိုယ် မိတ်ဆက်ပေးနိုင်တယ်၊ မင်း
 မူးမေ့သွား လေစက်အောင် အချစ်စွမ်း ပြနိုင်တယ်၊
 ဒါပေမယ့် မင်းကို ကိုယ် ချစ်လစမ္မာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို
 လက်ထပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အချိန်တန်ရင် ကိုယ့်ခရီး ကိုယ်
 ဆက်ကြရုံပဲ၊ အဲဒီ စည်းကမ်းချက်တွေကို သဘောတူ
 လက်ခံရင် မင်း ကိုယ်နဲ့ ဆက်ပြီး စခန်းသွားလို့ ရတယ်၊
 ဒါထက် မင်းမှာ အကုစားအကွယ် လုပ်ထားတာရှိလား'
 ဘက်ဗွာလီ အာဆေး ထည့်ထားသလို ခေါင်းခါ
 ပြမိသည်။
 'ဒါဆို မနက်ဖြန်ကျ စီစဉ်သိုက်၊ ကဲ... လစလား၊
 မင်းကို အငှားကားပေါ် တင်ပေးလိုက်မယ်၊ မင်းလက်က
 အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီဆိုရင် ကိုယ်ကို ဘယ်ခနရာမှာ တွေ့
 နိုင်တယ်ဆိုတာ မင်း သိသားပဲ'

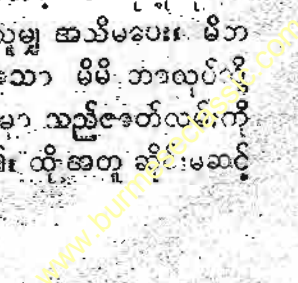
နောက်တစ်နေ့တွင် ဘယ်ဗာလီသည် အိပ်မက်ထဲ
လမ်းလျှောက်နေသူ တစ်ဦးပမာ ဆရာဝန် တစ်ဦးဆီ
သွားသည်။ 'အကစအကွယ်' ထပ်ဆင့်ခိုင်းသည်။ ထိုည
မှစ၍ သူ့ ဗလင်တီနီကလပ်သို့ သွားခဲ့လေသည်။

ထိုညမှ စပြီး ညစဉ်ညတိုင်း နီးလ် အလုပ်သိမ်းချိန်
တွင် နှစ်ယောက်သား ဆုံတွေ့ခဲ့ကြသည်။ များသော
အားဖြင့် သူတို့သည် ဂီတသမားအုပ်စုနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့ကြသည်။
နီးလ်၏ အပေါင်းအသင်းတွေ လေ့စဉ်ကစားသမား
တွေ၊ လေလွင့်ဒုန္နသုတွေ၊ ပညာမဲ့ပြီး ပေပေ တေတေ
နေသူတွေနှင့် အဝတ်အစား တောက်တောက် ပြောင်
ပြောင် ဝတ်စားလေ့ ရှိသည့် သူတို့ အမျိုးသမီးများနှင့်
ဆုံဖြစ်ကြသည်။ ဝိုင်းဖွဲ့ ဖြစ်သည်။ ပိတ်ခနဲပြုဖြစ်သည့်
ညကလပ်များတွင် ယမကာ သောက်ကြသည်။ စာရတ်
တန်းသို့ သွားပြီး မဆန်းသော အစားအသောက်များ
စားကြသည်။ အပေါ်စား တီဏားလျှံ စားသောက်ခိုင်
များသို့လည်း မကြာခဏ ရောက်သည်။ ထိုသို့ ဆုံတွေ့

တေးလေး ဝါးလေး လုပ်ပြီးလျှင် နီးလ်၏ ညစ်ပတ်
ပေရေနေသော အခန်းကျဉ်းကလေးသို့ သွားကြသည်။
နံနက် ခြောက်နာရီခန့်လောက် ရောက်တော့ ဘက်ဗာလီ
အငှားကားဖြင့် ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ပြေးရသည်။

သို့သော် မိမိကိုယ် မိမိ အက်ခတ်မှသာ အတိုင်းအတာ
တစ်ခုထိလွှဲ ခံနိုင်ရည်ရှိသည်။ သူသည် နေ့စဉ် နေ့တိုင်း
လေးနာရီ ဝါးနာရီမျှသာ အိပ်ပြီး ဘယ်လောက် ကြာ
ကြာ တောင့်ခံနိုင်မလည်း။ တနင်္ဂနွေ တစ်ပတ်လျှင် ဝါး
ရက်၊ သို့မဟုတ် ခြောက်ရက်လောက် အလုပ်ပြီးပြီ ခြင်
တိုးဆိုင်မှ အိမ်ပြန်ပြေးလာသည်။ ထိုနောက် ညဉ့်နက်
ထန်းခေါင်အချိန်ကို နာရီနိုးစက် ပေးပြီး အိပ်သည်။
ထိုနောက် အိပ်ရာမှထ အဝတ်အစား လဲပြီး နီးလ်ထံ
ပြေးရသည်။ နံနက် ခြောက်နာရီထိ နီးလ်နှင့် အချိန်ဖြုန်း
သည်။ ပြီးတော့ အခန်းသို့ ပြန်ပြီး ရေချိုး အဝတ်လဲ၊
အလုပ်ပြေး သူ အိပ်ခရားဝ ဝ အိပ်ရသည့် နေ့မှာ
တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်ရက်မျှသာ၊ တနင်္ဂနွေနေ့မှာတော့ နီးလ်
က အတွေ့မခံ၊ ထိုနေ့မှာ နီးလ် မိသားစုများနှင့် အချိန်
တုန်လွန်သည့်နေ့၊ ဘက်ဗာလီကတော့ မိမိ ထိုသို့ မိုက်မ
ခွာ ကျင်လည်နေသည်ကို ဘယ်သူမျှ အသိမပေး၊ မိဘ
များထံသို့လည်း မသွား၊ မိမိဘာသာ မိမိ ဘာလုပ်လို့
လုပ်နေမိမ့်နဲ့ မသိ သူ ဖီသည်မှာ သည်ဇာတ်လမ်းကို
မိမိဘာသာ မိမိ ရုတ်ချည်း စွဲ၏။ ထိုအတူ ဆိုင်းမဆင့်
ခံဆင့် ဇာတ်သိမ်းပစ်လိုက်၏။

တစ်ခုနဲ့နက်တွင် အငှားကားထဲ ထွင် ခြေကုန် လက်ပမ်းကျပြီး အိမ်ပြန်လရောင်း အငှားကား ဒရိုင်ဘာ က နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ မထေ့မဲ့မြင် ပြုံးဖြူ ကြည့်နေ သည့် အကြည့်များကို မသိဘဲ ဝင်ဆောင်နေရ၏။ ထို အချိန်မှစ၍ မိမိ၏ စိတ်ကူးယဉ် ဇာတ်လမ်း တစ်ခန်း ရပ်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

သူသည် ရုပ်ပိုင်းအရ ခြေကုန်လက်ပမ်း ကျနေပြီး ထို အတူ ရင်ထဲတွင် မုန်တိုင်းထန်ခဲ့သော စိတ်ရူး စိတ်ရိုင်း တွေလည်း ခန်းခြောက် ပျောက်ပျယ်ကုန်ပြီ။ ခုတော့ သူသည် ဘက်စာလီသီဆန် ဘဝကို ပြန်လည် ခံယူ ချင် လာပြီ။ အဓိပ္ပာယ်ရှိသော ဘဝကို ပြန်လည် ဦးတည်ပြီး မိမိ၏ စွမ်းဆောင်ရည်ကို လုပ်ငန်းခွင်အတွက် အသုံးချချင် လာ၏။ မိမိသည် ဖခင်၏ ဖွဲ့နွဲ့ပစ်မှုကို ခံရပြီးကတည်းက လုပ်ငန်းခွင်တွင် အင်တိုက်အားတိုက် မရှိခဲ့။ ခုတော့ မိဘ နှစ်ပါးနှင့်လည်း တွေ့ချင်စိတ် ပေါ်နေသည်။ နေ့စဉ် ပြီး သန့်ရှင်း လတ်ဆတ်သော မိမိအိပ်ရာမှ တစ်ကိုယ် တည်း အိပ်ခရာ ၀၀ အိပ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ရှုရတ် လို အဆင့်ရှိသည့် ဟိုတယ်မျိုးမှာ ညစာ စားချင်သည်။ ရှစ်နာရီခွဲပွဲ ရုပ်ရှင်ကို ကြည့်ချင်သည်။

ထိုညက ဗလင်တီနို ကလပ်သို့ မသွား။ ညဆယ်နာရီ မှာ အိပ်ရာဝင်ပြီး နံနက် ခုနစ်နာရီမှာ နိုးသည်။ မုန်ဝ ဝါး အမှတ်ရသည်မှာ တစ်ညလုံး တစ်ကြိမ်မျှ တယ်လီ ဖုန်း ခေါင်းလောင်းသံ မကြားရ။ ဘက်စာလီ အံ့အား

မသင့်ပါ။ စကားလုံးများဖြင့် ထုတ်ပြောဆိုခြင်း မဖြူ သော်လည်း မိမိသဘောကံပို့ ပျက်ကွက်ခြင်း အဓိပ္ပာယ် ကို နီးလ် သဘောပေါက်မှာ မလွဲ။ ခုလို တစ်ဇာတ်သိမ်း သွားသည်ကို နီးလ်က စိမ်းမင် သာလိမ့်ဦးမည်။ ဘာပဲ ပြစ်ဖြစ် နီးလ်က ရှင်းလင်းချက်အတိုင်း တောင်းခံ နေလိမ့် မည် မဟုတ်။ မိမိအကြောင်း စဉ်းစားမိသည် ဆိုလျှင် တောင် ရင်ခွန်ကင်းစွာ စဉ်းစားမိမှာပါ။ နီးလ်မှာ နေ့စဉ်ကြောင်း ပြန်စဉ်းစား တမ်းတနေဖို့ အချိန်မရှိ။ သူက ကျွန်းမာ တောင်တင်းသူ၊ တစ်ကိုယ်ကောဇင်းဆန် သူ တစ်ဦး မဟုတ်လား။ ခုလောက်ဆို နီးလ်သည် မိမိ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို အသုံးချလို့ ကျေနပ်လောက်ပြီ။

တယ်တော့ နီးလ်သည် သူ ရမက်ဆန္ဒများအတွက် မိမိကို အသုံးချခဲ့သလို မိမိကလည်း နီးလ်ကို အသုံးချပြီး ရင်ကွဲနာ ဝေတနာကို ကုစားခဲ့သည် မဟုတ်လား။ ခုတော့ မိမိသည် ရင်ထဲမှာ နှင့်နှင့်နဲ့နဲ့ နာကျင်ခြင်းမရှိဘဲ ရေငုံအကြောင်း စဉ်းစားနိုင်လာပြီလေ။ နီးလ်အကြောင်း ထိုတော့ ဦးနှောက်ထဲမှစ၍ မထည့်မိတော့။

ဘက်ဗာလီသည် ဆိုသို့ ဘဝကို ရေစွန်းများ လိုက်နေချိန်တွင် မိဘ နှစ်ပါးနှင့် သူငယ်ချင်းများ၏ စူးစမ်းလေ့လာသော မျက်ဝန်းများကို ရှောင်ရှား နိုင်သော်လည်း အနီးကပ်စေခင်ကြည့် အကဲခတ်နေသည့် ဆီလီပီယာရှုလက်စင်၏ အကြည့်များကိုတော့ ရှောင်လွှဲလို့မရခဲ့ပေ။

ဘက်ဗာလီသည် တစ်ရက်မျှ အလုပ်မပျက်၊ မိမိ၏ တာဝန် ဝတ္တရားများကိုလည်း ဟာကွက် မရှိအောင် ထမ်းဆောင်ခဲ့၏။ သို့သော် သည်ခကောင်မလေး အသွင်ပြောင်းနေတာကို ဆီလီပီယာ သတိထားမိသည်။ သူ့ကြည့်ရတာ သီတင်းပတ်ပေါင်းများစွာ မအိပ်ရသလို ဖြစ်နေသည်။ နေ့စဉ်ပြီး စိတ်ထွေက ကယောက်ကယက် ဖြစ်နေသလိုရှိ၏။ ယခင်က ဘက်ဗာလီထံတွင် တွေ့မြေ့ဖြစ်သည့် ထက်ကြမ္မာ မီးတောက်ကလေး ပျောက်ဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဆီလီပီယာက သည်ကလေးမအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မိသည်။ မိမိချစ်သော ကလေးမ တစ်ဦးအနေနှင့်ခကာ လုပ်ငန်းခွင်တွင် အေးထားရသည့် လက်အောက်ငယ်သား တစ်ဦးအနေနှင့်ပါ နှလုံးများနေမိသည်။

သည်အကြောင်းကို ဆီလီပီယာက မိမိ၏ ခင်ပွန်းသည် ဟာမန်နှင့် တိုင်ပင်ကြည့်သည်။ ယေဘုန်းတစ်ယောက် ယောက်နှင့် ပတ်သက်သောကြောင့် ဖြစ်ရမည်ဟု နှစ်ဦး သဘောတူ ကောက်ချက်ချသည်။ သို့သော် သည်ကိစ္စကို

ဆီလီပီယာက စူးပြီး မဆွေးနွေးမိဖို့ ဟာမန်က အကြံပေးသည်။

သို့သော် များမကြာ မိအတွင်း ဘက်ဗာလီ ပိုမိုနှင့် အခနအထားသို့ ပြန်ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဆီလီပီယာမှာ ဝမ်းသာလို့ မဆုံး သတင်းကောင်းကံ ညာစားရင်း ဟာမန်အား ပြန်လည် မောက်သည်ချမိသည်။

သည်တော့ ဟာမန်က ပြီးစေဖြင့် တစ်ခွန်းပဲ ပြန်ပြောသည်။

အေးကွဲ၊ ဒီခကောင်မလေး ကြက်သား စွပ်ပြုတ် သောက်ရတ် ပြန်ပြီး နေခကောင်းလဲအစာ ကိုယ်ဝမ်းသာ ပါထယ်၊ မင်းဟာ အင်မတန် မိခင်စိတ်ရှိပြီး အင်မတန် သူးခြားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ ဆီလီပီယာ၊ ဒါပေမယ့် ကြက်စွပ်ပြုတ် ချက်စားတော့ ရေခဲရသည့်အည့် ချားတူးလန်တာပဲဟေ့။

အစားသားကလေးများသည် နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ သွားပြီး
အမှုထမ်းနေကြသည်။

မိမိတွင် ပုံမှန်အတွဲ မရှိသဖြင့် တက်ပာလီက ဂရု
စိုက် စိတ်ကောင်း လွတ်လပ်သေးသည်။ အချစ်မပေါ်
သဖြင့် ရင်ခံစိတ် ရစ်စရာ မခံစားရ။ စိတ်ကို အသက်
အရမ်းကျေခင်း ပညာထဲ နှစ်ထမ်းနိုင်သည်။

ခုတော့ သူသည် ကပ်ပတ်တစ်ကြိမ် မှန်မှန် မိဘ
အပေါ်ထံ သွားရောက်လည်ပတ်၏။ သူတို့နှင့်အတူ ညစာ
စား၏။

အမီးတို့ စတိုးမှာ အလုပ်တွေ အရမ်းပိုနေတယ်
လုပ်ပါရဲ့။ အမီးနဲ့ မတွေ့ရတာတော့စင် တော်တော်ကြာ
သေးပြီနော်။

ဟေ့၊ အလုပ်ကတော့ ဂျင်ဒြေလည်နေတာပဲ ဖေဖေ

အိန်ဂျလာ၏ အကြည့်ကို ရှေ့ခင်လွှဲရင်း တက်ပာလီ
သည်။

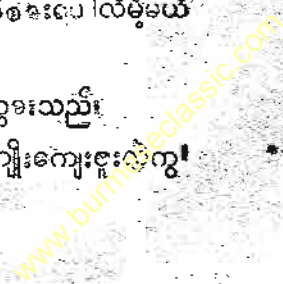
ဒါပေမယ့် အဲဒီအတွက် အကျိုးကျေးဇူးကို သမီး
လုပ်သင့်တာထက် မြန်မြန် ဆန်ဆန် ခံစားပေါ့လိမ့်မယ်
လို့ထင်တယ် ဖေဖေ

သည်တော့ ဟယ်ရီ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

ဟေ့... ဒီလိုလား၊ ဣယ်လို အကျိုးကျေးဇူးလို့ကူ
အိန်ဂျလာ၏။

(၅)

နီးလ်နှင့် အသက်ဖြတ်ပြီးနေစက်ပိုင်း သုံးလအတွင်း တက်
ပာလီသည် ငြိမ်းချမ်းသော ပုံမှန်ဘဝသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့၏။
ထိုအခါအတွင်း သူသည် စိတ်အေးချမ်းမှုကို အလုပ်ထဲတွင်
နှစ်မြှုပ်ထားခဲ့သည်။ ယောက်ျားများနှင့် ပတ်သက်လို
တော့ သူသည် ခွဲမှန်ဖူးသော စာသင်ယူလို ဖြစ်နေဆဲ။
အမျိုးသားများနှင့် မကြားမကြာတော့ အပြင်ထွက်ဖြစ်
ထည့်၊ ညစာစားဖြစ်သည်။ သည်လူ့ဘဝအားလုံးကို သူ
သူငယ်ချင်း ရယ်ခဲလဲက မိတ်ဆက်ပေးဆွဲချည်။ ရယ်
က အခွင့်အလမ်းသာတိုင်း သူ့သူငယ်ချင်းကို အောင်
သွယ်တော် လုပ်ပေးနေခဲ့သည်။ သို့သော် သည်လူ့ဘဝ
အားလုံး တစ်ယောက်မျှ တက်ပာလီကို ရင်ခန့်လှုပ်ရှား
အောင် မစွမ်းအောင်နိုင်ကြ၊ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ အချိန်
ကာလမှာ ၁၉၄၅ ခုနှစ်ဝန်းကျင် ဖြစ်သဖြင့် အမျိုး

မစွပ်ရှုလက်ငင်ဂျာက ပြောတယ်၊ မစွပ်ရှုမိဆန်က စိတ်
ထားတဲ့ အချိန်ထက်စောပြီး အနား ယူလိမ့်မယ်
နောက်နှစ်လလေးစက် အကြာမှာ သွေးခကောင်း သူ
လိမ့်မယ်၊ သူတို့ သမီးကို အဝယ်တော် ရာထူးအ
ထက်ပေးလိမ့်မယ် ထင်တယ်

သူ့ဖခင်၏ မျက်နှာမှာ ဂုဏ်ထူးဝမ်းကြွစားမှုများ
ဝင်းပသွား၏။

‘ကဲ... ကြားလား အိန်ဂျီလား၊ မင့်သမီးက ထိပ်ထ
အရာရှိကြီး ဖြစ်တော့မှာကွ၊ ငါ့ဖြင့်ကွာ ယုံတောင်
နိုင်ဘူးဟေ့၊ ဒါ နည်းနည်း နေစနေစ အောင်မြင်
မတူဘဲ၊ အသက်ကလေးတ နှစ်ဆယ်နှစ်နှစ်ထေ
မပြည့်တတ်သေးဘူး၊ ဒီလို တာဝန်ကြီးမျိုး ယူရလေး
အောင် တော်နေတယ် ဆိုတော့၊ မင်းတို့ ကလေး
ပဲကစားရင်း မင်း ကြားစရာ အကြောင်းတစ်ခု ရပြီ
မိန်းမရဲ့’

ဘက်ဗာလီထ သူ မေမေကို စိတ်မကောင်းဖြစ်
ကြုံစွဲဖြင့် ကြည့်မိသည်။ ‘ဪ... ထနားစရာ
သူ့မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း အားလုံးက သူတို့
တွေ အိမ်ထောင်ချပေးရေးအတွက် အလုပ်ရှုပ်
နေကြချိန်မှာ မေမေတော့ သူ့ သမီး လေလွင့်နေ
အတွက် ဆင်ခြေဆင်လက် အမျိုးမျိုး ပေးနေရှာပေး
အဝယ်တော် ရာထူးသို့ တိုးမြှင့်ခံရခြင်းသည်
အတွက် ပြေစရာလေး တစ်ကွက်တော့ ရနိုင်ပါ

သို့မေမေ့ မေမေက သတိသမီး၏ မိခင်တပ်ကို ခံယူရမှ
ကျေနပ်အားရ ဝင့်ကြွားချင်သူ မဟုတ်လား။

ခလည်း အိန်ဂျီလားက ဝတ်ကျေတန်းကျေ ဝမ်းသာ
စကား ပြောသည်။ ထိုနေ့စက် သမီးဖြစ်သူကို အလုပ်ထဲ
မှာ နှစ်မနေဘဲ မျှော်ရှင်မှုကလေးများလည်း ရှာဖွေဖို့
တိုက်တွန်းသည်။ ထစ်ဆက်တည်းပင် သမီးနှင့် တွဲနေသည့်
ဖရင့်ဘားရီးအကြောင်း မေးသည်။ သည်တော့ ဘက်ဗာလီ
ကလည်း ဖရင့်ဘားရီး လက်ထပ်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း
ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြန်ဖြေခဲ့သည်။

နောက်ထပ် လူအနည်းငယ် ကြာသောအခါ မိမိ
အား အဝယ်တော် ရာထူးသို့ တရားဝင် တိုးမြှင့်ပေး
လိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဘက်ဗာလီက မိဘနှစ်ပါးအား
အသိ ပေးနိုင်ခဲ့လေသည်။ စင်စစ် သူသည် အသက်
နှစ်ဆယ်နှစ်နှစ်ပင် မပြည့်တတ်သေး ဤမျှ ကြီးမားစေ
တာဝန်ကြီးကို ထမ်းဆောင်ဖို့ ငယ်လွန်းသေးသည်။ သို့
မေမေ့ ဘက်ဗာလီသည် ဤတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နိုင်
စွမ်း ရှိသည်ဟု ဆီလီဗီယာရှုလက်ငင်ဂျာက အားပေး
စကားပြောသည်။

ယခုအခါ ဘက်ဗာလီသည် ဆီလီဗီယာ၊ ဟာမန်
တို့နှင့် ဆယ်ရက် တစ်ကြိမ်လောက် ညစာအတူ စားနေပြီ။
သူက သည်ဇနီးမောင်နှံကို ရင်းနှီး ခင်မင်နေပြီ ဖြစ်၏။
အည်မေစင်နဲ့ ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့ နေသည်ကို မနာလိုပင်
ပြန်မိသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ တော့လည်း လူအများက

အသက်မှတ်ထားသော စာမန်ကို ဆီလီဗီယာ
 အယ်လီလုပ်ပြီး လေးစားနိုင်ပါ့မလဲဟဲ့ အခတွေး ပွားမိ
 သည်။ လေးစားမှု ဆိုဆော့ ဝေါဟာရကို ဘက်ဗာလီ
 အလေးထားသည်။ အချစ်ဆိုသည်မှာ လေးစားမှု ကို
 အခြေခံမှ ခိုင်မာသည်ဟု ဘက်ဗာလီ ယူဆထား၏။
 ဟာမန်သည် ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းသည့် မှန်၏။
 သို့သော် မိမိဆိုလျှင်တော့ သည်လူ့စားမျိုးက လက်ထပ်
 မည် မဟုတ်၊ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သော မိန်းမသားများ
 စည် မိမိတို့ထက် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သော ယောကျ်ား
 များကို လိုအပ်ပါသည်။ ဆီလီဗီယာလို မိန်းမမျိုးသည်
 တစ်ခါတစ်ရံ နွဲ့မှီအားကိုးစရာ ရင်ခွင်တစ်ခုကို ရှိအပ်
 ပေလိမ့်မည်။

သူ၏ဆန်းစစ် ခေဖန်ချက်ကို သူ့ မိတ်ဆွေသစ် မာ
 ရီယံရစ်ချ်နန်က ဘက်ဘာလီထယ် အသက်ကြီးကြီး ထစ်ခွ
 လပ် ပြစ်နေသူ မာရီယံက အောင်မြင်သော ကိုယ်ပိုင်
 အထည်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ဖွင့်ထားသည်။ ဝယ်လ်ဘီစတိုး
 ၏ ပုံမှန်ဖောက်သည် တစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။ မာရီယံ
 နှင့် ဘက်ဗာလီသည် လုပ်ငန်းပိုင်းအရ ဆက်သွယ်ရာမှ
 ခင်မင်ရင်နှီးလာကြခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံက သပ်ယပ်
 သော၊ ထက်မြက်သော၊ မြူးကြွသော မာရီယံကို လေးစား
 အားကျသည်။ ထို့ပြင် ယောကျ်ားတွေအပေါ် အားသည်
 ထဘော့အားမှလည်း အတူတူ အိမ်ထောင်ပြု ခြင်းသည်
 အရာရာတိုင်းအတွက် ထွက်ပေါက် မဟုတ်ကြောင်း သူတို့

နှစ်ယောက်စလုံး ယုံကြည် လက်ခံစားသည်။ သူတို့ နှစ်
 ယောက်သည် လုပ်ငန်းပိုင်း အရသာမဟုတ်ဘဲ ဝါသနာ
 ခြင်း၊ အကြိုက်ခြင်းလည်း တူညီကြသည်။

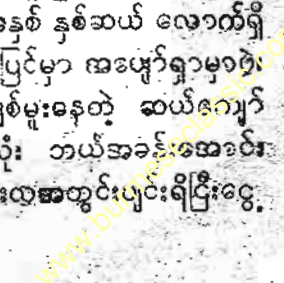
မာရီယံသည် အိမ်ထောင်သက် နှစ်နှစ် အကြာတွင်
 အိမ်ထောင်ပျက်ခဲ့၏။ အိမ်ထောင်ပျက်ရခြင်း၏ အဓိက
 အကြောင်းရင်းမှာ မာရီယံ၏ အောင်မြင်မှု များကို
 ခင်ပွန်းဖြစ်သူက မနှစ်လိုစိတ် ဝင်လာသော ကြောင့်ပင်။

ခုတော့ မာရီယံသည် ချစ်ဖော် တစ်ဦးနှင့် တွဲနေသည်။
 သူ့ ချစ်ဖော်က အိမ်ထောင်သည် တစ်ဦး၊ သူတို့နှစ်
 ယောက်တစ်ပတ်လျှင် သုံးကြိမ်တွေ့ကြသည်။ ညစာထွက်
 စားကြသည်။ တစ်ခါတစ်လေ ကဇာတ် ကြည့်ကြသည်။
 ပြီးတော့ မာရီယံ၏ အခန်းသို့ ပြန်ကြသည်။

'မေ အဲဒီလို ဟိုဆေးနဲ့ တတွဲတွဲ လျှောက်သွားနေ
 တော့ တစ်ချိန်မဟုတ်တစ်ချိန် ပြဿနာပေါ်မှာ ခစိုးရိမ်
 ဘူးလားဟင်'

တစ်ခါတော့ ဘက်ဗာလီ စိတ်ဝင်ထား မေးကြည့်
 မိ၏။

'ကလေးရယ်၊ မင်း လက်တင်လူမျိုးတွေနဲ့အကြောင်း
 မသိလို့ပါ။ အိမ်ထောင်သက် အနှစ် နှစ်သယ် လောက်ရှိ
 နေတဲ့ ဟိုအဲလို လူမျိုးယာ အပြင်မှာ အဖျက်ရှာမှာပဲ။
 နောက်ပြီး မေတ္တီကတော့ အချစ်မူးနေတဲ့ ဆယ်ကျော်
 သက် ကလေးတွေလို တစ်ချိန်လုံး ဘယ်အခန်းအခင်း
 နေနိုင်ပါ့မလဲ။ အဲဒီလိုနေရင် သုံးလူအတွင်းပျင်းရိပြီးတွေ့

လွန်းလို့ထဲ သေကုန်မှာပေါ့၊ မမတို့ကအချိန်ရတိုင်း အပြင် ထွက်လည်ကြတစပဲ

‘ဒါပေမယ့် သူ့မိန်းမက သိမှာပေါ့၊ အဲဒီမိန်းမက ဘာမှ ပြဿနာ မရှာဘူးလား’

‘ပြဿနာရှာဖို့ စိတ်ကူးထဲထောင် ထည့်မယ်မထင် ပါဘူး၊ ပြဿနာ ရှာရင်လဲ သူ့အတွက် အကျိုးရှိမှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ သူကလည်း စပိန်အမျိုးသမီး မဟုတ်လား သူတို့ ဥဇရာပယူတွေက မွဲတစ်ပေါက် အစွန်းမခံတတ်တဲ့ အမေရိကန် မေတွေနဲ့ အမြင်ခြင်း တူတာမဟုတ်ဘူး၊ အစပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဘာ မယားကြီးဆိုတာ သူ့သိ၊ သူ့မှာ သားသမီးတွေရှိတယ်၊ အသိုက်အဝန်းရှိတယ်၊ အိမ်ကြီး ရခိုင်နဲ့ အစေခံတွေ အပြည့်ရှိတယ်၊ နောက်ပြီး ဟိုဆေးကလဲ ဆူကို ညှာဝါတယ်၊ အစစအရာရာ လိုအပ်သေး မရှိ စေတက်ပုံထေးတယ်၊ မမကို ချစ်ပုံချစ်နည်းနဲ့တော့ မတူဘူးပေါ့လေ၊ ကဲ... မင်း အံ့ဩ တုန်လှုပ် သွေးပြီ လားဟင်’

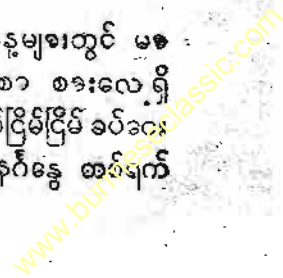
‘တင်အင်၊ မတုန်လှုပ်ပါဘူး ယဉ်ကျေးတယ် ခေါ်ရ မှာပေါ့?’

‘အညာမလေး၊ မင်းသားဟိုဆေးရဲ့ မိန်းမဆိုရင် မင်း ဒီလို တယ်နေနိုင်လိမ့်မလဲ၊ အင်း... ရယ်စရာ ကောင်းတာ လေး၊ ခြေရခိုးမယ်၊ မေသား ဟိုဆေးရဲ့ မိန်းမ ပြစ်ခံရင် မမလဲ ဒီအဖြစ်မျိုးကို လက်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလို ဖြစ်လစေရင် တို့အမေရိကန်မေတွေက မာနကြီး တစ်ခွဲသား

ခေါင်းမော့ ရင်ခွာပြီ၊ ထွက်လစခဲမှာပေါ့၊ ပြီးမှ အငါ့မားလေခြင်းဆိုပြီး ကျိတ်ဆွေးနေ ကြရတာကိုး’ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘက်ဗာလီက မာရီယံကိုလေးစားအား စည်၊ မာရီယံကား ဝန်တိုမှုကင်းသူ၊ တောင်းဆိုမှု မင်းသူ၊ ပိုင်ဆိုင်လိုစိတ် ကင်းသူ၊ သည်အရည် အချင်း မားမှာ လူသား တစ်ယောက်တွင် မြစ်တွေ ရစ်ဆည့် နည်အချင်းများ မဟုတ်လား၊ သို့ကြောင့်လည်း ဟိုမ ဘက် သည်မရောက် ဖြစ်နေတာဖြစ်မည်၊ သည်တော့ နှစ် မိတ်ဆွဲ မာရီယံကို ကြည့်ပြီး သင်ခန်းစာ ယူရ ပြီး လေ့လစဆည်းပူးရမည်။

‘နောက်တစ်ခါဆိုရင်တော့... နောက်တစ်ခါ ဆိုတာ မည်ဆိုလျှင်ပေါ့လေ၊ ဖခင်နှင့် တုန်းကလို ကလေး သားဆန်သည့် အများမျိုးတွေမပြုမိအောင် ထိန်းသိမ်း နည်း မိမိသည် တစ်ယောက်ယောက်နှင့် ချစ်ကြီးသွယ်မိ နည်ဆိုလျှင် သည်လူကို ကြိုးရှည်ရှည်ဖြင့် လှန်ထား၊ သားမည်း၊ ကြိုးရှည်ရှည်ဖြင့် လှန်ထားသည့် နည်းမှာ ဆင်းကျပ်ဆုံး နောင်ကြီးဖြင့် ချည်ထားဘာထက် ပိုပြီး အားသည်လေ။

ဟိုဆေး၏ ‘မိသားစုနေ့’ ဖြစ်သော နေ့များတွင် မမ သည် ဘက်ဗာလီနှင့်အတူ နေလည်စာ စားလေ့ရှိ ခါတိုင်း တနင်္ဂနွေ နေ့များတွင် ခပ်ငြိမ်ငြိမ် ခပ်ခင်း ဖြစ်နေတတ်သော မာရီယံသည် တနင်္ဂနွေ ထစ်ရက်

၈၈ မြတ်ဗြိမိ:

တွင်ထော့ ထူးထူးခြားခြား ပြူးရွှင်နေသည်။ ဘက်ဗာလီက အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်တော့ -

'ဘာထင်လို့လဲ၊ မနက်ဖြန် မမရွဲ့ မောင်လေး အပြန်လွှာတော့မယ်ကွ'

မမရွဲ့မောင်လေး၊ တုတ်လား၊ မမမှာ မောင်လေး တစ်ယောက် ရှိတယ် ဆိုတာတောင် ကျွန်မ မသိခဲ့လား'

'အဲ့... မောင်လေး ငယ်ငယ်လေးတွေထဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ တိတိကျကျ ပြောရရင် မမထက် ကိုးနှစ်တေးငယ်တယ်၊ အေးလေး မမရွဲ့မျက်စိ ထဲမှာတော့ သူ့ကလေး တစ်ယောက်လို့ပဲ မြင်နေတော့ပဲ၊ အက်ဒီကောလိပ်ကျောင်း ဆင်းပြီး လေတပ်ထဲ လျှောက်သွားတတ် နှစ် နှစ်ခွဲရှိပြီ၊ ခုတော့ သူ့ကို ထွက်ခွင့်ပေးလိုက်ပြီပေါ့ မမကတော့ သူနဲ့တွေ့ချင်လှပြီ၊ မမမေဆိုတာတော့ ပြောမနေနဲ့၊ ခုလောက်ဆို သူ့သား ကြိုက်တတ်တဲ့ ဟင်းစာ စဉ်စားလို့ ရသရွေ့ အကုန်ချက်နေတာမှာပဲ'

မမရီယံနှင့် ဗီဗီ မဆံပွားသေးသော မစွတ်ရစ်မန့်အတွက် ဘက်ဗလီ ကြည့်နူးစွာ ပြုံးမိ၏။

'ဟာ... ဒါဟာ ပျော်စရာ ထထင်းထူးပဲ၊ ဒါနဲ့ သူ့အိမ်ထောင်နဲ့လား ဟင်'

'ဟင် အင်း၊ ကောလိပ်ကျောင်း ဆင်းခါ စကတေလျှောက်ပေးနေတာပဲ၊ တစ်ချိုးတာ နွေရာဇ် အပန်းခရီးထွက်ရင်း စန်ဖရန် စေ့ကိုက ကောင်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ ယူဖြစ်တော့မလို့ဖြစ်သေးတယ်၊ တော်ပါသေးရဲ့ မယူဖြစ်လို့ ထို့နိုင်ငံ စစ်ထဲမပါခင်ကတည်းက သူ့က ဘုရင့်လေ တပ်မတော်ထဲ ဝင်သွားတာ၊ သူက လေကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရူးအမူး ဝါသနာကြီးတာကလား၊ ငယ်ငယ်တဆို သူ့ရဲ့ လေယာဉ်ပုံစံတွေကို မေခဏခဏ ခလုတ်တိုက်မိတာပေါ့'

ခု တပ်ထဲကထွက်လိုက်တော့ သူ တစ်လုပ်မယ်ထင်ထင် လေကြောင်းဌာနမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်မှာလား'

မာရီယံ ရုတ်တရက် စိတ်အိုက်သွားပုံရ၏။

'ဘာသံမှ မကြားရသေးဘူးကွယ်၊ သူ့ဟာ ကမ္ဘာ့အတော်ဆုံးတွေထဲမှာ တစ်ယောက်အပါအဝင်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် နည်းနည်းလေးမှ ဂနာမငြိမ်ဘူး၊ သူ စဉ်းစားကြစည်လိုက်ရင် လက်တွေ့မဆန်ဆုံး၊ ကြောင်စီစီအနိုင်ဆုံး စီမံကိန်းတွေချည်းပဲ၊ သူ့ အမြဲလို ကြံစည်နေတာက ကုန်တင် လွယ်စဉ်ကြီး တည်ဆောက်ဖို့၊ ဒါမှ မဟုတ်ပေဟင် ဆပ်ကပ်အဖွဲ့ ထောင်ဖို့၊ ဒါမှမဟုတ် တခြား မဖြစ်နိုင်တဲ့ စီမံကိန်းမျိုးတွေချည်းပဲ၊ ခု ဒီလောက် နှစ်တွေ ကြာလာပြီတဲ့ နေ့ခက်မှာတော့ စိတ်ကူးယဉ်တာတွေပျောက်ပြီး အနာဂတ်ရေးအတွက် ဘာကို လက်တွေ့ကျကျ ရင်ဆိုင်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရတော့မှာပဲ'

'ဒီကေဇင်က ချစ်စရာ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရည်မှန်းချက်ဆိုလို့ တစ်စက်မှ မရှိဘူး၊ ပေပေလဲ သူ့ လိုပဲ၊ ခင်စရာကောင်းတယ်၊ လက်တွေ့မဆန်ဘူးလို့အားလုံးက

သူ့ကို ချစ်ကြိုတယ်၊ မြတ်နိုးကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဆေး
 ထောင့် ခြူးထစ်ပြားတောင် မကျန်ခဲ့ဘူး၊ မေမေဟာ
 အလုပ်ဝင်လုပ်ပြီး အက်စီကိုကျောင်းထွေးခဲ့ရတယ်၊ ခုဆို
 ခေလေးဟာ နှစ်ဆယ်ရှစ်နှစ် ပြည့်တော့မယ်၊ ဒါပေ
 မယ့် သူ့မှာ အသက်ခွေး ဝမ်းကျောင်းမှု အတွက်
 အစီအစဉ်တစ်ခု ရှိတယ်ဆိုရင် ဟောဒီဦးထုပ်ကို မမ ကိုက်
 စားပြမယ်လို့ လေးစားဝံ့တယ်'

မမက မလိုအပ်ဘဲ အစိုးရိမ်သွန်နေပြီ ထင်ပါတယ်၊
 မမ သူနဲ့မတွေ့ရတာ နှစ်နဲ့ချီ ကြာနေပြီလေ၊ စစ်အတွေ့
 အကြုံတွေက သူ့ကို မမ ထင်ထားတစထက် ပိုပြီးရင်
 ကျက်သာအောင် ပြုပြင်ပေးလိုက်ချင် ပေးလိုက်မှာပေါ့'

အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်ကွယ်၊
 ဒါကလဲ သူ့အတွက်ပါ၊ ဒီကောင်လေး လူပေါင်းလူသင်း၊
 မဆန့်ဘူးဆိုတာတော့ မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် လူကောင်း
 တစ်ယောက် ဖြစ်နေရုံနဲ့ လူခနုစရိတ်ကို မပေးဆပ်နိုင်
 ဘူးလေ၊ နှုတ်ခွန်းချိုသေ စကားပြောတတ်တာ၊ ရယ်ခမေ
 ရှင်ပြု နေတတ်တာတွေဟာ အောင်မြင်မှုအတွက် အခြေခံ
 လိုအပ်ချက်တွေသာဆိုရင် မောင်လေးဟာ ချေစံဘဏ်
 ကြီး ဖြစ်နေတာကြာပြီ၊ ခုတော့ ချေစံဘဏ်ကြီးပိုင်မယ်
 အစား ချေစံဘဏ်ကြီးက သူ့ကိုပိုင်သွားမှာပဲ၊ နေ့စက်
 ပြီး မောင်လေးဟာ အသုံးအဖြုန်းကလဲ ကြီးလိုက်သေး၊
 ကိုယ့်မှာ ဘီယာလေ့ကပ်ပဲ သေခက်နိုင်တဲ့ ငွေကြေး ပမာ
 ကရှိပေမယ့် ရှန်ပိန်လောက်ကို သေခက်ချင်တာမျိုး၊ အဲဒီ

အတွက်တော့ မမက မေမေ့ကိုအမြစ် တင်တယ်လေ၊
 မောင်လေးကို ဖျက်ဆီးတာ မေမေပဲ၊ တစ်ဦးတည်းသော
 အားလေးကိုး၊ ဒါကြောင့် သူ့ဟာပေပေနေအရမ်းတူတစ်
 နှစ်ယောက်စလုံး နှုတ်ဆိတ်သွားသည်၊ ထို့နေ့စက်
 ပိုင်မှ ဘက်ဗာလီက....

'ကျွန်မတောင် သူနဲ့ တွေ့ချင်လားပြီ'
 'အမယ်လေး...တွေ့ရမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မင်းကတိ
 ခင်ခင်တော့ ပေးရလိမ့်မယ်၊ မင်း သူ့ကို ချစ်မသွားရ
 ဘူး၊ တယ်နယ်လဲ'

'အို...မမကလဲ၊ ပေါက်ဘတ်ကရ၊ ကျွန်မကဖြင့် မမ
 မောင်လေးကို မြင်တောင် မမြင်ဖူးသေးဘူး၊ အဲဒီလိုပဲ
 ကျွန်မကို သူကလဲ မြင်ဖူးသေးတာမှမဟုတ်တာ၊ မမ ဆန္ဒ
 တာမခနုလွန်းဘူးလား'

'ဒီမယ်...ဘက်ဗာလီ ကလေးမ၊ မပြောထွေးလိုက်
 ရှိ၊ အက်စီနဲ့တွေ့ရင် လူတိုင်းကျတတ်တယ်ကွယ်၊ သူက
 ကိုယ်၊ ရှင်းတယ်၊ ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ မမစိတ်ထဲမှာ
 နေတာတစ်ခု ရှိတယ်ကွယ်၊ မင်းလို မိန်းကလေးမျိုးကို
 အသားကျလိမ့်မယ်'

'အဓိပ္ပာယ်က....'
 'အဓိပ္ပာယ်က ချောတယ်၊ ငျော်တတ်တယ်၊ ထက်
 ခက်တယ်၊ ပြီးတော့....'
 'ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ'

‘အဲ...ဒီစကားလုံးကို မမ မသုံးချင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီထက်ကောင်းတဲ့ စကားလုံးလဲ မရှိတော့ဘူး၊ ကြုံခိုက်တယ်၊ မမ သိနေတာက အက်ဒီလာ တစ်ခုနဲ့မှ သူ့ကို မိခင်လိုထိန်းကျောင်းနိုင်တဲ့ မိန်းမမျိုး တစ်ယောက် ထောက်နဲ့ လက်ထပ်လိမ့်မယ်၊ သူကအိမ်ထောင်တို ကျား၊ ကျားလျားလျား ဦးဆောင်မယ့်အစား သူက ပြန်ပြီးမှီခိုလိုရမယ့်မိန်းမမျိုး၊ သူ့ဆီက ဘာမှ ပြန်ပြီးမျှော်လင့်ချက် မထားတဲ့ မိန်းမမျိုးလေ၊ မင်းက အဲဒီ မိန်းမစားမျိုး မဟုတ်ဘူး ဘက်ဗာလီ မင်းက တတိယအကြိမ်မြောက် အားထုတ် ကြိုးစားကြည့်ခဲ့တဲ့ ဆီလီယာရှလက်င်ကျွေး မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ အက်ဒီရဲ့ ရုပ်ချော သဘောကောင်း တာလေးကို သွားပြီး မ့မက်မေမီစေနဲ့၊ မေခင်လေးက တကယ်ကို ချစ်စရာ ကောင်းတာ၊ ဒါပေမယ့် သူက လှုပ်ရှားရုန်းကန်မှု မရှိတဲလို့ အဲဒီလို လူစားမျိုးနဲ့ မင်းနဲ့ မဖြစ်ဘူး၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို မမ ချစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့နှစ်ယောက် အိမ်ထောင်ဖက် မဖြစ်စေချင်ဘူး’

ဘက်ဗာလီ အလွန်တကြွေး ဖြစ်သွားသည်။

‘မခရီယံ... မမဟာက ဟုတ်သေးပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ ချင်း ဆုံတောင် မဆုံဖူးသေးတဲ့ဟာကို၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမကို ကျွန်မ ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်မ အိမ်ထောင်ပြုဖို့တောင် စိတ်ကုန်နေပါတယ်လို့၊ တကယ်လို့ ကျွန်မ ဝီင်ပြောင်းခဲ့ရင်တောင် ကျွန်မ လက်ထပ်တဲ့

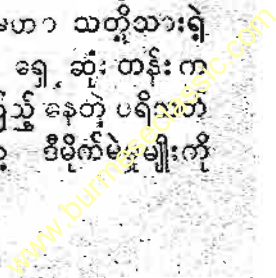
သူဟာ ကြုံနိုင်ရမယ် အောင်မြင်ရမယ်၊ ပြီးတော့ လူအမြင်ကပ်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ချမ်းသာရမယ်၊ အဲဒီ စဉ်းကမ်းချက်တွေ အရဆို မမနဲ့ ကျွန်မ သမီးယောက်မ တော်ရမယ့် အခွင့်အားဟာ စိတ်မပူရလောက်အောင် နည်းသွားပြီ ထင်ပါရဲ့’

မခရီယံ သူ့ကိုယ်သူ ရယ်ခဲခဲလိုက်မိ၏။

‘မမ ပြောတာတွေဟာ သိပ်ပြီး ချောစကား နေကံကောင်း မညီတော့ဘူး ထင်တယ်ကွယ်၊ ခုလေးပဲ အက်ဒီကို ချီထွင်အောင် ချီးပေးပြောလိုက် ခုလေးပဲ အဝီစီရောက်အောင် နှိမ့်ချပြောလိုက်နဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ မမ သူ့ကို အမ်းလိုချင်ချင်း အက်ဒီဝပ်ပက်ထက်ရစ်ချိန်နဲ့ မင်းနဲ့ တွေ့ခွင့်ရမှပေါ့၊ ဝါပေမယ့် လက်ထပ်တဲ့ အဆင့်အထိတော့ မခရောက်အရဘူးနော်၊ ဟုတ်ပြီလား’

‘သတို့သမီးအရန် ဝတ်စုံကို ဝယ်မထားနဲ့ဦးလေ၊ ဒါမှမဟုတ် အပ်ထိန်းသူလား၊ အဲဒီ အခမ်းအနားမျိုးမှာ တစ်ခုလပ်ဆိုရင် ဘယ်နေရာမှာ နေရသလဲ’

‘သတို့သမီးရဲ့ ဘယ်ဘက်မှာ နေရတယ်တဲ့ စကားမလေးရဲ့၊ ဝါပေမယ့် အဲဒီလို လက်ထပ်ခင်လခပွဲကသေ တကယ် ပေါ်ပေါက်လအရင်တော့ မမဟာ သတို့သားရဲ့ ဆွေမျိုးအုပ်စု ထိုင်တဲ့ဘက်ခြမ်းမှာ ချော ဆုံးတန်းက ထိုင်ပြီး ပူပန်သောကြီးစွာ စောင်ကြည့် နေတဲ့ ပရိသတ် တစ်ယောက် ဖြစ်နေမှာပဲ၊ မမကဘာ့ ဒီမိုက်မဲ့မျိုးကို အားမပေးဘူးနော်’

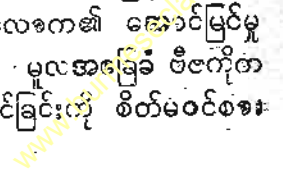
'မမဟာလေ၊ တကယ်ကို ကြောင်တာပဲ'
 တက်ဗခလီ ရယ်မေးလိုက်၏၊
 မာရီယံ ခေါင်းညှိတ်သည်၊
 'မင်းဟာ ထော်ထော်သဘောပေါက်နွေးတဲ့ ကလေး
 မလေး ပါသားနော်'

* * *

(၆)

သူ့ဘဝမှာ အန္တရာယ်များ ပြည့်လျှမ်းနေပြီ တောင်
 ပစ်ဖိတ်ဒေဏတွင် အခြေစိုက်သော လေတပ်စခန်းများ
 တွင် နေထိုင်ရသည့်မှာ ပုလေခင် အိုက်စပ်လွန်းသော်
 လည်း၊ တပ်ကြပ်ကြီး အက်ဒီရစ်ခွဲမန်သည် သူ့အဝသူ
 ပျော်ပိုက် ကြည့်နူးနေခဲ့၏၊ စစ်ကြီး ပြီးဆွေးပြီဆိုတော့
 အက်ဒီမှာ စိတ်မသေခင်ပင် ဖြစ်မိသည်။

သူသည် အသက် နှစ်ဆယ်ရှစ်နှစ် ပြည့်တော့မည်၊
 ရှုပ်ချေးသည်၊ အထိုက်အသင့် ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်သည်၊
 ဦးတည်ချက်ရယ်လို့ လုံးဝမရှိ၊ ပျော် ရှင် မြူး ပြ စူး
 သောက်သောက် စားစား လူ မင်းသားဘဝဖြင့် နေသတ်
 သော သူသည် အရပ်သား လောက၏ အောင်မြင်မှု
 များကို မနာလိုစိတ် မဖြစ်မိ၊ မူလအခြေခံ ဗီဇကို
 လျော့တရမက်နည်းပြီ၊ ပြိုင်ဆိုင်ခြင်းကို စိတ်မဝင်စား

၉၆. မြတ်ငြိမ်း

သော အက်စ်သည် သူ့အစ်မ ခြေစာသလို ခင်မင်စရာ ကောင်းသော်လည်း ခပ်ပေါ့ပေါ့ နေထုတ်သူ တစ်ဦး ဖြစ်၏။

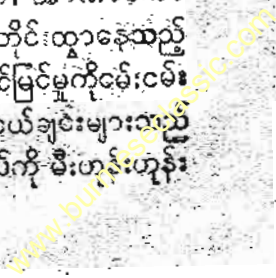
ထပ်ထပ်မတ်မတ် အက်စ်သည် သူ့မိခင်နှင့် အတူနေ သည့် ယခု တပ်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာတော့ အမေ့ အခန်း ကိုပင် ပြန်သွားခဲ့၏။ အာဖတ်အစား အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများကို မိမိခန့်ခွဲသော အခန်းဟောင်းထဲ ပစ်ထား ပြီး အဝကို လက်တွေ့ကျကျ ရင်ဆိုင်ဖို့ အလုပ်တစ်ခုခု ရှာဖွေရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း တွန့်ဆုတ်စွာ စဉ်းစား မိ၏။

အက်စ်သည် ပျင်းရိသူ မဟုတ်။ ဝေဖန်လိပ် ကျောင်းမှ ဆင်းပြီး လေတပ်ထဲဝင်မီ အလုပ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လုပ်ခဲ့၏။ အသယ်အလတ်အခန်းစား အလုပ်များ၊ သူစိတ် ဝင်စားသော အလုပ်များ၊ သူရသည့် လခက အိပ်ခန်း ပျားခလောက်ဘာ ပေးနိုင်သည်။ သူက ထိုသို့ ပေးဖို့ ပြောသော်လည်း သူ မေမေက လက်မခံခဲ့။ မာရီယံက တော့ ကိုယ့်အခန်းနှင့်ကိုယ် နေသူ၊ မာရီယံ အိမ်ခေတ်က ကျတော့ အက်စ် ဆယ်နှစ်နှစ်သားပဲရှိသေးသည်။ မာရီယံ တို့ လင်မယားကွဲတော့ အက်စ် ဆယ့်ငါးနှစ် ပြည့်ခါနီး ဇနီးက ဖြစ်၏။

အက်စ်က သူ့အစ်မကို ချစ်ခင် လေးစားသည်။ သို့သော် သူ့ကို နှစ်သေးထိ လုံးဝ အသွင်မတူကြသေး လည်း သိသည်။ မာရီယံက ရည်မှန်းချက် မြင့်သည်။

ကြီးစား အားထုတ်သည်။ ကြည့်လေ...မိမိ ကိုယ်ပိုင် ပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခု ထူးထောင်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပုံ၊ အလို အောင်မြင်နေတော့ကော့ မာရီယံ ပျော်ရွှင်ချမ်း မြေမှုကို တကယ်မှ ရရှိလာတာ အက်စ် တစ်ခါတလေ စဉ်းစားမိ၏။

အများဆုံးက အသိအမှတ်ပြု အထင်ကြီးလေးစား အမှုသည် မာရီယံအတွက် အလွန်တန် အရေးကြီးသည် ဟောတော့ အက်စ် သိသည်။ သို့သော် သည်ကိစ္စတွင် သူတို့နှစ်ယောက် ခံယူချက်ချင်း မှီနှင်မြေလို ကွာခြား သည်။ အက်စ်က အောင်မြင်မှု ရရေးအတွက် တယ်ဘော့ ကြိုးစား အားထုတ်လိမ့်မည် မဟုတ်။ ခုဆီသက်မှာ စစ်အတွင်း အချီးနှီး အသက်ဆုံးရှုံးမှုများကို မျက်မြင် နှိပ်စက် ကြုံတွေ့လာခဲ့ရတော့ သမားရိုးကျ တဝပ်စံ နားသည် သူ အတွက် အရေးမကြီးသလို ဖြစ်လာသည်။ တဝပ်မှ အရေးကြီးတာ အသက်ရှင် နေထိုင်ဖို့ နှိပ်စက်ပျော်ရွှင်ဖို့ မဟုတ်သေး။ ငွေကိုမကြိုက်မဟုတ်၊ မြိုက်သည်။ သို့ပေမယ့် သူက ငွေဒဏ် တစ်ခေတ်က တောက် လိုက်နေသူ မဟုတ်။ သူသည် ချမ်းသာ ကြွယ်ဝ နေဖို့လို၊ ထိုအတူ ကျော်ကြားမှုဒဏ်၊ အာဏာဒဏ် အောင်မြင်မှု အတိုင်းအတာကို လူတွေ တိုင်းထူးနေသည့် ခြားအရာများကိုပါမလို၊ သည်အောင်မြင်မှုကိုငမ်းငမ်း ထက် လိုချင်နေကြသော သူ့ သူဝယ်ချင်းများသည် အဆို နှလုံးရောဂါ ရနေကြပြီ။ အလုပ်ကို မီးဟုန်းဟုန်း

တောက်အောင်လုပ်ရင်း အစအိမ်ရောဂါ ရကြပြန်သည် နမူနာကောင်းတစ်ရပ်ဟု အက်ဒ် မယုံကြည်။

မိမိနားမည်ကို စံခါးဝံ့မှာ ချိတ်ထမ်းပြီး ရုံးခန်းထဲ အောင်းနေရသည့်ဘဝမျိုး အထက်လူကြီးကို ဖော်လိပ်ဖာ ရသည့် ဘဝမျိုး၊ နယူးဂီနီလို ဒုနရာမျိုးမှာဆို အိမ်ထဲ စက္ကူအဖြစ် သုံးပစ်မည့် ဘာမဟုတ် ညာမဟုတ် စားရုံထဲ စားတန်းတွေကို မွေနှေးနှေး လှန်လှော့နေရသည့် ဘဝမျိုးကို အက်ဒ် စိတ်ကူးထဲမင်ထည့်လို့မရ။ လူ ဘဝတွင် ဘယ်ဟာ အဓိက၊ ဘယ်ဟာ သာမည စသည်ဖြင့် အက်ဒ် ငါ့ဘဝ ကတည်းက ခံယူလာသည့် အမြင်များ ရှိခဲ့၏ ထိုအမြင်များကို သူ၏ စစ်ကာလ အတွေ့အကြုံများကို ပိုမိုခိုင်မာစေခဲ့သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် နေ့စဉ်ပိုင်း အက်ဒ်သည် မာယံနှင့် နှစ်ကြိမ်မျှ ရှေ့ ရှေးနေောက်ရှေး ဆွေးနွေးဖြစ်သည်။ 'ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ထွင် လျှောက်ကြ တာပဲ အက်ဒ်၊ နှင့် ဆန္ဒရှိသောပရိတ်ဝင် ငါ့ဆိုင်မှာ အထူး တစ်နေရာ ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နှင့်လုပ်ချင်မလဲ ထင်ပါဘူး၊ နှင့်နဲ့ အဝတ်အထည် အရောင်းစား အလုပ်နဲ့လဲ မကိုက်ပါဘူး'

အက်ဒ်၏ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေသည့် မျက်နှာ ကြည့်ပြီး မာရီယံ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရယ်စေမိ၏။

'အမယ်လေး... ဒီ လေ့စက် တောင် လဲ ထိတ် လာ တကြား ဖြစ်မနေစမ်းပါနဲ့ မေခင်လေးရယ်၊ နှင့် အဲ

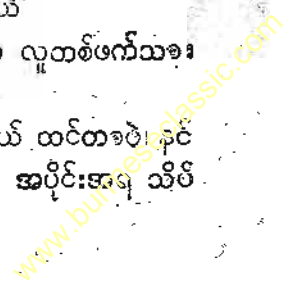
အလုပ်ကိုမှ လုပ်ရမယ်လို့ ငါ့မိမိ ပြောပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် နှင့် ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ ဘာ စိတ်ကူး ရှိသလဲ'

'ဘာမှ မယ်မယ်ရရ မစဉ်းစားရသေးဘူး၊ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ လေ့ကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အလုပ်မျိုးပဲ လုပ်ဖို့ တော့ စဉ်းစားထားတယ်၊ ကျွန်တော် လေ့ယခုမျိုး မဖြစ်ခဲ့တာ သိပ်ဆိုးတာပဲ၊ အင်းလေ... လေ့ယခုခွဲမောင်း ဓာတ်လှေ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စစ်ချက်ကို အောင်မှာ မတုတ် စော့ဘူး၊ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတာကလဲ ပျံသန်းနေ ရတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ အဲ... စီးပွားရေး အလေ့အကျင့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ လေ့ယခုခွဲမောင်း ဝင်လုပ်ရင်တော့ ရမယ် ထင်တယ်၊ မေ ဘယ်လို သဘောရသလဲ၊ သိပ်ပြီး သေး နှပ်နေသလား၊ အဆင့်မရှိဘူးလား'

'မကြောင်စမ်းပါနဲ့ မေခင်လေးရယ်၊ အဲဒီအလုပ်ကိုမှ တကယ်လုပ်ချင်တယ်ဆိုရင် လုပ်သလုပ်၊ ဒီအလုပ်လုပ် လို့ သိက္ခာကျစရာအကြောင်း ဘာမှမရှိဘူး၊ အနာဂါတ် အတွက် တိုးတက်မှု ဘယ်လိုရှိမလဲဆိုတာစော့ ငါမသိ ဘူး၊ ဒါပေမယ့် နှင့်ဘဝအတွက် အတောင်းဆုံး အခွင့် အလမ်း မတုတ်ဘူးလို့တော့ ငါထင်တယ်'

'မေ တကယ်တော်တယ်၊ မမဟာ လူတစ်ဖက်သား ကို တကယ် နားလည်တတ်တာပဲနော်'

'ငါ နှင့်ကို နှမ နားလည်လိုက်တယ် ထင်တာပဲ၊ နှင့် ပြောနေတဲ့ အလုပ်မျိုးက ငွေကြေး အပိုင်းအရ သိပ်

လေကော်လေကော်လေကော်လေကော် မလေမမယ် နှင့် စိတ်ဝင်စား
နေရမယ်၊ လူရှိသော ရွှင်ချိုအဖြစ် နေရမယ်၊ နောက်ပြုံး
နှင့်နေချင်သလို ဝေသာဓိမှ ပျံ့မည်ရမယ်၊ မိအလုပ်မျိုးနဲ့
နှင့် တစ်ဆက်လုံး နေချင် မနေချင်တော့ မဆိုဘူး၊ ဒါပေ
မယ့်ကြားခံ အလုပ်တစ်ခု ဆိုနေတော့ လုပ်သင့်ပါ
တယ်

သို့ဖြင့် လေကြောင်း အတွေ့အကြုံ ရှိသော ချစ်ခင်
နှစ်သက်စွယ် စရိုက်ရှိသော အင်္ဂလိပ်အနေဖြင့် စီးပွားရေး
လေကြောင်း ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုတွင် လေယာဉ်မောင်း
အလုပ်ကို အခက်အခဲရှိရုံခဲလေသည်။

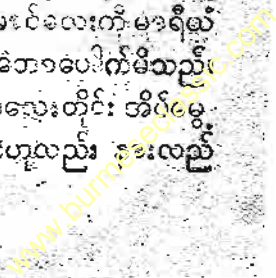
သည်အလုပ်ကို သူကြိုက်သည်။ ခရီးသည် များအား
စေခင်းရှက် ပြုစုရတာကို စိတ်မပျက်၊ နောက်ပြုံး လေ
ယာဉ်မှူး၏ အမိန့်များကို နာခံတာထဲ စိတ်ထဲဘယ်လိုမျှ
ဆော့မဆော့။ မာရီယံ ပြောတာတော့ မှန်သည်။ အနာ
ဂါ၏ အတွက် တိုးတက်မှုသိပ်မရှိသော အလုပ်မျိုး။ သို့
ပေမယ့် သည်ကိုးကို သူ ခေါင်းထဲ မယည် သူက တစ်
ကိုယ်တည်း သမားပဲ။ မေမေက သူ့အလုပ်နှင့် သူ့ ဝမ်း
သူကျောခိုးနေသူ။ မာရီယံဆိုတာက စီးပွားရေး အ
အောင်မြင်နေသူ။ သည်တော့ နက်ဖြန်အတွက် စီးရီး
ပုဒ်နေတာ မိုက်ခဲရာကျသည်။ ဂျပန်နိုင်ငံအပေါ် ကြံ
ခွံသည့် ပုံကိုခွဲက စွဲ ကိုသင်ခန်းစာ ပေးထားအညီလေ
သည်နေ့ သင်သည် တီယာဆောက်ပြီး ရယ်မောရှင်ပြု
ဖြစ်နေမည်။ နက်ဖြန်ကျတော့ ထင် သေခန့်နိုင်သည်။

ဂျပန် တိုက်လေယာဉ် တစ်စင်းကြောင့် ဖြစ်ဖြစ်၊ ပဉ္စမ
ရိပ်သား လမ်းမပေါ်မှာ မောင်းလားသည့် အငှားယာဉ်
တစ်စီးက တိုက်သွားသောကြောင့် ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ သည်
တော့ သည်နေ့နှင့် နက်ဖြန် ကြားကာလလေး အတွက်
ပုဒ်ကြောင့်ကျနေလို့ အကျိုးမထူး။

ဘက်မားလီနှင့် ဆုံတွေ့လိုက်ရတော့ သူ့အမြင်တွေ
ပြောင်းသွားသည်။

သူ့အစ်မ၏ အစောင်းမြခန်းထဲတွင် ပသားဆုံး စ တွေ
လိုက်ကတည်းက သတ္တိကောင်မလေး အလွန်မတန် လှ
ကြောင်း သတိထားမိသည်။ ညစာ အစာ စားကြတော့
သူတို့ သုံးယောက် ရယ်မောရှင်ပျံ့ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့
ကြသည်။ အင်္ဂလိပ်က စစ်ပုံအတွေ့အကြုံ ဇာတ်လမ်းများ
ကို ပြောပြသည်။ သူ့ပြောသရွေ့ ဇာတ်လမ်း များမာ
တစ်ခဲစ် ရယ်မောနေရသည့် ဇာတ်လမ်း မျိုးတွေချည်း။
သူ့ပြောတာတွေ နားထောင် ရတော့လည်း ကြောက်မက်
စွယ်စစ်ပုံကြီးသည် ကလေးတွေ စစ်သားလုပ်တမ်းကစား
နေပုံထက် ဘာမျှပိုပြီး ထူးခြားလေးနက်မှု မရှိတော့။

ထြက်... ဒါကြောင့်လည်း ဗရတ်သုတ်နှင့် အပူ
အပင် ကင်းစွာနေတတ်သော သူ မောင်လေးကို မာရီယံ
ချစ်နေတာဖြစ်မှပဲဟု ဘက်ဗာလီ သခင်ဘာပေါက်မိသည်။
နောက်ပြုံး အက်ဖ်ဒီနှင့်တွေ့သည့်မိန်းကလေးတိုင်း တိပ်မွေ့
ချသေးခြင်းခံရအလို မျှော်ပါရတာပဲဟုလည်း နားလည်
လိုက်ရ၏။

အက်ခိက ညစားစားနေရင်း သူ့အစ်မထက်လှည့်ပြီ၊
အပြစ်တင်ဟန်မျိုးဖြင့် ....

မှမကတော့ စံပါပဲ။ မမ ကျွန်တော့်ကို ချီထွား
တယ်မှတူတယ်လား။ ကျွန်တော် လူမှုရေးလေ့စကထဲ ပြန်
ရောက်နေတာ သုံးပတ်ရှိပြီ။ ခုမှပဲ ဘက်ဗာလီနဲ့မိတ်ဆက်
ပေးတော့တယ်။ ဤအဖြစ်တစ်ခု မစရီယံ၊ ကျွန်တော်နဲ့
မိတ်ဆက်ပေးရမှစ ရှက်နေလို့လား။

ဘက်ဗာလီက မစရီယံအတွက် ဝင်ပြောပေးသည်။

‘အဲဒါနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပါရှင်။ သူက သူ့ရဲ့ရုပ်ချော
သဘောအရောင်း မေခင်လေးကို ကျွန်မတွေ့မြီး ကြိုက်
မသွားစေချင်လို့ နေမှစပါ။’

သူ့ကို စကားတွေက ပျော်စေ ပျက်စေ သဘောဖြင့်
ပြောသည့် နောက်ပြောင်ကြည့်စေစကားများ၊ သို့သော်
သည်စကားများ၊ နောက်ကွယ်တွင် ထေခင်လေးကော
ကောင်မလေးပါ တစ်ဦးအပေါ် တစ်ဦး စိတ်ဝင်စားမှု
များ ပါဝင်နေသည်ကို မစရီယံ ထပ် ပြုမိလိုက်သည်။
အင်း....ထက်လဲတော့ ငါ့ဟာကဝေထစ်ယောက်ပါလား
သည်လို ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ငါ ကြိုသိနေတယ်လေဟု
မစရီယံ တွေးမိ၏။

‘ဟုတ်လား။ ဒီတော့ဗျာ သူထင်တာကောမှန်ရဲ့လို့လား
ဘက်ဗာလီ ပြုံးလိုက်၏။

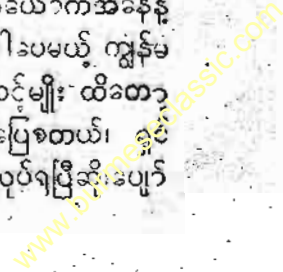
‘သူက အမြဲတမ်းမှန်နေတာရှင်။ ခုစလောက်ဆို ရှင်
မသိသေးဘူးလား။’

‘မောင်လေးနော် ဒီစကားတွေခေါင်းထဲအဝင်အခံနဲ့၊
ထက်ဗာလီက သဘောတောင်းတာလောက်ကို ပြုတာ
တုတ်ဘူး။ နေ့စက်ပြီးသူက နေ့ခင်းရေးအတွက် အားလုံး
အကဲခတ်စိစစ်ပြီးသား။ ဒီတော့ နှင် မမျှော်လင့်လေနဲ့၊
ထက်ဗာလီက ထိပ်တန်း အရာရှိကြီး ဖြစ်လာမယ် လမ်း
ပေါ်မှာ လျှောက်နေတာ။ ဝေဟင်ထဲ ပျံသန်းနေတဲ့
အောင်လေးတွေဆိုတာ ဘယ်လောက်ပဲ ချောချော သူ
အထဲ ဝင်တိုးဖို့ နေရာမရှိဘူး။’

နှစ်ဦးလုံး မစရီယံကို အံ့အားတသင့် ကြည့်မိကြ၏။
မစရီယံ ခါတိုင် သည်လို ပြတ်ပြတ် တောင်းတောင်း
အားမျိုး မပြောခဲ့ဖူး။ ဘက်ဗာလီ ကတော့ သည်
အားအဓိပ္ပာယ်ကို ကဘောပေါက်သည်။ အံ့သြးနုရသူ
အက်ခိ၊ သူ့အစ်မ၏စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ် ပါ
နဲ့။ သတိပေးစကားလား။

ထိုနောက် ဘက်ဗာလီကပင် စကားဝိုင်းကို စီပြည်
အောင် အစ ပြန်ဖော်သည်။

‘မစရီယံက ကျွန်မကို သက်သက် မြှောက်နေတာ။
ကျွန်မလို အထက်တန်းကျောင်းဆင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့
ရခဲနဲတဲ ရာထူးနဲ့ဆိုရင် မဆိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ
ထက် ကျွန်မ ထိပ်တန်း အရာရှိကြီး အဆင့်မျိုး ထိတော့
မရဘူးပါဘူး။ ရှင်ကော အက်ခိ မစရီယံပြောတယ်။ ရှင်
ချန်စတိတ်လေကြောင်းကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ရပြီဆိုပျော်
သား။ ဘာတွေလုပ်ရလို့ဟင်...’

အက်ခိက မသေးစကားများကို တမင်တကစ စီကစ
စဉ်ကစ ပြော၏။ သူ့ အလုပ်မှာ ခရီးသည် ကြီးကြပ်ရေး
ဖြစ်ကြောင်း၊ လေယာဉ်ဝန်ထမ်းများ၊ တာဝန် ကျေပွန်
ရှိ မရှိလည်း တေဏ်လှမ်းကြီးကြပ်ရေးကြောင်း စသည်ဖြင့်
စိတ်ကူးယဉ်လှိုရသမျှ အကုန်လျှောက်ပြော၏။

သူ့ စကားများကြောင့် မာရီယံ မျက်လုံး အပြု
သားဖြင့် နေသည်။ ထည့်ကောင်လေး ဘာတွေ လျှောက်
ပြောနေပါလိမ့်။ အက်ခိသည် ခေလီ မဟုတ်မတော့
ပြောနေပေ ပြောထ ရှိသူမဟုတ်၊ ခုတော့ မိမိက ဘက်ဗာလီ
ကို အမှန်အတိုင်း ပြန်ပြောလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု အရဲစွန့်
ကာအလိမ်အညွှာ စကားတွေ လျှောက်ပြောနေသည်။

ကေန္တ သည့်ခတောင်လေး သူ့ကို ဘက်ဗာလီ အထက်
မသေးစေချင်တာ ဖြစ်မည်။ သူ့ မသေးစကားများက
သူတစ်ဖက်သား ထိခိုက်လေးက်သည့် စကားမျိုးတွေ
မဟုတ်။ သို့သော် အမင် လိမ့်ပြောနေတာတော့ အမှန်
သို့ဆိုလျှင် သည့်ခကောင်လေး သူ့ကိုယ်သူ အရေးပါ
အရာရောက်သူ တစ်ဦးအဖြစ် ခံယူချင်စိတ် ပေါက်သား
ပြီလား။ ယခင်ကဆို သည်လိုအကြောင်းမျိုးမျိုး အက်ခိ
ဘယ်တုန်းကမျှ မပြောခဲ့။

သနားစရာ ကောင်းလိုက်ပါတီ မောင်လေးရှယ်
ကဲ... ခုတော့ အဆင်အတန်းဆိုတာ သူ့ နေရာနှင့် သူ
အရေးကြီးကြောင်း နှင် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး သိလားပြီ
မဟုတ်လား။

သည့်ခကောင်လေး အတွေးအမြင်တွေ ပြောင်းလဲလာ
တာ ဖြစ်မည်။ သူ့ လက်ရှိလုပ်နေသည့် အလုပ်သည်
ဘက်ဗာလီလို ကောင်းမလော့ကို ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိ
လေစကဲအောင် အဆင်မရှိဟု သိမြင်လာတာ ဖြစ်မည်။

အက်ခိ၏ ယူဆချက် ကွက်တိ မှန်၏။ စက်ဗာလီ
သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီ။ သို့သော် မိမိသည် အရေးပါ
အရာရောက်သော မှုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်လာဖို့ ရည်မှန်းချက်
မရှိကြောင်း၊ ယခု မိမိလုပ်နေသည့် အလုပ်မှာ အဆင်
မရှိသည့် လစာမရှိအလုပ်မျှသာ ဖြစ်ကြောင်း အမှန်အတိုင်း
ထုတ်ပြောခဲ့လျှင် ဘက်ဗာလီ ခုခလေးစက် စိတ်ဝင်စားခြင်း
ဖြစ်လိမ့်မည် မတုတ်။

ခုတော့ ဘက်ဗာလီ တစ်မျိုး စဉ်းစားနေ၏။ နေ့ခက်
နေ့ကျလျှင် မာရီယံထံ သယ်လိမ့်နိုးဆက်ပြီး ပြောရမည်။
မမူရဲ မောင်လေးဟာ ဇစ်ပွဲ အတွေ့အကြုံတွေကြောင့်
ပြောရေးလဲရင့်ကျက်လာပါပြီ မမူရဲ၊ ဒီလို ပြုစုလေ့လိမ့်မယ်
ဆိုတာ မမကို ကျွန်မ ကြံပြောခဲ့သေးမိဟု။

နောင်တစ်နေ့ကျတော့ အက်ဒိက ဘက်ဗာလီကို ညွှန် အဘုထွက်စားဖို့ ဖိတ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် နေ့ချင်း ညချင်း ရင်းနှီး သွား သည်။ အတွဲတွဲ ဖြစ်သွားသည်။

ကနဦးမှတော့ ဘက်ဗာလီ ခပ်တွန့်တွန့်ပင်။ ခွဲမှန် ဖူးသည့် စာသုဇယ်လေး၊ နှလုံးသား ဒုဏ်ရာတွေ က လုံးလုံးလျှားလျှား ပျောက်ကင်းသည့် မဟုတ်စေး။ သို့ ပေမယ့် အက်ဒိက ခင်မင်တွယ်တစရာ ကောင်းလွန်း သည်။ ဘက်ဗာလီ ဘဝတွင် သည်လို ဆွဲဆောင်နိုင်လွန်း သော ယောက်ျားမျိုးနှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ခဲ့ စဖူး။

အခြား ယောက်ျားများနှင့်ဆိုလျှင် ဘက်ဗာလီက 'ပေး' ခဲ့ရသူချည်း။ ခု အက်ဒိနှင့်ကျတော့ ဘက်ဗာလီက 'ခံယူ' ရသူ။ ဘက်ဗာလီ ပျော်သည်။ ကျေနပ်သည့်ဆိုလျှင် အက်ဒိက ဘာမှဆို ပျော်တတ် ကျေနပ်တတ်သူ။

ဤကား ဘက်ဗာလီအတွက် စွဲမက်စရာ အတွေ့အကြုံ သစ် တစ်ခု။ မိမိ၏ အတ္တမာန တရားများ အတွက် အားဆေးတစ်မျိုး။ သည်တော့ အက်ဒိကို တစ်စထက် တစ်စ သံဃာဇဉ် ကြီးလာသည်။ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပိုချစ်လာသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် စတုတ္ထပြီး တစ်လ ပြည့်သည့်နေ့တွင် အက်ဒိက သူ့ မေးမ၏ သူ့ အခန်း၊ ဟောင်းကို ဖွင့်ခွင့်ပြုပြီး ဘက်ဗာလီ၏ အခန်းသို့ ပြောင်း ရွှေ့ခဲ့သည်။

သူတို့ နှစ်ယောက် ထိုသို့ အတူနေကြကြောင်းကို မာရီယံမှ လွှဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမျှ အသိမပေးခဲ့။ အက်ဒိက မိမိ အခြား လေယာဉ်မောင်းများနှင့် အတူ နေသည်ဟု မိခင်ဖြစ်သူအား ပြောထားသည်။ နေရာထိုင်ခင်းတော့ သိပ်မကောင်း။ သို့ပေမယ့် လေယာဉ်ကွင်းသို့ သွားရေး သာရေး လွယ်သည်ဟုလည်း ဖြီးထားသည်။ သူက မိခင် ဖြစ်သူထံ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် သွားသည်။ ထိုညမှစ၍ ဘက်ဗာလီသည် မိဘနှစ်ပါးထံ သွားသည်။

သူတို့အကြောင်းကို သိခါစကတော့ မာရီယံ သိပ် ကြည်ညို သို့ပေမယ့် 'သားလို့မမေ့ဘဲ' ဟူးသောသဘော နှင့် လက်သင့် ခံသာသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် စိတ်ရူးထ နန်း ထွဲကြတာပဲ ဖြစ်ပါစေဟု ကျီတ်ပြီ။ ဆုတောင်းမိ သည်။ သည်အကြောင်း ဘက်ဗာလီနှင့် ဆွေးနွေးတော့ ဘက်ဗာလီက သူ အိမ်ခံစားပြုဖို့ထိ မစဉ်းစားကြောင်း ပြောသည်။

'ခုတိုင်းနေတာ အကောင်းဆုံးပါ မမရယ်။ အိမ် ဆောင်ပြုလိုက်ရင် ကြည်နူးစရာတွေ အကုန်ပျက်စီးသွား သိမ့်မယ် ထင်တယ်'

'မှန်တာပေါ့ကွယ် မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အညွန့် သလူလူ ဘဝမှခရီးခနဆေး တာပဲဟာ'

အက်ဒိကတော့ ထိုသို့မမြင်။ သူက အရူးအမူး ချစ် နေပြီ စွဲစွဲလန်းလန်း ချစ်နေပြီ။ ခိုးကြောင်ခိုးငှက် နေရ သောအတူ ဟန်ဆောင် နေရတာတွေကို စိတ်ကုန်သည်။

လှပသော အောင်မြင်ထောင်မိခင်ကောင်မလေးအကြောင်း
 လောကီထင်ထင်ထုတ်ကြွေးခွင့် မရတော့ကို မုန်းတည့်
 'ဒီလိုနေရတာကြီးတ မနိပ်ပါဘူးကွဲ့၊ ကိုယ်တို့နဲ့
 ယောခင်လေး လူလွတ်တွေ၊ ကိုယ်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်
 ယောက် ချစ်ကြတယ်၊ ဒီတော့ ကိုယ်တို့ အဖြစ်လို့ ဒါ
 ကို တရားဝင် မကြေညာကြသေးတော့
 သီတင်းပတ် ခြောက်ပတ်အကြားတွင် အင်္ဂါ ၈ နား
 စုသည်။ ထည့်တော့ ဘက်စာလီက ရယ်မော ပစ်လိုက်
 တာ....

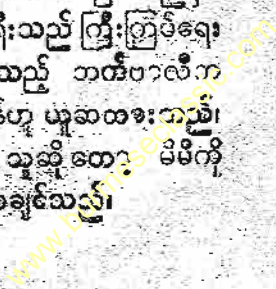
'ဟော့တော့၊ မြင်းကမလှုပ် ခုံကလှုပ်နေပါပြီ ကော
 လား၊ မောင်က ရှိအားပြီး အစွဲရှိတဲ့ ယောကျ်ားသား
 တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ်ပေါ့လေ၊ အချစ်ရယ်၊ နည်း
 နည်းလေး အချိန်ယူပါဦး ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်
 ယောက် ချစ်ကြတယ်၊ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အတ္တတက
 အခြေခံဖို့ ဆိုတော့တော့ စောလွန်း ပါသေးတယ်၊ နှစ်
 ယောက်လေး အတူကံစောတော့ပါ၊ ကျွန်မက တစ်သက်
 မှာ တစ်ခါပဲ အိမ်ထောင်ပြုချင်တာ မောင်ရဲ့၊ ဒီတော့
 ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် ပိုသိအ
 စအောင် အချိန်ယူလိုက် ပါဦးလား'

ခုခကား တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် မသိ
 ထိုလား၊
 'သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သိသင့်တဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ မသိ
 ကြသေးဘူးလေ၊ ဆပ်ခြေတစ်ခု ပေးရမယ်ဆိုရင် မောင်

အလုပ်ကြီး၊ အဲဒီ အလုပ်ကြီးက အိမ်စား တစ်ခက်၊ အပြင်
 မှာတစ်ခက် နေရတဲ့ အလုပ်မျိုးကြီး၊ ဒီအလုပ်မျိုးနဲ့ဆို
 အိမ်ထောင်ရေး သူ့ခ အပြည့်အဝရမယ် မထင်ဘူးလေ၊
 ဒါနဲ့နရတဲ့ အချိန်တွေက များနေတာမဟုတ်သား

ထည့်တော့ အင်္ဂါ ၈ နားပတ်သွားသည်။ ထူသည် ဘက်
 စာလီအား ခုစီ မိမိ၏ အလုပ်အကိုင် အမှန်အကြောင်း
 ထုတ်မဖြေရှေးအား၊ ထုတ်ပြောလျှင် မိမိအား 'လူလိမ်'
 အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး အင်္ဂါမာလီ စိတ်ဆိုးသွားမှာ စီး
 သည်၊ ခက်တာက ဘက်မာလီ ပြောတော့လေ့ မှန်နေသည်၊
 မိမိအလုပ်မှာ တစ်ပတ်လျှင် သုံးလေးရက် လေ့ယူ၍နှင့်
 လိုက်ရသည်။ မကြာမကြာ ညဉ့်အိပ်ရသည်။ သည်ကြား
 ထဲ မိမိသည် ခရီးသည် ကြီးကြပ်ရေး အရာရှိဆိုသော
 အလတ်တန်းစား အရာရှိလေး၊ မဟုတ်ဘဲ လေ့ယူခွင့်
 မောင် တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ကြောင်း ဘက်မာလီ သိ
 သွားလျှင်... တော်သေးသည်၊ မမှန်ကန်သည့်ကိစ္စ
 ကို သူနှင့် မဆိုင်သလို နေခဲ့ပေလို့၊

ထိုသို့ အမှန်အကန်ကို ဖွင့်ဟ ဖော်ပြ ဖြစ်သည်မှာ
 အကြောင်းရှိပါသည်။ မိမိအား 'ခရီးသည် ကြီးကြပ်ရေး
 အရာရှိ' ကလေးဟု သိမှတ်အား သည့် ဘက်မာလီက
 မိမိသည် ထိုရာထူးလေးခက်ဖြင့် မဟန်ဟု ယူဆအား သည်၊
 သူကိုယ်တိုင်က ရည်မှန်းချက် ကြီးသူဆိုတော့ မိမိကို
 ထည့် ကြီးစား အားထုတ်မှု ရှိစေချင်သည်။

ဘက်ဗာလီသည် သူ့အောင်မြင်မှုအတွက်ကြည့်နူးနေသူ၊ သို့သော် သူသည် မိန်းမသား မဟုတ်လား၊ မိန်းမသား သဘာဝအတိုင်း ချစ်သူကို မှီနွဲ့ချင်သည်။ အားကိုးချင်သည်။ သူ့ချစ်သူသည် သူ့ထက် အောင်မြင်သော လေးစားလောက်အောင် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်စေချင်သည်။ ထည်စတော့ အက်ဒ်ကို ယခုလုပ်နေသည့် အလုပ်မှ ထွက်လိုက်စေချင်ကြောင်း အရိပ်အမြွက် ပြောနေသည်။

‘မောင်ရယ်၊ ဒီအလုပ်ကြီးလုပ်နေရတာမောင်အတွက် အချိန်တွေ၊ အလှူငွေ ဖြစ်ပါတယ်။ မေစင့် ဦးနုနောက်မျိုး၊ မေစင့် ရုပ်ရည်မျိုး၊ မေစင့် အချည် အသွေးမျိုးနဲ့ဆို တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာမှာ ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌ ရာထူး လေ့ကျက်ကို ရနိုင်တာမောင်ရဲ့’

သည်တော့ အက်ဒ်က မိမိဝါသနာပါ ကျွမ်းကျင်သည်မှာ လေ့ကျောင်းနှင့်သာ ပတ်သက်ကြောင်း၊ အခြားလုပ်ငန်း များတွင် မိမိ ဝင်တိုးနိုင်မည် မထင်ကြောင်း စီးပွားရေးလောကမှ ကျားများမှာ မိမိရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်သည့် ဂျပန်များထက် ကြောက်စရာ စဘောင်းကြောင်းဖြင့် အကြောင်းပြသည်။

‘မောင်ဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် လျော့တွက်လွန်းတာကိုး၊ စီးပွားရေး လောကမှာ မေစင့် တစ်ဝက်လောက်အောင် ဦးနုနောက်မရှိဘဲလုပ်ငန်းကြီးတွေ ပိုင်ထားတဲ့ လူတွေပြည့်လို့၊ ကေစင်ပြီ၊ မေစင့်တိုဘုရားဖြစ်လို့ အလုပ်တွက်စေချင်’

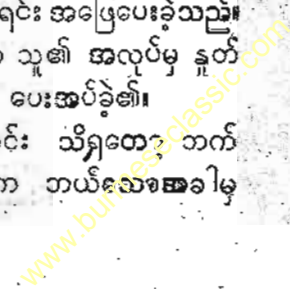
လဲဆိုတာ နောက်တစ်မျိုး အကြောင်းပြမယ်၊ မေစင့် အနာဂါတ်ကလေးမှာ ဒီအက်ဒ်ကောင်းတဲ့ အခွင့်အလမ်းကြီးမျိုး ရှိနေတယ်လို့ ကျွန်မယုံကြည်ထားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြောရတာတော့ စိတ်မကောင်းဘူး၊ မေစင့်ကို အလုပ်တွက်ခိုင်းနေတဲ့ အခြေခံ စေတနာ အန္တရာယ် ဆန်နေမလား မသိဘူး၊ မောင်ရဲ့ အမြဲတမ်း ခရီးထွက်နေရတာကို ကျွန်မ မုန်းတယ်၊ မောင်ဒီမြို့ထဲမှာပဲ အလုပ် တစ်ခုခုတွေ လုပ်စေချင်တယ်လေ၊ ဒါမှ မောင်နဲ့ ကျွန်မ အမြဲအတူနေရမှာ မဟုတ်လား’

ဘက်ဗာလီကား ဇွတ်တရွတ်နိုင်လှသည့် ကေစင်မလေး၊ ရည်မှန်းချက်တွေ ဘယ်လောက်ကြီးကြီး၊ ဘဝအားမာန်တွေ ဘယ်လောက်ပြင်းပြင်း မိန်းမသားဟာ မိန်းမသားပါပဲ၊ နွဲ့မို့ချင်သည်၊ အားကိုးချင်သည်၊ အယူအယ ခံချင်သည်၊ သည့်အတွက် အက်ဒ်က သည့်ကေစင်မလေးကို ပိုလှိုပိုလှို ချစ်ရသည်။ သူ့အတွက်ဆိုလျှင် မိမိ၏ စိတ်ချမ်းမြေ့မှုကိုပင် စွန့်ပစ်ဖို့ ဝန်မလေး။

‘ဒီတော့ မင်းက ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့လက်ထပ်မှလို့ မကြာမီပေါ့ကွယ်’

ဘက်ဗာလီက သူ့အား နမ်းရင်း အဖြေပေးခဲ့သည်။ နေ့ကနေကျတော့ အက်ဒ်က သူ၏ အလုပ်မှ နှုတ်ထွက်ခွင့်ပြုစေကို ဘက်ဗာလီအား ပေးအပ်ခဲ့၏။

အက်ဒ် အလုပ်ထွက်ခဲ့ပြီးကြောင်း သိရှိတော့ ဘက်ဗာလီ ဝမ်းသာလို့မဆုံး။ အက်ဒ်က ဘယ်လောက်အာမီ

၁၁၂ ပြန်ပြန်

အလုပ်သစ်တစ်ခု ရှားတွေရနိုင်ပါ့မလဲဟု မှတ်စကား ပြောတော့လည်း ဘက်ဗာလီ မတုန်မလှုပ်။

'ဘာ ဝရုဏ်စရာ လိုလို့လဲမောင်၊ ကျွန်မတို့မှာ နေဖို့ အခန်းရှိတယ်၊ စားဖို့ အစားအစာ လုံလုံလောက်လောက် ရှိတယ်' ဆို... မောင်ရယ်၊ မေခင်တစ်ယောက် ကျွန်မ အနားမှာ အမြဲရှိနေတော့မယ်ဆိုတာ သိရတော့ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကျွန်မမှာ အချိန်ပိုင်းမုဆိုးမ တစ်ယောက် လိုခံစားနေရတဲ့ဘဝက လွတ်ပြီပေါ့နော်'

'အချိန်ပြည့် ဇနီးတစ်ယောက်ကော မဖြစ်ချင်သေးဘူးလားဟင်'

'မကြာမီပေါ့မောင်ရယ်'

ဘက်ဗာလီ သည်းစကားပဲ သုံးပြန်သည်။

'ကိုယ်တို့ ဘာဖြစ်လို့ အချိန်ဆွဲနေရမှာလဲကွယ်၊ မင်းအနေနဲ့ ချစ်ဖော် တစ်ယောက်ကိုတောင် တွေ့ကပ်ထားနိုင်သေးရင် လုပ်ယောကျ်ား တစ်ယောက်တိုလဲ ထောက်ပံ့နိုင်ရမှာပေါ့'

ကောင်မလေးက သူ့ကို နမ်းလိုက်၏။

'ပေါက်တတ်ကရတွေ မပြောနဲ့၊ အဲဒါနဲ့ တစ်ခုခုဆိုင်ဘူးမောင်'

'ခါဆို ကိုယ်တို့ ဘာဖြစ်လို့ လက်ထပ်ကြသေးတာလဲ'

'ကျွန်မ ပြောခဲ့ပြီးပြီကောမေခင်ရယ်၊ ကျွန်မတို့ ကိုယ်ဆန္ဒကိုယ် သေချာလိမ္မာစေချင်တယ်လေ၊ ကျွန်မ မေခင်နဲ့

အမြဲမခွဲ နေချင်တယ်ဆိုတာ မောင် သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာက ဘဝရဲ့ ကြီးမားတဲ့ အချိုးအတွေ့ကြီးတစ်ရပ် မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ချပါခဲ့မောင်ရယ်၊ မကြာမီအတွင်း ကျွန်မတို့ မြို့တော်ခမ်းမကို သွားကြရမှာပေါ့၊ ကျွန်မ ကတိပေးပါတယ်နော်'

သူ့ကတိ အကောင်အထည် ပေါ်လာအောင် လေးထုတ်တိ စောင့်ခဲ့ရသည်။ လေးလကျော်တွင် လက်ထပ်စိတ်ကြပြီး သူ့တို့သည် ပူပင်ခကြောင်ကျောင်းစွာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခဲ့ကြသည်။ နံနက်မိုးလင်းလျှင် ဘက်ဗာလီက အလုပ်သွားသည်။ အက်ဒ်က အိမ်မှာကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဘက်ဗာလီ အလုပ်ဆင်းလာချိန်တွင် အက်ဒ်က ညစာကို အသင့်ပြင်ဆင် ချက်ပြုတ်ထားသည်။ ပထမသုံးလအတွင်း အက်ဒ်အတွက် သင့်လျော်သော အလုပ်ရှာမရ၊ သို့သော် ဘက်ဗာလီ စိတ်မပျက်၊ အက်ဒ်အား မိခင်စိတ်ဖြင့် ပိုလို့ပင် သနားရသည်။ ချစ်ရသည်။

ဖယ်ရှင် မဂ္ဂဇင်းဘစ်စုတွင် ကြော်ညာ တစ်ဝန်ခံ အလုပ်ကို ရသည့်နေ့ကဆို ဘက်ဗာလီမှာ ပျော်လို့မဆုံး၊ ပျော်ရွှင်မှု အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် အပြင်ဆွက်ပြီ၊ ညစာစားဖို့ ဘက်ဗာလီက အဆိုပြုသည်။

'ကျွန်မတို့ ဝန်ဖိုငှက်ကလပ်မှာ သွားစားကြမယ်လေ၊ ဒီညက အမှတ်တရည မဟုတ်လား'

'ချိုဘူး၊ အဲဒီဆွားချလေ့ကန်အောင် ကိုယ်မှာ ပိုက်ဆံနဲ့ဘူးကွ'

တက်လာလိက မျက်မှောင်ကျ၊ ယောင်ပြုလှိုက်က...
'အလို...ကိုယ်မှာ ဆိုထားက ရုတ်တရက်ကြီး ဘယ်
ဖြစ်လာရတာလဲ၊ ကျွန်မတို့ ဝေမျှ အကုန်အကျခံ နေ
ကြတာပဲ ခဟုတ်လား မောင်ရီ'

'ဝေမျှ အကုန်အကျ ခံသလောက်ပါပဲကွာ၊ အ
ဆရာရာ မင်းပဲ ပေးနေရတာ လုပ် ချဲ့နေပြီမဟုတ်လား
အခန်းခါ စားသောက်စရိတ်၊ အရက်ဖိုး၊ ယုတ်စွဲအဆ
ကိုယ့်အတွက် ဝတ်စုံသစ်တောင် ဝယ်ပေးနေရတာလေ

'မောင်ရယ်၊ အဲဒီအတွက် မောင် စိတ်အနှောင့်အယှက်
မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား၊ အဲ...ကျွန်လေ စိတ်အနှောင့်
အယှက် မဖြစ်မိဘူး'

အင်ဒီ ပြုံးလိုက်၏။

'ဟင့်အင်း...အဲဒီလို ပေးနေရတဲ့အတွက် မင်း ကို
ကို အချစ်လျော့မသွားသရွေ့ တာလပ်တံလုံး ကို
စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ဘူး'

ထို နောက် ရုတ်ခြည်း လေးလေးနက်နက် ဖြစ်သွား
ပြန်သည်။

တစ်ခါတလေကျတော့ အစစအရာရာ မင်းကခန့်
အကုန်အကျခံနေရတဲ့စုံကို ခုထက်ပိုပြီး ကိုယ် အသေ
ထားသင့်တယ်လို့ ထင်လှစွာတယ်ကွယ်၊ ငွေဆိုတာ ဘယ်
နဲ့ပဲသုံးသုံး အရေးမကြီးဘူး၊ သုံးနိုင်ဖို့သာ အဓိက
ထင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အမြင် မှားချင် မှား

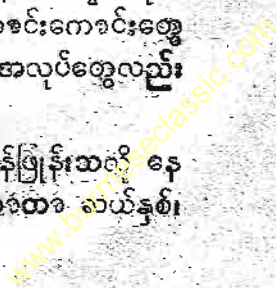
အပေါ့၊ မင်းကို မသောက်ပုံနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို
မင်း တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ စိတ်ကုန်ဆွဲအနိုင်တယ်လေ
အထိတ်ကလေးမြတ်ရိယာကို သုံးပါမောင်၊ မသောက်
နိုင်ခဲ့ဘူးလို့ ပြောပါ၊ ခု မောင်က မဂ္ဂဇင်းကြီးအစ်စောင်
သူဌေး၊ ဖြစ်နေပြီလေ၊ ဆတိထားပါဦး'

'ဗါမှားသူဌေးပါ၊ အဲဒီ ရာထူးမှာ ကိုယ့်ကို လူရွေး
အားပြီး ခန့်လိုက်တယ် ဆင်တစပဲ၊ ရုံးလုပ်ငန်းတွေကွာ၊
အခုကလဲ ဖြစ်စလှောက်နဲ့'

'ဒါပေမယ့် မောင် အောင်မြင်မှု လမ်းကြောင်းပေါ်
ဆက်နေပြီလေ၊ ခုဟာက အစပဲ ရှိသေးတစပဲ၊ မောင်
ဆက်အသွယ် ကောင်းကောင်းတွေ ရလာလိမ့်မယ်၊
ကျွန်မ လောင်းပုံပါတယ်၊ မောင် အဲဒီအလုပ်မှာ တစ်နှစ်
အောင် မကြာစေရဘူး၊ စေ့ငြိကြည့်နေ၊ မောင်ကို
ဆက်ကောင်းတဲ့ အလုပ်တွေ ကမ်း လှမ်း လာ ကြ
မိမယ်'

သူ့စကားမှာ တစ်ဝက်ပဲ မှန်သည်၊ အက်ဒီသည်
အလုပ်တွင် နှစ်လပဲ လုပ်သည်၊ ထိုနောက် ထွက်လိုက်
သည်၊ သူသည် အဆက်အသွယ် ကောင်းကောင်းတွေ
လည်း မရခဲ့၊ သည့်ဆက် သာသည့် အလုပ်တွေလည်း
လှမ်းခြင်း မခံခဲ့ရ။

'ဒီအလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေလို့ အချိန်ဖြုန်းသလို နေ
ရတာပဲ၊ တခြားလူတွေက ဒီမှာ လုပ်လေတာ ခယ်နှစ်၊

အနှစ် နှစ်ဆယ်တောင် ရှိနေပြီကွ၊ သူတို့က ကိုယ့်ကို
ကြီးကြီးမားမား နေရာမျိုး ကယ်တက်ခွင့်ပေးပါမယ်
ကိုယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး အချစ်ရယ်၊ ကိုယ် အွက်လို့
အခု မှားလားဟင်'

'အို၊ မမှားပါဘူး၊ ဒီလို တက်လမ်းမရှိလို့တော့ အ
လုပ်နေမလဲ မေခင်၊ မေခင် ထခြား ဒီတက်ကောင်း
အလုပ်တစ်ခုခု ရဦးမှာပေါ့'

'မင်းကတော့ အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး
ဟေ့၊ ကိုယ် စောစော ပြန်လှူပြီး ညစာကို အပျို
ချက်ထားတယ်ကွ၊ မင်း အဝတ်အစား လဲနေတုန်း ကို
မှားတီနီ အေးအေး စိမ့်စိမ့်လေး စပ်ထားလိုက်မယ်နော်'

ရေချိုးနေရင်း ဘက်ဗာလီ စိုးရိမ်သောကစေ့
မလှစေအောင် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ထိန်းနေရသည်။ သူ
လက်ထပ်ခဲ့တာ တစ်လရှိပြီ၊ အက်ဒ်အေး မေ့လျော့
အလုပ်ခန့်ခြင်းမှာ ဘက်ဗာလီက အပြန်အလှန် အ
ပြုမှုများ ပြုလုပ်ပေးမည် ဆိုသောကြောင့်သာ ဖြစ်
ခဲ့တော့ ဘက်ဗာလီ လိပ်ပြာမသန့်တော့၊ မေခင်က
လုပ်စေချင်သော အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ပြီလေ၊ အ
ဖြစ်ဖြစ် မိမိ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်အောင် သူ ဘက်က
တော့ ကြိုးစားခဲ့ရှာသားပဲ၊ သူ မပျော်ပိုက်သည့် အ
ကို ဇွတ်ဆက်လုပ်နေစေခြင်းသည် ကိုယ့်ဘက်က
ရာ ကျသည်။

သည့်ထက် သာသည့် အလုပ်တစ်ခုခုတော့ ရဦးမှာ
လေ၊

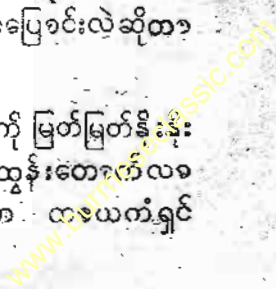
* *

မိမိက လုပ်ငန်းပိုင်းမှာ တိုးတက် အောင်မြင်နေ
အလေ့အကျင့် အက်ဒ်အေး တိုးတက်မှုမရှိ၊ အောင်မြင်မှု မရှိ၊
သန့်နေသည်။ ဆုတ်ယုတ်လှုပ်ပင် သွားသေးသည်။

အက်ဒ်အေး နေခက်ထပ် အလုပ်မရ၊ မတုတ်၊ ရသည်၊
အိပ်စက် လူလျော့သည့်အထဲ ပါသွားတော့ တစ်မျိုး၊
အိပ်ပျက် ပြီးစွေပြီး အလုပ်ထွက်သတိပေး တစ်မျိုးဖြင့်
အလုပ် ရလိုက်၊ ထွက်လိုက် ဖြစ်နေသည်။

အက်ဒ်အေး လက်ထပ်ခါစတုန်းကအတိုင်း တစ်စက်
အလေးမျှ ပြောင်းလဲမလှ၊ ဟင့်အင်၊ မပြောင်းလဲဆိုတာ
အတိအကျ မမှန်သေး။

သူသည် ခါတိုင်းလိုပင် ဘက်ဗာလီကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး
နှစ်ခြို ချစ်နေ၏။ ဘက်ဗာလီ၏ ထွန်းတောက်လှစွာ
အနာဂတ်ရေးအတွက် သူ့က ထွေးထွေးရှင်

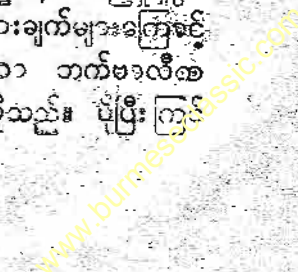
ထက်ပိုပြီး ဂုဏ်ယူ ဝမ်းသာနေဟန်ရှိ၏။ ဇနီးသည်
အောင်မြင်မှုများကို မိမိ၏ မအောင်မြင်မှုများနှင့် ချိန်ထိုး
ပြီး မစ္စရိုက်စိတ်များ၊ မနာလိုစိတ်များ မေးခွန်း တစ်နေ့
တစ်ချိန်ချိန်ဆွင် ဘက်ဗာလီသည် စတိုးဆိုင်ကြီး၏ ဥက္ကဋ္ဌ
ဧရာထူးကို ရလဒ်လိမ့်မည်ဟု ပစ် ကြိုတင် ဖောက်ခွဲ
ထုတ်နေ၏။

သူ့ဘက်က ဧြောင်းလဲမှုမှ အလုပ်ရှာဖွေရမှားနာ
ရသည့် အလုပ်ကို သည်းခံ ဇွဲရှိစွာလုပ်ဖို့ ပို၍ ပို၍
တွန့်ရွံ့လဒ်ခြင်းပင်။ တစ်ခါတလေ ရက်သတ္တပတ်ပတ်ပတ်
များစွာ အလုပ်မရှာဘဲ နေချင်နေသည်။ အခန်း ၄၅၃
အစ၏ လိုအပ်ချက်များကို ဘက်ဗာလီက ပြည့်အောင်
မေးနေသည်ကို ဘာတစ်ခွန်းမျှ ဒေဝ ဖန်ဒါပြုစုဆိုခြင်း
မရှိဘဲ လက်သင့်ခံတတ်သည်။ သူ့မှား အလုပ်ရှိနေသည့်
ကလေးမျိုးတွင် ဘက်ဗာလီက တွက် ပေါက်တက် က
လက်ဆောင်တွေ့ ဝယ်လာလေ့ ရှိသည်။ ဘက်ဗာလီ
၏မျိုးတွေ ဝယ်လာမည့် အစား အိမ်သုံးစရိတ်များ
ကုန်ဆီအောင် ထောက်ပံ့စေချင်သည်။ အမြဲလို အလုပ်
လက်မဲ့ ဖြစ်နေသောဘဝကို ခပ်ဒေါ့ပေါ့ ခပ်အေးအေး
ရင်ဆိုင်နေသည့် သူ့ သဘောထားကို ကြာစေ
ဘက်ဗာလီ အမြင်ကပ်လေသည်။ မကျေနပ် ဖြစ်လာ
သည်။ မိန်းမက ပြန်လည်ထောက်ပံ့ ကျွေးမွေးသည်
နည်းနည်းကလေးမျှ မရှက်ပါကလွှားဟု ဘက်ဗာလီ
ခေါ်သတ္တန်မီသည်။

သည်လိုသဘောထားတွေ ရင်ထဲအံ့ကျင်းဖွဲ့ ကာသဖြင့်
ဘက်ဗာလီ ကိုယ့်ကိုတိုယ်သည်း စက်ဆုပ်မိသည်။ ထက်ပို
သာ သည်လူသည် မိမိအထက် ဆိုလျှင် အသက်ကိုပင်
နိမ့် ဝန်လေးသူမဟုတ် ထပ်ဆင့် ပြောရ လျှင် သည်
ဘက်ဗာလီကို မိမိက စွဲခြင်းဖြစ်၏။ မိမိက ပထမ
ခြံလှမ်းကို စလှမ်းခဲ့သည်။ အက်ဒီက မိမိ၏ ဆန္ဒကို
သိသည်။ ပေးခဲ့သည်။ ခုတော့ မောင်က မိမိအပေါ်
ပြုပို၍ မိန့်နာပြီ။ မောင်က ဝတ်စုံသစ်ချုပ်ပြီး မိမိ၏
အရင်းမှာ ထည့်သည့်အခါမျိုး၊ သူ့ငယ်ချင်း အပေါင်း
အရင်းများ ဖိတ်ပြီး အခက်အခဲသက်ပြီး အရက်ဖိုးကို မိမိက
ပေးချေရသည့် အခါမျိုးတွေတွင် ဘက်ဗာလီ ရင်ထဲ
အစားစက် တင်းမာအေးခဲ စံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လေ
သည်။

ဘက်ဗာလီက မိမိ၏ မကျေနပ်ချက်များကို သိုးကစ
ကစ အရိပ်ပြုသည်။ စကားအခြေအတင် ပြောရခြင်း
များစွာမရှိ၊ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရန်ဖြစ်ထားမျိုးလည်း
မရှိ။ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဆက်ဆံသည်။ နားလည်မှုရှိစွာ
ပြောဆိုကြသည်။ မိမိ၏ ရင်အင်း ခံစားချက်များကြောင့်
ထိုဘဝသက်တမ်း လိပ်ပြာမသန်သော ဘက်ဗာလီက
အောင်ကိုပိုပြီး ချိုချိုသာသာ ပြောဆိုသည်။ ပိုပြီး ကြင်
မြင်နာနာ ဖက်ဆံသည်။

သို့သော် ...

တစ်ဘက်က လေးစားမှု ပေါ့လျော့လာတော့ က
တစ်ဘက်မှ ချစ်ကြင်စိတ်တွေလည်း နည်းပါးလာသည်
အိပ်ရာထဲမှာ နှစ်ကိုယ် ကြည်မွေ့မှုများပင် ကျလာသည်
ဘက်ပာလီ၏ ရှောင်ဖယ်ဖယ် အနာအထိုင်များကို အက
မသိမဟုတ်၊ သိသည်၊ သို့ပေမယ့် အက်ဒ် စိတ်ဆိုးခြ
မျိုး။ ဇွတ်ထောင်းဆိုခြင်းမျိုး မရှိ၊ ဘာဖြစ်တာလဲဟု
မမေး။

မောင်ဘစ်ယောက် အာမခံ အရောင်းကိုယ်စားလှ
အလုပ်ကိုရတော့ ဘက်ပာလီ ခါတိုင်းလို ပျော်ရွှင်မြူ
ခြင်း မဖြစ်မိ။ သူက ငမ်းသာကြည်နူးဟန် ဆောင်
သို့သော် သူက ဟန်ဆောင်တောင်းသူ မဟုတ်၊ သူ
အရာ ဘယ်လောက် ညီသလဲဆို မေ့ခင်သည်ပင်
ကျိုးကျွဲ လုပ်မနေနိုင်တော့။

‘ဒီအလုပ်လဲ အခြားအလုပ်တွေလို ဖြစ်မှာပဲလို့
ထင်နေတယ် မဟုတ်လား’

‘မတုတ်ရပါဘူး မေခင်ရယ်၊ ဒီအလုပ်ကတော့
ဝင်စားစရာ ကောင်းမှပဲပါ မေခင်ရဲ့’

‘ဒီအလုပ်ကတော့ ကိုယ်နဲ့ ကိုက်ပါတယ်၊ ဒါကို
သိနေတယ်လေ၊ မယုံရင် စောင့်ကြည့်’

သို့ ပြောခဲ့သည်မှာ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်က
ပာလီ အံ့အားသင့်ရသည်မှာ မောင်တစ်ယောက်
ထိ သည်အလုပ်ကို အက်လုပ်နေခြင်းပင်၊ သို့တိုင်

၏ ဂနဒ်မငြိမ်သည့် အရိပ် လက္ခဏာ လေးတွေကတော့
တွေ့နေရသည်၊ သူ့ကို ဘာကြောင့် ရာထူးတိုးမပေးသေး
ပါလိမ့်ဟု သူ အံ့သြနေသည်။ ဌာနတိုင်းတွင် ပြိုင်ဆိုင်မှု
များကြောင့် ရာထူးတက်စို့ နှစ်ကြိမ် လက်လွတ် ခဲ့ရ
ကြောင်း၊ သို့ပေမယ့် ရာထူးတက်ရေးအတွက် အထက်
လူကြီးကို ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုခြင်းမျိုးတော့ တစ်သက်
မလုပ်ဟု မေခင် ကြွေကြော်သည်။

တစ်ညမှတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ဩစတြေးလျသို့
သွားရောက် အခြေချလျှင် ကောင်းမည်ဟု စကားစ
သည်။ စစ်အတွင်းတုန်းက သူ ဩစတြေးလျသို့ ရောက်ဖူး
သည်။ ဩစတြေးလျသည် ဘဝကို လူတစ်လုံး၊ သူတစ်လုံး
ဖြစ်အောင် ထူးထူးငံဖို့ အခွင့်အလမ်း ကောင်းသေး
စေသဖြစ်သည်ဟု ပြောသည်။

သို့သော် ဘက်ပာလီက စိတ်မဝင်စား၊ သဘောမတူ၊
မိမိအလုပ်ကို စွန့်ပစ်ခဲ့ဖို့ကို စိတ်ကူးထဲပင် မထည့်နိုင်၊
သူက ‘ယှဉ်နိုင်ရင် ယှဉ်လိုက်လေ’ ဆိုသော နယူးယောက်
၏ သဘောထား ခံယူချက်ကို ကြိုက်သည်။

‘မောင် လက်ရှိအလုပ်ကနေ ထွက်မလို့တော့ မဟုတ်
ပါဘူးနော်၊ မေခင် ခုအလုပ်နဲ့ အဆင်ပြေနေပုံ ရသားပဲ’

‘မထွက်ပါဘူး အချစ်ရယ်၊ ဩစတြေးလျအကြောင်း
ပြောတာက တစ်ခါတလေ လုပ်ငန်းခွင်မှ အဆင်မပြေ
လို့ ညည်းထွားတဲ့သဘောမျိုး သက်သက်ပါ’

အက်ဒီ တိုးတိတ်စွာပြော၏ ပြီးတော့ ချစ်ဇနီးအနား
ဆပ်ပြီး နမ်းသည်။ ဘက်ဝစလီက ကြီးစား တုန့်ပြန်
သည်။ ရှမက်ဇော ကြာတန်ဆေဇင်သည်။ အက်ဒီက သူ
အား ပွေ့ချီပြီး အိပ်ခန်းဆီသို့ သွားသည်ကို ငြိမ်းဆန်မပြ
က် ငြိမ်းနုလိုက်မိ၏။

(၂)

ရန်ချိမန် မောင်နှံ၏ အိပ်ခန်းနှင့် လမ်းပြတ် ဆယ်ဖြတ်
လေ့ကအကွဲ ပတ်ရိပ်သာ လမ်းမပေါ်ရှိ ဆားနား
ထည်ဝါလှသော စိမ်းခမ်းမကြီးတစ်ခုထဲတွင်မူ အခြား
ခုံတွဲတစ်ခုသည် အိမ်ထောင်ရေး ပြဿနာ တစ်ရပ်ဖြင့်
ကျွဲတွေ့နေရ၏။ သူတို့နှစ်ဦးကတော့ နှုတ်မှပင် ဖွင့်ဟ
ပြောဆိုနေကြသည်။

စိတ်ဆိုးနေသော ခင်ပွန်းဖြစ်သူအား မရီလွင်ပါဝါ
ကွာရှင်းလိုကြောင်း ပြောနေ၏။

'စိတ်မကေခင်းဝါတူ၊ ဆားသား၊ ဒါပေမယ့် ရှင်နဲ့
ကျွန်မနဲ့ အလုပ်မဖြစ်တော့ဘူး၊ ကျွန်မတို့ တစ်နှစ်လုံးလုံး
အေးကြည့်ခဲ့ကြပြီလေ၊ ရှင်က လူကေခင်းတစ်ယောက်
ပါ။ ဒါပေမယ့် မချစ်ဘူးလေ၊ ကျွန်မ လာမယ့်အပတ်
ရံနီကိုသွားဖို့ အစီအစဉ်တွေ လုပ်ပြီးပြီ'

၀၂၄ ပြန်ပြန်

အာသပပါဝါသည် ကိုယ်နားပင် ကိုယ် မယုံနိုင်၊ သူကား ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတစ်ဦး၊ အသက် လေးဆယ် နှစ်နှစ် ရှိပြီး သွင်ပြင်အေးဖြင့် ငါးနှစ် ခြောက်နှစ် လောက၌ ပိုငယ်သည် ထင်ရသည့်သူသည် ငွေကြေးချမ်းသာသည်၊ ခေတ်မီသည်၊ ဖက်ရှင်လောကနှင့် စီးပွားရေး လောကတွင် လျှမ်းလျှမ်းတောက် အောင်မြင်သည်၊ ကျော်ကြားသည်၊ သူသည် ပါဝါ အထည်အလိပ် ကုမ္ပဏီကြီးကို တစ်ဦးတည်း ပိုင်ဆိုင်သူ ဖြစ်၏။

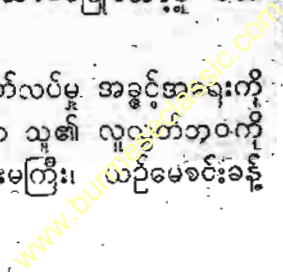
ပါဝါအထည်အလိပ်ကုမ္ပဏီကို သူ့အဘိုးက စတင် တည်ထောင်ခဲ့ပြီး သူ့အဖေကလုပ်ငန်းတိုးခဲ့၏။

သူ့လက်ထက်ကျေးတသူ ကလုပ်ငန်းထဲတွင် ကိုယ် ရောစိတ်ပါ ရောမြှုပ်ပြီး လျှမ်းလျှမ်းတောက် အောင်မြင်အောင် အားထုတ်ခဲ့၏။ လုပ်ငန်း အောင်မြင်သည်နှင့် အမျှ သူသည်လည်း ထည်ထည်ပါဝါ ခမ်းခမ်းနားနား နေထိုင်ခဲ့သည်။ သူ့ ဝန်းကျင်တွင်သူ့ အားမက်မောသော မိန်းမတွေ စိုင်းဝိုင်းလည်နေ၏။ သူသည် အိမ်ထောင် သုံးဆက် ကျခဲ့ပြီး ကန့်လန့်ကစ နောက်ကွယ်မှ ဇာတ်လမ်း များ မရေတွက် နိုင်လောက်အောင် ရှိခဲ့၏။ ပထမ အိမ်ထောင်နှင့် ငယ်မိတ်ဖော်က ငုတီယ အိမ်ထောင်နှင့် ဆားနှစ်ယောက် ထွန်းကားခဲ့သည်။ သူက ဇနီးဟောင်း နှစ်ယောက်နှင့် သားသမီးများကို ထောက်ပံ့ထားသည်။ သို့သော် သူတို့နှင့်တော့ သွားမတွေ့၊ သူတို့ကို အာသပပါဝါက မတွေ့။

သူ့အသက် နှစ်ဆယ်ရှစ်နှစ်တွင် ရူးရူး မိုတ်မိုက်ဖြင့် ပထမအိမ်ထောင်ကျခဲ့၏။ ရိုးသားသော ကိုယ်ဟန်ပြမယ် လေးတွင် ကိုယ်ဝန် ရှိလာသဖြင့် ယူလိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။ သမီးကလေး ရှိအန်နာ ဇွေးပြီးသည်အထိ ပေါင်းသင်းခဲ့သည်။ ထိုနောက် မကြည်ဖြူသော ဖခင်၏ ဆန္ဒအရ သားအိမ် နှစ်ယောက်ကို ရက်ရက်ရောရော လျှော်ကြေးပေးပြီး စွန့်ခွာခဲ့သည်။

အသက် နှစ်ဆယ်သုံးနှစ်တွင် မိဘ နှစ်ပါးက သူ့တို့ စကားကို နားမထောင်လျှင် အခွင့်ဖြတ်စွန့်လွှတ်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်လွန်းသဖြင့် သူ့အဖေ၏ သူငယ်ချင်း သမီးဖြင့် လက်ထပ် ခဲ့ရသည်။ အိမ်ထောင်သက် ဆယ်နှစ်အတွင်း ဂျိမ်းနှင့်ခရစ္စတိုဖာပါဝါအမည်ရှိ အမှုသည်နောင်ကို တယ်ရှ် သူ့အဖေနှင့် အခမသာ တစ်နှစ်စီ ခြားပြီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန် မသွားလျှင် သူသည် ထိုအိမ်ထောင်ရေးထဲမှာပင် ဝဲသည်ခနမည် ဖြစ်၏။ မိဘနှစ်ပါး ကွယ်လွန်ပြီး ခြောက်လအကြာတွင် သူလူလွတ် တစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြန်၏။ အသက် သုံးဆယ်သုံးနှစ် ရှိပြီး ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသော လွတ်လပ်သော အာသပပါဝါသည် နောက်ထပ် အိမ်ထောင်မပြုတော့ဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ် ဘေးခဲ့၏။

သူသည် ရှစ်နှစ်လုံးလုံး လွတ်လပ်မှု အခွင့်အရေးကို အပြည့်အဝ အသုံးပြုခဲ့၏။ သူက သူ၏ လူလွတ်ဘဝကို မြတ်နိုးသည်။ သူ၏ ဝိမ်ခံ ခန်းမကြီး၊ ယဉ်မောင်းခန့်

ထားသည် ဇိမ်ခံကား ကြီးနှင့် သူ့အမျိုးသမီးများကို တွယ်ထားသည်။ သူ့မှာ ညော်ခံပွဲ စိတ်စာများဖြင့် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်။ မြို့ထော်၏ အချမ်းသေးဆုံးနှင့် အချေးဆုံးမိန်းကလေးများက သူ့နေ့ကသို့ တစ်ဆောင်က ကေခက် လိုက်ကြရသည်။ သို့သော် အာသာယာ နှစ်သက်မှု ကိုမျှ အလေးအနက် မပတ်သက်။

လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ကျော်လောက်ကတော့ အရက်စို ပါတီတစ်ခုတွင် မာရီလင်ကို သတိထားမိသည်။ မာရီလင် စည် အသက် နှစ်ဆယ်ကျော် နှောင်းပိုင်းအရွယ် ရှိပြီး အလွန်မတန် ချောမောလှပသော မိန်းကလေး ဖြစ်၏။ အံ့သြစရာကောင်းသည်မှာ သည်မိန်းကလေးက အာသာ ကို စိုးစိမ့် စိတ်မဝင်စား ဂရုမစိုက်ခြင်းပင်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက်ပေးတော့ မာရီလင်က တစ်ခု ကျေမှုသာ အသိအမှတ်ပြုပြီး ချက်ချင်းလိုပင် အညတရ စုံတွဲ တစ်တွဲဘက်သို့ လှည့်သွားပြီး စကားစပြည့် ပြော နေ၏။ သည်အမျိုးသမီး မိမိ၏ နာမည်ကိုပင် တူတတ် ပတ်တိ နားမထောင်ခဲ့ကြောင်း အာသာ သိနေသည်။

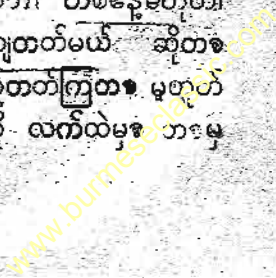
ဟို...ဘော်ကြယ်တွေ ထိုးထားတဲ့ အနက်ရောင်စိတ် စုံနဲ့ ခပ်ချေးချေး အမျိုးသမီးက ဘယ်လူလဲဟဲ့ အာသာက အိမ်ရှင်ဖြစ်သူအား မေးခဲ့၏။

ခင်းဗျား သူ့ကို မမှတ်မိဘူးလား အာသာ အံ့ပါခဲ့ ဗျား။ ဖက်ရှင်လေးကမှာ မသိတဲ့ သူမရှိဘူးလို့ ကျွန်တော် က ထင်ထားတာ။ အဲဒါမာရီလင်ပလင်းပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့

ငါးနှစ်ခြောက်နှစ် အတွင်းမှာ ထိပ်တန်း ကိုယ်ဟန်ပြမယ် ဖြစ်ခဲ့တယ်လေ။ 'ဗီ.ဝီ.မဂ္ဂဇင်း'မျက်နှာဖုံးမှာ အကြိမ် နှစ် ဆယ်လောက် ပါဖူးတယ်လေ။ အရမ်းစွဲမက်စရာ ကောင်း တယ်နော်'

'အိမ်ထောင်ခွဲလား'

'လောလောဆယ်တော့ မရှိဘူး၊ သူ့ အောင်မြင် ကျော် ကြားလားတာ။ လင်တစ်ယောက်ကို ကွေလိုက် တယ်လေ။ ခုတော့ သူ့စိတ်မကောင်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာ ပေါ့။ သူ့နားပါထယ် ဗျား၊ ကိုယ်ဟန်ပြ လောကမှာ သူ့ ခေတ် သိပ်မရှိေးတာဘူးလေ။ သူ့ မျက်နှာကို ဖော်ပြ ရတာ မဂ္ဂဇင်းတွေက ပြီးငွေလာကြပြီး ဆေးလေ သူ့ အသက်စာလဲ အနည်းဆုံး နှစ်ဆယ်ခြောက်၊ နှစ်ဆယ် ခုနှစ်လောက် ရှိနေပြီကိုး တင်မရာဆိုတာက နှလုံးသား ရှိဘူးလေ။ သူ့က ပျိုရွယ်မှုဘိသော ရှာတတ်တာတလား။ သူ့ ခမ္မာ ငွေကြေးစုမိဆောင်းမိ ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်း ရတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တော့ တယ်မထင်ပါ ဘူးဗျား။ ကိုယ်ဟန်ပြမယ် ဆိုတာတွေက အသုံးအပြုနဲ့ ကြီးတတ်တဲ့ သတ္တဝါခါးတွေမဟုတ်လား။ တစ်နေ့မဟုတ်၊ တစ်နေ့ ထောင်ထိပ်တ ပြုတ်ကျတတ်မယ် ဆိုတာ မျိုးကို ဘယ်တော့မှ ခေါင်းထဲထည့်တတ်ကြတာ မဟုတ် ဘူး။ တကယ်လို့ ပြုတ် ကျနေရာသို့ လက်ထဲမှာ ဘေးမှ ခေါင်းဆောင်းမိ ကျန်လေ့ မရှိဘူး'

အာသာမမြို့ သိပ်နိုင်တော့ပြီ။ မိသည် ဖက်ရှင်စီးပွား
 ရေး လောကမှ ဟန်ပြမယ်များ သည်လည်း ဘေစ်
 ဘောစကားသမားများ လိုပါပြလား။ အဆက်နှစ်ဆယ်
 ကျော် သုံးဆယ်နား ကပ်လေ့ရှိသည့် ဆုံးလို့မရတော့။ ယခု
 မခရီးဖြစ်သည်ကော မိမိ အကျပိုင်း ရောက်နေပြီဆိုတာ
 ကော သိရဲ့လား။ မသိ၊ သိသည်ဆိုလျှင် သူ ဘာဆက်လုပ်
 မည်လဲဆိုတာ အာသာ စိတ်ဝင်စားမိ၏။

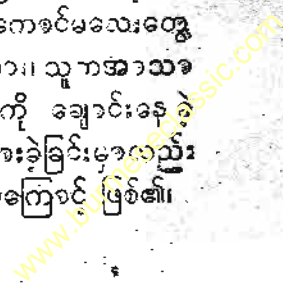
သည်အတွေးကကော အမျိုးသမီးကပါ သူ့ကို စိတ်
 ဝင်စားသည်ထက် ဝင်စားလေ့လေ့သည်။ အမျိုးသမီးက
 ချောခမာလှပရုံသာမဟုတ်၊ စိတ်အနေလည်း မြင့်ပိုရသည်
 သူ့ကိုသူလည်း ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိသည်။ ထို့ထက်မတ
 မိမိလို့ လူစားကိုပင် အလေးဂရုပြုခဲ့ အာသာဆိုသူ
 သည် ဥပေက္ခာပြုခံရဖူးသူမဟုတ်ဘဲ၊ သူ့ကို တယ်သူက
 မျှ ပစ်ပယ်ခဲ့ရိုး ထိုစံမရှိ။

နည်းပရိယာယ် ကြွယ်ဝစွာဖြင့် သူက ထိုည အဖို့
 အမျိုးသမီးကို နောက်ထပ်စကားပြောဖို့ မကြိုးစားတော့
 သို့သော် နောက် သုံးရက် အကြားတွင် အမျိုးသမီးထံသို့
 ပန်းစည်း အစစည်း ပို့လိုက်သည်။ မိမိနဲ့ ညစာလိုက်စားဖို့
 စာတစ်စောင်လည်း ရေးပေးလိုက်သည်။ မိမိ၏ဖိတ်ကြား
 ချက်ကို တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး အသည်ပြုချက် တောင်းဆောင်
 အခါ အမျိုးသမီးက နောက်ရက်သတ္တပတ်နှစ်ပတ်အတွင်း
 တစ်ညမျှ အစားရက်ခိုခိုကြားစီး ယဉ်ကျေး ချိုသာစွာ
 ပြောလိုက်၏။ နောင် တစ်ချိန်ချိန်မှပေါ့ ဟူ ဆိုသည်။

ဒေါက်ကန်သွားသော အာသာသည် အမျိုးသမီးကို
 နှုတ်လိုက်ဖို့စဉ်းစားသည်။ သို့သော် တယ်နေ့တွင်မှ အား
 သိလေ့ဟု အောက်ကျနေကပ်ကျခံကစား မေးမိသည်။ အမျိုး
 သမီးက သုံးပတ်မျှခွာပြီး ရက်တစ်ရက် သတ်မှတ်ပေး
 က်သောအခါ လူပေါ်တစ်ယောက်လို ကျေနပ်ကြည်
 နေမိ၏။ စင်စစ် သည်ကလေးအတွင်း တစ်ရက်မဟုတ်
 တစ်ရက် အားမည် ဆိုတာကို သူသိထားပြီးသား။

မခရီးလင်ကား အရူးအဟုတ်၊ မိမိအကြောင်း အာသာ
 မေးမြန်း စပ်စုခဲ့သည်ကို သူ သိထားပြီးသား။
 မိမိ၏ ထိပ်တန်း ကိုယ်ဟန်ပြမယ် တဝသည် ဇာတ်
 မိမိပိုင်း ရောက်နေပြီဆိုတာ သိသည်။ အပေါ်ဘက်ကိုယ်
 ပြုမယ် အသုပ်အတွက်လည်း မလုပ်ချင်၊ လုပ်ငန်းတစ်ခု
 သည် တည်ခံတာပင်ဖြစ်သည်။ စိတ်ဝင်စား၊ ငွေလည်းမရှိ၊
 သည်တော့ အကြောင်းဆုံ နည်းလမ်းမှာ အာသာပါဝါ
 လူချမ်းသာ တစ်ယောက်ကို အပိုင်ဖမ်းရေးပင်။

အရက်စုံပါတီညက အာသာနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်
 ခြင်းခံရတော့သူသည် ပြောင်မြောက်စွာသရုပ်ဆောင်
 ခဲ့၏။ တကယ်တော့ အာသာ အကြောင်း အာလုံး သိ
 သည်။ အာသာနှင့် ငြိစွန်းခဲ့သော ကေစင်မသေးတွေ
 တွင်လည်း မေးမြန်းစုံစမ်းထားပြီးသား။ သူက အာသာ
 နှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ရဖို့ ကခွင့်အရေးကို ချောင်းနေခဲ့
 ပြန်၏။ ထိုညက ညှော်ခံပွဲသို့ သွားခဲ့ခြင်းမှာလည်း
 အာသာပါဝါ လာမည်ကို သိနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်မေးရိလင်က အစစ-အရာရာ အကွက်ရိုက်ထားသည်။ မိမိဘက်က ငမ်းငမ်းတက်စုံစုံ မပေါက်စေမိမိအကွက်ရိုက်သည့်အတိုင်း ကွက်တိခွင့်ကျ ပြစ်ခဲ့သည် နောက်တစ်ဆင့် အားနည်း အားသာကို မခံချင်စိတ် ပေးလှအောင် ဆွပေးသည်။ မိမိနောက်သို့တမ်းတမ်းစွဲ လိုလှအောင် ဖန်တီးပေး၏။

သို့ဖြင့် နောက်ခလေးလအကြာတွင် အခမဲ့အခမဲ့ လက်ထပ်ခွင့် ကောင်းသည်ထိ အခြေအနေ စေတနာခံခဲ့သည်။ ပထမဆုံးတော့ မိမိရိလင်က နှင်ကြိမ်တိုင်တိုင် ပြင်းပင်ခဲ့သည်။ တတိယခွင့်ပန်လှသောအခါတွင်မူ သည်ဝါးကြောင်းကို ဖာရီလင် ပေးသင့်ပြီဟု မာရီလင် ယူဆသည်။ သို့တိုင် သူက ဟန်လုပ်ပြီး မှနေလိုက်သေးသည်။

ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား အားသာ၊ ရှင်စိတ်ရှင် ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ နားထောင်တာမှ အိမ်ထောင်ထပ်မံပြောတော့ဘူးလို့ တစ်ခေတ်က လုံးကို ကြေညာထားတစ် မဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကုမ္ပဏီ လက်ထပ်ဖို့ စကားပြောနေ ရတာထဲ

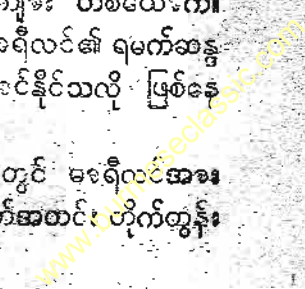
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ မင်းကကမ္ဘာပေါ် မနေအောင် ဆုံး၊ အလှဆုံး၊ ရင်ပိုစရာ အခကောင်းဆုံး၊ စွဲမက်စရာ အခကောင်းဆုံး မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပေါ့

မင်းကို ကိုယ်ချစ်လို့ပေါ့၊ ဆိုသော စကားမျိုးမပေးတို့လှနဲ့လုံးသားကို မင်းသားပိုင်စိုးတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကမ္ဘာအသိစေချင်လို့ပေါ့၊ ဆိုစေစေ စကားမျိုး ထည့်

ပြော၊ စင်စစ် အခမဲ့အခမဲ့ မိမိဘက်က မေးမျိုးပြောဖို့ ကျန်နေသည်။ သတိထားမိ၊ သူသည်အိပ်မက် တစ်ခုကို အကောင်အထည် ဖော်နေခြင်းထက် တိုက်ပွဲ တစ်ခုကို အနိုင်တိုက်ရာရောက်နေသည်ကိုလည်း ခေါင်းထဲထည့်မိသကဲ့သို့ မာရီလင်ကို အရူးအမူး လှီချင်နေသည်။ ဘာကြောင့်ဆို သူ့အားမေးရိလင်က အငမ်းမရ လှီချင်နေကြောင်း ပထမဆုံးအကြောင်းပင်၊ မိမိအား မာရီလင်က တစ်သင့်ခံယိုက်ခြင်းသည် မိမိဘဝ၏ မမာအောင်ပွဲကြီးတစ်ခုဟု ခိုင်ခိုင်မာမာ ယုံကြည်ထားသည်။ ထက်တမ်းတွင်မူ...

အထာတတော့ လုံးဝ ဝန်ခံခြင်းမပြု၊ သို့သော် အိပ်မက်ဆောင်ရေးမှာ လုံးဝ မအောင်မြင်၊ မာရီလင် သည် စွဲမက်စရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ရုံမက ရေခဲတုံးကြီးအေးစက်သူတစ်ဦး ဖြစ်နေ၏။ အိမ်ထောင်သားဓမ္မပင် ကုန်ခမ်းသူတစ်ဦးလို ဖြစ်နေ၏။ ထိုသို့ မာရီလင် ထံမှ တုန့်ပြန်မှု နည်းပါးလေလေ။ အားသာ၏ အိမ်ဆန္ဒမျှားက တိုးတက်ပြင်းထန်လေလေ၊ သူကလေးကလေးကလေး မောင်းဆန် ယေဘုန်း တစ်ယောက်၊ ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦး၊ သို့သော် မာရီလင်၏ ရမက်ဆန္ဒကိုမူ နိုးကြားအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်သလို ဖြစ်နေသည်။

လက်ထပ်ပြီး ခြောက်လအကြာတွင် မာရီလင်အား အိမ်ထောင်ဝန်ထံ ပြုသဖွဲ့ အသာဇွတ်အတင်း တိုက်တွန်း

သည်။ မာရီလင်က မဖွယ်မရာ စိတ်ကူးဆိုပြီး လက်ထပ်
မခံ၊ ဒီအတွက် အာသစ် အကြီးအကျယ် ဒေါ်ပွသည်
စိတ်ဆိုးသည်။ သူ့ စိတ်ဆိုး ဒေါ်ပွသည်မှာ ကြော့ကန်စာ
လန်စရာပင် ကောင်းလားသဖြင့် နေ့စဉ်ဆုံး မာရီလင်
အလျှော့စီးခဲ့ရသည်။ စိတ်ကုဆရာဝန်ထံ ပြသပါတော့
မည်ဟု သဘောတူခဲ့ရသည်။

မှန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက်မကိုက်သည်မှာ ထိုသို့ စိတ်က
ဆရာဝန်ထံ သွေးရောက်ပြသခြင်းသည် သူ့တို့အိမ်ထောင်
ရေး နိဂုံးချုပ်ဖို့ဖြစ်လာခြင်းပင်။ သို့ဖြစ်ရသည့်အကြောင်း
မှာ မာရီလင်သည် သူ့ တစ်သက်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ်
နှလုံးသားဖြင့် ချစ်တတ်လေသောကြောင့်ပင်။ မာရီလင်
ချစ်မိသူမှာ သူ သွေးရောက်ပြသသည့် စိတ်ကုဆရာဝန်
ဆရာဝန်ကလည်း သူလိုပင် တုံ့ပြန် ချစ်မိသည်။

ဒါမျိုးတွေ ဖြစ်ပျက်တာ မာရီလင် ကြားဖူးသည်
သို့ပေမယ့် ဒါမျိုးတွေက ဝတ္တုဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာ
အဖြစ်များသည်။ သည်တော့ သည်ကိုစွဲကို မာရီလင်
ပေါ့ပေါ့ပဲ သဘောထားခဲ့သည်။

သို့ဆော် ယခုဟာကတော့ တဆယ် ဖြစ်နေသည်
နှစ်ဖက်လုံးက တကယ်ဖြစ်နေခြင်း၊ တကယ်ချစ်နေခြင်း

သူ့ ဆရာဝန်သည် သူ့ ယေဘုန်းနှင့် ယှဉ်မည်ဆိုလျှင်
ခန့်ခွင့်ကြေးအရ အနားပင် သိနိုင်သူမဟုတ်။ သို့ပေမ
ထိုသို့ ငွေကြေး ချမ်းသာခြင်းကိုလည်း မာရီလင်
မစိုက်။ သူသည် သူ့ ဆရာဝန်ကို ပုံအေးပြီး ချစ်မိသည်။

နှုတ်နိုး ကိုးကွယ်မိသည်။ သည်တစ်ကြိမ်တော့ အလုပ်
ဖြစ်သည်။ အပေးအယူမျှသည်။ ရက်သတ္တပတ် အနည်း
ငယ်အတွင်း ဆရာဝန်နှင့်လူနာ ဆက်ဆံရေးတွေ ပျောက်
ကွယ်သွားသည်။ ချစ်သူနှစ်ဦး ဆက်ဆံရေးတွေ အစား
သုံး ဖြစ်ထွန်းလာသည်။

မာရီလင်က မိမိ ရီခိုသို့သွားဖို့ စီစဉ်ပြီးကြောင်း
အစားအစားပြောနေသည့် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဆရာ
ဝန်ကလည်း သူ့ ဇနီးအား ကွာရှင်းခွင့် တောင်းခဲ့လေ
သည်။ သစ္စာ မဲ့သော ဆရာဝန်ကို စိတ်ဈာန်ငြိမ်းငွေ နေသည့်
ဆရာဝန်ကဆော်ကကွာရှင်းခွင့် တောင်းသည်ကို ငြင်းဆန်
ခြင်း လုံးဝ မပြုခဲ့ပေ။

အာသာတတော့ မာရီလင် ကြိုတွက်ထားသည့်
အတိုင်း ဒေါ်သမုန်တိုင်း ထန်ခွဲ၏။ အာသာက မာရီလင်
အခြား ယေဘုန်းတစ်ဦးနှင့် တွေ့နေသည်ဟု မထင်။
ထိုအချက်ကို လက်မခံ။ မာရီလင်သည် အာသာဝါစိတ်
ကုန်ခမ်းနေသူ တစ်ဦး မဟုတ်လား။ ဒါမှမဟုတ် သည်
မိန်းမ ယေဘုန်းရှာ ဖြစ်နေတာ ဖြစ်ရမည်။ သူ့စွဲချက်
ကို မာရီလင်က ဘယ်လိုမျှ မတုံ့ပြန်၊ မဖြေရှင်း။ အပြုံး
ဖြင့်သာ ရင်ဆိုင်ခဲ့၏။ အာသာက မာရီလင်အား မယား
ရိတ် တစ်ပြားမျှ ထောက်ပံ့မည်မဟုတ်ဟု ခြိမ်းခြေနတ်
သည်။ မာရီလင်သည် ကုန်းကောက်စရာ မရှိအောင်
ခွဲပြားကျဆင်ဖြင့် လမ်းမပေါ်မှာ ဇာတ်သိမ်း ထားလိမ့်
မည်ဟု ဟောကိန်းထုတ်သည်။

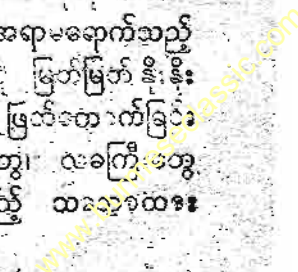
နောက်ဆုံး စိတ်ဆိုးလွန်းမက စိတ်ဆိုးလွန်းစွာ
အဘိဘွင်မှ မာရ်ပင်က အာသဝ၏ ငွေကြေးကို တစ်ပြ
တစ်ချပ်မျှ မယူလိုကြောင်း ပြောပြခြင်းနှင့်
ပြောခဲ့လေသည်။

ယောကျ်ားနှစ်ယောက်အနေဖြင့် နှိုင်းယှဉ်မည့်ဆိုလျှင်
အာသဝပါဝါနှင့် အက်ဒါရစ်ချ်မန်တို့သည် ဘဝမျှအတိုင်း
တစ်စက်မျှ အသွင်ချင်းမတူ။ သို့သော် သူတို့ ရင်ဆိုင်နေ
သည့် ပြဿနာများကမူ အသွင်ထူးစွာ တူညီနေ၏။
သူတို့ နှစ်ဦးလုံး၏ ဘဝသက်တမ်းတွင် ရချိန်
စွန့်ပစ်ခံရခြင်း ဝေဒနာကို ခေစားခဲ့ရပူးပေ။ သူတို့
နှစ်ယောက်လုံးသည် သူတို့ဘဝထဲမှထွက်ခွာသွားတော့
မည့် မိန်းမသား နှစ်ဦးကို တမ်းတမ်းစွဲလိုချင်ထပ်ပေါင်း
တွယ်တာနေကြသည်။ တစ်ယောက်သေး မိန်းမသားက
တော့ နှုတ်မဖွင့်ဟု မကြေညာသေး။ သို့သော် စွန့်ခွာ
သေချာနေ၏။

ခက်သည့်မှာထိုသို့ ပြဿနာများ ပေါ်ပေါက်လာရ
ခြင်း၏ အဓိက အကြောင်းရင်းသည် မိမိတို့ကြောင့်ဖြစ်
ကြောင်း အမျိုးသား နှစ်ယောက်စလုံးက ယုံကြည်
ဆင်မှတ်။ မာရ်ပင် မိမိအား စွန့်ခွာခြင်းမှာ မိမိ၏
ပုဂ္ဂိုလ်ချက်ကြောင့်ဟု အသိ လက်မခံ၊ အက်ဒါက
တော့ ဘက်ပလီ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေသည်ကို ဆီန
သည်။ သို့သော် ဘဝအကြောင်းကြောင့်မုန်း မသိ။
တစ်ချိန်က ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခဲ့သော မိမိတို့ နှစ်ဦး၏
အိမ်ထောင်ရေးမှာ ဘဝချွတ်ယွင်းချက်တွေ ရှိနေပါလိမ့်
ဟု အက်ဒါ သိသယဉ္ဇာနေသည်။ ဘဝလုပ်ရမုန်းလည်း
သိ။

ဘက်ပလီတစ်ယောက် တစ်နေ့ ဘခြား အနေစိမ်း
အသည်ကို အက်ဒါ ကောင်းကောင်း သတိထားမိသည်။
အိမ်မယ့် ဘက်ပလီ၏ အချစ်ကိုတော့ သိသယ ဖြစ်မိ။
မိမိသည် မိမိအလိုထက် ဘက်ပလီ၏ အလိုကို လိုက်ပြီး
အလုပ်တစ်ခု ဝင်လုပ်နေခဲ့ရ၏။ သို့သော် ထိုသို့ လုပ်ငန်း
အရ အောင်မြင်မှု မရှိခြင်းသည် အိမ်ထောင်ရေး
တစ်ခု ပြိုကွဲလောက်သည် ရောဂါဆိုးတစ်ခုဟု အက်ဒါ
ဆင်မှတ်။ သည်လို အရေးမပါ အရာမရောက်သည့်
ခွဲတစ်ခုသည် မိမိနှင့် ဘက်ပလီတို့ မြတ်မြတ် နီးနီး
ခင်ကြသူနှစ်ဦး သိသယ ဧဉ်ကို ပြတ်တောက်ခြင်း
ပြုနိုင်။ သည်ရာထူး ဌာနနှစ်ကြီးတွေ၊ လခကြီးတွေ
အပေါ် အလေးထား အာရုံစိုက်သည့် ထာသုတေး

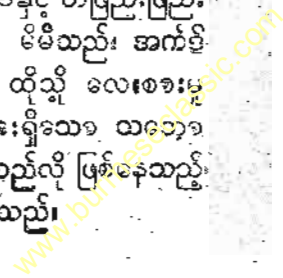
မျိုးက တိမ်လွန်းရာရောက်သည်။ မိုက်မဲလွန်းရာ ရောက်သည်။ လူ့ဘဝဆိုတာ ရာထူးဖြင့် ငွေဖြင့် ဇွဲစည်းထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အကယ်၍ ဘက်ဗာလီက ထိုယုံကြည်လက်ခံလခခဲ့လျှင် ဘက်ဗာလီကို မိမိ စိတ်ဆုံးရှုမည်သာ။

တစ်ဖက်မှ ပြောရလျှင် အိမ်ထောင်သက် လေးနှစ်အတွင်း မိမိသည် တက်စွမ်းသမျှ အကောင်းဆုံးဖြင့် အောင် လုပ်ခဲ့သည်။ အဲ... ဩဇာအာဏာနှင့် အရှိန်အဟိန် ဆိုတာတွေကို ထိပ်တန်းမတင်တတ်တော့ မိမိ၏ ချွတ်ယွင်းချက်မဟုတ်။ ဒါတွေကို ဘက်ဗာလီ အနေဖြင့် လိုလားသည်။ ရယူချင်သည်ဆိုလျှင် လိုလားပါ။ ရယူပေးမိမိဘက်က ဘာမျှ ကန့်ကွက်မည်မဟုတ်။ (ရည်မှန်းချက် ဆိုတာ ယေးကျားမှ ထားရမည်။ မိန်းမမှ ထားရမည် ရယ်လို့ သတ်မှတ်ထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ။)

မှန်သည်။ မိမိသည် ဘက်ဗာလီကို ငဲ့သောအားဖြင့် 'အခကင်ကြီး' တစ်ကောင် ဖြစ်ချင်ပါသည်။ ဘက်ဗာလီ စိတ်ချမ်းသာသည်ဆိုလျှင် ဘာမဆို လုပ်ပေးချင်ပါသည်။ သို့သော် မိမိ၏ ကြီးစားအားထုတ်တာတွေ အရာမထင် မအောင်မမြင် ဖြစ်လာတော့ နည်းနည်းတော့ စိုးရိမ်ပူပန်လာသည်။ ခုဆို သူသည် အလုပ်အကိုင် ရှားစေရမည် ကိစ္စတွေကို စိတ်ပျက်နေပြီး ဒါကို ဘက်ဗာလီက 'ပျော့ညိုခြင်း'ဟု မှားယွင်းစွာ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ခဲ့၏။ တကယ်တမ်းတွင်မူ အက်ဒ်တစ်ယောက် 'သတ္တိပြောင်

နေခြင်းသာဖြစ်၏။ အလုပ်တစ်ခုမှ ထွက်ပြီး နောက်ထပ် အလုပ်တစ်ခု ရှားစေဖို့ အေးအေး ဆေးဆေး လှုပ်နေခြင်း သည် အက်ဒ်၏ မသိစိတ်က စိန်ခေါ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ဘက်ဗာလီက မိမိအပေါ် ထားရှိသည့် အချစ်ခွန်အားကို စမ်းသပ်နေခြင်းသာ ဖြစ်၏။ အကယ်၍ သူသည် မိမိအပေါ် တစာတမ်း တွယ်တာ မြတ်နိုးပါလျှင် မိမိအနားမှ တစ်ဖက်မှ မခွာ ရပ်တည်နေနိုင်ရမည်လေ။ မျက်စိစာရ်မှိတ် လှုပ်တစ်ပြက်မျှသာ ရှိသော လူ့ဘဝ ကြီး၏ ချမ်းသာသုခများကို ခံစားနိုင်ရေးအတွက် ဖေဖေသည် လူတွေ လုပ်ထားသည့် စည်းကမ်း ဥပဒေများ အတိုင်း လိုက်နာနေထိုင်ဖို့ ငြင်းဆိုခဲ့၏။ ဒါကို သူ မေမေ့က အကြွင်းမဲ့ စတုရင်ခံကာ ဖေဖေနှင့် ကျောချင်းကပ် ရပ်တည်ခဲ့သလိုပေါ့။

ထိုအချိန်တွင် ညစဉ်ညတိုင်း ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ နံခမ်းတွင် မျက်စိကြောင်ကြောင်ဖြင့် လဲလျောင်းရင်း အက်ဒ်နည်းတူ အဲတွေးကြွယ်လေ့ရှိ၏။ မိမိသည် အိပ်ရာပေါ်မှာကော အိပ်ခန်းအပြင်မှာပါ အက်ဒ်နှင့် တပြည်းပြည်း တင်းကွေးနေပြီကော။ တကယ်တော့ မိမိသည် အက်ဒ်အား လေးစားမြတ်နိုးမှု မရှိတော့။ ထိုသို့ လေးစားမှု ခင်းမဲ့ခြင်းက အက်ဒ်အပေါ် မိမိထားရှိသော သဘောထားကို အရောင်ထိုး ပြနေသည်။ သည်လို ဖြစ်နေသည့် အတွက် မိမိကိုယ် မိမိလည်း ဒေါ်ပွမိသည်။

သို့တိုင် မကျေနပ် အခြစ်အခတ်လို့မူများက သူ့ကို တရွရွ ကိုက်စားနေသည်။

မောင်သည် ဘေးကြောင့်များ သည်သောက် အပူ အပင်ကျင်းစွာ နေရပါသည်။ ယောက်ျားရှင်မကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်ပါလျက် အိမ်ထောင်တစ်ခုတွင် ဘဝ ကြောင့် မှီခိုသူဘဝဖြင့် နှစ်သိမ့်ဆောင်ရဲနေရသလား။

မိမိ၏ တိုးတက်အောင်မြင်မှုများကို သည်လေးစက် ထူးခြွေမပျက် လက်သင်ခံနိုင်ခြင်းမှာ သဘာဝ မကျဟု တက်ပလီ ထင်သည်။ တက်ပလီသည် ဘဝအားမာန် ရှိသူတစ်ဦး။ သို့သော် သူက သူ့ချစ်သူကို မော်ကြည် ချင်သည်။ ကျား မိတ်မခလေးခေတ်ခနားကပြန်ဆွဲသော သဘောထား တစ်ခုပဲ။ သို့သော် သည်ဆခတာထေးက သူ့ရင်ထဲမှာ အမြင် ညွှန်နေသည်။ သည်သဘောထားက သူ့လှုပ်ရှားမှု အားလုံးတွင် အရိပ်ထင်နေသည်။

အက်ဒီကတော့ မပြောင်းမလဲ နဂိုအတိုင်းပင်။ တက်ပလီ စတင်ပြင်တွေ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့စဉ်ကအတိုင်း ညစ်သား ညက်ညှာသော မြစ်နီးတွယ်ကတတ်သော အတ္တစိတ် ကင်သော အက်ဒီပါ။

သို့သော် မကျေနပ်မှုများက တက်ပလီ ရင်ထဲမှာ နက်ရှိုင်းစွာ စူးဝင်နေပြီ။

မိမိတက်ကသာ ဆင်ခြင်လိုက်လျော့မှုများ မဖြူလုပ် ပါလျှင် မိမိတို့ အိမ်ထောင်ရေး ပြဿနာ ပေါ်တော့မည် ဆိုတာ တက်ပလီ သိနေသည်။

တကယ်တော့ မာရီယံ မြေခွဲအာ မှန်သည်။ အက်ဒီသည် ဘယ်သောအခါမျှ ပြောင်းထဲလိမ့်မည် မဟုတ်။

ထစ်ခုပဲ ရှိသည် မေစင်ကို နဂို ရှိရင်းစွဲအတိုင်းပဲ လက်သင့်ခံနိုင်အောင် ကြိုးစား။ မောင်ကို အောင်မြင် စေချင်တာတွေ၊ မိမိ၏ စိတ်ကူးယဉ် မျှော်မှန်းချက်တွေ၊ ဒါတွေကို မေ့ထားလိုက်၊ ဒါမှမဟုတ် မေစင်ကို ကျောခိုင်း ခွဲခွာဆီကမ်း။

ခက်သည်က ဖြစ်နိုင်ချေ နှစ်မျိုးစလုံးကို တက်ပလီ လက်သင့် ခံနိုင်။

မောင်နှင့်အတူ သည်အတိုင်း ဆက်နေလျှင် မိမိစိတ် ခေတ်ကျသည်ထက် ကျလာမည်။ နောက်ဆုံး အကျည်း တန် ရှစ်ဆီးသော ရန်စွဲအဆင့်ဖြင့် အဆုံးသတ်ရလိမ့် မည်။ သည်လိုမဟုတ်ဘဲ ကျောခိုင်း စွန့်ခွာခဲ့လျှင်တော့ ထိုသို့ ပြုလုပ်ခြင်းသည် မိမိအား ကျေနပ် နှစ်သိမ့်မှုရှိ အောင် မနားမနေ ကြိုးပမ်း အားထုတ်ခြင်း ဟူသည့် ပြစ်ချက်တစ်ခုတည်းသာရှိသော ကလေးတစ်ယောက်ကို နှိပ်စက်ဖို့ အားထုတ်သလိုသာ ဖြစ်ပေမည်။

ယခု မိမိတို့ ရင်ဆိုင်နေရသည့် ပြဿနာကား အပျော် ဘတ်သိမ်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်နိုင်သည့် ပြဿနာမျိုး မဟုတ်။ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ ဖြေရှင်းမရသော ပြဿနာ။ ထွက် ခေါက်ရှိုးသော ပြဿနာတစ်ရပ်ဟု တက်ပလီ ယူဆ သည်။ မိမိတို့နှစ်ဦးသည် တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ်၊ နှစ်ပေါင်း

မျှားစွာ ဆက်လက်ပေါင်းသင်း နေနိုင်ပါသည်။ အဲ... ပရိသတ်ကြားထဲမှာ အပြုံးဘေ့ဆင်မြန်းပြီး ကန်လွန်ကစ နေခက်ကွယ်ကျသော မျက်ရည်ကျနေရမည်။ နောက် တော့ တစ်စတစ်စ သကားရည်ဖိုးသော စကားများဖြင့် ပြောဆို ဆက်ဆံနေသည့် သူတို့မီး တစ်ရံဆံများလို ဖြစ် လာကြမည်။

ခုဆို သူတို့နှစ်ဦးသည် ဟန်လုပ်နေကြသည်။ အပေါ် ယံသဘော ဆက်ဆံနေကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် အိမ် ထောင်ထက် လေးနှစ်သား ရှိသေးသည့် လင်မယားနှင့် မတူ။ အိမ်ထောင်ထက် နှစ်ပေါင်းလေးဆယ် ရှိနေပြီ ဖြစ်သည့် လင်မယားနှင့် တူနေသည်။

ဆယ်ခါရံ တစ်ခါလေးကပ် အပြင် ထွက်ကြသည်။ လူတော သူတောထဲမှာတော့ ရှေ့သွားနေခက်လိုက်နာ သော၊ ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့နေသော စုံတွဲ တစ်တွဲပေ။ အိမ်တွင်မူ နှစ်ယောက်သား ဝတ်ကျေတန်းကျေ စကား ပြောကြသည်။ ဘယ်တော့မျှ ကတေကပ်ကဆ မပြန်၊ အခါအားလျော်စွာ အချစ်စခန်း ဖွင့်ကြသည်။ သို့သော် နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ထောင်ရေးသူခကို မခံစားကြ။

အက်ဒ်က အမခံကုမ္ပဏီမပင် ဆက်ပြီး အလုပ် လုပ်နေသည်။ အိမ်သို့ စောစီးစွာ ပြန်ရောက်ပြီး ညနေ ပြင်ဆေးလေ့ ရှိသည်။ ညနေခင်းတိုင်းလိုလို လေကြောင်း မဝင်ရင်းများ ဖတ်ရွှင်ရင်း အချိန်ကုန်လေ့ ရှိသည်။ ခုတော့ သူတို့သည် အက်ဒ်၏ အနာဂါတ် အင်ပါယာကြီး

အကြောင်း မစပြုစာကြတော့။ အက်ဒ် ယခုလုပ်ကိုင်နေ ထည့်အလုပ်မှာ ယခုထက်စီပိုပြီး ထွန်းကား လှစရာ အကြောင်းမရှိ။ သို့တိုင် သည်အလုပ်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲလုပ်နေ ထည်ကိုပဲ ဝမ်းသာရဆေးသည်။

၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ခေခင်းဦးလေးကပ်ရောက်တော့ မိမိ တို့ ကွေးရှင်းလိက်ကြခြင်းသား အကောင်းဆုံး ဖြစ်မည်ဟု ဘက်ဗာလီယံကြည့်စုံမှတ်လား၏။ သူ့ ရင်ထဲတွင် မခကျ နပ်မူများ ကိုယ်တိုကိုယ် အပြစ်တင်မှုများဖြင့် မုန်တိုင်း ထန်ခနသည်။ ခံစားချက်တွေ များပြား မြှင်းထန်လွန်း သဖြင့် ထိုထိုင်းနေသည်။ တစ်ချိန်က အက်ဒ်အပေါ် ထား ရှိခဲ့သော မြတ်ဦး ကြင်နာမှုများကို ပြန်လည်နိုးဆွလို့ မရ တော့။ မောင်အပေါ် လေးစားမှု ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်သော သူသည် မောင်ကို သနားသည်မှလွဲ၍ ဘာမျှ ခံစားလို့မရ တော့။ ရမက်တွေ၊ ဆန္ဒတွေကို ဖော်ထုတ် စုံစည်းလို့ မရ နိုင်။ သူ ခံစားချက်တွေ သေနေပြီ။ လုပ်ငန်းခွင်မှာသာ အပြိုင်အဆိုင်များ၊ လှုပ်ရှား တက်ကြွမှုများ မရှိလျှင် မိမိသည် အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် အရွယ်မျှဖြင့် ဘဝတွင် ပျော်ရွှင်မှု ကင်းမဲ့သော၊ မျှော်မှန်းချက် ကင်းမဲ့သော အတွေးအခေါ်တစ်ခုစလုံး ဖြစ်နေတာကြားပြီ။

နေခက်တစ်နည်း စဉ်းစား ဆင်ခြင်မိသည်မှာ မိမိမရှိ လျှင် မောင် တစ်ယောက် ကိုယ်လမ်း ကိုယ်သွင်ပြီး လျှောက်ဖို့ အားထုတ်လစာလီမိမည်။ ကျားကန်မရှိလျှင် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားလစ

လိမ့်မည်။ ယုတ်စွာအဆုံး သူ့လုပ်ချင်တာတွေ သူ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်သွားနိုင်မည်။ သူ့ပြောစကားပြောနေသလို ဩစတြေးလျားသွားပြီး ကာသစ်တစ်ခု စုချင် စုနိုင်သည်။ မိမိမဟုတ် လေးကြောင်း ကုမ္ပဏီသို့ ပြန်သွားပြီး အောက်မရောက် အောက်မကျသော အလုပ်မျိုး ပြန်လုပ်နိုင်သည်။ သူ့ဘဝ သူ့စိတ်ကြိုက် ပုဒ်တီးနိုင်သည်။ မျှော်သလို နေနိုင်သည်။

ဘဝပုံဖြစ်ဖြစ် မောင်တစ်ယောက် ပျော်ရွှင်စေချင်သည်။ မောင်က ယုံကြည်လက်ခံခြင်း မပြုသည့်တိုင် မိမိသည် မောင်းရှုမှား ကာသီးကစား လုပ်နေမိသည်ဟု ဘက်ဗာလီ ခံစားရသည်။ မောင်သည် မောင်က အရိုအတိုင်း လက်ခံနိုင်စွမ်းရှိသည့် မိန်းမမျိုး တစ်ယောက် ရသင့်ပါသည်။ မိမိကတော့ အဆိုပါ မိန်းမမျိုးမဟုတ်။ သည်လိုမိန်းမမျိုး ဖြစ်အောင် ကိုယ်ကိုကိုယ် မပြုပြင်နိုင်သည့်အဘွက်သည်။ ဘက်ဗာလီ စိတ်မကောင်း အပြစ်ရှိသူလို ခံစားရသည်။

ဘက်ဗာလီသည် မိမိသက်တမ်း တစ်ယေ့ခက်လုံးတွင် ပြဿနာတစ်ခုခုဖြင့် ကြုံရတိုင်း တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရမည့်သူ မရှိသလို ဖြစ်ဖြစ်နေခဲ့၏။ ယခုလည်း သည်အတိုင်းပင် မိမိ၏ ခံစားချက်များကို ဖေးဖတ်အမေမတို့ သိနားလည်သဘောပေါက်လိုမိမည့် မဟုတ်။ သူတို့က အက်စ်ကို ချစ်သည်။ ဘဝကြောင့်ဆို သူတို့၏ သမီးလေးကို ချစ်သောကြောင့်ဖြစ်၏။ မောင်သည် မိမိ မျှော်မှန်းထားသလို ဖြစ်

မလှအကြောင်း ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုစား ရှမ်း ပြုသည့်ဖြစ်စေ မိဘနှစ်ပါးက လက်ခံကြလိမ့်မည် မဟုတ်။ သူတို့က မိမိကိုပင် အပြစ်တင်ကြပေဦးမည်။ မိမိ၏ ခင်ပွန်းသည် က ချစ်ထက်သော သစ္စာရှိသော ငယ်မကလေးတစ်ယောက် နောက်ပြန် သူ့မှာ လူရှိသော ရှင်ရီသော အလုပ်အကိုင်တစ်ခု ရှိခဲ့သည်။ ဘယ်လို မိမိကသာ ခွင့်ပြုမည် ဆိုလျှင် ကျစ်ကုတ်တည်းတည်း ရှိမည်ဖြစ်သော်လည်း မိမိကို ကျွေးမွေး ထောက်ပံ့နိုင်မှသာမလှ။ မေမေကတော့ မိမိကို ကလေးလူဖွဲ့ဖွဲ့ တိုက်တွန်းလိမ့်မည်။ မေမေပြောသည့် ကောင်းများကိုပင် ကြိုတင်ကြားယောင်ကြည့်လို့ရပါသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုယ်တစ်ယောက်ကိုယ် သိတတ်လစရေးကို သူ့ ရင်သွေး တစ်ယောက်လောက် တခြားဘယ်အရာမှ တွန်းစား မပေးနိုင်ဘူး။ သမီးလဲ သမီးအလုပ်ကို စွန့်ပြီး အိမ်ထောင်တင်ခဲ့ ထူဆောင်ဖို့ အချိန်သင့်နေပြီ ဘက်ဗာလီ။

သည်သို့ပင် အိမ်ဂျလား ပြောလိမ့်မည်။ ထိုသို့သော နှုတ်စားမှုကြီးတစ်ခုပဲ ပြုလုပ်ရအောင် မောင်အပေါ် ယုံကြည်ကိုးစားခြင်း မပြုဝံ့ဆိုသည် စကားမျိုးကို မိမိအယ်လိုလုပ် ပြောနိုင်ပါလေ။ ကလေးနှင့် မိန်းမကို အဆိုအားနှင့် မိမိတစ်ယောက်တည်းကိုပင် လူတန်းခေ နေအောင် မောင် ထောက်ပံ့ ကျွေးမွေးနိုင်မည်ဟု မိမိ

မယုံကြည် ဆိုသည် စကားမျိုးကို မိမိ ဘယ်လိုထုတ်ပြော ပြောကော်ပါမလဲ။

မိမိ၏ မအောင်မြင်မှုကို မစရိယံအား ဖွင့်ဟစပြု ဆိုဖို့သတ္တိ မဖြစ်။ မအောင်မြင်ဟု တက်ဗာလီယူဆသည်။ မိမိတို့အိမ်ထောင်ရေး အောင်မြင်ရေးအတွက် မအောင်မြင်ကြောင်း အကဲခတ်၍ အမက ရိမ်စားမိသည် မှမျှ မစရိယံက နှလှဲတိမ်းတုံးမှ မထုတ်ဘဲ။ သို့သော် မိမိတို့ နှစ်ယောက် လက်ထပ်ခြင်းကို အကတည်းက မစရိယံ ဆန့်ကျင် ကန့်ကွက်ခဲ့သည် မဟုတ်လား။ သို့သော် ဘက်ဗာလီက မစရိယံ ပြောခဲ့တာ မှန်ပါသည်ဟု ထုတ်ဖော်မခံချင် ဂုဏ်ခံနေသည်။

အဲ... တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလို့ ရနိုင်မည့်သူ တတ်ယေဇက် တော့ ရှိသည်။ သူကတော့ မိမိတို့၏ လင်မယားပြဿနာ ကို ကရုဏာအပြည့်ဖြင့် နားထောင်နိုင်စွမ်း ရှိလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ အတွေ့အကြုံများမှ ရခဲ့သော ဉာဏ်ပညာဖြင့် အမြော်အမြင်ကြီးစွာ အကြံပေး နိုင်လိမ့်မည်။

ဂျိန်းရစ်ချ်မှန်သည် ဘက်ဗာလီ၏ ခင်ပွန်းသည် နှင့် အသွင်တူသော ယေဇက်ျား တစ်ယောက်ကို နှစ်ပေါင်း များစွာပေါင်းသားခဲ့သူ မဟုတ်လား။ အကဲခတ်သည် ဂျိန်း ၏သား ဖြစ်၏။ သို့ပေမယ့် လောကကို ရင်ဆိုင်ရာ၌ သူ အဖေနှင့်အသွင် တူကောင်း တူနိုင်သည်။ ဘက်ဗာလီ၏ သစ္စာတရားနှင့်စိတ်ဆင်းရဲမှုများ ကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ ကူညီ

မည့်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက် ရှိသည်ဆိုပါလျှင် ထိုသူ သည် ဂျိမ်းသားဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ဤကား သေးငယ်လွန်းသော စကားရိုးမျှင်လေး တစ်မျှင်ဆေး။ သို့သော်သည်ကောက်ရိုးမျှင်တလေးကိုပင် ခပ်ကိုင်ဖက်တွယ်ဖို့ ဘက်ဗာလီ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ မိမိ၏ သားကွဲမဖြစ်သူ ကတော့ အံ့ဩစရာ ကောင်းလေ၏။ အောင် ကံကောင်း ထောက်မပစ္စုဖြင့် အခြေအနေများ တည့်မတ် ထိန်းသိမ်း ပေးနိုင်စေရင်းပါရဲ့။

'မေ့မေ့နဲ့ ပြောလို့ ဆိုလို့ ရနိုင်မယ်လို့ သမီးယုံကြည်
အတွက် မေမေဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်၊ အက်ဒီကိစ္စ
ထုတ်လား'

'ဟုတ်ကဲ့၊ အို... မထုတ်ဘူး၊ သမီး ဆိုလိုတာကလေး
အနားပေး အက်ဒီကြောင့်လား၊ ကျွန်မ ကြောင့်လား၊
မိမိမဟုတ် နှစ်ယောက်စလုံးကြောင့်လားဆိုတာ မခွဲပြေ
ဆင်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်မကတော့ အက်ဒီ အကြောင်း
အက် ကျွန်မကြောင့် ပိုဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တာပဲ'

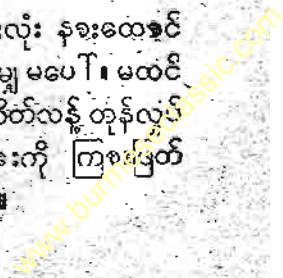
(၈)

ပထမတော့ ဘယ်ထင်နဲ့တယ်လို့စူးပြောရမှန်း ဘက်ဖား
မသိ၊ ငြိမ်အေးချမ်းမှု အပြည့်ရှိသော ဂျိန်းရစ်ချ်
နှင့် ဧည့်ခန်းထဲတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်မိသောအခါ
တွင်မူ မိမိ၏ အိမ်ထောင်ရေး ပြဿနာ များကို
ယောကျာ်းဖြစ်သူအား ပြောပြလို့ ထင်မှ ထင်ပါမလား
သံသယပွားမိ၏၊ ဂျိန်းသည် သူ့ဆားဘက်မှ ထိုက်
မပြောပါဟု ဘယ်သူ ရှေ့လင်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ယောကျာ်း
ဖြစ်သူအား ခုလို တိုင်ပင် အကြံဉာဏ်တောင်းခြင်းသည်
ဆင့်တင်လျှောက်ပတ်ခြင်း မရှိပါစေချ

ကျွန်မ ပြဿနာတွေ ပြောပြပြီး မေ့ရေကို ရှုကွဲ
ရမှာ ဖောင့်တော်ပါဘူး၊ မေမေ၊ ဒါပေမယ့် အ
အကြောင်းတွေ ဆမီး တစ်ယောက်ကည်း ကိုယ့်ကိုယ်
ပြောနေရတာ ရူးချင်ချင်ဖြစ်လားတော့နဲ့
ဘက်ဖားလီ အသံတိမ်တိမ်ဖြင့် ပြောသည်။

ဂျိန်း စောင့်နားထောင်နေသည်၊ ဘာမျှမပြော၊
ဘက်ဖားလီသည် ရုတ်တရက်ပင် မိမိ အဝ ဇာတ်
ကြောင်းကို ဖွင့်အန်ချခနမိ၏၊ အိမ်ထောင်မကျမီ နှစ်များ
အကြောင်း၊ မိမိ၏ ငယ်ဘဝအကြောင်း၊ မိမိ နေထိုင်
ပြီးပြင်းခဲ့ရသည့် ပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်း၊ 'လူသိကွာ
ပတ်သက်၍ မိဘနှစ်ပါး၏ ဆုံးမ ဩဝါဒများ
အကြောင်း၊ ဖရင့်ဘရီးအကြောင်း၊ နီးလ် အကြောင်း၊
အနောက် အက်ဒီအကြောင်း၊ အနှစ်နှစ် အလှလက်
သိပ်သားရသည့် ဝေဒနာများကို အန်ထုတ်လိုက်ရ
သဖြင့် ရင်ထဲ ပေါ့သွားသည်။

ဂျိန်းက ဘက်ဖားလီ ပြောသမျှ အားလုံး နားထောင်
သည်၊ မျက်နှာပေါ်တွင် ဘာခံစားချက်မျှ မပေါ်၊ မထင်
ဘဲသည့် ဖြစ်ရင်များ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်
သကောင်းပြီး ရင်ငြိစရာ ဖြစ်ရပ်များကို ကြားဖြတ်
ပြောဆိုခြင်း မပြုဘဲ နားထောင်သည်။

ဘက်တစ်လီ စကားဆုံးသွားမှ သူက ပြောသည်
ခုတော့ သူ့ချွေးမလေးသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ အောင်
အည်း ထားခဲ့ရသည့် ဝေဒနာများကို မျက်ရည်များ
အဖြစ် အသွင်ပြောင်း သွန်ထုတ်နေပြီ။

ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး မေမေ၊ အက်စ်နဲ့ ကျွန်
ချစ်ခဲ့မိကြတဲ့ အတွက်လည်း စိတ်မကောင်းဘူး၊ ကျွန်
ဟာ ခုလို စိတ်ဆင်းရဲရာကောင်းတဲ့ အတ္တဝါတစ်
ဖြစ်နေတဲ့အတွက် မေမေ ကျွန်မကို မုန်းမှာပဲနော်၊ ကျွန်
ဟာ မောင်အတွက် မယားကောင်း မဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ ကျွန်
တာဖြစ်နေလဲဟင်၊ မောင်ကို အသွင်ပြောင်းဖို့ ကြိုးစား
နေတာကို ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ ရပ်တန်းက မရပ်နိုင်တာလဲ။

သူဟာ ကျွန်မ တွေဖူးသမျှ ယောက်ျားတွေထက်
ထော်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ သူက ကလေး
တစ်ယောက်လိုပဲလေ၊ ခက်တာစာ ကျွန်မက ကလေး
တစ်ယောက်ကို မလိုချင်တာပဲ။ လိုချင်ခဲ့သားပဆိုရင်
ကျွန်မ ရခဲ့ပြီးပြီ။ မောင်ကို အပြစ်ပြောနေမိတာကို
ကျွန်မ မှားနေတာ၊ ကျွန်မအတွက်သာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ
အတွက်ပါ ပြောင်းလဲလှအောင် အတမ်း တွန်းအား
ပေးခဲ့တာလဲ ကျွန်မပဲ။ သူ့ခမျာ ကျွန်မ ကျေနပ်အောင်
အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။

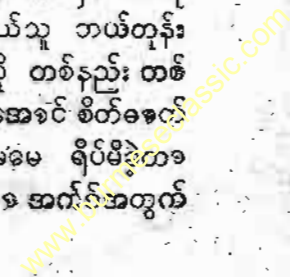
ခုတော့ သူ လက်လျှော့လိုက်ပြီ ထင်တာပဲ။ ကျွန်မ
တွန်းအားပေးလေ သူက ဆန့်ကျင်ပုန်ကန်လဲပဲ။ သူဟာ
တဖြည်းဖြည်း မထုံတတ်သေး နေတတ်တဲ့ အကျင့်

သေတာ ကျွန်မ တွေ့ရတယ်။ မေခင်ဟာ မထုံတတ်သေး
အထက်တဲ့ လူကားမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ မေမေ၊ အဲဒီလို
မလဲလဲအတွက် ကျွန်မ သူ့ကို အပြစ်မြင်နေမိတယ်။
သူ့ကို မရိုသေ မလေးစားနိုင် တော့ဘူး။ ဒီကြားထဲတစ်
ချစ်တစ်ယောက်လို မေခင်ကို ချစ်နေမိပြန်တယ်။ ကျွန်မ
အလုပ်ရမလဲ ဂျိန်း၊ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက်
အကောင်းဆုံးဟာ အာဖြစ်နိုင်မလဲ။

ဂျိန်းက စကားလုံးများကို သေသေချာချာ ရွေးပြီး
ပြောသည်။

'ဘက်မာလီကလေးရယ်၊ အဲဒီ မေးခွန်းတွေကို မေမေ
ဖြေနိုင်ဘူးဆိုတာ သမီး သိပါတယ် ကွယ်။ သမီး
အတိတ်က လုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်တွေအတွက် မေမေ သမီးကို
အကောင်းအဆိုး မဆုံးဖြတ်ပါဘူး။ သမီး ခုလို ခံစားနေ
တဲ့ အတွက် မေမေ ကိုယ်ချင်းစာ ကရုဏာ သက်မိပါ
တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေလဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး။
အဲဒီတိုရီအိမ်ထောင်ရေး အောင်မြင်စေချင်ပါတယ်လေ။

သမီးတို့ မင်္ဂလာအောင်မြင်တုန်းက မေမေ ထိုင်ပြီး
အစားနေခဲ့မိတယ်။ အမှီးဟာ ခက်ခဲ ဘဝမှာ အလို
အဆုံး အရာဝတ္ထုတစ်ခုပဲလို့။ သူ ကိုယ်သူ ဘယ်တုန်း
မှ ပြုပြင် အားမထုတ်ခဲ့တဲ့ အက်စ်ကို တစ်နည်း တစ်
နည်းအားဖြင့် ကူညီ ပေးမနိုင်လောက်အောင် စိတ်ဓာတ်
ပျက်စီးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လေ။ မေမေ ရိပ်မိခဲ့တာ
အားတော်လေးကြာပြီ သမီး၊ သမီးဟာ အက်စ်အတွက်

အထောင်းဆိုးနှင့် အဆိုးဆိုး အဖော်ပဲလို့ သမီးအတွက်
အက်ဒီဟာလို့ ခေါ်လို့ပဲ အပြန်အလှန်ဖြစ်တဲ့ သဘောပေး
လေ

ဘက်ပာလီ စိတ်ဆင်းရဲစွာ ခေါင်းညှိတ်မိ၏။
သမီးရယ်၊ သမီးကို အကြံဉာဏ် ပေးမယ် ဆို
ကိုယ်တိုကိုယ် ယုံစားလွန်းရာ ရောက် သွား မှာ
ကိုယ်တိုကိုယ် ယုံစားလွန်းတဲ့သူ၊ အန္တရာယ်ကြီးတဲ့
ဆက်ဆံရခက်တဲ့သူ ဖြစ်သွားမှအပ၊ ခမေမေက ကိုယ့်အ
နဲ့ ပတ်ဆက်တဲ့တိုင်အောင် တစ်စုံတစ်ခု အတိုင်းအတာ
မေ့မိဋ္ဌာန်ကျကျ ဝေဖန် ဖိုင်းခြားနိုင်စွမ်းရှိတယ်လို့
ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မေမေဟာ လူသားတစ်ယောက်
နေရက်ပြီး အက်ဒီရဲ့ မအာရင်းတစ်ယောက်၊ ပိုပြီး
လွှားစေနိုင်တာက မေမေဟာ နှစ်ယောက်လုံးကို ချစ်
တာပဲ။ တကယ်လို့ သမီးက သူ့ကို စွန့်ခွာသွားမယ်ဆို
အက်ဒီခမျာ အသည်းကွဲလိမ့်မယ်ဆိုတာ မေမေ သိ
စား။ ဒါပေမယ့် သမီး ဆက်ပေါင်းနေရစ်လို့ သိ
အသည်းဟာ ကျောက်ခဲလို့ မစကျောလားလိမ့်မယ်။
သူက ချွေးကို ကရုဏာသတ်စွာ ကြည့်လိုက်၏။

ခု မေမေ မေးမယ့် ခမေးခွန်းက ကြောင်ချင် ကြောင်
လိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် သမီးတို့ အိမ်ထောင်သက် သက်
ခွဲနဲ့ အိမ်ထောင်မကျမီ ခြောက်လလောက် အတူနေကြ
ကလေးတွေအတွင်း သမီး သူ့အကြောင်း ဘယ်လောက်
မှန်မှန် ထန်ထန် သိခဲ့သလဲ။

အလန်တကြား ဖြစ်သွားသော ဘက်ပာလီ၏ အမူ
အရာကို ကြည့်ပြီး ကျိန်း ပျိုးလိုက်၏။

‘သမီး ပြောသွားတဲ့အထဲမှာ အတူပေါင်းဆင်းနေကြ
ခဲ့အပိုင်းကို ချန်ထားခဲ့တယ်လေ။ ဒါပေမယ့် မေမေ
လောက် မတိုးဆေးပါဘူးကွယ်။ သူငယ်ချင်း တစ်
ယောက်နဲ့ အခန်းတစ်ခန်း ငှားနေတယ် တဲဒီ အခန်းမှာ
အယ်လီဗွန်း မရှိဘူးဆိုတဲ့ ပေါက်ဘတ်ကရ ဇာတ်လမ်း
ကို မေမေ ယုံခဲ့တယ်များ၊ အောက်ခမဲ့လို့လား။ သမီး
နဲ့ စိမယောက် အတူနေကြတယ်ဆိုတာ့ မေမေ ဝမ်း
သာနေတာ။ အိမ်ထောင်ပြုခင် သမီးတို့ နှစ်ယောက်
ကြားမှာ အပုံအတစ်သွေ ရှိနေရင် ပြောပျောက်အောင်
ပြောကြံလိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဖျောက်လို့ မနေလောက်
အောင် ခေါက်ရိုးကျိုးနေတဲ့ အကျင့်ဆိုးတွေ ရှိနေကြရင်
သဲလက်မထပ်မီ မြင်တွေ့သွားကြလိမ့်မယ်လို့ မေမေက
ဆင်ခဲ့တယ်’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ အဓိကမေးခွန်းက ဒါ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ မေးရမယ့် မေးခွန်းက အက်ဒီ အားကြောင်း သမီး
ဘယ်လောက် မှန်မှန်ကန်ကန် သိခဲ့မြင်ခဲ့သလဲ ဆိုတာပဲ’

ဘက်ပာလီ တွေခနဲဆည်း။

‘မေမေကို ကျွန်မ ပြောခဲ့သလောက်ပဲ သိတယ်ဆင်
တာပဲ။ သူဟာ ကြင်နာတတ်၊ ချစ်တတ်ပြီး သစ္စာရှိတဲ့
လူတစ်ယောက်၊ ဒါပေမယ့် ဘာဝရဲ့ အရှိ တရားတွေကို

ရင်မဆိုင်ချင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဆိုတာလော့ကဲမဲ သိပါတယ်

မေမေ ဆိုလိုတာက သမီးနဲ့သူနဲ့ မတွေ့မိက သူ ဘာအကြောင်း သမီး ဘယ်လောက်သိသလဲလို့ မေးတာ

ဟိုတစ်စ ဝီတစ်စ လေးကပ် သိတယ်

ဘက်ဗေလီ ခုမှ ရုတ်တရက် ဆတို ထားလိုက်မိသည် မိမိသိထားမိသည့် အချက်တွေမှာ အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် နည်းလွန်း နေပါတယ်။ သိသောအကြောင်းတွေကလည်း မာရီယံမှတစ်ဆင့် သိရသည့် အကြောင်းတွေ။

နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်မှာ သူ ဖေဖေ ဆုံးသွားတယ် မေမေက သူ့ကို ကောလိပ်ဆက်ပို့တယ်။ သူ အမေရိကပြည်တစ်ခွင် တစ်ပြင် လျှောက်သွားပြီး စန့်ဖရန်စစ္စကိုက ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်တော့မလို့ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ နောက် ဘုရင့်လေတပ်ထဲဝင်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ အမေရိကန်လေတပ်ဘက် ပြောင်းတယ်။ ပစ်ဖိတ်မှာ ဘဝကြမ်းနဲ့ နေထိုင်ခဲ့ရတယ်

ဘက်ဗေလီ စကားရင်လိုက်၏ ပြီးမှ....

ဟုတ်တယ်နော် ရယ်စရာပဲ။ အဲဒီအကြောင်း ကျွန်တစ်ခါမှမစဉ်းစားမိဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် စလုံး ကျွန်မရဲ့ ငယ်ဘဝအကြောင်း တစ်ခါမှ တစ်နံတစ်လျား လေ့လွှာ မကြည့်ခဲ့မိကြဘူး။ ကျွန်မ မေမေ့ကို ပြောပြခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေကို အက်ဒ် တစ်ခုခု မသိဘူး

ဂျိန်း၊ သူနဲ့ မတွေ့ခင် ကျွန်မ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ တွေလေ။ ဒီလိုပဲ သူ ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာလဲ ကျွန်မ မသိခဲ့ဘူး

မေးခွန်းမှာ အဖြေကို ကြားလိုသည်ထက် လေးနက်စေလိုလော့ သဘောဖြင့် မေးလိုက်သည် မေးခွန်း။

မေမေတော့ အံ့ဩလို့ မဆုံးဘူး။ သမီးလိုလူတွေပေါ့။ အက်ဒ်အကြောင်း သမီးသိတယ်ဆိုတာ သူ ဘဝရဲ့ ကောင်းကြောင်းလောက်ပဲ သိတာကလား။ သမီးရဲ့ဘဝနဲ့ အတွေ့အကြုံတွေက သူ့ကို ဘယ်လို ပုံသွင်းခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ တစ်ခါမှမစဉ်းစားမိဘူး မဟုတ်လား။ အဲဒီအတွေ့အကြုံတွေက သူ့ဘဝကိုကော။ ခု သမီးတို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ဘဝကိုပါ ဘယ်လိုပုံသွင်းနေတယ်ဆိုတာကို မှစဉ်းစားမိဘူး မဟုတ်လား

ဘက်ဗေလီ အားရုံခိုက် နားထောင်နေသည်။ ဂျိန်း ဆက်ပြင်တစ်ချက် ရှိုက်သွင်းပြီး စကားဆက်သည်။

အက်ဒ်ရဲ့ ဘဝဆက်တမ်း တစ်လျှောက်မှာ အက်ဒ်ကို လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားဖို့ တိုက်တွန်းဖူးတဲ့သူဆိုလို့ သမီးဟာ ပထမဆုံး လူတစ်ယောက်ပဲ ဆိုတာ သမီးသိရဲ့လား ဘက်ဗေလီ၊ သူ့ဆီက တစ်စုံတစ်ခုကို အကယ်တမ်းတောင်းဆိုခဲ့တာ သမီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်ဆိုတာ သမီးသိရဲ့လား။ အေးလေ...တယ် သိမလဲ။ ဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်လဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒါပေမယ့်ပဲ။ အဲဒီလို ဘာကြောင့် ဖြစ်ရလဲဆိုတာ တောက်ချက်ချ

ထော့ မေမေ ချွတ်ယွင်းချက်တွေက အများစု ပြတ်နေ
ဇာယ်'

အက်ဒါက သူ့အပေခွဲ ကြော့ကံစရာ တောဝင်း
လောက်အောင် တူတယ်။ ခု အက်ဒါက သမီးကိုဆက်ဆံ
သလို မေမေခင်ပွန်းဘာလဲ မေမေအသေပါ တွယ်တာခွဲ
တယ်။ မြတ်နိုးခဲ့တယ်။ သူ့လို အစရှိ အရှိတုန်းတွေကို
ပစ်ပယ်ပြီး ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ် နေခဲ့တဲ့လူပဲ။ အဲ... တစ်ခု
တော့ရှိတယ်။ သူ့ မိန်းမက လခ ကောင်းခက်ခင်းရပြီ
အမှီခို ဇာင်းကင်းနေတတ်တဲ့ မိန်းမ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအတော့
အက်ဒါလုပ်နေသလို သူကတော့ အိမ်ထောင်အခက်ခဲတွေ
ကို ပစ်ပယ်ထားလို့ မရခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘဝအားမာန်
ရှိတဲ့ မိန်းမကောင်းယောက်က သူ့ကို ကူညီ မပိုးနေသလိုဆို
ရင် ဒီနေ့ အက်ဒါနဲ့ထိုင်တဲ့ အချိုးမျိုးနဲ့ သူ့လဲ နေထိုင်ခဲ့
မှာပဲ'

ဒါပေမယ့် မေမေထဲ ဘဝ အားမာန်ရှိတဲ့ မိန်းမ
တစ်ယောက်ပဲဟာ'

မေမေက သမီးနဲ့ ပုံစံတူဘူးလေ။ မေမေက မေမေ
ခင်ပွန်း သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေသရွေ့ ကာလပတ်လုံး
အလုပ်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးတဲ့ မိန်းမ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခုရှိဘာ
က မေမေမှာ ကလေးနှစ်ယောက် ရှိတယ်။ အိမ်ခန်းငှား
ခရီး သူ့မပေးရင် နေခက်ပြီး စားစရာ သောက်စရာကို
သူကမှ စားပွဲပေါ် တင်မပေးရင် ဘယ်သူကမှ လခပေး
မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ့သိနေတယ်။ အဲ... သူ့ဆုံးသွား

ပြီး မေမေတို့ မိသားစုအတွက် ဘာတစ်ခုမှ မထားရစိမ့်
တော့မှ မေမေ အလုပ်ဝင်လုပ်ပြီး မိသားစုကို ရှာဖွေ
ကျွေးမွေးခဲ့တာ'

မေမေက တခြားနည်းတွေနဲ့ အားရှိခဲ့ရယ် ယမီ။
သူ့လုပ်ငန်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု မအောင်မြင်ချိန်မှာ သူ
လေးကကြီးကို စိတ်ပျက် ပြီးငွေ နေချိန်မျိုးမှာ မေမေ
သူ့ကို အားပေးခဲ့တယ်။ စိတ်ဓာတ် မြင့်အားခဲ့တယ်။ သူ့
ဆန္ဒအားမာန်တယ်။ တခြားလူတွေ အားလုံးမှာတယ်
ဆိုပြီး သူ့ဘက်က ဆောင်ခံ အားပေးခဲ့တယ်။ ဆဲဖြစ်
လို့လဲဆိုတော့ သူ စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်လေ။ ဒီတော့
သူ့ကို ယုံကြည်တယ်။ ထောက်ခံဘယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ မေမေ
မှာ ရှိသမျှအားမာန်တွေ သူ့ကို ကူပေးခဲ့တယ်။ မေမေ
လုပ်ခဲ့တာ မှန်သဘား မှားသလားဆိုတာ မေမေခုတော့
မခွဲတတ်တော့ပါဘူးကွယ်။ ဒါပေမယ့် မေမေလုပ်ခဲ့တာ
တော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ'

အက်ဒါက စိတ်ကူးယဉ် ဆန်တဲ့ လက်တွေ့မကျတဲ့
အပေခွဲ လင်ယောက်ျားလုပ်သမျှ မျက်စိမှိတ် ထောက်ခံ
တတ်တဲ့ အမေ့ကိုကြည့်ပြီး ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်။ အက်ဒါ
ဟာ သူ့နေခဲ့တဲ့ အိမ်ထဲမှာ ပြိုင်ဆိုင်မှုဆိုတာကို မတွေ့
ခဲ့ရဘူး။ ငွေပိုရွာဖို့၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်အားမခံချက် ဝိုင်းခြံ
ဒါမှမဟုတ် ဘဝအဆင်အတန်း ပိုမြင့်ဖို့ဆိုတဲ့ တောင်းဆို
ချက်မျိုးတွေကို မေမေပြောတာ တစ်ခါမှ မကြားခဲ့ရ
ဖူးဘူး။ အဲဒီအတွက် မေမေကိုယ်မေမေက ဇာနည် တစ်

ဦးလို့ မထင်မိပါဘူး။ မေမေရဲ့ စတီဗင်ကို အရှိအတိုင်းပဲ လက်ခံခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် သဘောထားကြီး မြင့်မြတ်မှု ဆက် ဥပက္ခာတရားနဲ့ လက်ခံခဲ့တာ။ လူ့ဘဝမှာ ရုပ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ ပစ္စည်းတွေဟာ စိတ်ငြိမ်းချမ်းမှုရဲ့ လက်ဝေခံပုံဖြစ် ရမယ်လို့ မေမေ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထားချခဲ့တယ်။ သန့်စင် ကြည့်လင်ဖို့ဆိုတာ အရေးအကြီးဆုံး မဟုတ်လား။ အ... စတီဗင် ကွယ်လွန်သွားတဲ့အခါ ကျတော့တဲ့ မေမေဟာ အက်ဒ်ကို အဲဒီ ခံယူချက်နဲ့ပဲ ဆက်ဆံခဲ့တယ်။

အက်ဒ်ရဲ့ ဖေဖေကို ကူညီ စောင့်ရှောက်ခဲ့ သလိုပဲ အက်ဒ်ကိုလဲ ကူညီစောင့်ရှောက်ဖို့ မေမေ ကိုယ့်ကိုတိုယ် တာဝန်ပေးခဲ့တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို လူညံခဲတွ ရယ်လို့ မေမေ ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် အက်ဒ် ကျောင်းဆင်းပြီး တေးကော်တီမယ်ရ အလုပ်တွေ လျှောက်လုပ် နေတုန်းကလဲ သူက အိမ်စရိတ်ထောက်ပံ့ ပါရစေဆိုတာတောင် မေမေငြင်းခဲ့တယ်။ သူ့ဖေဖေကို ပျော်ရွှင် စိတ်ချမ်းမြေ့ စေချင်သလို သူ့ကိုလဲ ပျော်ရွှင် စိတ်ချမ်းမြေ့ စေချင်တယ်လေ။ အဲဒါဟာ မေမေရဲ့ အတ္တ မာနတရားဖြစ်နိုင်တယ်။ သမီးရဲ့ အတ္တ မာနတရားက အောင်မြင်မှုကို ရယူချင်တဲ့ ဆဘောမျိုးပေါ့။

‘တကယ်လို့များ မေမေ အက်ဒ်ကို ဒီထက်မကပိုပြီး တောင်းဆိုခဲ့ရင်ကော အက်ဒ်ဟာ အသွင် ခြားတဲ့ လူ တစ်ယောက် ဖြစ်လားနိုင်မယ် ထင်သလားဟင်’

‘မပြောတတ်ဘူးသမီး။ အဲဒီလို နောက်ကြောင်းဖြုန် အမြင်ခဲတူဟာ သိပ်အကျိုး မရှိလှဘူးကွယ်။ မေမေပြော နိုင်တာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ သူ့ကို တာဝန်တစ်ခုခု ယူ ပါလို့ မေမေ ဘယ်တုန်းကမှ ပီအားမပေးခဲ့ဘူး။ သူ့စိတ် ချမ်းသာသလို သူ့ဘဝသူ့ ရေစုန်ဓမ္မာ လိုက်ခွင့်ပြုခဲ့ တယ်။ သူ့ကိုချစ်မယ်။ နောက်ပြီး စောင့်ရှောက်မယ်။ ဒါပဲ။ ဒီတော့ အဲဒီလို အစာ အရာရာ အလိုလိုက်ခံရ၊ အဖျက်ဆီးခံစားရတဲ့ အက်ဒ်ဟာ ခုကျမူ သူ့ကိုယ်သူ ပြုပြင်ပြောင်းလဲဖို့ ဆိုတာ သိပ်မလွယ်ခဲတာဘူး။’

တကယ်လို့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှု တစ်ခုခု လုပ်မယ်ဆိုရင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲရမှ သမီးအပိုင်းကပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီလို ပြောရတာ သမီးဘက်က ကြည့်ရင် မတရားဘူး ဆိုတာ မေမေ သိတယ်။ တကယ်လဲ မတရားဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒါ အရှိတရားပဲလေ။

‘တကယ်လို့ သမီးဘက်က မပြောင်းလဲ နိုင်ဘူးဆိုရင် ကော’

‘ဒါဆိုရင်ခဲတာ သမီးသူ့ကို စွန့်ခွာဖို့ပဲရှိတယ် သမီး ဒါပေမယ့် အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချဖို့ မလောပါနဲ့။ သမီး အနေနဲ့ ဘဝမှာ ဘာအားရကြီးဆုံးလဲ ဆိုတာကို ဆုံး ဖြတ်ရလိမ့်မယ်။ အထူးသဖြင့် သမီးရဲ့ဘဝမှာပေါ့။ အဲဒီ ကိစ္စကိုစဉ်စားတဲ့အခါ အတ္တတရားကိုသာ ရှေ့ဆန်းတင် ပြီး စဉ်းစား။ ဒီလိုပဲလုပ်ဆင်တယ်။ သမီးက အရွယ် ကောင်းတုန်း၊ မက်စရာကောင်းတုန်း ရှိခဲ့သေးတယ်။ သမီး

အတွက် သမီး လိုအပ်တဲ့ လူမျိုးတစ်ယောက် ရှာတွေ့ဖို့ အချိန်ရှိသေးတယ်။ ဒါပေမယ့်လဲ ရေရှည်မှားကျားတာ အက်ဒ်နဲ့ သစ္စာရှိမှုနဲ့ ချစ်မြတ်နိုးမှုများက ငွေငွေက လိုက်ရင်း သမီးတို့အချိန်ပိုင်းလေးကတည်းက ဂရုစိုက်နိုင်တဲ့ ယေးကျားတစ်ယောက်ရှိ ဆက် ဆံ့မှုမျိုးထက် ပိုပြီး အလေးထားထိုက်နေပြန်ရော့

ဘက်ဗားလီ ဘတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။
'မေမေကတော့ ကျွန်မကို ထော်အော် မခကျမနပ် ဖြစ်မှာပဲနော်'

'သမီးကို မကျွေးမနပ် ဖြစ်ရမယ် ဇာတ်လမ်း၊ ဘယ် တော့မှမဖြစ်ဘူးသမီး၊ မေမေနားလည်မှု ရှိပါတယ်ကွယ်။ အက်ဒ်ကို ကျောခိုင်းသင့်သလားလို့ သမီးအတွေးပေါက် နေတဲ့ အတွက်လဲ သမီးကို အပြစ်မထင်ဘူး၊ သမီးကျော ခိုင်း သွားရင်တော့ မေမေ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီအတွက်သမီးကို မေမေ ဘယ်ဘော့မှ မုန်း သွားမှမဟုတ်ဘူး၊ သမီးမှာ သမီးရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံး စို့ နေဆေးတယ်လေ။ အက်ဒ်နဲ့ဆက်ပြီး ပေါင်းသင်း မနေရမှ ပျော်ရွှင်လှစေမယ်လို့ သမီးဆုံးဖြတ်လိုက်လို့လဲ အက်ဒ်ဟာ အသည်းကွဲပြီး ဆေးသွားမှမဟုတ်ဘူး၊ လူတွေက ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ရောက်ရာ ဘဝကနေ ကိုယ့်လမ်းကို ဆက်လျှောက် ကြရသားပါပဲ။

'ဒါပေမယ့် ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကိုတော့ စိတ်လိုက်မနပ်ပါ မဆုံးဖြတ်ဖို့ မေမေ ထေးငပ်နတ်တယ်ပါ။ ဒါက သမီး

အတွက်ကော့ ထုအတွက်ပါ ပြောတာကော့ ကောင်းတာ ကတော့ သမီးတို့နှစ်ယောက် ခဏခွဲနေလို့ရအောင် သမီး ခရီးထွက် လိုက်အပ်တယ်။ အဲဒါအိရင် သမီး စိတ် အေးအေးနဲ့ စဉ်းစားချင်ချိန်ပို အချိန်ရလားမယ်။ အဲဒီလို ခရီးထွက်ဖို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

'ဘယ်လို စီစဉ်ရမယ်ဆိုတာ မပြောတတ်လောက် အောင်ပဲ မေမေ၊ ဒီရာခီက ကျွန်မတို့ အလုပ်အများဆုံး ရာခီလေ'

'ဩ...ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါကိုတစ်ခြားလူတွေထက် မေမေက ပိုပြီး သိထားသင့်တာပေါ့'

ဂျိုးနီးက ဘက်ဗားလီအားချစ်မြတ်နိုးစွာ နမ်းရှုံ့နှုတ် ဆက်သည်။

'မေမေနဲ့ လာတိုင်ပင်ပေး ရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင် ပါတယ်သမီး၊ မေမေ အနည်းအကျည်းတော့ ကူညီလိုက် နိုင်တယ် ထင်ပါရဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ သမီးသို့နှစ်ယောက် စုလုံးအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်ဖို့ မေမေလဲ ကူပြီး ဆုတောင်းပေးပါမယ်'

၁၆၀ မြတ်ငြိမ်း

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ယေဘုယျမကြီးပြောမြဲလိုက်သည် အကြောင်းအရာများကို ဘက်ဗာလီ စမြို့ပြန်ကြည့်မိ၏။ ဂျိန်း ပြောပြလိုက်သည် အကြောင်းအရာများက အက်ဖ် ကို နားလည်ထဘောပေါက်နိမိအောင် တော်တော်ကြီး အသေဖက်အကူပေးသည်။ သို့သော် မူလအကျပ်အတည်း ကိုတော့ ဖြေရှင်းမပေးနိုင်။

စင်စစ် ဘက်ဗာလီသည် ဂျိန်းဆီ သွေးကစည်းက ဖြေဆေးတစ်ခု ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်သေးရိုး အမှန်၊ မိမိ၏ရင်ကို ဖွင့်ပြုရုံလောက်သာ ရည်ရွယ်ခဲ့၏။ သို့တိုင် သူ့အများကြီး အမြတ်ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ခုတော့ သူ့ရင်ထဲ မှာ ကျိန်းအောင်းနေသည့် အဆိပ်များကို အန်ထုတ်လိုက် ရသလို ရင်ထဲမှာ ရှင်းပေါ့သွေးသည်။

နောက်နေ့ နံနက်ကျတော့ အလုပ်သို့ ခပ်စောစော ထွက်ခဲ့၏။ အလုပ်မစမီ မိနစ် အနည်းငယ်လောက် တစ် ကိုယ်တည်းနေပြီး စဉ်းစားလိုက်ချင်သေးသည်။ သို့သော် ရုံးခန်းလေးထဲရောက်ပြီး ကုတ်အင်္ကျီ ကိုချိတ်ပြီးရုံ ရှိသေး သည်။ တယ်လီဖုန်းခေါ်မီးလခင်းသံ မြည်လာသည်။ ဆက် သူ့မှာ ဆီလီပီယာ၊ ဆီလီပီယာက ရုံးခန်းထဲရောက်နှင့်နေ ပြီ။ အစ်နေ့တော့ လုပ်ငန်းကို စ့ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ။

ညီမ ခဏလေးခဏ လခခဲ့ပါလား ဘက်ဗာလီ

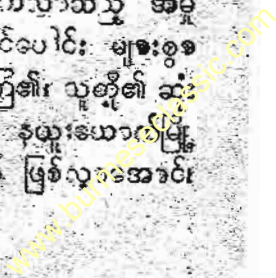
ဘက်ဗာလီ ချက်ချင်းပင် လခခဲ့မည်ဖြစ်ကြောင်း စိတ် ဝါလွက်ပါ ဂတီပေးလိုက်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အတွေး။

နှင့်ကိုယ် တစ်ယောက်တည်း ငိုနေရခြင်းနှင့် စာလျှင် တော်အေးတေးပေါ့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဈေးဝယ်ပရိသတ်အတွက် တံခါးဖွင့်ပေးသေးသဖြင့် လူသူကင်းရှင်းနေသော စင်္ကြံလမ်းများအတိုင်း လျှောက် လာတော့ ခါတိုင်းလိုပင် ဘက်ဗာလီ စိတ်ဆွဲ တက်ကြွ လန်းဆန်းလေးသည်။ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက် နေသော အရောင်း ကောင်တာများက သူ့ကို သတားပြောနေ သယောင် ထင်ရ၏။ အတိတ်ကိုအမှတ်လိုက်၊ ထူးခြားမှု တစ်ခုခုကို ရှာဖွေဟူ၍။

အည် ကုန်တိုက်ကြီးကို ဘက်ဗာလီ တွယ်စားလုပ်ပါ သည်။ သို့သော် ဓာတ်လျှောက်ကားထဲဝင်ပြီး အမှုအောင် အရာရှိကြီးများ၏ ရုံးခန်းများရှိရာ အထပ်သို့ တက်လာ သောအခါတွင်မူ သူ့ကိုယ်တွင်းမှ အားမာန်များ ထိုးစိ အတိုင်းကြွတက်လာ၏။ အပေါ်ထပ်သို့ တရိပ်ရိပ်တက် နေရခြင်းကိုက ဩဇာအာဏာ၏ အမှတ်လက္ခဏာမဟုတ် လား။ အည်လို စိတ်ဆွဲနေသည့် နံနက်မျိုးမှစပင် သည် အမှတ်လက္ခဏာကို သူ့သတိသားမိနေ၏။

သည်အထပ် သည်အဆင့်သို့ ရောက်လာသည့် အမှု ဆောင် အရာရှိကြီးများသည် တောင်ပေါင်း များစွာ သော ဆုံးဖြတ်ချက်များကို ချမှတ်ခဲ့ကြ၏။ သူ့တို့၏ ဆုံး ဖြတ်ချက်များက ဝယ်လ်ဘီ စတိုးကို နည်းယောင်ဖြင့် ဖွင့် အဓိကရ ကုန်တိုက်ကြီးထစ်တိုက် ဖြစ်လာအောင်။

နေ့ကံပြီး အမေရိက တစ်ခွင် တစ်ပြင်တွင်ပါ ကျော်
ကြားလခအောင် ဖန်တီးနိုင်စွမ်းခဲ့၏။ သည်အရာရှိကြီး
များက ဘယ်ဟာမှန်သည် ဆိုဆည်ကို သိနေကြသည်လေ။
ဘက်ဗာလီကတော့ သူတို့ကြည့်ပြီး အားကျမိသည်။
သူတို့လို ချင်ချိန်မိုင်းခြားနိုင်စွမ်း ရှိလိုက်ချင်ပါဘိ။

ဆီလီဗီယာ၏ စာရေး စားပွဲကြီးနဲ့ဘေးရှိ လက်တန်း
ကုလားထိုင်တွင် ဘက်ဗာလီ စင်ထိုင်လိုက်တော့ ဆီလီ
ဗီယာက မျက်မှန်ကို ခေါင်းပေါ် ပင်တင်လိုက်၏။ သူ၏
ကိုယ်ပိုင် အမှတ်အသားဖြစ်သည့် ရွှေစီးကရက်စွပ်တံတွင်
စွပ်ထားသည့် စီးကရက်ကို မီးညှို့သည်။ ခေါင်းကိုင်တံစာ
မျက်ကြာကိုရှုံ့တစ ဘက်ဗာလီကို နှစ်လိုစွာကြည့်၏။

‘မင်းအတွက်လဲ မင်္ဂလာရှိစွာ မနက်ခင်း ဖြစ်ပါစေ
ကွယ်။ တနင်္လာနေ့နဲ့ စတဲ့ သီတင်းပတ် တစ်ပတ်ဆို
တကတော့ မင်္ဂလာရှိစရာအကြောင်း သိပ်မရှိလှပါဘူး
လေ။ ဟေး.....ဘာဖြစ်နေတလဲ၊ မင်း ရုံးအားရက်
နှစ်ရက်က စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းလို့လား၊ ခါမှမဟုတ်
ပျော်စရာ ကောင်းလွန်းလို့လား’

ဘက်ဗာလီ ကြီးစား ပြုံးလိုက်၏။

‘အာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ မနေ့ကတော့ ကျွန်မယောက္ခမ
နဲ့အတူ အချိန်တွေ အများကြီး ဖြုန်းပစ်လိုက်တယ်’
‘အိုး... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ တလေးရယ်’
ဆည်တစ်ခါတော့ ဘက်ဗာလီ ရယ်မောလိုက်၏။

‘အဲဒီလိုလဲ ဖောက်ပါဘူး မခရဲ၊ သူ့တို့ ကျွန်မချစ်
ပါတယ်။ သူက အရမ်း ခင်စရာကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီး
ကြီးပါ။ မမသိပါတယ်လေ၊ မမနဲ့ သူနဲ့ ဆုံဖူးသားပဲ’

‘မင်း မင်္ဂလာအောင်နေ့က ခဏကလေး တွေ့လိုက်
တာပါ။ သူ့အကြောင်း မမ သိပ်မသိပါဘူး၊ မမ
အောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်။ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှ
ဘဲ အရင်အိမ်မိသားစီ နှစ်ဆက်မှာ တွေ့ကြုံဆက်ဆံခဲ့ရတဲ့
အာကွမတွေကြောင့် မမလဲအမြင်မကြည့်တော့ဘူး ထင်
ပါရဲ့၊ မင်းနဲ့ အက်ဒီကော့ ဘာတွေ လုပ်ဖြစ်ကြသလဲ’

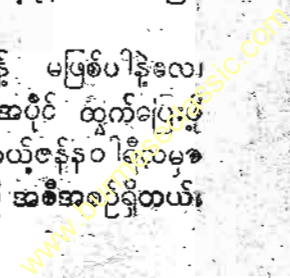
‘ဘာမှ မယ်မယ်ရရမလုပ်ဖြစ်ပါဘူး၊ သူက ဘောလုံး
သွားနေတယ်လေ’

ဘက်ဗာလီသည် အလားပ သတ္တံစပ စကားတွေ ပြော
ချင်စိတ်မရှိကြောင်း သိသာနေသည်။ ကိုစွမရှိဟု ဆီလီ
ယာ တွေးသည်။ တစ်မိနစ်အတွင်း သူ စကားပြောချင်
အာမှပပ။

‘ဒီမယ် ကလေးမ၊ မင်းအိမ်ကနေ ထွက်မပြေးချင်
လား’

ဘက်ဗာလီ ထိတ်လန့်တကြား ထုခုန်မိမိမိတ် ဖြစ်
အားသည်။

‘အဲဒီလောက်လဲ အထိတ်တလန့် မဖြစ်ပါနဲ့လေ၊
အဲဒီလို မင်းအိမ်ထောင်ကနေ အပြီးအပိုင် ထွက်ပြေးဖို့
မနေ့ကတော့မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ လာမယ့်ဇန်နဝါရီလမှာ
အဲဒီလို ပစ္စည်းဝယ်ယူရေး ခရီးထွက်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိတယ်။

အဲဒီခရီးမှာ မမနဲ့အတူ မင်းလဲ လိုက်ရမယ်၊ ဘယ်လို
 သဘောရလဲ၊ မင်းကို ဒေါသွားဖို့ ဒီမနက်ပဲ ခွင့်ပြုချင်
 ရတယ်၊ ငါးပတ် ကြာမယ်၊ အသွားမှာ ကွင်းမေရီနဲ့
 အပြန်မှာ 'အဲလီဘောက်' နဲ့၊ ပါရီမှာ နှစ်ပတ်လောက်
 လန်ဒန်မှာ နှစ်ရက် သုံးရက်နေမယ်၊ မင်း ဘဲဒီလောက်
 ကြာကြာကြီး မမနဲ့ ထာထွဲတဲ့ လိုက်ခန့်နိုင်ပါ့မလား၊
 ခက်တာကတယ်၊ မေတ္တိုရဲ့ ကုပ်ခေးနဲ့ ကုန်းတိုက်ကြီးက
 စားရိတ်ခက ဆက်သားခောင်၊ သဘော-စီးရားမှာတော့
 ဟိုတယ် တည်းရာမှာပါ နှစ်ဖော်ခန့်ပဲ ဝုခေးရမယ်လို့
 လေ၊ ဘယ်လို သဘောရလဲ'

'ကျွန်မ ယိုးစောင် မယ့်နိုင်လေခက်အောင်ပဲ'

'မင်း ယ့်နိုင်ပါတယ်၊ အဲ... ခန့်ခက်တစ်ခုက မင်း
 ယ့်နိုင်သေးတာက ဖင် ဂျက်တက်အောင် အလုပ် လုပ်
 လိမ့်မယ်ဆိုတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ပျော်စရာ ပါးစရာလေ
 တွေလဲ တွေ့မှပေါ့၊ ဒီလို စိတ်ဗိုတဲအတွက် အကိတ်
 မမကိုမျှား လခဆတ်မသား မသိဘူးနော်'

'သူ တော်တော်တော့ စိတ်ပျက် အားငယ်သွားမှာပဲ
 ဒါပေမယ့် သူက အကြမ်းပထမီးသမား မဟုတ်ပါဘူး
 မမရဲ့၊ ထကယ်တမ်း ပြေးရရင် သူ ကျွန်မအတွက်
 စမ်းစောင့် သားဦးမှာပါ၊ ကျွန်မ ဒီနိုင်ငံရဲ့ အပြင်ဘက်
 တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူးဘူးဆိုတာ သူ သိတယ်လေ'

'ခုတော့ သူ့အသံလည်း ဆီလီဗီယာ အသံလိုက်
 မြူးကြူးနုမြို့'

'စောစင်းတာပေါ့၊ ဒါဆို ဇန့်နုဝါရီလ နှစ်ဆယ်ရက်
 မှာ ခရီးထွက်နိုင်အောင် စီစဉ်တော့၊ ညီမ နိုင်ငံကူး
 လက်မတ်တို့၊ ကျောက်ရောက်၊ ကားထွယ်ခေး ထိုးပြို၊
 လက်မတ်တို့ လိုမယ်၊ မမတို့ မတ်လ တစ်ရက် ပတ်စန်း
 ကျင်မှာ ပြန်ရောက်မယ်၊ စောရင် တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊
 နောက်ကျရင် တစ်ရက် နှစ်ရက်ပေါ့၊ ဒါထက် မင်း လှိုင်း
 ခူးတတ်လား'

'မပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်မက ခမ်းတတ်ဘုတ်လေခက်
 ထက် ကြီးတဲ့ ရေယာဉ်ကို စီးဖူးတာ မဟုတ်ဘူး၊
 ဒါပေမယ့် တစ်ခါမှတော့ လှိုင်း မွေးဖူးဘူး'

အတ္တလန်တိတ် သမုဒ္ဒရာက ဆောင်းတွင်းဆို ပိုပြီး
 လှိုင်းကြီးထတ်ထယ်ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် 'ကွင်းခေရီ' က
 ငြိမ်ပါတယ်၊ မမတို့က တစ်ခန်းတည်း ဆတူနေရမှပဲ
 မေးထားတာပေါ့၊ မျက်နှာစိမ်းခဲတုနဲ့ တွဲမနေနိုင်ဘူးလေ၊
 တပ်သီးကပ်ဖို့ အခန်းဖော်မျိုးနဲ့ပဲ မနေချင်ဘူး၊ မင်းက
 အိပ်ရင် မထွေးခက်တတ်ဘူး၊ မဟုတ်လား၊ အဝတ်တွေ
 ဆလျှော်တည်း လျှော်စားမျိုးလဲ မလုပ်ပါဘူးနော်၊ မမတ
 ခေရီမျိုးခန်းထဲ ဝင်သွားရင် ရေစိုအဝတ်တွေနဲ့ မျက်နှာနဲ့
 တိုက်မိတာလေခက် မုန်းတစ မရှိဘူး'

ဘက်တလီ ရုံးခန်းထဲမှ ပြူးလျက် ပြန်ထွက်လေသည်၊
 စိတ်အက်ကြွဖွယ်သတင်းကို ကြားရသော ကြောင့် သာ
 မဟုတ်၊ ဆီလီဗီယာ၏ ပေါက်တက်ကရ မေးခွန်းတွေ
 ကြောင့်လည်း ပြူးနေမိခြင်း ဖြစ်၏။

ကြည့်စမ်း၊ တစ်နှစ် နှစ်ကြိမ် ပါရီသို့ သွားရလေ့
 ခိုဆည်း အဝယ်တော်ခရီး၊ က... ခုတော့ သည်ခရီးက
 ဘက်ဗာလီသီဆန်ရစ်ချ်မန်ဆိုသည့် မိန်းကလေးကိုယ်တိုင်
 သွားရတော့မှပင်ပါကလေး၊ ဆည်ခရီးကို သွားရဖို့ဆိုတော့
 အိမ်မက်ပင် မမက်ဖူးခဲ့၊ သည်ခရီးမှာ လိုက်ပါရခြင်းသည်
 မိမိ၏ အောင်မြင်မှုကို အမြင်မစားဆုံး အသိအမှတ်
 ပြုလိုက်ခြင်းပင် မဟုတ်လား၊ လုပ်ငန်းခွင်တွင် အရေးပါ
 အရာရောက်သူများသာ ပါရီသို့ ဇန်နဝါရီလနှင့် ဇူလိုင်
 လများတွင် သွားရောက်ခွင့်ရသည့်အေး

ကိုယ်ရေး ကိုယ်တော့ဘက်မှ ကြည့်လျှင် နားရက်အ
 ဆလိုအားလျှောက် ပေါ်လားပြီး နောက်ပြီး အချိန်သို့
 အခါသင့်ကလေး၊ ဂျိန်း ပြောသလို အက်စီနှင့် ခေတ္တ
 ယာယီခွဲခန့်ရခြင်းဖြင့် မိမိ၏ ပြဿနာများကို အေးအေး
 ဆေးဆေး စဉ်းစားခွင့်ရမည်၊ ရက်သတ္တ ငါးပတ်အတွင်း
 အက်စီကို မိမိ ဘယ်အတိုင်းအတေးအထိ သတိရ တမ်းတ
 မည်ကို သိလားလိမ့်မည်၊ အိမ်ထောင်သက် လေးနှစ်
 အတွင်း သူတို့နှစ်ယောက် သည်လေ့ကျက်ကြကြာ တစ်
 ခါမျှ ခွဲခန့်ခဲ့ဖူး၊ ခုလို ခွဲခန့်လျှင် ဘယ်လို ခံစားရမလဲ
 ဆိုတာ သိလားလိမ့်မည်၊ သည်ခရီးသည် မိမိအတွက်
 အကျိုးရှိသော ခရီးဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်း မိသည်
 ဘုရားသိကြားမလို သဘောဆိုင်ရာ ရောက်ခါနီး နောက်
 ဆုံး တစ်ခိုင်လောက်ကို လက်ပစ်ကူးပြီး ပြန်ပြေးလွှားခွင့်
 လေ့ကျက်အောင် မေ့ရင်ခွင့်မှ အိုင် မှေးစက်ချင်စိတ်

တွေ ပေါ်လာခဲ့ပါစေဟု ဘက်ဗာလီ တစ်ကိုယ်တည်း
 ဆုတောင်းနေမိ၏။

ညနေဘက် အိမ်ပြန်ရောက်လို့ ဆည်အကြောင်း ပြော
 ပြတော့ အက်ဒီ တကယ်ပင် လှိုက်လှို ဝမ်းသာဖြစ်သွား
 သည်။

ဒါ မင်းကို အကြီးအကျယ် အသိအမှတ်ပြု ချီးကျူး
 လိုက်တဲ့ သဘောပဲ အချစ်ခေ၊ မင်းအပေါ်မှာ မင်းဌာန
 တာ ဘယ်လို သဘောထူးတယ် ဆိုတာ ခွဲဟုဖြစ်နေစရာ
 ရှိတော့ဘူး၊ မင်းဟာ တစ်နေ့ကျ ဖက်ရှင် စီးပွားရေး
 လောကမှာ မရှိမဖြစ်တဲ့ ရောမ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်
 ဖြစ်လာမှာပါ၊ အဲဒါကို ကိုယ် အမြဲတန်း ပြောခဲ့တယ်
 မဟုတ်လား၊ ခု ဒီခရီးက အဲဒါကို အတည်ပြုလိုက်တာပဲ
 ပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား၊ အေးကွား၊ ကိုယ့် အာမခံ ကုမ္ပဏီ
 အလဲ ကိုယ်ကို ပါရီရွတ်ပြီး မစ္စဘာ ချစ်စတီယိုဒိုင်ယာ
 အတွက် အာမခံ စာချုပ်တစ်ခုလေးက ပျံ့ခိုင်းရင်
 ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ

သူ့မှတ်ချက်တွင် မနာလိုသံ မပါ၊ အခါတူးသံ
 ခွက်၊ ချစ်ဇနီးအတွက် ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်သံ ပါပါ၏။
 ချစ်ဇနီးနှင့်အတူ ခရီးထွက်လိုသည် သဘောဆန္ဒ ဆောင်
 ခဲ့၏။

သို့သော် တက်ဗာလီ ရင်ထဲမှာတော့ နှင့်တင်ထိုးကြီး
 သိပ်ပြာမသန့်၊ မိမိသည် သူနှင့် ဝေးရာသို့ အမြန်ဆုံး
 ခွက်ပြေးချင်နေသူ မဟုတ်လား။

နောက်တစ်ခါ ဆီရင်တော့ မောင် ကျွန်မနှင့်အတူ
ထွေးချင် သွားရမယ့်ပေါ့၊ ကျွန်မတို့ ဇူလိုင် နားကော်မှာ
သွားမယ်ဆို သွားနိုင်တော့ပေါ့။

ညီဘော် မိမိ၏ အတွင်းစိတ်ကို မောင် ထွင်းဖောက်
ဆီမြင်နေသည်ဟု ဘက်ဗာလီခံစားရသည်။ သည်လျှောက်
အိမ်မှလွတ်ပြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်းသို့ မိမိဘယ်
လောက် ထွက်ပြေး ချင်နေကြောင်း မောင်သိနေပုံရ၏
သို့သော်မမောင်က...ဟ...အဲဒါ... စဉ်းစားသင်တာပေါ့... ဟ
သေ ပြေ၏။

နောက်တစ်လအတွင်းမှာတော့ ဘက်ဗာလီသည် ပါရီ
ခရီးစဉ်အတွက် ပြင်ရ ဆင်ရ စီစဉ်ရပြင် ချာလပတ်လည်
နေသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း မြူကြွမဆုံး၊ တက်ကြွမဆုံး
သူ့သတင်းကို ကြားရတော့ ကုန်တိုက်မှ အရောင်း
စားရေးမကလေးများနှင့် ဝမ်းဗား ကြည့်နူး ကြရသည်
ယခုအခါ မစ္စတီနီမီးရီနို ဖြစ်နေပြီဖြစ်သော မစ်ဂီဒီ
လူကကဆို ကိုယ်တိုင်ကို ကျွေးပြီး ဝမ်းသားစကား
ဆိုသည်။ မစ်ဂီနှင့် စကားစပ်မိရင်း နီးလ် အကြောင်း
တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစပြောဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘက်ဗာလီ
ရင်ထဲ ဘယ်လိုမှမနေ၊ ထိခိုက်ခံစားမှုမရှိ၊ နီးလ်နှင့်ရှုတ်
မိသူအ ဘက်ဗာလီသီဆန်းမဟုတ်ဘဲ၊ အသွင်ခြားသည့်
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ၊ ဖရင့်ဘားရီးကို မြတ်နိုးလှ
ခဲ့သည့် ရိုးအလွန်းသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်
ပဲပေါ့။

သူ၏လက်ရှိဘဝမှာ ပါရီခရီးစဉ်ကို ငံ့မျှော်နေရခြင်း
နှင့် ထိုခရီးစဉ်မှ ထွက်ပေါ်လာမည့် အက်ဒီအေပီတား
ရှိသောအတောအထားများကို သိချင်စိတ်ကသာ ထွန်းမိုး
နေ၏။ အက်ဒီကတော့ သည်ရက်သတ္တပတ်များ အတွင်း
ခါတိုင်းထက်ပင် ပိုပြီး အတ္တ ကင်းနေသေးသည်။ တစ်
ညတွင်ထုနာ ဘက်ဗာလီအား ကြိုက်ရာ အဝတ်အစား
သေတ္တာတစ်လုံးရွေးဖို့ပြော၏။ သည်သေတ္တာသည် သူက
ပေးသော ခရစ္စမတ် လက်ဆောင်ဖြစ်မည်ဟုဆိုသည်။

အို...မောင်ရယ်၊ မောင်လက်ဆောင်က ဈေးကြီး
လွန်းပါတယ်။

အဝတ်သေတ္တာ တစ်လုံးတော့ မင်းမှာရှိခဲစချင်တယ်
လေ၊ မင်းမှာထိုက်သိုက်သန်တန် သေတ္တာတစ်လုံးမှရှိတခ
မှ မဟုတ်ဘဲ၊ နောက်ပြီး ကိုယ် ဝယ်ပေးနိုင်ပါတယ်ကွ၊
အာမခံ စားချုပ်ထစ်ခဲပေါ့က ကော်ခရိုင် မြက်မြက်
ကလေး ရုထိုက်တယ်လေ၊ အင်း...ကိုယ်လဲ နည်းနည်း
ထတ်ထားတော့မှ၊ နောက်တစ်ခါဆို အခန်းငှားခ အစ်
ဝက် ပေးပါရခဲစလို့ ကိုယ်ပြောနေမိတော့မယ်။

အက်ဒီအေပီ မထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အင်္ဂါတူးသံ
သေး စွက်နေသည်။ ဘက်ဗာလီဘာမပြန်မပြော၊ ခဏ
နေမှ တည့်ငြိမ်အေးချမ်းစွာဖြင့်...

အဝတ်သေတ္တာတစ်လုံး ရှိတော့လဲ ကေခင်းလာပေါ့
မောင်၊ မနက်ဖြန်ကျ ကျွန်မကုန်တိုက်မှာ ကြည့်လိုက်
မယ်လေ၊ ကျွန်မဝယ်ရင် လျှော့ဈေးနဲ့ ရမှာဆိုတော့သိပ်

ခွေးများထော့မယ် ထောင်ပါဘူး၊ မောင်ကော့...ခရစ်
ခေတ်လက်ဆောင် ဘာလိုချင်လဲဟင်'

'ဘဗမ္မလိုချင်ဘူး၊ မင်းဘယ်လေးစက် ပျော်နေတယ်
ဆိုတာတွေ့နေရသရွေ့ ကာလပတ်လုံး ကိုယ့်မှစ အစ
အရာရာ ပြည့်စုံပြီးသား ဖြစ်နေပါပြီကွယ်'

သူ့လေသံတွင် ထေ့ငေါ့သံမပါ၊ စွပ်စွဲသံမစွက်၊
သူ့စာ တကယ်ပင် ရင်ထဲအသည်းထဲက ပြောနေဟန်ရှိ၏။
ဪ...မောင်ရယ်၊ ငါ့သူ့ကိုကွဲရှင်းခွင့် စောင့်မည့်
ဆဲဆဲအထိ ဖြစ်နေတာ သူ့ မသိရှာပါကလားနော်'

ဘက်စားလီထ မိမိ ခရီးစဉ်အကြောင်း ယောက္ခမ
ဖြစ်သူ ဂျိန်းအား ပြောပြတော့ ဂျိန်းက ဝမ်းပန်းတသစ်
တုန့်ပြန် ပြောဆို၏။

'ဝမ်းသားလိုက်တာကွယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဝမ်းသာတယ်
ဆိုတာ သမီးနဲ့မေမေတို့ နှစ်ယောက်စလုံး သိတယ်လေ၊
ပြဿနာတွေကို လိပ်ပတ်လည်အားဖီ စဉ်းစားပြီး အခွင့်
အရေးတွေ အများကြီး ရထားပေါ့၊ မှန်မှန်ကန်ကန်သစ်
စဉ်းစားဆုံးဖြတ် သမီးရေ'

သီဆန် ဇနီးမောင်နှံသည်လည်း ဝမ်းသာလို့မဆုံး၊
'ပါရီဘုတ်လား၊ ပြင်သစ်ကိုပေါ့၊ ဟာ...ကြည့်စမ်း၊
ဖေဖေတောင် ပထမက မွှာစစ်အတွင်းတုန်းက မရောက်
ပူးခဲ့ဘူးကွ'

'အင်း...သမီးကို စောင့်ရှောက်ဖော် ရမယ့် မစွပ်
လက်ငင်ဂျာပါ သမီးနဲ့အတူရှိနေမှဆုံးဆိုတော့ တော်သေး

တာပေါ့ကွယ်၊ အမယ်လေး အင်္ဂလိပ် စကားတောင်
မပြောကြတဲ့ ဒေအတစ်ခုကို သွားရမယ်ဆိုတာ တယ်
မလွယ်လှဘူးနော်၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်း'

တက်ဗာလီနှင့် အက်ဒ်ဆို ရယ်မောကြသည်၊
'မေမေရယ်၊ သမီးသွားရမှစ အာဖရိကရဲ့အနက်ဆုံး
တောထဲကို မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်ပြီးပါရီမြို့၊ သူမြို့၊ သား
တော်တော်များများဟာ အင်္ဂလိပ်စကား ပြောတတ်ကြ
ပါတယ် မေမေရဲ့'

'ဟုတ်ပါတယ် မေမေရဲ့၊ မေမေ့သမီး မျက်စိလည်
လမ်းပျောက်နေရင် သူ့ကိုလက်ဆွဲပြီး အမေရိကန်သံရုံး
အရောက် လိုက်ပို့ပေးပါလို့ ရဲ့ တစ်သောက်ယေခက်ကို
အကူအညီတောင်းနိုင်တာပဲဟာ'

အယ်ဒီဝင်ပြော၏၊ သို့တိုင် အိန်ဂျသစ် ဘဝင်မကျ
သေး၊

'မင်းတို့ခါကိုရယ်ချင်ရယ်ကြလေ၊ ဒါပေမယ့် ပါရီမှာ
နှုတ်တွေ တော်တော်ကြီး ရှိနေသေးတယ်သို့ ငါကြား
နေရတယ်'

'ဟာ...သိပ်ဟုတ်တဖေပေါ့၊ နောက်ပြီးသူတို့က ဘက်
စာလီ အများဆုံးသွားမယ့် ဖက်ရှင် ဆိုင်ကြီးတွေထဲမှာ
ပုန်းနေကြတာဗျာ၊ အိန်ဂျသစ်ရယ်၊ ဒီလေဇက်တောင်
မအုစမ်းပါနဲ့ကွယ်၊ မင်းသမီးဟာ အိမ်တောင် ကျနေပြီ
ဖြစ်တဲ့ မိနိမသစ်ယောက်၊ နေခက်ပြီး အဝယ်လော်ရာထူး
ကို အပြည့်အဝရထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်၊ ခံစားလေ

သမီးကောင်းကို မြေးဦးကလေး၊ ထိုးမအပ် သေးသရွေ့
တလပတ်လုံး မင်းကသူ့ကို အရွယ်ရောက်ပြီလို့ ထင်မှား
မှ မဟုတ်ဘဲ

အခန်းထဲတွင် အနေရအထိုင်ရ ခက်လောက်အောင်
တိတ်ဆိတ် သွား၏။ ဟယ်လီသီဆန်သည် ဦးတည်ရာမှ
စလျှောက်ပြောရင်း ကောင်း လမ်းကြောင်းက နူးညံ့
သိမ်မွေ့ လှပသော အစိတ်အပိုင်းဆီသို့ ရောက်သွားသည်။
သူပြောသည်မှာ အမှန် အိန်ဂျလာ စောင်စားနေသည်
မှလည်း မြေးဦးချီရဖို့ မဟုတ်လား။

ဘက်ဗလီနှင့် အက်ဒ်သည် အိမ်ထောင်ဦး ကလေး
များတုန်းကတော့ သားသမီးကိစ္စကို ဆွေးနွေးခဲ့ကြ၏။
သူတို့ စီးပွားရေး မခိုင်သေးမီ သားသမီး မယူကြဖို့
စာတောတူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ စီးပွားရေးအဆင်ပြေချိန်
တွင်မူ ဘက်ဗလီ အလုပ်ဆက်လုပ်နေသည့်တိုင် ကလေး
ယူကြမည်ဟု ညီထမ်းသည့်။ သို့သော် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်
မှစ၍ ဆည်ကိစ္စကို သူတို့နှစ်ယောက် မဆွေးနွေးဖြစ်ကြ
တော့...။

'ငါလေးတွေ အကြောင်း ပြောလို ပြောရဦးမယ်
မနက်ဖြန်ကျ မှဆိုရင်၊ အေးလေ ... ရယ်အယ်လီယာဆန်
နဲ့ နေ့လယ်စာစားဖို့တောင် ချိန်းထားသေးတယ်။ မေမေ
သိရဲလား။ သူက သားသုံးယောက်တောင် ရှိနေပြီမေမေ
ရှဲ့ ချစ်စရာလေးတွေပဲ'

'အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရယ်စာ အသက်မွေး
ဝမ်းကျောင်း ပညာရှင်ဖြစ်ဖို့ဆိုတဲ့ တော်ဝင်တောင်အိအိ
စိတ်ကူးမျိုး စိတ်မကူးလို့ပေါ့'

'မဟုတ်ဘူး မေမေရှဲ့၊ အဲဒါက ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
အရမ်းချမ်းသာတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုရ
မယ်ဆိုတာ အစားဝါက်လို့ မေမေရှဲ့၊ မေမေ့ သမီးက
တော့ အဲဒီလောက် မလှင်ဘူးလေ'

အက်ဒ် အေးအေးသက်သာ ဝင်ပြော၏။ သည်တော့
ဘက်ဗလီက အက်ဒ်ဘက်မှ ကမ်းကုန်အိမ်၊ ကရကွယ်
ပြောဆိုသည်။ အခြားလူများခွေတွင် အက်ဒ်ဘက်မှ
ရပ်တည် ပြောဆိုတတ်သည်မှာ အကျင့်ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်
လား။

'ရှာသ် တစ်ယောက် သူ အသိုက်အသိုက်ကြီးနဲ့ ဘယ်
လောက်စိ ပျော်ရွှင် ရောင့်ရဲနေနေ သမီးကတော့ သမီး
အစနဲ့ သူ့ဘဝနဲ့ မလဲဘူးမေမေ၊ မိခင်ဘဝကို ခံယူရတာ
ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလောက်နဲ့
ကမ္ဘာကြီး ပြီးပြည့်စုံသွားတာ မဟုတ်သေးဘူး။ မိန်းမ
တိုင်းအတွက် မဟုတ်ဘူး။ သမီးတို့ဖို့ မိန်းမ တချို့ ကျ
တော့ တခြားအရာတွေပေါ်မှာ တည်ရှိပြီး ကျေနပ်နှစ်
သိမ့်မှု ရနိုင်ကြပါတယ်'

သူတို့၏ စကားလမ်းကြောင်းသည် အန္တရာယ်စက်
ကွင်းထဲ ဦးတည်နေမိပြန်ပြီ ဖြစ်၏။ သည်လဲခါးတော့
အက်ဒ်က ဝင်စာမယ်သည်။

ဘာတဲ့ ဖြစ်ဖြစ်လေ၊ အယ်လီယာဆန် မေခင်နှံက အရမ်းခင်စရာကောင်းပါတယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေတွေပါ။ ကျွန်တော်တို့ မင်္ဂလာဆောင်မှာတောင် သတ္တိသား သတ္တိသမီး အရံတွေ လူစီခွဲကြသေးတယ်လေ။ ဒီတော့ သူတို့ သားသုံးယောက် ရနေတာလဲ ကျွန်တော်တို့ ရထားတာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့က အလုပ်ရှေ့ပဲ။ စရိတ် မကျန်ဘဲ သားသုံးယောက် ရထားတဲ့ သဘောပေါ့လေ။

မိဘနှစ်ပါးထံမှ အိမ်အမြွန်လမ်းတွင် အက်ဒ်ဆည် ခါတိုင်းနှင့် တူတူထူးစွာ နှယ်ဆိတ်လဲ၏။ သူ ရင်ထဲမှာ ဘဝတွေရှိနေသည်ကို ဘက်ဗာလီ အတိအကျ သိနေပါသည်။ သူက ကလေး ချစ်တတ်သူ၊ တကယ်တော့ အယ်လီယာဆန် ညီနောင်များ ဆိုသည်မှာ မိမိတို့၏ ရင်သွေးရင်းချာများမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကိုယ့်ရင်သွေးရယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အစားထိုးလို့ရမှလဲ။ ခုလို အနေအထားမျိုးတွင် ဘက်ဗာလီက ကိုယ်ခန့် အရှိခံလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း အက်ဒ်ဆည် သိနေသည်။ ကလေးယူရေးကိစ္စကို မိမိက ဒီတစ်သက် စဉ်းစားချင်မှ စဉ်းစားလိမ့်မည်ဟု အက်ဒ် သံသယဝင်ချင်လည်း ဝင်နေလိမ့်မည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ၊ ဘက်ဗာလီ မိဘများနှင့် ပြောခဲ့ဆိုခဲ့သော စကားများကို အက်ဒ်ဆည် ပြန်မတောက်၊ ထိုအတူ ဘက်ဗာလီကလည်း မပြော။

* * *

ခရစ္စမတ် အကြိုညတွင်မူ သူတို့ ချစ်လှပါသည်။ ရင်းနှီးလှပါသည်ဆိုသော မိသားစုတွင် ကြမ္မာဆိုး ဝင်ခဲ့လေသည်။

ဂျော့ဖရီအယ်လီယာဆန်သည် ရှိကကရိမြို့တွင်ကျင်းပခဲ့သည့် လိုင်နိုးဆိုင်ရာ ကွန်ဖရင့်သို့ တက်ရောက်ခဲ့၏။ ခရစ္စမတ် သစ်ပင်ကို ကိုယ်ဆိုင်ပြင်ဆင် မွန်းမံရန် စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားသော ဂျော့ဖရီသည် ကွန်ဖရင့် အပြီးတွင် အချိန်မီ အိမ်ပြန်ရောက်ရန် ဝေယျာဉ်ဖြင့် ပြန်ခဲ့၏။ သူမီးလခသည် လေယာဉ်သည် နင်းမန်တိုင်းကြားမှ ထိုးပောက်ပြီး လခဂါဒီယာ လေဆိပ်နားသို့ ချဉ်းကပ်ရန် ကြိုးစားရင်း ပျက်ကျခဲ့သည်။ အသက်ရှင် ကျန်ရစ်သူ ခရီးသည်တစ်ဦးမျှ မရှိပေ။

ထိုသတင်းကို ရယ် ကြားသိရပြီး နာရီ အနည်းငယ်အကြာတွင် ရယ်၏ မိခင်က ဘက်ဗာလီထံ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားသည်။ အက်ဒ်နှင့် ဘက်ဗာလီ အပြေးသွား သွားကြသည်။

သူတို့ တွေ့လိုက်ရသည်မှာ ဧည့်ခန်းထဲတွင် စိတ်ချောက်ချားစွာ ထိုင်နေသော ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မုဆိုးမလေး။ သူထိုင်နေပုံက မလူစီမယုက။ ကြော်စင်စီစီ။ သူ့ခြေခက်သော မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ရှေ့မှာတော့ ဖြတ်သုတ်သင်ခြင်း မပြုရသေးသည့် ခရစ္စမတ် သစ်ပင်

www.burmeseclassic.com

ဘက်ဗာလီ သူ့ သူငယ်ချင်းဆီ ပြေးသွားသည်။ သူငယ်ချင်း နှစ်ဦးစလုံး၏ပါးပြင်များကို စိန္တီယားစေ ထည်မှာ ဘက်ဗာလီ၏ မျက်ရည်များ ရှိသကဲ့သို့ကြည့်စေ တာ တစ်ကိုယ်လုံး ဆေးဖက် တောင်တင်းနေပုံ၊ လှုပ်လှ မရ ရှားလို့ မရ၊ စကားပြောလို့မရ။

အဘိဓိက မစ္စစ်လ်ကို ဘေးနားသို့ ခေါ်ထုတ်ခဲ့၏။ ပြတ်သားသော သူ့အသံသည် ညင်သာ နူးညံ့နေ၏။ 'တစ်ယောက်သောက်ကစား အစီအစဉ်တွေ လုပ် နေပြီ ထင်ပါရဲ့'

'အလောင်းကောက်ဖို့ ကျော့ရဲ့အဖေ လိုက် သွားတယ် ကလေးတွေကိုစွဲ ဘယ်လို့စီစဉ်ထားလဲ'

'ဒေါ်ခေါ် သူတို့ကို မပြောရသေးဘူး၊ အက်ဒီ ရယ်၊ သူတို့လေးတွေ သိပ်ငယ်နေသေးတာတို့ပဲ တစ်နည်း အားဖြင့် ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ၊ ဖိလစ်တောင်မှ ဒီအပြစ် ဆိုးကြီးကို နားလည်ခံစားဘက်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မစ္စစ်လ် မျက်ရည်တွေတွေ ကျသား၏။

'ဘာဖြစ်လို့များ ဒီအပြစ်ဆိုးမျိုးတွေ ဖြစ်ရပါလိမ့် အက်ဒီရယ်၊ အူတို့ဗီသားစုဟာ သိပ်ပျော်၊ သိပ်ငယ်ပြီး သိပ်ချစ်ကြတာကလေး၊ လူ့ဘဝခရီးမှာ ပျော်ပျော်ကြ နေနိုင်ဖို့ သူတို့မှာ အားလုံး ပြည့်စုံပြီးသားကွယ်'

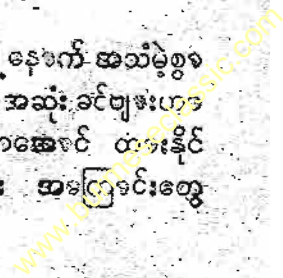
အက်ဒီက အဘွားကြီးကို ဖက်ထားလိုက်၏။ ဆင်း နေခက်ဆုံးတွေ သည်ခမေခွန်းတွေပေါ်လေး၊ စစ်ကစား

အတွင်းက မိမိကိုယ်မိမိ ထည်ခမေခွန်းတွေကိုပင် အကြိမ် ပေါင်း ရှာချိုပြီး စေးခဲ့၏။

ဂျိုးတို့၊ မိမိတို့ အန်တိုနီတို့ လက်စံဘို့လို့ သူ့သူငယ် ချင်းတွေဘာဖြစ်လို့ သေဆုံးကြရမှလဲ၊ သူတို့သည်လည်း ငယ်ရွယ်သူများပင်၊ လူ့ ဘဝမှာ ဆက်လက်ရှင် သန် နေပျော်သော သူများပင်၊ တချို့မှာ မုဆိုးမတွေ့ရင်သွေး တွေ ကျန်ခဲ့၏။ ခုလိုပဲပေါ့၊ တချို့ဆို အချစ် ဆိုတာ ဘာမှန်းပင် သိခွင့်မကြုံလိုက်ကြ၊ ယုတ်စွဲအဆုံး စစ်သား တွေ သေကြရတာကမှ အကြောင်းရင်း ရှိသေးသည်ဟု အက်ဒီ ကြောက်စွာ စဉ်းစားမိ၏။

ယခု ကျော့၏ အသက်ကို နှုတ်ငင် ယူသွားတာမျိုး၊ ကတော့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့လွန်းသည်။ အကြောင်း တရား မဲ့ လွန်းသည်။ သူ့ကို လိုအပ်သူတွေ ရှိနေသည်။ သူ့ကို မော့ကြည့်သူတွေ ရှိနေသည်။ သူ့ကို မြတ်နိုးတွယ်တစ သူတွေရှိနေသည်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မော ကျခန စောစောလေးငယ် သုံးဦးသည် သူတို့၏ မွေးသံပင်ကိုပင် မှတ်မိတော့သည်မဟုတ်၊ သူတို့လေးတွေနှင့် ရသီအတွက် အက်ဒီအသည်းထဲ နင့်နေအောင် နေကျည်၊ ကြေကွဲမိ သည်။

သူ့ မျက်လုံးတွေ မှိတ်လိုက်၏။ ထို့ နောက် အသံမဲ့စွာ စကားပြောနေမိ၏။ ကျော့... ယုတ်စွဲအဆုံး ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျား အမျိုးသမီးကို ဖိတ်ချမ်းသာအောင် ထားနိုင် ခဲ့ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျား အကြောင်းတွေ

အချားကြီး ပြောစမှတ် ဖြစ်လောက်အောင် ထားနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ရုသ်၏ ကုလားထိုင်နံဘေးတွင် ခူးထောက်ထိုင်ပြီး ရုသ်၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဘက်ဗာလီဆီသို့ သွားသည်။ အောက်ဝင်ခန်းမှ ဖိစီးနေသော နုနယ်ငယ်မုဆိုးမလေးနံဘေးတွင် ခူးထောက်သည်။ ပြီးတော့ ရုသ်၏ပါးနှစ်ဘက် ကြင်နာယုယုစွာ မွှေးကိုင်လျက်....

‘သူဟာ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ အတွက် သာအတော်ဆုံး လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး ရုသ်။ လူတိုင်းလူတိုင်း အတွက်ပါ အတော်ဆုံး လူသား ဖြစ်ခဲ့တာပါ’

ရိုးစင်သော စကားလုံးလေးမျှေးက မျက်ရည်တာက မျှေးကို ကျိုးပေါက်သွားစေ၏။ ဘက်ဗာလီက သူးသွယ်ချင်းကို ထွေးပွေ့ထားသည်။

‘ငါတို့ သိပါတယ်ကွယ်၊ နှင့်အနားမှာ ငါတို့ ရှိနေပါသေးတယ် ရုသ်၊ ငါတို့ရှိနေပါသေးတယ်’

ဘက်ဗာလီ ထပ်ခါတလဲလဲ ရေရွတ်နေ၏။

‘ကွင်းမေရီ’ ခေါ် သို့ တက်သည် လျှောက်ပေါ်တွင် အက်ဒ်အား နှုတ်အက်အနမ်း နမ်းရင်း ဘက်ဗာလီ နေ့ခက်ဆုံးပြောသည်။ စကားမှစ....

‘မောင်၊ အချိန်ရရင် ရသလို ရုသ် ကိုသွားတွေ့လိုက်ပါကွယ်၊ သွားမယ်မဟုတ်လား တင်’

‘စိတ်ချပါ၊ သွားပါမယ်၊ သူ့အတွက် သိပ်စိတ်ပူမနေပါနဲ့ကွယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဇာတင်းပတ်တွေအတွင်း သူ သိသိသာသိကြီး ထိန်းနိုင်လောက်ပါ။ သူဟာ တော်တော်ကြီးကို စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်တယ်၊ မင်းလုပ်’

ဘက်ဗာလီ ခေါင်းခါသည်။

‘မဟုတ်ဘူး၊ ရုသ်ဟာ စိတ်ဓာတ်မကြံ့ခိုင်ဘူး၊ နေ့ခက်ပြီး သူက ကျွန်မနဲ့ တစ်စက်မှ တူတာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့မှာ ဖာနတွေ သိက္ခာတွေအများကြီးရှိတယ် အက်ဒ် ဒါပေမယ့် သူကမောင်နဲ့ ပိုတူတာ အတွင်းစိတ်ကျတော့ သူဟာ နုတယ် ညင်သာတယ် ထိခိုက်လွယ်တယ် မောင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဟန်လုပ်နေကြတာ ဒါပေမယ့် တိုးဆိုတိုက် ဟန်မျိုး လုပ်နေတဲ့ မောင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကျွန်မကိုဘယ်လှည့်စားလို့ ရမလဲ’

အက်ဒ်တသူ ကို တအံ့တဩကြည့်၏ ကျန်နှုတ်ဆက် စကားလေးက နည်းနည်းဆန်းနေသည်။

‘ကိုယ် မကြာမကြာ သွားပါမယ် ဒီ ကိစ္စကြောင့် ချင်းစိတ် စနေခင်စနင်း မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ဖြစ်ပြီဆို ကိစ္စတွေကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပြန်ပြင်လို့ ရတော့တာမှ မဟုတ်’

သဲအစ ရုသ်အနနဲ့ အထောက်ကိုခရုံပေါ် ခါကို သူသိ
အယ် လုပ်လဲလုပ်နိုင်တယ် ဒီလိုလုပ်ဖို့ကြိုလှစေတဲ့လူသား
တွေထဲမှ ဒါ့ ပထမဆုံး မဟုတ်ပါဘူးလေ

ဘက်ဗေလီ ခုလှေခက်လေသံ ကြေကွဲ ခန့်ပုံမျိုးကို
အက်ဒ် တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးခဲ့ပေ။

ဟင်အင်း သူ့ဟာ ပထမဆုံး လူသား မဟုတ်ဘဲ
နောက်ဆုံး လူသားလဲ မဟုတ်ပါဘူး

ထိုနောက် အပြောင်းအလဲမြန်စွာဖြင့် အက်ဒ်ကိုပြုံး
ပြလိုက်၏။

‘မေခင်ကိုယ် မောင် ဂရုစိုက်နော် ကျွန်မဆီကို လဲ
မကြွေးမကြာဆက်သွယ်ပါ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါပြီဗျာ မင်းလဲကိုယ့်ကိုကိုယ် ဂရုစိုက် သိလား
ကိုယ်ကတော့ မင်းကို လွမ်းနေမိမှ အချစ်ရေ’

ဘက်ဗေလီ သူ့ကို နမ်းလိုက်မြှန်၏ ဆည်တစ်ကြိမ်
တော့ပို၍ ပြင်းလှသောအနံ့ပေး။

အက်ဒ်ရင်ထဲတွင် ဘက်ဗေလီ ထွက်ခွာ လွှားမှားကို
ရုတ်တရက် စိုးရိမ်လှ၏ မိမိသည် သူ့ကိုစွန့်လွှတ်ကောင်း
စွန့်လွှတ်ရ ပေလိမ့်မည် မိမိ၏ ပထမ ဦးဆုံး အလုပ်
အကြောင်း လိမ်ပြာခဲ့စဉ်က စိုးရိမ်စိတ်အတိုင်း ငှင်း
စိုးရိမ်မိ၏။

ထိုစဉ်ကဆို သူသည် ဘက်ဗေလီနှင့် ဝေးကွာပြု
တွင်လည်ရမည့် ဘဝအရေးကို တွေးမကြည့်ဝံ့လောက်

အောင် စိုးရိမ်သောက ပွားခဲ့၏။ ယခုလည်း ထိုစဉ်က
အတိုင်းအတာထက် မလျော့တော့ ခံစားချက်မျိုးကို
ခံစားနေရပြန်ပြီ။

ယခုတစ်ကြိမ် ခံစားချက်က မိမိ၏ ပြင်းထန်စွာခင်း
ပြင်းလန်နေပေမည်။

(၉)

၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇန်နဝါရီလကုန်ပိုင်း။

ပါရီမြို့သည် လူ့ဇာတိလည်ပတ်သူများ ထာဝရဇာတိ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ကြုံတောင့် ကြုံခဲ ဂုဏ်အင်္ဂါ နှစ်ရက်ဖြင့် ပြည့်စုံနေ၏။ အဆိုပါ ဂုဏ်အင်္ဂါ နှစ်ရပ်မှာ မသိမသာကလေး စိတ်ကူးယဉ်စရာ ကောင်းနေခြင်းနှင့် ချိုသာစွာ မြှူညို နေခြင်း၊ အဆိုပါ ဂုဏ်အင်္ဂါ နှစ်ရပ်နှင့် ပြည့်စုံအောင် ဆောင်းဦးရာသီကပင် ကူညီ ပံ့ပိုးပေးနေ ၏။ နွေးထွေးစွာ ထွက်ပြုပေးနေသော နေမင်းကြီး ကြောင့် အံ့ဩဝမ်းသာ ဖြစ်ကြရသည့် ကော်ဖီဆိုင်ရှင် များသည် ရှမ်းအဲလီဆီသမ်းမကြီး၏ လမ်းခဏား ပလက် ဖောင်းများ ပေါ်တွင် ကော်ဖီ စားပွဲဝိုင်းကလေးများကို ထုတ်ခင်းထားကြ၏။

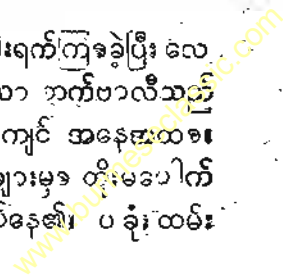
ပါရီမြို့ကြီးသည် နဂိုပုံမှန် အခြေအနေသို့ ပြန်ရောက် လာပါပြီဟု ပါရီ မြို့သူမြို့သားများကတော့ အချင်း

ချင်း ပြောကြသည်။ ဂျာမန်များ လက်အောက်မှ လွတ် မြောက်ပြီး ဝါးနှစ်တစ် ကလေးအတွင်း သူတို့သည် နာဇီ စစ်ဖိနှပ်ရာများကို ကြိုးစား ဖျောက်ဖျက်ခဲ့ကြ၏။

ဒေတာ့ ဟိုတယ်ကြီးတွေတွင် ခရီးသွား ဧည့်သည် များဖြင့် ပြန်လည် ပြည့်နှက်နေပြီ။ အကောင်းစား စားသောက်ဆိုင်များကလည်း စစ်ကြိုခေတ် စားကောင်း သောက်ဖွယ်များ ပြန်လည် ရောင်းချနေပြီ။ မြို့တွင်း သမ်းတွေပေါ်တွင် စက်ဘီးများအစား မော်တော်ကား များကို ပြန်လည်မြင်တွေ့နေရပြီ။ မြို့တော်၏ ကျက်သရေ ဆေခင် ဖြစ်သော ဖတ်ရှင်ပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်ကြီးများ ကို ယခင်ကအတိုင်း တေးကံပြောင် ခမ်းနားစွာ ပြန်လည်း ဖွင့်လှစ်ထားကြသည်ကို တွေ့ရသည်မှာ စိတ် ချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းလှပေစွာ။

တစ်နှစ်လျှင် နှစ်ကြိမ်၊ ဇန်နဝါရီလနှင့် ဇူလိုင်လတွင် ညှဉ်းကားလေ့ ရှိသည့် ပါရီမြို့သည် ယခုအခါ ကုန်တိုက် အဝယ်တော်များ ဖက်ရှင် အယ်ဒီတာများ၊ အသည် အလိပ် ထုတ်လုပ်သူများနှင့် ခြေချင်းလိမ် နေကြပြီ ဖြစ်၏။

'ကွင်းမေရီ' သဘောပေါ်တွင် ဝါးရက်ကြံခဲပြီး လေ ဖာဗာသို့ ရထားဖြင့် ရောက်လာသော ဘက်ဗာလီသည် လှုပ်ရှား တက်ကြွလှသော ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထား ကို ခံစားလို့ ရနေသည်။ စင်္ကြံလမ်းများမှ တိုးမပေါက် လောက်အောင် လူတွေ ကျပ်ညပ်နေ၏။ ပခုံးထမ်း

အလုပ်သမားများကို ရှာလို့မရ၊ သို့သော် အလုပ်လုပ်ရာမှာ စိတ်ဝင်စားလုံမရသည့် အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို ဆိလီဗီယာ တွေအောင် ရှေးနိုင်ခဲ့၏။ အငှားကားဂိတ်သို့ ရောက်တော့လည်း ခရီးသည်တွေ တစ်ပုံကြီး တန်းစီနေသည့်ကို မထွေမ၏။ နေ့စဉ်ဆုံး ပခုံးထမ်းအလုပ်သမား၏ အကူအညီဖြင့်ပင် အငှားကား တစ်စီးရသည်။ ကားပေါ်ရောက်ပြီး သုံးမိနစ်ခွဲခွဲကြားအခင်း ရှမ်းပြုမှု သူတို့ 'ဆန်ရယ်ဂျီ' ဟိုတယ်သို့ သွားလို့ကြောင်း ယဉ်မောင်းသဘောပေါက်သွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆိလီဗီယာ ဧဝါသတွေ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်နေပြီ။

စိတ်ကို လျှော့ထားလိုက်ပါ မေရယ်၊ ကျွန်တို့ မကြာခင် ဟိုတယ်ကို ရောက်တော့မှာပဲ။ ယမကတစ်ခွက် သောက်ပြီး ရေခန်းခန်းလေးနဲ့ ရေချိုး လိုက်ရင် မေစိတ်လက် ပေါ့ပါသွားမှပေါ့၊ အို... မေရယ်၊ ကျွန်မတော့ ကျွန်မ ပါရီကို ရောက်နေတယ် ဆိုဘဲတောင် ယေခိုင်ဘူး၊ ပျော်စရာမကောင်းဘူးလားဟင်'

'ဘုရား ပျော်စရာ ခံကောင်းတာလဲ၊ လူတက် နင်းပြုသေမှာ စိုးရိမ်နေရတဲ့ ဘူတာရုံနဲ့ သူများထက် ပိုပြီး ဇောက်ဆူးပေးထားကိုပဲ မျက်နှာ တံထွေးနဲ့ ထွေးတော့မလို့ လုပ်သွေးတဲ့ အလုပ်သမားနဲ့ တွေ့ရတာလေး အဲဒါ ပျော်စရာလား'

'ခရက်မိုင်းအတွင်း မေပင်စိလ်ဗေးနီးယား ဘူတာကို ရောက်မှူးလားဟင်'

ဆိလီဗီယာ မဖြူးချင်ဖြူးချင် ဖြူးလိုက်၏။ 'ဟုတ်ပါပြီ မင်းကတော့ ပါရီကို ချစ်ဖို့ စိတ်ဆုံးပြတ်ထားတာကိုး၊ မေ ဘာပြောပြော မင်း နားဝင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အေးပါ။ တစ်ခု ရှင်န ချီလောက် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အလုပ်လုပ်ရပြီး နောက်တစ်ပတ် အကြားကျမှ မင်း ဘယ်လိုခံစားရသလဲဆိုတာ ပြောပြ သိလား'

'ကျွန်တော့ မိနစ်တိုင်း မိနစ်တိုင်းမှာ ပျော်နေတာပဲ။ အလုပ်ပင်မန်းမယ် ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပင်ပန်းရကျိုး မနပ်ဘူးလား မေရယ်'

မြို့လယ် လမ်းမများတစ်လျှောက် တရကြမ်းမောင်းလာသည့် အငှားကားလေးသည် သူတို့နှစ်ယောက်အား ခိနှိမ်အနည်းငယ်အတွင်း ဆန်ဂျယ်ရီ ဟိုတယ်ရှေ့သို့ ရောက်အောင် ပို့ပေးသည်။ သူတို့အား လှိုက်လှဲပျူငှာသော တံခါးမှူးနှင့် တယ်လီဖုန်းစက်ခလုတ်ခုံနေခတ်တွင် ငိုနေသော စာရေးမလေးက ဆီးကြို နှုတ်ဆက်သည်။ သူတို့အတွက် ရောက်နှင့်နေသော အကြောင်းကြားစာများ၊ ပြပွဲဖိတ်စာများ တက်ပလီ လက်ထဲ ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် ပက်ကျီ၏ လျှင်မြန်မှုနှုန်းဖြင့် ရွေ့လျာသော ဓာတ်လှေကားဖြင့် အပေါ်ထပ် တက်ခဲ့ကြသည်။

တံခါးမှူးက သူတို့ကို ညွှန်ခန်းတစ်ခန်းနှင့် အိပ်ခန်းကျည်းကျည်း တစ်ခန်းပါသည့် ဟိုတယ်ခန်းထဲသို့ လှမ်းပြုဆင်ဆောင်သွားသည်။ ညွှန်ခန်းကို ဘယ်ဘေးလီ မမြင်

ဖူးသည့် အဖိုးတန် ရွေးချယ်ခွင့်ပစ္စည်းများဖြင့် ပြင်ဆင်ခင်းကျင်းထားသည်။ အခန်းထဲတွင် ဖက်ရှင်ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင် ပိုင်ရှင်များ ပါရှိရှိ စဲလ်ဘီ ကုန်တိုက် အဝယ်ဌာနခွဲ တာဝန်ခံနှင့် ဖက်ရှင် ဂျော့ဇင်း ထုတ်ဝေသူများ ထံမှ ပေးပို့ထားသည့် ပန်းစည်းများဖြစ် ပြည့်လှနေသည်။ ပန်းတွေမှာ အဆင်စုံ၊ အသွေးစုံ၊ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ သို့မဟုတ် လှသည်။

ဘက်ဗာလီ အခန်းထဲ ရောက်ပြီး ကုတ်အင်္ကျီပင် ချွတ်နိုင်သေးတဲ့ ပြတင်းပေါက် များ ဆီ ပြေး သည်။ တံခါးတွေ ဖွင့်သည်။ ထို့နောက် လေသာဆောင်ခလေးပေါ် ဆို ထွက်လိုက်သည်။ သူ့ ရှေ့မှာ ပါရီမြို့ရှိ တိုက်တာ အိမ်ခြံမြေများ၏ ခေါင်မိုးခွေ၊ စိန့်မြစ်ကြီးကိုလည်း မြင်ရသည်။ မိုးကောင်းကင်ထဲသို့ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထိုးဝင်နေသည့် အိမ်ထဲ မျှော်စင်ကြီးတို့လည်း မြင်ရသည်။

‘ဆီလီယာ၊ ဒီမှာလေကြည့်ပါဦး မမရဲ့’

‘မမ မြင်ဖူးပြီသား၊ အထဲပြန်ဝင်ပြီ၊ တံခါးတွေ ပိတ်ထားစမ်းပါဦး၊ မင်းလုပ်ပုံနဲ့တော့ နှင်းဆီပန်းတွေ ညှိုးကုန်ခဲ့တာမှာပဲ၊ နေ့ခင်းပြီး ‘ဟာပီ’ မဂ္ဂဇင်းရဲ့ ညှို့အံ့ပွဲကို မသွားခင် ဖယ်လီဖုန်းဆက်စရာတွေ တစ်ပုံကြီးရှိ သေးတယ်၊ အမယ်ခလေး...တယ်လီဖုန်း ဆက်ရမှာတောင် ကြေးကမ်းပါရဲ့၊ အေးကံထပ်က အော်ပရေတာမကလေး ကြည့်ရတာ တစ်စက်ကလေးမှ သွက်သွက်သက် သက် ရှိပုံ မရဘူး၊ အင်း...ဒီမြို့က တယ်လီဖုန်း အော်ပရေတာတွေ

လဲ အပြိုင်အဆိုင် မရှိဘူး ထင်ပါရဲ့၊ ဒီကေခင်မလေး ညည့်ရတာ အမြဲတမ်း ပြင်ဆင်ပိုင် မှူးနေပုံရတယ်၊ အေးလေ...မမထင်တာတွေတော့ ဒီတစ်မြို့လုံး ဒီလိုပဲ မှူးနေ ညတာမဲ ထင်ပါရဲ့’

ဘက်ဗာလီ မဝင်ချင်ဝင်ချင်ဖြင့် အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ ပြင်ဆင်တစ်ပြည့်လုံး ယစ်မှူးနေသည့် ဆိုလည်း မီးစာနာ သဘောပေါက်ပါသည်။ ဘာကြောင့်ဆို မိမိ ညည်းလည်း ယစ်မှူးနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

အသေပါဝါက ဘက်ဗာလီနှင့် ဆီလီယာတို့ထက် သစ်ပတ်စောပြီ၊ ပါရီသို့ ရောက်နေသည့် ဆောင်းဦးထပ် အရောင်းအဝယ် အလုပ်များ မရှုပ်မီ ဖြတ်စရာ အလုပ်တွေ ရှိနေ၏။ စင်စစ် ဖက်ရှင် ပြုပွဲများမှာ သူ့အတွက် ဆည်လောက် အရေးကြီးလှသည် မဟုတ်၊ သူ့အဓိကထားပြီး လစာရောက် တွေ့ဆုံသည်မှာ ပြင်ဆင် အဆင်အလီပီ ထုတ်လုပ်သူများ၊ သူတို့ဆန်းသစ် တီထွင် ထားသည့် ပုံစံသစ်၊ ဒီဇိုင်းသစ်နှင့် အထည်အလိပ်များ

၁၈၀ ခြင်္သေ့

ကိတ်ယူပြီး အခရိကတွင် ဆင့်ပွားထုတ်လုပ်ရန်ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် အသားသည် အခြားအခြားသော အထည်အလိပ်များထက် ပြင်သစ်ပြည်ဖြစ်ပို့နှင့် ဘရိကိုတ်များကို အကြီးအကျယ် ဝယ်ယူသူဖြစ်၏။ သည်တော့ ပြင်သစ်ဖက်ရှင် လုပ်ငန်းရှင်များက သူ့ကို လှိုက်လှဲပျူငှာ ခံရီဦးကြိုလေ့ရှိကြသည်။

ပြောသောပြောရသည်။ သည်အလုပ်တွေ လုပ်ရတာ ငြီးငွေ့နေပြီ။ သည်အလုပ်တွေ လုပ်ရဖန်များလွန်းတော့ ဒါတွေလုပ်ရတာ ဟိုနားသည်နား ခရီးသွားသလို ဖြစ်နေသည်။ သို့မဟုတ် ဒါတွေသည် သူ့လုပ်ငန်း၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု မဟုတ်လား။ သူ့ပုံရိပ်၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု မဟုတ်လား။

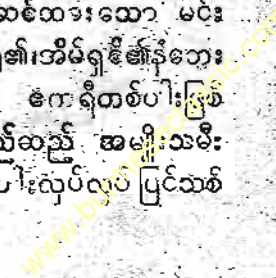
နယူးယောက်မှာဆို သူသည် ဖက်ရှင် လောကသားများနှင့် အခရာမဝင်၊ သူသည် မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာချုပ် တစ်ဦးနှင့် ကိုလိုနီ ဟိတ်ဟိတ်တွင် နေလယ်စာ စားကောင်းစားမည်။ ဒါမှမဟုတ် 'စားမြန်ရိပ်သာ' တွင် ထိပ်တန်း ကုန်တိုက် ဥက္ကဋ္ဌ တစ်ယောက်နှင့် ညစာ အတူစားကောင်း စားမည်။ သို့သော် များသောအားဖြင့် အပြင်သိပ်ထွက်လေ မရှိ၊ လူကြား သူကြားထဲတွင် တွေ့ရလေ မရှိ၊ ဖက်ရှင်ပြပွဲများ ကျင်းပချိန်ကျမှသာ သူက ပြင်မကမ္ဘာထဲ ဟိုးဝင်လေ ရှိ၏။ ထိုအချိန်ကျမှ တစ်နှစ်လျှင် ဆယ်တစ်လလုံးလုံး ကိုန်းကြီးခန်းကြီး နေလေ့ရှိသော

အသားပါဝါကို အောက်ခြေ လူတန်းစားများ မြင်တွေ့ခွင့် ရသည်။

သည်နှစ် ဇန်နဝါရီကတော့ စိတ်ဆင်းရဲစရာကောင်းလှသည်။ လူထုပရိသတ်ထဲ မဝင်ချင်၊ ဖက်ရှင် လောကသားများက မိမိ၏ ဇနီးဟောင်းကို သတိရစေသည်။ သည်လိုပွဲလမ်းသဘင်မျိုးကို မရရှိလင်္ကာတော့ နှစ်သက်ပေမည်။ အေးလေ... ကြိုက်ချင်မှစည်း ကြိုက်မှာပါဟု အင်္ဂါ တူးစွာ တွေး၏။ တောက်ညှော်မီးခဲ စာရဲရဲ ဖြစ်နေသည် ကိုယ်မာန်ပြမယ် အသစ်ကလေးတွေကို မာရီလင် ကြည့်ချင်မှာ မဟုတ်။ သည်သူ 'ဟာပါရဲ့ ဈေးခင်း' မဂ္ဂဇင်းမှ ကာကေထပြုပြီး ကျင်းပစေ့ညှော်ခံပွဲသို့ ကိုယ်မာန်ပြမယ် အသစ်ကလေးတွေ အများကြီး လှကြလိမ့်မည်။

သို့ဖြင့် 'ဟာပါရဲ့ ဈေးခင်း' မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ နေထိုင်ရာ သမိုင်းဝင် အိမ်တိုက်ကြီးရှိရာ သို့ လာခဲ့သည်။

သူက ကျင့်သားရထေးသော အကြည့်ဖြင့် ခန်းမကြီး အစ်ခုလုံးကို အကဲခတ်လိုက်၏။ ထိုနောက် အိမ်ရှင်ရှိနေရာသို့ ဦးတည်လျှောက်ခဲ့၏။ အိမ်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးကတော့ အလွန်အကျွတ်စား ပြင်ဆင်ထားသော မင်းပရိသတ်အသယ်တွင် မွန်းကျမီနေပုံရ၏။ အိမ်ရှင်၏နံဘေးတွင် လက်လီအရောင်းလောကတွင် ဇီဝရိတစ်ပါးဖြစ်သူ အသက် ရှစ်ဆယ်ရှိ ခန့်ခန့်ထည်ထည် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ဖက်ရှင်ပုံစံထုတ်သူ ပါးပါးလှုပ်လှုပ် ပြင်သစ်

အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် မဂ္ဂဇင်းအဖတ်ပုံဆရာတစ်ယောက် ရုပ်နေကြသည်။ အားသားက မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ ဖြစ်သည်။ အိမ်ရှင်အမျိုးသမီး၏ ပါးနှစ်ဖက်ကိုနှမ်းပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ အမျိုးသမီး၏ လျှို့ဝှက်အပြုံးဖြင့် ပြုံးပြပြ... နှံ့ကြော်... တစ်ဝန် ကျေသားပဲ

ဖရန်ဆက်စကား ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ ဗျာတချို့ ညွှန်ခံပွဲတွေဟာ ငြိငွေစရာအောင်းတာ မှန်တယ်။ ခါပေမယ့် ရင်ဗျား ညွှန်ခံပွဲက ဘယ်တုန်းက ဒီလိုဖြစ်ဖူးလို့လဲ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားညွှန်သည်တော် စားရင်းထဲက ပြုတ်ကျခဲ့မှာ စိုးရိမ်နေတာဗျာ

ရှင် ပြုတ်ကျချင်း ကျရင်တော့ ဒီအိမ်ကြမ်းပြင် အပေါက်ထဲထဲ ပြုတ်ကျမှ အစောစောရေ ဒီအခန်းထဲက နောက်ထပ် လူတစ်ယောက်လေ့စက် ထပ်ဝင်လေ့တား ကြမ်းပြင်က ပြိုကျတော့မှာပဲ

အားသား ပြုံးလိုက်၏။

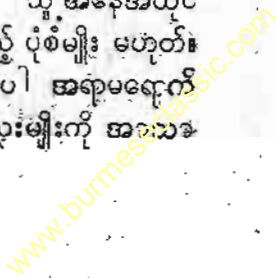
အောက်ထပ်က လူတွေက ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှိပဲ စေလို့ပဲ ဆုတောင်းကြတာပေါ့ဗျာ

တယ်မထင်ပါဘူးရှင်၊ ဒီဒေသခံတွေက ရှင်လိုပဲရှင် လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အရက်စုံ ညွှန်ခံပွဲတွေ လုပ်တာမျိုးကို သိပ်ကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး။ အေးလေ... သူတို့ကိုယ် အပြစ်ပြောလို့ မရပါဘူး။ မယဉ်ကျေးသေးတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းကိုး

နောက်ထပ် ညွှန်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာသဖြင့် အနှင်မဲ့ စကားများ ပြောနေရခြင်းအလုပ်မှ သတ်သား သွားသည်။ ရှန်ပိန် ဖန်ခွက်များဖြင့် ညွှန်သည်များအား လိုက်လံ ညွှန်ခံနေသော စားပွဲထိုးများကို ဥပေက္ခာပြုပြီး အရက်စောစင်တာ ရှိရာသို့ အာသာလွှာခဲ့သည်။ ထို နောက် ဗော်လ်ကစားနှစ်ပတ်မှာသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သူ့ကို သတိပြုမိလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ယောက်တည်း၊ ပြုစုပေးပျက်နားမှုမှ တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ် ရပ်နေသည်။ သူ့ကြည့်ရတာ အားဖင်မဲ့နေပုံ မျိုး မဟုတ်။ စိတ်ကျဉ်းကျပ် နေပုံမျိုးလည်း မပေါ်။ ညည်အစား တင်စုံတစ်ရာကို တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်နေသည့် တလေးငယ်တစ်ယောက်၏ ပုံစံမျိုး။ ရုပ်သေး တစ်ပွဲကို ကြည့်နေရသည့် ကလေးတစ်ယောက် အံ့ဩစိတ်ဝင်စား နေပုံမျိုး။

အားသားက အမျိုးသမီးကို တစ်မိနစ်လေးခန့် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။ ချေးသည်။ လှတော့မလှ၊ သို့ပေမယ့် ဖမ်းစားနိုင်စွမ်းသည့် အရည်အားသွားတစ်မျိုး ရှိနေသည်။ အခန်းထဲရှိ အသံစူးစူးဖြင့် အချို့ သာလွန်နေသော မိန်းမ များနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေသည့် သူ့အနေအထိုင် ကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်။ မိမိကြိုက်သည့် ပုံစံမျိုး မဟုတ်။ အနေအထိုင် ကုပ်လွန်းသည်။ အရေးမှပင် အရာမရောက် သလို လျှို လွန်းသည်။ သည်မိန်းကလေးမျိုးကို အားသား ၁၀၇ စိတ်မဝင်စား။

သို့တိုင်....

အမျိုးသမီး ဖန်ဆင်းထားပုံရသည့် အလိမ္မော်ကျွန်း၊ ကလေးပေါ်သို့ မိမိပါ တက်ရောက်မိပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

‘ဟိလို... ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် မဆုံးပူးသေးဘူး ထင်တယ်၊ ကျွန်တော် အာသာပါစပါ’

အမျိုးသမီးက သွယ်နွဲ့သော လက်ကလေး ကမ်းပေးသည်။

ဘက်ဗာလီရစ်ချ်မန်ပါ’

အာသာက အမျိုးသမီးလက်ကို မနှမ်းဘဲ ဆွဲတိုင်နှုတ် ဆက်သည်။

‘သိရတာ ဝမ်းဆူပါတယ်၊ ခင်ဗျားက မဂ္ဂလင်၊ လောကကလေး’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မက ဝယ်လ်ဘီရို အဝယ်တော်ပါ၊ ရှင်က ဘွဲ့ရလုပ်လဲဟင်’

‘သည်အေးခွန်းက သူ့ကိုအမျိုးသွားစေသည်။

‘ကျွန်တော်က အသည်အလိပ်တွေ ထုတ်လုပ်ပါတယ်’ ဘက်ဗာလီ မျက်နှာခန့် သွေးသည်။

‘ကြော်... အဲဒီ အာသာပါဝါလေး၊ ကျွန်မ ရှင် အကြောင်း ကြားဖူးနေပါတယ်’

‘ခင်ဗျား ကြားဖူးတဲ့အကြောင်းတွေတွေ ကျွန်တော် မေးမနေအောင်ပါ ဘူးဗျား၊ ခင်ဗျားကြားရတဲ့ အကြောင်းတွေဆိုတာ မုသားတွေ ချည်းပဲ၊ မဟုတ်မမှန် စကားထဲ

ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့် အတွင်းစိတ် အမှန်က အဘာကောင်းတယ်၊ ရိုးသားတယ်၊ ဟန်အောင်တတ် အလုပ်ကိုခါးကျိုးအောင် ကုန်းလုပ်ပြီး ခပ်စုတ်စုတ် နေတတ်တယ်’

‘ကျွန်မ ကြားရတာတွေလဲ အဲဒီအတိုင်း အတိအကျ နဲ့’

အာသာ ရယ်မောလိုက်မိ၏၊ ရက်သတ္တပတ် များစွာ တွင်း ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ရယ်မောမိခြင်း။

‘ခင်ဗျား ပါရီကိုလာတာ ဒါ ပထမဦးဆုံးအခါက ရယ်မယ်၊ မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်မြင်ဖူးနေရ

ပထမဆုံးမှ တကယ်ကို ပထမဆုံးပါပဲ၊ ဒီလိုလေးရ ရင်ဖို့ ကြည့်နဲ့စရာပဲ၊ ကျွန်မ ဒီကိုရောက်နေတယ်ဆို

ယုံတောင် မယုံနိုင်ဘူး၊ ပါရီကိုရောက်ဖူးဖို့ စိတ်ကူး အိပ်မက်တွေ မက်ခဲ့ရတာ ကြားပြီလေ’

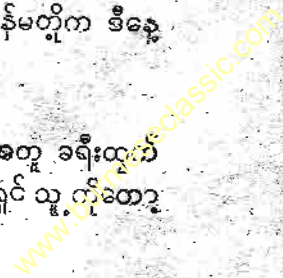
‘ဒီတွေ ခင်ဗျား အိပ်မက် မက်ထားတော့နဲ့ရော အစစ အရာ ကိုက်ညီရဲ့လား’

ဘက်ဗာလီ ပြုံးလိုက်၏။

‘ဒီချိန်ထိအထူး ကိုက်ညီပါတယ်၊ ကျွန်မတို့က ဒီနေ့ နေကမှ ရောက်လာတာရှင်’

‘ကျွန်မတို့၊ ဟုတ်လား’

‘ကျွန်မက ကျွန်မရဲ့ အထက်လူကြီးနဲ့အတူ ခရီးထွက် ဘူး၊ ဆီလီပီယာရှလက်ငင်ကျလေး၊ ရှင် သူ့ကိုအထူး

သိမ္မာပေါ့၊ သူက ဝယ်လိက်ကုန်တိုက်မှာ ရုတ်တရက် ပြော
ပေါ့၊ သူတော့ ပါရီကို အိမ်ညီနဲ့ကြမ်းပြင်လို ကူး
စား

‘ဆီလီဗီယာလေး၊ သိတာပေါ့၊ အလွန် ထူးချွန်
အမျိုးအမီး တစ်ယောက်ပဲဟာ’

စင်စစ် ထူ လိမ်နုနုခြင်း၊ စင်စစ် သူ ကြားဖူးသူ
နာမည်တစ်ခုမျှသာ၊ ပါရီမှာ ဆုံးပန်းကောင်း ဆုံးပန်း
ပညာ၊ သို့ပေမယ့် အခန်းကြီးတစ်ခန်းထဲရှိ အမျိုးသမီး
ထဲမှာ ဆီလီဗီယာဆိုသည့် အမျိုးသမီးကို ရွေးထု
မပြနိုင်လျှင် အသေသတ်မည် ဆိုပါက မိမိ အသေ
ပေလိမ့်မည်၊ နန်းကိုပြီး နယူးယောက်မှာ ကျတော့လည်း
သည်အမျိုးသမီးကို မိမိက သတ်ပြုမိလောက်အောင်
ဖက်ရှင်လေးက ထိပ်ပိုင်းသို့ ရောက်သေးသူမှ မဟုတ်

‘ဆီလီဗီယာက ခင်ဗျားကို ဖက်ရှင် တုန်တိုက်ကြီး
လိုက်ပြပါလိမ့်မည်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါက ပါရီရှိ အ
အပိုင်း တစ်ခုပဲ ရှိသေးတော့ပျ၊ ခင်ဗျား ပါရီ
မြို့တော် အစစ်အမှန်ကို သိမြင်လစအောင် နှိနှိုင်း
လျှောက်ကြည့်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်’

‘အို... ဒါပေါ့၊ ကျွန်မ ရသမျှအချိန်လေး ခို
မိုင်ပေါင်း၊ များစွာ လမ်းလျှောက်ပစ်မှာပဲ၊ ကျွန်မ တွေ
မြင်နိုင်သမျှ အတုနဲ့ကြည့်မယ်၊ လမ်းကြား ဆိုင်လေး
စေ့စေ့၊ လမ်းဘေး ဆိုင်လေးတွေတော့၊ ပန်းလှည်း
တော့၊ ကျွန်မ လူဗာပြတိုက်ကို သွားမယ်၊ နော်တေး

အံ့ရာကျောင်းကိုတော့၊ အိမ်ထဲ မျှော်စင်ထိပ်ကိုပါ၊
ရောက်အောင် သွားမယ်၊ အချိန်ရရင် ဗားဆေးလ် မြို့ကို
တောင် သွားလိုက်ချင်သေး၊

‘ရှင်အမြင်မှာတော့ ကျွန်မဟာ သူ့လိုကိုယ်လိုခရီးသွား
ညွှန်ညွှန် တစ်ယောက်လို ပြစ်နေမှာပဲ နော်၊ စီးပွားရေး
အလုပ်နဲ့လစတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ မတူဘဲ အိုင်တိုဝါ
တေးမြို့လေးက သူငယ်နှုပ်စားလေးနဲ့ စာနာမှာပဲနော်’

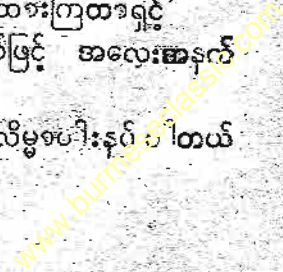
‘ခင်ဗျား ပြောပုံဆိုပုံက ပွင့်လင်း ရိုးသားထယ်၊
ဟန်ပန် မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါ ကောင်းထယ်၊ အဲဒါ
ကိုက လတ်ဆတ်နေထယ်’

အက်ဗာလီ နှုတ်ခမ်းစုလိုက်၏

‘ဟင်း... လတ်ဆတ်တယ်တဲ့ ရှင် စကားကြီးကလဲ
မစွတာ ပါဝါရယ်၊ နဂိုကမှ ကျွန်မ စကားပြောတာ
တုကန်လန်ကျရတဲ့အထဲ ဒု ရှင် ပြောလိုက်မှ အကယ်
တော့သူ အရိုင်းအစိုင်းဘဝကို ရောက်တော့တာပဲ၊ ကျွန်မ
အိမ်မှာဆို ကျွန်မက အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာရှင်
တစ်ယောက်ရယ်လို့ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ နေတာ တချို့
တွေကဆို ကျွန်မကို တော်တော်ကြီး ပြောရေးဆိုရာ
လိမ္မားတဲ့သူ တစ်ယောက်လို ထင်ထားကြတာရှင်’

အာသားတ ပြောင်ချော်ချော်ဖြင့် အလေးအနက်
ပြောသည်၊

‘ခင်ဗျားဟာ အပြောအဆို လိမ္မာပေးနပ် ပါတယ်
မစွ ရစ်ချီမန်’

ကျွန်မ မစွတ်ရစ်ချဲ့ခန့်ပါ။ ဒါပေမယ့် ဘက်ဗာလီလို့ ခေါ်တာ ပိုပြီး စိတ်သက်သာပါတယ်'

ကလေး အုတ်တံကြားကြားအတွင်း ပထမဦးဆုံး အကြိမ်အဖြစ် အာသာ အောင်အောင်ညှစ်ညှစ် စကား ပြောနေရသည့် ခံစားချက်မျိုး မပေါ်တော့ သည် မိန်းကလေးနှင့် စကားပြောရတာ အဆင်ချော့အညှော် မူယမာယာတွေ မမျှား လွန်ခဲ့သည့် ငါးမိနစ်ကဆို သူ့ကို နှုတ်ခွန်းချိုသာ နှုတ်ဆက်စကားဆိုရုံထက် ပိုပြီး မိမိ ဘာမှ မရည်ရွယ်ခဲ့၊ ခုတော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပင် အံ့အားသင့်နေမိသည်။ သူနှင့် စကားကြော့ မပြတ်ချင်း ဆက်ပြောချင်စိတ်တွေ ပေါ်နေသည်။

'ဆီလီယာက ခင်ပျားကို ပါရီရုံ ဖက်ရှင်လောကကို လိုက်ပြန်ခိုမှာပေါ့၊ နောက်ပြီး ဆမိုင်းဝင် အဆောက်အဦး တွေကိုလဲ ခရီးသည်လမ်းညွှန် တစ်ယောက်ယောက် လိုက်ပြန်ခိုမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီမြို့တော်ရဲ့ နောက်ပိုင်း မြင်ကွင်းတွေကိုတော့ ကျွန်နော် လိုက်ပြပါရစေလော့။ ပြင်ဆစ်စကား မတောက်တစ်ခေါက်တတ်တဲ့ အခမရိကန် တစ်ယောက်ပေမယ့် ဒီမြို့အကြောင်း ကျွန်တော်ကောင်း ကောင်း သိတယ်ဗျ'

ဘက်ဗာလီ ဆုတ်ဆိုင်းနေသည်။

'ကျွန်မ မပြောတတ်သေးဘူး မစွတာ ပါဝါ'

'အာသာလို့ ခေါ်ပါဗျား၊ ဘယ်တော့မှ အာတီလို့ မခေါ်နဲ့၊ အာတီလို့လဲ မခေါ်နဲ့'

'ဟုတ်ကဲ့ အာသာ၊ ခုလို ဖိတ်ခေါ်တာ ကျေးဇူးတင် ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆီလီယာက ကျွန်မကို သူနဲ့အတူ ရှိစေချင်ပုံရတယ်၊ ဒီညွှန်ခွဲ အပြီးမှာ ဘာလုပ်မလို့ဆိုလဲ ကျွန်မကို ပြောထားတယ်ရှင်'

'ကဲ... ဒါဆိုလဲ လစပျား၊ ဆီလီယာကို ခုပဲ သွား မေးကြည့်ကြတာပေါ့'

မိနစ်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ အောက်ထပ်ထွင် စေခင်နေသည့် အနက်ရောင် ကယ်ဒီလက် ကားကြီးထဲသို့ ဝင်နိုင်အောင် အာသာက သူ့အား ပေးမပေး၏။ ပါရီ မြို့ထဲတွင် ဆည်ကားကြီးဖြင့် သွားရလျှာရအောင် တော် တော် ကသိကအောက် ဖြစ်နေသည်။ လမ်းကြားလမ်း မြှောင်ကလေးတွေထဲ ဝင်ဖို့ကျတော့ မလွယ်၊ ရှေ့တို၊ နောက်ဆုတ်ဖြင့် ချိုးနေ၊ ကွေ့နေရသည်။

သို့သော် ဤကားအာသာ၏ အကျင့်၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ခမ်းခမ်းနုးနုး နေတတ်ဆိုင်တတ်သလို ဘက်ဗာလီ အားလည်း အထက်တန်းကျသည့် စကားသောကန်ခိုင်သို့

ခေါ်သွားသည်။ စားသောက်ဆိုင် အတွင်းဘက်ကို အဖိုးထိုက်အဖိုးတန် ငစွဲညှိုးများဖြင့် လှလှပပ ပြင်ဆင် ချယ်မှုန်းထားသည်။ စားသောက်ခုံများကြားတွင် လှည့်လည်တီးခတ် ဖျော်ဖြေ နေသည့် တယော သမား များက အာသဝပါဝါကို သိက္ခမိန်းနေမုံရ၏။ သူ့ စားပွဲနားတွင် အခေါက်ခေါက်အခါခါ ဝေ့စဲနေရင်း လက်ရှိ အကျော်ကြားဆုံး တေးဖြစ်သည့် 'တတိယလူ'ကို ဘီးခတ်နေကြ၏။ သည်အတေးကား အာသာ အကြိုက်ဆုံး တေးတစ်ပုဒ်။ တေးသွားသည် ဘုတ်စာ လီ၏ ခေါင်းထဲမှာပင် စွဲနေသည်။

အာသာကား အလိုက်သိသော အိမ်ရှင်တစ်ယောက်။ ဂရုစိုက်တတ်သော အဖော်တစ်ဦး။ ဘက်ဗာလီ ပျော်ရွှင်ကြည့်နူးနေမိ၏။ သည်အချိန် သည်ဆယမမျိုးကား အမျိုးစားတိုင်း၏ အိပ်မက်ကမ္ဘာထဲမှ အချိန်သမမျိုး ကျက်ဆရာရှိသော စားသောက်ဆိုင်၊ ခံတွင်း တွေ့လှသော အစားအသောက်နှင့် အခက်ခင်းစားဝိုင်း၊ လူတိုင်းက တလေးတစား ဆက်ဆံရသော စိတ်ဝင်စားဖွယ် ခန့်ခန့်ချောချော လူတစ်ယောက်။

ညစစားပြီးချိန်တွင် နှစ်ယောက်လုံး ဣဒြေရှိရှိ သိက္ခာရှိရှိဖြင့် တွဲကကြသည်။ ထို့နောက် လမ်းကြိုလမ်းကြောင်းပါမကျန် နံနက် လေးနာရီထိ လျှောက်လည်ကြသည်။ ပြီးမှ ဆန်ချယ်ရီ ဟိုထယ်တံခါးဝသို့ ဘက်ဗာလီ

ပြန်ပို့သည်။ အာသာက အမျိုးသမီး၏ လက်ခိုက် နမ်းပြီး.....

'ခုလိုပျော်စရာကောင်းတဲ့ ညတစ်ညအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘက်ဗာလီ'

'အို...ဘယ်က ဟုတ်ရမှလဲ ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါယ်။ ကျွန်မဘဝမှာ ဒီတစ်ညကတော့ ပျော်စရာကောင်းဆုံး ညတစ်ညပါပဲ'

အာသာက လူခေါ် ခေါင်းခလောင်းကို တီးသည်။ အယောက် နှုတ်ဆိတ်စွာ စောင့်နေကြသည်။ အိပ်ချင်အတေး ဖြစ်နေသည့် ဟိုထယ်တံခါးမျိုးက တံခါးဆော့ပေးသည်။

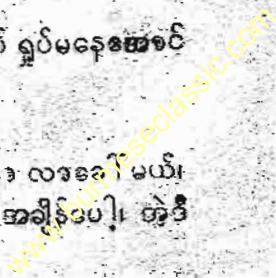
'ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို လိုက်ပြုစရာတွေ အများကြီး သေးတယ်။ နက်ပြန်ညဆို ခင်ဗျား အလုပ်ရှုပ်နေမှစားဟင်'

မွေးပွဲ ကြိုင်ဆင်းနေသော ပန်းများ၏ အထက်တွင် ဘက်ဗာလီ၏မျက်နှာသည် ဝင်းပနေ၏။ သူ့အ ခေါင်းခါးလိုက်က...

'ဟင်အင်း...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အလုပ် ရှုပ်မနေအောင် နှိပ်နပ် စိစဉ်ထားမယ်လေ'

အာသာ ပီတိဖြစ်သွား၏။

'ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ခုနစ်နာရီမှ လာခေါ်မယ်။ ခင်ဗျား ဖက်ရှင်ပြပွဲက ပြန်ရောက်တဲ့ အချိန်ပါ။ တဲ့ဒီ

တော့မှပဲ ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်ကို ဆွဲကြတာပေါ့
မဝီလာရီတဲ့ ညချမ်းပါ ဘက်ဗာလီ

‘မဝီလာရီတဲ့ ညချမ်းပါရှင်’

အိပ်ခန်းထဲသို့ အသာကလေး ခြေဖျားထောက်
ထွားကာမှ ဆီလီဗီယာ နိုးသွားသည်။

‘ပျော်ခဲ့ရဲ့လား’

အိပ်ချင်မှုတူး အသံဖြင့် မေးသည်။

‘ပြောမပြန်နိုင်လောက်အောင်ပဲ မမရေ’

‘ကောင်းပါလေ့ကွယ်၊ မြန်မြန်အိပ်တော့၊ မနက်ဖြန်
ပထမဦးဆုံး အစီအစဉ်က ဒိုင်ယာကို ကိုးနားရီအစောင့်
ထွားရမယ်’

ဆီလီဗီယာ ချက်ချင်းလိုပင် ပြန်အိပ်ပျော်သွားခဲ့
ဘက်ဗာလီ တိတ်ဆိတ်စွာအဝတ်အစားလဲသည်။ ညောင်
ထဲတွင် ပန်းအိုးတစ်လုံးတွေ့သဖြင့် အာသာဝယ်ပေးလိုက်
သည့်ပန်းများကို ပန်းအိုးထဲ စိုက်၏။ ပန်းရနံ့ မှာ သင်းသင်း
မွှေးပျံ့နေ၏။ နုဖပ်သော ပွင့်ချပ်ကလေးများ ကဲ့သို့ပင်
မြူညို ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းပါဘိ။

ဘက်ဗာလီ အိပ်ချင်မျက်စိရှိ။ သို့သော် ကိုယ်စိတ်
ကိုယ်ထိန်းပြီး အိပ်ရာထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ အချိန်မှစ ဝါးနား
ကျော်နေပြီ။ ‘နေ့ခက် နှစ်နားရီလောက်အကြာ အိပ်ရာ
ထရတဲ့အခါ လူ့သေကောင်ကြီးလို မလှုပ်နိုင် မရှားနိုင်
ဖြစ်နေလိမ့်မယ်’ ဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထုတ်ပေးရသည်။
မလှုပ်ချင် မရှားချင် ဖြစ်နေလည်း အကြောင်း မဟုတ်

မိမိပျော်နေသည်။ ရုတ်တရက်ယောက်လို ခံစားနေသည်။
အိမ်ထောင်ရေး၊ ဆောင်ရွက်တွင် ချောင်ပိတ် မိခင်သည်
မစွမ်းအင်ဝင်ရစ်ချိန်နှင့်လုံးဝမတူ။ ယခုတက်ဗာလီက
ကျက်သနရရှိသေး။ လိုလားတပ်မက်စွယ် ကောင်းသော၊
အလေးစား မြတ်နိုး စိုက်လိုသော မိန်းမတစ်ယောက်။

အာသာပါဝါ၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို လက်ဆင့်ခံပြီး
ပျော်ရွှင်ကြည့်နှုတ်စွာ လည်ပတ်ခဲ့မိသဖြင့် မိမိဘဝ အခြေ
အနေ ပြောင်းလဲသွားစရာ အကြောင်းမရှိ၊ ဇာတ်လမ်း၊
အသစ်တွေ့ပေါ်ပေါက်သစရာ အကြောင်းမရှိ၊ သည်သို့
ပင် တစ်ကိုယ်တည်း ဆင်ခြေ တန်မိသည်။ သို့သော်
အပြစ်မပွားနိုင်တာ တစ်ချက်တော့ ရှိသည်။ အာသာ
ပါဝါဆိုသည့် လူက မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခံစားတတ်
လာအောင် ပြုလုပ်နိုင်စွမ်းသူ ဆိုသည့် အချက်။

‘ရစ်ဇ်’ ဟိုတယ်တွင် အာသာက ကိုယ်ခံစားချက်များ
ကိုယ် လေ့လာ ဆန်းစစ် ကြည့်၏။ သို့ ဆန်းစစ်ရာ၌
သံယောဇဉ်စိတ်ကို ခွာပြီးကြည့်သည်။

မိမိသည် စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ ဩဇာစစ်ညကို ဖြတ်ဆန်းခဲ့ရ၏ ဘက်မာလီရစ်ချ်ဆိုသည် မိန်းကလေးသည် မိမိမြင်တွေ့နေကျ မိန်းကလေးမျိုး မတူဘဲ သူ့သည် ဖက်ရှင်လောကစားပုံစံ ပေါက်နေ၏ အနိမ့်မခံ အရှုံးမပေးဘဲ အဆေအလဲ ယှဉ်ပြိုင် နေကြသည့် ဖက်ရှင် စီးပွားရေးလောကတွင် တူသည့် ထူးခြား ဆင်ရှား သူ တစ် ဦး မဟုတ်သေး သို့ပေမယ့် သူသည် ဆပ်ကော့ လပ်ကော့ မဟုတ် ဆပ်စလူးကျ အခါတော့ အံ့စရာကောင်းသည်။

သူ့ကို မိမိ စိတ်ဝင်စားလာအောင် ညှိစင်ဖမ်းစားသွားမိ ကစားခြားသည်၊ ဆစ်ဆန်းသည် မိမိကြုံတွေ့နေကြပုံစံမျိုး လုံးဝမဟုတ်၊ မိမိသည် သည် အမျိုးသမီးကို ပိုင်စိုးလိုသည် ရမက်ဆန္ဒများလှည်း နီးကြွခဲ့၏ သို့သော် ခရီးသွားဖန်လွဲ တွဲမိသည့် မိန်းမချင်းကို မိမိ ဆက်ဆံနေကျ ပုံစံအတိုင်း ဆက်ဆံခဲ့သည်။ အပြောအဆို အခန့်အထိုင် မမှားအောင် ဂရုစိုက်ခဲ့သည်။

တကယ်တော့ မိမိသည် ထည်အမျိုးသမီး အကြောင်း ဘာမှ မယ်မယ်ရရ မသိသေး အာမခံလုပ်ငန်းမှ လူတစ်ဧယာကံ၏ ဇနီး ဆိုတာလောက်ပဲ သိခဲ့သည် သူတို့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေသလား အဆင်မပြေဘူးလား မသိ၊ မမိန်းကလေး တစ်ညလုံး မိမိ အကြောင်းတွေကိုချည်း ပြောဖြေခဲ့သည်ကို သတိရမိ၏ သို့ ပြောရာ၌ မာရီလင်နှင့် မတ်သက်သည် စိတ်ပျက် စရာ ရင်နှာ ခါးသီး စရာ

အကြောင်းများကို ဖြတ်တောက် ချွင်းချွန်ပြီးဖြောင့်သည်သည် ဘက်မာလီ၏ စိတ်ဓာတ်ကို မြင့်တင်နိုင်သည် ဟုလျှင်ဗက်ဗာလီသည် မိမိ၏စိတ်ဓာတ်ကိုပို၍မြှင့်တင်ခဲ့သည်ဆိုရပါမည်။ ဘက်မာလီက မိမိအား လေးစားစားကျဟန်မျိုးကို မကွယ်မဝတ်ပြသွားသည်။ ထိုသို့ပြသထိခြင်းက မိမိအား ယေဘုယျားမပီသသလို ပြုမူဆက်ဆံသေးသည် မာရီလင်ကို သက်ရောက်ခဲ့သည်။ စိတ်တွေ ပြယ်ဖောက်သွားစေ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှာရီမိန်းကလေးကတော့ မိမိအဖျားကိုင်စွမ်းခဲ့သည် စင်စစ် မိမိလိုအပ်နေသည်မှစသည်လို့ အားဘေး နှစ်သိမ့်မှုမျိုးပဲ မဟုတ်လား။

ပွဲဦးထွက်ကတော့ လှပသည်။ ကြည်နူးကျေနပ် စရာကောင်းသည်။ သည်တော့ နေ့ခင်းဆပ် ရက်သတ္တပယ်အနည်းငယ်ကို လှမ်းမျှော် ကြည့်မိသည်။ ထိုအချိန်ဆိုကစားများ၊ အတွင်းမှတော့ ပါရီမြို့ကြီးသည် စိတ်ပျက်စရာ စရာ ဖြစ်ချင်မှုဖြစ်တော့မည်။

လူတွေက အလွန်မတန် ကြင်နာကြပါသည်။ အကြင်
အကဲလိုပင် နေပါသည်။ သူတို့က မိမိအား တစ်ရံမလုပ်
အောင်ကြည့်နေကြသည်။ မိမိတစ်ကိုယ်တည်း နေခွင့်မပေး
မိမိအနားမှ ဘုတို့ရှိနေခြင်း မိမိနှင့် သူတို့ စကားပြော
နေခြင်းက မိမိ၏ အတိတ်ပန်းချီကားချုပ် အားလုံးကို
အချက်ဖျက် ပစ်နိုင်စွမ်းသည် မဟာ မိမိ၏ အတိတ်ပန်းချီ
ကားချုပ် များကို သတိမရအောင် စွမ်းဆောင် နိုင်စွမ်း
သည်ပမာ။

(၁၁)

သူ မရှိတော့တာ တစ်လကျော်သွားပြီ။ သို့တိုင် မိမိ
အိမ်ထောင်ထဲက တစ်လျှောက်လုံး ရွှေလည်တွဲပက်
စက်ခဲ့သည့် နှစ်သေချက်အိပ် ကုထင်ကြီးပေါ်တွင် ဖြစ်
ခဲ့ တစ်ခန်းလုံးတိုင်း မိမိလက်က ကျော့ရှိရာဘက်
အလိုအလျောက် စမ်းကြည့်မိနေသည်ချည်း။ မိမိနဘေး
ကွက်လပ်ကို စမ်းမိတိုင်း ဘုရားသခင်ကိုအမျက်သို့ ဖြစ်
မိသည် ထိုအခါမျိုးတွင် သူသည် ဘေးစေတနာအိပ်
အတွန်းအကြံ မရှိသေး ခေါင်းဘုံးလေးကို မျက်နှာ
ခန်းသော မျက်လုံးများဖြင့် ငေးစိုက် ကြည့်စနစ်တတ်
မိမိမျက်စိထဲတွင်မူ သန်မာတောင့်တင်းသော ချမ်းချစ်
နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေသောသူ ကိုသာမြင်နေသည်
တစ်ချိန်တုန်းကတော့ မိမိသည်သည် သူ၏ရင်ခွင်မှာ ခို
မှေးစက်ထား မိမိဘဝကို အညံ့လှနှင့်ပင် သေတပန် သာ
တစ်ဆုံး လှက်တွဲသွားဖို့ စီမံကိုးနိုး ချခဲ့သည်လေ။

စင်စစ် မိမိက မနေမဲ့ချင်၊ မပျောက်ချင်၊ သတိရ
အိမ်ထဲမှာနေရတာ ချိုမြိန်လှပါသည်။ မိမိမှာဘာကျန်သေး
လို့လဲ လွမ်းစရာ တမ်းတစရာလေးတွေမဲ့ ကျန်တော့သည်။
တစ်လား။ သည်လို သတိရ တမ်းတ နေမိသည့်အတွက်
သိပ်စိတ်မညစ်မာ။ မိမိအသက်အမျှ ချစ်ကြင်ခဲ့သော ရယ်
ညို မေ့ဖျောက်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားရခြင်းက မိမိခက်ပါသည် ပိုလို့
မိမိနစရာကောင်းပါသည်။ မိမိအဆွေ အပေါင်းအသင်း
များနှင့် မိသားစုများကတော့ ဖြည်းဖြည်းချင်း မေ့
ပျောက်ပြီ။ အရှိဘုရားကို လက်ခံနိုင်အောင် အားစုတ်ဖို့
မိမိကိစ္စကိုကြည့်ပါ။ မိမိ၏ချစ်ဦးသူ၊ မိမိ၏ တစ်ဦးတည်း
သော ချစ်သူ မိမိရင်သွေးငယ်များ၏ ဖခင်ဖြစ်သူ မရှိ
တော့ဘဲ ဘဝကိုဆက်လက်နေထိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစားရ
မိမိလိုလေ။

မိမိအား ဝိုင်းဝန်းသနား နေကြ သည်ကို မိမိမလို
သွားပါ။ မိမိလိုအပ်သည်မှာ တိုက်ဆိတ် အေးချမ်းစွာ

စိတ်ဓာတ်ရာကို ကုသခွင့်ရလို့ စိတ်နုလန်းထူးဆောင်အောင်
ထုတ်ခွင့် ရရှိခဲ့ပါပဲ။ သို့သော် ဆည့်အခွင့်အရေးခံ
ပေးမည့် အခြား လူတွေက သူ့ဘေးမှ ဝိုင်းအုံ့နေ
ဆည့်မိမိအားစေငင်မကြည့်ဟန်ဆောင်ပြီး စောင်ကြ
နေဆည့် မျက်လုံး များ၊ စကား မြှေးပြား ကြံ့သည့်
အကြောင်း အရာစုံအညော်စုံ၊ သေခြင်းတရားအကြော
ကလွဲလို့ပေါ့။

ဝင်းစစ် မိမိ ပြောချင်သည့်အ ဂျော့အကြောင်း
ဂျော့အကြောင်းပြောပြီး ညင်သာ ညံ့ သတ်စွာ ရယ်
ချင်သည်။ သည်လိုနည်းဖြင့် ဂျော့ကို သတိရနေချင်သည်
ခုတော့ မိမိဘဝမှာ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလို တန်ဆာခင်
ရသည်။ သေဆုံးခြင်းဆိုသည့် စကားကို ပြောမိလျှင်
ကျက်သရေ ရှိသလို၊ သေခြင်းတရားအကြောင်း ပြော
ခြင်းသည် မိမိတို့ ရှင်သန်ကျန်ခဲ့သူများ၏ စိတ်ဓာတ်
ပျော့ညံ့ သွားစေ သလိုလို၊ မိမိတို့နှင့် အနိစ္စတရားသည့်
သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိသလိုလို။

ဘဝ၏ အရှိတရားကို စိတ်အေးအေး ထားပြီး
လက်တွေ့ကျကျ ရင်ဆိုင်ဖို့ ရသ် လိုအပ်ကြောင်း သဘော
ပေါက် နားလည်သူမှာ တစ်ယောက်ပဲ ရှိသည်။ ထို
ကား အက်ဒါရစ်ချ်မန်း ဘက်ဗာလီ ဥဒရာပသို့ ထွက်ခွာ
လွှားပြီး ထစ်ရက်၊ နှစ်ရက် အကြာမှာပင် အက်ဒါ
တယ်လီဖုန်း ဆက်သည်။ ရသ်အနေဖြင့် အပြင် ထွက်ပြီ
ညစာ စားချင်စိတ် ရှိပါသလားဟု မေးသည်။

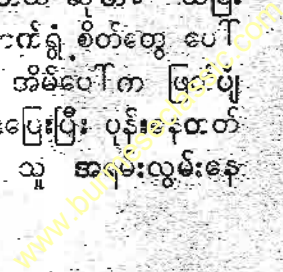
‘ဂျော့ ဆုံးပြီဟာ မြားသေးတာ ခုလို အပြင်
ထွက်ရမှ စားလွန်းသေးတယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်ကောင်း
ထင်မယ်။ ဒါပေမယ့် အထီးကျန်ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရိုင်းပင် ပေးမ
နိုင်တယ်လေ’

ရသ် သူ့ကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။ မိမိသည် အရွယ်
ရောက် ရင်ကျက်နေသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး
ဆေးခြင်းတရားကို လက်ခံ ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းသော မိန်းမ
တစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြု ပြောဆိုဆင်ဆံသူမှာ
အက်ဒါတစ်ယောက်ပဲ ရှိသေးသည်။

‘ကျွန်မ ရှင်နဲ့ ညစာအတူ စားချင်ပါတယ် အက်ဒါ၊
သိပ်ကံ လိုလားပဲ တယ်။ တတယ်တင်း ပြေးရရင် ကျွန်မ
တောင် ရှင်ဆီ ထယ်လီဖုန်း ဆက်တော့မလို့ အကူအညီ
တစ်ခု တောင်းစရာရှိလို့လေ’

‘ပြော’

‘ဖိလစ်ကိုစွပါ၊ ပြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်နဲ့ ပတ်
သက်လို့ ကျွန်မ တလေးတွေထဲမှာ သိထင်တဲ့ အရွယ်
ရောက်နေတာ ဖိလစ်ပဲ ရှိတယ်လေ။ သူက သူ့ဖေဖေ
လေယာဇဉ်ပျက်ကျလို့ ဆုံးသွားတယ် ဆိုတာ သိပြီး
လေယာဇဉ်တွေကို ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ စိတ်တွေ ပေါ်
နေတယ်။ ခုဆို လေယာဇဉ်တစ်စီး အိမ်ပေါ်က ဖြတ်ပျံ
သွားရင်တောင် သူက ဝီရိယ ပြေးပြေးပြီး ပုန်းခိုထုတ်
တယ်။ နောက်ပြီး သူ့အဖေကို သူ အရမ်းလွမ်းနေ

စာတီရနေတယ်။ ခက်တာက သူ့အဖေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့ကို ဘယ်သူကမလဲ မပြောကြဘူး။ ကျွန်မက ပြောကြည့်ဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ လိုအပ်နေတာက ယောက်ျားချင်း ပြောတဲ့စကားလေး၊ ဂျော့ သေသွားတဲ့အကြောင်း သူ သဘောပေါက် နားလည်လစအောင် ပြောပြပေးဖို့ ရှင် ကူညီနိုင်မလားဟင်၊ ကျွန်မ ထောင်းဆိုတာ သိပ် များလွန်းနေတယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖိသစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ သိပ် စိုးရိမ်နေမိလို့ပါ။ ဒီအဖြစ်အပျက်ကြောင့် သူ့အဖေမှာ ဖျော့ကပ်ရခိုင်တဲ့ အစွဲမှားကြီးတင်မကျန်ခဲ့စေချင်ဘူးလေ။

ရပါတယ်။ သူ့နားဝင်အောင် ကျွန်တော်ပြောကြည့်ပါမယ်။ ဒါပေမယ့် ရယ်၊ သူဟာ သိပ်ဝယ်သေးတယ်။ ခြောက်နှစ်သားပဲ ရှိသေးတာ။ ခုလက်ရှိ အနေအထား သစ်ဘစ်ရပ်ကို တုန့်ပြန် ရင်ဆိုင်တဲ့နေရာမှာ ဖိသစ်ဟာ ခင်ဗျား ဟူဆထားသလို စိတ်ဒဏ်ရာ မြင်ရလောက်အောင် ပြစ်နေတယ် ဆိုတာကော သေချာရှိလား ဟူး။

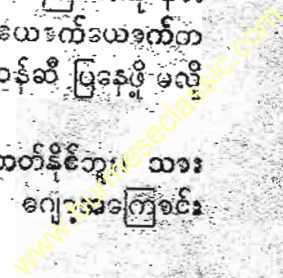
‘သေချာပါတယ်။ သားဟာ သူမတူအောင် ဉာဏ်ရည် ထက်မြက်ပြီး ထိခိုက်ခံစားလွယ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်၊ နောက်ပြီး နေပုံထိုင်ပုံကလဲ အေးတယ်။ သိုသိပ်တယ်။ လေကမမှာ သူ့ပေးစားမြတ်နိုးတာ သူ့အဖေပြီးရင် ရှင်တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ ရှင်က လေကြောင်း အတွေ့အကြုံ အများကြီး ရှိတယ်ဆိုတာလဲ သူ သိထားတယ်လေ။ အဲဒါက အသေခံရတာက ချလိမ့်မယ် ထင်တယ်’

‘ကျွန်မ ဖွဲ့နွဲ့သိုင်းသိုင်း ပြောနေတာမဟုတ်ဘူးအင်ဗို၊ ဖိသစ်ဟာ အရမ်းပြောင်းလဲနေပြီ။ သူဟာ ညတိုင်းလိုလို လေယာဉ်ပျက်ကျတဲ့ စိတ်ချော့ကျားစရာ အိမ်မက်တွေ မက်နေခဲ့တယ်။ မနေ့ကဆို သူ့အိပ်ရာအောက်မှာ ဗုံးတောကွယ်ခရီး လုပ်ထားတာတွေကို တွေ့ရတယ်။ ခေါင်းအုံးတွေ၊ လက်နှိပ်ခဲတံစီးတွေလိုမျိုးပေါ့။ သူကပြောတယ်လေ။ အိမ်ပေါ်ကို မလေ့လာဘဲပျက်ကျပြီး ခေါင်မိုးပေါ်က ကျွဲကျလားရင် သူ့လုပ်ထားတဲ့ အကားကွယ်တွေထဲမှာ ဝင်ပုန်းနေမယ်တဲ့’

‘အဲဒါ ချို့ဘူးရယ်၊ ကျွန်တော် ကြိုးစားပေးပါမယ်။ အင်း... သနားစရာ ကလေးပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် ချဉ်းကပ်ပုံချဉ်းကပ်နည်းကလုံး ဝယ်ပွဲနည်းကျမှာ မဟုတ်ဘူးနော်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားလို့မှ မအောင်မြင်ရင်တော့ သူ့ကို တတ်ကျွမ်းတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ယေးကန်နဲ့ ပြုစုလိမ့်မယ်’

‘အဲဒါကို ကျွန်မ စဉ်းစားပြီးပါပြီ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီနည်းကို နောက်ဆုံးနည်း အဖြစ်မဲ သို့ချင်တယ်လေ။ တကယ်ဆို သူ့အဖေ သေဆုံးရတဲ့ အကြောင်းကို နားလည် သဘောပေါက်အောင် တစ်ယောက်ယောက်က လုပ်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် အဲဒီလို ဆရာဝန်ဆီ ပြန်ပို့မလို့ဘူးထင်တယ်’

‘သူ့ကို ဖျော့ခင်းဖျေဖို့ ကျွန်မလဲ မထက်နိုင်ဘူး။ သားအိမ်ဖြစ်နေလို့နဲ့တူတယ်။ ခက်တာက ဂျော့အကြောင်း’

သူ့ကို ဘယ်သူကမလဲ ပြောပြဖော် မရကြဘူး၊ သူတို့
တော့ စေတနာနဲ့ မပြောကြတာပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ
မပြောကြတော့ ဖိလစ်ရဲ့ အတွေးမှား၊ အမြင်မှားတွေ
တော့ပုံ အားပေးသလို ဖြစ်နေတာပေါ့။

ထန်တော်ခါညတွင် သူတို့နှစ်ယောက် ညစာအတူ
ထွက်စားဖို့ ချိန်းလိုက်ကြ၏။

‘နက်ဖြန်ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန်မှာ ကျွန်တော်
သူ့ကို စွားခေါ်လိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားက သူ့ကိုပြောထား
လိုက်ခလဲ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ယောက်ျားလေး
သူငယ်ချင်းတွေလို လျှောက်လည်ကြမယ်လို့၊ နောက်
အချိန်နဲ့ တွေ့တဲ့အခါကျမှ အကျိုးအကြေးခင်း ပြောပြ
မယ်’

‘ရှင်ကို ဘယ်လောက် ကျေးဇူးတင်တယ် ဆိုတာ
ပြောမပြနိုင်လောက်အောင်ပေါ့ပဲ အက်ဒ်ရယ်’

‘ကျွန်တော် ဘယ်လောက် အောင်မြင်မယ်ဆိုတာ
စောင့်ကြည့်ပါဦးလေ၊ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ပြောရရင်
လေ့စလေ့ဆယ်မှာတော့ ဘယ်ကနေဘယ်လို စွဲပြောရ
မှန်းခံစားစင် မသိသေးဘူး’

နေ့စက်နေ့ညနေ ကေခင်လေး၏ ကျောင်းရှေ့တွင်
ထွေးကြိုသောအခါ ရယ် ဘာကြောင့် သည်လေ့စင်
စိုးရိမ်ပူပန်နေကြောင်း ချက်ချင်း သိမြင်လိုက်၏။ အခြား
အလေးတွေက ကျောင်းတံခါးပေါက်မှ မြူးထူးခန့်
ပေါက်စွဲစွဲပြေးထွက်လာကြသည်။ အော်သူအော်၊ ဟင်

သူလစ်၊ တုန်းသူတုန်း၊ တိုက်သူတိုက်ဖြင့်၊ အားလုံး
ဝရုန်းသုံးကား ဖြစ်နေသည်။ ဖိလစ်တတော့ တစ်ယောက်
တည်း ရောက်လာသည်။ နှုတ်ဆိတ်စွာ၊ ခြေလှမ်း၊ သုတ်
သုတ်ပင် မလှမ်း၊ သူ့ကြည့်မှသာ ကြေကွဲနေသည့် အဘိုး
ကြီးအိုလေးတစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်ဟု အက်ဒ်
မိ၏။

‘ဟိုင်း...ဖိလစ်၊ ဦးဦး ဒီကိုလွှာမယ်ဆိုတာ မင်းမေမေ
ပြောထားလားကွ’

‘ဂျော့၏မျက်နှာနှင့် တူလှစွာ ပါးဖောင်းဖောင်း
မျက်နှာကလေး မဆိုစလောက် ဝင်းပုသွားသည်။

‘ဟိုင်း...ဦးလေ အက်ဒ်’

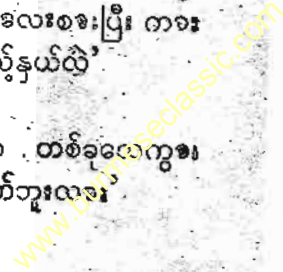
‘ဟကောင်ကြီးရ၊ မင်းနဲ့တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်
ကွာ၊ တို့နှစ်ယောက်အတူ အချိန်မဖြုန်းရအေး အတော်
ကြာနေပြီကွ’

ဖိလစ် ဘာမှဖြန်မပြော၊ သူ့လက်ခချောင်း သေးသေး
လေးစိကွက မှတ်စုစာအုပ်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်
ကိုင်ထားသည်။

‘ငါပြောမယ်၊ ငါ ကားတစ်စီး ငှားလာအယ်ကွ၊
တို့နှစ်ယောက် အသားညှပ် ပေါင်မုန့်လေးစားပြီး ကား
လျှောက် စီးကြရအောင်လေကွာ၊ ဘယ်နှယ်လဲ’

‘ဘယ်သွားမှာလဲ’

‘ဟဟ...အဲဒါက အံ့အားသင့်စရာ တစ်ခုလေကွာ၊
အံ့အားသင့်စရာတွေကို မင်းက မကြိုက်ဘူးလား’

ဟင်ဆင်း

အို...မင်းကြိုက်ခါတယ်ကွာ၊ အံ့အား သင့်စရာဆို တာ လူတိုင်း ကြိုက်ကြတာပဲဟာ

နှုတ်ဆိတ်နေသော ကလေးငယ်အား ကြည့်ပြီး မိမိ၏ ခိုက်မိမှုအတွက် ကိုယ်ဘာသာကိုယ် ကျိန်ဆီမိ၏။ ရှေး သေဆုံးခြင်းသည် ဖိလစ်အတွက် အဆိုးဝါးဆုံးအံ့အား ဆင့်စရာ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု မဟုတ်လား။ သေးစွာမှားစွာ စကားပြောတာ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ပြောမှ၊ ထို နောက် ရသ် ပြောပြထမ်းသည့် အကြောင်းတွေကို သတိရပြီ မိမိ အားတွေးအခေါ်ကို ပြောင်းပြန် လှန်လိုက်၏။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပြေးသင့် ပြောဆိုက်တစ်ကိုတော့ ပြောရမှားပေ လူတွေက ဒီကောင်လေး နံဘေးမှာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် လုပ်ဆေးသည်။ သည်ကောင်လေးကို ပြောသည့် စကား များမှာ ထိန်းထိန်းချုပ်ချုပ် နိုင်လွန်းသည်။ တတယ်လီ ဆည်ကောင်လေး ဝန်းကျင်မှာ လူတွေ ရှိမနေလျှင် သည် ကလေးသည် သူ့ ကိုယ်သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နှိုင်းတွေ သိန် နိုင်ပါတော့မလဲ။

အေးကွာ...မင်းကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် ဒီညနေ တတော့ မင်းအတွက် အံ့အားသင့်စရာတွေ ကြုံရမှာပဲ။ အက်ဒီက ကောင်လေးကို ဖေးမပြီး ကားရှေ့ခန်းထဲ ထိုင်စေသည်။

ပထမဦးဆုံးအနေနဲ့ မင်းဘဝမှာ မစားဖူးသေးတဲ့ အကောင်ဆုံး အသားညှပ် ပေါင်မုန့်မျိုးနဲ့ မိတ်ဆက်အ

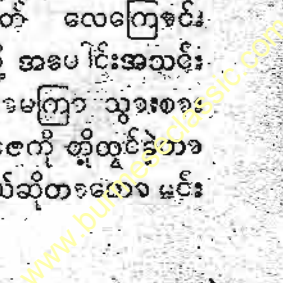
မယ်၊ အဲဒီ အသားညှပ် ပေါင်မုန့်နဲ့ နာမည်က 'ခါမီ ခါဇေ'တဲ့။ အဲဒီ မုန့်ထဲမှာ ပါတာတွေက ငရုတ်သီးရယ်၊ ဒီနဲခဲရယ်၊ ငရုတ်ကောင်းရယ်၊ နောက်ပြီး ဆန်ပဲချဉ်နစ် မျိုးရယ်၊ အဲဒီမုန့်ကို ရနိုင်တဲ့ဆိုင်က 'မြောက်လမ်းမကြီး ပေါ် မှာပဲရှိတယ်။ အယ်လိုလဲ၊ ဆွားမလား'

'ကောင်းပြီလေ ဦးဆွားချင်ရင် သွားတစေပါ' 'အမှန်အတိုင်းပြောရရင် အဲဒီမုန့်ကိုတီထွင်နိုင်အောင် ငါ့ကူခဲ့တာကွ'

ကောင်လေး၏ စိတ်ဝင်စားမှုကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် အဖြစ် တွေ့လိုက်ရ၏။

ဦး ထွင်ခဲ့တာ ဟုတ်လား၊ ဘယ်လို ထွင်ခဲ့တာလဲ ဟင်'

အို...လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အတော်ကြာကြာ၊ မင်းခေါ်လေး အက်ဗာလီနဲ့ ငါနဲ့ အိမ်ဒီထောင် မကျခင်က အဲဒီ စား သောက်ဆိုင်နဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့ နေရာမှာ ငါက အလုပ်လုပ် ခဲ့တကွ၊ တီတီကျကျ ပြောရရင်ကွာ လာစင်ဒီယာ လေယာဉ်ကွင်းမှာပေါ့... ထရန်စတီတ် လေကြောင်း ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်နေတော့ ငါတို့ အပေါင်းအသင်း ထစ်စု အဲဒီစားသောက်ဆိုင်မှာ မကြာမကြာ သွားစား ကြတယ်။ အဲဒီတုန်းက အဲဒီ ခါမီခါဇေကို ဆိုထွင်ခဲ့တာ ပေါ့၊ ခါမီခါဇေဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ဆိုတာလော မင်း သိရဲလား'

၂၁၄ မြတ်ဗြင်း

သူတို့သည် မြို့ခြင်ထွက်သည် လမ်းမကြီးပေါ်
ရောက်နေပြီ။ ကေခင်လေးက သူ့မိတ်ဆွေကြီး၏ နံဘေး
တွင် ထိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်လိုက်လာသည်။ လေယာဉ်ကွင်း
နှင့် လေကြောင်းကုမ္ပဏီအကြောင်း ပြောလိုက်သည်နှင့်
ကေခင်လေးမျက်နှာ ပြူရော်သွေးသည်ကို အက်ဒ် တွေ
လိုက်ရ၏။ သို့သော် ဘာမှမတွေ့ မမြေ့။ ဒါ့ကို အက်ဒ်
ဆတိမတေးမိဟန်အသွယ်ပြီး ကေခင်လေး၏ အဖြေကို
စောင့်မနေဘဲ ဆက်ပြောသည်။

‘ခါမိခါလေဆိုတာ ဂျပန်စကားလုံးကွ။ ဒီစကားလုံး
ဟာ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ဂျပန်လေယာဉ်များ
တွေအတွက် ပေးထားတဲ့ စကားလုံး။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်
ဆိုတာ မင်းဖေဖေကော ငါကော တိုက်ခဲ့တဲ့ စစ်ပွဲကြီး
ပေါ့’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီ လေယာဉ်များတွေဟာ ဂျပန်
လေတပ်ထဲမှာ လေးစားစရာ အကောင်းဆုံးနဲ့ အမြင့်
မြတ်ဆုံး လေယာဉ်များတွေပေါ့။ နေ့စဉ်ပြီး တိုက်က
ကြည့်ရင် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး လေယာဉ်များ
တွေပဲ။ သူတို့ရဲ့ တာဝန်က တိုသဘောတွေ မြုပ်ကုန်
အောင် တိုသဘောတွေပေါ်ကို သူတို့ လေယာဉ်နဲ့
ထိုးစိုက် ဆင်းဖို့ပဲ။ ဒီလိုလုပ်ရင် သူတို့ပါ သေမယ်ဆိုတာ
သိရက်နဲ့ လုပ်ရဲတဲ့ သတ္တိရှိကြတယ်။ အဲဒီလို လုပ်တာကို
အသေခံတိုက်ပွဲလို့ ခေါ်တယ်။ မင်း အနေနဲ့တော့ နား
လည်ဖို့ မလွယ်ဘူးပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ သူတို့

ဆန်ဖိုးထားမြတ်နိုးတဲ့ တိုင်းပြည်အတွက် သူတို့အသက်ကို
ဆိုလို့ ချင်ချင် စွန့်ပွဲကြတယ်’

သူက ဖိလစ်ကို အမှတ်တမဲ့ စွေကြည့်သည်။ ကေခင်
လေး အသက်ရှု မြန်နေသည်။ စိတ်လှုပ်ရှား နေသည်။
ဘုရား၊ ဘုရား၊ ငါပြောတာ ထိရောက်ပါစေ၊ မှန်ကန်ပါ
စေ၊ မိမိအဖေ ဖိလစ် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောစေချင်သည်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ယုတ်စွအဆုံး ယောက်ျားကြီးတွေ
လေယာဉ်နှင့်အတူ အသေခံကြသည့်အကြောင်း ဆက်
ပြောပါနှင့်တော့ ဆိုတာမျိုး ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။

သူတို့သည် စားသောက်ဆိုင်နှင့် နီးလှစွာသည်။ အက်ဒ်
က တစ်ခုခုကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေဟန်မျိုး မပေါက်
အောင် ဟန်ဆောင်ထားသည်။

‘အဲဒါကြောင့် အဲဒီ အသားညှပ် ပေါင်မုန့်တွေကို
ခါမိခါလေ ပေါင်မုန့်လို့ တို့ နားညှပ်ပေးခဲ့ကြတာပေါ့။
ရယ်စရာတွေ၊ မကောင်းဘူး၊ ဆိုလိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က
အဲဒီမုန့်ကို စားရင် အာရုံကြောဖို့အတွက် ထော်အော်
အန္တရာယ်ကြီးတယ်။ အမေရိကန် စစ်အင်အားတွေအတွက်
ဒါတွေ အပြည့်ထည့်ထားတဲ့ ရန်သူ လေယာဉ် ထိုးစိုက်
အဆင်း ခံရသလိုမျိုးပေါ့’

ဖိလစ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ အဖျားတက်လာတော့မည့်
ပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

ငါ ဒီကလေးအပေါ် မှာ ရက်စက်သွန်းရာ၊ မညှာဘဲ
သွန်းရာ ရောက်နေပြီဟု အက်ဒ် စဉ်းစားသည်။ ငါ ဆိုတဲ့

ကောင်က ထုံးပဲ၊ ထုံးစံအတိုင်းပဲပေါ့၊ စားသောက် ဆိုင်ရှေ့ ကားရပ်သည့် နေရာတွင် ကားကို ထိုးရပ်လိုက် ၏၊ ကော်ဆင်လိုက်၏၊ ပြီးတော့ဖိလစ်စ်ကို လှမ်းကြည့်ကစ... အခုမှ မပေးတော့ဘူးလား၊

ကောင်လေး နှုတ်ခမ်းကို တိုက်ထမ်း၏၊
'ဦးလေး ဆက်သ်၊ ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့ ဆေးရထားလဲ၊ သူက အသေခံဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဖေဖေက အဲဒီ ဂျပန်တွေနဲ့ တူမှတော့ ဦးဦးရယ်'

'ဟုတ်ဘူး ဖိလစ်စ်၊ မင်းဖေဖေက အသေခံဖို့ ကြိုးစား ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ လောကဗေဒ သူ မလုပ်ချင်ဆုံးကိစ္စက အသေခံဖို့ပဲ၊ သူက မင်းကိုကော မင်းမေမေကိုကော၊ နေ့ကပြီ ဆစ်နဲ့ ဂျော့ကလေးကိုကော ထားပစ်ခဲ့ချင် တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မလွဲမသွေ လိုအပ်လာမယ် ဆိုရင် မင်းတို့ ဆားလုံးအတွက် သူ့အသက်ကို စွန့်ဖို့ လုံးဝ ဝန်မလားဘူး၊ ဟိုဂျပန်လေးယခုမျိုးတွေ သူတို့ နိုင်ငံနဲ့ သူတို့ ဧကရာဇ်အတွက် လိုလို ချင်ချင် အသက် စွန့်ကြသလိုပေါ့၊

တွေ့တယ်မဟုတ်လား ဖိလစ်စ်၊ မင်းဖေဖေ သေဆုံးခဲ့ တာဟာ မလိုလားအပ်တဲ့ မတော်တဆမှုကြီးပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ သူ့ အလေးအနက်ထားဆုံး အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ရင်း သေဆုံးသွားရတာ၊ သူ့ အလေးအနက်ထားဆုံး အလုပ်တ ဘူးလဲ၊ သိလား၊ သူ သိပ်ချစ်တဲ့လူတွေ ရှိနေ တဲ့ အိမ်ကို ပြန်လွှာဖို့ ကြိုးစားတာပေါ့၊ မင်းဖေဖေဟာ

စွမ်းသတ္တိနဲ့တော့ လူတစ်ယောက်ပဲ ဖိလစ်စ်၊ ရာသီဥတု ဆိုးဝါးနေပန်း သိရက်နဲ့ လေယာဉ်စီးခဲ့တယ်၊ စွန့်စားခဲ့ သယ် ဖိလစ်စ်ကဟာ စွန့်စားရာ ရောက်တယ်ဆိုတာ သူ သိမနေပါ၊ ဒါပေမယ့် အိမ်ကို ချော့ချော့ မေ့မေ့ ပြန်ရောက်ဖို့ အခွင့်အလမ်းလဲ ရှိတယ်လို့ တွက်ခဲ့မှာပေါ့၊ လေယာဉ်အများစုဟာ ချော့ချော့ မော့မော့ ပြန်ရောက် ခဲ့တယ်လေ၊ ပျက်ကျတော့ကတော့ အရမ်းကြာတဲ့ရက် ကောင်စားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖြစ်တော့ပြန် ခဲ ကိစ္စတွေပါ၊ ဒါကို မင်းဖေဖေက သိထားတယ်လေ၊ သူက လေယာဉ် တွေကို ကြော့ကန်တတ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ ဝေးကိုလဲ သူ သိပဲ မကြော့ကန်တတ်စေချင်မှ အမှန်ပဲလို့ ဝါ ထင်တယ်၊ ခုတော့ ကောင်လေး ရှိုက်ဝင် ငိုကြွေး နေသည်၊ အက်ဒ်က ကလေးငယ်ကို ညစ်ညစ်သာသာ ပွေ့ဖက် ထားသည်။

'ကျွန်...ကျွန်တော်လေ ထာ ဉ်ပျံ ခုတွဲကိုကြောက်တယ် ဦးလေး ဆက်သ်၊ လေယာဉ်ပျံအေး မြတ်ကျပြီ၊ လူတွေကို သတ်ပစ်နေတာ'

'ဟုတ်တာပေါ့၊ ဖိလစ်စ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်သက်မှာ တစ်ခါတလေပေါ့၊ လူ တော်တော် များများ ဟာလဲ လေယာဉ်စီးရမှာ ကြောက်ကြ တယ်၊ ဒါပေမယ့် လေယာဉ်စီးနေတုန်း စိတ် လှုပ်ရှား တခုနဲ့ လေယာဉ် စာတော့ အပြစ်ဆိုးတွေ ဖြစ်တော့မှ ပဲဆိုတဲ့ နယူအာဆ ချီးမဟုတ်ဘူးလေ၊ လေယာဉ်စီးနေတုန်း မင်းဖေဖေထံ

စိတ်လှုပ်ရှားမှာပဲ၊ ငါ့လဲ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ စိတ်
လှုပ်ရှားခဲ့တပဲ။

လေယာဉ်ပျံတွေကို ကြည့်လေ၊ သိပ်လှပြီ၊ သိပ်ထက်
မြက်တဲ့စက်ကိရိယာကြီးတွေ၊ ဒါမပါပဲ ဒါကြီးတွေဟာ
နဂါးကြီးတွေ မဟုတ်ဘူး၊ လေယာဉ်အစ်စင်းက မင်း
ဖေဖေကို သတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ လေယာဉ်ကို
ကြိုကြွပ်ရတဲ့ လူအချို့က အမှားအယွင်းတစ်ခု လုပ်ခဲ့မိ
လို့ပဲ၊ ဒီလို ငါ့မှားမျိုးနဲ့ တူတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူသား
ဆိုတာ မှားတက်ကြတာချည်းပဲ မဟုတ်လား၊ ခုချိန်မှာ
မင်း ဖေဖေ ဘယ်ဘဝကိုပဲ ရောက်နေနေ ဒီအချက်ကို သူ
သိတယ်၊ အမှားလုပ်ခဲ့သူတွေကို သူက ခွင့်လွှတ်ထားပြီ၊
ဆား၊ အဲဒီလိုပဲ မင်းကလဲ ခွင့်လွှတ်ရသိမ့်မယ်၊ မင်း
မေမေက ခွင့်လွှတ်ထားပြီ၊ ငါက ခွင့်လွှတ်ထားပြီ၊ မင်း
ညီလေးတွေ အရွယ်ရောက်လာတဲ့ အခါမှာ သူတို့ကလဲ
ခွင့်လွှတ်မှာပဲ၊ ဒါက တကယ်လို့ သူတို့အတွက် မင်းတ
စ်နဲ့မှန်စွာ လုပ်ပြရင်ပေါ့၊ အယ်လီယာဆန် မိသားစုမှာ
မင်းက အကြီးဖြစ်နေပြီ ကိုယ်လူ၊ ဒီတာဝန်ကိုယူဖို့ မင်း
ဟာ ငယ်ရွှန်းသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်း ဖေဖေက
ဒီတာဝန်ကို ယူဖို့ မင်းကို ပုံအပ်သွားပြီလေ၊ ကဲ...
ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းကော မင်း ဖေဖေလို ရဲစွမ်းသတ္တိ ရှိနိုင်
ပါ့မလား၊

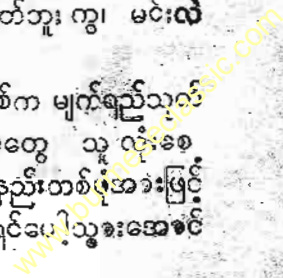
ငိုနှိုက်သံတွေ တိုးတိတ်သွားသည်၊ မိမိ ပြောခဲ့သည်
စကားတွေကို ဘယ် အတိုင်းအတာအထိ ဖိလစ် နားဖြည့်

သည်ကို အက်ဒါပြောတတ်၊ သို့ပေမယ့် သူ့စိတ်သက်သာရာ
ပျောက်သွားသည်၊ သူ စကားတွေ တစ်စုံတစ်ရာ အတိုင်းအတာ
အထိ ကော့စင်လေး ခေါင်းထဲ ဝင်သွားပြီကို ရိပ်စားမိ
သည်၊ နောက်ကြည့်အခါတွင်လည်း သည်လိုပဲပြော
ခိုင်းမည်။ ရှာ ပြောခဲ့တာမှန်သည်၊ ဖိလစ်လို အသက်
ငယ်ငယ်ကလေးတစ်ယောက်အတွက် လေယာဉ်ပျံတွေလို
ထူးဆန်းသော အကြောင်းအရာများ၊ ယောက်ျားတွေ၏
ထူးရဲကောင်းဆန်မှုများကို ရှင်းလင်းမြောပြဖို့ ယောက်ျား
အဖော်တစ်ယောက် လိုအပ်နေသည် မဟုတ်လား၊ သူ့
အစာငလေးကို ပွေ့ဖက်ပြီး သူ့ မေးခွန်းကို ထပ်မေး
သည်။

‘ဖြစ်နိုင်မလား၊ ဖိလစ်၊ မင်း ဖေဖေလို ရဲစွမ်းသတ္တိရှိ
ပြီ၊ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်တဲ့ ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက်
မင်း ဖြစ်လာနိုင်ပါ့မလား၊’

‘ကျွန်တော် ကြိုးစားမယ်... ဦးလေးအက်ဒါ’
‘သိတယ်လေ၊ ငါ သိတယ်၊ မင်း မေမေလဲ သိနေ
တာပဲ၊ အကောင်းဆုံးကတော့ မင်းဖေဖေကို အရှိအတိုင်း
မှတ်မိနေဖို့ပဲ၊ ဒီလူက ခေတ်လူ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ မင်းလဲ
မေပေါ့ဘူးကွာ’

အက်ဒါ၏ လက်ကိုင်ပင်ဝါပြင် ဖိလစ်က မျက်ရည်သွက်
သည်၊ ဦးလေးအက်ဒါ ပြောသွားတာတွေ သူ လုံးစေ
ဖတ်စေ နားမလည်၊ သို့ပေမယ့် တစ်နည်းတစ်ဖုံအားဖြင့်
သူ ရင်ထဲမှာ ပေါ့သွားသည်၊ ဒီလို ရင်ပေါ့သွားအောင်

၂၂၀ မြတ်ငြိမ်း

ဘယ်သူကမှ လုပ်မပေးနိုင်ခဲ့၊ အကယ်၍ ဖေဖေသည် မိမိတို့ ရှိရာအိမ်သို့ ပြန်လာဖို့ ကြိုးစားရင်း သေဆုံးသွားသည် ဆိုလျှင် မိမိတို့ကို သူတကယ်ချစ်သည်ဆိုသည် အစိပူဇော်ပေါ့၊ မိမိ ထင်ထားသလို မိမိတို့ သားအိမ် တစ်တွေကို စွန့်ပစ်သွားခြင်းမဟုတ်ဘူး ပေါ့။

သို့တိုင်....

လေယာဉ်ပျံတွေကိုတော့ ကြောက်နစ်သေးသည်၊ မိမိ၏ ကြောက်စိတ်ကို ဦးလေးအကဲခံပင်လျှင် ပြောင်းပစ်လို့ မရနိုင်ပါချေ။

'ကဲ- တို့များ ခါမီခါလေ ဝါးကြမလေး'

နေပါစေ... ဦးလေးအကဲခံ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ချင်ပြီ

နေ့ကတစ်နေ့ညနေဘက် ညစာ အတူစားကြတော့ အကဲခံက ဒူ အတွေ့အကြုံကို ရုတ်စား ပြန်ပြောပြသည်။

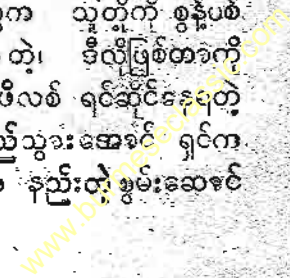
ကျွန်တော် စွန့်ပစ်ပစ်ကန် နားသွင်းနိုင်လိုက်တယ် ထင်တာပဲ၊ လေယာဉ်ပျံတွေကို သူ ကြောက်နစ်တဲ့ ကိစ္စတော့ မဆောင်မြင်ဘူးပျ၊ ဒါပေမယ့် ဂျော့အကြောင်း သူ ထင်ထားတာတွေတော့ ပြောင်းလဲသွားအောင် လုပ်လိုက်နိုင်တယ် ထင်တာပဲ'

'ရှင် ဆေးစင်မြင်ပါတယ်'

အဖြစ်ဆိုးကြုံရသော ခရစ္စမတ်အကြို ညမှ စပြီး ယခု အချိန်အထိ ရုတ်ပြုံးသည်ကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တွေ့လိုက်ရသည်။

နေ့ညက သူ ကျွန်မကို ပြောပြခဲ့တယ်၊ ဆူ အဖေဟာ အရမ်းရဲစွမ်းသတ္တိရှိတဲ့သူ ဤတစ်ပြစ်လို့လဲဆိုတော့ လေယာဉ်ပျံကတည်းက သူ ဖေဖေဟာ ကျွန်မတို့ရှိရာ အိမ်ကို ပြန်လာဖို့ကြိုးစားခဲ့တာမို့လို့ပဲ ဤ သူ ဖေဖေဟာ သူ့ကို အရမ်းချစ်ပြီး သူ့ကို စွန့်ပစ်သွားတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ သဘောပေါက် နားလည်လာပြီလေ။

ကျွန်မ ကလေးသူငယ် သတ္တဓမ္မဒနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်တွေ တော်တော်များများ ဖတ်ဖူးတယ်၊ အဲဒီထဲမှစ ဖော်ပြထား တစ်ခုက မိဘတွေ သေဆုံးသွားတဲ့အခါ ကလေးတွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ မိဘတွေက သူတို့ကို စွန့်ပစ်သွားကြတယ်လို့ ထင်တတ်ကြတယ်တဲ့၊ ဒီလိုဖြစ်တာကို သူတို့ မကျေနပ်ကြဘူးလေ၊ ခု ဖိလစ် ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ဒီပြဿနာတစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ပြေလည်သွားအောင် ရှင်က တူညီဖြေရှင်းပေးလိုက်ပြီ၊ ဒါဟာ နည်းတဲ့စွမ်းဆောင်

ချက်မှတုတ်ဘူး၊ ရှင်တို့ ကျွန်မ ဘယ်လိုကျေးဇူးတင်မုန်းမသိပါဘူး... အက်စ်၊ ရှင်ဘေ ကလေးတွေနဲ့ ထော်တော် အဆင်ပြေတာပဲ နော်

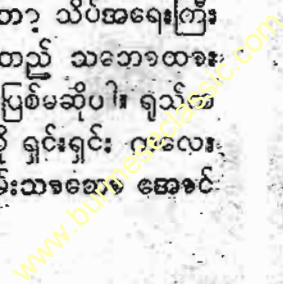
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဒီဘဝမျိုး ကြုံခဲ့ရတာ ကို ကျွန်တော့်အပေ သေတုန်းကဆို ကျွန်တော်ဟာ ဖိလစ်ပိုင် အက်ဆမ်းကြီးကြီးတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မှတ်မိနေတယ်လေ၊ ကျွန်တော့်ကို စွန့်ခွာသွားတဲ့အတွက် သူ့ကို မုန်းမိမထတ်ဖြစ်သွားခဲ့တာ၊ ဧမမေတ တကယ်တော်ခဲ့တာ၊ ခုလဲ တော်နေတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဘဝက သေခင်းကနင်း ဖြစ်ခွေးခဲ့ပြီဧမ၊ ခင်ဗျားကလေးတွေ ဒီအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရမှာ ကျွန်တော် မမြင်ရက်ဘူး... ရှမ်း ဒီအကြောင်း ပြောရတာ သိပ်တော့ စေးလွန်းပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် သိပ်မကြာခင်အတွင်း ခင်ဗျားတို့ အိမ်ထောင်ဆစ် ထူစေခင်လိုမိမယ်လို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်တယ်၊ ကလေးတွေအတွက် ဖခင်တစ်ယောက်တော့ လိုအင်တယ် မဟုတ်လား

ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ခုချိန်မှာတော့ ကျွန်မ ဒီအကြောင်း ခေါင်းထဲတောင် မထည့်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့နေ့ မှတော့ ထူးထင်မှာပါ၊ ကျွန်မ ဘဝမှာ အလိုလား အတောင့်ထဲ ဆုံးအရာတ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့အိမ်ထောင် ဧရားတစ်ခုပါပဲ

သူ့မျက်နှာ သွင်ပြင်မှာ အတိတ်စာလကို သတိပေး ထမ်းဆောင်နေပုံရ၏။

ဘက်ဗာလီနဲ့ ကျွန်မဆို ငယ်ငယ်က အိမ်အကြောင်း ဆွဲဆွဲနွဲနွဲ ခွဲကြမ္မာတာပေါ့၊ ဘဝကို မြင်ပုံမြင်နည်းချင်း ကျတော့ သူနဲ့ကျွန်မနဲ့ တစ်စက်ကလေးမှ မတူဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့လို မိန်းကလေးတွေ အနေနဲ့ သားယားချမ်းမြေ့တဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ဆိုတာ လိုအပ်ကြောင်းတော့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံး သဘောတူကြတယ်၊ ဘက်ဗာလီဟာ ရှင်ကို ရထားတဲ့ အတွက် ကျွန်မ အရမ်းဝမ်းသရပါတယ် အက်စ်၊ သူဟာ ရှင်ရဲ့ ထေခက်ပုံမျှ ရှင်ရဲ့ ကြင်နာမှုနဲ့ ရှင်ရဲ့အချစ်ကို လိုအပ်ပါတယ်၊ တကယ်တော့ ရှင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အရမ်းကဲကောင်း ပါတယ်လေ

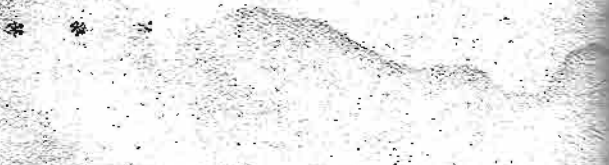
အက်စ် ဘာမှပြန်မပြော၊ ဪ... သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တော်တော် ကြီးကို အသွင်မတူ ကြပါကလေး၊ ငယ်သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် တစ်မြေတည်းနေ တစ်ရေတည်းသောက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင် တစ်မျိုးထဲမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ကြသူတွေ၊ အိုပေမယ့် ဘဝဦးတည်ချက်ချင်း ကတော့ တစ်ခြားစီ အကယ်၍ ဂျော့သည် မချမ်းသာ၊ မအောင်မြင်လို့ ရသိကတော့ ချစ်နေမည်သာ ဖြစ်သည်ဟု အက်စ် ထင်မိ၏၊ သို့ပေမယ့် ချမ်းသာခြင်း၊ အောင်မြင်ခြင်းဆိုတာတွေက ဘက်ဗာလီ အတွက်ကျတော့ သိပ်အရေးကြီးနေ ပြန်ပြီ၊ ဘက်ဗာလီ ထိုသို့ ရပ်တည် သဘောထားခြင်း အတွက် သူ့ဇနီးသည်ကို သူအပြစ်မဆိုပါ၊ ရသိကဇနီးဆေးခင်၊ မိခင်ကောင်း ဘဝကို ရှင်းရှင်း ကလေးခံယူချင်သလို ဘက်ဗာလီကလည်း ချမ်းသာစေချင်အောင်

မြင်သော အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ဖြစ်ချင် ဆည်းပူး
သဘာဝ ကျပါသည်။

အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်စလုံး၏ တူညီသော သဘာဝ
ထားတစ်ခုကို အက်ဒ် ရုတ်ချည်း သိမြင်လိုက်၏ အဆိုပါ
စာစောင်ထဲမှ ကတော့ မိမိတို့၏ လင်ယောက်ျားမျှ
အတွက် ဂုဏ်ယူ ဝင်ကြားချင်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

အဆိုပါ အနွှဲကို ပြည့်ဝအောင် ဂျော့ကတော့ ဖြည့်
စွမ်းပေးနိုင်ခဲ့သည်။ မိမိကော့ မိမိကတော့ ဆည်းတစ်ယောက်
ဖြည့်စွမ်း နိုင်ပါဦးမည်လား၊ အက်ဒ် အိုင်အမ် မပြော
နိုင်ပါချေ။

သူ့အတွက် ပထမဦးဆုံး ဧမျာ်လင့်ချက် ရောင်ခြည်
သည် နေ့စက်ရက်သတ္တပတ် နှစ်ပတ်အကြာ သူ့အထက်
လူကြီးနှင့် စကားပြောရာမှ ဒေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။

ဥဒုသ သုံးနှစ်ရှိ တွင် သူ့ရုံးခန်းတွင် လစတွေ့ဖို့ အက်ဒ်
အား အထက်သူကြီးဖြစ်သူ ဂျီဒေတလဒက အမှတ်စဉ်
ပါးသည်။ ဂျီဒေတလဒ၏ ရုံးခန်းဆီသို့ သွားတော့ အက်ဒ်

ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေသည့် ဘုရားသိကြားမလို သူ့ငါ့ကို
လုပ်မပြုတ်ပါခစနဲ့၊ ငါ့အလုပ်ကို အားသွန် ခွန်စိုက်
ပုပ်နေခဲ့တာပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်ကဆို လှလှပပကြီး စားရင်း
ချုပ်နိုင်ခဲ့တာပဲ။ အိမ်ရှင်ယာရဲ့ အာမခံကိစ္စ မအောင်မြင်
တာတော့ ငါ့ချွတ်ယွင်းချက် မဟုတ် သည်ကိစ္စကြောင့်
သာ ဂျီဒေတလဒ ငါ့ကို အလုပ်၊ မပြုတ်တန်ခက်စား
တာ။ ဆေးတော့မှပဲ ကော်မရှင် တစ်ထောင်လောက်
အယ် ကိစ္စကို ဘယ်သူက လက်လွှတ်ခံချင်ပါ့မလဲ။

သို့သော် သူ့အား ဂျီ ဒေါ်ရသည့် အကြောင်းရင်းက
အမျိုးဖြစ်နေသည့် သူ့ကိုအား ဒေါ်တွေခြင်းမှမှ နယူး
အားကမ်းရုံးခွဲတွင် သူ့လက်ထောက် ခန့်အပ် ၂၂၁ ခ ဖြစ်
အပ်ဖို့ စဉ်းစားထားကြောင်း သတင်းကောင်းပါးဖို့
ဖြစ်ခဲ့၏။

အဆိုပါ ရာထူးကို အက်ဒ်ရဖို့ အလားအလှူရရှိ
ကြောင်း ပြောပြလိုက်တော့ အက်ဒ်၏ မျက်နှာ မှာ
လင်ယာလန်သိန်းထိကြီး၊ ပေါက်သလို ဖြစ်သွားကြောစမ်း
တွေ့ရ၏။

‘ဟေ့ တယ်ဟုတ်ပါလားဂျီ၊ ကျွန်တော်က စဉ်းစား
ချက်အထဲမှာတောင်ပါမယ်မထင်ခဲ့ဘူး၊ ဆိုလိုတာကလေ
အခြားလူတွေက ကျွန်တော့ထက် လုပ်ထက် ရင်ကြို
အယ် မဟုတ်လား၊ ချုပ်ဝမ်ပိုရဲ့ ရာထူးကို သူ့လိုထက်
တစ်ယောက်ယောက် ရှိမှပဲလို့ တွက်သားဟေ့ ခင်ဗျ’

တုတ်တယ် သူတို့ငယ် ခိုအတိုင်း တွက်ထားကြမယ်။
ဒါပေမယ့် အဓိက ထေးထိခံချက်က ကျုပ်အပေါ်မှာ
မူတည်တာပါ။ အဲ... နေ့ရက်ဆုံး အဆုံးအဖြတ်တော့
ရုံးချုပ်က ဆုံးဖြတ်မှာပေါ့လေ။ ရုံးချုပ်က လူကြီးတွေ
ကျုပ်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သိပ်ပစ်ပစ်ခါခါ ကြီးတော့ ပယ်
ချမှန် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်က နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်လုံးလုံး
သူတို့ကို အကောင်းဆုံး အလုပ်အကိုင် ပြုခဲ့တဲ့ လူပဲ
ဒီရာထူးကို ထိုက်ထန်တဲ့ လူတာ ခင်ဗျားပဲလို့ ကျုပ်
ပြောတာကို သူတို့ သဘောမတူဘူးဆိုရင် ကျုပ်တော့
အူအားသင့်လို့ ဆုံးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

အကဲခံ ကြိုးစားပြီး ရိုရိုကျိုးကျိုး နေထိုင်ပြန်ရိက်စီ
ကျေးဇူးတင် စကားလည်း ဆိုမိ၏။

ဂျီတေလခက အကဲခံအား အလုပ် ကြိုးစားပြီး
လုပ်ငန်း လုပ်ရာတွင် မခန့်သွင်းထားဖို့ အကြောင်းတွေ
မိန့်ခွန်းချွေ၏ဖြစ်နိုင်လျှင် ဘက်ဗာလီကုန်တိုက်မှာ အား
မခံမျှားရအောင် စည်ရုံးဖို့ လမ်းညွှန်၏။

အားလေ ဒါကလဲ ကျုပ်စိတ်ကူးကို ပြောထားပါ
ဒီကိစ္စတွေ ဖြစ်ဖြစ်မဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်လျှာထေးတဲ့ လူက
တော့ ခင်ဗျားပဲလို့ ကျုပ်က ရွေးထားပြီ ဆိုတဲ့နောက်
ဒီရာထူးကို ခင်ဗျားရဖို့ ကိုးဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်း စသချာ
နေပါပြီ။

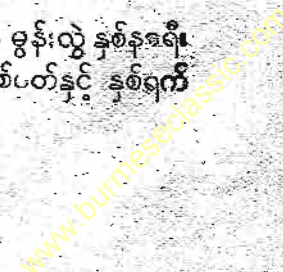
ကိုးဆယ့်ငါး ရာခိုင်နှုန်း၊ တုတ်လခး'

ကျန်တဲ့ ငါး ရာခိုင်နှုန်းကတော့ တီးတိုးထုတ်
ဆစ်ခဲအတွက် ချိန်ထားတာပါ။ စုတိယ ဥက္ကဋ္ဌတွေထဲက
ဆစ်ခဲလောက်က ဒီရာထူးမှာ သူတုတ်ထဲယောက် ရဖို့
အဆည်းအသန် ကြိုးစားနေ တယ်လို့ ကြားရတယ်။
ဂျီပေမယ့် အဲဒီချာတိတ်က ခင်ဗျားနဲ့ မယှဉ်နိုင်ပါဘူး။
အားလေ။ ဒီကိစ္စတွေ တရားဝင် ဖြစ်မသေးသေးသရွေ့
ပြောလို့ မကောင်းပါဘူး။ ခဲ... ဒီတော့ ကိစ္စပိစ္စတွေ
တရားဝင် ဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့အခါကျ ခင်ဗျားကို ကျုပ် အသိ
ပေးမယ်လေ။

ဂျီတေလခ၏ ရုံးခန်းမှ ပြန်ထွက်လာပြီး ညွှန်ကြား
ရေးမှူး၏ စားပွဲရှေ့တွင် ရပ်သည်။ မိမိမှာ ချိန်းဆို
ထားသည့် ကိစ္စနှစ်ခု ရှိနေသဖြင့် စောစော ရုံးခင်းမည့်
ခင်ကြောင်း၊ ဇာနေအဖို့ မိမိ ပြန်လာတော့မည်မဟုတ်
ကြောင်း အသိပေးခဲ့၏။

စင်စစ် သူ့မှာ ချိန်းဆိုထားတာ ဘာမှမရှိ။ သူက
မိမိသို့သာ အသောပြန်ပြေးခဲ့၏။ ပြီးတော့ ပါရီသို့
အယ်လီဗန်းဆက်ဖို့ အော်ပရေတာ့ထံ နှိပ်တံ ပေးထား
နိုင်၏။

အချိန်မှာ နယူးယောက်စံတော်ချိန် မွန်းလွဲ နှစ်နာရီ၊
ဘက်ဗာလီ ခရီးထွက်သွားတာ နှစ်ပတ်နှင့် နှစ်ရက်

ဘက်ဗာလီက မိမိသည် 'လူသား တစ်ယောက်လဲ
ခံစားနိုင်ရေး' အတွက် တစ်ညကို ရှစ်နာရီ မအိပ်ရလျှင်
မဖြစ်ဟု တစ်သက်လုံး ကြွေးကြော်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သို့သော်
အနားယူ အပန်းဖြေချိန် နည်းခြင်းကို ကုစားနိုင်စွမ်း
ဆေးရွမ်းကောင်းတစ်သက်မှာ တက်ကြွ ပျော်ရွှင်မှုဖြင့်
ကြောင်း ဆယ်ရက်လုံးလုံး လှုပ်ရှားဆွမ်းလှာနေခြင်းဖြင့်
တက်ဗာလီ ထက်သေထူနေ၏။

သူနှင့် ဆီလီဗီယာသည် နေ့စဉ် နံနက် တိုးနာရီတွင်
ဟိုတယ်မှ ထွက်၏။ ည ခုနစ်နာရီတွင် ဟိုတယ်သို့ ပြန်
ရောက်ပြီး တစ်နေ့တာ အလုပ်များစွာ ပြန်လည် သုံးသပ်
ကြသည်။ နောက်နေ့ ပြပွဲများအကြောင်း ဆွေးနွေးကြ
သည်။ ထို့နောက် ဘက်ဗာလီ ရေချိုး၊ အဝတ်အစား
ဆွဲပြီး ည ကိုးနာရီ အာသာ လှစေတော့ လိုက်သွား
သည်။ နေ့စဉ်တစ်နေ့ နံနက် သုံးနာရီ၊ လေးနာရီသည်
ဟိုတယ်သို့ အခစားဆုံး ပြန်ရောက်စဉ်အချိန်၊ သူက
ထိုအချိန်ဇယားအတိုင်း နေ့စဉ် ပုံမှန် လှည့်ပတ်နေ၏။
သို့သော် သူ မျှော်ရှင်ကြည့်နူးနေ၏။ တက်ကြွလန်းဆန်း
နေ၏။

ဖက်ရှင်ပြပွဲတွေ ဆိုက်ကြည့်ပြီး ဈေးဝယ် ရသည့်
အလုပ်များ ဆီလီဗီယာ ကြိုတင် သတိပေးထားသည့်
အတိုင်း အလွန်မတန် ပင်ပန်း၏။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း၊ ပြပွဲ
နှစ်ခု ပုံမှန်ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သုံးခုရှိ၏။ ပြပွဲတစ်ပွဲ
အနည်းဆုံး နှစ်နာရီလောက် ကြည့်ရသည်။ ငါးသေတ္တာ

ထဲမှ ငါ့တွေ့လို့ လူတွေ ကျပ်ညှပ်နေသည့် ပြပွဲခန်းကြီး၊
တွေ့ထဲတွင် ထိုင်ကာ ကိုယ်တန်ပြမယ်များ၊ ဝတ်စား
ဆင်ယင်ပြသည့် အဝတ်အစားများကို ကြည့်ရသည်။
လေ လာရသည်။ မိမိ၏ ကုန်တိုက်မှာတင်လျှင် လူကြိုက်
များ၊ အခရောင်း သွက်နိုင်သည့် အဝတ်အစား ပုံစံဆစ်
များကို ရွေးရသည်။ တေးမှတ်ရသည်။ နောက်ပြီး မိမိ၏
ရွေးထားသည့် အဝတ်အစားများကို အော်ဒါမှာဖို့
သက်ဆိုင်ရာများနှင့် စကားပြောရသည်။

ပြပွဲ တစ်ပွဲနှင့်တစ်ပွဲ ကူးချိန်တွင် အဝတ်အစည်း
ထုတ်လုပ်သူများ အရောင်းပြခန်း ပိုင်ရှင်များ မဂ္ဂဇင်း၊
အယ်ဒီတာများ နှင့် အတူ နေသည်မှာ စားကြသည်။
ဒီးထုတ်ပုံဆန်း ထုတ်သူများ ဖိနပ်ပုံဆန်း ထုတ်သူနှင့်
သွေးရောက် တွေ့ဆုံရသည်။ လက်ဝတ်ရတနာ အသစ်
အဆန်းများ လက်တိုင်အိတ် အသစ်အဆန်းနှင့် အခြား
ဟက်ရှင် အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ကြသည်။

ဟိုတယ်သို့ ပြန်ရောက်ချိန်တွင် သူတို့ မျက်လုံးတွေ
ဝေဝါးနေပြီး တစ်နေ့တာ အတွင်း ချာပေါင်းများစွာ
သောက်ပစ္စည်းများကို ကြည့်ရှု စစ်ဆေး ဆန်းစစ်ခဲ့ရသဖြင့်
သူ့ကစားစိတ်ပါ နိုးချိနေပြီး ထိုသို့ ဖြစ်ရသည်မှာ တစ်ည
မတုတ်၊ နှစ်ည မတုတ်၊ ညစဉ်ညတိုင်း၊ ဘက်ဗာလီက
သမကစားများ ဖို့ပေးဖို့ မှာကြားနေစဉ် ဆီလီဗီယာက
ညှော်ခန်းကျဉ်းလေးထဲတွင် ဖိနပ်ချွတ်ပစ်ပြီး ကုလား
ဆိုင် တစ်လုံးဖော်ဆောင်သည့် အရပ်ကြီးမြတ် တိုင်ချာလ ရှိ၏။

ပြီးတော့ သူတို့၏ အနက်ရောင် မှတ်စုစာအုပ် ထုတ်ပြန်
နှစ်အုပ်ကို ဝိုင်ဇေးကြည့်နေတတ်၏။

မမ ကြိုပြီး သတိပေးခဲ့အယ်မဟုတ်လား၊ တိရစ္ဆာန်
ညှိုးပန်းနှိပ်ခက်မှု စားကွယ်ရေးအဖွဲ့က မဟို ပန်း
ထဲမှာ လှည့်ဆွဲနေတဲ့ မြင်းတစ်ကောင်ကို တွေ့
သည်ခံမှာ မဟုတ်ပေမယ့်လဲ မတော် ဒီလို ညှိုးပန်း
နှိပ်ခက်ခံနေရတာကို တွေ့လိုတော့ ဝမ်းခြီး ကန့်ကွက်
တာဆီဖော်ရဲ့ မဟုတ်ဘူး

သက်ဗာလီ ရယ်အေးလိက်၏။

ကုန်တိုက်မှာ ကျန်နေခဲ့တဲ့ လူအများစုက ကျွန်ုပ်
စားရိတ်ငြိမ်း အပန်းဖြေ ခရီးဆွက်ခွင့် ရနေတယ်
ထင်နေကြတာ မမရဲ့ ဆူတိုအေးလုံး မနားလိုတိုင်း
မျက်နှာတွေနဲ့ ပြစ်နေကြတာ

မမကတော့ နေလို့တိုရှည် ပြစ်ရတဲ့ဘက်ကပဲ
ချင်တယ်၊ ချစ်သူ ခင်သူတွေနဲ့ နီးနီးနားနားမှာလဲ

တက်ဗာလီက ဆီလီဗီယာ စကားတို မကြားတစ်
ကြားတစ်ပိုက်၊ သူက ပုံမှန်ဆက်လဲမည့် အာသာ
အယ်လီဖန်းသံကို နားစွင့်နေမိသည်။

မင်းလဲ မဟာအာသာပါဝါနဲ့ အပြင် ထွက်
တော်တော်လေး များနေပြီနော်

ဆီလီဗီယာ တောက်ကင်ပင်ကွာ ပြော၏။

အမေရိကန် အုပ်စု တစ်စုလုံးက ပြောဆိုနေကြ
အပျော်အပါး နေ့ရက် လိုက်တင်တစ်ကဏ္ဍ

ဒါပေမယ့် တစ်ညလုံး သုံးနှစ်လေးကပ်ပဲ အိပ်တဲ့အကောင်
မျိုးနဲ့ ကြုံရည်ဆက်နေရင်တော့ မင်း သေသွားလိမ့်မယ်၊
အိပ်ရာထဲဝင်ရုံသက်သက်နဲ့ အိပ်တာနဲ့ တူတာ မဟုတ်ဘူး
နော် ကလေးမ

တက်ဗာလီ သူ့ကို အံ့အားတသင့် ကြည့်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ် အာသာခံအတူ အိပ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး
ခမ သူက ကျွန်ုပ်ကို အယ်သူမှ စိတ်ကူးလို့မရတဲ့ပျော်စရာ
အချိန်တွေကို လိုက်ပြောပေးနေရုံ သက်သက်ပါ

အို... လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ တက်ဗာလီ

ဆီလီဗီယာ အခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်၏။ အခန်းထဲ
မှာ အာသာ နေ့စဉ်ပိုခေးသည့် ပန်းခွေဖြင့် ပြည့်နေ၏။
အဆင်စုံ၊ အသွေးစုံ၊ ရန်စုံ။

တို့အခန်းက ဘာနဲ့ တူနေသလဲဆိုတာ အဆင့်
အတန်း မြင့်မြင့် ဖွင့်သွားတဲ့ ဆောင်ကြားမြိုင်နဲ့ တူနေ
တယ်။ ဒါမှမဟုတ် မြေးအောက် ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်
တစ်ယောက်ရှိ အသုဘနဲ့ တူနေတယ်။ ဒါမှမဟုတ် အလှ
အပပစ္စည်းလေးတွေနဲ့ အထူးဂဗူစိုက်ဖော် ရတဲ့ဘွက်
ကျေးဇူးတင် ဝမ်းမြောက်တာကို ဖော်ပြတဲ့ အခန်းလို
ဖြစ်နေတယ်

ဆီလီဗီယာ ပြောပုံက ငေါတော့တော့နီးပါး၊ သည့်
ခိန်းမကြီးမနာလိုစိတ်အောင်နေပြီ ဟုဘက်မာလီစဉ်းစား
၏။ သော်ခဲပဲမှာ အာသာ မျက်စိကျသွားတာ သူဖြစ်စေ
ချင်တယ်နဲ့တူပါရဲ့၊ ယေးကျားတစ်ယောက်က သူ့ကို

မကြိုက်ဘဲ ငါ့ကို ကြိုက်နေတာကို သူ ဒေါ်ပွဲနေခဲ့ရတယ်။ သူ့သားဆို အာသာနဲ့ အတူအိပ်နေတာ ကြောင့်လွန်ရမှာမယ်။ မိမိ၏ ရိုင်းဝင်းမှုကင်းသောအတွေးကြောင့် ဘက်ဗာလီ ချက်ချင်း ရှက်သွားသည်။ ဆီလီယာလို မိန်းမမျိုးက မနာလိုစိတ်ဝင်သည်ဟု တွေးမိတာကိုက ဖွယ်မရာ။

‘အထူး ဂရုစိုက်ရွေးချယ်ပြီး လက်ဆောင်ပစ္စည်းပေးနေတာမျိုးလဲ မရှိပါဘူး မမရယ်။ တတယ်လို့ အဲဒီလိုနဲ့ နေရင်ခကော ဒါဟာ ရာဇဝတ်မှုကြီးလား’

‘အာသာပါပါလို့ လူစားမျိုးနဲ့ ဆိုရင်တော့ ဒါဟာ ရာဇဝတ်မှုကြီးပဲ။ သူ့ဟာ ဘယ်လေးက အပုပ်နဲ့ ထွက်နေတယ်မှတ်လဲ။ ဒီလူဟာ မကျမ်းကျမ်းအိမ်ဆောင် ပြုဖို့ကို သိပ်ဝါသနာပါတဲ့လူ။ အဲ... သူ ထိပ်ထန်းရောင်အောင် ဘယ်လို တက်လှစပြီး ဘယ်လို ထိန်းထားလဲဆိုတာတော့ မမလဲ သိပ်မသိဘူး’

ဘက်ဗာလီ စိတ်ပေါ့ပါးစွာရယ်မောလိုက်၏။ ကြော်-ဒီ အတွေးကြီး မနာလိုစိတ်ပွားနေတာ မဟုတ်ပါလား။ သည် ကိုစွဲကို မိမိက အလေးအနက် ထားလွန်းနေသဖြင့် စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေခြင်းသက်သက်ပါကလား။ ရံဖန်ရံခါ အပြင် ထွက်သည်တာ လေးကတော့ ဆီလီယာ စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မည် မထင်။ သို့ပေမယ့် အများသူငါ ပြောစရာ ဖြစ်လေလေကင်အောင် တတ်တဲ့ လုပ်နေတာကျတော့ လွန်သွားပြီ ထင်သည်။

‘စိတ်မပူမါနဲ့ မမရယ်။ ခုဟာက ပါရီကို ပထမဦးဆုံးအခေါက် ရောက်ဖူးတဲ့ရောဂါလက္ခဏာဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ကျွန်မ မရောက်ဖူးမကြုံဖူးတဲ့ ကမ္ဘာကို ရောက်နေတာကိုး။ ဒီ ကမ္ဘာစစ်ကို ကြည့်ရှုလေ့လာတဲ့ နေရာမှာ ကျွန်မ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေ ရောထွေးကုန်အောင်မလုပ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ အမေရိကကို ပြန်ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ ကျွန်မ ဘဝထဲမှာ အာသာ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သိသားပါတယ်’

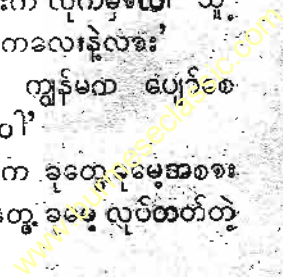
‘အေးပါ။ မမကို ချိုပြောပါ။ မင်းတို့နှစ်ယောက် ခရီးသွားဟန်လွှဲ ပါရီမှာ တွေ့ပြီး နှစ်ပတ်ကြာ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတဲ့အဆင့်ထက် ကျော်စေချင်တဲ့ စိတ်ကူးမျိုး အာသာ ခေါင်းထဲဝင်နေပြီ... ဘက်ဗာလီ၊ အဲဒါကို မင်းကလဲ သိနေတယ်မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် မမရယ်။ သူက ကျွန်မတို့နဲ့အတူ လန်ဒန်ကို လိုက်မတဲ့လေ။ နောက်ပြီး အိမ်ပြန်ခရီးအတွက် ‘ကွင်းအဲလ်ဇဘတ်’ နဲ့ ပြန်ဖို့ လက်မတ် ကြို ဝယ်ထားလိုက်ပြီလေ’

‘ဒီတော့ မင်းက ဘယ်အခန်းက လိုက်မှလဲ။ သူ့အခန်းကြီးနဲ့လား။ တို့အခန်းစုတ်ကလေးနဲ့လား’

‘အို... တော်စမ်းပါ မမရယ်။ ကျွန်မက ပျော်စေပျက်စေလေးက ထောင့်ထားထားပါ’

‘အမှယ်... မင်းကလေး။ မင်းက ခုတွေခုမေ့အစား မျိုးမှ မဟုတ်တာ။ မမကလဲ ခုတွေခုမေ့ လုပ်တတ်တဲ့’

မိန်းကလေးမျိုးတွေကို အလုပ်ရှင်ခံပြီးဆိုက်ထိန်းကျောင်း
မနေတတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းကတော့ တိတ်တိတ်
ပုန်းဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို လိမ်လိမ်မမေ့ ကြီးတယ် ပြော
ရှင်းတတ်ပြီးမှ မဟုတ်ဘူး။ ခက်တာက အဲဒီလို တိတ်တိတ်
ပုန်းဇာတ်လမ်းတစ်ခု ပြစ်လုပ်ဖို့ အချိန်တန်နေတဲ့ သူတစ်
ယောက်ကို ပြောဆိုရင်လဲ မင်းပဲ ပြစ်နေတယ်

ဘက်ဗာလီ ရှက်သွားပြောသွားသည်။

‘အဲဒီလေးကတောင်ပဲ သိသာနေလား... မမရယ်’

‘သိသာနေတာက ကြုံလှပြီ။ ယုတ်စွဲအဆုံးမင်း အိမ်
ထောင်ရေးမှာ ကလေးအခက် ပြစ်နေတယ် ဆိုတာ
လေးကတော့ မမ ရိပ်မိတယ် မှန်ထဲမှာ အရိပ်ဆင်းနေ
ထလိုပေါ့ကွယ် ဒီခရီးကို မမနဲ့လိုက်ဖို့ ကမ်းလှမ်းတာဟာ
မင်းရဲ့ လုပ်ရည်ကိုင်ညွှတ်ကို အသိအမှတ်ပြုတယ်ထက် မင်း
အကြောင်း သိနေလို့ပဲ။ မင်း ခဏတဖြုတ် အကဲခံနဲ့ ခွဲန
ဖို့ လိုအပ်နေဘယ်လော့ ဟုတ်တယ်မဟုတ်...။ သူနဲ့
ဆက်ပြီးပေးပါဦးသွင်းနေမလား။ သူ့ကို စွန့်ခွာရမလား
ဆိုတာတောင် ဆုံးဖြတ်ဖို့ လိုအပ်ချင်လို့အားနေမယ်။’

‘ဒီ အခဲအထားမျိုးတွေကို မမ ကြုံဖူးပြီ ဘက်ဗာလီ၊
မမ နားလည်တာပေါ့။ ဒီ ဘဝမျိုးနီတူ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရတဲ့
အတွက် စိတ်တော့ မခက်ဘူး။ မမ ထင်တယ်လေ။
မင်းလို မိန်းကလေးတစ်ယောက် အတွက် မင်း လက်ရှိ
ရထားတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမျိုးဟာ အသင့်လျော် အမှန်
ကန်ဆုံးပဲလို့’

‘ဟင်... မမ ဘာဆိုလို့တာလဲဟင်၊ တွန့်မလို မိန်းက
လေးမျိုးဆိုတာ’

‘မှန်ထဲက အရိပ်ပဲပေါ့ကွယ်၊ မင်းက မမနဲ့ သိမိစာ
တယ်။ ဒါမှမဟုတ် မမ ငယ်ဘဝနဲ့ တူတယ်ဆိုပါကတော့၊
ရည်မှန်းချက်အပြည့်နဲ့ လှုပ်ရှားနေပြီး အဲဒီ ကိုယ်ရည်မှန်း
ချက်ကို ပြန်ပြီး မှန်းနေတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးလေ။ တကယ်
မလိုချင်တဲ့ လောဘဇောထိုက်နေတာမျိုး၊ ကြိုးကိုင်တယ်၊
ချယ်လှယ်တယ်၊ နေအင်ပြီ၊ ကြိုးကိုင်ချယ်လှယ်ရတာကို
မဲ့ ရှိရုံစက်ဆွပ်နေပြန်ရော၊ ထိုမျှားဖူး ဆိုးသွမ်းသူတွေ
မဟုတ်ဘူး။ ဘက်ဗာလီ အသိအခက်အဝင်နက်နေတာ
ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ အဲ... စေ့ချာတာတစ်ခုကတော့ တစ်
ကိုယ်ခံကစားဆန်ကြတာပဲ။’

‘မမဘုရား အတ္တ ဘုရားမျိုးတို့ သည်းခံနိုင်စွမ်း ရှိတာ
ပင်ကိုယ်သဒ္ဓါဘဝအားဖြည့်ပေး ပြိုင်ဆိုင်မှုကင်းတဲ့လူမျိုး
မစ်ဖြစ်မယ်။ မမ ဖန်တီးထားတဲ့ မဲပြာပုဆိုး စကား
မျိုးတွေ မခံပြောချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ပြောရမှာပဲ။ မမထို
ဟာ အပြင်ပန်းအားဖြင့် ကိုယ်ကို ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချမှု
အပြည့်အဝ ရှိသလိုနဲ့ အတွင်းစိတ်ကျွေးတာ အားငယ်နေ
တတ်တဲ့ လူစားမျိုးတွေ ကွယ်။ တို့တစ်တွေဟာ တစ်ချိန်
လုံး စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ နေကြတယ်။ ကိုယ်ကို မလိုအပ်
တော့မှာ။ ကိုယ်က ဦးစီးပေးနိုင် လုပ်ခွင့်မရတာမှာကို
စိုးရိမ် ထိတ်သန့် နေကြတယ်လေ။ ဒီကြားလဲက ကိုယ်
လေးစားမြတ်နိုးလေးကွယ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို’

ပျော်စရာ မြတ်ငြိမ်း

ရှုမတွေ့တော့မှလဲ စိုးရိမ် သေခဏ ပွားနေမိသေးတယ် မဟုတ်လား။

မမတော့တဲ့ အဲဒီပြေးလမ်းမှာ ကွင်းတစ်ပတ် ပြည့် ခဲ့ပြီမင်းတခုမှ တာထွက်ပရိသေ့တော့ မမရဲ့ပထမ အိမ် ထောင် နှစ်ဆက်က မမရဲ့အိမ်ပွားမိခဲ့ အစွဲတွေကို အညှိုး မခံခဲ့ကြဘူး။ နေ့ခင်းဆုံးတော့ ဒါတွေ အပေါ်ယံ ဟန် တွေပဲဆိုတာနားလည် သဘောပေါက်တဲ့ လူတစ်ယောက် နဲ့ တွေ့ခဲ့ရတယ်လေ။

ဟာမန်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်လောက် ယုံကြည် စိတ်ချသလဲဆို လူ့အသိုက်အဝန်းရဲ့ စကားတင်းဆိုမှုကို အံ့တရင်ဆိုင်ပြီး တစ်ချိန်တည်းမှာ မမရဲ့လေဘာ၊ မေမဟ တရားတွေကိုလဲ နားလည်နိုင်စွမ်းတယ်။ အက်ဒါလဲဟာမန် လို လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပေလို့ မမ ဆုတောင်းခဲ့မိတယ် ဘက်စလီ။ သူဟာ အဲဒီလူစားမျိုးဖြစ်မှာပါ။ ဒါပေမယ့် မင်းဟာ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာနဲ့ ဖြစ်ချင်တာကို ခွဲခြား သိမြင်လေးကိအောင် အသိအမြင် မကြွယ်သေးဘူးလို့ မမထင်တယ်။ တကယ်တော့မင်းဟာ တောကြီးမျက်မည်း ထဲ ရောက်နေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပါပဲသွယ်မ။ မင်း ဟာ အလျော့အတင်း လုပ်ချင်ခြင်းရဲ့နှစ်သိမိစရာလှလှခံကို မကြာဖူးသေးဘူး။ ဒီတော့ ကိုယ်စိတ်ကြိုက် ဖန်တီးခွင့် မရလို့ဆိုပြီး အသင်လျော်ဆုံး အိမ်ထောင် တစ်ခုကိုဖြုတ် ပစ်ဖို့ ကြိုးစားရန်တယ် မဟုတ်လား။

ကျွန်မက နေရာတကာ ကိုယ်စိတ်ကြိုက် ဖန်တီးခွင့် မျိုး လိုချင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်တစ်ဖက် သက် လူမိရူးနေရတဲ့ အဝမျိုးနဲ့တော့ မနေချင်ဘူးလေ။ ကျွန်မ အက်ဒါကိုတန်ဖိုးထားပါတယ်။ သူ ကိုချစ်ခင်တန်း လို့လဲ ထင်ပါတယ်။ သငူငေ့ခက် ကေအော်အောက်ပါ အောင် မလိက်တစ်ပဲအေ။ အောင်မြင် ကျော်ကြားမှုကို မခက်မေးပဲတေ အတတ် သူ ကို လေးစား ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်ပါတယ်။ အစပြုစီလို့ ဆိုတာ ဒါတွေ အားလုံးဟာ အနှစ်တွေအပေါ် ယုံကြည်စွာ အိတ်ကွန်မ နှလုံးသားထဲက သိနေလို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေဟာ ကျွန်မအတွက် အရေးကြီးတယ်မဟုတ်။ အဲဒါတော့ကျွန်မလဲ မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒီတော့သူ့ကိုကျွန်မ အလေးစား နိုင်တာ ဘူး။ ဒီတော့ အနေအထားတွေ အားလုံး ပြောင်းကုန် ကေမ။ သူ့ရဲ့အဘေးထွေး ပြည့်ဝမှုကို သူ့ရဲ့ ရည်မှန်း ချက် ခေါင်းပါး မခံ ချိန်ထိုးဖို့ ကျွန်မလျှိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက သူ ကို အောင်မြင်စေချင်တယ်အလို့ သူ ကို အောင်မြင် စေချင်တာ ဟုတ်ရဲ့လားကွင်။ ဒါမဟုတ် မင်းကို လူရိသေရင်ရိသေဖြစ်အောင် သူ ကို အောင်မြင်စေချင်တာလား။ ဒါမဟုတ် လူကွားသူကြွား ထဲမှာ ခေါင်းမောရင်ခကာ နိုင်မယ်လေ။ ဆိုပေမိ။ သူက ဝုန်းကနဲ ချမ်းသာလာပြီ မင်းကို အလုပ်ထွက်ခိုင်းမယ်။ အိမ်မှာနေပြီး သားသမီးတွေ ဓမ္မာရိုင်းမယ် ဆိုခိုင်းတာဟာ အဲဒါဆိုမင်းပြောမှာလား။ မမတော့မထင်ပါဘူး။ မင်း

က အားလုံးကို တစ်ပြိုင်တည်း လိုချင်နေတာကိုး၊ အိမ်ရယ် အသက်မွေး ဝမ်းကြောင်း အလုပ်ရယ်၊ လင်ဆေးကြားရယ်၊ ခါပေယော် ခါတွေအားလုံး မင်းလိုချင်တဲ့ ပုစုန်ပဲ ဖြစ်ရမယ်လေ။

မင်းတစ်ယောက်ပါ မိသားစုအိမ်ထောင်လေးက ပာလီ အက်ဒီရှို ပျော်ပျော်နေတာကို ထို စရိုက်က မင်းကို မအောင်မြင်သူဆိုတဲ့ စိတ်ပျိုး ခပ်စတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါကို မင်းတစ်ယောက် ဝမ်းနိုးစရာလေး မင်းတာ မင်းအကျိုးအတွက် ဆွဲ ကို ဆောင်မြင်စေချင်တာ၊ သူ့အကျိုးအတွက် မဟုတ်ဘူး။ တကယ်တော့ အဲဒါ မင်းအားလုံးတို့ တွဲလုပ်နေကြတာကို လိုက်နာမိတာပါ။ တစ်နေ့နေမှာတော့ မင်း ခါမြင်လာပါလိမ့်မယ်၊ ခါပေယော် အဲဒီနေ့က ရောက်မလာသေးဘူး၊ ဘုရားရေ၊ မမ ဖက်ရှင်ခေါင်းဆောင် ဆို ရတဲ့နေ့နေ့က ပိုင်း တပ်ခါမှ ခုလိုမိန့်ခွန်းရှည်ကြီး မခြေဖြစ်ထေးဘူးဟဲ့ တက်ပာလီ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်မ အဲဒီခလေးကတောင်ပဲ ဆိုးနေသလားဟင်' မင်းက မဆိုးပါဘူးကွယ်၊ အရှိုတရားတွေနဲ့ အိပ်ခင် ကျဖြစ်အောင် မနေစားတာပါ၊ ခက်တာက မင်းက ရိုးလွန်းတယ်၊ ကိုယ့်ဘဝကို တဆစ်ချိုး အမြောင်းအလဲကြီးမျိုး ဖြစ်မှ သွေးအောင်ထိန်းပြီး ရဖန်ရခါ ထွက်ပေါက်ချိုးလဲ မရှာတတ်ဘူး၊ ခုဆို မင်း အာသာပေါင်း အတူ အိမ်မနေဘူးဆိုတာ မသိတယ်၊ မမကတော့ နေ့ခက်ပိုင်း အရှုပ်အထူးတွေ ဖြစ်မကျန်ခဲပူးဆိုရင် အိပ်ချင် အိပ်

နေလိုက်စေချင်တယ်၊ အဲဒါဆို မင်းစိတ်ထွက်ပေါက်ရခြင်း အင်အားခါတိုင်းထက် ပျော်ပျော်ရှင်ရှင် နေသွားနိုင်မယ် ထင်တယ်'

ထိုအချိန်မှာပင် တယ်လီဖုန်းဆံ ဖြည့်လဲသည်၊ အက်ပာလီ မျှော်လင့်ဆဲလို အာသာထိမှ မဟုတ်၊ ပိုင်လယ် ရပ်ခြားမှ ခေါ်သောဖုန်း၊ နယူးယောက်မှာ

(၁၁)

သူသည် ရောမ ပြင်သစ် ရေချိုး ကြွေလုံကြီးထဲတွင် ရေစိမ်ရင်း ဂနုမငြိမ် ဖြစ်နေသည်။ ရေခွေးခွေးဖြင့် နွမ်းလျှေးသား သူ့ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် အနာနှင့်အယှက်ဖြစ်နေသော သူ့ စိတ်ကို ကုစားနေ၏။ ခုနေမှစမှ ကြွေလုံထဲမှ မထလျှင် အာသားနှင့်တွေ့ဖို့ နောက်ကျနေတော့မည်။ သို့တိုင် ဘက်ဗဂလီ လှုပ်ရှားခြင်းမပြု၊ သည် ကြွေလုံကြီးထဲမှာ ပင် ထားစေလွှဲလွှဲလျှောင်းနေလိုက်ချင်သည်။ သို့မှ အာအာနှင့် တွေ့ချင်သည့် ဆန္ဒတွေကို ဖယ်ရှားနိုင်မည့်နောက်ပြုံး မလွဲမခသွ ပြုလုပ်ရမည် အက်ဒ်ထံသို့ ပြန်ရောက်လည်း ရှောင်ရှားနိုင်မည်။

လွန်ခဲ့သည့် မိနစ်အနည်းငယ်က အက်ဒ် တယ်လီဖုန်း ဆက်သည်။ သူ့ စကားများက မိမိ ဘာလုပ်ရမည်ကို ပြောပြနေ၏။ တယ်လီဖုန်း လခခါစကတော့ ဆိုးဆိုး

ရှားရှားပြသနာတစ်ခု ဖြစ်နေပြီဟု ဘက်ဗဂလီ ထင်မှတ်ခဲ့၏။ ဟုတ်သည်။ သတင်းဆိုးပဲ ဖြစ်ရမည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း သတင်းဆိုးပါပဲလေ။ တယ်လီဖုန်း ဆီမှ ကြားရသည့် အတင်းစကားကတော့ မိမိ ထင်မှတ်ထားသည့်နှင့် ပြောင်းပြန်၊ ခင်ပွန်းအညွှန်၏ အသံကို ကြားလိုက်သည်နှင့် ဘက်ဗဂလီ မာနစွာ ဆီ ကြိုခမ်းလိုက်၏။

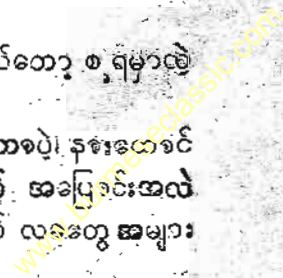
အက်ဒ်လား၊ ဘာပြသနာပေါ့ သို့လဲ ဟင် တယ်လီဖုန်းလိုင်းက ဆိုးလှသည်။ စကားလုံးများကို ကြားရ တစ်ချက်၊ မကြားရ တစ်ချက်၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အော်ဟစ်ပြုံး ပြောရသည်။

‘မဟုတ်ဘူး၊ ဘာပြသနာမှ မပေါ်ဘူး၊ သတင်းကောင်း ကွ၊ ကိုယ် လက်ထောက်မန်နေဂျာ ဖြစ်တော့မယ်’

‘ဘာပြောတယ်၊ မကြားရဘူး’
‘လက်ထောက် - မန် - နေဂျာ၊ ဂျီဒေလာစာ ပြောတယ်၊ အဲဒီ ရာထူး ကိုယ် ရမယ် တဲ့’
ကံကောင်းသေခက်မစွာ တယ်လီဖုန်းလိုင်းက ကြည်တစ်လှစသည်။

‘ဟေ... ဝမ်းသာစရာ ပေါ့၊ ဘယ်တော့ စ... ရမှာလဲ ဟင်’

‘ချုပ်ဝမ်ပိုလ်ထွက်တာနဲ့ ရမယ်ထင်တာပဲ၊ နားထောင်ချက်ဗဂလီ၊ ဒီကိစ္စက ကိုယ်တို့အတွက် အပြောင်းအလဲအတွက် အများကြီးဖြစ်သွားနိုင်တယ်၊ ကိုယ် လခခါစက အများ

၂၄၂ မြတ်ဦး

ကြီး တိုးရယ်၊ ရာထူးတစ်ခုလဲ ရမယ်ကွာ၊ ပုံမှန်လဲ ရမုန၊ အလျင်စလို ကော်မရှင်စားမဟုတ်တော့ဘူးပေ... ဟာ... ဝမ်းသာစရာပေါ့၊ ဘယ်လောက် ရမုနဟင်

မိမိမှ တခြား ပြောရော ဝေါ်စားရ မရှိ တော့လား။

အက်ဗိက တဟားဟား ရယ်သည်။

အမန်အတိုင်း ပြောရရင် ကိုယ် ဝမ်းသာလွန်းလို့ မေတ္တီတောင် မမှသွားတယ်ကွ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့် မိန်းမလူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ထားနိုင်လောက်အောင် ရမုနပင် ဒါထက် နေပါဦး၊ ကိုယ့် မိန်းမရော နေတောင်းရဲ့လား၊ နေတောင်းတယ် မောင်ကော'

'ကျွန်းကျွန်းမေမေပဲ၊ ငါပေမယ့် အထီးကျန်ဖြစ်နေတယ်ကွာ၊ ဖိလစ်အကြောင်း ကိုယ် ချေးလိုက်တဲ့ စာလား

ရတယ်၊ မောင် ခုလိုကူညီလိုက်တဲ့အတွက် ဝမ်းသာဝါတယ်ကွယ်၊ ရှည်ကောစ ဘယ်လိုနေဆေးလဲ'

'အဆင်ပြေနေပါပြီ၊ အချစ်ခရ၊ မင်း ပျော်ရွှင်စရာ အချိန်ကေခရရဲ့လားကွာ၊ ဒါမှမဟုတ် ဆုတိုက ဘုန်းဘုန်းလဲဆေးအောင်များ ခိုင်းနေကြထလား'

'နှစ်မျိုးစလုံး နည်းနည်းစီပါပဲ'

ခကမျှတိတ်ဆိတ်သွားသည်။

'ဘက်ဗာလီ၊ ကိုယ် ရာထူးတိုးတာ ငင်၊ ဝမ်းသာရဲ့ဟုတ်လားဟင်'

ကလေးငယ်တစ်ယောက် မိဘ၏ မျက်နှာသာပေးမှုကို တာနှင့်တစွာ တေစင်းခံနေသည့် အသံမျိုး၊ မေးမ၊ ဒီမုနမေမေ ကျွန်တော် အကွရာဆချာဘေးသမ္မာ 'ဏ'အဆင့်တယ် မေးမ၊ မေမေ သားအတွက် ဂုဏ်မယူဘူးလားဟင် ဆိုသည့်အသံမျိုး၊ ထည့်လို နှိုင်းယှဉ်စဉ်းစားမိသဖြင့် ဘက်ဗာလီ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဒေါ်ပွသွားသည်။

'ဘက်ဗာလီ၊ ဟဲလို... မင်း ရှိသားရဲ့လား'

'ရူပါတယ် မောင်ရဲ့၊ ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့်၊ ဝမ်းသာစာပေါ့၊ ဝါထက် နမောင်ခရ၊ ကျွန်မတို့ စကားဖြတ်မဖြစ်စော့မယ်၊ မုန်းပြောခက နည်းနည်းနော့နော့ကျမှ မဟုတ်ဘူး အဲဒီအကြောင်းတွေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ စေရေးပေးဦးလေ၊ ကောင်းတာက လန်ဒန်က ဒေါ်ချက်တော့ဟိုတယ်ကို ပို့လိုက်လေ၊ ဒီမှာ ကျွန်မ နောက်တစ်ပတ်ပဲ ခြံတော့မှ'

ကိုယ် သိတယ်၊ အေးကွာ၊ မင်းသွားနေတာ တစ်ဆက်ခက ကြာနေပြီလို့ထင်ရတယ်၊ နောက်ထပ် သုံးပတ်လုံးလုံး ကိုယ် ဘယ်လိုနေရမလဲဆိုတာတောင် မသိတော့ဘူး၊ မင်းပြန်ရောက်ချိန်ကျ ကိုယ် သင်္ဘောဆိပ်စာ ကြိုနေမယ်လေ'

'တောင်းတာပေါ့... မောင်၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ငမ့်စိုက်နာ၊ အားလုံးကိုလဲ ပြောလိုက်ပါ၊ သတိရတယ်လို့'

မင်းလဲ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်နော်၊ ဆီလိပ်ယာမ
မေးတဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်ပါ

ရေခွေးခွေးထဲတွင် ထက်တစ်ဖက်ဖြင့် ရည်ရွယ်ချက်
လျှောက်မေ့ရင်း မိမိ ဘာလုပ်ရမည်ကို ဘက်စားလီ သိ
သည်။ မိမိကို ခွဲရေးခွာလေး ကိစ္စကို လွန်ဆုံးနုပွို
တော့။ အက်ဗိက မိမိ ဖြစ်စေချင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်လာ
ပြီ။ အလုပ်တစ်ခုကို ထိန်းထားပြီး အဆင့်ဆင့် တိုးတက်
တော့မည်။ မိမိ လိုလားသည်မှာလည်း ဒါပဲ မဟုတ်လား
အောင်မြင်သည့် လင်သားတစ်ဦး၊ မိမိ လေးစားနိုင်စွမ်း
ယောက်ျား တစ်ယောက်၊ လက်ထောက် မန်နေဂျာ
အလုပ် ဆိုတာ ဘာမှ မြှေးပလောက်သည့် အလုပ်
မဟုတ်။ သို့ပေမယ့် သည်ရာထူးသည် တိုးတက်ရေး
လမ်းကြောင်းပေါ်တွင် ကနဦး ခြေလှမ်း တစ်လှမ်း
မဟုတ်ပါလား။ သည်လို ရာစေးတိုးတက်တာ၊ လာ
စိုး၊ တာတွေ ကို အက်ဗိကတော့ သိပ် အလေးအနက်
ထားနေမည် မဟုတ်ဆိုတာ မိမိ ရင်ထဲက သိနေသည့်
စည်းလို ရာထူး တက်တာကိုပင် မောင်က ခုန်းချင်
မုန်းနေဦးမည်။ သို့ပေမယ့် သည်ကိစ္စက မိမိအား စိတ်
ချမ်းသာစေမည်ဆိုလျှင် မောင်က လှုပ်မည်လား။ သူ၏
ငြီးငွေ့မှုတွေ၊ စိတ်မဝင်စားမှုတွေကို ခါထုတ်ပြီး
ကျုံးရှုံးလုပ်မည်သာ။ ဩော်— သည်လို လူစားမျိုးကို
ကျောခိုင်း၊ ခွန်ခွေးဖို့ ကြို၊ စားနေတာ မိမိသည် ဘယ်

လားကံများ၊ နှလုံးသားမဲ့ရာ၊ အကြင်နားတရား ကင်းရာ
အလိုက်ပါသလဲ။

ကြွေလေ့ထဲမှ မထွက်ချင် ထွက်ချင်ဖြင့် ထွက်ခဲ့သည့်
မိမိခန္ဓာကို ခြောက်သွေ့အောင် သုတ်ပစ်သည်။

ငါ လုပ်ရမှာ တစ်ခု ရှိနေတယ်။ ငါ အာသခနဲ့
ကပ်တွေ့နေလို့ မဖြစ်တော့။ အာသခကို သည်ညပ်
ပြောလိုက်တော့မည်။ သူ အနေနဲ့ ငါတို့နဲ့အတူ လန်ဒန်ဆို
ကိုင်လာလို့ မဖြစ်တော့ နောက်ပြီး 'ကွင်းအလီဇဘက်'
အဘိဓာန်ဖြင့် အတူပြန်လိုလည်း မဖြစ်တော့။

ဘာစုံဖြစ်ဖြစ် မောင် အလုပ်က ခိုင်မာပုံရသည်။
ဆီ မိမိကို တောင်ပံနိုင် တော့မည်။ အိမ်ထောင်ကို

အောင်အား ဦးစီးခိုင်းရမလား။ သည်လိုဖြစ်ဖို့ မိမိမှာ အန္တ
ရီလား။ မိမိ ဘာလုပ်ရမည်ဆိုတာကို သိနေသည်။ မိမိ

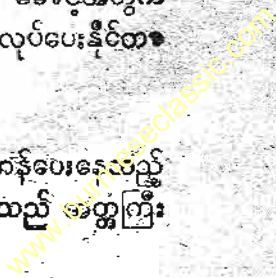
လုပ်ပုံမှ ထွက်ရမည်။ မောင် ငွေပစ္စည်းနိုင်လျှင်၊ လုပ်ငန်း
မအောင်မြင်လျှင် နှစ်ယောက်စလုံး ငတ်မည့်ဆိုတာ

မောင် အပြင်ကြည်အောင် လုပ်ရမည်။ အက်ဗိ လိုအပ်
နေသည်မှာ ဒါပဲ ဖြစ်သည်။ သို့ဆိုလျှင် မောင် အောင်

နိုင်မှုလမ်းကြောင်းပေါ် ရောက်ပြီ။ မောင်အတွက်
ကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် မိမိဘက်က လုပ်ပေးနိုင်တာ

ဒါပဲ ဖြစ်သည်။
သို့သော်...

မိမိ မလုပ်နိုင်ပါ။ မိမိအား ကျားထန်ပေးနေသည့်
ဂါက်တိုင်များကို ဖြုတ်ပစ်ပစ်ပါ။ မိမိသည် အတ္တကြီး

၂၄၆ မြတ်မြမ်း

စွာ ကြောက်ရွံ့နေသည်။ မိမိ၏ အနာ ဝတ်ဘဝ
 ခေတ်ထဲမှာလုံးဝဥသယ့် ပုံစာင်ဖို့ မောင်ကို မယ့်စားရဲပ
 ဤကား စိတ်ပျက်စရာကောင်းသော သို့သော် ပြော
 ရှိသော သော ဝန်ခံချက်တစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။ မိမိ
 ပုဂ္ဂလိက ရည်မှန်းချက်များကို စွန့်ခွာနိုင်သည်ထက်
 မတကျမနပ် ဖြစ်ခဲ့ရသည့်အတိတ်ကလေးများစွာမှ ဖြစ်
 မှန်များကို ခေမပျောက်နိုင်စွမ်းအောင် ကြံစားရဦးမည်
 တူရာ သိကြားမလို မေ့ရမည့် ရာထူးသစ်သ
 တကယ်ဖြစ်ပါစေ။ နေ့စဉ်ပြု ထားရမည့်ခံပါစေ၊ အ
 ကလေး အခတ်အတန် ကြလေးလျှင်တော့ မိမိတို့
 များကို တာဝန်ယူ ဦးဆောင်နိုင်စွမ်းသည် မေ့ရုံ အ
 အချင်းကို မိမိ ယုံကြည် စိတ်ချလှမှပင်လေ။ ခ
 မတုတ်လည်း သည်အဆင်အထီ ရောက်ချင်မှ ရောက်အ
 မည်။ မောင်နှင့်အတူ ဆက်လက် ပေါင်းသင်းနေ
 လေးကံအောင် မေ့ရုံကို မခွန်တော့ပဲ ဖြစ်ချင်လည်
 ဖြစ်သွားမည်ပေါ့။

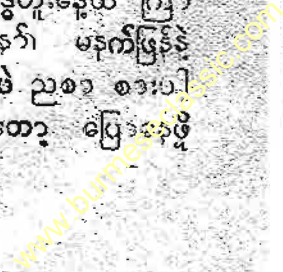
နှစ်ယောက်အတူ ညစာ စားနေတုန်း အာသာက
 တက်လာလီလက်ကို ဆွဲယူကာ လက်ခုံ ခုံ တယူတယ
 ခမ်းသည်။

‘ကလေးရယ်၊ မင်း ဒီည နှစ်ဆိတ်လှချည်လား၊
 အာဖြစ်လို့လဲဟင်’

‘ကြော်... ကျွန်မ နည်းနည်း ပင်ပန်းနေသလားလို့
 ကိုယ် မအံ့သြပါဘူး၊ တစ်နေ့လုံး မင်း အလုပ်လုပ်ရ
 ပုံနဲ့ နောက်ပြီး တစ်ညလုံးနီးပါး ကိုယ်နဲ့ အပြင်ထွက်
 လည်နေတာနဲ့ဆိုတော့ ဘယ်လွယ်မလဲ၊ ကိုယ်ဟာ တော်
 တော် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ မသူတော် တစ်ဦးပဲနော်၊
 မင်း ဆီဆီအစဉ်မျိုး ကိုယ်မှာ ရှိသူလေး ကိုယ်တ ကိုယ်
 သွားချင်တဲ့ ပြပွဲကိုသွားတမ်း အိပ်ချင်ရင် မနက် နေပြင်
 ချိန်ထိ အိပ်လို့ရတယ်၊ ညနေဘက်ကောင် ထစ်မေး
 မေးမယ်ဆို မေးလို့ရသေးတယ်’

‘ရှင်က ကံကောင်းတဲ့ လူကို’

‘တုတ်တယ် ကိုယ်က ကံကောင်းတဲ့လူ၊ အစဲဖြစ်ဖြစ်
 မင်း နှစ်ရက်လောက်တော့ နားခွင့်ရမှာပေါ့၊ အသည်
 အလိပ်တွေ အုန်းကျင်းနဲ့မှာဖို့ ကိစ္စတစ်ခုအတွက် မနက်ပန်
 ကျ ကိုယ် လိုင်ယွန်ကို သွားရမယ်၊ ဝိဒ္ဓဟူးနေ့ထိ ကြာ
 မယ်၊ မင်း ကိုယ့်ကို ကတိပေး နော်၊ မနက်ဖြန်နဲ့
 သဘက်ခါည နှစ်ညလုံး အိပ်ရာထဲမှာပဲ ညစာ စားပါ
 မယ်လို့၊ တစ်ယောက်တည်း ဆိုတာတော့ ပြောနေဖို့
 မလိုတော့ပါဘူး’

ရလို့ ခဏတော့ခွဲနေရမည့် အရေးကို စဉ်းစားမိရုံမျှနှင့် ပင် ဘက်ဗာလီ ရင်ထဲ ကျဉ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မိမိစည်သူ့ကို နောက်နှောင် ဘယ်တော့မှ တွေ့တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း ပြောရလျှင် ကိုယ့် ရင် ဘယ်သို့ရှိလိမ့်မလဲ။ ပြောသင့်တော့ကတော့ ခုပဲ ပြောသင့်သည်။ စိတ်ဆင်းရဲနေမှုကို ဖုံးဖိရန်အတွက် မိတ်ကပ်ဘူးကို ထုတ်တော့ နှစ်ခေါင်းကို မိတ်ကပ်ဖို့ဟန် လုပ်နေလိုက်၏။ သူ့လက်တွေ့ တုန်နေသည်။ အာသာက သူ့ကို သေသေချချ အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်နေသလို လိမ်လို့မရ၊ ညှစ်လို့မရ။

‘မင်း ကိုယ့်ကို ကတိမပေးသေးဘူးနော်’
 ‘ဘာ ကတိပါလိမ့်’

မိမိအသံ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ဖြစ်နေပါစေဟု ဆုတောင်းမိသည်။

‘နောက် နှစ်ညလုံးလုံး အိပ်ရာထဲမှခွဲ ညစာ စားဖို့လေ’

‘အို၊ စားမှာပေါ့၊ စိတ်ချ၊ တွန့်မ အနားယူလိုက်မယ်လေ’

အာသာ သူ့လက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်ပြန်၏။

‘မင်း ကိုယ့်ကို သတိရနေမှာလားဟင်’

ဘက်ဗာလီ သူ့ကို တည့်တည့် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

‘အင်၊ အရမ်းသတိရနေမှာ’

သူတို့နှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်း စကား ပြောနေကြသည်။ အာ သာ မျက်လုံးတွင် မေးခွန်းပေါင်းများစွာ၊ ဘက်ဗာလီ မျက်လုံးတွင်မူ အဆိုပါ မေးခွန်းများကို မမေးဖို့ တောင်းပန်တိုးလျှိုးမှုများ။

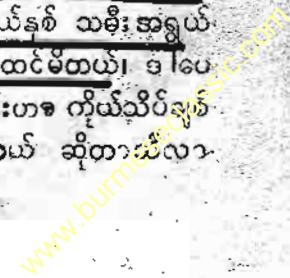
‘ဘက်ဗာလီ’
 ‘အင်....’

‘ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ဘယ်အချိန်ဘယ်ကစလမှ ဟန်ဆောင်စာမီးကစားနေတာကို ရပ်မှောင်ဟင်၊ မင်းကို ကိုယ် ချစ်တယ်ဆိုတာ မင်း သိတယ်၊ ကိုယ် မင်းကို လိုချင်တယ်၊ မင်းလဲ ကိုယ့်လိုပဲ ခံစားနေရတယ်လို့ ထင်မိရင် ကိုယ် ရှေးမိုက်ရာများ ကျနေမလားဟင်’

ဘက်ဗာလီ က လက်ထဲမှ ရှပ်ပိန်ဖန်ခွက်ကို တစားနေသည်။ အဖြေမပေး၊ ရှပ်ပိန်အမြှုပ်ကလေးတွေ ချခလည်လည်နေ၏။

သူ့က ဘက်ဗာလီ မေးစေ့ကို လက်ဖြင့် ပင့်ပြီး သူ့ဘက်သို့ လှည့်စေ၏။

‘ဘယ်လောက်လှပြီး ဘယ်လောက်ကြောက်လန့်နေတဲ့ ကလေးမလေးလဲ ကွယ်၊ တစ်ခါ တစ်ခါကို မင်းဟာ လူကြီးလုပ်ဘမ်း ကစားနေတဲ့ ဆယ်နှစ် သမီးအရွယ် ကလေးယေလေးလိ ကိုယ်စိတ်ထဲမှာ ထင်မိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုလို အချိန်မျိုး ကျတော့လဲ မင်းဟာ ကိုယ်သိပ်ချစ်ချင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ သိလာရပြန်တယ်’

ဘက်ဗာလီ ရေရှည်ရှောင်လွှဲမနေသေးတာ။

'အာသာ ပြစ်ဘူးကွယ်၊ ခုမပြစ်သေးဘူး၊ အားလေး၊ နေခင်လဲ ဘယ်တော့မှ မပြစ်ပါဘူး'

သူ့ အမူအရာ ထူးခြားမသွေး၊ မိမိက ဘယ်လိုပြစ်လွှဲမည်ကို မျှော်လင့်ထားလို့လဲ။ ဒေါ်သထွက်တာကိုလား။ အပြစ်တင် စကားကိုလား။ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားတာကိုလား။ သူ့ ပျက်နာပေးတဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုအရိပ်အယောင်ကို မတွေ့၊ အကြောင်း မပြစ်ရသလိုဆိုတာကိုပင် မပေး။

'ကျွန်မ ဒီမနက်ပဲ အက်ဒ်နဲ့ စကားပြောခဲ့တယ်။ သူ့ ရာထူးရှင်နဲ့ရဲ့ အလုပ်သစ်တစ်ခု ရတယ်လေ။ သူ့ သိပ်ပျော်နေရှာတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မ တစ်ချိန်လုံး ထောင့်တနေခဲ့တာ အင်ပါယာ ဆိုတာ သူ သိနေလို့ပဲ။ ကျွန်မ သူ့ကို သစ္စာမဖောက်နိုင်ဘူး။ သူ အသည်းကွဲမှာကို ကျွန်မ မလုပ်ရက်ဘူး အာသာ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ရှင်း နားလည်သဘောပေါက်လောက်အောင် ကျွန်မ ပြောပြပြီးပြီဘင်ပါရဲ့ နော်'

ဘက်ဗာလီသည် သူ၏ လက်ရှိ စိတ်ဓာတ်အခြေအနေ မှန်ကို ပြောပြလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် သူ့ကို အိမ်ထောင်ရေး ယိမ်းယိုင်နေကြောင်း အရိပ်အမြှောက် ပြောခဲ့၏။ သူ့ခင်ပွန်းမှ ချစ်စရာကောင်းသော်လည်း စီးပွားရေးအရ အောင်မြင်သူ မဟုတ်ကြောင်းလည်း ပြောခဲ့၏။

သည်တော့ သည်လူကို ဘက်ဗာလီကသာ ထေးကပ်ပုံ နေရလိမ့်မည်ဟု အာသာ မှန်ကန်စွာ ကောက်ချက်ဆွဲခဲ့၏။ ထို့ပြင် အခါရိက္ခာ အသိုက်အဝန်းတွင် အက်ဒ်နဲ့ ချိန်ဆီသူ တစ်ယောက် အကြောင်း မသိမသာ စုံစမ်း ထောက်လှမ်းခဲ့၏။ သူ့အား ပြောပြသောထက် သိရသည့်အတိုင်း အပိုင်းအစများကို ဆက်စပ်ပေးလိုက်တော့ ဘက်ဗာလီ ယောက်ျားသည် ခင်စရာကောင်းသူ၊ သို့သော် ချစ်ခင်လေးစားသူ မဟုတ် ဆိုတာ ပုံပေါ်လာသည်။

မိမိနှင့် ဘက်ဗာလီ တွေ့စကဆီ အမျိုးသမီးသည် စိတ်တတ်မီးကပါး ဖြစ်နေဆုံးအချိန် ဖြစ်၏။ ထည့်ညထိ ဇနီးသည်အတိုင်းပါဝင်လေး မိမိသည် သူ့ကို အိပ်ရာထဲ ထိခေါ်ပို့ အပြင်းအထန် မကြိုးစားခဲ့။ ကားထဲကွင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိ နေချိန်မျိုးတွင် သူ့က မိမိအား ဓွတ်ဓွတ်သိပ်သိပ် နှမ်းခွင့်ပေးခဲ့၏။ မိမိ လက်ခံတူ ဆေးဝါး ကျန်းနေသည်ကို ကန့်ကွက်ခြင်းပြုခဲ့။ သို့သော် သည်အတိုင်းအတတ်ထက် ကျော်လွန်ခွင့် မပေး။ မိမိက 'ရစ်စီဟိုတယ်ရှိ မိမိ နန်းကို လိုက်ကြည့်ပါ' ဟု တစ်ခါနှစ်ခါ ပြောဖူးသည်။ အမျိုးသမီးက ရယ်ရယ်မောမောလှုပ်ပစ်ခဲ့သည်။ ဒါကို မိမိက ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

တကယ်တော့ လွတ်သွားသည့်အခွင့်အားတွေ အတွက် ကိုယ့်နှာရေးကိုယ်ပီတိစိုက်ချင်သည်။ မိမိဘက်အနည်းနည်းလေးပိုအားထုတ်ပြီး ဆွဲဆောင်ချားယောင်းရုံ

မျှဖြင့် သည်အမျိုးသမီးကို အိပ်ရာထဲ အပါခေါ်လေ့ရှိရသည်။

ခဲစတု မလွယ်တော့။ သူ့ ယောကျ်ားက သူ့ အပေါ် ကြွေးတင်နေပြီဟု အမျိုးသမီး ယူဆသွားပြီး နေခက်ကွယ် ဖောက်လမ်းဆိုတာ မဖြေစနိုင်တော့။ အကယ်၍ သူသည် သူ့ ယောကျ်ားအပေါ် သစ္စာဖောက် မည်ဆိုလျှင် လွန်ခဲ့သည့် တစ်ပတ်လောက်ကသာ ဖောက်လိမ့်မည်။ သူတို့ အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဓမ္မာနာကြည်းနေစဉ်ကလေးပေါ့။

တော်တော်ကြီးကြားမှ အာသာ စကားစ လိုက်၏။

'ဒီတော့ ကိုယ်တို့တ ဘယ်အနေအထားမျိုးမှာ ဆက်ရှိနေမလဲ'

'ဘယ် အနေအထားမျိုးမှာမှ ဆက်ရှိမနေ တော့ဘူး ထင်တယ်။ ကောင်းတာက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဆက်တွေ့မနေကြတော့ဖို့ပဲ... အာသာ၊ ကျွန်မ ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်။ ကျွန်မ ရှင်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ရှင် သိနေတာပဲ။ ကျွန်မ ရှင်နဲ့အတူ အိပ်ချင်တယ်ဆိုတာလဲ ရှင် သိတယ်။ ကျွန်မဟာ ရှင်အနားမှာနေပြီး လူ့ကျင့်ဝတ်တွေ ထိန်းသိမ်းနေနိုင်လေ့စားအောင် စိတ်ဓာတ်မခိုင်မာဘူး။ လူ့ကျင့်ဝတ်ထိန်းသိမ်းဖို့ဆိုတာ ကျွန်မနဲ့ အက်ဒ်အတူကဲ့သို့ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်အဘွားလိ ပါတယ်'

အာသာ ရုတ်တရက် ဒေါသတကြီးဖြစ်လျှာသည်။

'ဪ... သိပ်ကို ဝိုင်းစောင်း ကျောက်ဖိ နိုင်တယ်ပေါ့လေ။ မင်းက အလွန်မတန် စိတ်ထူး မြင့်မြတ်ပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ်လဲ အနှစ်နာခံနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်သား။ မင်း ယောကျ်ားက တယ်လီဖုန်း တစ်ချက် ဆက်လိုက်တာနဲ့ ကိုယ်က မျက်လှည့်ဆရာရှ ဦးထုပ်ထဲ ပြန်ဝင်သွားတဲ့ ယုန်လေး တစ်ကောင်လို မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်သွားရမယ်ပေါ့လေ။ ဆိုပါစို့။ ကိုယ်က ပျောက်သွားရမယ့် လမ်းကို မရွေးဘူး ဆိုရင်ကော ဘက်ပ လီ၊ ဆိုပါစို့။ ကိုယ်က နဂိုအစီအစဉ်တွေအတိုင်း ဆက်လုပ်မယ်။ ဒီမှာ နေခက်တစ်ပတ် နေမယ်။ လန်ဒန်မှာ တစ်ပတ်နေမယ်။ ပြီးရင် ရေသမီးခရီးနဲ့ အိမ် ပြန်မယ် ဆိုရင်ကော။

'ကိုယ်မက်ချင်ဆဲလို မက်လို့မရတဲ့ အိပ်မက်တစ်ခုကို ခေါင်းထဲက မေ့ခင်းထုတ် ပစ်လိုက်ဆဲလို မင်း ကိုယ့်ကို မေ့ခင်းထုတ်ပစ်လို့ တယ်ရမလဲ ဘက်ပလီ။ မင်းကို ကိုယ် ချစ်တယ်။ ခုဆိုမင်းလဲ ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်ဆိုတာ သိရပြီ။ မမီးက မင်းကိုယ်မင်း တစ်ဆင့်တင်ပြီး ပြောနေတာကိုး ကွ။ ကိုယ့်အနေနဲ့ကတော့ သွေးသားကိစ္စကို မတောင်း ဆိုပဲ မိန်းမတစ်ယောက် အနားမှာ နေဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်စရာ လုံးဝမရှိဘူး ကိုယ်ဟာ တိရိစ္ဆာန် မဟုတ်ဘူး။

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကတော့ နောက်ထပ် သုံးပတ် လုံးလုံး မင်းဘဝထဲကနေ ထွက်မသွားဘူး။ ကိုယ်မင်းတို့ နောက်ထပ် မတောင်းဆိုတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ပွင့်ပွင့်

လင်းလင်း ပြောရရင် မင်းက ဇေးအပ် လာရင်တော့ ကိုယ် မငြိမ်းဘူး

သူ့ စကားများ ကြားရတော့ အက်ဗလီ အံ့အားသင့် နေ၏။ ထိုအတူ အာသာလည်း ကိုယ်ကကိုယ် အံ့အားသင့် မိ၏။ တကယ်တော့ သည်သူဝယ်မသည် မိမိဆင်တယ်သည် ငယ် မိမိကို စိုးမိုး ခနပ်ပြုကော့ ခုတော့ မိမိသည် သူ့ ဆက်မတ်သည့် စည်းကမ်းချက်များ အတိုင်း လိုက်နာပြီး သူ့ အနားမှ နေ့ခွင့်ရဖို့ ခေါ်သတကြီး တောင်းဆိုနေခဲ့ပြီ။ စင်စစ် မိမိသည် သည်လို လူ့စား မဟုတ်ခဲ့။

ငါ့သူ ကို တကယ် ချစ်မိနေပြီလားဟု အာသာ ရက် တရက် စဉ်းစားမိ၏။ ငါ့သူ ကို လက်ထပ်ချင်စိတ်ကောင်း ဝေါက်နေပြီ ဆင်ယင် ရှာ ခုချိန်ထိတော့ လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စကို ရှေ့ တန်းတင် မစဉ်းစားမိသေး။ အညီအမျိုးသမီးကို အိပ် ရာထဲထဲခေါ် ချင်တာတော့ အခုနဲ့ သူ့ ကို စုံတွေ့ကတည်း တ ဆိုပါတော့။ သို့သော် အမြဲတမ်းဖြစ်ဖို့ကိုတော့ မစဉ်း စားခဲ့။ သူ့ထံ မိမိကို နှင်ထုတ်တော့မှ မိမိ စိတ်ကူးတွေ ပြောင်းလာသည်။ မာရီလင်နှင့် စတော့သည် အမြဲနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်။

အာသာ ၏ ပခုံးကျယ်ကြီးများ ပေါ်တွင် 'ငြိမ်းပယ် ခြင်း' က ပုံဆင်းပတ်ဆိုး ထိုင်နေသည်။ ငြိမ်းပယ်ခြင်းကို မြင်တွေ့ နေရစေဖြင့်လည်း အဆိုပါ ငြိမ်းပယ်ခြင်းကို အနိုင်တိုက်ယူဖို့ စိတ်ဆန္ဒ ပိုမိုပြင်းပြလာသည် အက်ဗလီ ကလည်း မာရီလင် ချီးစည် အချိုးမျိုး ချိုးလားပြန်ပြီ။

မိမိအား ကန်ထုတ်ခြင်း အာသာဆိုသည့် သူက ဒါမျိုး တွယ်ခေါင်းငုံ ခံလိမ့်လေ။

ဘက်ဗလီက သူ့ ကို ခေးမလည်နိုင်စွာ ကြည့်နေ၏။ သူက အသံကို မျှော့လိုက်၏။ တိုးတိုးချေး မြူသံမျိုး။

ကိုယ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ အချစ်ရယ်၊ ကိုယ်အိမ်လေးကို ဆိုးဆိုးရွားရွား စကားတွေ ပြောဖို့ မခွင့်ရှိဟန်ပါဘူး။ မင်းရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် အတိုက် မင်းကို ကိုယ်လေးစားပါ တယ်။ ဒီကိစ္စ ကြီးပေါ်မှာ အာသာရုဏာတရား ထားတတ်တဲ့ လူသိ နည်းထယ် ဆိုတာ ဘုရားသိပါတယ်။ အက်ဒီရစ်ချ် မန်ဟာ မင်းကိုရထမတော့ သိပ်ကံကောင်းတယ်။ ကိုယ် သူ့ကို မနာလို ဖြစ်မိတယ်။ နောက်ပြီး ကိုယ်ထုတ်ပေးပါ တယ်။ မင်းအကြွပ်အတည်း ကြုံရအောင် ကိုယ်မလုပ် ပါဘူး။ မင်းကို တွေ့ခွင့်ရပြီး မင်းကို ထိခွင့် တို့ခွင့်ရမယ့် သုံးပတ်စာပျော်ရှင်မှုတလေးပဲ ကိုယ့်ကိုပေးပါ။ ဒီလေးကံ တော့ ကိုယ်တို့ ခံစားထိုက်ပါတယ် ဘက်ဗလီရယ်။

အဲဒါ အလုပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တို့ ချစ်ဖော် တွေ အဆင့်ကို ရောက်သွားမှခပ်

ခဲလဲကိုယ်တို့ ချစ်ဖော်တွေပဲ ပဲကွယ်။ သွေးသားတို့စွ ဆိုတာ အသားအဖွဲ့ကိစ္စပါ။

ဘက်ဗလီသည် သူ့နှင့် မခွဲမခွာ တကွနေ နေချင်ပါ သည်။ နေချင်မှ တွဲလက်ဖြုတ်စေမိကို နေချင်ပါသည် တကယ်လို့များ သူ့ စကားတည်လျှင် မိမိအနေဖြင့်အက်ဒီ အား ပေးအပ်စရာ ဆိုလိုတစ်ခုတည်းသာ ကျန်တော့သည်။

ဖောက်ပြန်မှုကင်းခြင်း' ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ဖို့ သူက အမှန် တကယ် ကူညီမည်ဆိုလျှင် မဆိုစလောက်သာ ကျန်တော့ ဆည့် ပျော်ရွှင်စရာ ကာလတိုကလေးကို မစွန့်လွှတ်ချင် စွန့်လွှတ်လျှင်လည်း ရူးရာကျမည်

သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက် နောက်ဆုံးလုံးပတ်လုံး တပူးတွဲတွဲနေပြီး သွေးသား အောင်းဆိုချက်ထံ မျော မပါအောင် နေနိုင်သည့်ကု ဆေးထင်နေခြင်းမှာ ဝိုက်မရာ ကျပါသည်။ ထတယ်ထမ်း ကျသော အာသာကကော ထိန်းနိုင်လား မဆင်၊ နောက်ဆုံးတော့ မိမိအပေါ်မှာ ပဲ မှုတည်သည်။ မိမိက မလိုက်သည့်လျှင် အာသာက အဘင်းအစမဲ့ အားထုတ်လိမ့်မည် မဟုတ်၊ ဒီလောက် တော့ယုံသည်။ သည်တော့ မိမိက ကိုယ်ဟာကိုယ် လို အောင် ထိန်းနိုင်ပါ့မလား၊ သည်လို ထိန်းချုပ်နိုင်ဖို့ဆိုတာ သူတော်စင်တွေပင်မလွယ် ခက်တာက မိမိသည် သူတော် စင် မဟုတ်။

ကျွန်မတို့ တကယ် ထိန်းနိုင်ပါ့မလား အာသာ တစ် ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တွေ့ဆုံနေကြပြီး အိပ်ရာနဲ့ ဝေး နအောင် ရှောင်နိုင်ဖို့လေ'

ကိုယ် ပြောပြပြီးပါက အချစ်ရယ် မင်းကလဲ ဒီလို မှုဖြစ်မယ် ဆိုရင် အဲဒီအဘိုင်း ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ကိုယ်က အတ္တကြီးအသိအရင် မင်းကို ကိုယ်မချနိုင်လို့ မင်းနဲ့မတွေ့ ရဘော့တစ်ခုစာရင် မင်းကို ကိုယ်တွေ့ရုံပဲ တွေ့နေတော့ မယ်ခလ'

'ဒီစိတ်ကူးက ကြောင်စိစိတော့ နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ စမ်းကြည့်ကြတာပေါ့လေ'

'ပေါင်မုန့် တစ်ခြမ်းတော့ ရတာပေါ့'

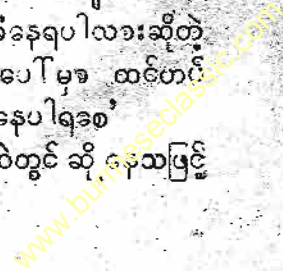
'ပေါင်မုန့် အစအနကလေးတွေလောက်ပဲ ရလဲ မဆိုး ပါဘူး'

'ဧကောင်းပြီ၊ ဒါပေမယ့် အောင်းဆိုချက် တစ်ခုတော့ သဘောတူရမယ်'

'တစ်ပါးလိမ့်'

ကိုယ်တို့ သဘောတူညီချက် အသစ်နဲ့ နေကြစေမယ် လဲ ကိုယ့်တို့နှစ်ယောက် အတွဲရှိနေကြတဲ့ အချိန်မှာ ဘာ အပြောင်းအလဲမှ မဖြစ်စေရဘူး၊ ကိုယ်တို့ သွေးနေကျ စိတ်ကူးယဉ်စရာ နေရာ တွေကို 'သွားမယ်၊ ကိုယ့်တို့ ပွေ့မယ်၊ ဖက်မယ်၊ နမ်းမယ်၊ မင်းအတွက် ပန်းတွေ လက်ဆောင်ဝယ်ပေးတော့ကို ခွင့်ပြုရမယ်၊ မင်းကို မြှူဆွယ် ပြေးယောစင်းတာမျိုး မလုပ်တာကလွဲရင် အရင်ကအတိုင်း ဘာမှ အပြောင်းအလဲ မရှိသလို ဟန်ဆောင်နေခွင့် ကိုယ်ကို ပေးရမယ်၊ မင်း အကြိုက်လိုက်ပြီး လုပ်ပေးနေ ရတာဟာ ကိုယ်အတွက် ကြည့်နူးစရာပါ အချစ်ကလေး ရယ်၊ မင်းဟာ အချစ်ခံ၊ အယုံမခံနေရပါလားဆိုတဲ့ အသိကို သိနေတဲ့အခါ မင်း မျက်နှာပေါ်မှာ ထင်ဟပ် နေတဲ့ ပီတိရိပ်ကို ကိုယ် ဆက်ပြီး မြင်နေပါရခေ'

ဘက်ဗာလီ ခေါင်းညိတ်၏။ ရင်ထဲတွင် ဆို နေသဖြင့် ကော၊ မပြောနိုင်။

ဘေးမှ အပြောင်းအလဲ မရှိစေရဘူးလို့ ကိုယ် ပြောရင် တကယ်ကို မပြောင်းလဲသလို နေဖို့ပြောတာ။ ဒီညလဲ ပေါ့၊ ကိုယ် အစီအစဉ်တစ်ခု ဆိုထားတယ်။ အဲဒီ အစီအစဉ်ကို ဘေးဖြစ်လို့ လုပ်သလဲဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို မဖော်စေချင်ဘူး။

ရှင်... ကျွန်မ နားမလည်ဘူး။

ကိုယ်တို့ မေတွေတဲ့ညက မှတ်မိလား။ ကိုယ် ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဆီလီစီယာအေးခင်းခရီးသည် လမ်းပြကော လိုက်မပို့နိုင်တဲ့ နေရာမျိုးတွေ ကိုယ် လိုက်ပြမယ်လို့။

ဘက်ဗာလီ ခေါင်းညိတ်၏။

မင်းကို ဒီည ကိုယ် လာခေါ်ခင် ကိုယ်တို့ဘဝ လမ်းကြောင်းတွေ ပြောင်းကုန်အောင် မင်း မလုပ်ခင် စာတည်းက ဒီကိစ္စကို စီစဉ်ထားတာ မင်းတို့ ပြဿနာကို ခေါ်သွားမလို့လေ။

သူ ဘေးပြောနေစဉ်ကို ခုထိ ဘက်ဗာလီ အဓိပ္ပာယ် မဖော် ကံသေး။

ဒီပြဿနာမျိုးက ပါရီမြို့မှာတော့ သိပ်မဆန်းတော့ပါဘူး။ တစ်ခဲ တစ်ခဲ တွာ စိတ်ကြံစရာ ကောင်းတယ်။ တစ်ခဲ တစ်ခဲ ကျတော့လဲ ရယ်ရောကောင်းတယ်။

အားသာနှင့် အက်ဗာလီတို့ ပြောကြည့်သည့် ညမှပင် အက်ဗီရစ်ချန်က မိခင်ဖြစ်သူ ဂျိန်းနှင့် ညစာအစာ စားနေ၏။

ဘက်ဗာလီ ရှေးထွက်သွားပြီး နောက်ပိုင်း အက်ဗီနှင့် ဂျိန်း ယခုတစ်ခါပြဲ တွေ့ဆုံပြန်သည်။ အက်ဗီက သူ့ မိခင်ကို တွယ်စားသည်။ ချစ်သည်လို့ပဲ ဆိုရမည်။ သို့ပေ မယ့် မေမေနှင့်တွေ့လျှင် ရင်ထဲမှာ ခံစားချက်ပေါင်းစုံ ပေါ်ပေါက်လွန်းသဖြင့် တစ်ခါတစ်ခါ မေမေ့ကို ရှေးစံ နေတတ်သည်။

တစ်ခါတလေတော့ ဖေဖေ အရွယ်မတိုင်မီ သေဆုံး သွားမှုအတွက် မေမေ့ကို အပြစ်တင်မိသည်။ မေမေသည် ဖေဖေ့ကို အိမ်ထောင် ထာဝန်များစွာ ပြုပြီး ကျွဲလို နွားလို ရုန်းရအောင် အတင်းတွန်းခဲ့သည်ဟု လွှဲမားစွာ သိအယ ဖြစ်ခဲ့၏။ သို့ အတင်း တွန်းခဲ့သဖြင့် ဖေဖေသည် လောက ကြီးကို စိတ်ပျက်ကာ မျှော်လင့်ချက်ခံတွဲ စွန့်ခဲ့သည်ဟု ထင်နေ၏။ မိမိ ဘာကြောင့် သည်လို တွေးထင်နေမိသည် ကိုလည်း ကိုယ်ဘာသာ ကိုယ် မသိ။

စင်စစ် သည်အမျိုးသမီးကြီးသည် သူ့လင်နှင့်သူ့ သား သမီးများကို ချစ်သူ၊ သံသယမရှိကြီးသူ၊ မိသားစုနှင့် အတူ ပျော်ရွှင်နှစ်သိမ့်နေသူ ဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုစဉ်က ငယ်လွန်းတေးသည့် အက်ဗီသည် ခါးတွက်ခဲသီး မပတ်မီ၊ သို့တိုင် သည်အမျိုးသမီးကြီး၏ အင်အားများကို မခိုအခို ကင်းစွာခန့်တတ်မှုနှင့် ခံနိုင်ရည်ရှိမှုများကိုလော့ အက်ဗီ

အသိအမှတ် ပြုရသည်။ သည်အမျိုးသမီးကြီးမှာ သည်လို စွမ်းအားတွေ ရှိနေသဖြင့်လည်း မိမိမှာ လူစွမ်း လူခ မရှိသလို ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

အက်ဒ်၏ ကွေ့စောင်းသော အမြင်တွင် ဂျိန်းသည် ဘက်ဗီလီနှင့် တော်တော်တူသည်ဟု မြင်သည်။ စိတ်ဓာတ် ခိုင်မာသည်။ ရည်မှန်းချက် ကြီးသည်။ ကိုယ်အား ကိုယ် ကိုးသည်။ မေမေ၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း အောင်မြင်မှု များမှာ အိမ်ဆောင်တာဝန်များကြောင့် စောစောစီစီ ဦးကျိုးသွားတော့ ဖြစ်ရမည်။ အကယ်၍ မေမေထာဆယ် ဝါးနှစ်ခွဲလောက် စောပြီး စီးပွားရေးလောကထဲဝင်ခဲ့လျှင် ကြောက်စရာ လန့်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ထက် မြက် ဆောင်မြင်နေသည့် ဓားရိယံနှင့် ဘက်ဗီလီထိ အတိုင်း ဖြစ်လာမှာမူချေ။ သို့သော် မေမေက အိမ်မှာပဲ နေခဲ့သည်။ ဖေးဖေ ကွယ်လွန်ချိန်ထိ မယားနှင့် မိခင်ဘဝ ကိုပဲ ခံယူခဲ့သည်။ ဧပဇေ ဆုံးသွားတော့လည်း သားနှင့် သမီး၏တာဝန်လို မတွန့်မဆုတ်။ မည်သည့် မညှု ထူခဲ့တာ ပါပဲ။ သူသည် အက်ဒ်ကို ဘာဆိုဘူးမျှ မခိုင်းခဲ့။ အက်ဒ် ထံမှာ စာမှ တောင်းဆိုခြင်း မပြုခဲ့။ ထကယ်တော့ မေမေ ဧတောင်းဆိုခဲ့သင့်သည်ဟု အက်ဒ် တစ်ခါတစ်ရံ တွေးမိ၏။ ထိုသို့ တောင်းဆိုခဲ့လျှင် မိမိ၏ ယေဘုကိုး မာနများ ပေါ် ထွန်းလာခဲ့မည် မူချေ။

မိခင်ဖြစ်သူအပေါ် ထားခဲ့သည့် မိမိ၏ ခံစားချက် များသည် မိမိ၏ ဇနီးသည်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ပေါ်ပေါက်

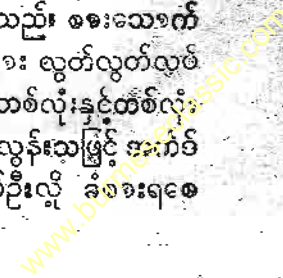
နေသည့် စိုးရိမ်သောကများနှင့် ဆင်ဆင် တူနေသည့် ဆိုခြင်းကို အက်ဒ် ထာမိထားမိ။ သို့သော် မိမိ၏ စိုးရိမ်သောကများ အကြောင်းကို မေမေနှင့် စိတ်အေး လက်အေး ဆွေးနွေးရလျှင် မေမေထံမှ အကြံကေစင်း ဉာဏ်ကေစင်းများ ရနိုင်သည် ဟုတော့ ရိပ်စားမိသည်။

အက်ဒ်က ဓာယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး ညစာ အတူစားဖို့ အကြောင်းပြောတော့ ဂျိန်းမှာ ဝမ်းသာရသည်။

‘အိမ်ကိုလာမလား၊ ခြွေးကံနာရီဆို မေမေ အိမ်ပြန် ရောက်ပြီ။ မေမေ အိမ်အပြန်မှာ စားစရာ သောက်စရာ တွေ ယေဘုလို့ကိပ်မယ်လေ’

ဟုအင်း....အပြင်ထွက်စားမယ် မေမေ။ ကျွန်တော် ဆို အေးချမ်းတဲ့ တစ်နေရာကို သွားကြတာပေါ့။ ကြိုက် သား’

သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် မီးစိုက်စိုက် ထွန်းထားသေဇွန် နား သောက် ဆိုင် လေး ထဲ ရောက်နေသည်။ အစား အသောက်တွေက ဈေးကြီးလွန်းသည်။ ကြေးလွန်းသည်။ နားပွဲထိုးချုပ်က အပျူငှာ လွန်လွန်းသည်။ သည်ဆိုင်ကို သွားရတာ ကောင်းကွန် နှစ်ကွက်ပဲရှိသည်။ နားသောက် သူတွေ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ စကားများ လွတ်လွတ်လွတ် လွတ် ပြောလို့ရလောက်အောင် နားပွဲ တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး တွားလှမ်းသည်။ ဈေးနှုန်းတွေ ကြီးမြင့်လွန်းသဖြင့် အက်ဒ် အား အရေးမပါ အရာရောက်သူ တစ်ဦးလို ခံစားရစေ သည်။

၂၆၂ မြတ်ကြီး

သူတို့ ယောက်ျား နှစ်ဦးစီ သောက်ပြီးပြီး ထိုအခါ
အတွင်း စကားပြော ပြောဖြစ်ကြသည်။ ပါရီလူမ်းခေ
အည့် တက်ဗာလီ၏ စာတွေအကြောင်း၊ အခတ်အစား
ဆိုဝံ့စွာ ရှိန်း ကြုံရသည့် ချမ်းအံ့ခြံး ကြေထူအသ
ဖောက်သည်များအကြောင်း၊ ရုတ်နှင့် ဖိလစ်အကြောင်း
အစမခံ ကုမ္ပဏီနှင့် အက်စီ၏ အလုပ်အကြောင်း၊ အက်
က မိမိ ရာထူးတက်အောင်အောင်အကြောင်း၊ ပြောပြသည်
သည်တော့ ရှိန်း ဝမ်းသာသွားသည်။ သူ ကြည့်ရတာ
ဝမ်းသာသင့်သည်ထက် ပိုပြီး ဝမ်းသာလွန်းနေအလို။

ဟယ်... သားရယ်၊ မေမေ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ အင်
မာလီလဲ ဝမ်းသာရှုမှမူပဲ ဒီတော့ အခုအထားတွေ
အရှင်နဲ့ မတူတော့ဘူးပေါ့။

မေမေကြည့်ရတာ လိုတာထက် ပိုပြီး ဝမ်းသာနေ
ထလိုပဲ။

မဟုတ်ရပါဘူးကွယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဆား ရာထူး
ကြီးကြီးတစ်ခုရလို့ မအတစ်ယောက်က ဝမ်းသာတာ
တစ်မျိုးဆန်းလို့လဲ။

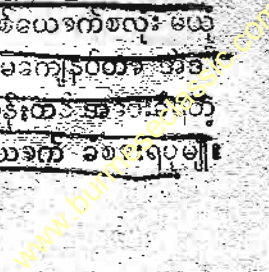
သူ့ဆားဟာ ဒီလိုရာထူးမျိုး တယ်တော့မှ ရ
မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ထားတဲ့ အခါမျိုးမှာတော့ ဆန်းထ
ပေါ့၊ ကျွန်အော်လဲ အဲဒီလောက်ထိ ထွန်းထွန်းပေါင်
ပေါက် ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ မေမေ ထင်ထားထ
မဟုတ်လား။ အေးလေ... ထင်မှယ်ဆိုလဲ အင်စရာပြန်
တာကိုး။ မေမေက လျှင်ပြီးသားပဲဟာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့လေး

အမြင်သာချို ရင်မှာငို ၂၆၃

လုံးလုံး ကျွန်တော်အ မိန်းမလုပ်စေကို ထိုင်စားနေခဲ့
တာ မဟုတ်လား၊ တကယ်တော့ ဒါဟာ တစ်ဝန်စွဲမှု
တစ်ရပ်ပဲ မဟုတ်လား။

သည်စကားတွေ ပြောပြီးမှ နေခင်ဘရမိ၏၊ မိမိ၏
စကားတွေကို ပြန်ပြန် ရုတ်သိမ်းလိုက်ချင်သည်။ မိမိရဲ့နေ
ပြုလား။ မေမေကို ဘာဖြစ်လို့ သည်လို့ ရန်ခံစေခင်နေရ
တာလဲ။ ဝမ်းသာစရာ သတင်းစကားတစ်ခု ကြားရတာ
ကို ဝမ်းသာအားရတန်ပြန်တယ်။ မိမိကို မိမိကအတောင်း
မမြင်၊ မိမိရင်ထဲမှာအောင်းနေသည့် ဓမ္မာသတ္တု၊ လေစက
ကြီးအသံ၊ မကျေနပ် ဖြစ်နေတာတွေကို အရမ်းက
ရော ပြောချပစ်မိသည်။

စိတ်မထင်ပဲဟုန်း မေမေ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်
သွားလဲ မသိဘူး။ ရာထူးသစ်အကြောင်း ပြောပြလိုက်
တော့ မေမေက အရမ်း စိတ်သက်သာရာ ရသွားပဲ
ပေါက်နေတယ်။ တက်ဗာလီကို တွေ့ရရင် သူ့လဲ ဒီလိုပဲ
ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ကျွန်တော် လူရိုသ
ရှင်ရိုသေ အလုပ်ကလေးတစ်ခု ရတာဟာ ကြီးမားတ
ခေတ်သစ်တို့အဖို့မျိုး တစ်ရပ်လို့လော၊ ကျွန်တော် ဒီလို
ဖြစ်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ မေမေတို့ နှစ်ယောက်စလုံး မယ
နိုင်ကြဘူး မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် မကျေနပ်တာ အဲဒီ
ပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ ရက်သက် အသန်းထဲ အားမရှိဘဲ
သုတန်း တောင်းသေးလား ကွန်ယောက် ခံစားရပုံမျိုး
ခံစားနေရတယ်။

ကျွန်တော်လဲ ဒုတလော ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိပါဘူး မေမေရယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်ဘဝနဲ့ ကျွန်တော် ပျော်နေခဲ့တယ်၊ ကိုယ့်ခံယူချက်နဲ့ကိုယ် မနက်ဖြန်အတွက် ပုပန်မနေဘဲ ဗစ္စုပွန်မှာ ပျော်ပျော် နေခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုတော့ ရုတ်တရက်ကြီးဆိုသလို ကျွန်တော့်မှာ ဝန်ထုတ်ဝန်ပိုးကြီး ပိလှာတယ်၊ ငါ သက်သေစာစစ်ခဲ့တော့ ထုတ်ပြုရတော့မယ်လို့ ရင်ထဲမှာ ထင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ခံစားနေရတယ်

ဘယ်သူ့ကို ပြုရမှားလဲ အက်ဒ်၊ မေမေ့ကိုလား၊ ဘက်ဗားလီကိုလား၊ မင်းကိုယ် မင်းလား

ခုတော့ အက်ဒ် ဒေါသ ထွက်မနေတော့၊ သူသည် ခက်ခဲသော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ရပ်ကို ဆုံးဖြတ်ဖို့ အခက်အခဲတွေ့နေသည့် လူတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်နေ၏၊ မိမိလက်ထပ်ထားသည့် မိန်းမ၏ လေးစားမှုနှင့် အချစ်ကို ပြန်လည် ရယူနိုင်ဖို့ မိမိ၏ တစ်သက်တာ ယုံကြည်ချက်များ၊ သဘောထားများကို စွန့်လွှတ်ပေးလွယ်လျက်ရမည့် အရေး၊ ဘက်ဗားလီက မိမိကို ဆည့်လိုလုပ်ခစချင်နေတာ ကြောင့်ပဲ၊ သူ့ မကျေနပ်မှုများကို စကားလုံးများ အသွင်နှင့်တော့ ဖွင့်ပြော

သို့သော် မကျေနပ်မှုတစ်ဖက်တည်းမှသာ ရှိသည် မဟုတ်ဟု အက်ဒ် ကိုယ့်ဘက်မှ တစ်စတည်းတွေ့သွား၏၊ ဘက်ဗားလီသည် ပြောင်းလဲနေပြီ၊ ယခင်က မိမိ ထင်ထားသလို ခေတ်ဆန်သော၊ ပျော်ပျော်နေတတ်သော မိန်းကလေး

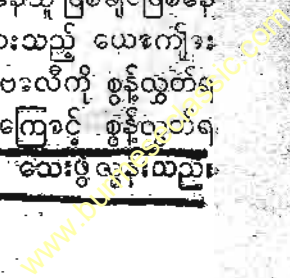
တစ်လေးတစ်ယောက်တော့၊ ဘက်ဗားလီ အနေဖြင့် မိမိခံယူထားသည့်ဘဝ၏ ဦးစားပေး အရာများကို နားလည်သဘောပေါက်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်၊ ခုတော့ သည်လိုမဟုတ်၊ လူ့ဘဝမှာ ဆောင်မြင်မှုဆိုတာ ဘယ်လောက်အရေးမပါ အရာခရောက်ကြောင်းကို ဘက်ဗားလီ သဘောမပေါက်နိုင်၊ လက်မခံနိုင်

* (ဆည့်တော့ အစစ်အမှန်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ လူ့ဘဝမှာ အရေးကြီးပြီး မဖောက်ပြန်သော သဘောကို ဆောင်တာ ဘာလဲ၊ လူ့ဘဝဆိုတာကကော ဘာလဲ၊)

လွန်ခဲ့သည့် လေးနှစ်လေးခက်ကတော့ ဒါတွေကို မိမိသိသည်၊ နားလည်သည်ဟု ထင်ခဲ့၏၊

ဆည့်နေတော့ မိမိ၏ အမြင်များကို ပြန်လည်ဆန်းစစ်နေရပြီ၊ ပြန်လည် မေးခွန်းထုတ်နေရပြီ၊ ဆည့်လိုလုပ်မိသဖြင့် ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း အံ့အားစင်မိသည်၊ စိတ်ပျက်မိသည်

မိမိသည် ပျင်းရိသူ၊ ဒါမှမဟုတ် မွဲစွန်းမခံနိုင်လွန်းသူ၊ ဒါမှမဟုတ် ခေါင်းမာစွာတော်လှန်နေသူ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေနိုင်သည်၊ မိမိသည် ဘက်ဗားလီ လိုလားသည့် ယောကျ်ားတစ်ယောက်ပုံစံဖြစ်မလာလျှင် ဘက်ဗားလီကို စွန့်လွှတ်ခဲ့တော့မည်ဆိုတာ သိနေသည်၊ ဘာကြောင့် စွန့်လွှတ်ရသလဲဆိုသည် အကြောင်းရင်းများက သေးဖွဲ့လွန်းသည်၊ တစ်လွန်းသည်

ဘက်စာလီသည် မိမိဘဝပါးခဲ့တော့ သည်ဘဝသည်
ချုပ်ငြိမ်းတော့မည်။ ရင်လှိုင်းခတ်သံများ ကွယ်ပျောက်
တော့မည်။ သည်ဘဝကို ဆုံးရှုံးစွန့်လွှတ်လိုက်ရမှာ မိမိ
စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေမိ၏။

ယခု ဂျိန်းက မေးနေပြီ။ ဘယ်သူ ကို သက်သေထက်
ပြရမှာလဲတဲ့။ သည်ခမ်းခွန်းကိုမေးလိုက်တာ လွန်ခဲ့တဲ့
မိနစ်ပိုင်းကမှ ဆိုသော် မိမိ စိတ်ထဲမှာ နားရီပေါင်းများ
စွာ ကြွသွားပြီထင်မိ၏။ သည်ခမ်းခွန်းကား အပြေပြေ
သော ခမ်းခွန်းတစ်ခု။ မိမိသည် အယ်သူကိုမ ဘာမှ
သက်သေထုပြန်ဖို့ မလို။ ကိုယ်ကိုယ်ပင် သက်သေပြဖို့
မလို။

ကျွန်တော် ဟန်ဆောင်မခန့်နိုင်ဘူးခေမေခေမေမေ ကျွန်
တော့်ကို ဘယ်တုန်းကမှ တစ်ခုခုကို သက်သေထုပြန်
မထောင်ဆိုခဲ့ဖူးဘူး။ ကျွန်တော့်ဘက်ကလဲ အဲဒီလိုလုပ်ပြ
ဖို့လိုအပ်တယ်လို့ကို မထင်မိဘူး။ ဘက်စာလီအတွက်တော့
ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော့်အထက် သူ့ဆီ ပုံအပ်ထားပြီ
ပဲ။ ဒါဆို လုံးလောက်ပြီလို့ ကျွန်တော် ထင်ခဲ့တယ်။ အဲ-
တပြုမလုံအပ်ချက်တွေ တခြားဘဝခင်းဆိုချက်တွေ ရှိနေ
ဦးမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် မပြည့်ဆည်းနိုင်ဘူး။ အိမ်
ထောင်ခရီးဟာ အဲဒီအချက်တွေပေါ်မှာ မှီတည်နေမယ်
ဆိုရင် အဲဒီအိမ်ထောင်ခရီးခိုပ်မြဲမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်
ကတော့ ကျွန်တော့်ဘဝအမြင်ကို မပြောင်းနိုင်ဘူး။ သူ
အတွက်အောင် မပြောင်းနိုင်ဘူး။

‘သူက မင်းကို အဲဒီလိုပြောခင်းလဲစေချင်တယ်ဆိုတာ
ထေရုရဖို့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့...။ ငါ့သားတယ်။ သူ့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေလေး
တိုင်းမှာ အဲဒီသဘောအဆောင်နေတယ်။ ပိုပြီး အရေးကြီး
တာက သူ့မလှုပ်ရှားဘဲနေတဲ့ကိစ္စတိုင်းမှာလဲ အဲဒီသဘော
ပေါ်လွင်နေတယ်’

‘ဒီအကြောင်း မင်းတို့ ဆွေးနွေးပြီးကြပြီလား’

‘ဟင့်အင်း။ ရှည်ရှည်သေးသေး မပြောဖြစ်ခဲ့ကြဘူး။
ဒါပေမယ့် ရှေ့စရာမလိုဘူးလေ ကျွန်တော်က အဲ
ကောင်ကြီး ဖြစ်အောင်မလုပ်နိုင်တာအတွက် သူဟာ အိမ်
ထောင်ထစ်ခု ထူထောင်ရာမှာ မအောင်မြင်ဘူးလို့ခံစား
နေရတယ်။ သူ အဲဒီလိုမအောင်မြင်ဖြစ်ရတာ ကျွန်
တော့်ကြောင့်လို့ ခံစားနေရတယ်။ ဒါကို ကျွန်တော် သိ
တာပေါ့။ သူဟာတဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရှောင်ဖယ်ဖယ်လုပ်လာ
တယ်။ သူ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက် မြို့သိပ်ထားရတယ်။
သူ ဘယ်လောက်ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိ
နေတယ်။

‘ခု ဒီခရီးမှာ သူ့လိုက်ရမယ်ဆိုတော့ သူ့အရမ်းဝမ်းသာ
သွားတယ်။ အဲဒီလိုဝမ်းသာကူးအတွက်လဲ သူ ဘာသာသူ
မလုံမလဲဖြစ်နေတယ်။ သူအိမ်ထောင်ဘက်ဟာ အဲဒီကောင်
ဖြစ်ရမယ်လို့ သူ ရည်မှန်းထားသလို ကျွန်တော်က ဖြစ်
မလားတာကို သူ ရရမစိုက်ဘဲနေဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါ
ပေမယ့် သူ ဂရုမစိုက်ဘဲခန့်နိုင်ဘူးလေ’

ဒါပေမယ့် ဒါတွေအားလုံး ပြောင်းလဲ သွားနိုင်ပြီ
လေ။ မင်း ရာထူးတက်ပြီ မဟုတ်လား၊ မင်း ခြေလှမ်း
သစ် စလှမ်းနေပြီပဲ

ဘယ်ကိုးရက်အောင်သွားဖို့ လှမ်းရမှ... နီစူဠဝ
ပျင်းရှိပြီးငွေ စရာကောင်းပြီး ကျွန်တော့်ကို ဘာမှအကျိုး
မပြုတဲ့ အလုပ်၊ ဒါပေမယ့် အပြင်ပန်းအားဖြင့် လူရှိသေး
ရှင်ရှိသေး ဖြစ်တဲ့ အလုပ်ဆိုကိုလား၊ ဒီရာထူးရလို့ ဝမ်း
သားအယ်လဲဖြစ်ဖို့ အားထုတ်ပါတယ်။ တကယ်ကို အား
ထုတ်ခဲ့တာပဲ။ အိမ်ထောင်ရေး ပြဿနာရဲ့ ထွက်ပေါက်
ဟာ ဒါပဲ။ ဘက်မာလီ အရမ်း တန်ဖိုးထားတဲ့ ဘဝတက်
လမ်း လေ့ကားရဲ့ ပထမဆင့်ပဲလို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အား
ပေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါကို ကျွန်တော်
မလိုချင်ဘူး။ အဲဒါဟာ ထွက်ပေါက်ပဲလို့ ယုံလို့ ကိုမရ
ဘူး မေမေ ကဲ... ဒီတော့ မေမေ ကူညီစမ်းပါဦး

ဘက်မာလီ ကို ငဲ့ညှာတဲ့ အနေနဲ့အောင် အားမထုတ်
နိုင်ဘူးလားကွယ်။ အလျှော့အတင်းတော့ လုပ်ပါ အက်ဒါ၊
လုပ်စရာ ဒီနည်းပဲရှိတယ်။ အဲဒီအလုပ်မှာ ပျော်အောင်
ကြိုးစား၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ဒါမှ ဘက်မာလီ စိတ်
ချမ်းသာမယ်လေ။ နောက်ဆုံးကျတော့ မင်းရဲ့ ပျော်ရွှင်
မှုဟာလဲ သူ့ရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုပေါ်မှာ တည်နေတယ် မဟုတ်
လား။ သူဟာ မင်းကို အရမ်းချစ်တယ်။ နောက်ပြီး အနာ
ဝတ်အရေးအတွက်လဲ အရမ်း သေစကရောက်နေရှာတယ်။

သူက မင်းကို အပြစ်တင်တာထက် သူ့ကို ပျံ့ပြီး အပြစ်
တင်နေတာကလား

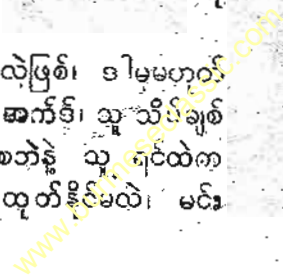
မေမေက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက် ခိုင်ခိုင်မာမာ
ပြောနိုင်တာလဲ

ဆောင်းဦးတုန်းက မေမေတို့ အကြံကြီး စကား
မြောဖြစ်ကြတယ်လေ

အက်ဒါ အံ့အားသင့်နေသည်။ ထို့နောက် ရယ်မော
လိုက်တာ....

ဟား... တယ်ဟုတ်ပါလား။ မေမေ့ကို ကျွန်တော်
ဘာထပ်ပြောပြနေစရာရှိတော့မလဲ။ ကျွန်တော့်မိန်းမဟာ
သူ့ယောက်ျားကိုတော့ ဒီအကြောင်းတွေ မပြောနိုင်ဘူး။
ယေးကွဲကျဟော့ ပြောပြနိုင်တယ်။ နေစမ်းပါဦး။ သူ
ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မပြောနိုင်ရ
တာတဲ့လဲ။ သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို အန်ထုတ်ချင်
တယ်ဆိုရင် အဲဒီလို ဖြစ်လာစေတဲ့ အဓိကလူကို ဘာဖြစ်
လို့ မပြောတာလဲ။ အဲဒါကိုက ကျွန်တော်တို့ နစ်ယောက်
ဘယ်လောက် အလှမ်းကွာနေပြီ ဆိုတာကို ပြနေတာပဲ။
ကျွန်တော်တို့ဟာ ထစ်ယောက်နဲ့ထစ်ယောက် စကားကို
မပြောနိုင်ကြတော့ဘူး

မင်းဟာ အမြင်ကန်းနေတာရင်လဲဖြစ်။ ဒါမှမဟုတ်
မိုက်မဲလွန်းနေတာရင်လဲ ဖြစ်ရမယ် အက်ဒါ။ သူ သိပ်ချစ်
တဲ့ လူတစ်ယောက် မနှာကြည်းစေဘဲနဲ့ သူ့ရင်ထဲက
ခံစားချက်တွေကို ဘယ်လိုပွင့်အန် ထုတ်နိုင်မလဲ။ မင်း

အဲဒါလောက်မှ မသိဘူးလား။ သူ့အနေနဲ့ စိတ်ကုဆရာ
ဝန်၊ ဒါမှမဟုတ် ဘုန်းအထီးကြီးဘဝပါ။ ဒါမှ မဟုတ်
ရမ်းခိုးတဲ့ မိတ် ဆွဲဘစ်ယောက်ကို ရွေးရတာမှမယ်လေ
မေ့မေ့တာ ဘက်လိုက်မှုကင်းသွန်းတဲ့ ကြွေးလူတစ်ယောက်
ဖြစ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ အခြင်းခိုး
ဆုံးဆိုလို့ မေမေပဲခိုက်ယ် မဟုတ်လား။

‘သူ့အခေဆီ ဘာဖြစ်လို့ မဆွေးသလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့
ကျွန်တော့်အခေကိုမှ ရွေးပြီး ပြောရတာလဲ’
ဂျိန်းရစ်ချ်နှင့် ပြုံးလိုက်၏။

‘လူတွေအားလုံးထဲမှာ ဒီကိစ္စကို နားအလည်ဆင့်ဆုံး
လူဟာ မင်းအစ်မပါ။ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ဘာဆုံးမှ
တွေ့ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူးကွယ်။ အမန်တကယ်
ကျဆုံးမူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျဆုံးစာမယ်လို့ ထင်တာပဲ ဖြစ်ဖြစ်
ပေါ့။ အထူးသဖြင့် ဝယ်နဲ့ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလို့ ဂုဏ်ယူနေ
တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့မှာ ဒါမျိုးဝန်းခံဖို့ဆိုတာ အခက်
ဆုံးပဲ။ ဒါတော့ ဘာကဗောဓိလဲ ဝန်းတစ်ယောက် အနေနဲ့
မအောင်မြင်တဲ့ သူ့အကြောင်းကို သူ့အခေ ရှေ့မှာ
ပြောပြဖို့အခက်ကြုံနေမှာပဲပေါ့။’

‘ဒီမယ်အား၊ မင်းကို မေမေ ဆရာလုပ်နေတာ မဟုတ်
ဘူးနော်၊ ဆရာလုပ်နေရင်လဲ ရှေးရာကျမှပဲ။ မေမေက
တော့ မင်းတို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နားလည်မှုရှိ
အောင် ကြိုးစားကြစေချင်တယ်။ သူက မင်းတို့ချစ်ဘယ်
အက်ပါ။ မင်းအကော သူ့ကို ချစ်ရဲလား။’

‘ဂန္ထာပေါ်မှာ ရှိတဲ့အရာတိုင်းထက်ကို ချစ်တယ်’
‘ဒါဆို အာလိုသေးလဲကွယ်၊ အဲဒါဖြစ်အမှော့ အဲဒီ
မှာရှိနေပြီပဲ။ မဟုတ်ဘူးလား။’

‘မပြောတတ်ဘူးမေမေ ကျွန်တော် သူ ကိုဘယ်လောက်
ကြိုးပဲ ချစ်နေချစ်နေ၊ သူ့အထဲပြီး ဆည်းခနေတာ၊ သူ
စိတ်ပျက် အားလျှော့ထားတာ၊ နောက်ဆုံး ကျွန်တော့်
ကို သနားစိတ်နဲ့ ဆက်ဆံနေတာမျိုးတို့နဲ့ ကျွန်တော်
ရင်ခတ်ခင်ခင်းဘူး၊ အဲဒါပဲပဲမျိုးနဲ့ မနေနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်
တစ် ယောက်တစ်ယောက်ပါ မေမေ၊ ရုပ်သေးရုပ်
တစ်ရုပ် မဟုတ်ဘူး။’

အချိန်ပေါ်ကွယ်၊ ဘက်ဗာလီကိုလဲ မေမေ ဒီတိုင်း
ပြောခဲ့တယ်။ အေးထေချာချာ ဧည့်စား၊ အပြန်အလှန်
စဉ်စား အလုပ်သစ်က ဘယ်သူ အထောက်အပံ့ ပေးနိုင်
လေ့ဆိုတာ စောင့်ကြည့် ဒီအလုပ်က မင်းအတွေးအခေါ်
တွေကိုကော ဟက်ဗာလီ အမြင်တွေကိုပါ ပုံပြောင်းချင်
ပြောင်းပစ်နိုင်လိမ့်မယ်။

အက်ပီ လက်ပြင်းခေါ်။
‘ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေအားလုံးဟာ အပေါ်ယံကိစ္စ
တွေချည်းပါပဲ မေမေ၊ ကျွန်တော်တို့ လိုအပ်နေတာ အဲဒီ
ထက်ပိုပြီး ခိုင်မာတဲ့ ရင်ထဲက နှေးငံကြီးပါ။’

‘မန်တားထေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းခြေတစ်ဖက်ကျိုး
နေရင် ပထမဦးဆုံး လုပ်ရမှန်းက အမှိုးကို ပြင်ထည့်ဖို့ပဲ။
ပြီးမှ လမ်းလျှောက်နိုင်တဲ့အထိ ထန်ဖာလာထောင်’

ကျောက်ပတ်တီးစည်းပြီး ကုစားရမယ်၊ နေ့ခက်ပိုင်းတော့ ပြေးပေးတော့၊ တကယ်လို့ အချစ်ဆိုတဲ့ ကျောက်ပတ်တီး နဲ့စည်းပြီး ကုစားမယ် ဆိုရင် အိမ်ထောင် တစ်ခုဟာ အရိုးပေါင်းများစွာ ကျိုးတစ်ကိုတောင် ခံနိုင်ရည်ရှိမပါ တယ် သားရယ်။

ဒီတော့ စိတ်မပျက်နဲ့၊ အစစအရာရာ အဆင်ပြေ သွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ မေမေ ယုံကြည်တယ်'

ဂျိန်းသည် ဘက်ဗာလီအား ဝန်ချပြောဆိုခဲ့သည့်အပြု အမှု အစီရင်ခံစာကို နေ့ခက်တစ်ကြိမ် ကျူးလွန်နေပြန်ပြီ ဖြစ် ၏။ သူ့ သားကို ဘာဆိုဘာမှ အရေးမဆိုခြင်း၊ တောင်း ဆိုမှုမပြုခြင်း၊ သူသည် သူ့ သားကို မြို့ချော့နေ၏။ နှစ် သိမ့်ခန့်၏။ ကြက်သားအုပ်မကြီးလို အဖေးမ လွန်ခန့်၏။ အကာအကွယ်လွန်ခန့်၏။ အစစအရာရာ အဆင်ပြေသွား လိမ့်မည်ဆိုတာကို သူ ဖြစ်သကဲ့သို့ မပြောနိုင်၊ ဘယ်လိုမှ သေချာပေါက် မပြောနိုင်။

* * *

(•၂)

လိပ်ဖိယာနှင့် သူ ဒေါ်ချက်စတေးဟိုတယ်သို့ ရောက် သောအခါ သူ့အတွက် အက်ဒီထံမှ စေတနာစေ ချက်နှင့်နေသည်။

ဘက်ဗာလီ စေကို ဆုတ်ဆိမ်းဆိမ်းဖြင့် ဖောက်သည်။ ဒီ ခဲရီးထွက်နေစဉ်အတွင်း မောင် ရေးခဲ့သည့် စေတီ လေးများမှာ မောင် အချစ်များဖြင့် ထုံမွန်း၊ နွေးထွေး မြေ၊ မောင် နေ့စဉ် ကြည့်တွေ့နေရသည့် အဖြစ်အပျက် လေး များနှင့် မိမိကို ဘယ်လောက် လွမ်းရသည့် အကြောင်း၊ ဘက်ဗာလီ ပြန်လေ့ရမည့်ရက်ကို လက်ချိုး ပြီး စေခင်နေကြောင်းများသာ ဖြစ်၏။ သည်စလည်း ခင် စေများအတိုင်းပင် ဖြစ်မည်။ အပြောင်းအလဲဆိုလို့ ရေးထားမည့် ရာထူးသစ် အကြောင်းသာ ပါပေလိမ့်

စင်စင် မိမိသည်လည်း မေ့စဉ်တစ်ခုလေးပေး
 ရေးခဲ့သည်။ ပါရီတွင် ဂျင်ဒရီလည်းအောင် အလုပ်မှ
 နေထိုင် ဖာတိုကလေးတွေလေးကပ်ပဲ စော့ကံခြင်
 ထည့်ကို နှင့်လွတ်ဖို့ တေခင်ဆန်စားသည်။ သူ့အကြောင်း
 ပြချက်ကို မောင်က ဘာမှ စော့ကြေးမနေဘဲ လက်ထဲ
 ခံသည်။ ယောက်ျားတွေ အားလုံးလိုလို လက်ခံမှပဲ
 ဤကား မိန်းမနှင့်ဝေးကွာပြီး မထူ ခြားနားသည့်
 အချက်ပေါင်းများစွာထဲမှ အစချက်သစ် ဖြစ်၏။ မိန်းမ
 တွေ ဆိုထားမျိုးက မိမိတို့ ချစ်မိပြီဆိုလျှင် ချစ်ထူး
 စာရေးဖို့၊ ဧါမှမဟုတ် တယ်လီဖုန်းဆက်ဖို့ အချိန်ကို
 ရအောင် ရှာတတ်မြဲ။ ယောက်ျားတွေကတော့ ဆက်
 မဟုတ်။ သူတို့၏ ချစ်သူများကို အမြဲတစေ ဆက်သွယ်
 နေဖို့၊ ဧါမှမဟုတ် အနှောင့်အယှက် ပေးဖို့မလိုဘဲ ယူ
 တတ်ကြသည်။

အကယ်၍ အိမ်မှာ ကျန်နေခဲ့သူသည် အာသ
 ဖြစ်နေလျှင် မိမိသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း စာရေးမိမှစ
 ဖြစ်ကြောင်း တက်ဖေလီ ရှက်ရွံ့စွာ တွေးမိ၏။ သို့သော်
 ခင်ပွန်းသည်ထံ ကြောမကြာနှင့် လွတ်လွတ်လင်လင်
 စာရေးဖြစ်ခြင်းမှာ မိမိဘက်က အပြစ် ကျူးလွန်ထား
 သဖြင့် စိတ်မဆန်ခြင်းထက် အချစ်လျော့နေဆေးကြော
 သာ ဖြစ်၏။

ပါရီမှာ နေထိုင်ခဲ့သည့် နေ့ကဆုံး တစ်ပတ်တစ်
 တက်ဖေလီနှင့် အသားသည် 'စည်းတမ်းသစ်' မှာ

အတိုင်း လိုက်နာနေကြသည့်တိုင် အပျော်ကြီး ပျော်ခဲ့
 ကြ၏။ အသား လိုင်ယွန်သို့ သွားနေသည့် နှစ်ရက်မှစ
 မိမိ၏ အလွမ်းညှဉ်းပင်တည်း။ အသားက ဟိုတယ်သို့
 နှစ်ညစလုံး တယ်လီဖုန်းဆက်သည်။ တက်ဖေလီ တစ်
 ယောက် အိပ်ရာထဲမှာ ညစာ စားရုံလေးဟု စစ်ဆေး
 ခြင်း ဖြစ်၏။ တက်ဖေလီကလည်း အသား စကားကို
 မပြဝယ်မကျ နားထောင်သည်။

အသား ခရီးသွားနေသည့်အတွက် တစ်ခုတည်းသော
 ကောင်းကျိုးမှာ အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ရခြင်းပင်။ တစ်နေ့
 သာ လုပ်ငန်းများအပြီး ခြေကုန် လက်နန်းကျလားသော
 ဆက်ဖေလီသည် ည ရှစ်နာရီ ထိုးသည်နှင့် အိပ်ရာဝင်
 တော၏။ အသားနှင့် တယ်လီဖုန်း စကားပြောအပြီး
 သွင် မီးဖိုချိတ်ကာ ဆယ်နာရီလုံးလုံး မနိုးတမ်း အိပ်
 တော့၏။ ညစာ စားပွဲများမှ ဆီလိပ်ယာ ပြန်လာခြင်း
 သည်ပင် တက်ဖေလီ၏ မှေးစက် အနား ယူမှုကို
 အနှောင့်အယှက် မပေးနိုင်။

သူ့အား အနှောင့်အယှက် ပေးနေသည့်တစ်မျိုးတည်း
 သာ အရာမှာ အိပ်ခက်များ။ အဆိုပါ အိပ်ခက်များ
 ထဲတွင် အသားနှင့် အက်ဒီသည် အမြဲတစေ ထိပ်တိုက်
 ဆီးခန့်ကြ၏။ တစ်ခါ တစ်ရံတွင် တက်ဖေလီသည် မျက်ရည်
 အရွဲစားဖြင့် လှည့်လည်လေတတ်၏။ အိပ်မက်ဆိုးတွေထဲတွင်
 သူ့သတ်မှုများကို မြင်မက်ရသဖြင့် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်
 နေတတ်၏။ တော်သေးသည်။ အိပ်ခက်များမှာ မှန်ဝါ။

၂၅၆ ဖြတ်ငြိမ်း

သဖြင့် ဆတ်သူကိုကော၊ အသတ်ခံရသူကိုပါ ပီပီပြင်ပြင် မမြင်ရ၊ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါတွေမှန်း မသိ။

ပါရီသို့ ရောက်လာသောအခါ အာသက သူ့က အတိုင်း စောင့်စဉ်းသည်။ သူက ဘက်ဗာလီအား ခု ဖော်အဖြစ် အိမ်းသွင်းဖို့ စကားအဖြစ်တောင် မပြော သို့သော် သူ့အနေအထိုင်များစားတော့ အလျင်ကလေး ချစ်ဖော်များအတိုင်း နေထိုင် ဆက်ဆံသည်။

ပါရီမှ ထွက်ခွာလေ့ခဲကြတော့ ဘက်ဗာလီ ရင်ထဲမှာ တဝတစ်ခုကို စွန့်ခွဲရသလို ခံစားရ၏။ သည်ဘဝမှာ လည်အတွေ့အကြုံမျိုးကို သည်တစ်ဆက်တွင် နေ့စက်ထဲ ကြုံတွေ့ခွင့်ခံရတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း သိနေသည် မိမိသည် တစ်နှစ်လျှင် နှစ်ကြိမ်ကျ ပါရီသို့ ရောက်

အစား ရောက်နိုင်သည်။ သို့ပေမယ့် ခု တစ်ခေါက်တူမည် မဟုတ်တော့၊ ကမ္ဘာ့ အလှဆုံးမြို့တော် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် မြင်တွေ့လေ့လာရသဖြင့် ခံစားစော စိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုးကို ခံစားရမည် မဟုတ်တော့။ စိတ်ကူးယဉ် ဇာတ်လမ်းဆိုတာ ရှိမည်မဟုတ်တော့။ စိတ်လွတ်လက်လွတ် အဖျော်ဆိုတာ ရှိမည် မဟုတ်

တော့။

ညွတ်နူး တိမ်းမူးမှုဆိုတာ ရှိမည်မဟုတ်တော့။ မိမိ နယူးယောက်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် အာသကထပ်မံတွေ့တော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ အာသကထွယ်ခေလစက်ဖို့ တွေ့ချင် တွေ့ချင်ပေါ့။

ပါရီသို့ နေ့စက်တစ်ခေါက် ရောက်လာလျှင်လည်း အာသကနှင့် ဝေးအောင် ရှောင်နေမည်။ ပြောသော ပြောရသည်။ သူ့ကို ရှောင်နေဖို့ဆိုတာ လွယ်သည့် အလုပ်တော့ မဟုတ်။

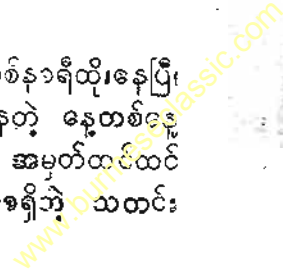
လောလောဆယ်မှာတော့ သူသည် နေ့ရက်တွေကို အကဲချိုး ရေတွက်နေမိ၏။ အိမ်ပြန်ဖို့ ဆယ်ရှက်ပဲကျန် တာ့သည်။ လန်ဒန်မှာငါးရက်၊ ကွင်းအဲလီဘောက်ပေါ် မှာ ငါးရက် ထို့နောက် အိမ်သို့ပြန်၊ အက်ဒ်ဆီသို့ပြန်၊ ထူးခြားနားသော ချစ်ကြင်ယုယမှု ဆီသို့ပြန်။

ဟုတ်သည် အိမ်သို့ တာဝန်ဝတ္တရားများ ရှိရာဆီသို့ သည်သို့ပင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ခိုင်မာစွာပြောမိ၏။ ရက်စက်စွာ ပြောမိ၏။

အက်ဒ်ဆီ စာကို ဖွင့်လိုက်၏။ ခါတိုင်းစာတွေနှင့်မတူ၊ တိတ်ထိခိုက်စရာ စောင်းလောက်သည့်စာ၊ လက်ရေးကတော့ အရင်အတိုင်းပါပဲ။ ထိုးထွင်းသည့်ရက်စွဲမှာ မိမိသို့ နှစ်ယောက် ထယ်လိဖုန်းနှင့် စကားပြောသည့် နေ့ကပ်ပင်ဖြစ်၏။

အမွှင်ရေ၊

ဒီစာ ရေးနေချိန်မှာ မနက် တစ်နာရီထိုးနေပြီ။ အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်ရပ်တွေ ပြည့်နေတဲ့ နေ့တစ်နေ့ ရဲ့ အဆုံးသတ် ကာလပေါ့။ ဒီနေ့ အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်ရပ်ကတော့ ဂျီထေလရဲ့ မင်္ဂလာရှိတဲ့ သတင်း

၂၇၀ မြတ်ငြိမ်း

စကားနှစ်ခုတည်း၊ နိမိတ်ပစ္စည်း ဘဝအတွက်အားပြီး အသံ
သတ်ခဲ့တယ်။ ဒီကြားထဲမှာပီတိ အဖြစ်ရဆုံးကတော့
မင်းအသံကို ကြားရတာပဲပေါ့။ မင်းအသံကို ကြား
ရတာ မင်းဒီမှာပဲ ရှိနေတယ်လို့ကို ထင်မိမတတ် ပြန်
သွားတယ်လော့။

ကိုယ်မကြာမီ ရတော့မယ် ရာထူးသစ် အတွက်
မင်းကြည့်နား နှစ်သိမ့်တာ သိရလို့ ကိုယ် ဝမ်းသာ
မိတယ်။ တကယ်တော့ ရာထူးတိုးဖို့ဆိုတာ ကိုယ်
မျှော်လင့်မထားမိဘူးလော့။ အေးလော့ ဒါကြောင့်ပဲ
မင်းရဲ့ယုံကြည်စိတ်ချမ်းမှုကို မခံရတာပေါ့။ ကိုယ်ဟာ
ဘယ်လောက် မိုက်မဲတဲ့ ငမံ့၊ တစ်ကောင်လုံး ဆိုတာ
ထက်သော်လည်း နောက်တစ်ချက်ပေါ့။

ဒီသတင်း ကြားရတာ မေမေ့လို့ ဖျော်နေရ
တယ်။ ကိုယ်တို့ အားအမီ ဒီည စောစောပြောရတာ
တော်တော် ကောင်းတယ် ဘက်မလီရေ။ ကိုယ်တို့
နှစ်ယောက် လူကြီးသူကြီးတွေလို စကားပြောခဲ့
တာ ရှားသေးကလေး ကိုယ်တော့ မမှတ်မိလောက်
အောင်ပဲ။

မေမေကပြောတယ် ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆောင်းဦးတုန်းက
မင်းသူ ကို လာတွေ့သွားတယ်တဲ့။ အဲဒီ အကြောင်း
သူ ကိုယ်ကို ပြောပြတဲ့ အတွက် မင်းစိတ် မခံနိုင်
ကောင်းပါဘူးနော် အချစ်။

ပထမတော့ မင်းဟာ ကိုယ့်နှစ်ကိုယ်ကြား ပြော
ရမယ်အစား မေမေ့ကို သွေးပြောရမလား ဆိုပြီး
ကိုယ်နစ်ကျည်းမိတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းဘာဖြစ်လို့
ဒီလိုမလုပ်နိုင်တယ် ဆိုတာ ကိုယ်နားလည်လာပြီထင်
တာပဲ။

ကိုယ်တို့အားအမီ ဘဝနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အမြင်တွေ
တော်တော် ပြောဖြစ်ကြတယ်။ ဒီစာထဲမှာ ရှည်ရှည်
ဝေးဝေး ရေးပြမနေ တော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ
ပြောတာသာမှန်ရင် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ဘာ ကိုယ်
အကြောင်း ကိုယ်ကော တစ်ယောက် အကြောင်း
တစ်ယောက်ပါ နားမလည်သေးတာတွေ တစ်ပုံကြီး
ရှိနေသေးတယ် ထင်တယ်။

မင်းအိမ်ပြန်လာရင် ကိုယ်တို့မှာ ပြောစရာစကား
တွေ အများကြီး ရှိနေပြီမင်းခရီးထွက်ချင်တဲ့ စိတ်ကူး
ကို ကိုယ်တစ်စက်မှ မကြိုက်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ခုလို
ထွက်လိုက်တာဟာ အချိန်သင့် အချိန်ကိုက် ဖြစ်သွား
နိုင်ပါတယ်။ မင်းပြန်လာရင်တော့ အခြေ အနေအတွက်
အရင်နဲ့ တူမှမဟုတ်တော့ဘူးလို့ ကိုယ်အကောင်း
မြင် မြင်နေတယ်။

ကိုယ်အလုပ်ဆစ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အတည်ပြုချက်
ကတော့ မင်းပြန်မရောက်မီ ထွက်လာ မလိမ့်မယ်။
အဲဒီအမိန့်စာကို အလံတစ်ခုမှာ ကပ်ချုပ်ပြီး အဲဒီ

အလံကို ဝေခမ်းပြီး မင်းကို သင်္ဘောဆိပ်က ကြိုနေလို့ မိမိထင်တယ်။

မင်းရဲ့ ပါရီခရီးစဉ် အောင်မြင်ပါစေလို့ ကိုယ် ဆုတောင်းပါတယ်။ လန်ဒန်ကို ရောက်ရင်တော့ မင်းတို့ အလုပ်ပါးသွားပါပြီ။ ပျော်စရာများများ ရှာဖွေရမယ့်ပေ။ နန်းတော်စေခင် တပ်ဖွဲ့တွေ လှည့်တစ်ကိုယ်ကိုယ်စား သွားကြည့်စမ်းပါကွာ။ နောက်ပြန် 'တာဝါ' မှာ ရှိနေတဲ့ နန်းစဉ် ရတနာတွေကို ကြည့်ခဲ့ဖူးလဲ မေ့မိခဲ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ရတနာတွေ ထဲတတယ်တာမှ မင်းလေခက် မလှဘူး။ မင်းလေခက် အဖိုးမတန်ဘူး ဆိုတာတွေ သတိရနေနော် အချစ်တလေး။

အချစ်များ ခွဲဖြင့် အက်ဒ်

စာက တိုတိုလေး။ သို့သော် အများကြီး စကားပြောစရာများ ရှိသည်။ ဘက်ဗာလီ အခင်းပွားနေသည့် အက်ဒ် ရင်ထဲမှာ ငွေထင်သွားရ လေခက်အောင် သူတို့ သားအမိ တာတွေများ ပြောခဲ့ကြပါလိမ့်။ နောက်တစ်ခက် မိမိအက်ဒ်နှင့် မတွေ့မီက တွဲခဲ့ဖူးသည့် ယေခကျားနှစ်ယောက် အကြောင်း ဂျိန်းကို ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့၏။ ဂျိန်းက သည်အကြောင်းတွေ သူ့ သားကို ပြောပြလိုက်လေသလား။ သည်လိုတော့ ပြောမည် မဟုတ်။ ဒါကိုတော့ ယုံကြည်စိတ်ချ

သည်။ မိမိ၏ ယေခကျားသည် သည်လိုမိန်းမစားမျိုးမဟုတ်။ သူတစ်ပါးက ယုံကြည်စိတ်ချလို ပြောပြသားသည့်ကိစ္စကို ဂျိန်းသည် သူ့ သားကိုပင် ပြန်ပြောမည် မဟုတ်။

သူတို့ ဘာစကားတွေပဲ ပြောခဲ့ပြောခဲ့။ သည်စကားတွေက အက်ဒ်ကို ပျံ့ပြီး ပြောခွင့်ဆေး၊ ပျံ့ပြီး အခင်းပွားပါသော လမ်းကြောင်းပေါ် တင်ပေးခဲ့နိုင်ပုံရသည်။ သို့သော် ဂျိန်းသည် မိမိကိုလည်း လွန်ခဲ့သည့် လအနည်းငယ်က ဆည်လိုပင် ဖျောင့်ဖျော့ခဲ့သည့် မဟုတ်လား။ ခက်သည်မှာ သူ့ အကြံပေးချက်တွေက ရင်ထဲမှာ ခွဲငြိမနေ။ ရက်ရှည်မခံ။ အင်း... သူ့ သွေးရင်းသားရင်းဖြစ်သည့် အက်ဒ်ကတော့ သူ့ စကားကို မိမိထက်ပိုပြီး သဘောပေါက်ခံစားနိုင်မလား မသိ။

'ဒေါ်ချက်စတင်' ဟိုတယ်တွင် ဘက်ဗာလီ အတွက် နောက်ထပ် ရောက်နေသည့် စာနှစ်စောင် ရှိသေးသည်။

တစ်စောင်မှာ အိန်ဂျီလာသီဆန်း၏ စာထုတ်အတိုင်း နယူးယောက် ရာသီဥတု အကြောင်း၊ အေးလွန်းသဖြင့် အဆစ်အမြစ်ကို ခဲခဲနုနု ဖြစ်ပေါ်နေကြောင်း၊ ပျင်းရိငြိုးငွေ့ စရာ စကားများ၊ ဘက်ဗာလီ ခပ်သွက်သွက်ပင် ဖတ်ပစ်လိုက်၏။

နေခက်တစ်ခောင်မှာ ရုတ်အယ်လီယာဆန်ထံမှ စာနှင့်အတူ ဓားတံပုံတစ်ပုံ သည့်အပေးလိုက်သည်။ အက်ဒ်နှင့် မိလစ်တို့ လေဆိပ်တွင် တွဲရိုက်ထားသည့် ပုံ၊ ရုတ်၏ စေ့ထဲတွင်မူ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သူအား ခင်မင်တွယ်တစေ့

နှင့် ကျေးဇူးတင်ဆည့်အရိပ်ချား လွမ်းနေ၏။ တစ်နေရာတွင် ရုတ်တ ရေးထားသည့်မှာ...

'ဖိုလစ်ကို အက်ဒ် ကူညီလိုက်တဲ့ကိစ္စနဲ့ မတ်အက်လို့ နင့်ကိုခကော အက်ဒ်ကီပါ ငါ ဘယ်လောက် ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်လောက်အောင် ပါဝဲတယ်။ အားငယ်ကြောက်လန့်နေတဲ့ ငါ့သားလေးကို အက်ဒ် စည်းရုံးပျောင်းဖျက်လိုက်တာ ခုဆို ဖိုလစ်ဟာ လေယာဉ်တွေကိုထောင် သွေးကြည့်ပုံနဲ့ ပြီးလေ။ နောက်တစ်ဆင့်ဆိုရင် လေယာဉ်ပေါ်အက်ဖို့ထိ သိမ်းသွင်းနိုင်လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဖိုလစ် ဟာ ထော်ဇော်ကြီးကို ပြောင်းလဲသွားပြီ... ဘက်ဗာလီ၊ အက်ဒ်ဟာ ကလေးတွေနဲ့ပတ်သက်လာရင် ဘယ်လို စိတ်ရှည်မုန်း၊ ကြင်နာတတ်မုန်းမသိဘူး သူငယ်ချင်း၊ သူဟာ အလွန်မတန် ထူးခြားတဲ့ လူတစ်ယောက် ဟဲ့အေးလေ။ ခါ့ကို မင်းထက် ဘယ်သူက ပိုသိမှာလိကွာ'

ကျန် အစိတ်အပိုင်းများကတော့ တော့ အကြောင်း ထောင်အကြောင်း သောင်းပြောင်းထွေးလေ။ သွန်ခွဲသည့် နှစ်ပိုင်းများအတွင်း မိမိတို့ချင်း အတွေ့ကျလှကြောင်း၊ ဘက်ဗာလီ အိမ်ပြန်လာ လျှင် မကြာမကြာ တွေ့ဖြစ်အောင်ကြိုးစားမည်ဖြစ်ကြောင်း။

'သိတယ်မဟုတ်လား အချစ်ရယ်၊ နင်ဟာ ငါ့ရဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းပါ။ နောက်ပြီး ငါက ဘက်ဗာလီ အစစ်အမှန် ကို သိတယ်လေ။ အဲဒီ အက်ဗာလီကိုလွဲ ငါ သိပုံ ချစ်ပါတယ်'

ဘက်ဗာလီက ဓားတိုပုံထဲမှာ ချစ်စရာကလေးငယ်နှင့် မိမိ၏ ခင်ပွန်းသည်ကို ကြည့်၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေပုံပင်၊ ဓားတို၏ အငွေ့ အသက် ကလျှ ရင်ထဲထိ စူးနှစ်ဝင်သွား၏။

ဘုရားသီးကြားမလို့ အက်ဒ်ခွတ် ရာထူးသစ်ကအလုပ် ဖြစ်ပါစေ၊ အလားအလာခကောင်းပါစေ၊ ခါဆို ငါ့ကိုယ် ငါ ဖြူပြင်ဘော့မယ်၊ မောင့်ရဲ့ချင်တောင့်တနေတဲ့ ကလေးတွေ မွေးပေးမယ်၊ မောင်မှာ ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့ မယားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ငါ ကြိုးစားမယ်၊ စီးပွားရေးလေ့ကျင့်မှုမှာ ငါ့ အချစ်အချမ်းကိုထိုက်ဆိုင်စာလောက် ပြုခဲ့ပြီးပြီ၊ သည်အော့ ခုလောက်ဆို သည်လောက်ကနေ ငါ ခေါင်းမော့ ရင်ကော့ပြီး အက်လွှာနိုင်ပြီ၊ ဘာမှ ဝမ်းနည်းစရာ မရှိ၊ မကျေနပ်စရာ မရှိ။

သို့ စဉ်းစားနေသည့် တလတွင် သူ ဆုံးဖြတ်ချက် နောက်ဆုံးအပိုင်းကိုပင် ယုံယုံကြည်ကြည် ချမှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သည်ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ဖြစ်မြောက်ချင်ပါစည်။ ဘာကြောင့် သည်လို ဆုံးဖြတ်ရသလဲ ဆိုသည့် အကြောင်းရင်းကိုတော့ မစဉ်းစားချင်၊ ရင်မဆိုင်ချင်။

သူ ပါရီသို့ တယ်သောအခါမှ ပြန်မလာချင်တော့။
ပါရီဆိုသည်နေရာကား အာသံပါဝါ၏ ပုံရိပ်များ လွှမ်း
မိုးဆည့်နေရာ မဟုတ်လား။ ရှင်ပီနီ ဖွံ့နွက်ထိုင်တွင် အာ
သံပါဝါ၏ ပုံရိပ်က မျော့ပါနေသည်လား။

နောက်ပြီ၊ ဒုတိယနေ့ကျော်သည်နှင့် လန်ဒန်ခရီး
သည် မုန်းချက်နှင့်နှမ်းထွက်မကိုက်ကြောင်း တွေ့သိလိုက်
ရ၏။ လစမည့်နှစ်များအတွင်း သူသည် ဂိုဏ်သိက္ခာကြီး
မြင်လှသည် မြို့တို့ကြီးကို ချစ်နိုင်အောင်ကြိုးစားရပေဦး
မည်။ သို့သော် ယခုပထမဦးဆုံးအခေါက်မှာတော့ ရာသီ
ဥတုက ဆိုးရွားလှသည်။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး နှင်းတွေဖြင့်
ပိန်းပိတ်အောင် မေ့မိနေသည်။ သူ့ အသားအရေတွေ
ဆွဲခြောက်နေသည်။ လက်တွေ့ ထုံထိုင်းနေသည်။ တတိယ
မြေခက်နေ့တွင် နေလယ်စာ စားနေရင်း အာသံပင်
သတိထားမိသည်။

‘ဘုရားဖြစ်နေတာလဲ ဘက်ပေးလီ၊ ရာသီဥတု ဆိုးရွား
စားကလွဲလို့ပေါ့’

‘သိပ်အေးနေလို့ ထင်တာပဲ’
မိမိစကားမှာ ဒီတံခေါ်ချက်တစ်ရပ်လို့ ဖြစ်နေမုန်း
ပြန်လည် သတိထားမိသဖြင့် တက်ဗာလီ အာသံနှင့်
အဲဒီလူတွေ့လားသွားအောင် နေရာရွေ့လိုက်၏။
မုန်းချက်တွေ၊ နည်းနည်းလေး အချိန်အား ယူ
လိုက်ဖို့ပါ။ ဒီညနေပိုင်းအတွက် စီစဉ်ထားပြီးသားရှိလား။

‘မရှိပါဘူး။ ဆီလီဗီယာစာ အမေရိကန်မတွေ့ ဝတ်ဖို့
အပေါ်အင်္ကျီတွေ လိုက်ရှာနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီက
အင်္ကျီတွေက လေးလွန်း။ ထူလွန်းပါတယ်။ အမေရိကန်
အနွေးခတ်ပေးတဲ့ စနစ်နဲ့လဲ မကိုက်ဘူး ကျွန်မက နန်း
စဉ်ရတနာတွေကြည့်ဖို့ ‘တာဝါ’ကို သွားမလို့ စဉ်းစား
ထားစား။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ ပိတ်ထားတယ်တဲ့လေ’

‘အင်္ဂလိပ် သမိုင်းကြောင်းကိုလေ့လာဖို့ တခြားနည်း
လမ်းတွေ အများကြီးပါ။ ကြည့်ရှုရလို့ လွယ်တယ်။ ပိုပြီး
ပျော်စရာလဲ ကောင်းတယ်။ မင်း ဘုရားဖြစ်လို့ ကိုယ်နဲ့
လျှောက်လည်ဖို့ မစဉ်းစားတော့လဲ’

အာသံက ကျသင့်ငွေကို ပေးချေပြီးသား။ သူက
ဘက်ဗာလီ၏ အဖေဖြစ်သူကို စေခင့်မနေဘဲ စားသောက်ဆိုင်
ထဲမှ ခေါ်ထုတ်ခဲ့၏။ ပြီးတော့ ဘွန်းလမ်းဟောင်းဘက်
သို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။ ဘွန်းလမ်းမပေါ်ရှိ ဆိုင်
များမှာ လက်ရာအမြောက်ဆုံး ရှေးဟောင်း အင်္ဂလိပ်
ပရိဘောဂရောင်းဆည့် ဆိုင်တွေချည်း။

ဒီပစ္စည်းတွေဟာ လန်ဒန်မှာ ခုချိန်ထိ အရောင်း အဝယ် အသွက်ဆုံး ပစ္စည်းတွေပဲ

ဘက်ဗေလီ ဝင်သင်အောင် ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ တံခါး ကို ဆွဲဖွင့်ပေးရင်း အာသာ ပြော၏။

ဆိုင်ထဲတွင် အစောင့်ပင် ရှိသည်မဟုတ်

ထပ်တွင် သူတို့နှစ်ယောက် မိနစ်တော်တော်ကြာ လှည့် ပတ် ကြည့်ကြသည်။ အစာအာဟာရ ပရိဘောဂများ၏ သက် တမ်းများ၊ ပြုလုပ်ခဲ့သည့် ခေတ်စားလ အမျိုးမျိုး၊ အကြောင်းရှင်းပြသည့်ဘက်ဗေလီ စိတ်ဝင်စား သဘော ကျနေသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက ဖက်ရှင်နှင့်အရောင်ကို ကြည့်မြင်တတ်အောင် လေ့ကျင့်ထားသည့် မျက်လုံးများ မဟုတ်လား။ သည့်ပစ္စည်းတွေထဲ သူ့အတွက် အသစ် အဆန်း ဖြစ်နေသည်။ သူ့ရောက်ဖူးသည့် အိမ်များတွင် သည်လို လှပစွဲမက်စရာ ပစ္စည်းများကို မမြင်မတွေ့စဖူး။
ထမင်းခွက်ခင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိုယ့်အမြင်ကို သဘော ကျရှုလား

ဒီပစ္စည်းတွေရဲ့ အမိုင်းကြောင်း အပိုင်းနဲ့ ပတ်သက် လို့တော့ ကျွန်မ မခံစားတတ်ဘူးရှင်

သူက မဟော်ဂနီ စာရေး စားပွဲကြီး တစ်လုံးနုးမှ ခွဲခဲ့၏။ မဟော်ဂနီသားကို ကိုင်ကြည့်ရတော့ အရသာ ရှိလှသည်။

ဒါပေမယ့် ဒီပစ္စည်းတွေဟာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း တွေ၊ ရှားပါးပစ္စည်းတွေလောက်အာ မဟုတ်ဘူး ဘက်

ဗေလီ၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ ထစ်ချိန်တုန်းကတော့ အသစ် တွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ မင်းတို့လို ကိုယ်တို့လို နေထိုင်ပြီး အသက်ရှူနေတဲ့ လူတွေအတွက် ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေ၊ အဲဒီလူတွေတလဲ ကိုယ်တို့လိုပဲ မျှော်လင့်ချက်တွေ၊ ရည် မှန်းချက်တွေ၊ အဲ... ဆန္ဒတွေ ရှိကြတာပဲလေ။

အဲဒီအပိုင်းကို ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတာ၊ သူတို့ဘဝတွေ ကတော့ ဘယ်လိုလဲ၊ ပျော်စရာလား၊ ကြေကွဲစရာလား၊ ဆိုပါစို့။ သူတို့ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှား ခံစားခဲ့ရတဲ့ ခံစား ချက်တွေဟာ ဒီ ပစ္စည်းတွေပေါ်မှာ တွယ်ကပ်နေချင် နေဦးမှာပေါ့

အာသာ သည်လောက် အားတူးနက်နေသည်ကို ဘက် ဗေလီ မြင်တွေ့ဖူးခြင်းမရှိ၊ ယခု မြင်တွေ့ နေရသူကား ပါရီမြို့မှ စိတ်ကူးယဉ် အချစ်မင်းသား တစ်ယောက် မဟုတ်၊ လန်ဒန်က သူ့ကို စိတ်ပြောင်း သွားစေပြီဟု ဘက်ဗေလီ တွေးမိ၏။

အားသားနားနား ဝတ်ဆင်ထားသူ တစ်ယောက် ဆိုင်နေခန်းဘက်မှ ထွက်လာသည်။ သူတို့ဆီ လျှောက်လှူ ခ်သည်။ ထိုသူက အာသာကို ဆောင်းကောင်း မှတ်မိသည်။ အာသာက ဖေးကဲသည်ကောင်း တစ်ယောက် မဟုတ် လား။

သူတို့ချင်း စကား ပြောနေကြတော့ ဘက်ဗေလီ သူတို့နားမှ ခွဲခဲ့၏။ ဆည့်ပစ္စည်းတွေတွင် ရှေးရှေးက လူများ၏ ခံစားချက်များ ယခုတိုင် ဝယ်ပြီနေစောင်း

၂၀၉ မြတ်ငြိမ်း

နေနိုင်သည် ဆိုသည့် အာသာ အယူအဆကို ဘက်ဗာလီ သိပ်မကြိုက်လှ။ သူက သူနှင့်အက်ပ် အတူနေသည့်အခန်း ကျဉ်းခလားအကြောင်း စဉ်းစားကြည့်သည်။ သည့်အခန်း တလေးထဲမှာ ဘာတွေ အမှတ်ရ အမ်းတစု ရှိလို့လဲ။ ဘယ်နေရာမှာ ရှိမလဲ မိမိတို့ အတူ အိပ်စက်သည့် ခုတင် ကြီးတစ်လုံးပဲ ရှိတပဲ။ နေ့ခင်းတော့ကော၊ ခြောက်... အာသာ စကားပြောနေပါလား။

ကိုယ်ပြောနေတာက မင်းဘယ်ပစ္စည်း အကြိုက်ဆုံး လဲဟို မေးနေတာ။

ဆိုင်ရှင်နှင့်အတူ ရပ်နေကြသည်။ သူ အပြေကို စေခင့် နေကြသည်။

ဘက်ဗာလီ အခန်းပတ်လည်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ ဝေခွဲလို့ မရ။

ဆိုင်ရှင်နှင့် အာသာက သူတို့ အတွေ့အကြုံများကို ဖလှယ်နေစဉ်အတွင်း ဘက်ဗာလီ ဆိုင်ခန်း တစ်လျှောက် သို့ နောက်တစ်ကျော့ ထပ်ကြည့်သည်။ သည့်တစ်ခါ တော့ ပို၍ စူးရှသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်သည်။

သူတို့က မိမိကို ပညာစမ်းနေကြတပဲ ဖြစ်မည်။ အခန်းထဲရှိ ပစ္စည်းပစ္စယများကို ခပ်သွက်သွက် လျှောက် ကြည့်လိုက်သည်။ ကျေးဇူးနိုး ကပ်ပြားများကို မြင်ပြီး စား။ မိမိ ဝယ်နိုင်သည့် ပစ္စည်းဆိုလို့ သည်ဆိုင်ထဲမှာ မရှိ။ သို့သော် ဒီဇိုင်းလှလှများကို ရေးတတ်သည့် ဝီဇ

စိတ်ကတော့ အခြိုက်ဆုံး ပစ္စည်းများကို စိတ်ထဲမှ ရွေးပြီးသား ဖြစ်နေပြီ။

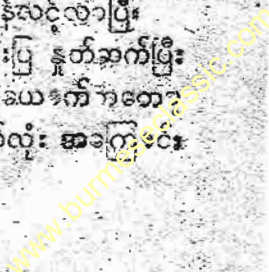
သူက ယောကျ်ားနှစ်ယောက်နှင့် ပိုပြီး လှမ်းသည့် အခန်းနံရံ တစ်ဖက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ 'အခါ'

နံရံပေါ်တွင် ချိတ်ထားသည့် ကြည့်မှန် တစ်ချပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။ ကြည့် မှန်ဘောင်များမှာ ရွှေ တနတ်ပန်းများ ဖောင်းကြွ ဖော်ထားသည်။

'အိုး... အရွေးအချယ် တကယ်ထက်ပို ပေတယ် မုဒမ်။ ဆယ်ရှစ် ရာစုနှစ် ပရီဘောဂ ဒီဇိုင်းဆရာကြီး ချစ်ပင် ဝေးလံရှိ လက်ရာပေါ့၊ ဝါဟာ သူ့လက်ရာမှရင်း အစစ် အမှန်ပဲ'

ဆိုင်ရှင်နှင့် ခဏမျှ အခြားပစ္စည်းများ အကြောင်း ဆွေးနွေးပြောကြသည်။ ထိုနေ့ခင်း ဘက်ဗာလီက နာရီ ကြည့်သည်။ နေမခစခင်းမီ ထိပ်တန်း ကုန်တိုက်ကြီး တစ်ခုကို ခပ်ဆုတ်သုတ် လှည့်ပတ်ကြည့်ဖို့ ဆီလ်ဗီယာနှင့် ချိန်းထားသည်။ ဝယ်လိမ့်ဟု ပြန်လည် အသုံးချလို့ ရသည့် စိတ်ဓာတ် အသစ်အဆန်းများ ရလိုရငြား ကြည့်ကြ မှာ ဖြစ်၏။ ယခု ခောက်ခောက်လေး အချိန်လင့်လာပြီ။

အာသာနှင့် ဆိုင်ရှင်ကို အကြောင်းပြ နှုတ်ဆက်ပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွား၏။ အမျိုးသား နှစ်ယောက်ကတော့ ဆယ်ရှစ်ရာစုနှစ် ဝက်သစ်ချ စားပွဲတစ်လုံး အကြောင်း စိတ်ဝင်တစား ဆွေးနွေးကျွတ်ရစ်ခဲ့၏။

မိမိ ထွက်ခွာလွှာသည်ကို အသား သတိမှ ထား
ပါလေစ။ တော်တော် ဆန်းတဲ့လှုပ်ဟု စဉ်းစားမိ၏။
ဆည်လို စဉ်းစားမိသည်မှာလည်း ထည့်တစ်ကြိမ်သည်
ပထမအကြိမ် ဟုတ်။

သို့တိုင် သူတို့နှစ်ယောက် ညစာအတူ စားဖို့ ချိန်း
ထားသည်လော့။

နေ့ခက်တစ်နေ့မှာ ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် အလုပ်
များသည့်နေ့၊ အာသာနှင့် ညစာ စားခြင်းကို စေတစေ
စီးစီးစွာ လက်စသတ်လိုက်သည်။

အာသာကို ကြည့်ရတာ အစ်မျိုးဖြစ်နေပုံရ၏။ တစ်စုံ
တစ်ခုကို အတွေးနက်နေပုံ၊ ဘက်ဗာလီက ဘာတွေ
တွေးနေလဲဟု မေးသောအခါ ဟိုအကြောင်း၊ မအေးအေး
ဖြစ်အောင် တမင် ရှောင်တိမ်းသွားသည်။ စတုရန်းလမ်း
အကြောင်း ပြောင်းပစ်သည်။

ယခု ကိုယ့်အခန်း ကိုယ် ပြန်ရောက်လာတော့ (ဈေး
လျှောက်ဝယ်သည့် အလုပ်ကို ပိုမိုတွင်ကျယ် ထိရောက်စေ
ရန် လူခွဲဝယ်ဖို့ ဆီလီပီယာက ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။) စိတ်
လက် ချမ်းသာစွာဖြင့် ခုတင်ပေါ် ခြေဆန့်လက်ဆန့်
လှဲမိသည်။ မိနစ် အနည်းငယ်မျှ တစ်ကိုယ်တည်း နေခွင့်
ရစေဖြင့် ဝမ်းသာနေသည်။

တံခါးခေါက်သံ ကြားသဖြင့် လှဲလျှောင်းနေရာမှ
ထုခဲ့ရသည်။ ဆီလီပီယာတစ်ယောက် အခန်းသို့

မေ့ခဲ့ပြန်ပြီ ထင်သည်။ သို့သော် တံခါးရှေ့တွင် ရပ်နေ
သူမှာ အာသာ ဖြစ်နေ၏။

ဘက်ဗာလီ၊ ကိုယ် မင်းနဲ့ ခဏလောက် စကား
ပြောဖို့ ဖြစ်မလား...ဟင်

သူ့မျက်နှာ မှန်နေ၏။ ဘက်ဗာလီ နှုတ်ဆိတ်စွာ
လမ်းဖယ်ပေးပြီး နေ့ခန်းထဲသို့ ခေါ်ခဲ့၏။ သူ့တို့ နှစ်
ယောက် အထိန်းအကွပ်မဲ့ ဖြစ်သွားမှာကိုတော့ အက်
ဗာလီ မစိုးရိမ်။ အာသာ မျက်နှာကို မြင်လိုက်သည်နှင့်
သူ စိတ်အခြေကို မှန်းဆလိုရသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင်
ရမက်ဆန္ဒများကို မတွေ့ရ။ နေ့ခက်တစ်ခုရှိတာက
မကြာမီ ဆီလီပီယာ ပြန်ရောက်လာတော့မှာပဲ။

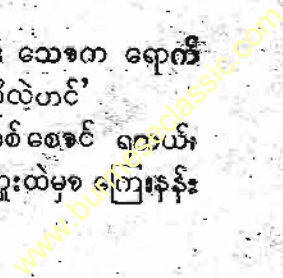
ဘာဖြစ်လာတာလဲ အာသာ

ကိုယ်... ကိုယ်... ဒီည ညစာ ထွက်မစားနိုင်တော့
ဘူး။ တိတိကျကျ ပြောရရင် ဧရလမ်းခရီးနဲ့ ပြန်ဖို့
အစီအစဉ်ကိုလဲ ပြန်ဖို့ ဖျက်လိုက်ပြီ။ ဒီညပဲ နယူးယောက်
ကို လေယာဉ်နဲ့ ပြန်တော့မယ်

မိမိ၏ မကျေနပ်မှုများကို မျက်နှာတွင် မပေါ်လွှစီ
အောင် ထိန်းထားနိုင်ခြင်း မရှိကြောင်း ဘက်ဗာလီ
ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် သိလိုက်၏။

အာသာ၊ ရှင့် ကြည့်ရတာ အရမ်း သောတ ရောက်
နေသလိုပဲ။ ဘာပြဿနာ ပေါ်နေလို့လဲဟင်

မာရီလစ်ပေါ့၊ မနေ့က စတင်စေခင် ရက်ပေါင်း
နေ့တော့ အောက်ထပ်က ကိုယ့် စာဘူးထဲမှာ ကြေးနန်း

တစ်စောင် ရောက်နေတယ်။ ဧမာ်တော်ကား တိုက်မဲ့
 တစ်ခုဖြစ်တော့ မာရီလင် အကြီးအကျယ် ဒုတ်ရာ ရသွား
 တယ်။ သူ... သူ... ကိုယ်ကို အရမ်းတွေ့ချင်နေပုံ ရတယ်။
 မာရီလင်၊ သူ ငါ့အဖေအဖေ... သူ့ ဘဝစေ့မဲ့ အပြုံး
 အပိုင် ထုတ်ပစ်လို့ကိစ္စ ခိုင်မာတိကျစွာ ဆုံးဖြတ်ထားသည်
 အမျိုးသမီး။ အာသာ၏ စကားများအရ ဘက်ဗာလီ
 ဆည် မာရီလင်ကို စိတ်ကူးထဲတွင်ပုံဖော်ထား၏။ အသည်း
 မာသော၊ သွေးအေးသော ဆတ်ဆတ်ထိမခံသော၊ အတ္တ
 ကြီးသော မိန်းမတစ်ယောက်၊ သို့သော် လှသည်။

အာသာသည် မိမိအပေါ် အမျိုးမျိုး အရေးဆိုင်ခန်း
 ဖယောင်းတိုင်ခိုးဖို့နှင့် ညှစ်စားပေါင်းများစွာ အတူတူ
 စားခဲ့ကြ၏။ ဖန်းအိုးပေါင်းများစွာ ထည့်လှောင်သည်
 ပူးပွင့်ရောင်စုံဖန်းများကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့၏။

သို့သော်...
 မည်သို့ပင် ဒါတွေကိုလုပ်ခဲ့သည်ဖြစ်စေ မာရီလင်ထံ
 စကြာနန်းစာတစ်စောင်ရသည်နှင့် အာသာက ဆုန်ပေါင်
 ပြီး ပြေးတော့မှပင် ပါးစာစား။

‘စိတ်မခံကောင်းပါဘူး ရှင်၊ ရှင်တို့ နှစ်ယောက် စလုံး
 အတွက်ပေါ့’

‘ကိုယ်တော့ သူနဲ့ ခွတ်ကင်းပြီလို့ ထင်ခဲ့တယ် ဘက်
 လီ၊ ကိုယ် ခုလို သူ့ ဆီ ပြန်သွားတာဟာ အချစ်ကြော
 လဲ မဟုတ်ဘူး၊ ရမက်ဆန္ဒကြောင့်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါတွေ
 ကို သူက တခြားလူသစ်တစ်ယောက်ဆီက ရနေပြီးသား’

ပါ။ ဒါမှမဟုတ်လဲ အဲဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်လို့ ကိုယ် ထင်ခဲ့
 တယ်။ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲ... သူ ကိုယ်ကို လိုအပ်နေ
 တယ်လေ’

ထက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ခလေးလံစွာ ချ၏။

‘ကိုယ် ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ကိုယ် နားမ
 လည်ဘူး၊ ကြားနန်းစားကိုတစ်ပြုံးတစ်နဲ့ လုံးခြေ လွှင့်ပစ်
 ပြီး ကိုယ်တို့ မူလစီစဉ်စားတဲ့အတိုင်း ဆက်သွားဖို့ဆို
 ဖြစ်သလဲဆိုတာ ကိုယ်အာသာကိုယ်လဲ နားမလည်ဘူး။
 တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ကိုယ် အဲဒီလိုမဆုံးဖြတ်ရက်ဘူး’

‘ကျွန်မ ဆဘောပေါက်ပဲ တယ် အာသာ’

ဘက်ဗာလီက လက်သီး ကျစ်ကျစ် ပါအောင် ဆုပ်
 ထားသည့် သူ့ လက်များကို ညှစ်ညှစ်သားသားကလေးကိုင်
 လိုက်၏။

‘ခဲလိုဖြစ်သွားတာ ကောင်းဖို့အတွက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေ
 မှာပေါ့၊ နယူးယောက်ကို ပြန်ရောက်ရင် ကျွန်မတို့ တစ်
 ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဇေဇေနိုင်မှပဲ မဟုတ်တော့ဘူး၊
 ကျွန်မတို့မှာ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ်၊ ကိုယ့်ဝတ္တရားနဲ့ကိုယ် ရှိနေ
 ကြတယ်လေ။ ဒါကို ရှင်လဲ သိတယ်၊ ကျွန်မလဲ သိတယ်။

‘ဒီတော့ ကျွန်မတို့ ဇေတ်လမ်းကို ဒီမှာပဲ တစ်ခန်း
 ရပ်ခဲ့တာ ပိုကောင်းပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်
 ကြားမှာ နေကြည်းစရာဆိုလို့ တခုမှမရှိဘဲ ပျော်စရာ
 ကောင်းတဲ့ တစ်ခုလုံးလှမ်းမေးစရာလေးတွေပဲ ကျန်ခဲ့မယ်
 လေ’

အဲဒီ စကားမျိုး မပြောပါနဲ့ ဘက်ဗာလီ၊ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတ်လမ်း မဆုံးသေးဘူးဆိုတာ မင်း သိ ပါတယ်။ အခုခက်ကစလမှာ ဘာတွေ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကိုယ် မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ် ဇာတ်လမ်း နိဂုံးမချုပ်သေးဘူးဆိုတာတော့ ကိုယ် သိ တယ်။ ခုချိန်မှာတော့ ခုလိုကြီးတော့ စခန်းမသိမ်းနိုင်ဘူး ဘက်ဗာလီ'

သူ့ အမျိုးသမီးကို ပွေ့ဖက်ပို့ ကြိုးစား၏။ သို့သော် ဘက်ဗာလီ သူ့ လက်ထဲမှ မုန်းထွက်လိုက်သည်။

'ကျွန်မတို့မှာ အခုခက်ဘဝဆိုတာ ရှိမယ်လို့ ဘယ် တုန်းကမှ ကျွန်မ မခံကြည့်ခဲ့ဘူး... အခုသား၊ အဲဒီအ ကြောင်းကိုလဲ မစဉ်းစားဖြစ်အောင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထိန်း ခဲ့တယ်။ ကျွန်မမှာ ကျွန်မကို လိုအပ်နေတဲ့ ခပ်ပွန်း စည် ရှိတယ်။ ကျွန်မ ပေးစားခဲ့တဲ့ ကတိသစ္စာတွေကို ကျွန်မ မချိုးပေးနိုင်ဘူး'

'ဪ... ခုကွဲ... ခုကွဲ၊ အားနဲ့ သူတွေရဲ့ အနိုင်ကျင့် ခံရတာ တယ်ဆိုပါလား နော်'

သူ့ အသံထဲတွင် ပါဝင်နေသည့် ခါးသည်းမှုထူထည် ကြောင့် ဘက်ဗာလီ လန့်ဆွေးသည်။

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ် မခရီးလင်ကို တစ်ခေါက်လောက် တော့ သွားတွေ့ခဲ့ဖူးကောင်းတယ်။ သူ့ကို ကိုယ့်နှလုံးသား ထဲကနေ အပြီးအပိုင် မေခင်းထုတ် လိုက်ပြီလား၊ ဆိုတာ စော့ချအောင်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဇာတ်ရိုအနေအထားမျိုး

ကြီးနဲ့တော့ သူ့ကို မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ သူ့ဟာ သူ့ ရုပ်ဆင်း ရုပ်ဆာနဲ့ ပတ်သက်လို့ သိပ် ဂုဏ်ယူခဲ့တာကလေး။

'သူ့ ဇာတ်ရာရတယ်ဆိုတာ ဒီလောက်ကြီးလဲ ဆိုးဆိုး ရှားရှားဖြစ်ချင်မှဖြစ်မှာပါလေ'

အာသာ အဖြေမပေး၊ တံခါးဝ ရောက်တော့ ခဏ ရပ်လိုက်၏။

'ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်မှာ အခုခက်ဘဝဆိုတာ ရှိကိုရှိ တယ် ဘက်ဗာလီ၊ တစ်နည်းနည်းနဲ့ရှိနေရမယ်၊ အဲဒီယုံ ကြည့်ချက်ကိုတော့ ကိုယ် စွန့်လွှတ်လိမ့်မယ်မဟုတ်ဘူး ထို့နောက် တံခါးကို ညှင်သာစွာ ပိတ်လိုက်၏။

နယူးဇယောက်သို့ အပြန်ခရီးမှာ ဥရာပသို့ အသွား ခရီးနှင့် ဘက်စုံ ပြေခင်းပြန်ဖြစ်နေ၏။

အသွားခရီးတုန်းကဆို သူနှင့် ဆီလီယာသည် ဗျော် ခင်မြူးကြာနေခဲ့ကြ၏။ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ဖြစ်နေခဲ့ကြ၏။ မြူးကောင်ပေါက် ကျောင်းသားလေး နှစ်ဦး၏ အပန်းဖြေ

တွေ့ ကောင်းအေးတွေနှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပရောပင် လုပ်ခွင့်ရပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှုခိုပိန် သောက်ခွင့်ရပြီး ညဉ့်နှစ်သန်းခေါင် ကျော်သည်တိုင် စွဲကုခွင့် ရသည် အခါ ခံစားရသလို။

ခုတေ ဆီလီဗီယဒက တစ်နေ့လုံးလုံး အခန်းအောင်း နေသည်။ သူတို့ ရွေးချယ် ဝယ်ယူခဲ့သည့် ပစ္စည်းများ၏ ပုံစံများကို ပြန်ပြီး လေ့လာသည်။ စစ်ဆေးသည်။ တွေ့ နှုန်းများကို ထင်စစ်သည်။ မိမိတို့အရွေး မှုဒုံးခွဲကြောင်း သေချာအောင် အဆစ်ထပ်အခါခါ စစ်ဆေးသည်။

ဆည်လို စိတ်ပင်ပန်းစရာ ကောင်းသည့် အလုပ်ကို ဆီလီဗီယဒက တစ်ကိုယ်တည်း လုပ်ချင်သည်။ အက်ဗာလီ ရှိနေလျှင် အာရုံပျက်သည်ဆိုပြီး ဘက်ဗာလီကို နှင်ထုတ် ထားသည်။

ဘက်ဗာလီကလည်း သဘောပေါက်ပါသည်။ နား လည်ပါသည်။ တကယ်လို့ အမှူးအတွင်း တစ်စုံတစ်ခု ပြင်ခဲ့လျှင် ဝယ်လ်ဘီက အထက် လူကြီးကိုဆွဲ အပြင် တင်လိမ့်မည်။ မိမိကို အပြစ်တင်မည် မဟုတ်။

ဆည်တော့ ဘက်ဗာလီ နေ့စဉ် နေ့စဉ်လီလီ သင်္ဘော ကုန်းပတ်ပေါ်မှာပဲ အချိန်ဖြုန်းနေ၏။ သင်္ဘောကုန်း ပတ် တစ်လုံးကို တစ်ခေါက်ပြီးတစ်ခေါက် ဆွဲဆွဲ ဆောင် ကြွေပတ် လမ်းလျှောက်နေခဲ့၏။

သူ့မှာ စဉ်းစားစရာတွေလည်း အများကြီး ရှိနေ ထည်။ နထူးယေဘက်သို့ ပြန်ရောက်ဖို့ မိမိဘဝကို အက်ဗီ

နှင့် ပြန် စုဖို့ ငါးရက်ပဲ လိုတော့သည်။ စဉ်းစားစရာတွေ က တစ်ပုံကြီး၊ ဆုံးဖြတ်စရာတွေက တစ်ပုံကြီး၊ ဒါတွေ ကို စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်ဖို့ ငါးရက်တာ ကလေးမျှနှင့်ပင် လိုလောက်သည်မထင်။

တစ်ခါတစ်ရံ နေလုံးပျောက်ပြီး တစ်နေ့တာကုန်လွန် အွမ်းပြန်ပြီဆိုတာ သိလိုက်ရသည်အခါ မိမိစီးလာသည့် ရောမ သင်္ဘောကြီးကို တစ်နည်း နည်းဖြင့် ဆဲရပ်ထား လိုက်ချင်သည်။ သင်္ဘော ကြီးကို အေးစက် မှုန်မှိုင်းသော သမုဒ္ဒရာကြီး၏ အဝယ်ဘွင် ငြိမ်းချမ်းစွာ ကျောက်ချ ရပုံနား ထားလိုက်စေချင်သည်။ မိမိ၏ ခံစားချက်များ၊ မိမိ၏ ဝေဒနာများ၊ ဒနာကံပြီး ပို၍အေးရကြီးသည်မှာ မိမိ စေင်သိရမည့် တာဝန် ဝတ္တရားများ၊ ပါတွေကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ ဆန်းစစ် ချင့်ချိန်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်များ ချနိုင်သည့် အချိန်ထိပင်။

အက်ဗီ၊
ဟုတ်သည်။ အက်ဗီပါ။ သည်အနီးတွင် ပေါင်းစုံ၏ ဗဟိုချက်မတွင် ရှိနေသူကတော့ အက်ဗီပါ။

သူ့ကို ချစ်သည်။ သူ့ကို ချစ်နေကြောင်း မိမိနှလုံး သား၏ အနက်ရှိုင်းဆုံး နေရာမှ အသိအမှတ် ပြုထား ထည်။ သူ၏ ကြင်နာမှုအတွက် သူ့ကို ချစ်သည်။ သူ၏ စိတ်ရှည် သည်းခံမှုအတွက် သူ့ကို ချစ်သည်။ သူသည် မိမိ တွင်ထဲသို့ အဆုံးမဲ့သော မြတ်နိုး ငွယ်ကမှုများကို ယူလာသည်။ သည်မြတ်နိုး တွယ်ကမှုများကို သူ ဘယ်

သောအခါမှ ပြန်တောင်းမည်မဟုတ်သည့် လက်ဆောင်
ပဏ္ဏာ တစ်ခုလို မိမိ၏ခြေရင်းတွင် ပုံဆပ်ခဲ့၏။

သို့သော်...

မိမိ သူ့ကို တကယ်ချစ်ရလား။

မိမိပြုရမည့် တစ်ခုတည်းအစာ မေးခွန်းမှစ သည့်
မေးခွန်းပဲဖြစ်သည်။ ဒါကိုခဏာ သဘောပေါက်နား
လည်အောင် မိမိ အရွယ်ရောက်နေပါပြီ။

တစ်ချိန်တုန်းကတော့ သူ့ကို ချစ်ခဲ့သည်။ တစ်စယ်
ချစ်ခဲ့သည်။ ဒါတော့ ဆေးချစ်သည်။

သူ့အား ချစ်ခဲ့သည် အချစ်သည် အာသးနှင့် တွဲနေ
စဉ်က ခံစားရသည့် ခံစားချက်မျိုးနှင့်မတူ။ အာသးနှင့်
တုန်းက ဖမ်းဆုပ်ရခက်သည့် တစ်ဖက် စိတ်လှုပ်ရှားမှု
မျိုး ပဲ။ သည်စိတ်လှုပ်ရှားမှုမှာ ယာယီ ဖြစ်ပေါ်သည့်
ခံစားချက် ဆိုတာ မိမိ သိနေခဲ့သည်ပဲ။

တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ အက်ဒီနှင့် ပတ်ဆက်သည့် မိမိ
ခံစားချက်များသည် ဖရင့်နှင့် တုန်းကလောက် ပြင်းထန်
ချင်မှပြင်းထန်မည်။ နက်ရှိုင်းချင်မှ နက်ရှိုင်းမည်။ ဖရင့်
တို့ ယုံကြည် စိတ်ချချင်သလိုမျိုးလည်း ရှိချင်မှ ရှိမည်။

ဪ...အချစ်ဦး။ အချစ်ဦးဆိုတာ သည်လိုပါ
တလားဟု ကုတ်အင်္ကျီ အိတ်အတွဲ လက်နှစ်ဖက်ထိုးထည့်
ရင်း တွေးမိ၏။ အချစ်ဦးဘဝ ခံစားချက်မျိုး ကိုတော့
ဘယ်သောအခါမှ ပြန်ရမည် မဟုတ်တော့။

အက်ဒီက ဖရင့်နှင့်မတူ။ အက်ဒီက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့
သူ။ ရိုးသား ပြောစဉ်မတ်သူ။ မိမိအား ဘယ်တော့မှ
စွန့်ပစ်သွားမည် မဟုတ်။ သူ့အချစ်ကို ဘယ်တော့မှ
ပြန်ရုတ်သွားမည်မဟုတ်။ သို့ပေမယ့် အိမ်မွေးခွေးလေး
တစ်ကောင်ကလည်း သည်လိုသံသယ ဖြစ်ပေါ်ပြီး ပေးနိုင်တာ
ပဲ။ အဆိုပါ မလိုလားအပ်သည့် အတွေးကို ချက်ချင်း
ပင် ခေါင်းထဲမှ မောင်ထုတ်ပစ်လိုက်ရသည်။

ဆီလီယာပြောခဲ့တာမှန်နေသလား။ မိမိသည် အက်ဒီ
ကို ငွေရှိစေချင်သည်။ ဂုဏ်ရှိစေချင်သည်။ နောက်ပြီး
ဩဇာအာဏာလည်း ရှိစေချင်သည်။ သည်အရာများဖြင့်
မိမိလိုလားသည့် ဘဝကို ဘေးငှက်ကွပ် ထိန်းထားချင်
သည်တို့ အခါ အမှန်ပဲလား။

ဆီလီယာ စကားကို ထပ်ခါတလဲလဲ စဉ်းစားကြည့်
သည်။

ငွေကြေး။ ငွေကြေးကို မိမိရှာဖွေနိုင်မှန်း မိမိသိပြီ။
သား။

သို့ဆိုလျှင် ဂုဏ်ခြပ်စောစော။

ဂုဏ်ခြပ်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ် အတိအကျကားလား။ တစ်ခါက
မိမိသည် လူတစ်ယောက်နှင့် အပြင်ထွက် ညစာစားဖူး
သည်။ ထိုသည်က သူသည် 'တိုင်း' နှင့် 'နယူးဝီ' မဂ္ဂဇင်း
နှစ်စောင်စလုံးတွင် တစ်ပြိုင်တည်း။ တစ်ပတ်တည်း။ မျက်
နှာပုံးရှင်အဖြစ် ဖော်ပြခံရဖို့ သိန္နီဇန် ချစ်စားသည်ဟု

ပြောပြခဲ့၏။ ဤကား အောင်မြင်မှုကို ထိုလူ၏ အဓိပ္ပာယ် ပွင့်ဆိုချက်။

အင်းပေါ်လေ အချိန်တန်လို့ နောက်တစ်ပတ် ကျတော့ အခြား လူတစ်ယောက်အသက်ရဲ့ မျက်နှာလဲ ဖော်ပြခဲ့ရ မှပဲတော့ ထိုစဉ်က တက်ဗဲလီ စဉ်းစမ်းခဲ့၏။ ထိုလူကို လည်း အရူးတုတ်မှတ်ပြီး ဥပက္ခာပြုခဲ့သည်။

မတုတ်သေး၊ မိမိလိုအပ်နေသည်မှာ အက်ဒ် ထံမှ ရောင်ပြန်ဟပ်လာသည့် ထောက်ပံ့မှုမျိုး မတုတ် မိမိလိုချင် သည့်မှာ သည်ထက်ပိုပြီး နက်ရှိုင်းသော၊ သည်ထက်ပိုပြီး အားရှိသော အရာတစ်ခုခု၊ မိမိ၏ဘဝကို ဖိုအပ် တွယ် ဖက် ထားရလောက်အောင် တည်တံ့သည့် အရာတစ်ခုခု ပေါ့။

မောင်အနေဖြင့် တစ်ခုခုကို အလေးထားစေချင်သည် လော၊ တစ်ခုခုကို အာရုံစိုက်စား စေချင်သည်။ အဆိုပါ တစ် ခုခုကို ရယူဖို့အတွက် ရှမ်းကန် တိုက်ခိုက်ချင် လောက် ထောင်၊ အနစ်နာခံချင်လောက်အောင်၊ လေးနက်စေချင် သည်။ အဆိုပါ တစ်ခုခုသည် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။

မိမိအား အာသာလိုက်ပြုခဲ့သည့် ငရိဘောဂ တွေထဲ မှ တစ်ခုခုလို ပွားမျိုး ဖြစ်ဖြစ်ပါ။ သည့်ပရီးဘောဂ တစ် ခုခုကို ပြောင်ပြောင် မြောက်မြောက်နှင့် အပြစ်တစ်ချက် ဆိုစရာ မရှိရေးအတွက် နစ်ပေါင်းမျှားစွာ အချိန်ယူပြီး စည်ဆောက်ချင် တည်ဆောက်အနုပါ။ ကိစ္စမရှိ။

ဒါမှမဟုတ် အီလ်ဗီယာ ခင်ပွန်းသည်လို့ လူမှုရေး လုပ်ငန်းတွေ အားထွန်ခွန်စိုက် လုပ်ပြီး ဘဝ၏ အေးချမ်း သာယာမှုကို ရှားမလား၊ ရှာပါ ရပါသည်။

ယုတ်စွအဆုံး ပြိုင်ပွဲဝင် ရွှေငါးမွှေးမြူရေးပဲ လုပ်နေ ဦး မလား။

ထိုအခါတွင်တော့ မောင်ကို မိမိ အသားစားနိုင်ပါ လိမ့်မည်။ ချစ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ မောင်နှင့် ချစ်နေရတာကို ကြည့်ဖို့ နိုင်ပါလိမ့်မည်။ အရေးကြီးသည်မှာ တစ်ခုခုကို စိုက်လိုက် မတ်တတ်လုပ်ဖို့ အာရုံစိုက်စားရေးပဲ ဖြစ်ပါ သည်။

သည် အကြောင်းကိုအားရင်း တောရင်း၊ အနုဖြူကို ငမွှေနှောက်ရှာဖွေရင်း တစ်ခုတော့ သတိထားမိသည်။ မောင်သည် ဂရုမစိုက်၊ အာရုံ မစင်စားတာ မဟုတ်၊ မေမင် ဂရုထား အာရုံစိုက်တာ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ထို အရာမှာ မိမိ။

ဒါလောက်နဲ့ ဘယ် လိုလေ့ကျက်မလဲ မောင်ရယ် ဟု တက်ဗဲလီ တစ်ကိုယ်တည်း မြေးမိ၏။ မောင်ဘဝကို မောင်ကိုယ်စား ကျွန်မဝင်ပြီးခံယူလို့သယ်ရပါမလဲကွယ်။ ကျွန်မဟာ မေမင်ဘဝ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။ လူတစ်ယောက် လူ ဘဝမှာ ရင်သန် ရပ်တည်နေရခြင်းရှိ တစ်ခုတည်း သော အကြောင်းတရားက တစ်ဦး တစ်ယောက်အတွက် ဆိုတာ အယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပဲ ဘူးခေတင်။

သို့သော် ရေလမ်းခရီးစဉ်၏ နောက်ဆုံး ညနေခင်း

တွင် မိုးစိုနေသော ကုန်းပတ်ပေါ်မှ ဆင်းလစရင်း ဘက်
ဗလီ ကိုယ့်စိတ်ကို လျှော့ထားခဲ့၏။ ယခင်က အကြိမ်
ကြိမ် ပြုလုပ်ခဲ့သည့်အတိုင်းပင် မိမိ၏ စူးစသာ၊ ရှုစသာ
အတွေးများကို ပျော့ပျောင်း နူးညံ့အောင် ထိန်းကွပ်
ခဲ့၏။

သည်ကဲ့သို့ခါတော့ အဆမီပြေမှပေါ့၊
ရာထူးတက်ခြင်း၊
မောင်လိုအပ်နေတာ ခါဖြဲဖြစ်မည်။

* * *

အက်ဒ်က သူတို့ကို ဆိပ်ကမ်းမှ လာကြိုသည်။
သူ့ လက်ထဲမှာ အလုံ ပါမလား၊ ဘက်ဗလီကလည်း
ဆည့်အလုံကြိုကို တကယ်တမ်း မျှော်လင့်မထား။ သူ့
အပြုံးက ခါတိုင်းလိုပင် နွေးထွေးသည်။ အားတက်စရာ
ရှိသည်။ သူ့ အကူအညီဖြင့် ဘက်ဗလီကော ဆိပ်ကမ်း
ပေါ် တစ်နာရီ မကြာလိုက်ရဘဲ အကော့ကန်ခွန် ၄၅ နှုတ်
ဖြစ်ကျော်ပြီး အငှားကားထဲ ရောက်ခဲ့ရသည်။
‘မင်းတို့နှစ်ယောက် နားထောင်ကြစမ်း’

ဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်လာတော့ ဆိပ်ကမ်းပေါ် ပြေး၏။
‘မမတော့ ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေပြီ၊ မင်းတို့ နှစ်
ယောက်လဲ အရမ်း အလွမ်းဆယ်နေချင်ကြမှာပဲ ဆိုတာ
မမ ရိပ်မိတယ်။ နေ့စက်ပြီး မမတို့ ဒီညနေပိုင်းကို အနား
ယူလိုက်လို့ ဝယ်လ်ဘီ ကုန်တိုက်ကြီးလဲ ပိတ်သွားရမှ
မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ မမနဲ့ မမ ပစ္စည်းတွေကိုပဲ လိုက်ပို့၊
မနက်ကျမှ မင်းကို ရုံးမှတွေ့မယ် ဘက်ဗလီ၊ ဖြစ်တယ်
မဟုတ်လား အက်ဒ်၊ တစ်နေ့တစ်ရက် ကျန်နေစေးတဲ့
အချိန်တလေးမှာ မင်း မိန်းမနဲ့အတူ မနေချင်ဘူးလား’

‘သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံပေါ့ ဆိပ်ကမ်းပေါ့၊ မမ တစ်ဖြစ်
လို့ ဒီလေ့စဉ် အောင်မြင်တဲ့ သမီးဆင်းတစ်ယောက်
ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ခုတော့ ကျွန်တော် သိလိုက်ပြီ၊ လူ
တွေ အကြောင်း သူတစ်ပါးထက် ထူးထူးခြားခြား ပိုပြီး
သိတတ်နေတဲ့ ဗီဇစိတ်ကြောင့်ပေါ့’

‘အဲဒါရယ်၊ နောက်ပြီး အရောင်းပြခန်း ဆယ့်ငါး
ခန်းကို တစ်ညနေတည်း တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက်
လျှောက်ကြည့်နိုင်တဲ့ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းလှ ရှိလို့ပါ’

ဘက်ဗလီက သူတို့နှစ်ယောက် စတားပြောနေသည့်
ကြားထဲ ဝင်မရှုပ်၊ ဆည့်အစား အက်ဒ်၏ မျက်နှာပေါ်မှ
သွင်ပြင်လက္ခဏာများကို အကဲဖမ်းဖို့ ကြိုးစားနေ၏။

သူ့ အမူအယဉ် နည်းနည်း ထူးခြားနေသည်။ ခါတိုင်း
လို မဟုတ်၊ ဘာထူးခြားနေမှန်၊ မိမိ မသိ။

သူ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ပုံစာ လှိုက်လှဲပျူငှာ ရှိသည်။
 မြတ်မြတ်နိုးနိုး ရှိသည်။ သည့်ဘက်ပိုပြီး လှိုက်လှဲပျူငှာ
 စရာ အခကြောင်းမရှိ၊ သို့သော် သူ ရာထူးသစ်အကြောင်း
 မေးလိုက်တိုင်း ဟိုစကား သည့်ကားတွေ ပြောင်းပြီး
 ပြောနေသည့် ထင်၏။ ဘည့်ကြားထဲ ဆီလီပီယာက
 ပါရီနှင့် လန်ဒန်မှာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ဇာတ်လမ်းများကို
 ပြောပြနေသည်။ ဂရုတစိုက် တည်းဖြတ်ထားသော
 ဇာတ်လမ်းများ၊ ဆီလီပီယာက ပြောသွားသည့် အထဲ
 တွင် အသားပါဝါ၏ နားမည်ပေ။

ဆီလီပီယာကို ဝှံ့ပေးခဲ့ပြီး အငှားကားလေးသည်
 မြို့ပြင်ရှိ သူတို့အခန်းလေးဆီသို့ မောင်းလာသည်။
 ဘက်ဗာလီက အက်ဒ်၏ လက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်
 တစ...

'အက်ဒ်၊ ဘာပြဿနာ ရှိနေလဲဟင်၊ ဆီလီပီယာနဲ့
 ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ချိန်လုံး စကားတွေ ပြောနေခိုင်းပြီး မောင်
 က တစ်ခွန်းမှလဲ မပြောပါလား'

လက်အိတ်စွပ်ထားသည့် သူ့ လက်ကို အက်ဒ်က
 ဖျစ်ညှစ်လိုက်ကစ...

'အိမ်ရှောက်အော့ ပြောပြပါမယ်ကွာ'
 အက်ဒ်အနေဖြင့် သည့်ဘက်ပိုပြီး ပြောနေဖို့ မလိုပါ။
 ရာထူးတက်သည့် ကိစ္စနှင့် မတ်သက်ပြီး အတိမ်းအစောင်း
 တစ်ခုခုအော့ ဖြစ်နေပြီး အောင်ကို ဆက်ပေးနေဖို့မလို၊
 ဘက်ဗာလီ သိနေသည်။ ဘုရားသိကြားမလို့ ရာထူး

တက်ရေးကိစ္စ ကြုံကြုံနေတာလေးကပ် ပြစ်ပါစေး ကြုံ
 ကြုံနေတာလေးကပ်ဆို တော်ပါလေရှဲ့။

ညော်ခန်းထဲ ရောက်သည့်နှင့် အက်ဒ်က သူ့ကို ရင်ခွင်
 ထဲ ဆွဲသွင်းသည်။ ပြီးတော့ မွတ်မွတ်သိပ်သိပ် နမ်းသည်။
 အကြားကြီး နမ်းသည်။ ဘက်ဗာလီ စဉ့် ပြန်ခံစားဖို့
 ကြိုးစားသည်။ သို့သော် မရ၊ စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်နေ
 သည့် တခုနွေးနွေး မေးခွန်းကြီးနှင့် ဘယ်လိုမှ စိတ်
 ပြေခင်းလို့ မရ။

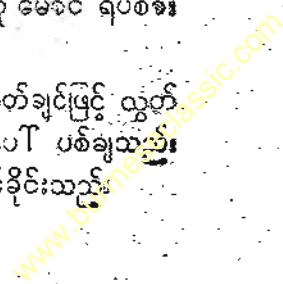
'အက်ဒ်၊ အိမ်ရှောက်ရင် ပြောပြမယ်ဆို'
 'ခဏခလေး မစောင့်နိုင်တော့ဘူးလားကွာ၊ ကိုယ်
 ခင်းနဲ့ မခံတွဲရတာ ထစ်လဲကျော်နေပြီလေ'

သူ့က နမ်းလိုက်ပြန်၏။ တိုယ်ခန္ဓာချင်း ပူးကပ်သား
 သည်။

'မင်းယောကျ်ားက မင်းကို လွမ်းနေတာ၊ အရမ်း
 လွမ်းနေတာ'

သူ့အနမ်းကို အခလျှာပေး ခံယူလိုက်၏။ သို့သော်
 မိမိ ကိုယ်ထဲတွင် နွေးထွေးမှုမရှိ၊ ဇာကို မောင် ရိပ်စား
 ခြင်းကြောင်း မိမိ သိနေသည်။

နောက်ဆုံး မေခင်က မလွတ်ချင် လွတ်ချင်ဖြင့် လွတ်
 သွားလိုက်၏။ သူ့ တုတ်အင်္ကျီကို ဆိုဖာပေါ် ပစ်ချသည်။
 ခြင်းတော့ မိမိကို သူ့နံ့အားတွင် ဆွဲဆိုင်ခိုင်းသည်။

ခုတော့ သူ့ထံတွင် ဆန္ဒများ မတွေ့ရတော့၊ ရမှတ်များ၊ ပျောက်သွားပြီး သူ့က ဘက်ပေးလိက်ကို အကြွေးကြီးကြည့်နေ၏။ ပြီးတော့ ဇနီးသည်၏ မျက်နှာသွပ်ပြင်ထဲ ဆက်ကြည့်မနေနိုင်တော့သည့်နည်း ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည့် ဆူ လက်များကို ငွ်ကြည့်လိုက်၏။

‘ကိုစွက ကိုယ် သိပ်ပြီး စိတ်ဓာတ်တက်ကြ လှုပ်ရှားနေတဲ့ ရာထူးသစ်အကြောင်းပါ’

‘ဘာ... ဘာပြသနေတဲ့များ၊ ပေါ်လို့လဲဟင်’

‘ကိုယ် မရဘူး’

သည်စကားကို ကြားရမည့်ဟု မျှော်စင်ထားပြီး သား၊ သို့သော် မိမိ၏ စိတ်မချမ်းသာမှုကို မပြမိအောင် ထိန်းစားဖို့ စိတ် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

‘မေခင်ဆိုလိုတာက မရသေးဘူး ဆိုပါတော့၊ အချိန်တန်ရှင်တော့ ရမှစပေါ့နော်’

‘ဘယ်တော့မှ မရတော့ဘူး၊ တေလခ၊ အဲ့...တေလခ ဆိုတဲ့ ငနဲက သူ့ ကိုယ်သူ ထင်နေသလောက် အကောင်း မကြီးသေးလို့ပေါ့၊ အင်း...တကယ်တော့ သူ့ဟာ သိပ် ကြီးသေးတဲ့ အကောင်မှ မဟုတ်သေးဘဲ၊

သူ ပြောတော့ ပြောခဲ့စား၊ ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌ တစ်ယောက်က ဒီရာထူးမှာ သူ့ တူကို ခန့်ဖို့ အတင်းကြိုးစားနေတယ်လို့၊ သူ့တူက ချာတိတ်ပါ၊ အဆက် နှစ်ဆယ်

အရွယ် အတွေ့အကြုံလော့စက်ပဲ ရှိတဲ့သူပါ၊ အင်း... တေလခရဲ့ ယောက်ခံချက်က အလုပ်မဖြစ်ဘူးလေ၊ အဲဒီရာထူးကို အဲဒီချာတိတ်က ရတွေးတယ်’

‘အက်ဒါ၊ ကျွန်မ စိတ်မတောင်းပါဘူးကွယ်’

အကယ်၍ မိမိမှာသာ စိတ်စွမ်းအားရှိပါလျှင် မေခင်ကို ထွေးပွေ့လိုက်ချင်သည်။ အားပေး နှစ်သိမ့်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော်...မေခင်က သူ့ နေရာမှာ သူ့ထိုင်နေခြင်း သူ့ လက်တွေ့ကို သူ ငွ်ကြည့်နေခြင်း မိမိနှင့် တင်းကွာစွမ်းအထီးကျန်စွာ။

စိတ်သက်သာရာရမယ့် စကားများကို ပြောဖို့ ဘက်ဗာလီ ကြိုးစားစဉ်းစား၏အားရှိစရာ၊ စာနာစရာစကား၊ တစ်ခွန်းခွန်းပေါ့၊ သို့သော် သူ့ နှုတ်များမှ ထွက်သွားသည်မှာ တူးတိတ် စကားလုံးများသာ။

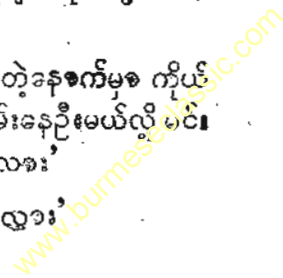
‘တခြားနေရာတွေ ရှိဦးမှစပေါ့၊ တခြား ရာထူးတိုးစရာတွေ ရှိဦးမှစပေါ့’

‘ဒီကုမ္ပဏီမှာတော့ မဖြစ်တော့ဘူး’

သူ မိမိကို စွေကြည့်လိုက်၏။ သူ့ မျက်လုံးတွေ ဆေးစက်နေ၏။

‘ဒီလို တစ်ပတ်ရိုက်ဘာမျိုး ခံရပြီးတဲ့နောက်မှာ ကိုယ် သူတို့အတွက် ဆက်ပြီး အမှုတော်ထမ်းနေဦးမယ်လို့ မင်း၊ ထင်ထားလို့လားဟင်၊ ထင်ထားလို့လား’

‘ဟင်...အက်ဒါ၊ မေခင် ထွက်ခဲ့ပြီလား’

ဒေါပေါ့

ဘက်ဗေလီ စဉ်းစားနေမိ၏။ အာမခံ ကုမ္ပဏီတွင် အက်ဒ် အလုပ်မှရမီ သူ ဖြတ်ကျော်ခဲ့သည့် စံထိုင်း ရှည်လျားသော နေ့ရက်များအကြောင်း၊ အလုပ်ရခါစတွင် ရွှေ့လင်တကြီးဖြင့် တက်ကြ နေတတ်သော မေခင် အကြောင်း၊ နေ့ရက်စဉ်း လုပ်ငန်းခွင်တွင် ငြီးငွေ့လာ တတ်ပြီး သားမှ တိုးတက် ပြောင်းလဲမှုမရှိဘဲ ရေစုန်မျော နေသည့် မိမိတို့ ဘဝများအကြောင်း၊ အနှစ်မှပါသော လင်မယားသဘာဝ ဆက်ဆံမှုများအကြောင်း။

ခုတော့ ဒေါတွေအားလုံး တစ်ကျော့ထပ် ဖြစ်လာ ခဲ့တော့မည်။

မိမိမျက်နှာပေါ်တွင် ထင်နေသည့် အရိပ်က သိပ်ပြီး သိသာ ထင်ရှားလွန်းနေပုံ ရသည်။ အက်ဒ်၏ မျက်နှာ ဒေါသကြောင့် နီမြန်းလာသည်။

ကိုယ် သူ့ဘို့နဲ့ဆက်ပြီး အလုပ်လုပ်မနေနိုင်ဘူး ဘက် ဗေလီ၊ ခုလိုခံပြီးတဲ့ နောက်မှတော့ မလုပ်နိုင်ဘူးကွ။ သူတို့ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ဘဝအတွက် တံခါးကို သော့ခတ် ပိတ် ပစ်လိုက်တာပဲ။ 'တံခါးပိတ်သေးလို့ပေါ့ဗျာ၊ ဒေါပေမယ် ခင်ဗျားလို လူ့စားမျိုးက ရာထူးတိုးမှုတွေ မရနိုင်ဘူးလေ။ ကျုပ်တို့လို ခနုတေးက အဆက်အသွယ် စကားတို့လူမျိုး တွေဟဲ့ တဲ့လေ'

'ဒီလိုတော့လဲ တုတ်ဟန်မထူပါဘူး နေမောင်၊ ဘယ်သူ့ မဆို ကိုယ့်ဆွေမျိုးတော့ ကိုယ်ဆွေတင်ကြတာပဲ။ ဒါတ ဘယ်လောက်များမဆို ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒေါပေမယ် အလုပ် ထွက်လိုက်ဖို့ကျားတာ'

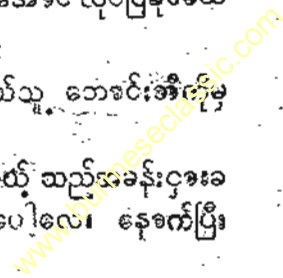
'ခုဟာတ ဆွေမျိုးဖြစ်လို့တင် မတဘူး ဘက်ဗေလီ၊ ဒီခဲကခင်လေးရဲ့ ကျောင်းနေတတ် သူငယ်ချင်းတွေက အရေးပေါ် အရာရောက်တဲ့ အကောင်ကြီးတွေရဲ့သားသမီး တွေ ဖြစ်နေတာ သိသာတယ်။ ဒီတော့ ဒီခဲကခင်ကြီးတွေ ထဲ ကိုယ်တို့တုမ္ပဏီကို အာမခံလုပ်ငန်းတွေ ပေးပို့ရတယ်။ တေလုနကတော့ ပြောပြခဲ့သေးပဲ။ အဲဒီလို ထူကြီးထူည့် ကြီးနဲ့ ဖွင့်တဲ့ အာမခံ စာရင်းတွေရအောင် ဖန်တီးနိုင်ရင် ကိုယ်ဆွေ ရာထူးတက်မှာပဲတဲ့'

အသား...ဘက်ဗေလီ ခဉ်းစားလိုက်၏။ သည်လို ငွေ လုံး ငွေရင်းဖြင့် အာမခံ ထားတတ်သူများကို အာသာ တော့ သိမှခ မုချ။

'မေခင်အလုပ်ကို ပြန်ရနိုင်မလား။ တကယ်လို့ မေခင် လဲ အာမခံ စာရင်းကြီးတွေ ဖွင့်လာအောင် လုပ်ပြနိုင်မယ် ဆိုရင်လေ'

'ဒီမယ် ဘက်ဗေလီ၊ ကိုယ် ဘယ်သူ ဘေးခင်းအိကိုမှ ဆွဲပြီး လိုက်မနေနိုင်ဘူး'

ဩ...ထည်လိုလား။ ဒေါပေမယ် ဆည်အခန်းငှားခ ကျတော့ မိမိကို နားခွင့်ပြုခဲ့သည်ပေါ့လေ။ နေ့ရက်ပြီး

စားပွဲပေါ်မှ အစားအသောက်တွေ အတွက်တော့၊ ရှင်
ဝတ်နေတဲ့ အဝတ်အစားတွေ အတွက်တော့၊

မိမိခွဲခါင်းထဲမှ အတွေးများကို ကြားသွားသည်
အလား အက်ဒ်မျက်နှာ နီရဲသွားသည်။

‘အေလဒက ကိုယ့်ကို အော့နှလုံးနှစ်စရာ အဆိုပြု
ချက်တစ်ခု ပြောခဲ့သေးတယ် သိလား၊ မင်းဟာ ဝယ်လ်ဘီ
မှာ ထိရောက်အောင်မြင်တဲ့ အဝယ်တော် တစ်ယောက်
တဲ့၊ ဒီမတော့ အာမခံ အလုပ်တချို့ ပို့ပေးလို့ ရတာပေါ့
တဲ့လေ’

ဘက်ဗာလီ ဆိုဖေပေါ်တွင်ကျောစိုချလိုက်၏။ ပါးစပ်
အဟောင်းသား ဖြစ်နေသည်။ ဟုတ်သားပဲ။ သည်ကိစ္စကို
မိမိဘာဖြစ်လို့ မစဉ်းစားမိခဲ့ပါလိမ့်၊ ဒါကို မနက်ဖြန်ပဲ
ဆီလီဗီယာနှင့် သွားတွေ့မည်။ သည်လုပ်ငန်းဘက်တွင်
တယ်သူ အာဝန်ခံသလိုဆိုတာ စုံစမ်းမည်။

‘ဒုက္ခပဲ ဘက်ဗာလီ’

သူ့မျက်လုံးများက ဘက်ဗာလီကို ဆေးသေချာချာ
စူးစမ်း လေ့လာနေသည်။ သူ့မြင်တွေ့နေရသည့် အရိပ်
အကွဏ္ဍများကြောင့် အံ့ဩတုန်လှုပ်နေသည်။

‘အဲဒီလို လုပ်ဖို့ ကိုယ်စဉ်းစားမယ်လို့ မင်းမထင်ဘူး
မဟုတ်လား?’

‘ဘာကိစ္စ မစဉ်းစား ရမှစလဲ မောင်၊ တဆယ်လို့
အဆက်အသွယ်တွေကမှ အရေးကြီးတယ်၊ အဆက်အသွယ်

တွေရှိမှ ရာထူးတက်မယ်ဆိုလို့အထော့ ကျွန်မတို့ အဆက်
အသွယ်တွေကို အသုံးချရဲ့ပေါ့’

အက်ဒ် မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ ဘက်ဗာလီကို စိုက်
ကြည့်သည်။ ဆေးခင်းညချမ်း အောက်တွင် အခန်းကမ္ဘိန်း
ရိပ်ထင်နေပြီး သို့သော် သူ့မျက်နှာကို ဘက်ဗာလီ မြင်
နေရသေးသည်။

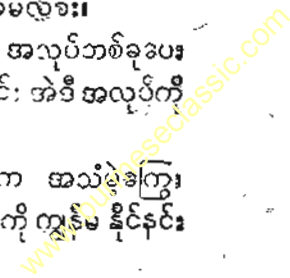
သည်မျက်နှာကား အက်ဒ် အဘိုးကြီး ဖြစ်လေးလျှင်
ဖြစ်ပေါ်လွှာမည့် မျက်နှာမျိုး၊ နှမ်းလျှာသား၊ စိတ်ဓာတ်
ကျသော၊ မဆို စလေ့စက်ကလေး ခါးကိုင်နေပြီ ဖြစ်
သော အက်ဒ်။

တစ်ခုပဲရှိသည်။ မိမိတို့က အရွယ်မအိုသေး၊ မိမိတို့
သည် ငယ်နှုတ်တွေ၊ မိမိတို့မှာ အနာဂတ်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့
ဘဝတွေ ရှိသေးသည်။

‘မင်းဆိုရင် အဲဒီလို လုပ်မလား-ဘက်ဗာလီ၊ တကယ်
လို့ ကိုယ်မှာ ကိုယ်လုပ်ငန်းက တစ်ဆင့် အဲဒီလို ဖန်တီး
ပေးဖို့ ဩဇာအာဏာ ရှိတယ်ဆိုရင်... အဲဒီနည်းနဲ့ မင်း
ဝယ်လ်ဘီမှာ ရာထူးတက်တာဆို လက်ခံမလား။’

‘ကိုယ်အချိန်အခါကြောင့် မင်းကို အလုပ်တစ်ခုပေး
မယ် ဆိုပါတော့၊ အဲဒီလိုဆိုရင်ကော့ မင်း အဲဒီ အလုပ်ကို
လက်တောင် ခံပါမလား?’

ဘက်ဗာလီရင်ထဲမှ မာနတရားများက အသံမဲ့ခံကြွ၊
ကြော်နေ၏။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မလုပ်ငန်းကို ကျွန်မ နိုင်နင်း

ထမိ၊ အလုပ်ကို ချစ်တယ်၊ ကျွန်မလုပ်ငန်းနဲ့ ဝတ်သက်
လို့ မေ့မိတော့မကုန်ဘူးလို့ လိုဘာမဟုတ်ဘူး။

ထည့်စကားများ နှုတ်ဗျားမှ လွတ်ထွက် မဆွား
အောင် အတင်းမြိုချနေရသည်။ နှုတ်ခမ်း နှုတ်လွှာကို
တင်းတင်းစေ့စေ့ထားရသည်။

'တယ်လက်ခံမလဲ မင်းလက်ခံပါဘူး ကွာ၊ အေး
ဒါပေမယ့် မင်းက တယ်တန်းကမှ အကူအညီလိုခဲ့တာမှ
မဟုတ်ဘဲ၊ ဒီအကူအညီမျိုး မလိုခဲ့ဘူးလေ'

အက်ဒ် ကုတ်အင်္ကျီကို ကောက်ကိုင်သည်။

'ကိုယ်ဘာမေ့ဖြစ်ပါဘူး အဆင်ပြေသွားမှပေါ့၊ တ
ခြား အလုပ် တစ်ခုခု ရှာမော့ပေါ့ကွာ၊ တတယ်တော့
ကိုယ်ဟာ အခမဲ့ခံချုပ်တွေ လိုက်ရောင်းရတဲ့ အလုပ်
မျိုးနဲ့လဲ မကိုက်ပါဘူးလေ'

တံခါးဝ ရောက်တော့ ရပ်လိုက်၏။ ကုတ်အင်္ကျီကို
လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားဆဲ။

'ကိုယ်... ကိုယ်မျှော်လင့် ထားပါတယ်ကွယ်... မင်း
တတော့ ကိုယ့်ဘက်မှာ ရှိနေမှာပဲလို့'

ပြောလေ၊ တစ်ခုခုပြောလိုက်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ သူ
ခမျာ နာကြည်းနေ ရှာတယ် စိတ်ဆင်းရဲနေ ရှာတယ်
ထည့်အချိန် ထည့်ကလေးမှာ သူ့ခမျာ မယခင်းကောင်း
တစ်ဖော့ကံကို လိုအပ် နေတယ်လေ၊ ကိုယ့် ကိုကိုယ်
ယေးကေခင်း တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်တော့မယ်
လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ် မဟုတ်လား။

တစ်ခုခုရှိသည်၊ ဘက်ဟာလီ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြော
လိုက်ဖို့ ဘယ်လိုမှ အားထုတ်လို့ မရ၊

'ကဲ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ဝမ်းရဲအိမ်ပြန် အလှူကို
ကြိုဆိုပါတယ်ကွယ်'

အက်ဒ် ကြိုဆို စကားဆို၏။ သူ့ကိုကြည့်ဖို့ ဘက်
မလဲကိုယ်ကို ကျည့်လိုက်ချိန်တွင် အက်ဒ် မရှိတော့။

နေ့ခက်ဆုံး စတားပြောခွက်ကို ပြန်ချပြီးသောအခါ ဂျိန်းဆီသို့ လှမ်းဆက်ဖို့စိတ်ကူးမိ၏။ အက်ဒ်တစ်လေးခက် သူ့မေမေဆီများ ရောက်နေသလား။ မိမိက ပေးစွမ်းနိုင်ခြင်းမရှိသေးစေ့ စနစ်ရိုင်းပင်းမှုနှင့် ဆားမခန်ကို သူ့မေမေဆီမှစားများ သွားရောက်ရှားဖွေနေလေသလား။

ဂျိန်းဆီသို့ မဆက်ဖြစ်။ မဆက်နိုင်။ တကယ်လို့ ဂျိန်းဆီသို့ အက်ဒ် ရောက်နေလျှင် မိမိ စတားပြောရဆိုရခက်မည်။ သူ့ ရောက်မနေလျှင် အေး... သူ့ ရောက်မနေလည်း မိမိ ဘယ်လေးခက် စိတ်သောကဖြစ်နေရသည်ကို ဘယ်သူမှ မသိစေချင်။

ညနေခင်းများကို ခါတိုင်း ညနေခင်းများ အတိုင်း ဘာမှ မထူးခြားသလိုဖြစ်အောင် ကြိုးစားလှုပ်ရှားသည်။ တစ်ကိုယ်တော် ညနေစာ စားပွဲကို ဆင်နွှဲပြီးသောအခါ ရေခွေးပူပူထဲတွင် အကြားကြီး စိမ်ပစ်လိုက်၏။ သို့ ချေစိမ်နေစဉ်အတွင်း မိမိ၏ အာရုံကို နေခက်နေ့ ကုန်တိုက်တွင် လုပ်ရမည့်အလုပ်များပေါ် မှာသော ဖြန့်ကြက်ထွေး၏။

နေခက်ဆုံး အိပ်ရာထဲရောက်ပြီး အိပ်ဖို့ ကြိုးစားနေစဉ်မှာပင် အက်ဒ် တံခါးသော့ဖွင့်လွှဲလွှဲအသံကို နားစွင့်မူနေမိအောင် အားထုတ်သည်။ သူ့ အကြောင်း ခေါင်းထဲဝင်မလာအောင် စိတ်ထိန်းသည်။ နေခက်ပြီး အားသာအားကြောင့် လည်း မစဉ်းစားမိအောင် တင်းထားသည်။ အာသာအကြောင်း မစဉ်းစားမိအောင် စိတ်ထိန်းရသည့် အလုပ်ကတော့ အခက်ခဲဆုံး အလုပ်တစ်ခုပေါ့။

(၁၃)

တစ်ညနေလုံး မောင် ပြန်မလား။
ဘက်ဗေလီ အထုပ်အပိုးတွေ ပြေည့်အလုပ်ဖြင့် ရှုပ်နေသည်။ မိသားစုနှင့် မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများအတွက် ဝယ်လေးသည့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို ခွဲတမ်းချရသည်။ ပြီးတော့ မေမေအိမ်ရှေ့လမ်းဆီသို့ တစ်ဝန်သိစွာ တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး မိမိ ချောချောမေမေအိမ်ပြန်ရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းပေးသည်။

သူ့ မေမေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မေးခွန်းတွေ ပြည့်နှက်နေသည်။ သို့သော် အိမ်ရှေ့လမ်း သိချင်သလေ့အက်မိမိ၏ ခရီးစဉ် အကြောင်း အသေးစိတ် ပြောပြမနေနိုင်။

လူက အိပ်ပျော်နေသေးလည်း စိတ်တွေက နားထောင်
တယက် ဖြစ်ရသည့် ည၊ စိတ်ချွေးကန်ချွေးစရာ အိပ်မှက်
များနှင့် နှပ်နားလုံးရသည့် ညကို လွန်မြောက်ပြီး နောက်
နေ့မနက် အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ ညှော်ခန်းထဲရှိ ဧညာင်
စေ့ခင်းလေးပေါ်တွင် သပ်သပ်ရှပ်ရော် ခေါက်ထားသည့်
စေ့ခင်းတစ်ထည်နှင့် ဆက်မိ၏ စေ့တိုလေး တစ်စောင်ကို
တွေ့ရသည်။

ညက သိပ်ညှို့နက်သွားတာနဲ့ မင်းကို အနှောင့်
အယှက်မပေးတော့ဘဲ ဒီမှာပဲ အိပ်လိုက်တယ်။ ခု အလုပ်
အကိုင်ရှာဖွေ ထွက်သွားတယ်။ ဒီညတော့ တိယ်ပြန်လာ
ပါမယ်။

သည်တော့....

အပြောင်းအလဲဘဲ ဟုတ်တိပတ်တိ ဘာမှမဖြစ်၊ သူ
ဘယ်နေရာကိုမှ ရောက်နေရောက်နေ (မေခင်ကို အရက်
ဆိုင်ထဲမှာ တစ်ညလုံး ထိုင်နေသည်။ ဒါမှမဟုတ် အညှစ်
လွယ်လွယ် တေခင်းလေးတစ်ယောက်ရှိ အခန်းထဲ ရောက်
နေသည်လို့တော့ မထင်ရက်) သူသည် အဆက်ရှင်နေဆဲ
ဖြစ်၏။ မိမိ အဝတ်စုံအင်္ကျီ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုအဖြစ် ရှိနေ
ဆဲ ဖြစ်၏။ မိမိပြုစုနေမှုများ၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုအဖြစ်
ရှိနေဆဲဖြစ်၏။

ဘက်ဗာလီ ရောက်သွားတော့ ဆီလီဗီယာသည် သူ့
ရုံးခန်းလေးထဲမှာ ရောက်နေပြီ။

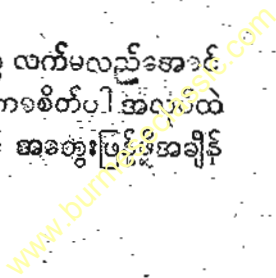
ဘုရားအဆင်မပြေဖြစ်တယ်

ဘက်ဗာလီ မျက်နှာကို ခပ်သွက်သွက် ဆက်ခတ်ကြည့်
ပြီးသည်နှင့် ဆီလီဗီယာ ကောက်အခင်အခင် မေး၏။
ဘက်ဗာလီ ခေါင်းခါပြသည်။ သည့်ကောင်မလေးကို
နောက်ထပ် မေးခွန်းတွေ ထုတ်မနေဆဲကြောင်း ဆီလီဗီ
ယာ ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်သည်။ သူက လူလှ
ပပ ထုပ်ထားသည့် အထုပ်ကလေး တစ်ထုပ်ကို ဘက်ဗာ
လီ ရှေ့သို့ တွန်းပို့လိုက်၏။

ဒါဟာဒီမှာ၊ မင်းအတွက် ရောက်နေတာ

အာရုံပြောင်းစရာလေး တစ်ခု ရသဖြင့် ဘက်ဗာလီ
ဝမ်းသာသွားသည်။ အထုပ်ကလေးကို ဂရုတစိုက်ဖြေ
လိုက်၏။ အထုပ်ထဲမှ ပုလင်းလေးကို တွေ့လိုက်သည်နှင့်
သည်ဖြည်းကို ဘယ်သူပို့လိုက်ကြောင်း၊ ပေးပို့သူ တတ်
ပြား ဘာကြောင့် မပါကြောင်း သိလိုက်၏။ သူ့ထိုနေရာ
မှာပင် ရပ်နေမိ၏။ လှုပ်မလှုပ်၊ စဉ်းစား နေသည်။
အာသေနှင့် ပါရီ အကြောင်း၊ မဖွင့်ဖြစ်သော ပုလင်းက
လက်ဘဲမှာ၊ သည်ရန် ကို အနံ့ခံကြည့်နေဖို့ မလိုပါ။ ဘာ
ရန်ဖြစ်မည်ကို သိနေသည်။

နောက်နေ့များတွင် အလုပ်တွေ လက်မလည်အောင်
များနေသည်။ ဘက်ဗာလီက လူ့ကစားစိတ်ပါ အလုပ်ထဲ
နှစ်မြုပ်ထားလိုက်၏။ ခါတိုင်းလိုပင် အခွင့်အလမ်း အချိန်
မရလေ စိတ်ဆက်သွားလေ။

၃၁၀ ပြတ်ငြိမ်း

ထိုညနေတွင် အက်စ်အိမ်ပြန်ရောက်နေ၏။ ညစာကို ချက်ပြုတ်ထားသည်။ စကားတွေ ဝေဝေဆာဆာ ပြောသည်။ ဘက်ဗာလီတ သူနှင့် လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီး ထွေရာလေးပါး ပြောသည်။ တကယ်တော့ လေးလေးနက်နက် အကြောင်း အရာများကို မပြောလို သေး။ သည်စကားမျိုးတွေ မပြောမီ ဆုံးဖြတ် ရမည့် အရေးတကြီး ကိစ္စများ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးမှာ ရှိနေ သေးသည်လေ။

အဖလားအနက် ကိစ္စတွေ စပြောပြောပြီ ဆိုဆည်းနှင့် သူတို့ နှစ်ဦးစလုံး ပြန်နှုတ်လို့ မရသည့် စကားတွေ ပြော ဖြစ်ကြတော့မည်။ ထို စကားများသည် မိမိတို့၏ အိမ် ထေဒင်ရေး အကွဲအပြဲကို ထာဝရ ဖြစ်ပေါ်စေတော့ မည်။ ဆည်အဖြစ်မျိုးကို မိမိကော အက်စ်ပါ ရင်ဆိုင်နိုင် လေ့အောင် အဆင်သင့်ဖြစ်သေး။ ဒါကို ဘက်ဗာလီ သိနေသည်။

ဆည်တော့....

ထိုစကားများ ပြောမည့်အစား အက်စ်ထ သူတန်းစီ ထားသည့် လူတွေ အစစ်အဆေးခံ ပွဲတွေအကြောင်း ပြောပြသည်။ အိမ်ရာဝင်ချိန်ရောက်တော့ သူ အလုပ်နည်း နည်း လုပ်ချင်သေးကြောင်း ပြောသည်။ အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေခက်ခဲဖွင့်ဖို့ လေ့လာ ဆန်းစစ်ချင်တာလေးတွေ ရှိသေးကြောင်း၊ ဘက်ဗာလီ အိမ်ရေးမပျက်အောင် ဧည့်

ခန်းထဲမှာပင် အဆင်ပြေအောင် အိပ်မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။

ဘက်ဗာလီ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့၏။ အိပ်ခန်းဆီသို့ အသွားတွင် အက်စ်အနားမှ ဖြတ်သွား ရင်း သူ့ပခုံးကို အသာအယာ ကိုင်လိုက်၏။ ထည့်အပြု အမှုက သူတို့နှစ်ယောက် အကြားတွင် အမျက်ဒေါသ မရှိကြောင်း ပေါ်လွင်ပါလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိ၏။

နောက်နေ့ ညနေပိုင်းကျတော့ ကုန်တိုက်သို့ အက်စ် ထယ်လီဖုန်းဆက်သည်။ ဂျိန်း၏အိမ်မှာ ဆုံကြုံဖို့ ချိန်း ထည့်။ ဘက်ဗာလီ ဆဘော့တူလိုက်၏။ ကုန်တိုက်ပိတ်ပြီး ချိန်းတွင် မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟများအား မိမိ၏ ပြည့်ပပြန် လက်ဆောင် ပဏ္ဏာများပေးရင်း အချိန် ဖြန်းချင်သည်။

မိဘနှစ်ပါးဆီသို့ သုတ်သုတ်သွားပြီး သုတ်သုတ်ပြန် ဖို့ ဟန်ပြင်သည်။ အချိန်မရသည့် ကိစ္စကို ဖေပေဆွေတော့ အမြဲနှုတ်လှည့်မှုရှိသည်။ မေမေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း တားမြစ် ကန့်ကွက်မြစ်။ ဘက်ဗာလီပါရီမှဝယ်လာသည့် လည်စီးပဝါပါသည်။ ဘူးကလေးကိုကိုင်ရင်း ဘက်ဗာလီ အား မွေးခွန်းအပြည့်ပါသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့် နေသည်။

နောက်ခရီးဘစ်ထောက်ကတော့ စိတ်ပင်ပန်းရသည်။ ရသက သူ့ခရီးစဉ်အကြောင်း အပြည့်အစုံ ကြားချင် သည်။ ဖိလစ်အား ကူညီဖေးမပုံရသည့် အက်စ်၏ ကြင်နာ မှုအတွက် ကြည့်နူးမဆုံး ဖြစ်နေသည်။ ဖိလစ် ဧဝါလေး

ဘက်ဗာလီနှင့် အက်ဒီ ပါမလှာအဖြင့် ကျေနပ်ပုံရေ၊
ဖိလစ် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့ ရှည်က အက်ဒီ
အကြောင်း တွင်းတွင်းရှင်းရှင်း မေးသည်။

‘သူ့အလုပ်ခရီးတော့ပြန်ဘူးလေ’

‘အို...ဘက်ဗာလီရယ်၊ ငါစိတ်မကောင်းလိုက်ဘာ၊
နင်တို့ နှစ်ယောက်လုံးအတွက်ပေါ့’

‘ခါကတော့ ဘစ်နဲ့မဟုတ်ဘစ်နဲ့ ဖြစ်မှစ၍ အားမခံ
စေချုပ်တွေ လိုက်ရောင်းနေရတဲ့ အလုပ်မျိုးကို သူကလဲ
သိပ်အားမသန်ပါဘူး၊ နောက်ပြီး ဟိတ်ကျကျ ပြောရရင်
သူ့အလုပ်ပြုတ်တာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ သူ့က ထွက်ခဲ့တာ’

‘သူ့ ရာထူး မဘက်ဘူးလား’

‘ဪ...ဒီကိစ္စ နင်တောင်သိနေပြီလား၊ ဟင့်အင်း၊
သူ့ထက် အဆက်အသွယ်အစာခင်းတဲ့ တခြားတစ်ယောက်
က ရအွေးတယ်လေ၊ အဲဒီလို အဖွဲ့အစည်းမျိုးမှာ သူ
ဆက်လုပ်မနေနိုင်တော့ဘူးတဲ့’

‘သူ့မှာ မနေရဲ ရှိတယ်ဟဲ့’

‘သူ့မှာ မိန်းမ တစ်ယောက်လဲ ရှိသေးတယ်လေ၊
နေခက်ပြီး အိမ်ထောင်စု တစ်ခုရဲ့ မျှော်မှန်းချက်တွေထဲ
ရှိခဏတယ် မဟုတ်လား’

‘ကြွပ်ဆပ်နေသည့် သူ့အသံကြောင့် ရှည် အံ့ဩ တုန်
လှုပ်အွေးဆည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏’

‘ငါ့သူ့ကို ဒေါသထွက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှည်၊
တစ်ခုခုတော့ ရှိတာပေါ့ဟယ်၊ ဒီကိစ္စမျိုးဆိုတာ သူတို့
နှစ်ယောက် အတူပြန်လုပ်ရမယ့် ဆုံးဖြတ်ချက်လို ထင်
တယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့အယူအဆ မှားချင်လဲ မှားနေ
မှာပေါ့’

‘သူ့ တခြား အလုပ်တစ်ခုခုတော့ ရဦးမှပေါ့ဟယ်’
‘ငါလဲ ဒီအတိုင်းပဲ ထင်ပါတယ်လေ’

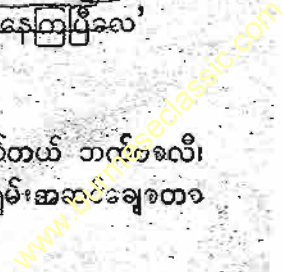
သူက စိတ်ပျက်စရာကောင်းလှသည့် အတိတ်ကဇာလ
များအကြောင်း ပြန်တွေးနေမိ၏၊ အလုပ်တွေရှာလိုက်၊
မျှော်လင့်တကြီးဖြင့် အားတက်သရော လုပ်လိုက်၊ အချိန်
တန်တော့ ထိုးစံအတိုင်း အလုပ်ထွက်ခြင်းဖြင့် ဇာတ်
လမ်းသိမ်း။

‘တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ နောက်တစ်ခါ အချိန်ယူဖို့၊ အလုပ်
တစ်ခု ထပ်ရဖို့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ စောင့်ရဦးမလဲ၊
အက်ဒီဟာ အသက် သုံးဆယ်ကျော်နေပြီ ရှည်၊ သူ့
သက်တမ်းရှိတဲ့ ယေခကျီး၊ အများစုဟာ အခြေတကျ
ဖြစ်နေကြပြီ၊ အသက်ခွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်တစ်ခု
တော့ ရှိနေကြပြီ၊ ဘဝလောကမှာ တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ်
တက်နေကြပြီ၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ပုံဖော်နေကြပြီလေ’

‘ဆိုကြပါစို့...’

‘ရေခဲပေါ့’

‘သူက ကလေး အရမ်းချစ်တတ်တယ် ဘက်ဗာလီ၊
သူဟာ ဖိလစ်နဲ့ ဆက်ဆံရာမှစ၍ အရမ်းဆန်ပဲချောတာ’

စွဲ၊ ဒါကို နင်သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကလေးတွေက သူ့ကို တော်တော်ခင်ကြပုံရတယ်၊ တကယ်လို့များ သူ့မိသားစုနဲ့သူ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းဆိုရင်....'

'သူ ငါ တစ်ကိုယ်တည်းကိုတောင် ထွေကပ်ပုံနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ရှယ်၊ မိသားစု တစ်စုလုံးကို သူ ဘယ်လို လုပ်ပြီး ထောက်ပံ့နိုင်မလဲ၊ ငါ ဟာ ငွေကို ငန်းငန်းတက် လိုချင်နေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဘုရား သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒါတို့ဟာ ခုထိ ငါ့အိမ်က ဆင်းလာပြီး နေခဲ့တဲ့ အခန်းကလေးမှာပဲ နေရတုန်း၊ အဲဒီ ဖင်မလှည့်ထား၊ ခေါင်းမလှည့်သွား အခန်းလေးထဲမှာ ဘယ်နေရာ သွားပြီး ပုခက်ထားမလဲ မြင်ယောင်ကြည့်စမ်း၊ နေခက်ပြီး ငါကလဲ ဆလုပ်မရှိတော့ဘူးလေ'

'အိမ်ခန်းငှားခက ငွေရမှပဲ၊ အစားအဆေးကတယ် ဝယ်ရမှပဲ၊ ကိုယ့် အိမ်ဦးနတ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က 'တခြား ဆလုပ်တစ်ခုခု' ကို တစ်ရှာတည်း ရှာနေရုံနဲ့ အဲဒီ အသုံးခရိတ်တွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှာကြမလဲ' ဘက်ဗာလီ နင်ပြေးပုံကြီးက သိပ်ပြီ'

'မာတန်လွန်းတယ်ခွင့်လွတ်နားလည်မှု မရှိဘူးလား၊ ငါ ဒီလိုဖြစ်ချင်ပါဘူး ရှယ်၊ ငါ အက်ဒီကို ချစ်တယ်၊ ယုတ်စွအဆုံး ချစ်တယ်လို့ ထင်တယ်ကွယ်၊ ငါက ဒါတို့ အိမ်ထောင်ရေးကို အဆင်ပြေစေချင်တယ်၊ အောင်မြင် စေချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို အေခပ်မြင်ဖို့ဆိုတာ ငါတစ်ဖေကတည်း မလုပ်နိုင်ဘူးလေ'

'နင် ကူးရှင်းဖို့အထိ စဉ်းစားနေတာမဟာ မဟုတ်ပါဘူးနော်'

'မဉ်းစားဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေပါတယ်၊ ဒီအကျပ်အတည်းထဲက လွတ်မြောက်အောင် အယ်လို လုပ်ရမလဲလို့ ကြိုးစားပြီး ဆွက်ပေါက် ရှာနေတယ်၊ မတွေ့သေးတာ ခက်တယ်၊ အထူးသဖြင့် လူ ဘဝမှာ တခြားခွဲဖို့ထိုင်နည်းတွေ အများကြီး ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ မြင်တွေ့သိနေတော့ ဆွက်ပေါက်က လွယ်လွယ်နဲ့ ရှာလို့ မရဘူးလေ'

ရှယ်က ဘက်ဗာလီနှင့် ငယ်သူငယ်ချင်း၊ သိက္ခမ်းခင်မစိန်တစ် ကြားလွန်းမက ကြာနေပြီ၊ ဆည်းတော့ ဘက်ဗာလီ ပြေးနေသည့် ကေးအဓိပ္ပာယ်ကို မဖမ်းမိစရာ အကြောင်းမရှိ'

'အဓိပ္ပာယ်က နင် နေခက်တစ်ယောက် တွေ့နေပြီလား'

'ဟင်အင်း၊ တိတိကျကျ မဟုတ်ပါဘူး၊ ယုတ်စွအဆုံး လေးလေးဆယ် မတွေ့သေးပါဘူး'

ဘက်ဗာလီ လက်မတ်နစ်ကို ကြည့်သည်၊ အက်ဒီနှင့် ချိန်းထေးချိန်လက် နားရိတ်ခလေးက နေနေသေးသည်၊ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ပြီး ရှယ် ထိုက်သည် လက်ဖေးရည်ကို သောက်ပြီး ရှယ်ကို အာသာအေးကြောင်း ပြောပြရလျှင် ကောင်းမလား၊ အဲ... တာတွေကို ဘယ်အတိုင်း အစားထိ ပြောပြမလဲ ဆိုတာမို့ ရှိသည်'

ခန့်ချော့သော၊ ဩဇာတိက္ကမကြီးသော လူတစ်ယောက် ဆိုတာရယ်၊ စိတ်ကူးယဉ် ကြည့်နှုတ်ရာ ညစာစားပွဲတွေရယ်၊ ရေမွှေးတစ်ပုလင်းရယ်.....၊ ဘက်ဗာလီတစ်ကိုယ်တည်း ကြိတ်ပြုံးမိ၏၊ မိမိနှင့် အေးသော အတူတူ ကြည့်ခဲ့ကြသည့် တော်တော် ပေါက်တတ်ကရနိုင်သည့် ပါရီမုပြပွဲ အကြောင်း ပြောပြလျှင် ရယ် ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မလဲ မသိ၊ စည်းကမ်းမအံ့ဩ တုန်လှုပ်သွားလိမ့်မည်၊ ကျော့ကတော့ သူ့မိန်းမအား သည့်လုံပြပွဲမျိုးကို ခေါ်သွားလိမ့်မည် ဖဟုတ်၊ သူ့တို့ အိမ်ထောင်သက် နှစ်တစ်ရာ နိုင်မြဲနေသည့်တိုင် ခေါ်သွားမည် မထင်၊

အဲဒါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ခြားနားချက်မဟုတ်ဘက်ဗာလီ စဉ်းစားသည်၊ ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထသည်၊ မိမိသည် ရုသီလို ငယ်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကိုပင် မိမိ၏ အတွင်းရေးမှူးကို တိုးတိုးဖိတ်တိတ် ဖွင့်ဟ ပြောမပြနိုင်ပါ၊

‘ဟင်.... နင်က သွေးတော့မလို့လား’

ရုသီက ဘက်ဗာလီ၏ မျှဝေခံစားပြီး တတ်နိုင်လျှင် ကူညီဖမ်းမချင်စိတ် ရှိကြောင်း သိသာနေ၏၊ ကျော့ကွယ်လွန်ပြီးနောက်ပိုင်း သူ့မှ စကားပြောဖော်ဆိုလို လူကြီးသူကြီးထဲက မရှိ၊ အက်စ်နှင့် အပြင်ထွက် ပြီး ညစာ စားခဲ့သည့် တစ်ရက်မရှိပါဘူး၊ ကျော့ကွယ်လွန်သွားစဉ်က ရှိတစေ၊ သို့ပေမယ့် သူ့တို့က ကလေးတွေလေး နေ့ခက် ပြီး သူက ဘက်ဗာလီကိုတော့ ခင်သည်၊ သံဃာတော်

ရှိသည်၊ ဘက်ဗာလီ၏ ဘဝ အသိုင်းအဝန်းတွင် ပီပီ ဝင်ရောက်ခွင့် မရသည့် နေရာဒေသများ ရှိနေသည်ဆိုတာ မျိုး အဖြစ်မခံချင်၊

‘စိတ်မရှိခဲ့နော် ရယ်၊ ငါ တစ်ချိန်ချိန်ကျမှ အေးအေး အေးအေး လာခဲ့ပါဦးမယ်၊ ခုတော့ အက်စ်နဲ့ တွေ့ဖို့ သူ့ အမေအိမ်မှ ချိန်ထားလို့၊ အဲဒီအိမ်ကလဲ မြို့ကို ထေခင် တန်းကြီး ဖြတ်သွားရမှလေ၊ နင်လဲ သိသားနဲ့၊ ငါက သိပ် သွေးချင်လို့မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ ငါ ထင်နေတာက အက်စ်ဟာ သူ့ အလုပ်ထွက်ခဲ့တဲ့အကြောင်း သူ့ အမေကို ကိုယ်တိုင် ပြောမပြချင်တာနဲ့ ငါ့ကို ကြားလူအဖြစ် ခေါ်တာနဲ့ တူပါတယ်ဟယ်’

အံ့ဩစရာ ကောင်းသည့်မှ အက်ဗာလီထွန်းလို့ နေသော တွေ့ဆုံပွဲမှ သူထင်စားသလို မဟုတ်၊ သူပါရီမု ပြန်လွှာပြီး နောက်ပိုင်း စိတ်ဆက်ဆံစရာ အစေခင်း ဆုံး တွေ့ဆုံပွဲလေး ဖြစ်နေသည်၊

သူ့ရောက်သွားတာ ဂျိန်းစောအက်ဒါပါ ပြုံးရှင် ရယ်ဖျ ပြစ်နေကြသည်။ သူ ယောစတုမကြီး ကတော့ ထိန်းသိန်းသိမ်းသိမ်း ရိုလှသည်ကို အက်ဗာလီ ဆတ်တား မိ၏။

ကိုယ် အလုပ်တစ်ခုပြုကွ'

နှုတ်ဆတ်စကားများ ဆိုပြီးသည်နှင့် အက်ဒါက ဝမ်း သားအားရ သတင်းပါးသည်။

'က... အက်ဒါ ရယ်၊ ခရီး ရောက်မ ဆိတ်ကြီးတယ် နောက်ပြီး မင်းဟာက သေချာသေးတဖလဲ မဟုတ်ဘူး ဝေဟုတ်လား'

ဂျိန်းသတ်ဒပးသည်။

'အရှင်က ရခဲပွားတဲ့ အလုပ်တွေ ထက်စောင့် သေချာ ပါသေးတယ် မေမေရ'

ဆို နေ့ခက် အက်ဒါက ဘက်ဗာလီအား အကျိုး အကြောင်းအစုံအလင်ကို ခပ်သွက်သွက် ပြောပြသည်။ လေတပ်ထဲက သူနှင့် ခင်မင် ရင်းနှီးခဲ့သည့် မိတ်ဆွေ ဟောင်း တစ်ဦးနှင့် အဆက်အသွယ် ရခဲ့ကြောင်း၊ ထိုမိတ် ဆွေသည် ယခုအခါ စိန်လူစီတွင် နေထိုင်ကြောင်း၊ ထို လူတွင် အလားအလာကောင်းသည့် လေကြောင်း ကုန် စည် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး လုပ်ငန်းတစ်ခု ရှိကြောင်း အက်ဒါက တယ်လီဖုန်း ဆက်သွယ်ဖြင့် ဆိုလူ ဝမ်းသာနေ ကြောင်း၊ သူ လုပ်ငန်းကို တိုးချဲ့နေသဖြင့် နယူးဗေဟက် တွင် ရုံးခွဲဖွင့်ဖို့ စီစဉ်နေကြောင်း၊ အဆိုပါရုံးခွဲကို ကြီး

ကြံဖို့ လူတစ်သောက် ရှာနေကြောင်း၊ သို့သော် တေး သား၊ လူရုံးဖြစ်သည့် ထိုလူက နယူးဗေဟက်မြို့သား လူ လည်တွေကို မြေသဖြင့် လူခန့်ဖို့ ကြန့်ကြဲနေကြောင်း၊ အက်ဒါကတော့ နှစ်ရင်းနီ ပြီးဖြစ်သဖြင့် ယုံကြည်ကြောင်း သူ ယုံကြည်မှုကို ပြသည့် အနေဖြင့် နက်ဖြန်မနက်တွင် စိန်လူစီသို့ လေယာဉ်ဖြင့် ခေါ်သွားပြီး ညှိနှိုင်းဆွေးနွေး ကြဖို့ စီစဉ်ထားကြောင်း။

'ဒီအလုပ်ကိုတော့ မင်း ကြိုက်မှာပါ ဘက်ဗာလီ၊ ဒီအလုပ်ကိုရရင် အားခံကုမ္ပဏီမှာ ကိုယ်ရာထူး ထိုးလို့ ရမယ့်လဲအထက်တောင် လခပိုများဦးမှာကွ'

'တော်ခမ်းပါ အက်ဒါရယ်၊ မင်းပြောနေပုံက ဘက် ဗာလီက လောဘလော တိုက်နေတဲ့ သူ ကျေနပ်တဲ့'

အက်ဒါကတော့ ပေးကမ်းချက် ချနေခိုက် မှင်ထက်မိနေ သော အက်ဗာလီချက်နဲ့ကို ဂျိန်းက တွေ မြင်နေရသည်။ သည်ကလေးမ ခုလိုရုတ်ဘက်ကြီး ဖြစ်ပေါ် ပြောင်း လဲမှုတွေကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အဆင်သင့် မဖြစ်သေးပါ။ နှလုံးမ ခြောက်... သနားစရာ သမီးနားရယ်ဟု ဂျိန်းတွေးမိ၏။ အက်ဒါက ဘာသာတစ်ယောက်တည်း ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ချဆွေးနွေးမပြီးဘဲ ဘက်ဗာလီ ဖော်ဆောင်နိုင်သေး၊ ချွေးမ ရေးကို ရင်ထဲမှ စာနာ သနားလိုက်မိ၏။ ဘက်ဗာလီ စိတ်ထဲမှာ ရှိနေမည့်မေးခွန်း များကိုလည်း သိနေသည်။

နောက်ထပ် နှစ်ရက်လောက် သုံးယောက်သား ထည့် သတင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြောကြားဆိုကြ ဆွေးနွေးကြ

သည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ ဘက်ဗာလီက အခြားသူနှစ်ယောက်
လေးစက် မပျော်နိုင်။

ဂျိန်း ဇန့်မှန်း တွတ်ဆထားသည်အတိုင်း သူသည်
အက်ဒ်ဗို သားအမိနှင့် ပျော်နိုင် အောင် အား ထုတ်
နေ၏။ အားတက်သရော ဖြစ်နိုင်အောင် အားထုတ်နေ၏။
သို့သော် ခေါင်းထဲတွင်မူ အနေအထားသစ်ကို ဝေဖန်
ဆန်းစစ်နေမိ၏။

သည်လုပ်ငန်း အစ်ကတော့ အက်ဒ်ဗိုထစ်သက်လုံး မျှော်
မှန်းတောင့်တ လှခဲ့သည့် အလုပ်မျိုး။ သူတို့အိမ်ထောင်
သစ်အတွင်း အလုပ်သစ်ရလို့ အက်ဒ် သည်လောက်ပျော်
ရွှင် တက်ကြွနေတာမျိုး တစ်ခါမျှ မတွေ့ မမြင်ဖူးခဲ့။

ဘက်ဗာလီ ပြန်စဉ်းစားကြည့်၏။ အက်ဒ်သည် သူ့
အသက်သခင်လို့ ခေါ်နိုင်လောက်သူ၏ အမည်ကို မိမိ
အားပြောလိုက်သလား။ စကားတွေ ဆက် ပြော ရင်း
တဖြည်းဖြည်း သတိထားမိလာသည်။ ထိုလူ၏ အမည်ကို
မိမိအား ပြောမပြောသေး။ ဂျိန်းကတော့ ထိုလူကိုသိနေပုံ
ရသည်။

မိမိတို့ အိမ်ထောင်သက်အတွင်း မိမိအား အက်ဒ်ပြော
မပြောသည့် ဆည်လိုက်စွမ်းတွေ ဘယ်လောက်များများ
ရှိနေသလဲ။

နောက်ဆုံး ဂျိန်းအိမ်မှ ပြန်လာ ကြတော့ အက်ဒ်
တစ်ယောက် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် မပြန်နိုင်။ သူအိပ်
ပျော်နေသည်။ ထည့်တော့ သူတို့ ရည်းစားဘဝထဲ မကြာ

မကြာသွားခဲ့ကြသည့် အီတလျံ စားသောက်ဆိုင်လေး
သို့ သွားကြရအောင်ဟု အဆိုပြုသည်။ ဘက်ဗာလီက
မိမိ၏ ခင်ပွန်းသည်နှင့် အတူ အတွဲညီညီ ဝမ်းသာအယ်လဲ
ဖြစ်ဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ သို့ဖြင့် နှစ်ယောက်အတူ
အီတလျံ စားသောက်ဆိုင်တွင် ညစာ စားကြသည်။
အက်ဒ် ဇွတ်တိုက်တွန်းဆဖြင့် ဝိုင်တစ်ပုသင်း ကုန်အောင်
လည်း ဖြိုပစ်လိုက်ကြသည်။

အခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အက်ဒ်တစ်ယောက်
တည်း ဆိုဖာပေါ်မှာ အိပ်ရေး၊ မအိပ်ရေး ပြုသနာ
မရှိတော့နက်ဖြန် နံနက် စိန့်လူဝီသို့ အက်ဒ် ခရီးထွက်
ဖို့ နှစ်ယောက်အတူ အထုပ်အပိုး ပြစ်ကြသည်။ အထုပ်
အပိုးပြင်ပြီးတော့ တစ်မေး အိပ်ကြဖို့ အက်ဒ်က ပြော
သည်။ ဘက်ဗာလီ မဆိုင်းမတွင် သာသောတူလိုက်၏။

သောက်သုံးထားသည့် ယမဆာ အရှိန်က ခေါင်းထဲ
ထွင် ခိုတွယ်နေသည့် မေးခွန်းများကို ရပ်တန့်စေပါလိမ့်
မည်။ နောက်ပြီး နွေးထွေးသော မေးခွင် ရင်ခွင်မှာ ပျော်
ရွှင်စွာ ခိုဝင်မေးစက်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ မျှော်လင့်ထောင့်တ
ထားဆည်အတိုင်း လပေါင်းများစွာ အတွင်း မေးခွင်
ရင်ခွင်မှာ မေးစက်ရတာ ကြည့်နူးမူအပြည့်ရမိ၏။

ဘူးပဲဖြစ်ဖြစ် အနာဂတ်အရေးတွေကို တွေးပူမနေ
တော့ပါဘူးလေ။ အနာဂတ်ဘဝ အဆင်ပြေရေးအတွက်
တစ်နည်းတစ်ဖုံ လက်တွေ့ပြေရှင်းကြတာပေါ့။

* * *

www.burmeseclassic.com

နေ့စက်နေကျအတိုင်း ဘက်ဗာလီက ဝမ်းသာစရာ
 စာတင်ကို ဆီလီပီယာအား ပြောပြသည်။ အတွေ့အကြုံ
 ရင့်နိုးပြီဖြစ်သည့် အမျိုးသမီးကြီးက ဘက်ဗာလီ၏ မျက်
 နှာကို တစ်ဖျက်ကြည့်ပြီးသည့်နှင့် ရင်ထဲမှာ ဘုရားတစ်
 ဘက်ဗာလီ လိုလားတာ သည် အနေအထားမျိုးဆို
 လျှင် ကောင်းပါသည်။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ သူတို့ အိမ်ထောင်
 သက်တမ်းစွမ်းလျှောက်အတွင်း ခုလို စိတ်ထုပ်ရှားမှုမျိုး
 တွေကို ဘယ်လောက်ဆက်ပြီး ခံနိုင်သည်ရှိပါ့မလဲ။ အက်ဖ်
 စာညှိ နှစ်ချက် သို့မဟုတ် သုံးချက်လောက် ခရီးထွက်ရမည်
 ဖြစ်ကြောင်း ဘက်ဗာလီ ရှင်းပြနေခိုက်မှာပင် ဆီလီပီ
 ယာ စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းသံ ဖြည့်
 လာသည်။

‘မစ္စက်ရှသက်ဇင်ဂျာပါ’

ဆီလီပီယာ ပြော၏။ တယ်လီဖုန်းကို ခဏမျှ နှား
 ထောင်ပြီး ဘက်ဗာလီအား လှမ်းပေး၏။

‘မင်းအတွက်’

ဘက်ဗာလီ ကြောင်ပြုံးကြည့်နေ၏။ ကိုယ်ရေးကိုယ်
 တာကို စွဲများပြောရန် ဝယ်လီဘီသို့ အလုပ်ချိန်အတွင်း
 တယ်လီဖုန်းမဆက်ကြဖို့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများ
 ကိုကော မိသားစုတို့ပါ တိတိလင်းလင်း ပြောပြထားပြီး
 သေး။ ယခု ဘယ်သူများ ဆက်ပါလိမ့်။ စကားပြောခွက်
 ကို လှမ်းယူခိုက် ဆီလီပီယာက သေသံမျှဖြင့် လှမ်းပြော
 သည့်။

‘အာသာပါဝါ’

အာသာ၊ သည်လိုနေ့မျိုးတွင် မိမိထံ တယ်လီဖုန်း
 မဆက်မစချင်ဆုံးသူမှာ အာသာပါဝါ တစ်ယောက်ပဲရှိ
 စေသည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရလျှင် သည်နေ့အဖို့ မိမိ
 စိတ်ထဲတွင် ဝတ္တရားကျေပွန်အသား မယားကောင်းထစ်
 ယောက်လို ခံစားနေရသည်လေ။

ဆီလီပီယာက မိမိအား အကဲခတ်ကြည့်နေမည်ကို
 သိသည်။ နောက်ပြီး မိမိ ပြောဆရာ စကားလုံးတိုင်းကို
 ကြားနေမည်ဆိုတာ သိသည်။ သို့ဖြင့် ဘက်ဗာလီ ချိုသာ
 သည်ကျေးဇူးတင် နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

‘အာသာ၊ ခုလို တယ်လီဖုန်းဆက်တဲ့အတွက် ဝမ်းသာ
 ပါတယ်ရှင်၊ နောက်ပြီး ရှေ့မှူးပုလင်းလှလှလေးအတွက်
 လဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

‘မင်း အဲဒီစကားတွေပြောရလို့ ကုန်မယ့်အင်စားကို
 ချွေတင်ပြီး ဒီနေ့နယ် ကိုယ်နဲ့ နေ့လယ်စာလှစားပါ
 လား။ တစ်နဲ့ရီဆို အဆင်ပြေလား’

အထက်တန်းကျပြီး ငွေတူန်ကြေးကျ များလှသည့်
 ပြင်သစ် စားသောက်ဆိုင်တွေထဲမှ ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ အမည်
 ကို ပြေးသည်။ သည်ဆိုင်တား ဖက်ရှင်လေးက မယုတ်
 လိုလို သည်ဆိုင်သို့ မရောက်ပူးလျှင် ခေတ်မီ ဟု ယူဆ
 ထားသည့် ဆိုင်းသည်ဆိုင်သို့ တစ်နိုင်သလောက် ဝင်နိုင်
 ထွက်နိုင်အောင် ဂရုအစိုက်ခံရသည့် ဆိုင်း။

သည့်ဆိုင်သို့ ဘက်ဗလီ တစ်ကြိမ်မျှမရောက်ဖူးသေး။
နောင်တစ်ချိန်တွင် မိမိ လုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားသည့် အစီအစဉ်
တွေထဲတွင် သည့်ဆိုင်သို့ သွားဖို့ကိစ္စလည်း တစ်ခု အပါ
အဝင်။ သို့ပေမယ့် သည့်ဆိုင်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မိမိ၏
ပွဲဦးထွက် မျက်နှာပြပွဲ ကို အာသာလို လူဆီမျှာပြီ။
အရေပါ အရာခရာကဲ့သို့ တစ်ဦးနှင့် သွားရဖို့ မျှော်လင့်
မထားခဲ့။

ကျွန်... ကျွန်မ မဖြစ်ဘူးထင်တယ် အာသာ။ ဒီမှာ
ကုန်တိုက်မှာ ရှင်းစရာအလုပ်တွေ တစ်ပုံကြီးဖြစ်နေတယ်။
ကျွန်မတို့ ခရီးထွက်နေတဲ့ ရက်တွေက တော်တော် များ
တယ်လေ။ ကျွန်မ ကုန်တိုက်မှာပဲ စားဖို့ စီစဉ်ထားပါ
တယ်။

ဆီလီဗီယာက 'ဘယ်ဆိုင်မှာလဲ' ဟု နှုတ်ခမ်းလှုပ်ပြီး
အသံတိတ် မေးသည်။ ဘက်ဗလီက နှစ်မည်ကြီးလူသည့်
ဆိုင်နှစ်ခုမည်ကို လေသံမျှဖြင့် ပြန်ဖြေ၏။ သည်တော့
ဆီလီဗီယာက 'သွား' ဟု ချက်ချင်း ပြောသည်။

'ဒါပေမယ့်လေ၊ ကျွန်မ ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ ထွက်နိုင်
မှာပါ။'

'ကေစင်းတယ်၊ မင်း အကြောင်းပြောစရာတွေအများ
ကြီး ရှိတယ်။ ဓင်းကို ပြောစရာတွေ တစ်ပုံကြီးပဲ။ နောက်
ပြီး အံ့အားသင့်စရာလေးတစ်ခုလဲ ရှိတယ်။ မင်း မနက်မိုး
လင်းထိ အတွေးနက်နေရမယ့် ကိစ္စလေးတစ်ခုပေါ့။'

သူ့ အသံ မြူးကြွနေ၏။ ရွင်နေ၏။ ပါရီမှာ ဒီနေ့စဉ်
တုန်းကအတိုင်းသူ့ ကိုယ်သူ့ ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိနေပုံပီတိ
ဖြစ်နေပုံ။ လန်ဒန်မှာ နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရသည့် ချောက်
ချား နေသော၊ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေသော လူတစ်
ယောက် မတူတဲတော့။

'မင်း ကိုယ်ဖို့လိုက်တဲ့ ရေမွှေးဆွတ်လေးလိမ့်မယ်လို့
ကိုယ် မျှော်လင့်ထားမယ် နော်'

ဘက်ဗလီ ဘာမှပြန်မဖြေနိုင်မီ တယ်လီဖုန်း ချသွား
သည်။

'ဒီတော့ အက်ဒီ ဒီမြို့က ထွက်သွားတဲ့ နေ့မှာပဲ အာ
သာ တယ်လီဖုန်းဆက်တယ်။ ဒီလူ လေဆိပ်တွေမှာ သူလျှို
တွေ လွှတ်ထားတာဖြစ်ရမယ်'

ဘက်ဗလီ တယ်လီဖုန်း ပြန်ချလိုက်တော့ ဆီလီဗီ
ယာ မေး၏။

'နေ့လယ်စာ စားရုံသက်သက်ပဲ' မမရယ်၊ သူ ကျွန်မ
ကို မာရီလင် အကြောင်း ပြောပြချင်လို့ဖြစ်မှာပေါ့။'

'မမ အမြင်မှားတော့ ဒီလူက အမှတ်တရရမ်းဟောင်း
ပေါ်မှာ ပြန်လျှောက် နေတတ်တဲ့ လူစားမျိုးမဟုတ်
ဘူး။ အာရုံဖြစ်ဖြစ်လေ။ စိတ်ချမ်းသာလက်ချမ်းသာ သွား။
မင်း အလုပ်တွေ ပေါ်လစာရင် မမ ရှင်းထားလို့လဲမယ်'

ဆီလီဗီယာ စောစောစောအတိုင်း ခပ်မြူးမြူး ပြော၏။
'ဆီလီဗီယာ၊ မမကတော့ သြချလေ့နက်ပါရဲ့ မမရယ်'

သို့သော် ဘက်စားလိ မျက်နှာစင်တိုင် ထင်ဟပ်
နေသည်မှာ အပြုံးရိပ် တစ်ရိပ်၊ ပါရီမှာတုန်းက ဆီလီ
ဗီယာ တစ်ခါမှ မြေခိုခဲ့ရသည့် အပြုံးမျိုး။

မွန်းလွဲတစ်နာရီထိုးအညှိနှင့် နယူးဇယားက ဖက်ရှင်
လောကမှ ဝွေးကြား ပြေလည်သူများနှင့် ရည်မှန်းချက်
မြင့်မားသူများသည် သူတို့ ဘာပဲလုပ်နေစေ၊ လုပ်နေသမျှ
အလုပ်ကိုရုပ်ပြီး အာသာ ရွေးချယ်စားစားစွာ
သောက်ဆိုင်သို့ လာရောက် စုဝေးကြသည်သာ ဖြစ်၏။
ခြေခင်း လက်ဆေးရုံသော ပန်းရောင် ကတ္တီပါခင်း
စားပွဲကုလားထိုင်များတွင် အဖိုးတန် အဝတ်အစားများ
ကို သပ်ရပ် သားနားစွာ ဝတ်ဆင်ထားဆည့် မိန်းမ၊
ယောကျ်ားများဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေလေ့ရှိ၏။ အခန်းထဲ
တွင် လှက်ဆတ်ဆော့ ပန်းရနံ့ များ၊ နိုင်ငံခြားပြစ်
စီးဆက်ရန် များနှင့် အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် ရေမွှေးနံ့များ
ရောထွေးထိုင်ဆင်းနေတတ်သည်။ ပြီးတော့ အမျိုးပေါင်း
ဝါးဆယ်ရှိသော စကားပြောသံများဖြင့် ဆူညံနေမြဲ။

သူတို့ ပြောလေ့ရှိသည့် စကားများမှာ ဖက်ရှင်လောက
မှာ ဘာတွေ ခေတ်စားနေသည်၊ ဘာတွေ ခေတ်စားလိမ့်
မည် ဆိုသည့် အကြောင်းများသာ။

သူတို့က သူတို့နှင့် ဖက်ရှင်လောက၏ ထိပ်ထန်းပုဂ္ဂိုလ်
များ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ရင်းနှီးသည့်ဖြစ်စေ၊ မရင်းနှီး
လည်ဖြစ်စေ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ၏အမည်များကို ကြုံလျှင်ကြုံ
သလို ထည့်ပြောတတ်ကြသည်သာ ဖြစ်၏။

စားပွဲထိုးချုပ်က ဘက်စားလိအား လူတွေ ပြည့်ကျပ်
နေသည် စားပွဲများကြားမှ ကွေ့ပတ် ခေါ်သွားသည့်
အာသာထိုင်နေသည့် အခန်းထဲနှင့်ရှိ စားပွဲဆီသို့ လိုက်
ပို့ပေးသည်။ အဆိုပါ ထောင်စားပွဲတွင် နေရာရခြင်းမှာ
အာသာပါဝါ၏ အရှိန်အင်္ဂါနှင့် ဂုဏ်ဒြပ်ကို ဖော်ပြ
လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ အခန်းထဲတွင် နေရာအများ ရှိသည့်
အနက် မိမိစားပွဲတွင် ပြောသည့် စကားသံကို အခြား
စားပွဲမှ မကြားရသည့်နေရာ အနည်းငယ်သာရှိ၏။ (ထိုသို့
အခြားစားပွဲမှ ကြားသွားပြီး နောက်နေ့ သတင်းစာများ
၏ 'တီးတိုးထုတ်' ကဏ္ဍတွင် မိမိတို့ အကြောင်းများ
ပါလာလေ့ရှိသည်။) ယခု အာသာ ရထားသည် နေရာ
မှာ အဆိုပါ အနည်းငယ်မျှသော 'လွတ်လပ်ခွင့်ရသည်'
နေရာတွေထဲမှ တစ်နေရာ ဖြစ်၏။

ဘက်စားလိ လျှောက်လောသည့်ကိစ္စတွေတော့ ဘာစား
မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကြိုဆိုသည်။ လက်တစ်ဖက် ကမ်းစား
သည်။ သည်အခန်းထဲရှိ လူစားလုံးလိုလို သူ့တို့ သိနေ

ကြံကြောင်း၊ သူ၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းများကို ကြားဖူး
 နေကြကြောင်း၊ ယခု ဘယ်သူမှန်း မသိရသေးသည့် မျက်
 နှာစိမ်း မိန်းမငယ်တစ်ယောက် သူ့ဆီလာသည့်ကို တွေ့
 လျှင် စိတ်ရှုပ်စား စပ်စုကြလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း အာသာ
 ဇာတ်ရင်းကောင်း သိထားသည်။ သည်အခန်းထဲရှိ အခြား
 ဘယ်မိန်းမ မဆို သူနှင့်တွေ့မည်ဆိုလျှင် သူက ခါးကိုင်း
 ပြီး ထိုမိန်းမ၏ ပါးနှစ်ဖက်ကို နမ်းရှုပ် နှုတ်ဆက်မည်
 သာ။ သို့သော် သူက ဘက်ဗာလီ ကိုတွေ့ သည်လို မနှုတ်
 ဆက်။

သူတို့ နေရာသကျ ပြန်ထိုင်မိပြီး အား အာသာဇာတ်
 များ မှာပြီးချိန်လောက်ဆိုလျှင် အခြားစားပွဲမှ လူများ
 ၏ အာရုံသည် နေဇာတ်ထပ် ရောက်လာမည့် လူသစ်များ
 ဆီသို့ ရွှေ့ပြောင်း သွားတော့မည် ဖြစ်ကြောင်းလည်း
 သိနေသည်။ သူက ဘက်ဗာလီနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခွင့်
 ရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ပြသချင်
 သည်။ ပြောဆိုချင်သည်။ သို့သော် သူက ဘေးလူများ
 အာရုံ လျှော့ပါးချိန်ထိ အောင်အည်းနေလိုက်၏။

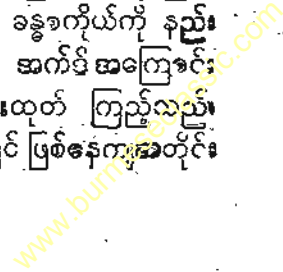
သည်အမျိုးသမီး စားသောက်ခန်းကိုဖြတ်ပြီး မိမိ
 စားပွဲသို့ လာကလည်းက အာသာ ဇာတ်ကြည့်နေသည်။
 တတယ်တမ်း ဆိုရလျှင် သည်အမျိုးသမီးသည် အချော
 အလှကြီးထဲမှမဟုတ်။ သို့ပေမယ့် သူ့မှာ တစ်စုံတစ်ခု
 တော့ရှိသည်။ သည်တစ်စုံတစ်ခုက ရုပ်ရည်နှင့် မဆီစီး
 ငယ်နုခြင်းနှင့်လည်း မပတ်သက်။ သူ့ကြည့်ရတာ ကျက်

စာရေရှိသည်။ စိတ်ဓာတ် ခိုင်မာပြတ်စားပုံရသည်။ သူ
 ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံနှင့် သွားလာ လှုပ်ရှားပုံအတိုင်း သူ့
 အတွေးများတလည်း ရှင်းသည်။ တိကျသည်။

အကယ်၍ ပါရီတွင် သည်အမျိုးသမီးနှင့် မိမိဖြစ်ပျက်
 ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်မှာ ကြုံတုန်းကြုံ ကံတုန်း စိတ်ကစား
 တစ်ခု နယူးယောက်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် ခပ်လွယ်လွယ်နှင့်
 ဧဝံပစ်လိုက်လို့ ရမှပင် ဟု အတွေးဝင်ခဲ့သည်ဆိုလျှင် အဆို
 ပါအတွေးသည် အမျိုးသမီး မိမိစားပွဲသို့လျှောက်လာနေ
 စသည့် အချိန်အတွင်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်၏။ ဝါ
 သူ့ကိုလိုချင်တယ်ဟု အာသာ တွေးမိ၏။ ဝါ သူ့ကို
 ရအောင်ယူမယ်။

ပထမပိုင်း မိနစ် အနည်းငယ်မှာ အစားအသောက်
 မှာခြင်း၊ အလှပ သဏ္ဍာပ စကားပြောခြင်းဖြင့် ကုန်
 လွန်သွား၏။ ထိုနေ့က စားပွဲထိုးချုပ် စားပွဲခန်းမှ ခွာ
 သွားသည်နှင့် အာသာအဘက်ဗာလီလက်ကို ဆုပ်ကိုင်
 လိုက်၏။

'ကိုယ် မင်းကို သတိရနေစေယ် ဘက်ဗာလီ'
 သူ့ အထိအတွေ့က ဘက်ဗာလီကို ကြက်သီးမွေးညင်း
 ထစေ၏။ နေ့ကပြီး ဘက်ဗာလီ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို နည်း
 မျိုးစုံဖြင့် ဖောက်ပြားစေ၏။ သူက အက်ဒ်အကြောင်း
 စဉ်းစားဖို့ အသည်းအသန် အားထုတ် ကြည့်သည်။
 သို့သော် သူနှင့်အတူအာသာရှိနေလျှင် ဖြစ်နေကျအတိုင်း
 အက်ဒ်၏ ပုံရိပ်က ဝေဝါးနေစမြဲ။

ကျွန်မလဲ ရှင်ကို သတိရတာပါပဲ အခုသား

အားတင်းပြီး မိမိလက်ကို သူ့ လက်ထဲမှ ရုတ်လိုက်၏။

နားစော့ဖြစ်နေလဲဆိုတာ ကျွန်မ ခဏခဏ စဉ်းစား မိတယ်။ ရှင် သာဖြစ်နေလဲ။ မရရီလင် ဘယ်လို နေလဲဆို တာတွေလေ။

သူ့ လုံးဝဥသျှ ပြန်ကောင်းသွားမှာပါ။ သူ့ ချစ်နေ တဲ့။ ဒါမှမဟုတ် သူ အင်မတန်ပြောတဲ့ သူ့ ရဲ့ စိတ်ကုဆရာဝန် စကားအရဆိုရင် သိပ်ပြီး စိတ်ချော့ကိချော့သွားတာ ပါတဲ့။ မျက်နှာမှာ တစ်ဆက်လုံး အမဲရွတ်ကြီးတွေ ထင်နေမှာ။ ဟိုလူက သူ့ကို မချစ်တော့မှား၊ လောက အလယ်မှာ မယားစရိတ် မရ၊ ဘာမရနဲ့ အထီးကျန် ဖြစ်နေမှားကို သိပ်ပြီး စိုးရိမ် ထိန်လန့်သွားတာပါတဲ့။ လူကလဲ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်၊ အားကိုးစရာလဲ မရှိတဲ့ ဘဝမျိုး ဖြစ်သွားမှာကို ကြောက်တလေ။ အင်း... ခုတော့ သူ့ကို ကိုယ့်ကို အဖေတစ်ယောက်လို အားကိုး နေပြန်ပြီလေ။

သူ့အပြုံးမှာ မဆိုစလေ့စက်တလေး အငါ့တူး နေသည်။

သူက ကိုယ့်ကို ကွေးရှင်းဖိုကိုစွကို ရပ်ထားဖို့တောင် စဉ်းစားခဲ့တော့ကိုး။

ခုတော့ မစဉ်းစားတော့ဘူးလား။

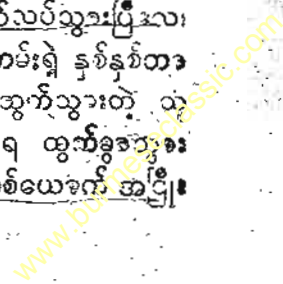
ဟင့်အင်း၊ သူ့ ဆရာဝန်က အခမရှိကမှ အတော်ဆုံး ဆိုတဲ့ အသားထိုး သမားတော်တွေဆီ အပ်ပေးထား တယ်။ သူ အရင်ကအတိုင်း ပြန်လူသမားပေါ့။ ပိုပြီးတော့ ငါ လူချင်လူလာဦးမယ်။ သာဘာက သူ ကိုယ့်ကို မလိုအပ် တော့ဘူး ဆိုတဲ့ အခိပွဲပယ်ပေါ့။

ဒါဆို လေယာဉ်ပျံနဲ့ ကမန်းကတန်း ပြန်ပြေးခဲ့ရ တာ အလကားပဲပေါ့။

အဲဒီလို ပြောလိုတော့မရဘူး တက်ပေးလီ၊ လန်ဒန် မှာတုန်းက ကိုယ်ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ သူ့ကို ကိုယ် ပြတ် မပြတ် သိရအောင် သူ့ကို ထစ်ခါလေးကိတော့ သွားတွေ့ခဲ့သင့်တယ်လို့၊ ခုလို ခပ်ခစာစော ပြန်တွေ့ ဖြစ်တော့မို့ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် ဆုံးဖြတ်လို့ ရသွား တာပေါ့။

အခုသာ ပြုံးလိုက်၏။ အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးများကို တည့်တည့် စိုက်ကြည့်၏။

ဒီတော့ ကလေးမရေ၊ ကိုယ်လူလွတ်ဖြစ်နေပြီ။ ဒါမှ မဟုတ် စာချုပ်စာတမ်းတွေကို လက်မှတ်ထိုးပြီးတာနဲ့ လူလွတ်ဖြစ်ပြီ။ နည်းပေါင်းစုံနဲ့ လွတ်လပ်သွားပြီ။ မရရီလင်ဆိုတာက ကိုယ့်ဘဝ ထက်တမ်းရှဲ့ နှစ်နှစ်တာ ကခုလကို ဝင်ရောက် စိုးမိုးခဲ့ပြီး ပြန်ထွက်သွားတဲ့ သူ တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်တော့မယ်။ ထာဝရ ထွက်ခွာသွား တာလေ။ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အငြို့ အတေး မရှိကြဘူး။

ရှင်တို့ နှစ်သက်စလုံးအတွက် ကျွန်မ ဝမ်းသာ ပါတယ်ရှင်'

သူ့ကို ဆေးရွုံမှာ တွေ့လိုက်ရဒတာ့ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးကို ဖြစ်သွားတယ်။ ကိုယ်တို့ အိမ်ထောင်သက် အတွင်းမှာ သူနဲ့ ကိုယ်ဟာ မင်းနဲ့ကိုယ် ပါရီမှာ ရှိနေ တုန်းကလို တစ်ခါမှ တရင်းတနီး မရှိခဲ့ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်သွားတယ်။ ဒါတောင် မင်းနဲ့ ကိုယ်ဟာ 'ဆင်ဆင် ခြံခြံ' နေခဲ့ကြတာနော်။ တိုတိုကျကျ ထပ် ပြောရရင် ကိုယ့်ဘက်က စိတ်မပါ လက်မပါနဲ့ ဆင်ခြင် ခဲ့ရတာပေါ့'

'ကျွန်မဘက်ကလဲ ဒီအတိုင်းပါစေနော်'

မိမိ၏ ဗွင့်ဟဝန်ခံချက်ကို တစ်ဖက်က အခွင့်တောင်း ယူပြီး နင်းလိုက်မလားမီ ဘက်မာလီက မိမိနှင့် အက်ဒ် အကြား ဖြစ်ပျက်ခဲ့စေမှုတွေကို အရင်းအတိုင်း ပြောချ ပစ်လိုက်၏။

'အဲဒီတော့ မင်း အနေအထားက ဘယ်လိုလဲ၊ ဆိုလို့ တစထ လက်ရှိ အနေအထားလေ'

'မပြောတတ်ဘူး အာသမ၊ တကယ်လို့ အက်ဒ် အဲဒီ အလုပ်ကို ရသွားရင် ကျွန်မ သူ့ကို ကျေးဇူးခိုင်း ထွက် မလားနိုင်ဘူး'

'ဘာ ဖြစ်လို့ ကျေးမခိုင်းရမှလဲ၊ သူ ဒီအလုပ် ရသွားရင် သူဟာ ဘဝထစ် ဝှို့အတွက် အလုပ် ပီနော်

တော့မှာပေါ့၊ နောက်ပြီး သူ အမှီသဟဲပြုဖို့ မင်းကို မလိုအပ်တော့ဘူးလေ'

ဘက်မာလီ တန့်ကွက်ဖို့ စဘားစ၏။ သို့သော် အာသမက တားတားဆည်း

'လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေအတွင်းမှာလဲ သူ ဒီလိုပဲ လုပ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါဟာ သူ အမြဲလုပ်နေကျပဲ မဟုတ်လား၊ သူ အမေနဲ့တုန်းကလဲ ဒီလိုပဲ၊ နောက် မင်းနဲ့ကျတော့လဲ ဒီလိုပဲလေ'

ဘက်မာလီ မျက်နှာမှာ နီရဲသွားသည်။ အာသမ ပြောတာတွေက အမှန်တရားနှင့် နီးစပ်လွန်းနေသည်။ သို့ပေမယ့် သူ ပြောတာမှန်ကြောင်း ဝန်မခံချင်။ ခုချိန် ရောက်နေသည့်တိုင် ဝန်မခံချင်။

'ကိုယ် ပြောမယ် ဘက်မာလီကိုယ်ဟာ မင်း ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာတွေကို ဝင်ပြီး စပ်စုနေတာ မဟုတ်သလို မင်း ဘဝကို စီမံခန့်ခွဲဖို့ ကြိုးစားနေတာလဲ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းမှာ စိတ်ချမ်းသာမှု ရှိမနေဘူးဆိုတာ ပါရီမှာကတည်းက သိခဲ့တယ်။ အဲဒီ စိတ်မချမ်းမသာမှု ဟာ မင်းယောကျ်ား အလုပ်ဆစ်ဆစ်ခိုရရုံနဲ့ ပျောက်သွား မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တယ်။

'သိတယ် မဟုတ်လား၊ လူ့ဘဝမှာ ကိုယ် ရခဲ့တဲ့ ဆင်ခန်းစာတွေထဲက တစ်ခုကို ပြောပြမယ်။ ကိုယ်တို့

၃၄၂ ဖြစ်ငြိမ်း

ဘဝမှ တစ်ခုခု ချုပ်ငြိမ်းသွားပြီ ပြီးဆုံးသွားပြီဆိုတဲ့ အခါမှာ အဲဒီ တစ်ခုခုနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ဖြစ်အောင် သာ အဆက်ဖြတ်ပစ်ပစ်တော့၊ ခု မင်းလဲ အက်ဒီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဲဒီလို လုပ်ရမယ့်အချိန် ရောက်နေပြီ ဘက်ဗာလီ

စားပွဲထိုးများ ရောက်သဖြင့် အစားအသောက်တွေ ချပေးနေသဖြင့် ဘက်ဗာလီ အခုချော့ခင်သွားသည်။ သူ့စကားကိုပြောနေဖို့ မလိုတော့၊ ပြောမည့်ဆိုလည်း ဘယ်လိုအပြောမျိုး ပေးရမည် မသိ။

ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ဖြတ်ပစ်ခရီး!

အာအာ ပြောလိုက်ပုံကတော့ ငှက်ပျောသီး အခွံနွှာ စားရသလို လွယ်လှသည်။ သို့ပေမယ့် အက်ဒီသည် မိမိဘဝ၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု မဟုတ်လား။ မိမိသည် အက်ဒီကို ဘဝတစ်ခုလုံးပုံပြီး ချစ်ခဲ့သည် မဟုတ်လား။ သည်လို လူတစ်ယောက်ကို မိမိက အာသာ ပြောသလို လွယ်လွယ်လေး သံယောဇဉ် ဖြတ်ပစ်လိုက်ရမလား။ မိမိကိုယ်တိုင်ကကော သံယောဇဉ် ဖြတ်ချင်စိတ် ရှိခဲ့လား။

ဘာကိုဖြင်လို့ ဘာကိုမျှော်ကိုးပြီး အဆက် ဖြတ်ပစ်ရမှာလဲ။

အာအာသည် မိမိအား အက်ဒီနှင့် အဆက်ဖြတ်ပြီး သူ့ဆီလရဖို့ အဆိုပြုနေခြင်း မဟုတ်။ ဒါကို ဘက်ဗာလီ အလိုလိုသိနေ၏။ အိမ်ထောင်သုံးဆက်၏ ခါးသီးသော

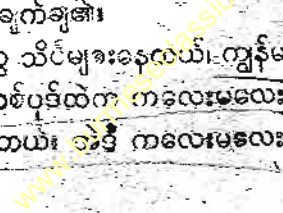
အတွေ့အကြုံများကြောင့် ငှာသည် နောက်ထပ် အိမ်ထောင်သစ် ထူထောင်ဖို့ စဉ်းစားလို့ပင် ရမည်မဟုတ် ဆိုပါစို့...။

နောင်တစ်ချိန်ချိန်တွင် သူကစဉ်းစားပြီး ထားပါဦး။ မိမိကကော သူ့ကို လင်သားထစ်ဦးအဖြစ် လက်ခံချင်ရဲ့လား။ သူ့အား လင်သားတစ်ဦးအဖြစ် လက်ခံလိုက်ခြင်းသည် မိမိ၏ ပုဂ္ဂလိက ချည်မျှင်ချက် မှန်သမျှ စွန့်လွှတ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေမည်။ အာသာက သူ့ဇနီးသည်ကို တယ်တေ့မှ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ် တစ်ခုကို လုပ်ခွင့်ပေးမည်မဟုတ်။ ဒါတော့ မိမိ ကံသေကံမ ပြောနိုင်သည်။ ထိုသို့ အလုပ်လုပ်နေလျှင် သူ၏ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် သူ၏ ယောကျ်ားပီသမှုကို စော်ကားရာ ရောက်သည်ဟု ယူဆပေလိမ့်မည်။

အာသာက ဆီလီဗီယာ ယောကျ်ားလို မဟုတ်။ နောက်ပြီး အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် အက်ဒီနှင့်လည်း တော့၊ အက်ဒီဆိုသူက မိမိ၏ စွမ်းအောင်ချက်များနှင့် အောင်မြင်မှုများကို ရိုးသားစွာ မျှဝေ ကြည့်နှုန်းနိုင်စွမ်း ရှိသူဖြစ်၏။

မင်းကြည့်ရတာ အရမ်း အတွေးနက်နေပုံပါလား။ နောက်ဆုံး အာသာ မှတ်ချက်ချ၏။

ခွဲတလေး တွေးစရာတွေ သိပ်များနေလယ်။ ကျွန်ုပ် ရဲ့ အနေအထားဟာ ကဗျာတစ်ပုဒ်ထဲက ကလေးမလေး တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေပြီထင်တယ်။ ဝဲဒီ ကလေးမလေး

၆၄၄ မြတ်ဗြိမ်း

စာ အိမ်ထဲမှစကား အိမ်ပြင်မှပေါ်တစ်ပြိုင်တည်း နေ့ချင်
လေတလေ

မင်းဆိုလိုတာက လူတစ်ယောက်ဟာ အရာရာတိုင်း
ကို မရနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လား၊ ဒါပေမယ့် လူတွေ
ဟာ စကားတစ်ခဲးလို့အင်ဆန္ဒ ပြင်းထန်မှယ်ဆိုရင် အရာ
ရာတိုင်းကို ရနိုင်ပါတယ် ဘက်ဗာလီ၊ အဲဒါကို မင်းမယ့်
ဘူးလား

နိမ့်ဟာ အိမ်ထဲမှာ
ကံ့အပတ်

ကဲ...ကိုယ်တို့ နေ့လယ်စာ လွှေလိုက်ကြရအောင်
လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းအလုပ်ခွင်ကို မပြန်မီ
အံ့အားဆင့်စရာလေးတစ်ခု ပြချင်လို့

နိဗ္ဗာန်
ရိုး

သူ့ဘဝကို ရည်ညွှန်းနေပါလိမ့်ဆိုတာ ဘက်ဗာလီ သိချင်သည်။ အာသာကလည်း မိမိကို သည်သို့ စိတ်ထဲ ရိုးမရွ ဖြစ်နေစေချင်ကြောင်း သိနေသည်။ သည်တော့ ဘက်ဗာလီ အမြင်အမြင်ကြီးစွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ မေး မနေတော့။ လျှို့ဝှက်သည့်ဖိုလုပ်ရသည်ကို သူ့ဘဝသို့ သူ့ အရသာခံ ကြည့်နူးနေပါစေ။ သူ ပြောပြဖို့ အသင့်ဖြစ်တဲ့ အခါ ပြောလိမ့်မပေါ့။

အစားအသောက်များက လျှော့ရင်းမြက်လှသည်။ သို့ သော် မိမိက တွက် အာသာ ဘာတွေ မှားကျွေးခဲ့မှန်း မမှတ်မိ။ မိမိ နံ့ခင်းတွင် လူ့ထိုင်နေတော့ စိတ်က သူ့ ဆီပဲ ရောက်နေသည်။ သူ့ ဆီမှ တရှိန်းရှိန်း ထွက်နေသည့် ကိုယ်ရှိန်ကိုယ်ဝါများသည် မိမိတို့ နှစ်ယောက်ကို ခြား နားထမ်းသည့် အကွာအဝေးကို ဖြတ်သန်းလာသည်။ မြီး ထော့ ထို အရှိန်အဝါများက မိမိကိုယ်ကို ထိခတ်ကူးဖြန် နေသည်။ နေရက်ပြီး သူ၏ ညှို့အားက ကောင်းလွန်းနေ

၃၄၆ မြတ်ငြိမ်း

သည်။ နေ့စဉ်ဆုံး စားသောက်ပြီးကြတော့ အာသနက
ခပ်သွက်သွက် ငွေချေပြီး ဘက်ဗားလီကို စားသောက်ဆိုင်
ထဲမှ ခေါ်ထုတ်ခဲ့၏။ သူ့အား နှုတ်ဆက်ဖို့ ကြိုးစားကြ
သည့် ယောကျ်ားတွေ၊ မိန်းမတွေကို ခေါင်းဆတ်ပြုရုံမျှ
အသိအမှတ်ပြုသည်။

အပြင်တက်တွင် ရောမ ဇီဝိခံကားကြီးတစ်စီး စေခင်
နေသည်။ ယခုခင်မောင်သူက သူတို့ကို တွေ့သည့်နှင့်
ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး သူတို့အတွက် နေခက်ခန်းတခါ
ကို ဖွင့်ပေးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ကားထဲဝင်နေခိုက်
အခါက...

'သူ့ကို မင်း လိပ်စာ ပြောပြမှဖြစ်မယ်၊ ကိုယ်မှ မသိ
ဘူး'

'ရှင်...၊ ကျွန်မ လိပ်စာ... တုတ်လှမ်း'
အခါက ပြုံးလိုက်ပြန်၏။

'ဘာမှ ဖွယ်မရာမဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ကိုယ် အာမခံ
ပါတယ်၊ ကိုယ် ပေးမယ့် အံ့အားသင့်စရာလေးက သယ်ရ
ပြုရခက်လို့ပါ။ မင်းလဲ အလုပ်က အပြန်မှ ဘတ်(စ်)
ကားနဲ့ သယ်ချင်မှ ဖောက်ဘူးလေ'

ဘက်ဗားလီ ပိုပြီး ဦးနှောက်စားသွေးသည်။ ယခု
မောင်အေး မိမိ လိပ်စာ ပြောပြပြီး ကား ကူရှင်ကို မှီ
ထိုင်လိုက်၏။ ကားထဲတွင် အထုပ်အပိုးဆိုလို့ အရိပ်
အယောစင်ပင် မတွေ့ရ။ အခါက လှုပ်နေပုံက အတွေးရှုပ်
ချင်စရာ။

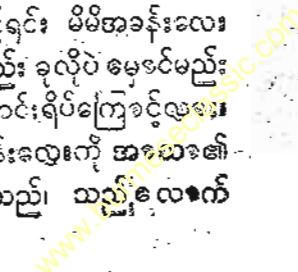
မိမိအား သူ့လှုပ်နေပုံက မိမိ၏ မွေးနေ့ရက်များ
တွင် ဖေဖေ လှုပ်တတ်သည့်အချိုးများအတိုင်း။ ထိုနေ့မျိုး
တွင် မိမိအား အတေးခင်းဆုံးအဝတ်အစားများ ဆင်ခြန်း
ပေးဖို့ ဖေဖေက မေမေ့ကို ညွှန်ကြားလေ့ ရှိသည်။ ထို
နေ့စဉ်- ဘာမှ ကြိုတင်အသိပေးမထားဘဲ 'တံ့အားသင့်
စရာ' လေးတွေ လှုပ်ပြတတ်၏။ တစ်ခါက ဆပ်ကပ်ပွဲသို့
ခေါ် သွားသည်။ နောက်တစ်ခါက တေးဆရာပေး
ပြဇာတ်သို့ ခေါ် သွားသည်။ နေ့စဉ် တစ် ချီ ကျတော့
'ဘုရား' တံ့ရစ္ဆာန်ညှိယျား၌ တစ်ခွင့်တစ်ပြင်အနံ့ လျှောက်ပြ
သည်။

တစ်ခုပဲရှိသည်။ အာသာက ဖေဖေမဟုတ်၊ သူပေး
မည့် အံ့အားသင့်စရာ ဆိုဘဝကလည်း ဖေဖေ လက်
ဆောင်တွေလောက် သန့်စင်မှုရှိချင်မှ ရှိမည်။ ကားပေါ်
တွင်လိုက်ပါလာရင်း ဘွဲ့ကဗာလီကိုယ့်ကိုကိုယ် သတိပေး
နေမိ၏။

တံ့ခါရှေ့ ရောက်တော့ အာသနက ဘက်ဗားလီကို
အရင်တက်နှင့်ဖို့ ဇွတ်ပြောသည်။ ဘက်ဗားလီ အခန်း
နံပါတ်ကိုပဲ မေးသေးလိုက်သည်။

ဘက်ဗားလီက အာသနကိုစေခင်ရင်း မိမိအခန်းလေး
ကို လှည့်ပတ်ကြည့်မိ၏။ ခါတိုင်းလည်း ခုလိုပဲ မေ့ခင်မည်း
နေတတ်တဖဲ့လှ။ ဒါ မှမဟုတ်ဆောင်းရိပ်ကြောင့်လည်း။

ရုတ်တရက်ဆိုသလို သူက အခန်းလေးကို အာသန၏
အမြင်ဖြင့် မြင်ကြည့်မိ၏။ ကျဉ်းသည်။ သည့်လေးက

၃၄၈ မြတ်ငြိမ်း

နှစ်တွေအကြာကြီး နေလခဲမေမယ့် ကိုယ့်အခန်းရယ်လို့ တွစ်တေးမှုမရှိ၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိသည်။ သို့ပေမယ့်ကျက်ဆရာရှိမှုနှင့် လှပမှုအပိုင်းတွင် အားနည်းနေသည်။ အာသက ဧါမျိုးတွေကို အသွန်မတန် တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးတတ်သူ မဟုတ်လား။

သူက အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး အာသကကို ခေတ်လှတေးထဲမှာပဲ တွေ့ဆုံလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးမိသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် တံခါးခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

အပြင်ဘက်စင်္ကြံလမ်းတွင် ယဉ်ဇမောင်း ဖြစ်သူက အာသကနောက်တွင် ရပ်နေ၏။ လက်အိပ်စွပ်ထားသည့် သူ့လက်ထဲတွင် အထုတ်ပြားပြားကြီး တစ်ခု၊ သူကအစုပ်ကို အခန်းထဲယူလာသည်။ အာသက၏ ခေါင်းညိတ် ပြသည်။ ထို့နောက် စကားတစ်ခွန်းမှ မဟဘဲ အခန်းပြင်သို့ပြန်အောင်သည်။ တံခါးကို ပိတ်သွားသည်။

‘အာသက၊ အဲဒါတွေက ဘာလုပ်နေတာလဲ’
‘အံ့အား သင့်ဇရာလေးလေ၊ အံ့အား သင့်ဇရာလေးတွေ တွေ့ရတာ သဘောမကျဘူးလား’

သူက အစုပ်ပေါ်မှ ကြိုးကိုဖြေနေ၏။ ထိုနေ့က အစုပ်ထားသည့် စက္ကူကို တစ်ချက်တည်း ဆွဲခွဲလိုက်၏။ သူ့ဘာကို ရည်ညွှန်းနေကြောင်း ဘက်ပာလီ ခုမှသဘောမေ့ပါလိုက်၏။ လန်ဒန်မှာ တုန်းက မိမိအကြိုက်ဆုံးတူရွေးချယ်ခဲ့သည့် ချစ်ပန်းခွေးလ်၏ လက်ရာ ကြည့်မိန်လှလှလေး။

ဘက်ပာလီ ကိုယ့် အာမေဇိုတ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ပြီးတော့ ရှေးဟောင်းအနုပညာ လက်ရာလေးကို အနီးကပ်ကြည့်နိုင်ရန် ကော်ဇေးပေါ် ခူးထေးကံထိုင်လိုက်မိ၏။

‘အာသက၊ ဒါ ကျွန်မဖို့လား ဟင်’
‘မှန်ဘောက်ပေါ်မှ နုရှုသေး တခုတ်ပန်းများကို ဖွဖွလေး ချိတ်ကြည့်သည်။’

‘ကျွန်မ မှတ်မိတာအက်တောင် ဧါ့ပြီးလှနေသေးတယ်’ မှတ်တတ်ပြန်ရပ်သည်။

‘အေးလေ...ဒါပေမယ့် ဒီပစ္စည်းကို မယူနိုင်ပါဘူး’
‘အို...ယူမှ ဖြစ်မှာပေါ့! လက်ဆောင်တစ်ခုကို ပြန်ပေးရင် ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျတတ်တယ်။ အထူးသဖြင့် ကြည့်မှန်ကို ပြန်မပေးရဘူး’

‘ဒါ ရှင့်ကျမှ ထွင်ပြီးပြောတာ မဟုတ်လား’
‘ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီစကား မမှန်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူးလေ’

သူ့ စကားလုံးတွေထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုက ဘက်ပာလီအား အံ့အားသင့်သွားစေသည်။ အာသကသည် စောစောက အတိုင်းပင် အခန်းကိုလှည့်ပတ်ကြည့်နေ၏။ စစစစစစစ မိမိမြင်သလို သူလည်း မြင်နေပြီဆိုတာ ဘက်ပာလီ သိလိုက်၏။ ဘက်ပာလီက ဒေါသမနေဖြင့် ကနေပြောပြောလိုက်၏။

၃၅၀ မြတ်ငြိမ်း

ဝမ်းနည်းပါးတယ်အစသော ရှင် ခုလို စေတနာတေား တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်မြတ်တဲ့ အတိုင်းပဲလေး ဒီပစ္စည်းနဲ့ ဒီအခန်းနဲ့ မတန်ပါဘူးရှင်

ဒီပစ္စည်းဟာ မင်းရဲ့တဲ့ နေရာတိုင်းနဲ့ ထိုက်တန်ပါ တယ်ကွယ်၊ အဲ...ဒီအခန်းနဲ့ မထိုက်တန်တော့က မင်းဆိုရင် တော့ ဟုတ်မယ်

သူက ဘက်ဗာလီ အနီးသို့ တိုးကပ်လာခြင်း မပြု သို့သော် သူ့စကားလုံးများနှင့် ပြောပုံ ဆိုဟန်များက ရင်းနှီးလွန်းနေ၏။

ကျွန်မ ဒီမှာပဲနေတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီမာမဲ နေနိုင်တာကိုး၊ ကျွန်မယောကျ်ားနဲ့ ကျွန်မ ထတ်နိုင် တဲ့ နေရာမှပဲ နေရတာပေါ့၊ ဒီတော့ရှင်-ရှင်ခွဲကြည့်မှန် လှလှကလေးကို သူ့နဲ့ထိုက်တန်တဲ့ နေရာမှာချိတ်ဖို့ ပြန်ယူ သွားပါရှင်၊ ကျွန်မလဲ ကုန်တိုက်ကိုပြန်ပြီး အလုပ် လုပ်ရ ပြီးမယ်

* * *

ပြောပြီးမှ သတိရသည်၊ အာသာသည် မိမိ မျှော်လင့် မထားသည့် အပြုအမူမျိုးပေါင်း တစ်ဒါဇင်လောက် ပြုလုပ်နိုင်သည်၊ မိမိ၏စကားကို လက်မခံဘဲ ဆင်ခြေ တက်ချင်တက်မည်၊ ဒါမှမဟုတ် မိမိအား သူ့ ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းဖို့ ကြိုးစားချင် ကြိုးစားမည်၊ ဒါမှမဟုတ် မိမိ၏ မာနတရားကို ဟာထလုပ်ပစ်ချင် ပစ်မည်၊

သည်အပြုအမူတွေက သည်မြို့တော်ကြီးတွင် မိမိထို့ နှစ်ယောက်သည် တယ်လောက် အဆင့်အတန်းကွားသည်၊ အသက်စွေး ဝမ်းကျောင်းမှုချင်း တယ်လောက် ခြားနား စံညိုကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် ညွှန်ပြပြီးသား ဖြစ်သွား ပေမည်။

သို့သော်...

ထိုသို့ပြုလုပ်မည့်အစား အာသာက ကြည့်မှန်ကလေး ကို ခပ်အေးကအေး၊ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ကေးကိုင်လိုက်၏၊ သူ့ကိုင်ထားသည့် ပစ္စည်းကလေးသည် ဟုတ်တိပတ်တိ တန်ဖိုးမရှိသည့် မီးအုပ်ဆောင်းလေး တစ်ခုနယ်၊ ထို့ နေ့စက် အေးကိုင်ထပ်တွင် စောင့်နေသည့် ကားရှိရာသို့ ဘက်ဗာလီနှင့်အတူ လိုက်လာသည်။

သို့သော်...

ကြည့်မှန်ကလေးကို ထေသပ်ကျနစွာ မြန်ထုတ်လျက် တားထဲသိမ်းပြီး ငယ်လ်ဘီ ကုန်တိုက်သို့ ကားဖြင့် ပြန် သွားကြပြီ ဆိုသည်နှင့် အာသာက သူ့အား မေးခွန်းတွေ တင်မေးတော့၏၊ ကိုယ်ခရီးကိုယ်တစ်ခုနှင့် ပတ်သက်သည့်

မေးခွန်းတွေ၊ သို့ပေမယ့် သည်မေးခွန်းတွေကို သူက ရှေ့နေတစ်ယောက်လို လိမ်လိမ်မာမာနှင့် လှည့်ပတ် မေးသည်။

မိမိခန့်ထိုင်နေသည့် အားဆက်အင်္ကျီကို သဘောကျခဲ့လား။ သည်မှာနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ အိမ်ခန်းခ ဘယ်လောက် စတင်နိုင်သလဲ။ ဒါကိုတော့ အက်ဒ်၏ ထေးကပ်ပုံမှ ပေါ်ဘဲ ဘယ်လောက် ပေးနိုင်သလဲဆိုတာ မေးမှန်း နှစ်ခယဖက်စလုံး သဘောပေါက် နှေးလည်ထားပြီးသား။ မိမိ၏အိမ်ခန်းငှားခကို အက်ဒ်တစ်ယောက်မှလွဲပြီး ဘယ်သူမှ ကူညီထေးကပ်ပုံတစ်မျိုး မဖြစ်စေရဟု တွက်ဗာလီ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတိပေး နှိုးဆော် နေမိသည်။

ကုန်တိုက်ရှေ့ သို့ရောက်တော့ အားသခက ဘက်ဗားလီနှင့်အတူ လမ်းဘေး စင်္ကြံ လမ်းပေါ်တွင် ခဏ ရပ်နေ၏။

‘ဘက်ဗာလီ၊ ကိုယ်က မင်းဘဝကို ပြန်ပြီး ပြုပြင်ပုံ ထွင်းနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်’

သူ ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်၏။ ပြီးမှ....

‘အင်း...အဲဒီလို လုပ်နေမိတာ ဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်မှစပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို လုပ်နေတာကို လူမိမသွေးစေချင်ဘူး။ မင်းပေးနိုင်တဲ့ အိမ်ခန်း ငှားခခလစက်နဲ့ ဒီထက်သေးတဲ့ အခန်းတစ်ခန်းကို ကိုယ်ရှာပေးနိုင်လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ကိုယ်ပေးတဲ့ ကြည့်မှန်အလေး လှလှပပ ချိတ်နိုင်လေစက် ထဲ့အခန်းမျိုးပေါ့’

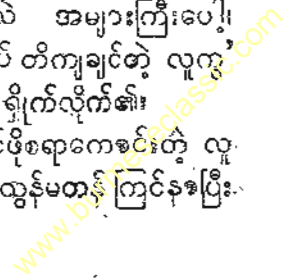
‘နောက်ပြီး အဲဒီအခန်းမျိုး ရနိုင်အောင် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မိန်းမတစ်ယောက်က အခုတွေ လုပ်ချဦးမလဲ’

‘နှောင့်ကြီးတွေ မပါပါဘူးဘက်ဗာလီ၊ ကိုယ်တကယ် ပြောစာပေါ့။ ကိုယ်ဟာ မင်းကို လှလှပပ ပစ္စည်းလေးတွေ အများကြီး ပေးချင်ပါတယ်။ ဒါကို မင်းသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို ပေးတာကို မင်းလက်ခံမှ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကိုယ်ကလဲ သိနေတယ်လေ။ လက်ခံဆောင်တွေမဲ့နောက်မှာ နှောင့်ကြီးတွေ ပါနေရင် လက်မခံဘူးဆိုတာ သိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တို့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေ အနေနဲ့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဘာမကူညီနိုင်စရာ အကြောင်းရှိလဲ။ ကိုယ်ဘာ့စဉ်းစားလို့ မရဘူး’

‘ကျွန်မကတော့ ရှင့်ကို မကူညီနိုင်ဘူး’
ဘက်ဗာလီ တိုးတိတိ ပြောပစ်လိုက်၏။

‘မင်း ကူညီပြီးပါပြီ။ မေးရီလင် ကိုယ့်ဘဝထဲက ထွက်သွားအောင် မင်း လုပ်လိုက်နိုင်ပြီလေ။ မင်းနဲ့သမ ကိုယ်မတွေ့ခဲ့ရင် အဲဒီလို ဖြစ်လစမယ်လို့ ကိုယ်မထင်ဘူး။ အဲဒီအတွက် မင်းကျေးဇူးတွေ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ရှိနေတယ်လေ။ နောက်ပြီး တခြားကိစ္စတွေလဲ အများကြီးပေါ့။ ကိုယ်က ကြွေးဆပ်တဲ့နေရာမှာ သိပ် တိကျချင်တဲ့ လူက ဘက်ဗာလီ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်၏။

‘အခုသမ ရှင်ဟာ သိပ်ကို ရင်ဖိုစရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မအပေါ် အထွန်မတန် ကြင်နာပြီး

အံ့ဩစရာ ကောင်းလေစက်အောင် တွယ်တစွဲတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် နေ့စက်ထပ် မခေတ္တကြံ တော့ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်'

'အဲဒီစကားကို မင်းနှလုံးသားထဲမှာ ပြောတယ်လို့ ကိုယ်ယူဆရင် မင်းပြောတဲ့အတိုင်း လက်ခံပါတယ် ဘက် ဗားလီ၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ပူပူနဲ့၊ မင်းဆီက ကိုယ်လိုချင် တာရှိရင် တယ်တော့မှ လှည့်စားပြီး မယူဘူး စိတ်ချ၊ ကိုယ် ရိုးရိုးသားသားနဲ့ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တောင်းယူမယ်၊ ဘုရားဖြစ်လို့လဲဆိုတာ မင်းကလဲ ပေးချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိနေ တယ်ဆိုတာ ကိုယ် သိနေလို့ပေါ့'

အာသာ ထိုသို့ ပြောပြီးချိန်တွင် ဘက်ဗားလီ သူ့ကို ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့၏။ နောက်ထပ် ဆက်ပြောမနေစွဲ တော့၊ ကိုယ်ကိုကိုယ် မယုံ၊ သည် ဇာတ်လမ်းကို ပြတ် အောင်ဖြတ်ဖို့ မိမိကြိုးစားခဲ့၏။ မိမိဘက်စွမ်းသးလောက် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့၏။ သို့သော် သူပြောတာ မှန်နေ ကြောင်း သိလည်း သိနေပြန်သည်။ မိမိတို့ နှစ်ယောက် ကြားရှိနေသော ခံစားခက်များကို မိမိ လိုက်နာ ကျင့် သုံးခဲ့သည့် လူမှုစည်းကမ်းများဖြင့် ဖျက်၍ ပျက်နှင်ပါ ကလား။

နေ့စက်တစ်နေ့တွင် တယ်လီဖုန်း ခေါ် သံ ဝင် လာ တော့ ညနေစောင်းနေပြီ၊ မိန်းမအသံ တစ်ခုက မစွတ် ရစ်ချိမန်ကို ခေါ်ပေးဖို့ ချိုသားယဉ်ကျေးစွာ ပြောသည်။ ကံ အစားလျော်စွာ ဘက်ဗားလီကလည်း ဆီလီဗီယာ အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်းရှိခိုက်နှင့် ကြုံနေသည်။

'မစွတ် ရစ်ချိမန်၊ ရှင် အခန်းသစ်တစ်ခန်း ရှာနေတယ် လို့ ကျွန်မ သိရပါအယ်၊ လောလောဆယ် ငှားချင်တဲ့ အခန်းတစ်ခန်း ကျွန်မတို့ အဖွဲ့ကိုလဲပေးပြီး ကမ်းလှမ်း ထားပါတယ်၊ ရှင့်ကို ခေါ်ပြန်လို့ အကြီးအကျယ် ထောက်ခံချက်တစ်ခုက ရှိနေတာ တကယ်လို့ ရှင် အားလပ်မယ်ဆိုရင် ဒီညနေ လိုက်ပြလို့ ရနိုင်မလားရှင်'

အာသာသည် တစ်စက်ကလေးမှ အချိန်မဖြုန်းပါ ကလားဟု ဘက်ဗားလီ စဉ်းစားမိ၏။ သို့သော် သူက အခန်းနှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာများကို ခမ်း မြန်း စုံစမ်းနေမိသည်။ အခန်းတည်နေရာမှာ အရှေ့မြစ် ကို စီးမြင်နေရသည့် (၅၇)လမ်း အဆုံးမှာ ရှိကြောင်း နှင့် အခန်းငှားခမဲ့ မိမိ လက်ရှိပေးနေရသည့် လခထက် မဆီစလေးကလေးပဲ ပိုများကြောင်း သိရသောအခါ ဘက်ဗားလီ လိုက်မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်တော့။

အခန်းမှာ လူတိုင်းလိုချင်သည့် အခန်းမျိုး၊ ကျယ်ဝန်း သော ဧည့်ခန်းထဲတွင် မီးလင်းဖိုတစ်ဖိုပါသည်။ (မီးလင်းဖို အပေါ်ဘက်တွင် ချစ်ပန်ဒေးလီ၏ လက်ရာ ကြည့်မှန် ကလေး ချိတ်ဖို့ ဆင့်တင့်လျှောက်ပတ်သော နေရာလည်း

ရိုစည်း) နောက်ပြီး ခြေဆန့်လက်ဆန့် နေနိုင်စေသည့် အိပ်ခန်းတစ်ခန်း၊ ဘက်ဗေးလီ၏ ရုံးခန်းထက် ကျယ်ဝန်းသော စားပွဲခန်းတစ်ခန်း၊ ဆိုပြင် ခုတီယ အိပ်ခန်းတစ်ခန်းနှင့် ရေချိုးခန်းလည်း ပါသည်။

ခုတီယ အိပ်ခန်းလေးကိုတော့ အိမ်ဖော်ရဲ့ အိပ်ခန်းပေါ့တု ပွဲစား မစွဲလော့လော့က ပြောသည်။ ပွဲစားအမျိုးသမီးက ဘက်ဗေးလီအား ဖုတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ပြီး ဘက်ဗေးလီ၏ အထက်အရွယ်ကို ခန့်မှန်းမိသွားသည့်အလှား စကားကို ပြင်ပြေစေသည်။

‘ဒါမှမဟုတ် ကလေးထိန်းလဲ နေလို့ရပါတယ်’ ဘက်ဗေးလီ အခန်းကို မြင်မြင်ချင်း ကြိုက်သွားသည်။ အခန်းမှာ ဟေလုဗဟင်းလင်း ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ပထမအိမ်ငှားက ထူထဲသော ခန်းလုံးပြည့် ကော်ဇောကြီးတွေကို ထားပစ်ခဲ့သည်။ နောက်ပြီး အခန်းနံရံများ တလည်း မကြာသေးမီကမှ ဆေးသုတ်ထားသလို စိုပြည်လတ်ဆတ်နေဆဲ။ ဘက်ဗေးလီက သည်တိုက်ပိုင် ရှင်၏ အမည်ကို မသိမသာလှည့်ပတ်ရေးကြည့်၏။ မစွဲလော့လော့က မိမိ မကြားဖူးသည့် နာမည်တစ်ခုကို ပြောပြတော့ စိတ်ဓာတ်သာရာ ရသွားသည်။ သည်တိုက်ကို အခသာပိုင်တာတွေ မဖြစ်စာန်နားသို့သော် ချက်ချင်းပင် ထာဝရပေါက်လိုက်သည်။ အားဆာပိုင်လည်းမပိုင်ကြောင်းပြောဖို့ ပြင်ဆင်ထားမှပေါ့။

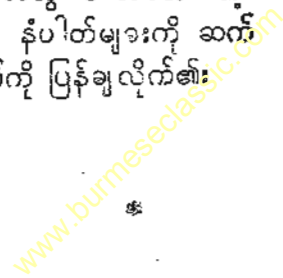
နေ့ကြီးမို့ အကူအညီ ပါတဲ့လော့

သည်အခန်းကိုယူဖို့ ချက်ချင်း အဆုံးအပြတ် မပေးတော့ မစွဲလော့လော့ အံ့အားတသင့်ဖြစ်သွားတာ သိလိုက်သည်။ သည်လိုအခန်းမျိုးကို သည်လိုဈေးနှင့် ရဖို့ဆိုတာ ရတောင်ရခဲ့ အခွင့်အရေး မဟုတ်လား။ အိမ်သူမဆို ဝမ်းသာအားရ ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြမည်သာ။

သို့သော် ဘက်ဗေးလီက နှစ်ဆယ်လေးနာရီအတွင်း အခြေပေးပါမည်ဟု မစွဲလော့လော့အား ကတိပေးသည်။ ပြီးတော့ ကုန်တိုက်သို့ အသော့ ပြန်ပြေးခဲ့သည်။

အာသာ၏ ရုံးခန်းဖုန်းနံပါတ်ကို လှည့်နေမိသည်။ မိမိသည် လွန်ခဲ့သည့် တစ်ရက်မှပြည့်မီကမှ ပြောဆိုခဲ့သည့် ကတိစကားကို ဖေဖက်ဖျက် နေမိပါက လား ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် သတိမထားမိ၊ ဆိုသို့ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကို လှည့်နေစဉ်မှပင် စားပွဲမှ စားရွက်ပိုင်းအလေး တစ်ခုကို သတိထားမိသည်။ မစ်ဂျီ၏ လက်ခရေးဖြင့် ရေးထားသည့် သာဓင်းပါး စာကလေး တစ်စောင်။

ဘက်ဗေးလီ မင်းယောကျ်ား တယ်လီဖုန်း ဆက်တယ်။ သူ မှီည အိမ်ပြန်ရောက်မယ်တဲ့။ နောက်ပြီး သူ့မှာ ဝမ်းသာစရာ သတင်းတွေ ပါလေတယ်တဲ့ ဘက်ဗေးလီ ဗိုက်ခွက်ပေါ်မှ နံပါတ်များကို ဆက်လှည့်မနေတော့။ စကားပြောခွက်ကို ပြန်ချလိုက်၏။

စာသည် သူ့ အထက် အရွယ်မှစ ရှက်သွေး ဖြစ်ရမည့် အရွယ်မဟုတ်၊ ဒါကိုသူသိသည်။ သို့သော် ယခုပါတွေ့ နီရဲလှစွာခြင်းမှစ စိတ်ကသိ ကအောက် ဖြစ်လွန်းသေး ကြောင့်သာ ဖြစ်သည်

အို... ဒုက္ခပဲ။ ငါဘုဒေတု လျှောက်လုပ်ခဲ့မိပါလိမ့် ဒီလူ့ ရင်ခွင်ထဲ ရောက်အောင် ခက်ခင်မလေးကို ငါ တွန်းပို့ လိုက်မိပါပကော။ ကဲ... ဒုတော့ ကြည့်စမ်း။ ထတင်းစေးထဲမှ ဝါကျ အချို့ကို ပြန်ဖတ် မိပြန်သည်။

(၁၄)

ထိုနေ့ညနေမှစပင် ဆီလီဗီယာရှုလက်ဖက်ဂျာသည် ကြုံ တောင့်ကြုံခဲ ခံစားချက် တစ်ခုကို ခံစားနေရ၏။ ယင်း ခံစားချက်ကား အပြစ်ကျူးလွန်မိသူ တစ်ယောက်လို လိပ်ပြာ မသန့်သည့် ခံစားချက်မျိုး။

သူ စာပွဲပေါ်၍ ညနေထုတ် ဆောင်းစာကို နေ့ခက် တစ်ကြိမ် လှမ်းကြည့် မိပြန်၏။ သူ့သည်ပါရီမှ အထည် အလိပ် ထုတ်လုပ်သူ တစ်ဦးနှင့် နေ့လယ်စာ စားပြီး ခါစပွဲ ရှိသေးသည်။ ထိုသို့စိတ်ပင်ပန်း ဖြီးငွေ့စရာကောင်း သော ဆွေးနွေး ညှိနှိုင်းမှုများ ပြုလုပ်ပြီးတိုင်း ညနေ ပိုင်း အလုပ်များကို ပြန်မစမီ ထတင်း စေးဖတ်ခေလ် ရှိ သည့်မှစ သူ့အကျင့်။

ထတင်းစေး ထဲမှ တေလ်ဂါလင်၏ ဆောင်းပါးက ဆီလီဗီယာအား အခွင့်စိုက်မိစေ၏။ ထိုဆောင်းပါးကို ဖတ်ရင်း ဆီလီဗီယာပါးတွေ သွေးရောင် လှမ်းလှစ

အထည်အလိပ် စီးပွားရေးလောကမှ သန်းကြွယ် သေဋ္ဌေးမြေဘုရင်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး လောလောဆယ် မယားတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ယူနေသူ အသားပါဝါအား ယမန်နေ့က မျက်နှာ သစ်က လေး တစ်ယောက်နှင့် အတူ နေ့လည်စာ စားနေ သည်ကိုတွေ့ခဲ့ရသည်။ ဖက်ရှင်လောကမှ အတွင်းလူ များက အသားပါဝါ၏အဖော် ချောချော လှလှ လေးကို မသိဟု ဆိုကြသည်။ သို့သော် ငှက်တလေး တစ်ကောင်က ကွန်မ အနားကင်ပြီး တီးတိုးစကား ဆိုသွားသည်။ ဝယ်လ်ဘီကုန်ဘိုက်သည် သူ၏ အဝယ် တန်း အဝယ်တော်ကလေးတွေ ထဲမှာ တစ်ယောက် ကို နေ့လယ်စာစားချိန် ပိုပြီး ခွင့်ပြုအားသည်တဲ့။ အစ သစရေး လက်လီဝယ်ဖို့ ရွေးချယ်နေတာလား။ ဒါ မှမဟုတ် သူကလေးက မစွမ်းပါဝါ အသစ်လား။

၃၆၀ မြတ်ဦး

ဆီလီဗီယာအသံထွက် ညည်းညူလိုက်သည်။ အဲသည်
ထေလီဂါလင်ဆိုတဲ့ စုန်းမက ဘက်ဗာလီရဲ့ နာမည်ကို
စာလုံး ပေါင်းမပြုရုံ တစ်မယ်လောက် ရေးသွားတာပါ
လား။

ပါရီမှာ တွေ့ကြသည်။ တွဲကြသည်။ ပျော်ကြသည်။
ဘယ်သူမှခုခံကြည်းစရာ မဖြစ်။ ဘက်ဗာလီနှင့် အာသာ
၏ ဆက်ဆံရေးမှာ ဘက်ဗာလီပြေးသလို ဘာမှလွန်လွန်
ကျူးကျူးမဖြစ်ခဲ့။ ဒါကို မိမိသိနေသည်။

သို့ပေမယ့် ယခုဟာကတော့ ... အမေရိကန် တစ်
ခွင် တစ်ပြင်တွင် လူဖတ်မျှားလှသည့် သတင်းစာတစ်
စောင်၏ အတန်း အမျိုး ကဏ္ဍမှာ ပါလာသည် ဆို
တော့...။ ဘက်ဗာလီကို သိကျွမ်းနေသူ အား လုံး က
သို့လေ့ သို့လေ့ ထင်ကြသည်။ သည်သတင်းကို ဘက်
ဗာလီ ဖတ်ပြီး ပါလော့။ မဖတ်ရသေးဟု ထင်သည်။

ရွှေရောင်စီးကရက် စွပ်ထဲတွင် စီးကရက်ဘစ်လိပ်ကို
ထပ်မံထပ်ရင်း တယ်သီဖုန်း စကားပြောခွက်ကို လှမ်းကိုင်
လိုက်၏။ တကယ်တော့ ဘက်ဗာလီ နေ့လယ်စာ ထွက်စား
ဖြစ်အောင် မိမိက တွန်းလွှတ်ခဲ့သည့် မဟုတ်လား။ ဆည်
တော့ သည်သတင်းကို မိမိကပဲ ဘက်ဗာလီအား ဦးစွာ
ဖောက်သည် ချရတော့မည်။ ဖက်ရှင် လောကထားတွေ
ကတော့ ခုလောကဆီ အာသာပါဝါနှင့် ပါလော့ သူ
လေးဘယ်သူဆိုသည်ကို ခန့်မှန်းတွက်ချက်ပြီး လောကီ
ရော့မည်။ နောက်ပြီး နေ့လယ်စာ ဧကျားသည့်အတွက်

အာသာပါဝါ၏ အတုံ့အလှည့်အဖြစ် ဘာရဲ့သလဲ ဆို
တာကိုပါပေါ့။

'ဆီလီဗီယာ၊ ဒီလောက်တောင်လဲ စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့'

ဘက်ဗာလီက သူ့အသက် လူကြီးကို လှမ်းကြည့်
သည်။ သတင်းစာကို သူ့ခေါင်ပေါ်မှာ တင်ထားဆဲ။
ဆည်နေအဖို့ ဆီလီဗီယာက သူ့ ရုံးခန်းသို့ ဆင့်ခေါ်လိမ့်
ညီဟု ထင်မထားခဲ့။ ပြင်သစ်မှ ဝယ်လာသည့် အထည်
အလိပ်များကို ပြန်လည်ရောင်းချဖို့ ပြင်ဆင်ရင်း နှစ်
ယောက်လုံး အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ အာသာပ သလ္လာပ
ကားတွေ ပြောနေဖို့ အချိန်မရှိ။ ခုလို ငြုန်းစားကြီး
ဆင့်ခေါ်လိုက်တော့ ဘက်ဗာလီ ဇေဝဇဝါ ဖြစ်သွား
သည်။ ကိုယ့်အိုကိုယ်ပင် ယေ့ချင်း ဥရောပမှ ပြန်လွှဲပြီး
ဆည်နေကပ်ပိုင် အမှားအယွင်းတွေများ လုပ်ခဲ့မိလေ
သေး။ အပေါ်ထပ် အမှုဆောင်အရာရှိများ အခန်းသို့
အော်လေ့ ကားဖြင့် တက်လာရင်း ခုရက်ပိုင်းများအတွင်း

၃၆၂ မြစ်ငြိမ်း

မိမိလုပ်ဆောင်ခဲ့စဉ် လုပ်ငန်းများကို ပြန်လည် သုံးသပ်ကြည့်၏။

နေ့စက်ဆုံး စိတ်နှလုံး ဘုံးတုံး ချလိုက်၏။ မိမိအားပေးဆပ်ခဲ့စဉ် လုပ်ငန်း တစ်ဝန်များကို ဆီလီဗီယာလိုချင်သည့် ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သည်ဟု။ အခန်းထဲရောက်သွားပြီး ခုလို ရုတ်တရက် ဆင့်ခေါ်ခြင်းမှ သတင်းစာထဲမှ မျက်ရမ်း မှန်းဆသတင်းတစ်ပုဒ်ကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း သိရမှပင် တက်ဗာလီစိတ်သက်ဆရာ ရသွား၏။

‘ဘက်ဗာလီ၊ မမဟာ ငတုံးတစ်ကောင်စဲ။ မင်း အဲဒီစားသောက်ဆိုင်ကို အစသေပါဝါနဲ့ အတူ သွေးလို့အတော့ သတင်းမကြီးဘဲ နေမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မေသိထားဖို့ ကောင်းစာပေါ့’

‘သူတို့ ကျွန်မနာမည်ကို ထည့်ရေးမထားပါဘူး ဆီလီဗီယာ။ ဒီမှာ ဝယ်လ်ဘီ ကုန်တိုက်မှ အဝယ်တန်း အဝယ်စတင်တွေ အယေဇက် နှစ်ဆယ်တောင် ရှိတပဲ့ မမရဲ့’

‘သူတို့တစ်တွေက အာသာ မျက်စိ ကျလေစက်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ မဟုတ်ဘူးလေ’

‘ကျွန်မလဲ အဲဒီလို မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ဘက်ဗာလီ ပြုံးနေမိ၏။ ဆီလီဗီယာသည် အမှန်တကယ် စိုးရိမ်ပူပန်နေခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် ဘက်ဗာလီ အတွက်တော့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့သလို ဖြစ်နေသည်။ သည်နေ့အဖို့ သူ့မှာ အခြားစိုးရိမ် ပူပန်စရာတွေ တစ်ပုံကြီး။

‘နေပါဦး ဆီလီဗီယာ။ သူတို့က ကျွန်မ နာမည်ပါ ထည့်ရေးလိုက်တော့ကော ဘာဖြစ်သေးလဲ။ ကျွန်မတို့ နေ့လယ်စာစားရင်း ပလူးနေကြတာ မဟုတ်ဘူး။ စည်းနဲ့ စာမ်းနဲ့ ဣန္ဒြေသိက္ခာနဲ့ စားနေကြတာပါ’

‘နေ့စက်ပိုင်းကျတော့ကော၊ မင်း သုံးနာရီထိုးထိ ပြန်နေရောက်မလာဘဲဟာ’

ဘက်ဗာလီ ရှက်သွေး ဖြေသွေးသည်။ လွန်ခဲ့သည့် နက်ပိုင်းများအတွင်းက သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဂျင်ခြေထည့်အောင် အလုပ်များနေကြသဖြင့် ယခု ရက်ပိုင်းများတွင် ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ကို မဆွေးနွေးဖြစ်။ မိမိက ငြင်းပယ်လိုက်ရသော အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် လက်ဆောင်တွေ တစ်ခု အကြောင်း၊ အာသာ၏ မေးခွန်းတွေ အကြောင်း၊ နေ့စက်ပြီး အခန်းသစ်ငှားဖို့ ကမ်းလှမ်းလှူစာထည့်အကြောင်း။

‘ကောင်းပြီ ဆီလီဗီယာ၊ မမကို အစအဆုံး တစ်လုံး ထည့် ပြောပြထားတာပဲ ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်’

အာသာနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပုံ၊ အာသာ လက်ဆောင်ပေးပုံ၊ အောက်ပြီး အာသာပြောခဲ့သည့် စကားတွေ အကြောင်း ဆိုင်းတိုရှင်းဖြစ်အောင် ခပ်သွက်သွက် ပြောပြလိုက်၏။ ဆီလီဗီယာ မလှုပ်မရှက် နားသောင်နေသည်။ ဘက်ဗာလီ အားဆုံးသည်အထိ ဝင်ရောက်မေးမြန်း ပြောဆိုခြင်း မရှိ။

‘မြတ်စွာဘုရား’

နေ့စက်ဆုံးကျမှ ရေရွတ်လိုက်၏။ သူ့အသံက ညည်းညူသံ ပေါက်နေ၏။

‘မင်း ဒီလေခက်ထိ နက်နက်နဲ့နဲ့ ဖြစ်သွားအောင် မမလုပ်ခဲ့မိလိမ့်မယ် မဆင်ဘူးကွယ်’

‘ဆီလီဗီယာ၊ ကျွန်မ နက်နက်နဲ့နဲ့ ဖြစ်အောင် မမဘာမှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ အခန်းသစ်ကလေးက အရမ်းသားနားတယ်။ ကျွန်မ တတ်နိုင်တယ်။ အဲ...အိမ်လခကို အက်ခိုနဲ့ ကျွန်မ တတ်နိုင်ပါအယ်။ အဲဒီတိုက်ကို အာသာပိုင်တာမတုတ်ဘူး။ ဒီကိစ္စထဲမှ အသုဘမှ မပတ်ဆက်ဘူး။ ကျွန်မက မဒေတွချင်ရင် သူနဲ့ ထပ်တွေ့စရာ အကြောင်းကို မရှိဘူး’

‘ဒီတော့ မင်းကတော့ သူနဲ့ ထပ်တွေ့ချင်အေးလား။’

‘အဲဒါတော့ ကျွန်မလဲ မပြောတတ်ဘူး’

ဘက်ဗာလီ ဂနုခမငြိမ်စွာ မတ်တတ်သွား၏။ ပြီးတော့ ဆီလီဗီယာ၏ ရုံးခန်း ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သွားသည်။

ဝယ်လီဘီကုန်တိုက်သည် မိုးမျှော် တိုက်ကြီးတော့မဟုတ်။ သို့သော် အပေါ်ဆုံးထပ်မှ မြင်ရသည့် မြင်ကွင်းသည် ရင်သပ် ရှုမေးစဖွယ်၊ နယူးယောက် မြို့တော်ကြီးသည် မိမိရှေ့မှာ ဝပ်စင်းနေ၏။ လူတွေ ခြေချင်းလိမ်တမျှ စည်စား သိုက်မြိုက်သော မြို့တော်၊ လူတွေ အင်ပြည့်အားပြည့် ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေသော မြို့တော်။

တစ်နေ့တစ်နေ့ အပြုံးသတ် လုပ်ငန်းများကို ကျုံးလုပ်နေသည့် လူများဖြင့် ပြည့်လျှမ်းနေသည့် မြို့တော်။

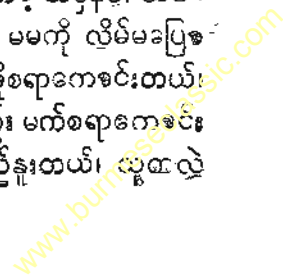
အရှေ့ခြမ်းတစ်လျှောက်ရှိ ခေတ်မီသားနားလှအေးအိမ်ခန်းများတွင် မကြာခင်အတွင်း လျှပ်စစ်မီးတွေ လျှင်ထိန်လာတော့မည်။ နေ့ခင်းဖွဲ့များ၊ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ၊ ဖာဉ်ကျေးပျူငှာရွှင်အာစားသောက်ဆိုင်များ ပြည့်လျှမ်းသည့် ညသစ်တစ်ည ရောက်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်း အဆိုပါ မီးရောင်များက အချက်ပြနေတော့မည်။

ဒါဟာ အာသာကမ္ဘာလေး၊ ငါ့ကမ္ဘာ မဟုတ်ဘူးဘက်ဗာလီစဉ်းစား၏။ ငါ့ကမ္ဘာက အိမ်ပြန်ရမည်။ အက်စ်ကို စေခင်ရမည်။ လုပ်ငန်းသစ်အကြောင်း နားထောင်ရမည်။ သည်တစ်ခါတော့ ငါတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှ ဖြစ်ပေါ်နေသည့် အဖုံအထစ် ပြဿနာများ ပြေလည်ချောမွေ့တော့မည်ဟု မျှော်လင့်ချက် အပြည့်ရှိဟန် ဆောင်ရမည်။ စိတ်ဓာတ် တက်ကြွနေဟန် ဆောင်ရမည်။

‘ကျွန်မ မပြောတတ်ဘူး ဆီလီဗီယာ’

ဘက်ဗာလီ ထပ်ပြော၏။

‘ကျွန်မ အာသာကို ပြီနေမိတော့ အမှန်ပဲ။ အဲဒါကို ကျွန်မ ဖုံးကွယ်ထားချင်ပေမယ့် မမကို လိမ်မပြောချင်ဘူး။ သူ့က အားမခံရှိတယ်။ ရင်ဖိုစရာကောင်းတယ်။ နောက်ပြီး...ထေးပါတော့။ နည်းနည်း မက်စရာကောင်းတယ်။ ကျွန်မ သူနဲ့ထွဲနေရတာ ကြည့်နူးတယ်။ သူ့ထဲတွင် ကျွန်မနဲ့ တွဲရတာကို ကြည့်နူးနေပုံပဲ။’

'ဒီတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ချစ်ဖော်တွေ ဘဝကို ဧရာမပစ္စည်းဘဲ လက်ရှိ ဆက်ဆံရေးမျိုးနဲ့ ဘယ်လောက် ကြာကြာ ဆက်နေနိုင်မလဲဆိုတာ မပြောတတ်ဘူး။ ခု ကျွန်မတို့ တွဲနေတာဟာ စိတ်ကစားရုံ သက်သက်ပါ။ စိတ်ကူးယဉ်ရုံ သက်သက်ပါလို့ ကျွန်မ လိမ်မစပြောချင်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်လဲ မညာချင်ဘူး။

'သူ မာရီလင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ရခဲတဲ့ဒဏ်ရာတွေပျော့က ခါစ၊ နားလံထ ခါစမှာ ကျွန်မနဲ့ တွေ့ခဲ့တာ၊ သူ့အတ္တမာနစိတ်ဟာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရခဲ့တယ်။ မာရီလင်ဆဲ သူ့ကို မလိုလားဘူး။ သူ့နဲ့အတူ နေချင်စိတ်တောင် မရှိခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် မာရီလင် ဆိုတာက သိပ်ပြီး ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှု အပြည့်ရှိတဲ့ ငန်းမဒလး တစ်ကောင်လေ သူနဲ့ယှဉ်လိုက်တော့ ကျွန်မက ဘာဖြစ်သွားမလဲ၊ စကလေး တစ်ကောင်လေအင်ကို ရှိမှပေးပဲ!'

'ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်းနဲ့ တစ်ငြင်းတည်း ငြင်းနေတာတဲ့ စကလေး တစ်ကောင်လေ'

ဆီလီဗီယာ ခြောက်ထပ်စွာ ပြောလိုက်၏။

'မမ ယုံချင်ယုံ၊ မယုံချင်နေ၊ လောလော့ဆယ်တော့ ကျွန်မ တစ်ချိန်လုံး ပြောနေခဲ့တာ အဲဒီစကားလဲပဲ။ ခက်တာက ကျွန်မတို့ချင်း ဆက်တွေ့နေကြမယ်ဆိုလျှင် အဲဒီစကားကို ကျွန်မ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဆက်ပြောနေနိုင်မလဲ၊ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မလဲ မယုံဝံ့ဘူး'

'အဲဒီနေ့အက် တာဖြစ်မလဲ၊ တကယ်လို့ မင်းနဲ့အက်မိနဲ့ ကွားရှင်း ပြတ်စဲလိုက်ရင် အာထာပေါ့ပါက မင်းကို ထက်ထပ်မှားလွန်း၊ အဲဒါကော ဘယ်လိုထင်လဲ ဘက်ဗာလီ'

'ဘယ်သူကထပ်လိမ့်မလဲ ဆီလီဗီယာ' သူ့လေသံ စိတ်မရှည်ဟန် ပေါက်သွားကြောင်း ဘက်ဗာလီ ထုတ်ပြုမိ၏။

'လက်ထပ်ဖို့အကြောင်း ကျွန်မတို့ တစ်ခါမှ မဆွေးနွေးခဲ့ဖူးဘူး။ သူက အိမ်ထောင်မပြုချင်သလို ကျွန်မကလဲ မပြုချင်ဘူး'

'ဒီတော့ မင်းတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ ဘက်ဗာလီ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်၊ မမ ဇင် တို့ကိုစွဲထဲမှာ ဝင်စွဲကိနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မမတို့ ယခင် အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးတွေအကြောင်း ပြောခဲ့ကြတယ်၊ အဲဒါလေးတွေက အိမ်ထောင်ရေး တစ်ခုကို အသက်ဝင် လှုပ်ရှားသရစေတယ်၊ မှန်တယ်။

'ဒါပေမယ့် မမ ပြစ်စေချဖို့တာက သိုသိပ်ရမယ်၊ မြို့ပြင်မှာ ဖြစ်ရမယ်၊ မြို့နဲ့ အလှမ်းဝေးတဲ့ နေရာမှာဆိုရင်တော့ ဘယ်သူ့မှ မထိခိုက်နိုင်ဘူး။ ဇာတ်လမ်းဆုံးတာနဲ့ တစ်ခုမှ မပြစ်ခဲ့သလို ကိုယ့်ချည်တိုင်ကို ကိုယ်ပြန်လေလို့ရတယ်၊ မင်းနဲ့ အာထာနဲ့ နယူးယောက်မြို့ထဲမှာပဲ ချိန်းတွေ့၊ ချိန်းသွား လုပ်နေလို့ကတော့ မင်းတို့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဖုံးဖိထားနိုင်မှာလဲ၊ တကယ်လို့ စေ

ကလေးက ဟင့်အင်းလို့ ဆက်ပြီးငြင်းနေတဲ့ တိုင်အောင်ပေါ့

‘ဆီလီဗီယာ၊ ကျွန်မ အဲဒါတွေအားလုံး သိပါဘယ်၊ ကျွန်မ အခုအထက် ပြောပြီးပြီလေ၊ ကျွန်မတို့ ဘဝချင်း ဟပ်စပ်လို့ မရဘူးလို့၊ ကျွန်မက အိမ်ထောင်သည် တစ်ယောက်၊ ဒါကို ကျွန်မက အလေးအနက်ထားတယ်’

ဘက်ဗာလီ သက်ပြင်းချလိုက်၏၊ ပြီးမှ...

‘ကျွန်မ ပြောနေတာက တကယ်လို့ ကျွန်မအခု အိမ်ထောင်သည် မဟုတ်ခဲ့ရင်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိနေရင် ငါ ဒီည ဘာအဝတ်အစား လုပ်ရမလဲ၊ ညစာ စားဖို့ ဘယ်နေရာ သွားရမလဲ ဆိုတာလောက်ပဲ စဉ်းစားနေမှစ၊ ညစာ စားပြီးနေခက်ပိုင်း ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်ဦးမလဲဆိုတာ တွေးပြီး ရင်ဖို့နေမိမှ’

‘အဲဒီနေ့ကပိုင်းရဲ့ နေ့ကပိုင်း ကျေးတော့ကော၊ မမပြောတာကို နားထောင်ဦး ဘက်ဗာလီ၊ ဒီပြေးလမ်းမှစ မမ ပြေးခဲ့ဖူးပြီ၊ ပျော်ရွှင် မြူးကြွေးရာကောင်းတဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်း မဟာအချစ်ဇာတ်လမ်းကြီး၊ အနှစ်အဖွဲ့တွေ မရှိဘူး၊ ဘယ်သူမဆို ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်ခွင့်ရှိတယ်၊ သွားချင်ရာ သွားလို့ရတယ်’

‘တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ အနှစ်နှစ်အမြန် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်ရောက်ကြရမယ်၊ အဲဒီလို အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့ အခါကျမှ ဆက်ဒီ မရှိတော့တာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါကျမှ မင်း အထီးကျန် ဝေဒနာကို အရမ်းခံစားရလိမ့်မယ်’

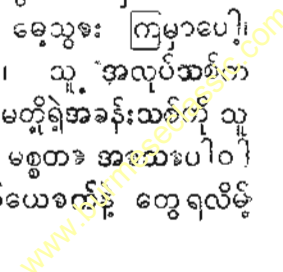
‘ကျွန်မသိတာပေါ့ ဆီလီဗီယာ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခါ တလေကျတော့ အိမ်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိနေတဲ့ တိုင်အောင် အထီးကျန်ဝေဒနာကို ခံစားရတာပေါ့’

‘အဲဒီနှစ်ယောက်မှာ အသွင်မတူရင်လို့ မင်း ဆိုလို့ စာမဟုတ်လား၊ အင်း...အဲဒီအချက်ကိုတော့ မမ မငြင်းနိုင်ဘူး၊ မမဆို မမရဲ့ ဟာမန်နဲ့မတွေ့ခင်လင်နှစ်ယောက်နဲ့ တခြား ယေးကျုံး တော်တော် များများနဲ့ တွေ့ခဲ့ရသေးတာကိုး’

ဘက်ဗာလီ ပြုံးလိုက်၏၊ သူ့ အထက်လူကြီးသည် သူ့အတွက် တကယ်ပင် စိုးရိမ် ပူပန်နေကြောင်း သတိပြုမိသည်။

(ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိမိမှာ အားကိုးအားထား ပြုလေ့ရှိသည့် မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ယောက် ရှိနေကြောင်း သိရတော့ ဝမ်းသာပါသည်။ အနှစ်အဝတ် ကာလမှာဘာတွေပဲ ကြုံရ၊ ကြုံရပေါ့။)

‘ဆီလီဗီယာစိတ်ပူနေပါနဲ့၊ နက်ဖြန်ဆိုတီးတိုးသတင်း တဏှာမှာ အတင်းအဖျင်းသတင်းတွေ ပါလာမှာပေါ့၊ အဲဒီအခါကျ ကျွန်မ အကြောင်းကို ဓမ္မသွေး ကြံမှာပေါ့၊ အက်ဒီက အိမ်ပြန်လာ လိမ့်မယ်၊ သူ့ အလုပ်အကိုင် ထက်လမ်းကောင်းလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မတို့ရဲ့အခန်းသစ်ကို သူ သဘောကျလိမ့်မယ်၊ နေ့ကပြီး မစတင် အသေးပါဝါ ကိုလို့ နောက် ကောင်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ရလိမ့်’

မယ်၊ အငြင်းပွားစရာရှိသက အဲဒီ ကေခင်မေလးဟာ ကျွန်မထက် ပိုပြီးချောမယ်၊ လှမယ်ဆိုတာပါပဲ'

'တကယ်ပဲ အဲဒီလိုဖြစ်သလဲမယ်လို့ မင်း ယုံသလား၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းဖြစ်စေချင်တဲ့ အနွဲ့လား၊ ဒီမယ် ဘက် ဗာလီ၊ အဲဒီမရီကမှ ရှိတဲ့ မိန်းမဝယ်လေးတွေ ဘယ်လို အဝတ်အစားမျိုး ဝတ်ချင်လိမ့်မယ်လို့ ခန့်မှန်းတဲ့ အပိုင်း မှာတွေ့ မင်းသိပ်တော်ချင် တော်လိမ့်မယ်၊ တော်တဲ့ တော်ပါပေဘယ်လေး ဒါကြောင့်လဲ မင်းကိုမမကအတင်း တွန်းထင် နေတာပေါ့၊ မင်းက အလုပ်ကို သိသောဇဉ် ရှိတယ်လေ၊ မါပေမယ့် ယောက်ျားတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ တော့ ကေလိပ်ရောက်ခါ အုတူတူ အတူ အနိုင်ဆုံး မိန်းကလေး တစ်ယောက်ထက်ပိုပြီး သိမယ်လို့ထင်တူး'

'ကျွန်မမှာ အဲဒီအကြံ လုံးဝ မရှိတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဖခင်နှင့် အက်စ်တိုမျက်နှာများကို လိုသားမှ ကင်းမဲ့ စွာ ပြန်ပြီးမြင်ယောင်မိ၏၊ နောက်ပြီး... အက်စ်၊ ကြင်နာ ထုတ်သော စိတ်ချည့်သည်းခံတတ်သော အက်စ်၊

သူ့ အသံတွင် ကြေကွဲမှုလေး စွက်နေသည့်ကို ဆီလ် ဝီယာ ချက်ချင်းသတ်သား လိုက်မိ၏၊

'မင်းမှ အချစ်ရေးပြဿနာတွေ မကြုံခဲ့ရဖူးလို့ မမ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ မမ ပြောနေတာက 'ကျွေးသဘာဝ'ကို မေလေ့နက် မင်း မသိသေးဘူး ထင် တယ်လို့ ပြောတာပါ'

ဆီလ်ဝီယာ စီးကရက် အသစ်တစ်လိပ် မီးညှိ၏၊

'ဒီမယ် ဘက်ဗာလီ၊ ပါရီမှာတုန်းက မင်းအစသစနဲ့ အတူနေလိုက်ရင် ကိစ္စပြတ်တယ်၊ ဘာပြဿနာမှမပေါ်ဘဲ ခုလျှောက်ဆို သူ နေ့စဉ်တစ်ယောက်နောက်ကို လိုက်နေ' လေ့နက်ပြီဆိုတာ မမပြောရဲတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းက 'ဟင့်အင်း' လို့ ငြင်းခဲ့တယ်လို့ပြောတယ်'

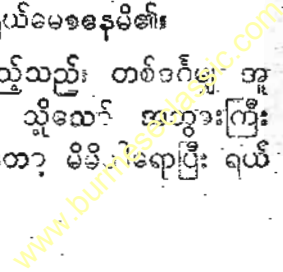
ထို့နောက် အမန်းကတန်း ဖြည့်စွက်ကစ...'

'မင်းပြောတာကို မမ ယုံပါတယ်၊ မင်းက အဲဒီလို ငြင်းနေတဲ့အတွက် မင်းဟာ သူ့ မပိုင်ဆိုင်ရသေးတဲ့ အရာ တစ်ခု၊ သူ့စိတ်ကျေနပ်မှုမရသေးတဲ့ အရာတစ်ခု ဖြစ်လေ တယ်၊ ထကယ်လို့သူဟာ မာရီလင်ကို သူ့ ရင်ထဲက သုတ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ် ဆိုရင် 'ဟင့်အင်း' ဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ အာသာပါဝါရဲ့စိတ်ကို ဆူအစပေးနိုင်ဆုံး စကားလုံးပဲ'

'မင်းကို မရမချင်း မင်း နေ့စဉ်ကို တစ်ဧကစက် တောက် လိုက်နေတာမှာပဲ၊ မင်းကိုရဖို့အတွက် ဘာနဲ့ပဲ ရင်းချ၊ ရင်းချ၊ ရေခဲမူးပုလင်းတံ၊ ကြည်မနံတံ၊ အိမ်ခန်း သစ်တို့ပေါ့'

မထင်မှတ်ဘဲ ဆီလ်ဝီယာ ရယ်မောနေမိ၏၊

ဘက်ဗာလီ သူ့ကို ငေးကြည့်သည်၊ တစ်ဝက်မျှ အူ ကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသည်၊ သို့သော် အတွေးကြီး ဆက်ပြီး ရယ်နေသည်ကိုတွေ့ရတော့ မိမိပါရောပြီး ရယ် မောမိသည်၊

၃၇၂ မြတ်ငြိမ်း

‘တကယ်ပဲ ဘက်ဖေးလီရေ၊ နေ့ခက် တစ်ခါဆို သူ တစနဲ့ထပ်ပြီး မြူဆွယ်ဦးမလဲမသိဘူး၊ မမ ဆိုလိုတစက လေ....ဘာများကျွန်သေးလဲ၊ မင်း ကိုယ်ပိုင်ကုန်တိုက်ကြီး တစ်တိုက်လှခား’

‘ဆီလီယာရယ်....’

ခုနော့သူလည်း သူ့အထက်လူကြီးနှင့်အတူ အူလိုက် ဆည်းလှိုက် ရယ်မောနေမိပြီ။

‘သူ နောက်ထပ် ဘာမှထပ်ပြီးထွင်လခမှာ မဟုတ် တော့ပါဘူး၊ တကယ်မြေစတော့ပါ၊ သူဟာခုချိန်ထိ ကျွန်မ သတ်မှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်း၊ ဘောင်တွေကို ခေးစား လိုက်နာပါတယ်၊ အဲဒီလောက်ဆို ကျွန်မတို့ ကျေနပ် လေခက်ပြီပေါ့’

‘အဲဒီလောက်ထိလဲ အပိုင်ကြီး တွက်မထားနဲ့ဦး လ’ ဆီလီယာ အလေးအနက် ဖြစ်လာပြန်သည်။

‘အာသစပါဝါလို လူစားမျိုးကို မင်း သိတာထက်၊ မမအမျိုးကြီး ပိုသိထားတယ်နော်၊ တကယ်လို့များ သူ ဟာ မင်း အိမ်ခံစားခင်းရားကို တန်ဖိုးထားမယ်၊ ဒါမှ မဟုတ် အက်ဒ် ဘို လေးစားမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် အတင်း အဖျင်း သတင်းတွေက မင်းရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက် အောင် ဘယ်လိုလုပ်နိုင်သလဲ ဆိုတာ ထည့်တွက်လိမ့် မယ်လို့ မင်းထင်ထားရင်.... မင်းနောက်ထပ် စဉ်းစား ခန်းလေ၊ ဝင်လိုက်ပေးဦး ကလေးမ’

‘လောလောဆယ်မှာ မင်းဟာ သူ့ရဲ့ ပစ်မှတ်စနား မင်းကို အပိုင် ပစ်ပြီး သူပစ်တဲ့ ဆားကောဇင် စခင်းထဲ မှာ မင်းနာမည်ကို မဆွင်းရသေးသရွေ့ သူ့မျက်စိထဲ မှာ တခြား၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခြင်ဖို့ခလွယ်ဘူး’

‘အလိုလေး ဆီလီယာ၊ ကျွန်မရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို ထိန်းထားချင်ရင် ကျွန်မကို ဆက်ပြီး အခနာအယုံကို စေးမနေအောင် ကျွန်မက အာသစနဲ့ အတူအိပ်လိုက်သင့် တယ်လို့ ပြောနေတာလားဟင်’

‘ဒါဟာ မဖွယ်မရာ စကားလို့ ထင်ရမှန်း မမ သိ တယ် ဒါပေမယ့်....’

‘မဖွယ်မရာ ပါပဲ....၊ နေ့ခက်ပြီး အကျိုးသိပ်ရှိမယ့်ပုံ လို့ မပေါ်ဘူး’

ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီးသည့် နေ့ခက်ပိုင်း ဘက်ဖေးလီ သည် အခြေအနေကို ထိန်းကွပ်နိုင်သူ အဖြစ် ပထမဆုံး အကြိမ် ခံစားလိုက်ရ၏။

‘ကျွန်မဟာ မက်မောစရာ ကောဇင်းလခက်တဲ့ ချစ် ဖော် တစ်ယောက် ဖြစ်မယ်လို့ကော မမ ထင်နေလို့လား ဟင်၊ တကယ်လို့ အာသစက အဲဒါကိုပဲ မက်မက်မောမော ဖြစ်ပြီး ဖြတ်လို့ မရရင်ကော’

ဆီလီယာ နုံးချိချိပြုံးလိုက်၏။

‘မမ ဘာတွေပဲ အကြံပေးပေးပါလေ၊ မမ အကြံပေး လိုက်တာတွေက ဒုက္ခ ပိုရောက်ရောက်အောင် လုပ်အလို့ ဖြစ်ဖြစ်နေတယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား’

www.burmeseclassic.com

ဘက်ဗာလီထံမှ သတင်းစာကို လှမ်းယူသည်။ အမှိုက်ခြင်းထဲသို့ သေဆေးချာချာ ပစ်ထည့်လိုက်၏။

‘ကေစင်းပြီ မစွတ်ရစ်ချဲ့မန်၊ မမ ကြက်သားအုပ်မကြီး လုပ်မနေတော့ဘူး၊ မင်းလဲ အရွယ်ရောက်ပြီးသား မိန်းမ တစ်ယောက်ပဲ၊ မင်းဘဝကို ဘယ်လို တည်ဆောက်ရမယ် ဆိုတာ မင်းက မမှထက်ပိုပြီး သိမယ်ထင်ပါတယ်၊ ဧကလံ ဂါလင်ဆိုတဲ့မိန်းမက မင်းနဲ့နာမည်ဖော်ပြီး လူသိရှင်ကြား မပုတ်ခတ်ပါစေနဲ့လို့ပဲ ဆုတောင်းရမှာစွဲ’

‘မမက အစိုးရိမ် လွန်နေတာပါ မမရယ်၊ ကျွန်မ အကြောင်း အဲဒီလောက်ထိ ဧည့်စားမယ့် လူ န ယူ၊ ဇယာစက် တစ်မြို့လုံးမှာ တစ်ယောက်မှမရှိပါဘူး၊ ဒါမှ မဟုတ်လဲ သူတို့လက်ထဲက သတင်းစာကို ချလိုက်တာနဲ့ ဒီအကြောင်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားမှာပါ’

* * *

တကယ်တော့ ဘက်ဗာလီထွက်ကိန်း လွဲသွားခြင်းသေ ဖြစ်၏။

နယူးယေ့ခက်၏ ရပ်ကွက် အသီးသီးရှိ ဘက်ဗာလီနှင့် သိက္ခမီးသူ တော်တော် များများ သည်လည်း သတင်း စာကို ဖတ်မိကြသည်။ သတင်းစာထဲ ပါသူသည် ဘက် ဗာလီ ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိကြရုံမက ကိုယ့်အမြင်၊ ကိုယ့် အထင်နှင့် ကိုယ့်ခဏာချက် အသီးသီး ဆွဲနေကြ၏။

ထိုအထဲတွင် မာရီယံလည်း အပါအဝင်။

သူ၏ စားနားသပ်ရပ်သော အဝတ်ဆိုင်ထဲတွင် ထိုင် ရင်း မာရီယံ သတင်းစာပေါ် တီးတိုး သတင်း ကဏ္ဍကို စာစ်ခေါက်ပြီး တစ်ခေါက် ထပ်ခါ ထပ်ခါ ဖတ်သည်။ တစ်ခေါက် ဖတ်ပြီးတိုင်းလည်း တစ်ခါပိုပြီး စိတ်ဆိုး မိသည်။

အာသာပါဝါနှင့် အာသားပါဝါ၏ ဂုဏ်သတင်းကို သူသိနေသည်။ ကြားဖူးနေသည်။ အာသာပါဝါ မိန်းမ တွေ ထည့်လဲတွဲနာသည်ကို သူနှင့် ဟိုအေတို့ မကြာခကြာခ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ ကြုံခဲ့ကြသည်။ သို့ကြုံတွေ့တိုင်းလည်း အာသာပါဝါနှင့် လူတွဲလာသည့် အမျိုးသမီး၏ ဆက် ဆံရေး အနေအထားကို ဝေဖန် ဆန်းစစ်နေလေ့ မရှိ၊ ဒွီဟစိတ် ကင်းစွာ စာစ်မျိုးတည်းသော ကေခက်ချက်ကို ချတတ်ခဲ့ကြ၏။

သည်လေခက် ဟိုးလေး တစ်ကြောဖြစ်နေသည့် ဝိပု လွေကြီး၏ စက်ကွင်းထဲသို့ ဘက်ဗာလီ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရောက်သွားပါလိမ့်၊ မာရီယံသည် ဉာဏ် အမြော်အမြင်

ရှိသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ စိတ်ဆိုး နေသည်မှာ သူ့
ယောဇင်းမဆလေးကိုမဟုတ်၊ မိမိကိုယ်မိမိစိတ်ဆိုးနေခြင်း
သာဖြစ်၏။

တကယ်တော့ မိမိသည် ရှေ့ဆောင်နွားလား။ မိမိ
သည် စံနမူနာပြုခဲ့သူ၊ မိမိသည် ကိုယ့်ခြေပေါ် ကိုယ်ရပ်
ပြီး ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်ဖန်တီးနေသူ၊ လွတ်လပ်ခြင်း၏ အရ
သာကို ခံစားနေသူ၊ ဒါတွေကို ဘက်ဗာလီ အတုယူမှား
အောင် မိမိက ရှေ့မှ လုပ်ပြခဲ့မိသည် မဟုတ်လား။

နောက်ပြီး မာရီယံသည် မောင်ဖြစ်သူ အက်စ်အား
လည်း ရင်ထဲ အသည်းထဲမှ နှင့်နှင့်နဲ့နဲ့ ခါးခါးသီးသီး
ဒေါသထွက်မိသည်။ မိမိ မောင်လေးအပေါ် သည်သို့
စိတ်ဆိုးမိသဖြင့် ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပင် အံ့အားသင့်ရသည်။
အက်စ်တို့၏ အိမ်ထောင်ရေး အတွင်းရေးတွေကို သိသည်
မဟုတ်၊ သို့ပေမယ့် မိမိ ကြိုတင် ဟောကိန်းထုတ်သား
တစ်တွေ တကယ်ဖြစ်နေပြီ ဆိုတာတွေ သိနေသည်။
ထိုသို့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေဖြစ်ရသည်မှာ အက်စ်
ကြောင့်သာ ဖြစ်မည်ဆိုတာကိုလည်း သိနေသည်။

တီးတိုးသတင်းကဏ္ဍကို အိန်ဂျလစ်သီဆန်လည်း ဖတ်
မိသည်။

အတင်းထဲတွင် ဖော်ပြထားသူသည် ဘက်ဗာလီသာ
ဖြစ်ကြောင်း အိန်ဂျလစ်ယုံမှားသံသယ ဖြစ်မနေ...တစ်ခု
ရိရှိသည်။ သည်အာသာပါဝါ ဆိုသူကိုတော့ ဘယ်သူ
ဘယ်ဝါမှန်း မသိ၊ သည်လူသည် အထည်အလိပ် စီးဝွား

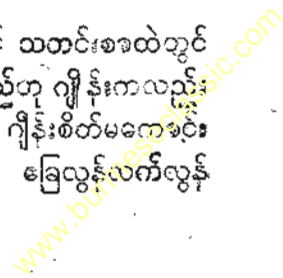
ရေးလောကမှ လူဆိုလျှင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် နေ့
လယ်စာ အတူစားခြင်းမှာ အလုပ်ကိစ္စသက်သက်ပဲ ဖြစ်
ရမည်။ ဘက်ဗာလီသည် အက်စ်လို လိမ္မာရေးခြားရှိသည်
ကောင်းလေးကို လိမ္မာ လှည့်စားလိမ့်မည် မဟုတ်။
အဲ...လိမ္မာရေးခြားရှိသည် ငယ် ကျား၊ တစ်ယောက်ဟု
အိန်ဂျလစ် တိတ်ဆိတ်စွာ ဆေးမပြင်ရသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ ဘက်ဗာလီ အဖေ ကိုတော့ ထိတ်လန့်
ထကြား မဖြစ်စေချင်၊ မဖြစ်စေရ။ အိန်ဂျလစ်က စာ
ဇွက်နှာတစ်ခုလုံးကို ဖြတ်ထုတ်လိုက်သည်။ လေးထောင်
ပေါ်စပ် ထေးသေသပ်သပ် ပေါက်သည်။ ပြီးတော့ အပိုက်
ပိုးထဲတွင် အောက်ခံအဖြစ် ခင်းလိုက်၏။

ဂျိန်းချစ်ချ်မန်သည် အလုပ်မအပြန် ဘတ်(စ်)ကား
ပေါ်တွင် ထိုသတင်းကို ဖတ်ရသည်။

စင်စစ် ဂျိန်းသည် ညနေပိုင်းထုတ် သတင်းစာမျိုး
ကို ဖတ်လေ ဖတ်ထ မရှိ၊ သို့သော် သူ့နံ့ခင်းတွင်ထိုင်
နေသည့် အမျိုးသမီးသည် သတင်းစာကိုထမ်းခဲ့ပြီး ဇား
ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။ မိမိ ဆက်စီးရမည့် ခရီးကလည်း
ခေးသေးသဖြင့် ဂျိန်းက ထိုသတင်းစာကို ဘောက်ယူ
ဖတ်ရှုခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သူ့သမီးဖြစ်သူ မာရီယံ ကဲ့သို့ပင် သတင်းစာထဲတွင်
ရေးသားသူသည် ဘက်ဗာလီဖြစ်ရမည်ဟု ဂျိန်းကလည်း
ဆာချာပေါက်တွက်သည်။ သည်တော့ ဂျိန်းစိတ်မကောင်း
ဖြစ်ရသည်။ ဘုရား သိကြားမလို့ ခြေလွန်လက်လွန်

မဖြစ်ကြပါစေနဲ့တု မြို့ပြင်သို့ ဘုတ်(စ်)ကား စီးလာရင်း အသံမဲ့ ဆုတောင်းမိ၏။ သည်ပြဿနာ ကြီးထွားမလာ ပါစေနဲ့။ သည်ပြဿနာသည် အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ အတင်းအဓမ္မ ဓားအဆင့်ထက် မပိုပါစေနဲ့။ နောက် ပြီး တို့... အဘဘုရားသခင်၊ သည်သတင်းကို အက်ဗီ မဖတ်မိပါစေနဲ့။ ဖတ်မိလျှင် သားလေးအက်ဗီခမျာ ရင်ကွဲ ပက်လက် ဖြစ်ရှာပါလိမ့်မည်။

အရှေ့ခြမ်းရပ်ကွက်တွင် နေထိုင်သူ နှစ်ဦးအမူ အဆို ပါသတင်းကို တစ်မျိုးစီ တုံ့ပြန်ကြသည်။

တီးတိုးသတင်းကဏ္ဍအကြောင်းကို ရုတ်အယ်လီယာ ဆန်က နေ့လယ်စာစားရင်း ကြားသိခဲ့ရ၏။ သူနှင့် ဘက် ဗာလီ၏ ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်က အချိန်နီးမှ ကပ်ပြီး နေ့လယ်စာ ထွက်စားဖို့ ခေါ်သည်။ နေ့လယ်စာ စားနေကြတုန်း သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ရုတ်အား ဘက်ဗာလီနှင့် ပတ်သက်သည့် သတင်းများကို အမျိုးမျိုး အစ်အောက် လှည့်ပတ်မေးကြသည်။ ထိုအခါ တွင်မှ သတင်းစာထဲ ပါလာသည့် 'သတင်း' အကြောင်း ကို ရုတ် သိရခြင်းဖြစ်၏။

ရုတ်သည် နေ့လယ်စာ စားနေစဉ် တစ်ချိန်လုံး ဝိုင် နေသည်။ မအီမလည် ဖြစ်နေသည်။ သူငယ်ချင်းတွေက တက်ဗာလီအကြောင်း စတေးစလုစတိုင်း စကားလမ်း ကြောင်းကို ပြောင်းပစ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် မအောင်မြင်။

သူက ဝယ်လ်ဘီကုန်တိုက်ရှိ ဘက်ဗာလီ၏ အလုပ် အကြောင်းကို မိမိဘာမှ မယ်မယ်ရရ မသိကြောင်း၊ သူ့လုပ်ငန်းသည် အရေးပါ အရာရောက်သော သန်းကြွယ် သေဌေးများနှင့်နေ့လယ်စာ အတူ စားရလေ့ရက်အောင် အရေးကြီးခြင်း ရှိမရှိ မိမိ မသိကြောင်း၊ ထို့ပြင် အခါ အခွင့်ကျတိုင်း အက်ဗီသည် ဘယ်လောက် ချောမော ကြောင်း၊ ဘက်ဗာလီတို့ အိမ်ထောင်ရေး ဘယ်လောက် ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းကြောင်းလည်း ထည့် ထည့်ပြော၏။

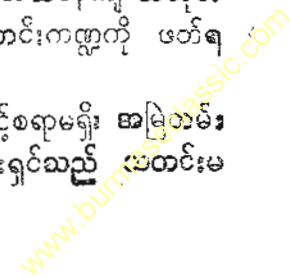
သို့သော်....

နေ့လယ်စာ စားပြီးသည်နှင့် ရုတ်သည် တတ်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံး သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကို ခွဲလိုက်၏။ ကား ပြင် လိုက်ပို့မည်ဆိုသည်ကို ငြင်းလိုက်၏။ သစ်ကိုယ်တည်း၊ လမ်းလျှောက်ပြန်ဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ စူးစမ်းစစ်စစ်သော မျက်လုံး များနှင့် လွတ်တင်းသည့် နေရာရောက်မှ ရုတ် ကိုယ့်ကို တိုယ် ထတ်ထားမိသည်။ မိမိ၏ မျက်ဝန်းများဝယ် မျက် ညှော်များ ရုတ်တရက် ပြည့်လျှံလာပါလားဟု။

အားသာပါဝါတ အပတ်စဉ် ဆံသနေကျ အတိုင်း ဆံပင် အညှပ်ခံနေစဉ် တီးတိုး သတင်းကဏ္ဍကို ဖတ်ရ သည်။

သတင်းမှစ ဘာမှ အံ့အားသင့်စရာမရှိ၊ အမြဲတမ်း စေ့စေ့စပ်စပ် ရှိသည့် ဆောင်းပါးရှင်သည် သတင်းမ

၃၀၀ မြတ်ငြိမ်း

ရေးမိ မိမိထံ တိုက်ရိုက် တယ်လီဖုန်း ဆက်ခဲ့သည်။ မိမိ၏ နေ့လယ်စာစားဖော် ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ ဖြစ်သည်ကို စုံစမ်း မေးမြန်းခဲ့၏။ အာသောက ဘက်ဗာလီ၏ အနည်းကို အတိ အကျ ထုတ်ဖော် ပြောဆိုခြင်း မရှိဘဲ ဆောင်းပါးရှင် အောင်ဂါလင်စိတ်ဝင်စား စပ်စုချင်လာအောင် အထိုက် အလျောက် ပြောပြခဲ့၏။

သည်သတင်း ပါလောမုဒ်ကို သူသိထားသည်။ မိမိ ရွှေ လိုက်သော ကျားကွက်မှန်မည်ဟု တွက်ထားသည်။ နေ့စက်ထပ်ကျားကွက်ရွှေ ဖြစ် အလှည့်ကျသူက ဘက်ဗာလီ မှ ဖြစ်သည်။

အာသောပါဝါ တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးနေမိ၏။

* * *

ဘက်ဗာလီ ပြန်ရောက်လို့မှ ငါးမိနစ် မပြည့်သေးမီ တယ်လီဖုန်း ခေါ်သံတွေ ဆက်တိုက် ဝင်လာတော့၏။ ဦးစွာ ရုတ်တံ့မှ ထိုနေ့ရက် သူ့ မေမေထံမှ။

ခုမှပဲ ဘက်ဗာလီရုတ်ချည်း သဘောပေါက် လက်ခံ လိုက်ရ၏။ တကယ်တော့ ဆီလီပီယာသည် အစိုးရိမ် လွန်ကဲနေခြင်း မဟုတ်ပါလား။

သူက အသံကို တတ်နိုင်သမျှ တည်ငြိမ်အောင် ခန့်နင်း ပြီး ရုတ်နှင့် သူ့ အမေကို ရှင်းပြခဲ့၏။ သတင်းစာထဲတွင် အရေးခံရသည့် အမျိုးသမီးမှစ မိမိပင် ဖြစ်ကြောင်း၊ နေ့ လယ်စာစားရင်း အလုပ်ကိစ္စသမား ဆွေးနွေးခဲ့ကြကြောင်း၊ ဒါကို ဘယ်သူကမျှား ဒီလေခက် ရိုင်းရိုင်း စိုင်းစိုင်း အဓိပ္ပာယ် ကောက်လွှဲခဲ့သည်ကို မိမိမသိကြောင်း စသည် ပြင်။

ဂျိန်းတယ်လီဖုန်း ဆက်သောအခါတွင်မှ ဘက်ဗာလီ ၏ ခုခံ ချေပစကားတွေ မဆိုစခလောက်ကလေး အား ပျော့သွားသည်။

‘သူက သူ့ရင်း လာရင်းသိခဲ့ရတဲ့ မိတ်ဆွေ တစ် ယောက်ပါ ဂျိန်း’

ဘက်ဗာလီ တယ်လီဖုန်းဖြင့် ရှင်းပြရင်း တိုင်ကပ်နစ်ရီ ထို လှမ်းကြည့်သည့် အချိန်မှာ ည ခုနစ်နာရီကျော်နေ ပြီး စောစောပိုင်းက မစ်ဂျီထံမှ ရသည့် အကြောင်းကြား စာထဲတွင် အက်ဒ် ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်မည်ကို ဖော်ပြ ထား။ အက်ဒ်၏ အမေကို အထင်းအဖျင်း သတင်း အကြောင်း ရှင်းပြနေခိုက် အက်ဒ် ပြန်ရောက်လာတော့ နှင့် ကြုံမနေစေချင်။

ဆည့်နေ့ နေ့လယ် စကတော့ အပင်းအဆိပ် ဆိုရ
ဆလို့ပါ ပြုလုစားဟု တက်ဗာလီ တွေး၏။ ငါကလည်း ငါ
ပါပဲ။ နည်းနည်းလေးမှ အသုံးမကျ။ ငါ ဘယ်လိုခံစား
နေရတယ် ဆိုတာ ငါ့မျက်နှာမှာ ပေါ်နေမှပေါ့။ ငါ့ကို
လူတိုင်းက မြင်တွေ့နေမှာပေါ့။

‘ဆီလီပီယာနဲ့ ကျွန်မ ဥရောပကိုသွားရင်း သူနဲ့ဆုံခဲ့
တာ၊ သူကသိမ်ပြီး အရေးပါ အရာရောက်တဲ့ အထည်
အလိပ် ထုတ်လုပ်သူ တစ်ဦး မေမေရဲ့’

‘တကယ်တမ်း ပြောရရင် အိမ်ခြေ အရောင်းအဝယ်
လေ့စကတက်မှလွဲ သူ့ အသိ အကျွမ်းတွေ တစ်ပုံကြီး
မေမေရဲ့ သူကတော့ အက်စ်နဲ့ ကျွန်မအတွက် အိမ်
ခန်းသစ် တစ်ခန်းရှာပေးထားတယ်။ ကျွန်မတို့ တတ်နိုင်တဲ့
အိမ်ခန်း ငှားခမျိုးနဲ့ပေါ့။ အထူးသဖြင့် အက်စ်ပြောနေတဲ့
အလုပ်သစ်ကို ရရင်ပိုပြီး အဆင်ပြေမယ်လေ။ ကျွန်မတို့
ဒီအခန်းလေးမှာက နည်းနည်း ကျပ်လွန်းစနုတယ် မထုတ်
လှစေ’

‘ဟုတ်တော့ပေါ့ကွယ်။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်း
နေဖို့အတွက်တော့ အခန်းလေးက ချစ်စရာပါ။ ဒါပေ
မယ့်အက်စ်နဲ့သမီးတို့ အနေနဲ့ကျတော့ မိသက် ကျယ်ကျယ်
ပြန့်ပြန့်ရှိတဲ့ အခန်းမျိုးလိုတယ်လေ’

ဂျိန်း ခဏမျှ စတုစား ဆိုင်းလိုက်၏။ ပြီးမှ....

‘အက်စ် ဘယ်တော့ ပြန်ရောက်မလဲ’

‘ဒီညရောက်လိမ့်မယ်။ ဘယ်အချိန်ရောက်မလဲ ဆိုတာ
ဆိုတိကျကျမသိဘူး။ ကျွန်မလဲ ညစာအတွက် တာမှခုထိ
ပြင်ဆင်ရ ဒေးဘူး’

‘အေးလေ။ ဒါဆိုလုပ်ရော့ရှိသာ လုပ်ပါ။ နေ့စက်ပြီး
တော့ ဘက်ဗာလီဒေရ... သဘင်းကောင်းတွေ ကြားရ
မပါစေလို့ မေမေ ဆုတောင်းပါတယ်ကွယ်’

‘ကျေးဇူးပါ မေမေ။ သဘင်းကောင်းကြားရမှာ ဆေး
ခွေပါတယ်’

အက်စ်ရစ်ချ်မခန့်၏ ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင်၊
သန့်ထက် ပျော်ရွှင်ရသော အချိန်အခါမျိုး မရှိခဲ့ဘူး။
မိမိအခန်းရှိရာသို့ ခေတ်လှကားဖြင့် တက်သာရင်း မိမိ
သည် ကြည့်နူးနှစ်သိမ့်မှု အပြည့်ဖြင့် ပြုံးနေမိမည်မှန်း
အသေ သိနေ၏။

နှစ်ရက်တည်းမျှသောကာလတိုအတွင်း အဖြစ်အပျက်
တွေက တစ်ပြိုင်တစ်ခေါင်းကြီး။

သူသည် ဘဝသစ်တစ်ခုလုံးကို မြင်တွေ့နေရမည် ဖြစ်၏။ သူသည် ဘဝသစ်တွင် တက်ပေးလီနှင့် မိမိတို့သည် သားယခုချမ်းမြေ့သော အနာဂတ်ကို တည်ဆောက် နိုင်မည် မဟုတ်သေး။

ကျော့နှင့် သူ့ဇနီးမာရီဂျိုးတို့က လှိုက်လှဲပျူငှာ ရှိပါသည်။ ဧည့်ဝတ်ကျော့ပွန်ကြားပါသည်။ ထိုမျှပင် မတသေးပါ။

သူက လက်တစ်ဖက်တွင် အဝတ်အစား သေတ္တာနှင့် တက်ပေးလီအတွက် ဝယ်လာသော နှင်းဆီပန်းဗျား ပေါင်းကိုင်းရင်း ကျန် လက်တစ်ဖက်က အခန်းသော့ကို စမ်းနေသည်။ သည်မြို့ကြီးတွေမှာ နေရတဲ့ ပြဿနာ အဲဒါပါ။ အလုပ်က ရှုပ်ပါတိသန့်ဟု ချဉ်းစားသည်။

သူ အခန်းထဲဝင်သွားတော့ တက်ပေးလီက ဝမ်းသာအယ်လဲ ဆီးကြိုသည်။ သူ့လက်ထဲမှ နှင်းဆီပန်းခွက်ကို ကြည့်ပြီး ကြည့်နူးနေသည်။ တက်ပေးလီ နှင်းဆီပန်းတွေကို နေရာတကျ ပြင်ဆင်လှုပ်ရှား နေသည်ကို အက်စ်က ချစ်မြတ်နိုးစွာ လှမ်းကြည့်နေသည်။

သူပိန်သွားတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေ မဆိစလေစက်ကလေး နွမ်းရိပ်ထင်နေတယ်။

မိမိလက်ထပ်သည့်နေရာ မျက်နှာသွယ်သွယ်၊ မျက်လုံးတောက်တောက်နှင့် ကောင်မလေးကို ပြန်လည် သတိရနေမိ၏။

ခုတော့ တက်ပေးလီ ပြောင်းလဲထွားပြီး သည်လို ပြောင်းလဲရခြင်း၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုမှာ မိမိ ရွတ်

ယွင်းချက်ပင်၊ ဒါကို အက်စ် သိနေပါသည်။ သို့သော် အဆိုပါ အတွေးကို ဖယ်ထုတ်လိုက်သည်။

ဘဝဖြစ်ဖြစ် ခုတော့ အစစအရာရာအဆင်ပြေ ချေ့စေ့ သွားတော့မှာပါ။

ကဲ... ပြောပါဦး၊ ကျွန်မကို ပြေးပြစ်မိပါဦး၊ တက်ပေးလီက အက်စ်နဲ့အား ဆိုဖာပေါ်တွင် ကျုံ့

ကျုံ့ ကျွေးကျွေးထိုင်ရင်း မေး၏။

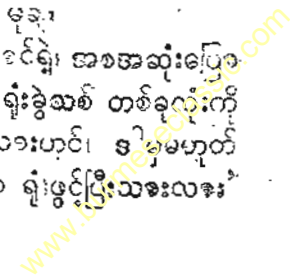
ဒါမှမဟုတ် မောင် ဆေးရေပြိုလားဟင်၊ ကျွန်မလဲ ညစာအတွက် မည့်နည်ရရ ချက်ပြုတ်ဖို့ အချိန်ကိမရလိုက်ပါဘူး မောင်ရယ်။

ကိစ္စရရှိပါဘူး၊ သူတို့ ကိုယ့်ကို လေယာဉ်ပျံပေါ်မှာ ကျွေးလိုက်ကြတယ်ကွ။

ဟေးကဲပြီ၊ အလုပ်ကတော့ မောင် ရပြီလားဟင် 'ရပြီ'

တက်ပေးလီ၏ သွက်လက်သော အနမ်းကို အက်စ် ကျေနပ် ကြည့်နူးစွာ ခံယူလိုက်၏။ အကယ်၍ တက်ပေးလီ စား ခပ်သွက်သွက် ပြန်ခွာမသွားလျှင် အလုပ်အကြောင်း ပြန်ပြောပြဖို့ ကြန့်ကြာတော့မည် မုနော့။

ကဲ... ပြောလေ ပြောပါ... မောင်ရဲ့ အစအဆုံးပြောပြ၊ ဘယ်တော့ အလုပ်ဝင်ရမလဲ၊ ရုံးခွဲသစ် တစ်ခုလုံးကို မောင်က ကြီးကြပ်ပြီး ဖွင့်ရမှာလားဟင်၊ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီ မောင်သူငယ်ချင်း ဆိုတဲ့သူက ရုံးဖွင့်ပြီး သားလား 'ဟေး... နေစမ်းပါဦးဟ'

အင်္ဂါ တစ်ခုမျှ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ မိမိ ဘက်
ဇာလီနှင့် ခွဲခွာ သွားပြီးနောက်ပိုင်း အဖြစ် အပျက်
အပြောင်းအလဲတွေက အများကြီး မိမိ၏ စီမံကိန်းသစ်
များအကြောင်း ဘက်ဇာလီ ဘာတစ်ခုမှ မသိသေးသည်
ကို ခုမှ ဆတိရသည်။

ဘက်ဇာလီ ဒီလူ ကိုယ်ကိုလုပ်ခစေချင်တယ်လို့ ကိုယ်
တို့ထင်နေတဲ့ အလုပ်လေး သိတယ် မဟုတ်လား။ သူ့လေ
ကြောင်း သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး ကုမ္ပဏီအတွက် နယူး
ယောက် ရုံးခွဲဆိုတာလေး။

အဲ...အဲဒီအကြောင်း ကိုယ်တို့ ထပ်ပြီးပြောဖြစ်ကြ
တယ်။ သူ့ရဲ့ စားရင်းစေ့စေ့တွေကို ကိုယ် သူနဲ့အတူပြန်
ပြီး လေ့လာကြည့်တယ်။ သူက လုပ်ငန်းကို ခွဲချင်နေ
ပေမယ့် လေ့လာလာဆယ် အချိန်မှာ အနောက် အသယ်
ပိုင်းလမ်းတွေမှာပဲ ဆွဲနေတာ ပိုကောင်းတယ်လို့ ကိုယ်
တို့ သုံးသပ်ကြတယ်။

ဘက်ဇာလီ မျက်လုံးတွေ ရုတ်တရက် လေးနက်စူးရှ
လာသည်။

ဒါနဲ့ အလုပ်ကတော့ မောင် အလုပ်ရပြီဆို

ရပါပြီ။ ခုရတဲ့အလုပ်က ပိုတောင် ကောင်းသေး
တယ်။ ဈေးက သူ့လေကြောင်း အစီအစဉ်တွေအားလုံး
ကိုယ်ကိုပြတယ်။ သူ့မှာ လေယာဉ် ခုနှစ်စင်းတောင်
ရှိတော့ကလား။ နောက်နှစ်စင်း ထပ်မှာထားသေးတော့
အဓိက လေကြောင်း သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး ကုမ္ပဏီကြီး

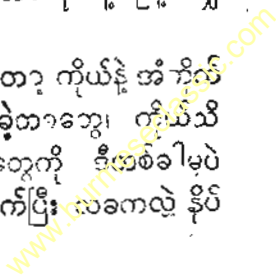
တွေ မရောက်နိုင်တဲ့ မြို့ကလေး ဆယ်ငါးမြို့ကို ကုန်စည်
တွေ သယ်ပို့ပေးနိုင်တယ်။ နေ့စဉ်ပြီ၊ ဟိုမြို့ဒီမြို့ ကူးဖို့
သန်းဖို့ ခရီးသည်တင် လေယာဉ် နှစ်စင်းလဲ ရှိတယ်။ သူ့
လုပ်ငန်းက တဖြည်းဖြည်း အောင်မြင် တိုးတက်နေ
တာကိုး။ နောင်လဲ ချဲ့ထွင်ဦးမှာပဲ။

ဒီတော့ မောင်က ဘာလုပ်ရမှာလဲဟင်

အဲ...ကောင်းခန်း ရောက်လာပြီ။ ကိုယ်က သူ့ကို
ရှင်းပြတယ်။ ကိုယ်မှာ ရင်းနှီးဖို့ ငွေကြေးမရှိတဲ့အကြောင်း
ပေါ့။ ဒီတော့ သူ့လုပ်ငန်းမှာ ကိုယ် ရှယ်ယာဝင်ဖို့တို့၊
အဲဒီလောက်မြင့်မားတဲ့ အခွင့်အရေးမျိုးတို့ မတေစင်းနိုင်
ဘူးပေါ့။ ယုတ်စွာအဆုံး လေ့လာလာဆယ် ပြောလို့မဖြစ်
ဘူးပေါ့ကွာ။

ဒါပေမယ့် သူ့လုပ်ငန်းတွေကို ကြီးကြပ်ဖို့ တစ်
ယောက်ယောက် လိုအပ်နေတယ်လေ။ သူက ဖောက်
သည်အသစ်တွေ ထပ်ရဖို့ လှုပ်ရှား ပြေးလွှားနေရမှာ။
အဲဒီ ကြီးကြပ်ရေးမျိုးက လေယာဉ်တွေ၊ လေယာဉ်မျိုး
တွေ သယ်ယူပို့ဆောင် လှုပ်ရှားနေတာကို နေ့စဉ်နဲ့အမျှ
ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲ ပေးရမှာ။

ဘက်ဇာလီခရာ အဲဒီအလုပ်ကတော့ ကိုယ်နဲ့ အံ့ကိုယ်
ပဲကွ။ ကိုယ်လေ့လာခဲ့၊ သင်ကြားခဲ့တာတွေ၊ ကိုယ်သိ
စားတွေ၊ ကိုယ် ဝါသနာ ပါတော့ကို ဒီအစီအစဉ်
အသုံးချခွင့် ရတော့တယ်ကွာ။ နေ့စဉ်ပြီး လခကလဲ နှိပ်
တယ်ကွ။

'အဲ...နယူးယောက် အဆင့်အတန်းနဲ့ယှဉ်ပြီး စဉ်းစား
လိုတော့ မရဘူးပေါ့ကွ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလောက် ငွေ
ကြေးများများကို အဲဒီမှာ မလိုပါဘူး ဘက်ဗလီရာ'
အဲဒီမှာ...

ဘက်ဗလီ ထင်ဆင့်ခေရွတ်၏။ သူသည် အေးစက်
သော ကျောက်တုံး တစ်တုံးကို မျိုချမှတ်လို ခံစားလိုက်
ရ၏။

'အလုပ်သစ်ကွ ဘက်ဗလီ၊ မင်း ကြိုက်ကိုကြိုက်မှား
သူတို့က ချက်စီနပ်ဒေးလ် ဆိုတဲ့ ရပ်ကွက်မှာ နေတယ်၊
အဲဒီရပ်ကွက်က စိန့်လူဝီရဲ့ ဘေဇင်ဘက် [သုံးဆယ့်ငါးမိုင်
အကွေလေးကပ်ဒါ၊ ဒီတော့ မင်း ဆန္ဒရှိရင် ဆန္ဒရှိတဲ့
အချိန်မှာ မြို့ကြီးတင်မြို့ရဲ့ သာဠေတွေကို ခံစားလို့ရ
တယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ တေးမြို့လေး တစ်မြို့ရဲ့
အရသာကိုလဲ ခံစားလို့ရတယ်'

အက်စ် သဲ့သဲ့ ပြုံးလိုက်၏။

'ဒါပေမယ့် အဲဒီမြို့ဟာ တေးမြို့လေးအဆင့်နဲ့ ရေ
ရှည်ဆက်နေမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဂျော့ကတော့ ဟော
ကိန်းထုတ်နေလေရဲ့၊ လာမယ့်ဆယ်နှစ်အတွင်း ဒီမြို့လေး
ဟာ မြို့တော်ရဲ့ ဆင်ခြေဖုံးမြို့လေး ဖြစ်လာမှာပဲတဲ့၊
လူစာ ခုကတည်းက အိမ်ရာ ဆေးကုလုပ်ရေး အတွက်
စီမံကိန်းတွေ ဆွဲနေပြီ၊ အဲဒီမှာ မြေဈေးတွေက ပေါ်တုန်း
ပီကွ။ ကိုယ်လဲ မြေကွက်လေး ဘာလေး ဝင်ဆွဲထားလို့
ရတော့ပဲ'

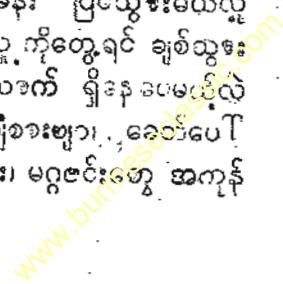
အက်စ်က ဇနီးဖြစ်သူအား လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပွေ့ဖက်
လိုက်၏။

'အိုး...ဘက်ဗလီရေ၊ အဲဒီမှာနေရတဲ့ ဘဝတော့
ဒီမှာနေရတာနဲ့ လုံးဝကို ခြားနားသွားတာပဲကွ။ ကိုယ်
အရင်က တစ်ခါမှ သတိမထားမိခဲ့ဘူးကွ။ သေတော့မှာပဲ၊
ကိုယ်ဟာ လေ့တပ်မှာပဲ အမှုထမ်းနေတဲ့ ကလေးတွေက
လွဲရင် နယူးယောက်မှာပဲ နေခဲ့ရတာကိုး၊ ဒီမှာရှိနေတဲ့
လူတွေအားလုံးလိုပေါ့၊ ဒီမြို့တော်ကြီးသေ အရာရာတိုင်း
ရဲ့ အဓိက၊ အရာရာတိုင်းရဲ့ အဆုတ်လို တင်ခဲ့တယ်လေ။

'တကယ်တမ်းကျတော့ မဟုတ်ဘူး မိန်းမရေ၊ ဂျော့နဲ့
သူ့မိန်းမ မာရီဂျီးတို့ ဘယ်လို နေထိုင်ကြလဲဆိုတာ
မင်း မြင်စမ်းစေချင်ပါဘိကွာ၊ သူတို့မှာ ဝိတိုရိယ
ခေတ်က ဆောက်ခဲ့တဲ့ ရောမ အိမ်အုံကြီးတစ်လုံး ရှိထယ်
လေ၊ အဲဒါကို သူတို့ပြန်ပြီး ပြင်ဆင်နေကြတာပဲ'

အက်စ် ပြုံးလိုက်ပြန်၏။ ဘက်ဗလီ၏ မျက်နှာရိပ်
မျက်နှာကကို အားရစိုက်မိ။

'သူတို့ အိမ်ကြီးကို တစ်နှစ် တစ်နှစ်မှာ မြတ်တဲ့
အမြတ်တွေနဲ့ တစ်ခန်းပြီး တစ်ခန်း ပြင်သွားမယ်လို့
မာရီဂျီးက ပြောတယ်ကွ။ မင်း သူ့ကိုတွေ့ရင် ချစ်သွား
မှာပေါ့၊ သူတို့မှာ ကလေးနှစ်ယောက် ရှိနေပေမယ့်လဲ
သူက ဝတ်တော့ စားတော့ အပျံ့စားဗျာ၊ ခေတ်ပေါ်
ဖက်ရှင်တွေကို မျက်ခြေပြတ်မခံဘူး၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ အကုန်
ဖတ်တား။

‘သုက သူတို့နဲ့ နီးနားဝန်းကျင်မှာ အိမ်နှစ်လုံးကို တောင် လိုက်ပြလိုက်သေးတယ်။ ကိုယ်တို့ ဈေးချောင့် ချောင့်နဲ့ ရနိုင်တဲ့ အိမ်ခေတုလေ’

‘သူ့မျက်နှာ လေးလေးနက်နက် ဖြစ်လာသည်။’

‘ဘုန်းဗာလီ၊ ကိုယ် အဲဒီလိုရောက်သွားတာ ကိုယ် ရုတ်တရက်ကြီး ကိုယ်အိမ်ကို ရောက်နေသလို ခံစားရ တယ်ကွာ၊ ဒီလေခက် နှစ်ကလေးပေါင်းများစွာ အတည့် တက်မှု မရှိတဲ့ လျှောက်လွှင့်နေရာက ဒီနေရာကို တွေ့လိုက် ရတော့ ရုတ်တရက်ကြီး ကိုယ်နဲ့ အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်မယ့် နေရာ...ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်လုံးနဲ့ အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်မယ့် နေရာကို ရောက်ပြီလို့ ကိုယ် ခံစားလိုက်ရတယ်လေ’

‘အက်စ် ဂေဇနပါဦး၊ မောင်ပြောနေတာက ကျွန်မ တို့ နှစ်ယောက်စလုံး စိန်လူဝီနားဘ ရပ်ကွက်တစ်ခုကို ပြောင်းပြီးခန့်ချင်တယ်လို့ ပြောနေတာလား၊ ဒီလိုလား’

ဘုန်းဗာလီ လက်ဖျောက်တီးပြသည်။ အက်စ် သူ့ကို ကြည့်နေ၏။ အကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသည်။

‘အက်စ်၊ မောင် တကယ်ကော လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားရဲလားဟင်’

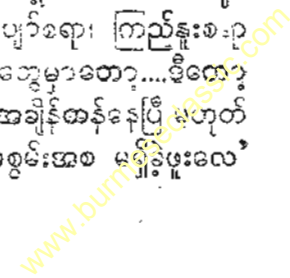
‘အို... ခဉ်းစားပြီလားကွာ၊ ကိုယ် ပြောမယ် ဘက် ဗာလီ၊ ကိုယ်တို့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေတဲ့ အချက် တွေထဲမှာ ကိုယ့်အပြစ်တွေ အများကြီး ပါတယ်လေ။ ကိုးဆယ့်ငါး ရာခိုင်နှုန်းလို့ ကိုယ် ပြောနိုင်တယ်။ ဒီထက် မကတောင် ပိုချင်ပိုဦးမယ်။’

‘မင်းဟာ မင်း လင်ယောက်ျားဖြစ်စေချင်တဲ့ လူ တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ခဲ့တာ၊ အဲဒီ ယောက်ျားဟာ မင်းကို ထောက်ပံ့ရမယ်၊ မင်းကို စောင့်ရှောက်ရမယ်၊ ပြီးတော့ မင်းနဲ့ လက်တွဲပြီး အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ထူ ထောင်ရမယ်။ အဲဒါတွေ အကောင်အထည် မဖော်နိုင် ဘူးလေ။’

‘တစ်ခါတလေ မင်းရင်ထဲမှာ ဆက်မြေ့ သိပ်နိုင်တော့ တဲ့ အခါ ဖွင့်ပြောခဲ့ဖူးတယ်လေ။ ဒီလို ဖြစ်ရတာဟာ ရှည်မန်းချက် အားပျော့လိုတဲ့ မင်း ပြောခဲ့တာ မှန်မှာ ပါ။ အဲဒါကို ဒီညလေယခင်ပျို့နဲ့ ပြန်လာတုန်းမှာမှ ကိုယ် သတောပေါက်လာတယ် ကိုယ်ဟာ ရှည်မန်းချက် မမြင့်မားရုံမဟုတ်ဘူး၊ အစွမ်းအစကို ရှိတာ၊ အိမ်ထောင် ဦးစီး တစ်ယောက်အနေနဲ့လဲ အစွမ်းအစ မပြနိုင်ခဲ့ဘူး’

စကား ရပ်ထားလိုက်၏။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်အတွင်း သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပြောဆိုအခွင့်အလမ်း မပြုခဲ့သည့် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ပြောပြဖို့ ပြင်ဆင်သည်။

‘နောက်ပြီး ယောက်ျားသားတစ်ယောက် အနေနဲ့လဲ အစွမ်းအစ မပြနိုင်ခဲ့ဘူး။ ကိုယ်တို့ အိမ်ထောင်ကျစ နှစ်တွေတုန်းက ဘယ်လောက် ပျော်စရာ၊ ကြည်နူးစရာ ကောင်းခဲ့လဲ၊ ဒီနောက်ပိုင်း နှစ်တွေမှာတော့...ဒီတော့ ကိုယ်တို့ ဒီပြဿနာကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အချိန်တန်နေပြီ မဟုတ် လား၊ ကိုယ်ဟာ ဒီဘက်မှာလဲ အစွမ်းအစ မရှိခဲ့ဖူးလေ’

'ဒီအတော့ စိန်လူဝီကို ပြောင်းလိုက်ရင် ဒီပြဿနာ ပြေလည်သွားရောလား'

တိုးတိတိ မေးပစ်လိုက်၏။

'ပြေလည်နိုင်တယ်၊ ဘက်ဗာလီ၊ အဲဒါက အစောရောကို တစ်ကနေ အသစ်ပြန်စမှား၊ အဲဒီမှာဆို ကိုယ်ဟာ လူသားတစ်ယောက်လို စံစားလို့ရတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း ကိုယ် မခံစားရဖူးတဲ့ နည်းမျိုးနဲ့ အသက်ဝင် တက်ကြွလာတယ်။'

'ဒီအလုပ်က ကိုယ် နိုင်နင်းကျွမ်းကျင်တဲ့ အလုပ်၊ ကျော့ကလဲ ကိုယ်နဲ့ ထပ်တူ ယုံကြည်စိတ်ချမှု အပြည့် ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ကျောင်းခန်းခန်းကောင်းတွေ ရှိတယ်။ အစ်အိမ်နဲ့ တစ်အိမ်ကြားမှာ ခြေရာတွေ အများကြီး ပိုတယ်။ အဲဒီမှာ နေဦးရောက်တော့မယ် ဘက်ဗာလီ၊ သစ်ပင်တွေပေါ်မှာ ပုရစ်ဖူးကလေးတွေ ဝေစပြုနေပြီ။'

'ကိုယ်တို့ ဥယျာဉ်တစ်ခု စပျိုးနိုင်တယ်။ နေ့ရာသီ ရောက်ရင် ကိုယ်တို့ ခြံထွက် သစ်သီးဝလံတွေနဲ့ ပန်းတွေ ရလှစေနိုင်တယ်။ အဲဒါ... အဲဒါ...'

စဘားရပ်လိုက်၏။ စဘားလုံး ရွေးနေ၏။

'အဲဒါဟာ ဩစတြေးလျလို ပြောပါ'

ဘက်ဗာလီ အေးစက်စွာ ဝင်အောက်၏။ ဘက်ဗာလီ သူ့ အနားမှ ခွဲခဲ့သည်။ သူ စဘားတစ်ခွန်း ထပ်ပြောလျှင် သူ့ ဆီခဲဖြူးပြီး မျက်နှာကို ကုတ်ခြစ်ပစ်မိတော့မည် ဟု ထင်လိုက်၏။

'တစ်ကွ'

'ကျွန်မ တစ် ဆိုလိုတယ်ဆိုတာ မောင် သိပါတယ်။ နောက်ထပ် စိတ်ကူးညှိ စီမံကိန်းတစ်ခု မဟုတ်လား'

'ဟ...ဘက်ဗာလီ၊ မဟုတ်ပါဘူးကွ။ ကိုယ်တို့ဟာ ကိုယ်တို့နိုင်ငံထဲမှာ ကိုယ်တို့ လူမျိုးတွေနဲ့ပဲ ရှိနေမှာပါ။ ကိုယ်တို့ ကလေးတွေလဲ အခမဲ့ရိက္ခန် ကျောင်းတွေမှ အတတ်ရမှာပေါ့'

'မောင်မှား ကျော့နဲ့ ကန်ထရိုက်စာချုပ် ရှိလား'

အက်ဒ် အမျိုးသမီးကို ဩည့်လိုက်၏။ သူ့ မျက်လုံး တွေမှာ နားကြည်းမှုအပြည့်၊ ဘက်ဗာလီက သူ့ ပါးကို ခြိတ်လိုက်သည့်အလား။

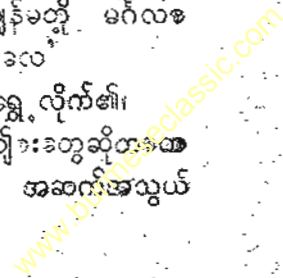
ဟင်အင်း... တယ်ရှီ...လဲ'

'အဲဒီလို လုပ်မထားရင် သူ မောင်ကို အချိန်မရွေး အလုပ် ပြုတ်ပစ်နိုင်တာပေါ့၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား' ဘက်ဗာလီ၊ လူက ကိုယ့် သူငယ်ချင်းပေါ်ကွ'

'အက်ဒ်ချယ်၊ ကယ်လို သူငယ်ချင်းမျိုးလဲ၊ ငါးနှစ်တစ် နှစ်လအတွင်း တစ်ခါမှ ပြန်အတွေ့ကြုံတဲ့ သူငယ်ချင်း မဟုတ်လား။ မောင် သူ့ ဆီကို ခေတ္တမတ်ကတ်ပြားလေးပို့ သေးတာင် ကျွန်မ မတွေ့ဖူးဘူး။ ကျွန်မတို့ မဂ်လစ် သောင်တုန်းကလဲ သူ့ကို မပိတ်ခွဲဖူးဘူးလေ'

အက်ဒ် စိတ်သက်သာသဖြင့် နေရာရွှေ့ လိုက်၏။

'ဘက်ဗာလီချယ်... ကိုယ်တို့ ယောကျ်ားတွေဆိုတာ အဲဒါတို့ မိန်းကလေးတွေလို အမြဲတန်း အဆက်အသွယ်

လုပ်နေတတ်ကြတာ မတုတ်ဘူးကွာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလူက
လူတွေဝင်းတစ်ယောက်ပါ၊ သူ့ စကားကို သူပြန်ချုပ်မယ်
လူစားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ နေ့စက်ပြီး....

သူ မေးဖေးမမ ဆက်ပြောသည်။

‘သူ စိတ်ပြောင်းသွားဖော အကြောင်း မရှိဘူးလေ၊
ဒီအလုပ်ကို ကိုယ်လုပ်နိုင်တာပဲ၊ လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်
သိပါတယ်၊ ဒီအလုပ်က ရုံးခန်းထဲမှာ တစ်နေ့လုံးအောင်
ပြီး ကိုယ် သည်းမခံနိုင်တဲ့ လူတွေကို မျက်နှာချို သွေး
တဖမျိုး၊ စားရွက်ပုံကြီးကို ဟိုလှန် ဒီလှန်လုပ်၊ သူတို့က
ဘာကောင်တွေမှန်း မသိ၊ ဘာလိုချင်မှန်းမသိနဲ့ ယေဘု
ချာချာ လုပ်နေရတဲ့ အလုပ်မျိုး မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ်
မကျင်လည်ချင်တဲ့ ဘဝမျိုးမှ အကိုယ်ဘဝနဲ့ ကျန်ရှိစေ
သေးတဲ့ နာရီပိုင်းတွေ နေ့စက်ထပ် ကုန်သွားပြန်ပါလေ
လားဆိုတဲ့ အသိကြီးနဲ့ နေရတဲ့ ဘဝမျိုးလေ’

‘ဘယ်အလုပ်မှမှမဆို လုပ်ငန်းစဉ်ရှိတယ်မောင်၊ အဲဒါ
ကို ကျွန်မ မသိဘူးများ မေခင် ထင်နေလို့လား?’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီကိစ္စတွေက မင်းကို စိတ်
အနှောင့်အယှက် မပေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်အစော
အဲဒါတွေကို သည်းမခံနိုင်ဘူး၊ ဘယ်တုန်းကမှ သည်းမ
နိုင်ခဲ့တာ၊ ကိုယ် ကြိုးစားကြည့်ခဲ့ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့
ဆိုတာ အဲဒါတွေကို မင်းက တန်ဖိုးထားနေပုံ ရလို့ပဲ
မင်းကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် မင်း
စိတ်ချမ်းသာအောင် ကိုယ် လုပ်မပေးနိုင်ခဲ့ဘူး၊ ဟုတ်

တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါကို ကိုယ်တို့ ရိုးရိုးသားသားဝန်ခံ
ကြရအောင်လေ၊ ကိုယ် မင်းကို စိတ်ချမ်းသာအောင်
ထားနိုင်ခဲ့လို့လား?’

ဘက်ဗာလီ တိတ်ဆိတ်စွာ ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

‘ခု ကိုယ့်မှာ အခွင့်အရေးရပြီ ဘက်ဗာလီ၊ ကိုယ်တို့
တစ်ချိန်လုံး ပြောခဲ့ကြတာတွေ၊ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ကြတာ
တွေ၊ ခု ဒါတွေအားလုံး ရနိုင်ပြီလေ၊ အိမ်တစ်လုံး၊
အနာဂတ်ဘဝတစ်ခု၊ နေ့စက်ပြီး မိသားစု တစ်စု’

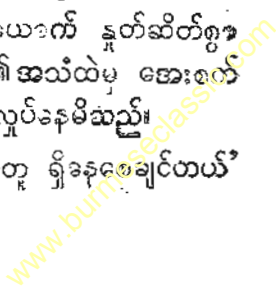
သူက ခြေနှစ်ချောင်းခပ်ကားကားရပ်ပြီး ဘက်ဗာလီ
နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်၏။

‘အဲဒါကို ကိုယ်လိုချင်တယ် ဘက်ဗာလီ၊ ကိုယ့် တစ်
ဆက်လုံး ရသိရှိကလေးတွေ၊ ဒါမှမဟုတ် တခြားတစ်
ယောက်ယောက်ရှိ ကလေးတွေရဲ့ ဦးလေး အက်ဖ် ဘဝနဲ့
နေမသွားချင်ဘူး၊ ကိုယ့် ရင်သွေးတွေကို လိုချင်တယ်၊
အဲဒီရင်သွေးတွေကိုလဲ မင်းနဲ့ပဲ လိုချင်တယ်’

‘တကယ်လို့ မောင်က စိန့်လူရီမှာ သွားနေပြီး ကျွန်မ
က နယူးယောက်မှာ သွားနေကြရင်တော့ အဲဒီလို ဖြစ်
လာဖို့ နည်းနည်းလေး အခက်အခဲ တွေ့မှာပေါ့နော်’

တစ်မျှ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နှုတ်ဆိတ်စွာ
စိုက်ကြည့်နေမိကြ၏၊ ဘက်ဗာလီ၏ အသံထဲမှ အေးစရာ
မှုကြောင့် နှစ်ယောက်လုံး တုန်လှုပ်နေမိသည်။

‘ဘက်ဗာလီ၊ မင်းကို ကိုယ်နဲ့အတူ ရှိခန့်စေချင်တယ်’

အက်စ် အဆံတိုးတိတ်နေပြီ။ အညှိငြိမ်နေ၏။ သို့သော် သူ့ စကားလုံးတွေထဲတွင် တေးခင်းပန် တိုးလျှိုးမှု စိုးစဉ်းမျှမပါ။

ထိုစကားလုံးများကပင် ဘက်စားလီ၏ စိတ်ကို သောင်းနှန်ဖြစ်အောင် ကလိပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွား၏။ တနဦးပိုင်းတွင် ဘက်စားလီ စိတ်ဆိုးနေသည့် အမှန်း သို့သော် ထိုစကားလုံးများကိုကြားလိုက်ရတော့ စိတ်ဆိုး ဆည့် အဆင့်မှသည့် ဒေါသအဆင့်သို့ ကူးပြောင်းသွား သည့် မိမိမှာ သည့်လိုဒေါသမျိုး ရှိနေလိမ့်မည်ပင် မထင်။

တကယ်တော့ မောင်သည် မိမိအား အတူလိုက်နေဖို့ 'မေး'နေခြင်း မဟုတ်။ 'ပြော'နေခြင်း မဟုတ်လား။ ညှိနှိုင်းနေခြင်း မဟုတ်။ စိစဉ်နေခြင်း မဟုတ်လား။

ကျွန်မကို မောင်နှမအတူ ရှုနေစေချင်တယ်။ ကျွန်မကို မောင်နှမအတူ တစ်နှယ်တစ်ကျေးကို မောင်မျက်နှာ တစ်ရွှေထင်ပြီး လိုက်ခဲ့စေချင်တယ်။ ဒီအတွက် ကျွန်မက အလုပ်ထွက်ရမယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သာ မဟုတ်ဘူး။ မိသားစု တစ်စုလုံးကို မောင်က ရှုနေကျေးမယ်ဆိုတာကို မှီခိုအားထားစေချင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မောင် သံယောဇဉ်ကြီးလှတဲ့ လေယာဉ်ပျံအတွက် ပြန်ပြီး ပလူးပလို့ လုပ်ရအောင်၊ ဟုတ်လား။ ဒီလိုလား။

ကျွန်မတို့ လင်ဇယ် မယားရယ်လို့ ဖြစ်ခဲ့ကြ တစ် လေးနှစ်လုံးလုံးရှိပြီ မောင်၊ ဒါတောင် မောင်က ဒီလို ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုးကို မောင်ဘာသာ မောင် ချခဲ့တယ်။

ပေါ့။ ကျွန်မကတော့ မောင် ဘယ်နေရာ သွား တွေ။ ကြိုက်တဲ့ဆီကိုသွားတဲ့အခါ ဒဂုတ်တိုက်ဆွဲသွားလို့ရတဲ့ ကုလားထိုင်တစ်လုံး၊ စားပွဲတစ်လုံး၊ ဒါမှမဟုတ် ဇေဝယ် ကျွန်တစ်ယောက်လို လိုက်ရမယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား။)

'စိန်လူဝီနဲ့ နယူးယောက်ကို ဆက် သွယ် ထား တဲ့ တယ်လီဖုန်းလိုင်းလေးတောင် မရှိတော့ဘူးလား။ မောင် ကျွန်မကို တယ်လီဖုန်းလေးတောင် ဆက်ပြီး တိုင်ပင်ဖို့ မလိုတော့ဘူးလား။'

ခေတု ဘက်စားလီ တစ်ကိုယ်လုံး ဒေါသကြောင့် နတ်ပူးသလို တုန်နေ၏။ အက်စ် ကြားဖြတ်ပြောသည့် စကားကိုပင် ကြားသည်ဆိုရုံမျှသာ ကြားမိ၏။

'ဘက်စားလီ၊ ဒီကိစ္စက မင်းကို တယ်လီဖုန်းထဲကနေ ပြောလို့ရတဲ့ ကိစ္စမျိုး မဟုတ်ဘူးလေ'

'ဪ...မဟုတ်ဘူးလား။ ဒါပေမယ့် မောင်ဘာသာ မောင်တော့ ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စမျိုးပေါ့လေ။ ဒီတော့ ကျွန်မက ဘယ်တော့ သွားရမလဲ'

သူက ခါးသီးစွာ ထပ်ဖြည့်ပြောသည်။

'မနက်ဖြန်လား။ ဒီထပ်ပတ် အကုန်မှာလား။ ကျွန်မက ဝယ်လိဘီကနေ ဒီအတိုင်း ကျော့ကျော့ကလေး ထွက် လိုက်ခဲ့ရမှာလား။ ကျွန်မ ကြီးစားပမ်းစား ရအောင် လုပ်ထားတဲ့ ရာထူးနဲ့လေ။ ကျွန်မ ထပ်ပြောလိုက်ဦးမယ်... ရာထူးရှင့်၊ အဲဒီရာထူးက လွန်ခဲ့တဲ့ ငါ့နှစ်လုံးလုံး မောင်

မပူမပင် မကြေစင်မကျ နေရအောင် ဆေးကပ်ပုံ ကျွေး
ခွေးခဲတယ်လေ

ဘက်ဗာလီ၊ တခြား အလုပ်တွေ ပြည့်လို့ပါ

ဘက်ဗာလီ၊ ဒေါသနှင့် တန်းညီလောက်သည့် ဒေါသ
မျှစား သူ့ရှင်ထဲမှလည်း ကြွတက်လပြီကို အက်ဒီ
သိလိုက်၏။

အဲဒီမြို့မှာလဲ ကုန်တိုက်တစ်တိုက် ရှိပါတယ်ကွစ၊
မင်း အေးတူအကြံမျိုးနဲ့ အဲဒီ ကုန်တိုက် မှာ အလုပ်
တစ်ခုခုရရှိဖို့ မရရှိရုံက အခဲခဲပါတယ်၊ ဒါကလဲ
ကိုယ့်တိုက်လေးတွေ ကျေခင်းတက်တဲ့ အရွယ်မှာ မင်း
အလုပ်လုပ်ချင်သေးသေးပါဆိုရင် ပြောစားပါ

ဪ... မာရီဂျိုးတဲ့လား၊ ကျွန်မ မမြင် ဖူးတဲ့
လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ ဒီလေးက မုန်းမိလိမ့်မယ်လို့
တစ်ခါမှ မထင်ခဲ့ဘူး၊ မဟာ မာရီဂျိုးကြီးပေါ့လေ၊ သူ့
ပန်းဥယျာဉ်ကြီးနဲ့၊ ခေတ်နောက်ကျ မကျန် အောင်
မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တွေနဲ့၊ ဪ... ဪ... သူက ကျွန်မကို
အလုပ် ရှာပေးမယ်တဲ့လား၊ ဟုတ်လား၊ ဘာအလုပ်မျိုးလဲ၊
ဘာတွေ လုပ်ရမလဲ၊ အခောင်းကောင်တာနောက်မှာ
ရပ်ပြီး ခြေစွပ်တွေ ရောင်းရမှာလား

မာနအပြည့်ဖြင့် ခေးစေ့ကို ပင့်တင်လိုက်၏။

ဒီမယ် အက်ဒီ၊ ကျွန်မတော့ ဒီထက်မက တန်ဖိုးရှိ

တယ်၊ ကျွန်မဟာ ဒီထက်မက အဆင့်ရှိတယ်

ဘက်ဗာလီ၊ ကိုယ် ဒီအလုပ်ကို လက်ခံလိုက်ပြီ

သူ့ရှင်ထဲမှ ဒေါသမျှစား ပျောက်ကွယ်သွားပြီ၊ သူက
အချက်အလက်များကို ရိုးရိုး ရှင်းရှင်း ချပြနေ၏၊ အက်ဒီ
အညံ့လို တိတိကျကျ ပြောတာမျိုး ဘက်ဗာလီ တစ်ခါမှ
မကြုံခဲ့ဖူး။

မင်း ကိုယ်နဲ့ လိုက်ခဲ့စေချင်တယ်၊ ကိုယ့်မယားဟာ
မင်းပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်၊ မင်းကလွဲပြီ၊ တခြား မိန်းမ
တစ်ယောက်ကို ချစ်ဖို့ဆိုတာ ကိုယ့် စိတ်ကူးထဲကောင်
ထည့်လို့ မရဘူး၊ ဒါမေမယ် ဒီအလုပ်ကိုတော့ ကိုယ်
လုပ်မှပဲ

ကျွန်မ ဆိုက်လိုက်၊ မလိုက်လိုက်ပေါ့လေ

မထတ်နိုင်ဘူး ဘက်ဗာလီ၊ လုပ်ရမှာပဲ၊ ဒီအလုပ်
ကတော့ ကိုယ့်ဘဝမှာ ထိုက်ထိုက်ဘန်ဘန် လုပ်သင့်တဲ့
အလုပ်မျိုးလို့ ယူဆသားတယ်၊ ခနာက်ပြီး ဒီအလုပ်မျိုး
ဖို့ ဒါဟာ ကိုယ့်အတွက် နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးပဲလို့
စိတ်ထဲမှာ ထင်နေတယ်

ယခု မိမိရှေ့တွင် မြင်တွေ့နေရသည့် အက်ဒီက မိမိ
ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်မတွေ့ခဲ့ဖူးသည့် အက်ဒီ ဖြစ်နေ၏။
ရည်းစားဘဝမှကော၊ လက်ဘပံပြီး နေ့စက်ပိုင်း လေစ
ကစံတနားနှင့် ရင်ဆိုင်နပန်းလုံး နေရသည့် ကာလများမှစ
ပါ အက်ဒီကို သည်လိုပုံစံမျိုးဖြင့် မတွေ့ခဲ့ရဖူး။

ယခု မြင်တွေ့နေရသူကလေး မိမိတစ်သက်လုံး မျှော်မှန်း
တောင့်တခဲ့သူမျိုး၊ အက်ဒီကို သည်လို ဖြစ်စေချင်ခဲ့တာ

ကြာပြီ။ အက်စ် သည်လို့ ဖြစ်လာပါစေဟု ဆုတောင်း
ခဲ့ရတာ အကြံမကြံမ

ကဲ ခုနစ်ဆုံး မိမိမျှော်မှန်း တောင်တသည်
အတိမ်း ဖြစ်လာတော့ မိမိသည် ထိုလူနှင့် တစ်ခန်းအည်း
အတူ ရှိနေသည်ကပင် သည်းခံနိုင်တော့

သည် စာမယကား မိမိ၏ တစ်သက်တာတွင် စိတ်
အဆင်းရဲဆုံး ဖြစ်ရသည့်သမယ။ မိမိ၏ အတွက် မိမိပြန်
မြင် လိုက်ရသည့် စိတ်ဆင်းရဲရာ အခါတောင်းဆုံး အမှန်
တရား။

သို့သော် မိမိကို ဇာယ်တုန်းကမ ခွန်ခွာ သွားဖူးခြင်း
မရှိသည့် သတ္တိသွေးဖြင့် အမှန်တရားကို ရဲရဲကြီးရစ်ဆိုင်
လိုက်၏။

‘အက်စ်၊ ကျွန်မမေ့နိုင်ခဲ့ဘူး စိန်လူဝီကို မလိုက်နိုင်
ဘူး’

ဘက်ဗာလီ တိုးတိတ်စွာ ပြော၏။

‘မေ့ငင်က ကျွန်မကို လိုက်ခဲ့စေချင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ
သိတယ်။ အဲဒီဆန္ဒကို မောင့်မျက်နှာ ပေါ်မှာ မြင်နေရ
တယ်။ အဲဒီနေရာဟာ မေ့ငင်အတွက် ဘူမိနက်ထန် နေရာ
မှန်ဖြစ်မယ်။ မေ့ငင်ကျွန်မကို ခေါ်တာ မှန်နိုင် တယ်။
ဒီအလုပ်ဟာ မေ့ငင်တစ်သက်တာ ဆန္ဒစတု ပြည့်ဆည်း
ပေးလိုက်တာပဲ ဆိုတဲ့ အဆင့်ထိ ကျွန်မ စဉ်းစားပါတယ်’

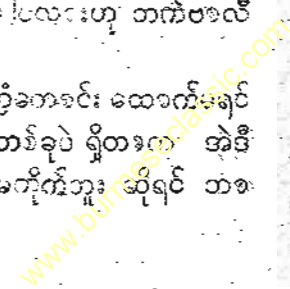
‘အဲဒါက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ဘက်ဗာလီ၊ ကိုယ်ဒီမှားစွဲ
နေရင်နော့ မခန့်ရင် ကိုယ့်မှာ မယားခရီးတာဘူးလို့ ဆို
လိုတာလား’

‘မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလိုပြောရင် မေ့ငင်ကို ခြိမ်းခြောက်
ရာ ရောက်သွားမှာပေါ့။ ကျွန်မဟို နှစ်ယောက်စလုံး တဲဒီ
လို ခြိမ်းခြောက်တာမျိုးကို ခံချင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။
ကျွန်မ သိတာကတော့ တစ်ခုပဲရှိတယ် အက်စ်၊ ကျွန်မ
လက်ရှိ ရောက်နေတဲ့အဆင့်ကို ရှေးအောင် ကျွန်မ အသေ
အလဲ ကြိုးစားခဲ့ရတယ်။ နေ့စဉ်ပြီး အေးမြမှု လေ့
ကားမှာ ကျွန်မ တစ်ထစ်ပဲတက်ရ သေးတယ်။ ကျွန်မအဲဒီ
လေ့ကားကို ဆက်တက်ချင်တယ်။ ကျွန်မ ထင်တယ်လေ...
ကျွန်မ ဒီထက်မက အမြင့်ကို တက်ချင်သေးတယ်လို့’

‘မင်း စိန်လူဝီမှာကော အလုပ်တစ်ခု မရှာနိုင်ဘူးလား
ကွာ။ စိန်လူဝီဆိုတာ ဒီခရီးရာနဲ့ သုံဆယ့် ဝါးမိုင်ပဲခေး
တာပါ’

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခရီးအတူ ထွက်ဖို့ တိုင်ပင်နေ
ကြသည့် သူစိမ်း နှစ်ယောက်လိုပင်လားဟု ဘက်ဗာလီ
တွေးမိ၏။

ဖြစ်ပါတယ်။ ရနိုင်ပါတယ်။ ကွဲခကောင်း ထောက်မရှင်
ဒီလုပ်ငန်းမျိုးပဲ ရနိုင်ပါတယ်။ တစ်ခုပဲ ရှိတာက အဲဒီ
စိန်လူဝီမှာ မှန်းချက်နဲ့ နှမ်းထွက်မကိုက်ဘူး ဆိုရင် ဘာ
လုပ်ကြမလဲ။

‘မောင် နေကန်ထပ် အဆက်အတွယ်ရတဲ့ မိတ်ဆွေ
ဟောင်း နှစ်သေခက်က ဆီတယ်လုံမြို့က ဖြစ်နေရင်ကော
ကျွန်မက အဲဒီကို လိုက်ပြောင်းပြီး ဘဝကို တတိယ
အကြိမ်မြောက် တစ်ကနေ့ ပြန်စုရမှာလား’

သူ့နှုတ်ခမ်းများ တင်းတင်း စေ့သွေးသည်။
‘ဒီမယ်အက်ဒ်၊ ကျွန်မ အသက်လေးဆယ် ရောက်နေမှ
အခရောင်းစာရေးမ အလုပ်မျိုးလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထဲ မထည့်
ဘူး’

ခုတော့ အက်ဒ်၏ မျက်နှာ ပေါ်တွင် ကောဇင်လေး
တစ်ယောက်၏ သွင်ပြင်မျိုး မရှိတော့။ သူ့မျက်လုံးတွေ
တည့်ငြိမ်နေ၏။ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ဖြစ်နေ၏။ ပထမ
ဦးဆုံး အကြိမ်အဖြစ် ဘက်ဗာလီ၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် နှလုံး
ဆား ထဲသို့ ဝင်ကြည့်နေသည့်အလား။

‘ဒါဆို မင်းမိခင် တစ်ယောက်ဘဝကို ခံယူဖို့ဒီကော
စိတ်ကူးသေးခဲ့လား။ ဒါမှမဟုတ် မိသားစု တစ်စုရယ်
လို့ ဖြစ်သေးအောင် အချိန်ယူဖို့ အလုပ်က ထွက်ဖို့ဒီကော
စိတ်ကူးခဲ့လား’

အထိနာသွေးသော ဘက်ဗာလီက ချက်ချင်း ပြန်
ပက်၏။

‘အက်ဒ်၊ မောင် ဒီလိုပြောတာ မစာရဘူး။ ဒီနေ့စ
ကျွန်မ အိမ်ခန်းသစ် တစ်ခန်း ကြည့်ခဲ့သေးတယ်။ ပိုပြီး
ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့်လို့ ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ကလေးထိန်း၊
တစ်ယောက်နေဖို့ အခန်းတစ်ခန်းတောင် ပါသေးတယ်။

အရှေ့မြစ်ကို စီးမြင်နေရတဲ့ မြင်ကွင်းကလဲ လှပါဘိ
သနဲ့’

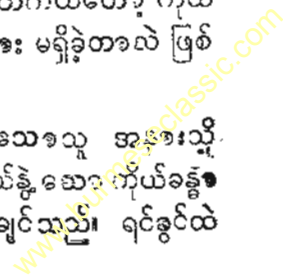
‘ဘာလုပ်ရမှာလဲကွ၊ ဒီသောက်-အရှေ့မြင်ကွင်းကို၊
ညိုယိုလို့ချင်တာ မယားတစ်ယောက်ကွ။ ကဲ... ဒီတော့
ညိုယို မယားတစ်ယောက် ရနိုင်မလား၊ မရနိုင်ဘူးလား’
ဘက်ဗာလီ အဖြေကို ဖွင့်မပြောနိုင်။ အဖြေဒေသနာဖို့
လို့တော့ကြောင်း အက်ဒ်သဘောပေါက်လိုက်၏။ ရေငုံ
နှုတ်ပိတ်နေခြင်းမျှဖြင့် လုံလောက်နေပြီ။

သူက အဝတ်သေတ္တာနှင့် ကုတ်အင်္ကျီကို ကောဇင်
ထိုင်လိုက်၏။

‘အထုပ်အပိုးတွေ မစုပြုဖြစ်တာ တော်သေးတာပေါ့’
သူ့ကိုယ်သူ ပြောသလို တစ်ကိုယ်တည်း ပြော၏။

‘တကယ်လို့ ဒီကိစ္စကို မင်းပြန်ပြီး စဉ်းစားချင်သေး
အပါဆိုရင်၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်နဲ့ စကားပြောချင်သပါဆို
ရင် ကိုယ် မေမေအိမ်မှာ ဒီတစ်ပတ်ကုန်အထိ ရှိနေမယ်။
ထစ်ခွဲလို့တယ်။ ကိုယ်တို့မှာ ပြောစရာစကား မကျန်တော့
ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ရှိသေးလို့လားဟင်၊ တကယ်တော့ ကိုယ်
တို့မှာ ဘယ်တုန်းကမှ ပြောစရာစကား မရှိခဲ့တာလဲ ဖြစ်
ချင် ဖြစ်နေမှာပါပေါ့’

ခဏမျှ စဉ်းစဉ်းနေသည်။ ချစ်သောသူ အနားသို့
တိုးကပ်သွေးချင်သည်။ ပြီးတော့ ချွတ်နဲ့ ဆေး ကိုယ်ခန္ဓာ
လေးကို လှမ်းယူပွေ့ဖက် ထားလိုက်ချင်သည်။ ရင်ခွင်ထဲ

၄၀၄ မြတ်ငြိမ်း

မှ စွေးပွေ ထမ်းလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းလိုက်၏။

သည်တစ်၊ သည်သမယ၊ သည်ကလေးတို့ကလေးကို အကဲဗာလီ ရက်ပေါင်း၊ လှပေါင်း၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆတ်ရ လွမ်းတနေမိမည် ဖြစ်ပါသည်။

အက်ဒီ၏ ကျေးခိုင်းခြင်းနှင့်အတူ တံခါး ပိတ်သွားသည်။ ဓာတ်လှေကား ဆင်းသွားသံကို ကြားရသည်။

ထို့နောက်ပိုင်း ကလေးများစွာ ကြွေရှည်သည်အထိ မေ့၏။ နေ့အဆုံး ၁၀၀၃၅ကို မိမိ သတိရနေမိတော့မည်ဖြစ်ပါသည်။

(၁၅)

ထိုအကြောင်းကို နောင်တစ်ချိန်တွင် ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိတော့ ထိုညက မိမိ ဘယ်လောက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားကြောင်း ဆတ်ရပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် တော်တော်လေးအံ့သြမိသည်။

မိမိကြည့်ဖူး၊ ဖတ်ဖူးသည့် ရုပ်ရှင်တွေ၊ အချစ်ဝတ္ထုတွေ အရဆို မိမိသည် အခန်းထဲမှာ ဂနဒမင်္ဂြိုဟ်စွာ လူးလားခေါက်တို လျှောက်နေရမည်။ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျမလှအောင် ကြိုးစား ထိန်းနေရမည်။ ခုတော့ သည်လို မဟုတ်ခဲ့။

နောင် အချိန် တော်တော်ကြီးကြာမှ နယူးယောက်မြို့သူမြို့သားများထဲတွင် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာခြင်း အတတ်ပညာကို လူသိများ လက်ခံလေချိန်၊ အရာရာတိုင်းကို လူတိုင်းက ညစာ စားပွဲတိုင်းတွင် ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း

ဆေးနှေး ညီနှိုင်းလစချိန်ကျမှ ထိုညက မိမိ ဘယ်လိုဖြစ်
ဆွမ်းသည်ကို သဘောပေါက် နားလည်ခဲ့ရ၏။

ထိုညက မိမိသည် စိတ်နှလုံး တိုးတိုးချလိုက်သည်
မဟုတ်သေး။ မားသည်ဖြစ်စေ၊ မုန်သည်ဖြစ်စေ မိမိတဝ
တစ်လျှောက်တွင် ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ခိုင်ခိုင်မာမာ
ချည်းတင်း စိတ်ရော ကိုယ်ပါ လွတ်လပ်သွားတတ်သည်။
စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပေါ့ပါးသွားတတ်သည် မဟုတ်လား။

မိမိအား ချော့ငိုဝတ် ဖမ်းထားသော မိမိအား
အောက်သို့ အတင်းဆွဲချနေသောနှောင့်ကြိုးများကို ဖြတ်
တောက် ရုန်းထွက်လိုက်ရသလို ခံစားရသည်လေ။

နောက်ခန္ဓာနံနက် ကုန်တိုက်သို့ ရောက်သည်နှင့် တည့်
ငြိမ်အေးချမ်းစွာပင် မစ္စလော့လေထံ တယ်လီဖုန်းဆက်
သည်။ အရှေ့မြစ်ကမ်းပါးပေါ်မှ အခန်းကိုယူမည် ဖြစ်
ကြောင်း အကြောင်းကြားသည်။

အခန်းခကို တစ်ယေခက်တည်း ကျခံချမည်ဆိုတော့
နည်းနည်းတော့ တာဝန်ကြီးသည်။ သို့ပေမယ့် မနိုင်
လေစက်သည့် ဝန်တော့ မဟုတ်ပါ။ အသေးက ဆည်
အချက်ကို ထည့်တွက်ထားမှပေါ့။

သူက အိမ်မြေပွဲစား အမျိုးသမီးကို အိမ်ဝှေးစေချုပ်
တစ်ခုစာ ပြင်ဆင်ထားရန်နှင့် နေ့လယ်စာ စားချိန်
တွင် မိမိလာရောက် လက်မှတ်ထိုးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြော
လိုက်၏။ ထို့နောက် ဒုတိယ အတွေးတစ်မျိုး ပေါ်ထွေ
ဟန်ဖြင့် သူက ထပ်ပြောသည်။

‘ဪ...မစ္စလော့လေ၊ အဲဒီ စေချုပ်ကို ကျွန်မ
နာမည်နဲ့ပဲ ရေးထားနိုင်မလား။ ဘက်ဗ လီ ရစ်ချ်ခန်ဆို
တဲ့ နာမည်နဲ့လေ။ မစ္စတာနဲ့ မစ္စစ်အက်ဒဝပ်ရစ်ချ်ခန်ဆိုတဲ့
နာမည်နဲ့ မချုပ်ချင်ဘူး’

‘ရပါတယ် မစ္စစ်ရစ်ချ်ခန်၊ ဒါပေမယ့်...’

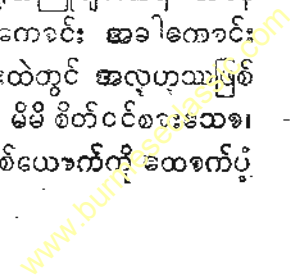
‘ကျွန်မ အမျိုးသားက ဂေတစ်ဖြုတ် ခရီးထွက်ရလိမ့်
မယ်ရှင်၊ နောက်ပြီး ကျွန်မထင်တယ်လေ၊ ကျွန်မတို့ရဲ့
အစီအစဉ်တွေ အခြေတကျ မဖြစ်မီ စေချုပ်ကို ကျွန်မ
နာမည်နဲ့ပဲ ချုပ်ထားတာ ဆောင်းမယ်ထင်တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါတယ်’

မစ္စလော့လေ စကားပြောခွက်ကို ပြန်ချလိုက်၏။
နောက်ထပ်အိမ်ထောင်တစ်ခု ပြုကြံပြန်ပြီးပေါ့ဟု စဉ်းစား
သည်။

သည်ခေတ်မိန်းမငယ်လေးတွေ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊
မစ္စတာရစ်ချ်ခန်ဆိုသူက တစ်ခါမှ မဆုံးပူး၊ မတွေ့ပူး
ပါတဲ မစ္စလော့လေက ထိုလူ့ဘက်မှ သက်လိုက်နေမိ၏။

အထက် သုံးဆယ့်ခုနစ်နှစ် ရှိပြီဖြစ်နေသော မစ္စလော့
လေက သည်ခေတ်တွင် လင်ကောင်း သားကောင်း ရဖို့
ဆိုတာ မလွယ်ကြောင်း အတွေ့အကြုံများအရ သိနေ
သည်။ မိမိဆိုလျှင် မိမိ၏ အချိန်ကောင်း အခါကောင်း
များသည် စီးပွားပျက် ကပ်ကြီးထဲတွင် အလှူဟာဖြစ်
ခဲ့ရသည်။ မိမိ ချစ်မြတ်နိုးသော၊ မိမိ စိတ်ဝင်စားသော၊
ဆကေစင်သားများမှစ မယားတစ်ယောက်ကို ခေတက်ပုံ

ကျွေးမွေးနိုင်လေ့အောင် မထက်နိုင်ကြ။ ထို့နောက် မှုတော့ စစ်ကြီးဖြစ်လေပြီး သူတို့အားလုံး စစ်ထဲလိုက် သွားကြရသည်။

ဘုရားဖြစ်ဖြစ် ခုတော့ မိမိသည် ထူးခြားစွာ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ် ထူထောင်နေနိုင်ပြီဖြစ်၏။ သို့သော် မိန်းကလေး မိတ်ဆွေများနှင့် သဘာဝအတိုင်းရသော ညများထက် ခြေဖက်အပ် ပျင်းရိစရာ လောင်းသော ညများကိုလည်း ကြိုရပါသည်။

သူ့တစ် ဘက်ဗာလီအဘွားက ကိမိငှားစာချုပ်ကို စတင် လက်နှိပ်စက်ရိုက်သည်။ ထို့နောက် ငါးမိနစ် အတွင်း ဘက်ဗာလီကို မေ့သွားတော့၏။ ဩော်... သည်းကောင်မ လေးက ချစ်စရာ အကောင်ရဲသားနဲ့။

ညနေပိုင်း ထစ်ပိုင်းလုံး ချားလပတ် လှည့်အောင် အလုပ်များနေသဖြင့် ဘက်ဗာလီသည် ကုန်တိုက်ကိစ္စမှ လွဲ၍ ဘာဆိုဘမှ မစဉ်းစားနိုင်အား။

ဖက်ရှင်မဂ္ဂဇင်းများမှ ပထမ အကြမ်းရိုက်ချက်များ ရောက်လာသည်။ နောက်သစ်ပတ် ထုတ်ခဝမည့် ဖက်ရှင် မဂ္ဂဇင်းများတွင် မိမိတို့ ရွေးချယ်ခဲ့သည့် ဈေးကြီး ကိုယ် တန်ပြမယ်များ၏ ပုံများကို ထည့်သွင်း ဖော်ပြထား သည်။ မျက်နှာပြည့်ပုံတွေ အားလုံးနီးပါး ရောင်စုံပုံတွေ ချည်း။

ညည်းပုံတွေကို တွေ့ကြုံတော့ ဆီလီဗီယံကော ဘက်ဗာလီပါ ကြည့်နှုတ်ပြီး ဖြစ်ကြရသည်။ ဒါတွေထဲ

သူတို့နှစ်ယောက်၏ အောင်မြင်မှု သင်္ကေတများ မဟုတ် သေး။ ဆီလီဗီယံသည် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မိမိ ဘဝအကြောင်း မစဉ်းစားမိ၊ ဘက်ဗာလီ၏ ဘဝ အကြောင်းလည်း မတွေးမိ၊ သူ့က ဖက်ရှင် မဂ္ဂဇင်းများ၏ အကြမ်း ရိုက်ချက်များကို ယူပြီး ဝယ်လ်ဘီ ကုန်တိုက် ဥက္ကဋ္ဌဆီသို့ သုတ်ခြေတင်တော့၏။

‘ဘက်ဗာလီ၊ ဒါတွေဟာ တို့နှစ်ယောက်လုံး ရာထူး တိုးတော့မယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်’

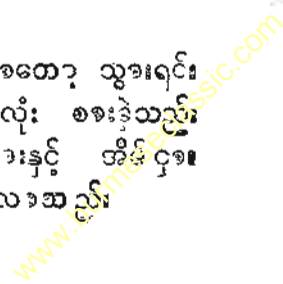
တံခါးဝမှ ထွက်ရင်း ပြော၏။ သူ့မျက်လုံးတွေ အရောင်ထဖျပ်ဖျပ် တောက်လျက်။

‘ဒါမှမဟုတ် ရာထူးတိုးသလိုလိုမျိုး တစ်ခုခုပေါ့’

အဲဒါဆိုလည်း အခက်အခဲတစ်ခု ပြေလည်သွားတစ နေ့တု ဘက်ဗာလီ တွေး၏။ ပြီးတော့ မိမိ၏ လက်ကိုင် အိတ်ကို ထောက်ယူပြီး အိမ်မြေ ရောင်း ဝယ် ရေး ညှိတ်စားလှယ် ရုံးခန်းသို့ ထွက်ခဲ့၏။

စာချုပ်အသစ်ကို မိမိကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ထိုးပြီးမှပဲ မိမိ စိတ်ချ လက်ချ ရင်အေးနိုင်မည် ဆိုတာ ဘာသာ ယုံနေ၏။

ကိုယ်စားလှယ် ရုံးခန်းထဲမှ ပြန်လာတော့ သွားရင်း အားရင်း အသားညှပ်ပေါင်မုန့် တစ်လုံး စားခဲ့သည်။ အက်ကိုင်အိတ်ထဲမှာ သော့အသစ်များနှင့် အိမ်ငှား စာချုပ် ကြွပ်ကြွပ်ရွရွ တစ်စောင်ပါလဲအသည်။

ရုံးခန်းသို့ ပြန်ရောက်တော့ ဂျိန်း တယ်လီဖုန်း အကြောင်း အသိပေး ခရီးမှတ်တမ်းသည် စာတွေ့ တွေ့ရ ဂျိန်း၏ ကုန်တိုက်သို့ တယ်လီဖုန်း ပြန်မဆက်မီ သက်ပြု တင်ချက် ရှုသွင်းမိ၏။

ထည့်ကိစ္စကိုတော့ ရှင်းပစ်ရမည်။ ရှင်းပစ်ရမည်ဆိုတ သူ သိနေသည်။ မိမိ မလုပ်ချင်သည် ကိစ္စများ မလွဲမသွေ လုပ်ရတော့မည်ဆိုလျှင် ပြုလုပ်နေကျအတို သူက အချိန်ဆိုင်၊ မနေ့၊ ချက်ချင်း လက်ဝင်း ရင်ဆိုင်ပ လိုက်၏။

ဂျိန်းလား အလုပ်တိုက်ကို လှမ်းဆက်ရတာ အားန ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မေမေ တယ်လီဖုန်းဆက်တယ်ဆိုလျှ

အေးကွယ် မေမေ ဒီညထိ စောင့်လိုက်ဖို့ ကေခဝီ တာ၊ သမီး အိမ်ပြန်ရောက်မယ့် အချိန်ကိုလေ။

အတွေးကြီး၏ အသံမှာ အေးတို့အားနာ ဖြစ် သည်။ ကြေကွဲသံ မဟုတ်၊ စိတ်ဆိုးသံ မဟုတ်။ သို့သော် မိမိတို့၏ အနေအထားကို စိတ်ပျက် လက်လျှော့ထား နေကြည်း ကြေကွဲစရာများကို လွန်ခဲ့သည့် ကလေးများစွာ ကတည်းက ခံစားခဲ့ရပြီးတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

သမီးတို့ ဘာတွေဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာ အက်ဒီ ပြော တယ်။

ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဂျိန်း၊ ဒီကိစ္စက ကျွန် တို့ တယ်လီဖုန်းထဲမှာ ပြောလို့မကောင်းဘူး ထင် တယ်။ ဒီအချိန်က အလုပ်ချိန် ဆိုတော့ ဘယ်သူမခ

ဖြန်းစားကြီး ဝင်လာနိုင်တယ်လေ၊ နောက်ပြီး ကျွန်မတို့ ကိစ္စကို လောလောဆယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးချင် သေးဘူး။

ဒါဆို သမီး ဘာမှ အလေးသုံးဆယ်... မစီစဉ် သေးဘူးပေါ့။

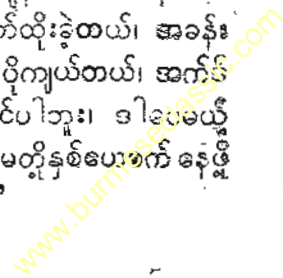
တစ်အားဖြင့် ဘက်ဗာလီ တယ်လီဖုန်းကို ကြော့စင် ကြည့်နေ၏။ သူ့ယေးကွေ ဆိုလိုတာက ဘာပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားသည်။

မေမေ ဆိုလိုတာ... ကွာရှင်ဖို့ ကိစ္စမျိုးလား။ နောက်ဆုံး ခမ်းချလိုက်၏။

မေမေ မေးလိုက်တာနဲ့ အဲဒီ အဓိပ္ပာယ်ပဲ ထင်ပါရဲ့။ ဂျိန်း၏ အသံသည် သွေးတိုးစမ်းသည့် သဘောလေး စွက်လာသည်။

အက်ဒီကတော့ သူ့အလုပ်သစ်အတွက် စိန်လူဝီကို ပြန်သွားဖို့ ခိုင်ခိုင်မာမာ ခိတ်ဆုံးဖြတ်ထားပုံ ရတယ်။ မေမေက သမီး ဘယ်လို ခံစားရတယ် ဆိုတာလဲ သိနေ တယ်လေ။

ဂျိန်း၊ ကျွန်မ နေ့လယ်ခဏ စားချိန်ကပဲ အိမ်ခန်းသစ် တစ်ခန်းငှားဖို့ စာချုပ်မှူး လက်မှတ်ထိုးခဲ့တယ်။ အခန်း က ကျွန်မတို့ရဲ့ လက်ရှိအခန်းထက် ပိုကျယ်တယ်။ အက်ဒီ ကတော့ စိတ်ပြန်ပြောင်းမယ် မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ စိတ်ပြောင်းလားရင်တောင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် နေဖို့ အဲဒီအခန်းက ကျယ်နေသေးတယ်။

၄၁၂ မြတ်ငြိမ်း

‘သမီးတို့ အိမ်ထောင်ရေးက တကယ်ပဲ ဆုံးခန်းတိုင် ဆွေးပြီးလားကွယ်’

‘အဲဒါကို ကျွန်မ မပြောချင်ပါဘူး မေမေ၊ ဒါပေမယ့် ခုတိုင်းဆိုရင်တော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဘင်တယ်၊ ဒါ့အပြင်မယ့် ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်မ ဘာမှ မစီစဉ် ဆေးဝါးဘူး၊ ဝေလဒေလဒေဆယ် မစီစဉ်သေးဘူးပေါ့လေ၊ နုလို့ ဖြစ်ရတာဟာ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ရူးမိုက်ရာ ကျတယ်လို့ ထင်တယ်’

‘သမီးနောက်တစ်ယောက် တွေ့နေတာစော့ မဟုတ် ပါဘူးနော်’

ဘက်ဗခလီ မဲ့ပြုံးသဲ့သဲ့ ပြုံးလိုက်မိ၏၊ ဆီလီဗီယာ ပြောခဲ့တာ မှန်နေပါပေါ့လား၊ အတင်းတွေက ပြန်နေပြီ ပေါ့၊

‘မေမေဆိုလိုတာ ‘အထည်အလိပ်လောကရဲ့ မြှော့ဘုရင် ဆန်းကြွယ် သေဋ္ဌေးကြီး’ လို့ ဟာမမျိုးလား၊ မရှိပါဘူး နှိုင်း၊ ဘယ်သူမှ မရှိသေးပါဘူး၊ ကျွန်မနဲ့ အက်ဒ် ဖြစ်ရ တာဟာ အဲဒီကိစ္စကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကို မေမေ ကော ကျွန်မပါ သိပါတယ်၊ အက်ဒ်လီ ကျွန်မတို့လိုစွဲ သိပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်’

‘သူကတော့ သူ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သမီးမပါတဲ တစ် ယောက်တည်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ အရမ်းမိုက်မဲ့ရာ ရောက် ဖယ်ဆိုတာပဲ သိထားပါတယ်၊ အဲဒီအတွက် သူနာကြည့်၊ နေတယ်၊ သူ တကယ်ကို ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်နေတာ

ပါ၊ မနွေညက မေမေတို့သားအမိ အကြားကြီး စအား ပြောဖြစ်ကြတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် သူ အနေနဲ့လဲ ဒီအလုပ် ကို လုပ်ကိုလုပ်ရတော့မယ်လို့ ထုံကြည့်နေတာ မေမေ သိတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မလဲ့ သိပါတယ် မေမေ၊ ဒါပေမယ့် သူလျှောက်မယ့် လမ်းကို ကျွန်မက ရှေ့က ကာဆီး ကာဆီး လုပ်မနေချင်ဘူးလေ’

‘တစ်ခုရှိတာက သမီးလျှောက်မယ့် လမ်းမှာလဲ သူ ကို ကာဆီးကာဆီး လုပ်ခွင့်မပေးဘူး မဟုတ်လား၊ မေမေ ပြောတာ မှန်ရဲ့လား’

‘ဂျိန်း၊ ကျွန်မ ဆက်ပြောနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ အက်ဒ်ကို ပြောပေးပါ၊ သူ ကံဒကာစင်းပါးစေလို့ ကျွန်မ ဆုတောင်းတဲ့အကြောင်း၊ ကျွန်မ ဘာမှ လုပ်ဖို့စိတ်ကူး ထားတာ မရှိသေးတဲ့အကြောင်း၊ တရားရုံး ကိစ္စတွေ ကို ပြောတာပါ’

ရုတ်တရက်အားဖြင့် ဘက်ဗခလီ သူ့ မိဘ နှစ်ပါး၏ မျက်နှာများကို မြင်ယောင်မိ၏၊ ဖေဖေ မျက်လုံးတွေထဲ တွင် ထင်ဟပ်နေမည့် ကြေကွဲရိပ်များ၊ ‘ကွာရှင်းမှု’ဆို သည့် စကားလုံးကို ကြားရသည်နှင့် ထိတ်လန့်တကြား ရေရွတ်မည့် မေမေ၏ အာမေ့ဒိုတ်သံများ၊

‘နောက် ခြောက်လသောက် ကြာရင်တော့ အင်ဒို ရော၊ ကျွန်မပါ တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် ဘယ် လို သဘောထားကြတယ်ဆိုတာ သိလာ၊ နားလည်လာ

မှပေါ၊ တကယ်သို့ ဆုံးဖြတ်စရာ တစ်ခုခု ဖြစ်ပေါ်လာရင် အဲဒီခါကျ သူနဲ့ ကျွန်မနဲ့ စကား ပြောကြတာပေါ့။

အဲဒီအကြောင်း မေမေ သူ့ကို ပြောပြလိုက်ပါ မယ် ဘက်ဗာလီ၊ ခါဆို သူ စိတ်ဖြေသာပါလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ သူ ဒီသုပ်ခန်းသစ်ကို စွဲကြီးစားနေတုန်း သူ့ကို နည်းနည်းလေး မျှော်လင့်ချက် ပေးပါကွယ်။

မနေ့ ဗဟု အက်စ် ထွက်သွားပြီး နောက်ပိုင်း ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဘက်ဗာလီ မျက်ခန်းများတွင် မျက်ရည်တွေ အိုင်ထွန်းလာသည်။

သူ ဂျိန်းကိုချစ်သည်။ ဂျိန်းက ကြင်နာတတ်သည်။ အမြင်အမြင်ရှိသည်။ ကိုယ့်အမေရင်းထက်ပင် စာနာနားလည်မှုရှိသည်။

‘ဂျိန်းရေ... ကျွန်မတို့ချင်း ဖြစ်ရတဲ့ကိစ္စကြောင့် ဂျိန်းနဲ့ ကျွန်မ မတွေ့တော့ဘူးလို့ မယူဆပါနဲ့နော်။ ကျွန်မလေ ယေးကွမတစ်ယောက် အနေနဲ့ကော၊ နေ့စက်ပြီး မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ပါ သတိရနေမှပေါ့။’

‘ဘာမှ စိတ်မကောင်း မဖြစ်နဲ့ ဘက်ဗာလီ၊ သမီးလိုအပ်တဲ့ အချိန်တိုင်း မေမေ ဒီမှာ အမြဲအဆင်သင့် ရှိနေမှပေါ့ကွယ်။’

ထိုစကားပြောပြီး ကောင်းပြေခွက်ကို ချလိုက်၏။ ကံကောင်းသည်။ ညနေခင်း တစ်ခင်းလုံး အချိန်ရှိသေးသည်။ ထည့်တော့ သားတော်အောင်ကို ပြောပြဖို့ သင့်တော်သော စကားလုံးများရွေးချန် အချိန်ရသည်။

အားတော်မောင်၏ အလုပ်သစ်ကိုကော၊ သူ ချစ်သော ဒီသည့်ကိုပါ ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ဖို့ မျှော်လင့်ချက်ပေးသည်စကားများ။

အက်စ်အား သင့်မြတ်မှန်ကန်သော စကားလုံးများဖြင့် အားပေးနိုင်မှပေါ့။ ယခင်ကလည်း သင့်မြတ်မှန်ကန်သော စကားလုံးများကို အမြဲတန်း ပြောနိုင်ခဲ့သည်။

ထိုညက ဘက်ဗာလီ ကုန်တိုက်မှ ပြန်လာသောအခါ ကိုယ့်အခန်းသို့ ကိုယ်မပြန်။ အိမ်ခန်းသစ်ကို သွားကြည့်ပြီးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ရာ အာရှ ဘက်သို့ချိုးပြီး ၅၇ လမ်းအတိုင်း လမ်းလျှောက်လာသည်။

အကယ်၍ သူ့သာ အခွားနက်သူ တစ်ဦးဖြစ်လျှင် သူ့ထမ်းနေသည့် ခြေလှမ်းတိုင်းသည် အနောက်ကဝဆီသို့ ထမ်းနေသည့် ခြေလှမ်းများဟု စဉ်းစားမိမည် ဖြစ်၏။ တကယ်တော့ သည်းခြေလှမ်းများသည် ဘက်ဗာလီရယ် သို့ ဖြစ်လာအောင် ဖန်တီးပေးခဲ့သည့် ကမ္ဘာနှင့် လူမှု

စည်းကမ်းများကို စွန့်ခွာ လျှောက်လှမ်းနေသည့် ခြေလှမ်းများ မဟုတ်လား။

သို့သော် သူ့ခေါင်းထဲတွင် စဉ်းစား နေသည့်မှာ လက်တွေ့ကျသော အချက်များသာ ဖြစ်၏။ နဂိုက သိပ်မျှမ်းများစားစား၊ မရှိသည့် ဘက်စားရင်းတွင် ငွေ ဘယ်လေးက ကျန်သေးသလဲ။ မိမိတို့၏အဝယ်ခရီး အောင်မြင်မှုအတွက် လခ ဘယ်လောက်တိုးနိုင်မလဲ။

ပထမ အခန်းဟောင်းတွင် မိမိ နှစ်ပေါင်းများစွာ မြတ်မြတ်နိုးနိုး သုံးစွဲခဲ့သည့် အိမ်ထောင် ပရိဘောဂတွေထဲမှာ ဘယ်ဟာတွေကို အခန်းသစ်သို့ သယ်လခမလဲ။ သိပ်တော့ များများစားစား မရှိဟု တွေးသည်။

လန်ဒန်မှာတုန်းက အစသားပြောခဲ့သည့် စကားတစ်ခွန်း ရှိသည်လေ။ လူတွေ နေထိုင် သေလွန်ပြီးသည့်တိုင် သူတို့အမြတ်တနိုးသုံးစွဲခဲ့သည့် ပရိဘောဂများတွင် ထိုသူများ၏ ခံစားချက် ဝေဒနာများ တွယ်ငြိနေနိုင်သည်တို့။

ထိုစဉ်က အစသား၏အတွေးကို မိမိ သိပ်မကြိုက်ခဲ့။ ခုလည်း သည်အတွေးကို ပိုပြီး ကြိုက်မလစသေးပါ။ မိမိလိုချင်သည်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်နှင့် ဘဝသစ်သာ ဖြစ်၏။

အရောင်နှင့် ပုံစံကို ကြည့်တတ်မြင်တတ် ခံစားတတ်သော သူ့မျက်လုံးများက ထုံးစံအတိုင်း လမ်းကျယ်ကြီး၊ ဖတ်လျှောက်ရှိ ဆိုင်ပြတင်းခေ့ ကျားကို ငေးမေ့ကြည့်လှစသည်။

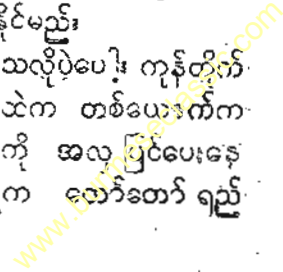
နှစ်ပေါင်းများစွာ တိုက်ခွတ် လာသဖြင့် ပါလစ်ရောင် ဖိတ်ဖိတ်ထောက်နေသည့် အဖိုးတန် ရှေးဟောင်း ပရိဘောဂများ၊ အရောင်မျိုးစုံ စင်းလက် ပြုံးပျက်နေသည့် ပိုး ခန်းဆီးစများ၊ ထူထဲ အညက်သော ကော်ဇော်များ။

ဒါတွေပဲပေါ့ဟု သူ စဉ်းစားမိ၏။ မိမိလိုချင်သည်မှာ ဒါတွေပါပဲ။ မိမိ၏ ကမ္ဘာကို ဒါတွေဖြင့် ဝန်းရံခြယ်သထားချင်သည်။ သည်အတွေးကို တွေးမိတော့ တစ်ကိုယ်တည်းဘဝသေ ပြုံးမိ၏။ မိမိမှာရှိနေသည့် မဖြစ်စေလောက်ငွေစုကလေးဖြင့် သည်ဆိုင်တွေထဲမှ ဆေးလိပ်ပြာခံ ခွက်တစ်ခွက်ကိုပင် ဝယ်နိုင်မည် ဟုတ်။

သို့သော်...
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်ပစ္စည်းမျိုးတွေ ငါဝယ်နိုင်ရမည်။ သိပ်မဝေးလှသော တစ်နှေးနဲ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာပေါ့။

အတွေးတစ်ခု ခေါင်းထဲ ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည်။ ခုလိုအက်ဒ်ကို ထေးကပ်ပုံ ကွေးမွေး နေရာမှလိုတော့ သူ့အတွက် ကုန်ကျစရိတ်တွေ အများကြီး သက်သာသွားမည်။ သို့ဆိုလျှင် ခြောက်လမည်သော ကလေးအတွင်း မိမိတော်တော်လေး စူးဆောင်းလို့ ရနိုင်မည်။

လောလောဆယ်မှာတော့ ဖြစ်သလိုပဲပေါ့။ ကုန်တိုက်မှ အိမ်ခန်း အလှပြင် သမားတွေထဲက တစ်ယောက်က ကူညီပါလိမ့်မည်။ ဆိုင်ပြခန်းတွေကို အလှပြင်ပေးနေသည့် ကောင်လေးတွေထဲမှ တချို့က သော်တော် ရည်

မှန်းချက် ကြီးကြသည်။ ဒါကို မိမိသိနေသည်။ မိမိနှင့် သူတို့ကတော့ လုံးလေး၊ ဘွေးလားပါပဲ။ ဆက်ဆံရတာ အဆင်ပြေသည်။ မိမိက ငယ်ရွယ်နေဖူးပြီး နွဲ့လျှော့နေလို့လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။

သို့ပေမယ့် မိမိနားထို ပြန်ရောက်ပြီး မကြာခင် ချင် သော်လည်း ကြားနေရသည့် တီးတိုး သတင်းတွေလည်း ရှိသည်။ ဆည်ကောင်လေးတွေက မိမိကို မိန်းမသား တစ်ယောက် အနေနှင့် စိတ်ဝင်စားတာ ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မည်။ သားဖြစ်ဖြစ်ပါ။ မိမိ အထက်ကတော့ ဒါ တွေက အကြောင်းမဟုတ်။ ဂရုလည်းမစိုက်။ လောလော ဆယ်မှာ မိမိ လုပ်ချင်ဆုံး အလုပ်မှာ ယေးကျိုးတွေ နှင့် ချိန်း၊ အပြင်ထွက်သည် စသည့် အလုပ်များပင်ဖြစ်၏။

သည်အကြောင်း စဉ်းစားမိတော့ အသားကို သတိ ရမိသည်။ လမ်းလျှောက် ရပ်လိုက်၏။ ပထမ ရိပ်သာသမ်း ကို ဖြတ်ကူးဖို့ ယဉ်ထိန်း မီးအစိမ်းကို စောင့်နေသည်။ မိမိကိုယ်မိမိ ဝန်ခံရမည်။ သည်တစ်ချိန်တော့ မိမိ သွေး ကြောင့်သွေးသည်။ တကယ်ဆို အာသာကို ချက်ချင်း တယ်လီဖုန်း ဆက်သင့်သည်။ မနေ့က အိမ်ခန်းသစ်ကို ကြည့်ပြီးချိန်မှာ ဆက်သင့်သည်။ သည်ခန့် စာချုပ်စာ တမ်းတွေ လက်မှတ်ထိုးပြီးချိန်မှ အက်သင့်သည်။

သို့သော် မဆက်ခဲ့။ သို့တယ်လီဖုန်း ဆက်ခိုလျှင် မိမိ နှုတ်ဖျားမှ ဘာစကားပဲအပြောပြော သူ့ကို ဖိတ်ခေါ်ရာ

ရောက်မည်။ မိမိ သူ့ကို မဖိတ်ခေါ် ချင်သေး။ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ မိမိ အဆင်သင့် မဖြစ်သေး။

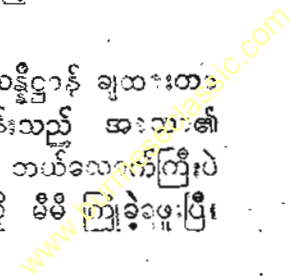
တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ကိုယ်တော်မြတ်က သိချင်သိနေ မှာပေါ့။ အိမ်ခန်းက မိမိ ငှားဖြစ်ကြောင်း မစွဲလော့လေ က အိမ်ရှင်ကို အကြောင်း ကြားမှားပေါ့။ အာသာ၏ ဖိတ်ခေါ် ဖြစ်နေဖို့ အလားအလာများသော အိမ်ရှင်က အာသာထံ တယ်လီဖုန်း ဆက်ချင် ဆက်ပြောမှာပေါ့။

အေးသေ၊ မိမိကပြန်ကျမှပဲ ရုံးခန်းက ဆက်လိုက် တော့မည်။ မိမိ လက်ထဲသို့ အိမ်ခန်းသော့တွေ ရောက် မလားမချင်း ဘမေ့ မှအပြောချင်သေးလို့ပါဟု တောင်းပန် လိုက်မည်။

လမ်းမကြီး၏ အဆုံးပိုင်းဆီသို့ ခပ်မှန်မှန် လျှောက် လာရင်း အတွေးကို ဆက်ပြန်သည်။

ဟုတ်သည်။ အလုပ်ချိန်ကြီး ဆိုတော့ သူ့ မိမိကို အက်ဖီအကြောင်း မေးနေဖို့ သိပ် အချိန်ရမည်မဟုတ်။ သည်တော့ မာကြောင်း၊ သားကြောင်းလေးကပ် ပြောလို ရမည်။ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ မစွက်သည့် စကားလေးကပ် ပြောမည်။

မိမိ စိတ်ထဲမှာ ခိုင်မာမြဲမြံစွာ သန့်ရှင်း ချသေးတာ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ သည်အိမ်ခန်းသည် အေးသာ၏ ဒုတိယ အိမ်မျိုးဖြစ်စေ၊ သူက တယ်လီဖုန်းကြားပဲ အနှုတ်ပြောနေနေ၊ သည်ဘဝမျိုးကို မိမိ ကြိုခဲ့ဖူးပြီ။

ပရင်နှင့် မူးမူးမိုက်မိုက် ဖြစ်နေသည့်ကလေးများ၊ နေခက်ပြီး အက်ခိနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ၊

(သည်အိမ်ခန်းသည် မိမိ၏ 'အိမ်'ပဲ ဖြစ်ရမည်၊ ဘယ်သူ့ အိမ်မှ မဖြစ်စေရ၊ တထယ်လို့ သည်အခန်းမှာ အခြားသူများ ရောက်နေသည်ဆိုလျှင် ထိုသူ့ လစရောက်အောင် မိမိက သီးသီး သန့်သန့် ဖိတ်ကြားသောကြောင့်သာ ဖြစ်ရမည်၊ သည်အခန်းမှာ သူ့တို့လည်း နေပိုင်ခွင့် ရှိသည်ဟု သူတို့က ယူဆသောကြောင့် မဖြစ်စေရ။)

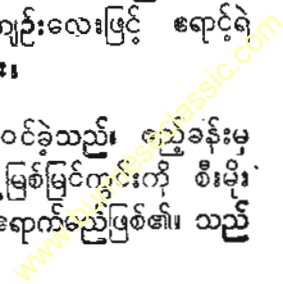
သူက အိမ်အဝင်ဝဘက်သို့ ချိုးကွေ့လိုက်၏။ ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် တံခါးများဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့် အတိုးကြီး တစ်ယောက်က အမြှိုးဖြင့် ကြံ့ဆိုသည်။ တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ သူက ပြန်ပြုံးပြသည်။ မိမိသည် အိမ်ငှားအသစ် တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း မိတ်ဆက်စကား ဆိုသည်။ အတိုးကြီး၏ အပြုံး ပိုပြီး ပွင့်တေးလှသည်။ သူ့ကို ခေတ်လှေကားထိ လိုက်ပို့သည်။ သည်တိုက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သိထားသင့်သည့် အချက်များ ပြောပြသည်။ အကူအညီလိုလျှင် အချိန်မရွေး ဘေးခင်းနိုင်ကြောင်း လည်း ပြောသည်။

ပွဲဦးထွက်တော့ တောင်းတယ်ဟု ခေတ်လှေကားဖြင့် တက်လခရင်း တစ်ကိုယ်တည်း တွေးသည်။ မိမိ အပြန်တွင် အတိုးကြီးကို ဘေးကဆူးပေးဖို့မှ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ဝါပါလေစတုလည်း ခဉ်းစားမိ၏။ ခရီးအားကို ခြေလှမ်းအမှားကြီးဖြင့် မှစချင်။

အခန်းမှာ မိမိ မှတ်မိသည်ထက်ပင် ပိုပြီး လှနေသည်။ အခန်းတွေထဲ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက် ကြည့် သည်။ စိတ်ကူးဖြင့် အလှဆင်နေသည်။ သည်လို ကျယ်ကျယ် ဝန်းဝန်း အခန်းမျိုးမှ နေရတာ ဘယ်ခလေးက စိတ်ချမ်းသာစရာ ဆောင်းလိုက်သလဲ။ နံရံကပ် ဆဝတ်ပီရိုကြီးတွေက ကြီးကြီးမားမား ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်၊ တစ်ကိုယ်တည်း ပိတ်ဖြစ်နေသည်။

ဆိုဖာရှည်ကြီး ဝယ် နိုင် သည့် တိုင် သည်ဆိုဖာကြီး ထားဖို့နေရာ လုံလုံလေ့စက်လေ့စက်မှရှိပါ့မလားဟု စိတ်ပူနေရတာမျိုးပေါ်ပေါက်လေရာအကြောင်းမရှိ၊ ရာသီအလိုက် ဆင်မြန်းမည့် မိမိ၏ အင်္ကျီအဝတ်အစားများကို နံရံကပ်ပီရိုကြီးတွေထဲတွင် အကန့်လိုက် သီးခြားထား ထည့်တိုင် အခြား အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေထားဖို့ နေရာတွေ အများကြီး ပိုနေသေးသည်။ အင်း၊ ငါ့မှစလေ့လေ့ဆယ် မရှိသေးတဲ့ ပစ္စည်းတွေ စားဖို့ ဆိုပါ တော့လေဟု နေခက်ဆက်တွဲ စဉ်းစားသည်။ တကယ်တော့ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်များအတွင်းက မိမိသည် အခန်းကျဉ်းလေးထဲတွင် တဝ ကျဉ်းကျဉ်းလေးဖြင့် ရောင့်ရဲ တင်းတိမ်နေခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။

နေခက်ဆုံး ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းမှ တစ်ဆင့် ထွက်လိုက်လျှင် အရှေ့မြစ်မြင်ကွင်းကို စီးမိုးမြင်နေရသည့် ပြတစ်ပေါက်သို့ ရောက်မည်ဖြစ်၏။ သည်

ညွှန်ခန်းထဲရောက်မှပင် ထတိထားမိသည်။ ခန်းလုံးပြည့်
ကော်ဇေးကြီးသည် အသစ်နီးပါး ရှိသေးသည်။

စင်စစ် သည်အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေ
ဆဖြင့် အထီးကျန်ဝေဒနာမျိုး ရင်မှာ ပေါ်ပေါက်သင့်
သည်။ ဒါမှမဟုတ် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုမျိုးတော့ ဖြစ်သင့်
သည်။ သို့သော် နေ့က သည်အခန်းကို ဦးဖူးမြင်ပြီး
သည့်နှင့် စိတ်လက် ပေါ့ပါးနေသည်။ ဦးကိုယ်အိမ် ကိုယ်
ရောက်နေသလို ခံစားရသည်။

တံခါးခေါင်းလောင်းသံ မြည်လာတော့လည်း အံ့ဩ
ခြင်း ဖြစ်မီးအောက်ထပ်မှ တံခါးဖျားကြီး အကြံတောင်း
ဉာဏ်ကောင်းတွေ လာပေးတာ ဖြစ်မည်။ ဒါမှမဟုတ်
မစွနော့လေ ဖြစ်မည်။ ဒါမှမဟုတ် အခန်းနီးနားချင်း
တစ်ယောက်က လာရောက်လည်ပတ် မိတ်ဆက်တာ ဖြစ်
မည်။

သို့သော် တံခါးဖွင့်လိုက်သောအခါ သူ မျက်နှာချင်း
ဆိုင်လိုက်ရသည်မှာ အာသာပေါင်။

‘ကိုယ် အထဲဝင်ရမလား’

‘အာသာ... ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ။
ရတယ်လေ... ရပါတယ်။ ရှင် ဝင်ချင်ဝင်ပါ’

ဘေးဖယ်ပေးပြီး သူ့ကို ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်၏။ တခက်
အေးဖြစ်တော့ ရင်ထဲမှာ ထောင်းခနဲ ဒေါသ ဖြစ်သွား
သည်။ သည်လူ ပိုင်စိုးပိုင်နှင့် နိုင်လှချည်လေး။ စေးစေ
ကလေးတခု သည်အိမ်သည် မိမိအိမ်ပဲ ဖြစ်ရမည်။ မိမိ

ဖိတ်ခေါ်သူမှ တစ်ပါး ဘယ်သူမှ လာရောက်ခွင့်မရှိဟု
စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ကံ၊ ခုတော့ ကိုယ်တော်မြတ်က
မှခေါ်မပင်ပါက ပြောရင်ပြောတင်းတင်းကြီး ရောက်
လာလေပြီ။

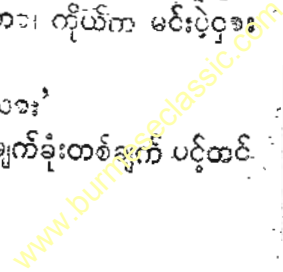
သို့သော် သူ့ကို နှင်ထုတ်လို့မဖြစ်။ နှင်ထုတ်စရာ
မလို။ သူက မိတ်ဆွေအကောင်း တစ်ယောက်ပဲ။ နေ့ကပြီး
မိမိတို့ချင်း တွေ့ဆုံရာမှာလည်း သူက သူ့နည်းသူ့ဟန်
ဖြင့် ရှိသားစွာ ဆက်ဆံခဲ့သည်။ စည်းစေခင်ခဲ့သည်။
နိမိတ်ပြီး မိမိဘက်ကလည်း သူ့ကို လက်တစ်ကမ်းအကွာ
မှစားပြီးခပ်ရှောင်ရှောင်လုပ်မနေနိုင်တော့။ သို့ပေမယ့်
လက်တစ်ကမ်းအကွာမှာပဲ ဆက်ဆံတာ စောစင်းပါတယ်
လေဟု တံခါး ပြန်ပိတ်ရင်း စဉ်းစားသည်။ သည်အခန်း
နှင့်အတူ ကျွန်မလည်း ရှင်ရင်ခွင်ထဲ ပြိုကျလာပြီလို့ ထင်
ထားလျှင်တော့ မှားသွားမှာပေါ့ အာသာ။

မိမိ အတွေးများကို ကြားသွားသည့်အလား အာသာ
ရှက်ပြီး ပြုံးလိုက်၏။

‘ကိုယ် အိမ်အပြန် ဒီအခန်းရှေ့က ပြတ်သွားရင်း မီး
တွေလင်းနေတာ တွေတာနဲ့ ဒီအခန်းကို ဘယ်သူမျှ
ဝှားလိုက်ပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားနေတာ။ ကိုယ်က မင်းပွဲဝှား
စေချင်တာ’

ရှင်အိမ်ကို ပြန်ရင်း ဟုတ်လား’

ဘက်ဗာလီ ဖယ်ခံကြည့်ဖြင့် မျက်ခုံးတစ်ချက် ပင့်ထင်
လိုက်၏။

ရှင်က အရှေ့မြစ်ထဲမှာ လှေအိမ် ဆောက်ထားလို့ လမ်း၊ ဒီလမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်သွားရင် အဲဒီမြစ်ပဲ့ ရှိတော့တယ်လေ'

အနုသာ ရယ်ခမာလိုက်၏

'တေးလိုက်ပါတော့၊ ကိုယ်လိမ်ပြောတာပါ၊ မင်း အိမ်ငှားစာချုပ်ကို လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပြီဆိုတာ ကိုယ်သိ တယ်လေ၊ နောက်ပြီး ဒီအကြောင်း ကိုယ့်ကို မပြောချင် လို့ ရှောင်နေတယ်လို့ ထင်တယ်၊ ဒီတော့ အိုးက ပူတော့ လို့ စလေစင်းက ပူရတော့တာပေါ့'

သည်တစ်ချို့ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားရသည်က မိမိ၊ အာအာသည် ထုံးစံအတိုင်း မိမိ၏ နှုတ်ဆိတ်နေမှု နှင့် နှုတ်ဆိတ် နေချခြင်း အကြောင်းရင်းများကို ထို၊ ဖောက် သိမြင်နေသည်လေ။

'ဇာလေ၊ အခန်းကို လျှောက်ကြည့် ပါဦးလား၊ တော်တော်လေး သားနားတယ်ရှင်၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ အချိန်တန်ရပ် သားနားလစလိမ့်မယ်ပေါ့'

'ဒီအခန်းကို မင်းအမျိုးသား တွေပြီးပြီလား'

ဦးထုပ်နှင့် လက်ထဲမှာ ပါလာသည့် အထုပ်တစ်ထုပ် ကို ပြတင်းဘေ့ခပ်ပေါ်တွင် တင်ရင်း ခပ်ထိန်းထိန်း၊ မေး၏။

'ဟင့်အင်း...လစပါ၊ လစကြည့်ပါဦး၊ အိမ်ခန်း တစ် ခန်းနဲ့ နံရံအုပ် ပီရီခဲတွ အများကြီးကိုပါတာ၊ စားဖို့

ဆောင် စစ်စစ်ရယ်၊ အိမ်ဖော် အခန်းတစ်ခန်းရယ်၊ ဇေ ချိုးခန်းရယ်'

'ဒီအခန်းအကြောင်းကို ကိုယ်သိပါတယ်'

အာသာ နေရာမှရှေ့၊ သူ့လက်ထဲမှ ပစ္စည်းတွေ ပြတင်းဘေ့ခပ်ပေါ်တင်ပြီး နောက်ပိုင်း သူ့မျက်လုံးတွေ ကို ဘက်ဗာဇာထိထဲမှ ဖယ်ခွာခြင်းမပြု။

'ဒီမှာနေသွားတဲ့ မိန်းမကို ကိုယ်သိဘယ်လေ'

ဧည့်...ဒီလိုကိုး သည်မိန်းမက ဘယ်သူပါလိမ့်ဟု တစ်ဖြုတ်မျှ အခန်းကွန်လိုက်မိသည်၊ မိတ်ဆွေ တစ် ယောက်လား၊ ဒါမှမဟုတ် အပြောပေး တစ်ယောက် လား၊ သည်အိမ်ခန်းနှင့် အိမ်ခန်းရှင်၏ ဂုဏ်သိက္ခာပိုင်း ကို သည်လူ ထင်ယောင်မြင်မှန်း ဖြစ်မနေအောင် ခပ် ရှင်းရှင်းပြောပြဖို့ အချိန်တန်ပြီ။

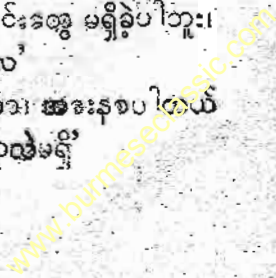
'သူက ကိုယ့်နှမဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်ပါ'

ဘက်ဗာဇာလီ မျက်လုံးထဲတွင် ထင်ဟပ်နေသည့် အတူ၊ ချုပ်များကိုကြည့်ပြီးပြီးသည်၊ ဘက်ဗာဇာလီထံသို့ ချဉ်းကပ် လာသည်။

'မတုတ်ပါဘူး ဘက်ဗာဇာလီ၊ ဒီအခန်းထဲမှာ ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အချစ်ဇာတ်သမ်းဟောင်းတွေ မရှိခဲ့ပါဘူး၊ မင်း အဲဒီလိုဆင်နေရင် ပြောတာလေ'

'ကွန်မက အဲဒီလိုပဲ ထင်လိုက်တာ၊ အားနာပါတယ် ချင်၊ ရှင့်ကို ဘာမှ ညှော်ဝတ်ပြုစရာထဲမရှိ'

'ကိုယ်မှာ ပါပါတယ်'

သူယူလွှာဆည့်အထုပ်ကို ဖြေလိုက်၏။ အထဲမှ ရေခဲ
 စိမ့် ရှန်ပိန်တစ်ပုလင်းနှင့် သေသပ်လှပစွာ ထုပ်ထား
 သည့် ဖန်ခွက်နှစ်လုံးကို ထုတ်ယူသည်။ ဖန်ခွက်များကို
 ထုပ်ထားသည့် စက္ကူတွင် 'တီဖန်နီ' ကုန်တိုက် အမှတ်
 တံဆိပ်ပါကြောင်း ဘက်ဗာလီ သတိထားမိသည်။ သည့်
 ကုန်တိုက်ကြီးက သည်လမ်းမကြီးပေါ်မှ ရှိထားပုံတူ
 ခပ်မြူးမြူး တွေးမိ၏။ သည်ကုန်တိုက်ကြီးက ဝါနဲ့ အိမ်
 နားနီးချင်း ကုန်တိုက်ကြီးပေါ့။

'အိမ်ထက်မင်္ဂလာ လက်ဆောင်လေးတစ်ခု လိုမယ်လို့
 ကိုယ် စဉ်းစားမိတာနဲ့'

ဘက်ဗာလီ၏ သဘောတူညီချက်ကို စောင့်မနေဘဲ
 ရှန်ပိန်ပုလင်းကို ဖွင့်သည်။ ရိုးတံရှည် ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်
 ထဲသို့ ရှန်ပိန်ငွေထည့်သည်။

'ပေးစရာလက်ဆောင်တွေ အများကြီးထဲက ပထမ
 ဆုံး လက်ဆောင်ပေါ့။ ထာယ်လို့ မင်းက ခွင့်ပြုမယ်
 ဆိုရင်ပေါ့လေ။'

'အားသာ၊ ကျွန်မတို့ ခုကတည်းက ရှင်းရှင်းလင်းလင်း
 ပြတ်ပြတ်စားသား၊ ပြေးထားကြမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်'
 'နေပါဦးကွယ်၊ လောလောဆယ်ကြီး မပြောပါနဲ့
 ဦး၊ ပထမဦးဆုံး ကိုယ်တို့ ဒီအခန်းအတွက် အမှတ်တရ
 ဆေးကတ်ကြိုရအောင်ပါ'

ထိုနေ့က လေးမြတ်စွာဖြင့် ဘက်ဗာလီကို ဖန်ခွက်
 တစ်လုံးလှမ်းပေးသည်။ သူ ဖန်ခွက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။

'မင်းရဲ့ ဘဝသစ်အတွက် ဘက်ဗာလီ၊ မင်းရဲ့ အိမ်သစ်
 အတွက်၊ နေ့စက်ပြီး မင်းရဲ့ ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့မှုအတွက်'
 သူက ဘက်ဗာလီ ဖန်ခွက်နှင့် ထိခတ်လိုက်၏။
 မြီးတော့ ရှန်ပိန်ကို တစ်မော့ကြီး မော့ချသည်။ ဘက်
 ဗာလီလည်း သူ့လိုပင် လိုက်မော့သည်။ ဘက်ဗာလီသည်
 အာသာနှင့် နေ့စက်ဆုံးအကြိမ် နေ့လယ်စာအတူ စားခဲ့
 သည့်နေ့ကပိုင်း ရှန်ပိန်နှင့် ဝေးနေသည်။ သည့် အရင်က
 တော့ ပါရီမှာ သေခက်ခဲ့ရသည်။ အာသာနှင့်ပဲပေါ့။

ရှန်ပိန်ကို တဖြုတ်ဖြုတ် စုပ်ယူရင်း အမှတ်တရ ဖြစ်ရပ်
 တွေ ခေါင်းထဲ ပြန်ပေါ်လာသည်။ သူက အာသာကို
 တည့်တည့်ကြီး စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ အာသာ၏ အဇ္ဈတ္တကို
 တွေ့မြင်နေရ၏။ မိမိအနားမှာ သူ ချီနေလျှင် မိမိရင်ထဲ
 တွင် မွေ့က်ဆန္ဒနှင့် လိပ်ပြာမသန့်မှုများ ရောထွေးယှက်
 တင် ပေါက်ဖွားလာလေ့ရှိသည့် ဩဇာတိက္ကမ ကြီးလှ
 သော သန်းကြွယ် သေဋ္ဌေးကြီးတစ်ဦးလို မမြင်မိတော့။

ယခု မိမိ မြင်တွေ့နေရသည့် အာသာမှာ တခြားလူ
 တစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။

မိမိအား ချစ်ကြင် မြတ်နိုးသော ခန့်ခန့် ချောချော
 လူတစ်ယောက်၊ မိမိ၏ အကျိုးကို ဆောင်ရွက်ပေးဖို့
 ထာဝစဉ်နှလုံးသွင်းထားသူ၊ မိမိအား လေးစား တန်ဖိုး
 ထားသူ၊ မိမိအား လိုချင် တပ်မက်နေသူ၊ သို့တိုင် မိမိ
 ချမှတ်ထားသည့် စည်းကမ်းဘောင်များကို ကျူးကျော်
 ချိုးဖောက်ဖို့ အားမထုတ်ခဲ့သူ။

ယခု မိမိရှေ့မှာ ရပ်နေသူကား ညစာတစ်နပ် ဝယ်
ကျေးဦး ရင်းစားကျေးဦးပင် အဝတ်အစား အနမ်းများ
နှမ်းဖို့ ကြိုစားနေသည် ကေခင်လေး တစ်ယောက်
မဟုတ်ဘဲ သည်လူကား မိမိအား မြတ်နိုး ကိုးကွယ်ပြီး
နေခက်ဆုံးကျတော့ ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာရေး တစ်ခုတည်း
ကိုလိုပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်များ ချသွားသော အကိမ်လိုလူစား
ပင် မဟုတ်။

ကြည့်လော့ မောင်ရီဖျူးဖျူး ညနေခင်းမှာ မိမိရှေ့တွင်
ရပ်နေသည့် အာသား သည်လိုလူစားမျိုးကို မိမိတစ်ကြိမ်
တစ်ခါမှ မကြုံတွေ့ ခဲ့စဖူး။ သည်လိုလူမျိုး နောက်
ထပ်တွေ့ကြုံရဖို့ မလွယ်လှကြောင်းလည်း တက်ဗားလီ
စောင်းခကောင်း သိသည်။

ခပ်ရမ်းရမ်း ခပ်တောတော လူစားလေး
ဟုတ်သည်။ ဘယ်သူသေစေ ဝတေမာလျှင် ပြီးရော
ဆိုသည့် လူစားမျိုး။

ဒါကို တက်ဗားလီ တစ်ချက်တလေးမျှ သိသယမရှိခဲ့
သို့သော် တက်ဗားလီ ဆတော့ပေါက်သည်။ အက်
နှင့်အာသားက စေတနာတော်ကြီးကို အသွင်တူသည်။ နှစ်
ယောက်လုံး ဒါဆိုခါမှ ဆိုသည့် လူစားတွေ သူတို့
နှစ်ယောက်စလုံး သူတို့နှင့် ဆက်ဆံသူများအပေါ် ညှစ်
တားတတ်သည်။ ကြင်နာတတ်သည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်
ယောက်စလုံးပင် ဝတ္တု လိုချင်တတ်စေရန် ရအောင် ပ
တတ်ကြသည်။ စာများတာ မတရားတာ တည့်မတွက်။

နေကော်ဆုံးတော့ အရှိတရားကို ရင်ဆိုင်ရတော့မည်
ဒါကို တက်ဗားလီ သိနေသည်။ သူက မီးလင်းပြီဟောင်
ပေါ် တင်ထားသည့် သူ့ဖိုက်ဆံအိတ် ခြုံရာသို့ လျှောက်
သွားသည်။

ရှင် ဖန်ခွက်နှစ်လုံးတည်းဖဲ့ ဖူလှစေခဲ့တယ်နော်
သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာရှိသည့် စိတ်ဆိတ်ခြင်းကို
ပြုခွင်းလိုက်၏။

တဘယ်လို နွှန်မနေအတူ အက်ဗီပါ ရှိနေရင် ရှင်
လှုပ်ပုံက ခွကျမနေပေဘူးလား။

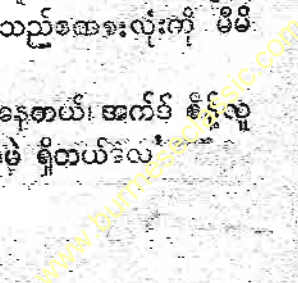
မကျပါဘူး။ ကိုယ်က မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကို လက်
ဆောင် ပေးလိုက်မှာပေါ့၊ ပြီးတော့ တံခါးပေါက်က
အကျော့သား ပြန်ထွက်သွားမှပေါ့။

အပြီးအပိုင် ထွက်သွားမှလား။

ငယ်ဟုတ်လိမ့်မယ် မင်းလွတ်လုပ်တဲ့ အချိန်အစီ
ပေါ့၊ ခုလဲ မင်းလွတ်လုပ်နေပြီ မဟုတ်လား။

တက်ဗားလီ သူ့ကို ကျေခပေးထား၏။ မိမိတစ်နေ့လုံး
ခံစားနေရသည့် ခံစားချက်ကို သူက စကားတစ်ခွန်း
စည်းဖြင့် ဖော်ထုတ်လိုက်ပြီး သည်စကားလုံးကို မိမိ
သုံးဖို့ ဝန်လေး နေခဲ့သည်လော့။

ဟုတ်တယ်။ နွှန်မ လွတ်လုပ်နေတယ်။ အက်ဒ် နီနီလူ
မိကိုသွားတယ်။ အလုပ်က အိမ်မှာမဲ့ ရှိတယ်လော့။
မင်းကတော့ ဒီမှာနေမယ်။

သူ စကားက မေးခွန်းမဟုတ်၊ ကြော်ငြာချက်တစ်ခု၊
ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မတို့ကွာရှင်းတာ ဘာညာ မဟုတ်
ပါဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လောလောဆယ်တွေ မဟုတ်
သေးဘူး၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ ရှေ့ ရေး အစီအစဉ်တွေက ဘယ်လို
တွေ ဖြစ်လစမလဲဆိုတာ မသိနိုင်သေးဘူးလေ၊ သူ့ အလုပ်
က တည်မြဲမှု ရှိမရှိ ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ စေခင်ကြည့်ကြရ
မှာပေါ့

ဪ...ငါ့နယ် ဒီလိုပဲ ပြောရသလား၊ တော်တော်
ချွေတူးလန်တဲ့ ငါပါလား၊ အိမ်ငှား စေချုပ်မှာ သုံးနှစ်
ငှားဖို့ လက်မှတ်ထိုးထားတာကို သူမသိဘဲ နေပါမလား၊

အဲဒီတော့ မင်းအနေအထားက ဘယ်လိုလဲ၊ တစ်
ယောကျ်ားကိုအစ်ယောက် ကြီးရှည်ရှည်နဲ့ လံထားကြတာ
လား၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းတကယ်ပဲ နောင်ကြီးမဲ့ သွား
ပြီသား

ဘက်ဗလီ ကိုယ့် လက်သို့ ကြွယ်ပေါ်မှ လက်စွပ်
ကလေးကို ဝှံ့ကြည့်လိုက်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် လေးနှစ်က
အက်ဗီ စွပ်ပေးခဲ့သည့် လက်စွပ်ကလေး၊ အာသာအား
ကျောပေးထားလျက်ကပင် လက်စွပ်ကလေးကို အာသာ
အာယာ ချွတ်ဆည်း ပြီးတော့ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ပစ်ထည့်
လိုက်၏။

မိမိသည် မိမိဘဝကို အသစ်စတော့မည်ဆိုလျှင် မိမိ
စွန့်ပစ်ခဲ့သမျှ အိမ်သုံး (ရေဘေးဂဗျားသားမက ပါက
လား။

ကျွန်မကတော့ နောင်ကြီးပြတ်သွားပြီ ထင်တာပဲ
အာသာ၊ အပြီးအပိုင် ပြတ်သွားတာ

အာသာဘက် လှည့်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်၏။
လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်ကို ကမ်းပေးသည်။

အာသာရရှိလှတဲ့ အဲဒီ ရှန်ပီနီကလေး နည်းနည်း
ထပ်ရနိုင်ဦးမလားဟင်

အာသာ ငွေထည့်ပေး၏။ ပြီးတော့ သူ့ဖန်ခွက်နှင့်
ပုလင်းကို သေသေချာချာ အောက်ချပြီး ဘက်ဗလီ
ခန်းနှစ်ဖက်ကို ကိုင်လိုက်၏။

မကြေစက်ပါနဲ့ကွယ်

သူ အသံ နူးညံ့နေ၏။

ဒီလို ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် အိမ်အထဲက ပြောစဉ်
အသွားနိုင်ပါဘူး၊ မင်းက ပြောစဉ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိတဲ့
အပြောစဉ်နိုင်ပါဘူး

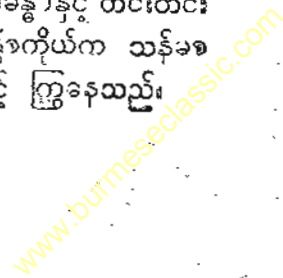
ဒါပေမယ့် ကျွန်မက ပြောစဉ်လဲချင်တာ

ဘက်ဗလီ သူ့မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်ဝံ့လှစ
သည်။ သူ့မျက်လုံးတွေ မိမိ မြင်ဖူးသည်ထက် ပိုပြီး နက်
မှောင်နေသည်။ နောက်ပြီး မိမိကိုယ်ခန္ဓာနှင့် တင်းတင်း
ကျပ်ကျပ် ပူးကပ်ထားသည့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်က သန်မာ
လှစ်လှစ်နေသည်။ ရမ္မက်ဆန္ဒများဖြင့် ကြွနေသည်။

မင်းကို လိုချင်တယ်

လေသံမျှကလေးဖြင့် ပြော၏။

မင်းကို ခုပဲ လိုချင်တယ်

အမျိုးသမီး၏ နှုတ်ခမ်းကို မွတ်သိပ်စွာ နှမ်းလှိုက်၏။
အမျိုးသမီး၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို အာသာ ဆန္ဒပြင်းပြစွာဖြင့်
ထွေးယူ ပွေဖက်ထားသည်။

သည်လို-ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဆိုတာကို ဘက်ဗေးလီ ကြို
ပြီး သိနေသည်။ ဆည်အခန်းကို ယူမို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်
ကတည်းက တစ်ချိမဟုတ် တစ်ချိ သည်လို ဖြစ်လာလိမ့်
မည်ဆိုတာ ဘက်ဗေးလီ တွက်ဆထားသည်။ သို့သော်
ခုလေးက မြန်မြန် ဆန်ဆန်ကြီးတော့ ဖြစ်လာလိမ့်မည်
မတင်ခဲ့။

ခုတော့ မိမိသည်လည်း အသက်ရှူခြင်း အမှုကို
ရပ်တန့်ခြင်း မဖြေနိုင်သလို သူ့ဆန္ဒကို ငြင်းဆန်နိုင်စွမ်း
မရှိတော့။ စင်စစ် မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း ငြင်းဆန်ခြင်း
ဖြေလိုတာမပါလေ။

မြောက်ဘက် တစ်မိုင်လေးကွာအေးစေ နေရာတွင်မူ
ရုတ်က သူ့အခန်းရှိရာသို့ ဝင်လာသည်။ ရုတ်မှာ တစ်နေ့
လုံး တစ်ချက်စာလေးမျှ မအားရ။ ဆေးရုံတွင် လူမှု

ဝန်ထမ်း အလုပ်တစ်ခုကို စိတ်မပါလက်မပါ လုပ်နေခဲ့ရ
သည်။ သူသည် စေ့အုပ်တွေထင်ထားသည့် လက်တွန်း
လှည်းကို တွန်းပြီး လူနာတွေဆီသို့ ထစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်း
ထွက် ရွှေ့ခက်သွားနေခဲ့ရသည်။ သို့သော် စိတ်ဓာ အလုပ်
ထဲမှာ မရှိ။

သူ့ စဉ်းစားနေသည်မှာ ဘက်ဗေးလီ အကြောင်း
ဘက်ဗေးလီ၏ အနာဂတ်ဘဝ တယ်လီရဲ့ဆိုတာ အတွေး
ကြွယ်နေမိ၏။ တစ်နေ့က တယ်လီဖုန်းဖြင့် ခဏလေး
စကားပြောပြီးကတည်းက ပြဿနာတစ်ခုတော့ အကြီး
အကျယ် ပေါ်နေပြီဆိုတာ ရှယ် သိခဲ့သည်။

ဘက်ဗေးလီထံ ထပ်ပြီး တယ်လီဖုန်းဆက်ရေး၊ မဆက်
ရေးကို ချီတုံချီတုံ ဖြစ်နေစဉ်။ သို့သော် ခုလေးကဆိုး
အက်မိသည် ခရီးသွားရာမှ ပြန်ရောက်နေလေ့ကပြီ။
သူတို့နှစ်ယောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်ကြပေလိမ့်
မည်။

မိမိနှင့် ဂျော့ဖရီတုန်းကလည်း သည်လိုပဲ မဟုတ်လား
ဟု ကြော့ကွာ ဘေးမိ၏။ ဂျော့ဖရီက ဖခင်ကောင်း
တစ်ယောက်ဖြစ်သည်တိုင် ခရီးထွက်ရာမှ ပြန်လေးလျှင်
မိမိနှင့် နှစ်ကိုယ်တည်း အချိန်ယူလိုသည့် ဆန္ဒရှိခဲ့သည်။
သည်အချိန်မျိုးကို မိမိတို့ နှစ်ယောက်လုံး လိုအပ်ခဲ့သည်
မဟုတ်လား။ ထည်လို နေထိုင်ရခြင်းသည် မိမိတို့၏
အိမ်ထောင်ရေးကို ပိုမို ခိုင်မြဲစေသည်။ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် ပိုပြီး ချစ်ကြိုက် ယုံယခွင့်ရသည်။

ဪ... ခုတော့ မိမိတို့ နှစ်ယောက်အတွက် သည် အချိန် ဆည်သမယမျိုးတွေ ဘယ်သောအခါမှ ပြန်ရ နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါဘဲကား။

မိမိ မျှော်လင့်ထားသလို အခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေရမည့်အစား ဧည့်ခန်းထဲမှ ကြည်နူး မြူးပျော် စွာ ရယ်မောသံများကို ကြား လိုက်ရ၏။ ဂျော့ဖရီ အသက် ထင်ရှား ရှိနေစဉ်တုန်းကလိုပါပဲလား။

ရုသ် စကြိုလမ်းမှ ဧည့်ခန်းဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားလိုက်၏။ ကြမ်းပေါ်တွင် လူးလိမ့်နေသည် မှာ သူ့သား သုံးယောက်နုပမ်းလုံးနေကြသလို သူတို့နှင့် အတူ လုံးထွေးနေသူမှ အက်ဒီ။ လေးယောက်စလုံး မျက်နှာတွေ နီမြန်းလျက် တဟားဟား ရယ်မောလျက်။

သားတော်မေမင်ဘာ့ အည်လို ရယ်မောရွှင်ပျ ဖြစ်နေ စားကို မမြင်ရတော့ ကြာခဲ့ပြီး သူသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ပင် မဝင်ဝံ့။ တွန့်ဆုတ်နေသည်။ မိမိ ဝင်သွားလျှင် သူတို့၏ ရယ်ပွဲကြီး ပျက်စီးသွားမည်လား စိုးရိမ်နေသည်။

လုံးထွေးနေရာမှ မော့ကြည့်လိုက်သော ဖိသစ်က တံခါးဝတွင် တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် ဖြစ်နေသော သူ့ကို မြင်သွားသည်။

‘ဟေး... မေမေ၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ ဦးလေး အက်ဒီ ရောက်နေတယ် မေမေရဲ့’

အော်ဟစ်ပြီး အုပ်စုထဲမှ ရုန်းထွက်တော့ ရုသ်ကို ပြေး ဖက်သည်။

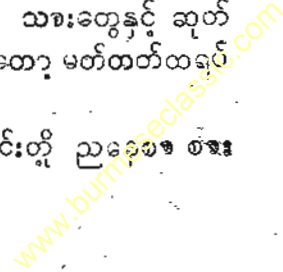
‘နောက်ပြီး ဦးလေးအက်ဒီ ရတဲ့ အလုပ်က နည်းတဲ့ အလုပ်ကြီး မဟုတ်ဘူးတဲ့ မေမေရ၊ သူက စိန်လူစီဆိုတဲ့ နေရာကိုသွားပြီး လေယာဉ်ပျံကြီး တွေနဲ့ လုပ်ရမှာတဲ့’

ရုသ်က အသံဗလံတွေ ပွက်ပွက်ညှန်နေသည့် ကြားမှ အက်ဒီကို ကျေးဇူးတင်စွာ လှမ်းကြည့်သည်။ မိမိ၏ သား လေးများအပေါ် ကြင်နာခဲ့သည့် အက်ဒီ။ အထူးသဖြင့် ဖိသစ်ကို မူမှန်ဘဝ ပြန်ရောက်အောင် လုပ်ပေးခဲ့သည့် အက်ဒီ သည်ကျေးဇူးကို မိမိ ဘယ်တော့မှမေ့မေ့။ သူ့ ကျေးဇူးကို ဆပ်နိုင်စရာ လမ်းပင်မရှိ။

သူသည် ဖခင်သေဆုံးမှုအတွက် စိတ်ခေါ့ခက်ချွေးနေ သော လေယာဉ်ပျံတွေကို ကြောက်လန့်နေသော ကလေး ငယ် တစ်ယောက်အား သည်လေယာဉ်ပျံတွေ အကြောင်း ရယ်မော ရွှင်ပျော့ပြောဆိုကာ ဦးလေးအက်ဒီ၏ အလုပ် ကိုပင် မနာလို အားကျသယောင် ပြောဆိုနိုင်အောင် ပြုပြင် ပေးခဲ့သည် မဟုတ်လား။ သို့သော် သူ့ အလုပ်က နယူးယောက်မှာ ဖြစ်သင့် သည် မဟုတ်လား။ နယူး ယောက်မှာဆို ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်မလဲ။

ရုသ်၏ မျက်နှာပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ရာက အက်ဒီအား တည်ငြိမ်သွားစေ၏။ သူ့က ရုသ်၏ သားတွေနှင့် ဆုတ် ဆိုင်းဆိုင်း လူချင်းခွဲလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မတ်တတ်ထရပ် သည်။

‘ကဲ... အပေါင်းအသင်းတို့၊ မင်းတို့ ညနေစာ စား ချိန် ရောက်ပြီထင်တယ် ကွ’

သူ ကြေငြာချက်တွေကို ချစ်တိတ်တွေက စေ့စေ့က
တက်ကြသည်။ သို့သော် သူက ချစ်တိတ်သုံးယောက်ကို
တံခါးဝမှာ ရပ်စေခင်ခနဲသည် အိမ်ဖော် အမျိုးသမီး
အယ်လ်မာ၏ လက်ထဲအပ်လိုက်သည်။

‘လခကြ လခကြ မင်းတို့ အယ်လ်မာလို မိန်းမလှလေး
တစ်ယောက်ကို ဒီလို ရပ်စေခင်ခိုင်း မနေသင့်ဘူးကွ’

အယ်လ်မာ ရှက်ဆွေး ဖြောင့်သွေးသည်။ သူက အက်စ်
ရောက်နေလျှင် ရှက်ကိုးရှက်ဘုန်း ဖြစ်နေကျ။ ရှက်တတ်
သော အယ်လ်မာကို ယော့ဗေ့ရွှေမှာ မွေးခဲ့သည်။

‘ဦးမပြန်ခင် မင်းတို့ကို လစနုတ်ဆက်ဦး မှာပဲကွ’
ဆုတ်ကန် ဆုတ်ကန် လုပ်နေသည့် ချစ်တိတ် သုံး
ယောက်ကို အက်စ်က ကတိ ပေးလိုက်သည်။

‘အက်စ်၊ ရှင်ပြောတာလား... စိန့်လူဝီမှာ အလုပ်
သွားလုပ်ရမယ်ဆိုတာ’

အက်စ် ခေါင်းညှိဖို့လိုက်သည်။

‘အစီအစဉ်တွေက တစ်မျိုးပြောင်းကုန်ပြီရယ်၊ အဲဒီ
ကုမ္ပဏီအတွက် ကျွန်တော် ဒီမှာ ဘာမှ လုပ်စရာမရှိဘူး၊
အဲဒီမှာဆိုရင် ကျွန်တော် လုပ်ပေးနိုင်တာတွေ အများကြီး’

‘အဲဒါကို ဘက်မာလိက ဘယ်လို သဘောထားသလဲ’

အက်စ် စကား ဆွဲနေ၏။

‘ရယ်... ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ရေစက် ကုန်ပြီ
ဆင်တာပဲ’

‘အို၊ ဘယ်ဟုတ်မလဲ’

ရယ်အသံတိုးတိတ်လွန်းသဖြင့် အက်စ် ကြားပုံပင်မရ။
‘လုံးဝ ပြန်ပေါင်းလို့ မရအောင် ဖြစ်ချင်မှလဲ ဖြစ်မှ
ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီလို မျှော်လင့်
ထားတယ်၊ ဒါပေမယ့်... ပြောရရင်... ဆယ်ရေး တစ်ရေး
ကိုးရေးဆစ်ရာပါ။ ဒီအလုပ် ချောခချောခမို့ မို့ လည်ပတ်
နိုင်အောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားဖို့ လိုအပ်လှပြီလား။’

‘ဆိုပါစို့၊ နေ့စက် ခြေခတ်လလောက် အကြမ်းမို့
အဲဒီကိုလှလှဖို့ ခေါ်နိုင်လိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ အဲဒီမို့
အခြေချမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဘဝ တယ်လို့နေမလို့
ဆိုတာ သူ့လေးလစ အကဲခတ် နိုင်အောင်ပေါ့’

အက်စ် လေးလံစွာ ထက်ပြင်းချလိုက်၏။

‘သူက ရှင်နဲ့မလိုက်နိုင်ဘူးလို့ ငြင်းလို့လေးဟင်’

‘အင်း၊ ကျွန်တော်လဲ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော် အောင်ပွဲ
အလီလီရလာခဲ့တဲ့ ယောက်ျားမေးယာ မျိုးစုံသုံးပြီး စည်း
ရုံးခဲ့တာပါ။ သူ့ကို ကြိုပြီးတောင် အသိမပေးခဲ့ဘူး၊ သူ
ကို မေးမနေဘူး၊ သူ့ကို ပြင်ဆင်ခွင့်မပေးဘူး။ ခွားကြ
ရမယ်ဆိုတဲ့ ရာဇသံမျိုးဝဲပေးခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့်... နှယ်
ရေ... ဘက်မာလိက ဒီလိုပြောလိုက်ရုံနဲ့ ရတဲ့မိန်းမလေး
မျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘အို... ဟုတ်ပါတယ်အက်စ်ရယ်ဟု ရယ်တွေး၏။ သူ့ဟု
ရှင်ကို အေးမနေ အပြည့် ရှိခင်ချင်ခဲ့ပါတယ်၊ ဆုံးဖြတ်
ချက်တွေကို ဦးဆောင်ပြီး ချစေချင်ခဲ့ပါတယ်။ သူလိုလေး

ခွဲတစ အဲ့ဒါပါ။ သူလိုအပ်နေတာ အဲ့ဒါပါ။ ရှင်နဲ့ အိမ်ထောင်စကျကတည်းကပါ။

‘ရှင်ဘယ်တော့ သွားရမှာလဲဟင်၊ တကယ်လို့မျှစး သူ့ကို အချိန် နည်းနည်းပေး လိုက်ရင်....’

ရုသီ၏စကားကို အက်ဒ်က ပြုံးစားကြီး ဖြတ်ပြောလိုက်၏။

‘ကျွန်တော် ဒီညပဲသွားမှာ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ဒီတစ်ပတ်ကုန်မှ သွားမယ်လို့ ပြောထားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရုသီ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံတော့မယ်၊ ကျွန်တော် အဲဒီလေ့ကျက်ကြစွာကြီး စောင့်နေရင် အဲဒီအကြောင်းစဉ်းစားနေရင်၊ သူပြောကိုယ်ပြောစကားတွေ နားထောင်နေမယ်ဆိုရင်၊ အဲဒီမှာ ခင်ဗျားကော၊ မေမေကော၊ ဆင်း....ကျွန်တော် စည်းရုံးနိုင်လို့ ဘက်ဗာလီနဲ့ပါ စကားပြောဖြစ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် တင်းထားတဲ့ စိတ်တွေ ပြန်ပြီး ဝန်းရံလဲ ပြိုကျသွားမှာ ကြေကွဲနေမိတယ်၊ အဆင်ပြေတာလုပ်၊ ဒီမှာနေ၊ အလုပ်တစ်ခုခု ကြိုးစားရှု၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သူ့ကို ကျွန်တော် ချစ်တာကိုး၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲကတော့ သူ့ကို ထာဝစဉ် ချစ်နေမှာပါ’

ရုသီ ထိုင်နေသည့် ညောင်စောင်းပေါ် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

‘တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော် အဲဒီလို အဖြစ်မခံနိုင်တော့ဘူး ရုသီ၊ အဲဒါကို လက်ခံလိုက်မယ်’

ဆိုရင် ကျွန်တော် ဘာဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် သိနေတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်အတွင်း ဒါမျိုး ဖြစ်တာတွေ ကြုံခဲ့ရပြီလေ၊ အဲဒီလိုထပ်ဖြစ်မှာ ကျွန်တော် ကြေကွဲနေတယ်’

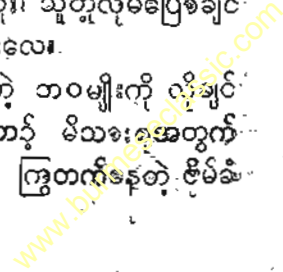
‘အက်ဒ်၊ ရှင်ကလေး...ကြေကွဲနေတယ် တုတ်လွှား’

‘သိပ်ဟုတ်တစပေါ့ဗျား၊ ကျွန်တော် သိတယ်၊ ပျော်ပျော်နေ သေခဲ အက်ဒ်လေ၊ ဘယ်သူမှ ဘဝစစ်လျှောက်လုံး အဲဒီလို မနေနိုင်တာပဲ ရှိတယ်၊ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရတာ ဘယ်လိုနေလဲဆိုတာ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် စဖွဲ့ပြနေဖို့ မလိုဘူး ရုသီ၊ ခင်ဗျားဆို ထိုက်သင့်တာထက် ပိုပြီး ခံစားခဲ့ရတဲ့ သူ၊ အဲ....ကျွန်တော်လဲ အဲဒီဘဝမျိုးကို ရောက်နေပြီ၊ ကျွန်တော် ဒီမှာ ကြာကြာ ဆက်နေရင် နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေ ဖြစ်မှာ ကြေကွဲနေတယ်ဗျား’

မတ်တတ် ရင်လိုက်၏၊ စိတ်ကို အစိုးမရစွာ အခန်းထဲ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။

‘ကျွန်တော်နဲ့ ဒီမြို့တော်ကြီးနဲ့ မအပ်စပ်ဘူး၊ ကျွန်တော် သိတယ်၊ တခြားသူတွေ ထိပ်စားတင် အလေးထားတဲ့ အရာတွေကို ကျွန်တော်က စရာရင်ထဲမထည့်ဘူး၊ ကျွန်တော်က သူတို့လို မနေချင်ဘူး၊ သူတို့လိုမပြောချင်ဘူး၊ သူတို့နဲ့လဲ အတူမနေချင်ဘူးလေ။’

‘ကျွန်တော်က ဒီထက်ရိုးစင်းတဲ့ ဘဝမျိုးကို လိုချင်တယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက်၊ ကျွန်တော့် မိသားစုအတွက် အချိန်ပေးနိုင်ရမယ်၊ တိမ်ထုထဲမှာ ကြွတက်နေတဲ့ ဇိုမိခံ’

တိုက်ခန်းကြီးနဲ့ နေရတမုနီး၊ ကော်ပိုဒ်ရူးရှင်းကြီးတစ်ခု
မှ ဥက္ကဋ္ဌရာထူး ရတာမုနီး၊ မြို့ထဲမှာ ရှိရှိသမျှ ဟိုတယ်
တွေက စားပွဲထိုးချုပ်တွေက နေရာထိုင်ခင်း အကောင်း
ဆုံး စားပွဲကို လိုက်ပို့ပေး ခံရတာမုနီးတွေကို ကျွန်တော်
တပ်ဗိုလ်စရာတွေလို့ မထင်ဘူးလေ

‘ဂျော့ဖရီလီ မိသားစုမုနီး ရှိခဲ့ဘာပဲ’

‘ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေရအောင် သူ အေးသအလဲ
ကြိုးစားခဲ့တယ်သေ’

‘တလေးတွေအတွက်၊ ကျွန်မအတွက်ပါ၊ သူက ကျွန်မ
တို့ စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်၊ ဘဝ အမေခံချက် ရှိစေ
ချင်တယ်’

‘တကယ်လို့ ကျွန်တော့်မှာ သူ မိသားစုလို မိသားစု
မုနီး ရှိခဲ့ရင် ကျွန်တော်လဲ သူ့လို အဆွေးဝင်မိမှာပါပဲ’

စကားရပ်လိုက်၏။ နှုတ်ခမ်းများ တင်းတင်းဆ ပြီး
ခဲ့ပြီး ပြီးနေသည်။

‘မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒါက ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထနားပြီး
တအိအိ ငိုနေတာမုနီး။ ဒါကို အကြောင်းပြပြီး ကိုယ့်ကို
ကိုယ်လျှောက်လဲချက် အင်မနေတော့ဘူး၊ ကျွန်တော် ဒီည
မအွေးမဖြစ် အွေးကို သွေးရမယ့် အကြောင်း အရင်းတွေ
ထဲက အကြောင်းတစ်ခုကဟော့ ကျွန်တော် ဒီမှစထပ်ပြီး
ထေဇင်ချောက်မိဒနမှာ ကြောက်တာပဲ ရုန်း’

‘ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် သိပ်သိလွန်း
နေတာလဲ ဖြစ်မယ်၊ တစ်ခါ တစ်ခါများဆို အသက်ရှူ

မရသလို ဓွန်းကျပ်နေမိတယ်၊ လူတိုင်းက ကျွန်တော့်
အပေါ် ညှဉ်းတာလွန်း၊ အကြင်နာ ပိုလွန်းနေတာကြောင့်
လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အဲဒီဘဝမုနီးမှာ နေရတာ ဘာနဲ့တူလဲ
ဆိုတော့ ဝါဂွမ်းပုံကြီးထဲမှာ မြုပ်နေသလိုပဲ’

‘အက်စ်၊ ရှင်တို့ ရေခက်ကုန်သွားပြီ ဆိုတာတော့
ကျွန်မလက်မခံနိုင်ဘူး၊ ရှင့်ကို တက်ဗာလီ တယ်လေးက
ချစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတာပေါ့၊ ပိုပြီး အရေးကြီး
တာက သူ့ဘဝမှာ ရှင်မရှိလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သူ့ဘဝသာသူ
သိထားတာထက်ကို ရှင့်ကို သူ လိုအပ်နေတယ်ဆိုတာ
ကျွန်မသိနေတယ်၊ ရှင်ကယဉ်းကူးတဲ့၊ ဖြောင့်မတ်တဲ့ လူ
ကောင်းတစ်ယောက်ပဲ’

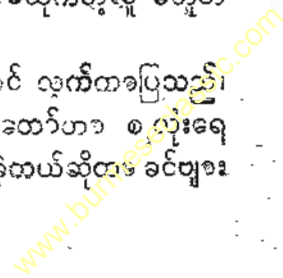
ရုသ်က မိမိ ဖတ်တေးရသည့် သတင်းစာထဲမှ အတင်း
အဖျင်း သတင်းအကြောင်း တစ်ဖြုတ်မျှ စဉ်းစားမိ၏။
အက်စ်ဟာ သည်သတင်းကိုတွေ့ပြီး နေပြီလားဟု စေစ
ကြောမိသည်။

‘နယူးယောက် တစ်မြို့လုံးမှာ ရှင်လိုလူစား များများ
စားစား သူ့ရှုစတွဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဧကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရုသ်၊ ဒါပေမယ့် ထွန်းတော်
ဟာ ကရုဏာစတေးတွေ အပြောခံထိုက်တဲ့လူ မဟုတ်
ပါဘူး’

ရုသ် ကြားဖြစ် မပြောဖြစ်အောင် လက်ကစပြုသည်။

‘မပြောနဲ့၊ နားဆောင်ဦး၊ ကျွန်တော်ဟာ စလုံးရေ
စကတည်းက တက်ဗာလီကို လိမ်ခဲတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား

သိလား၊ ကျွန်တော် လေကြောင်း ကုမ္ပဏီ တစ်ခုမှ
အရာရှိတစ်ဦးအဖြစ် အမှုထမ်းနေတယ်လို့ ကျွန်တော်
ပြောခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်က လေ
ယာဉ်မေခင် လုပ်နေတာလေး။

ဒီတော့ ခင်ဗျား ဘာသိလဲ ရှမ်း၊ လေယာဉ်မေခင်
လုပ်နေရတာကို ကျွန်တော်က ပျော်နေတာ၊ အဲဒီလို
လူစားတစ်ယောက်ကို ဘက်ဗာလီဘယ်နည်းနဲ့မှ ချစ်မိမှ
မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိနေတယ်လေ၊ ဒီတော့
သူ့ ရဲ့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် စုတွေ့တွေ့ချင်းပဲ ကျွန်တော်
လိမ်ပြောခဲ့တယ်’

သည်လို ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်မျိုး ပြောဖို့ သူ တွယ်လေးက်
မျှား နာကြည့်၊ ရှက်ရွံ့လိုက်မလဲနော်ဟု ရှမ်း တွေး၏။

‘ဘက်ဗာလီက ဆည်လေဇက်ကို သိပ် ဂရုစိုက်မှ
မဟုတ်ပါဘူး’

သို့သော် သည်စကားကို ပြောလိုက်ရသည့်တိုင် မိမိ
မုသားပြောနေမိမှန်း ဘာသေသိသည်၊ မိမိ မုသားသုံး
နေတာကို အက်ဒ်ဇည်း သိနေကြောင်း ရိပ်စားမိသည်။

‘သူနဲ့ ချိန်းတွေ့ရုံ တွေ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုရင်
ဟုတ်ချင်ဟုတ်ပယ်၊ စိတ်ကစားပြီး ခဏတစ်ဖြုတ် ချစ်မိတဲ့
လူတစ်ယောက်ဆိုရင် တုတ်ချင် ဟုတ်မယ်၊ ဒါပေမယ့်
အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ရွေးတဲ့အဆင့်ထိလေးတစ်ဆက်လုံး
စဉ်းစားမှ မဟုတ်ဘူး။’

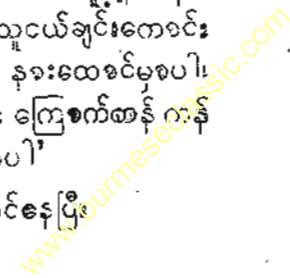
‘ဘက်ဗာလီနဲ့ အပ်စပ်တူစက တခြား တမ္ဘာတစ်ခု
ရယ်၊ သူနဲ့ ဒီမြို့တော်ကြီးနဲ့ အပ်စပ်တယ်၊ ဒီရာစုနှစ်
တစ်လျှောက်မှ သီးသီးခြားခြား ဒီခေတ်၊ ဒီအချိန်နဲ့
သူနဲ့ အပ်စပ်တယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ မအပ်စပ်ဘူး၊ နေ့စက်ပြီး
ကျွန်တော်တို့ချင်း ညှိလို့ မရတာတ ကျွန်တော်က အဲဒီလို
အပ်စပ်ချင်စိတ်ကို မရှိခဲ့ဘူး။’

‘ဒီတော့... ကျွန်တော် ဝေးရာကို ပြေးတော့မယ်၊
ညနေက အထုပ်အပိုးပြင်ပြီး အထုပ်အပိုးတွေကို ဧလဆိပ်
ထားခဲ့တယ်၊ ခု ဒီကိုလောတာ နှုတ်ဆက်စကား ပြော
ခါ ခင်ဗျားတို့ မိသားစုကို နှုတ်မဆက်ခဲ့ဘဲနဲ့ ကျွန်တော်
အားနိုင်ဘူးလေ’

‘ဒါဆို ဘက်ဗာလီ မသိသေးဘူးပေါ့’
‘စာလေးတစ်စောင် ရေးပေးခဲ့တယ်’
အက်ဒ် ရှေ့တိုးလေးသည်၊ သူ မျက်လုံးမျှားထ ရယ်၏
ထံလုံးမျှားကို စိုက်ကြည့်လျက်။

‘ရှမ်း၊ တဆိတ်လေဇက် ကျွန်တော့်ကိုယ်စား သူ့ကို
အင်ရှောက်ပေးပါလားဟင်၊ ခင်ဗျားဟာ သူ့ရဲ့ အရင်
အဆုံးနဲ့ အကြိမ်ဆုံး တွဲလာတဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်း
တစ်ယောက်ပဲ၊ ခင်ဗျားစကားကို သူ နားထောင်မှပေါ့၊
အပိုင်းမှတော့ နည်းနည်းပါးပါး ကြောက်စာန် ကန်
ခါ၊ ဒါပေမယ့် သူ နားထောင်မှပေါ့’

သူ့ မျက်လုံးတွေ စကြကွဲရိပ် ထင်နေပြီ။

၄၄၄ ဖြတ်ငြိမ်း

သူ့ကို အသည်းမခနဲတဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာရှင် မိန်းမတစ်ယောက် ဘဝမျိုးနဲ့ အရိုး မထူထဲ စေချင်ဘူး။ ကျွန်တော့်အစ်မ မာရီယံလို့ အချိန်ပိုစီ ဇယားကျိုးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေရတဲ့ ဘဝမျိုး မရောစေချင်ဘူး။ ဘယ်သူမှ အဲဒီဘဝမျိုးနဲ့ မနေထိုင်ပါဘူး။ ဘက်ဗေးလီက လမ်းသွားရင်စတောင် ခလုတ်တိုက်ဘတ်လဲ မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့ သူ့ ခေါင်းထဲမှ သူ့ အလုပ်ရယ်၊ အဆင်အတန်း မြင့်မြင့် နေနိုင်ရေးရယ် ဆိုတာတွေထက် အရေးပြီးတာတွေ ရှိပါသေးကလေးလို့ တွေးတော လက်ခံမလာရင်... သူ့ အနှေးနဲ့အမြဲ ခလုတ်တိုက်ပြီး ခြေမ ကွေးတာမယ်။

ရယ် ပြုံးဖို့ အားထုတ်၏။ သို့သော် ထိုသို့ ပြုံးနှို အောင် အားထုတ်ရတာ ဘယ်လောက် စိတ်ပင်ပန်းစေသည်ကို အက်စီ မြင်ဆာနေကြောင်း သူ သိသည်။

အက်စီ၊ ရှင်ဟာက နည်းနည်းလေး... ဆန္ဒမလွန်းရာ မရောက်ဘူးလား။ ရှင့်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချစ်ကြိုတယ်ဆိုရင်၊ နေ့စဉ် ရှင့် အလုပ်သစ်ကလဲ အောင်မြင်တယ်ဆိုရင်... နေ့စဉ် ခြေခက်လလေလက်ဆီ အခြေအနေတွေ ပြောင်းကုန်ပါတယ်။ အဲဒီအခါကျ ကုန်တိုက်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့၊ နှစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သူ့အမြင်တွေ ပြောင်းပြောင်း ကုန်မှပေါ့။ သူက မိသားစုတစ်စု လိုချင်တာ

သူ လိုချင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတာပေါ့။ မိန်းမသားတိုင်း လိုချင်ကြတာပဲရှင်။

မရမနေမဟုတ်ကြဘူး ရှင်၊ မိန်းမတိုင်း တွေ ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ဘူးလေ။

အက်စီ ရပ်နေသည့်မှာ ရယ်နှင့် အနီးကလေး။ သူ့ကို လှမ်းကိုင် ထွေးမေ့ ထားလို့ရအောင် နီးကပ်သည်။ မိမိ ကြော မကြာ ဂျော့ဖရီကို ထွေးမေ့ နှစ်သိမ့်ခဲ့သလိုပေါ့။ ဂျော့ဖရီ ပြင်ပကမ္ဘာတွင် လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း အဆင်မပြေ ဖြစ်လေသည့်အခါမျိုး။ သူ ဦးတည် ချမှတ် ထား သည့် ချည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်များသို့ မ ရောက်နိုင် တော့ သလို ဖြစ်လေသည့်အခါမျိုး... သည်လို အခါမျိုးတွေတွင် မိမိ သည် ဂျော့ဖရီကို ရင်ခွင်ထဲသွင်းပြီး ပိုက်ဖြား ယူယ အားပေးခဲ့သည် မဟုတ်လား။

ယခုလည်း အက်စီကို သည်သို့ပင် ပိုက်ထွေ၊ ယူယ ဆိုက်ချင်သည်။ သို့သော် မိမိ သူ့ကို မတိုနိုင်၊ မထိနိုင်၊ ဘယ်သောအခါမှ ပွေ့ဖက်မည် မဟုတ်၊ ဘယ်သော အခါမှ ထွေးပိုက်မည် မဟုတ်၊ ကြင်နာမှုကို ပြသသည့် အနေဖြင့်ပင် ပွေ့ပိုက်လိမ့်မည် မဟုတ်၊ ဘာကြောင့်ဆို သူ့ကို ပိုင်ဆိုင်သူမှာ ဘက်ဗေးလီ မဟုတ်လှဘူး။

သားတို့ကတော့ ရှင့်ကို လွမ်းနေကြ တော့ မှာပဲ အက်စီ အထူးသဖြင့် ဖိလစ်သေ၊ နေခက်ပြီး... ကျွန်မပေါ့။

ဤကား မိမိရင်ထဲမှ ခံစားချက်ကို အနီးစပ်ဆုံး ဖြစ်အောင် စွန့်စားဝံ့သလောက် စွန့်စားပြီး ပြောလိုက်ခြင်း။

ဪ... အက်ဒ်တစ်ယောက် စိတ်ဆင်းရဲပြီး စိတ်ဓာတ်
ကျနေပါကလား ဆိုတာလောက်ကလွဲပြီး မိမိ ဘုရား
ဝင်မခံစားနှင့်ဟု ရှယ် ကိုယ့်ကိုကိုယ် မစမစ ထန်ထန်
သတိပေးနေရသည်။ မိမိ၏ နှစ်ပေါင်းများစွာ အတွေ့
အကြုံများအရ သည်လို ကိစ္စမျိုးတွင် ယေဘုယျအားဖြင့်
မိန်းကလေးတွေထက် ပိုပြီး နားကြည်း ကြေကွဲတတ်ကြ
သည်ကို သိထားသည့်အခါ

ကျွန်တော်လဲ ခင်ဗျားတို့ကို သတိရနေမှပေါ့ ရှယ်
ကျွဲဟာ ကျွန်တော် အရင်းအနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းပါ
ဧပြောရမှာ တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးကြီးစဲ၊ ဒါပေမယ့်
ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ ခင်ဗျားကိုတော့ ဘက်မစလီကိုပဲ
စွန့်ပစ်သွားရသလို ခံစားနေရတယ်

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံးက ရှင့်ကို စိတ်ချမ်းသာ
စေချင်ပါတယ် အက်ဒ်

ရှယ် ဆုတောင်းပြီးပြောသည်။

အဲဒါဟော့ ကျွန်မသိတယ်၊ တကယ်လို့ ဒီလိုလုပ်
ရှင် စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ရှင့်အတွက် ကျွန်မတို့က
ဒါကို လိုလားရမှာပေါ့

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရှယ်ရယ်

ခါးကိုင်ပြီးရှယ်ပါးတစ်ဖက်ကိုညှင်သစွန့်နမ်းသည်
ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဂရုစိုက်နေပါ က... ချာတိတ်တွေက
သွေးနှုတ်ဆက်ဦးမှ ထင်တယ်၊ ကျွန်တော့် လေယာဉ်က
ခုနစ်နာရခဲ့ ထွက်မှာ

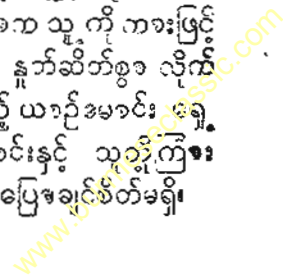
အခန်းထဲမှ လှစ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။ ရှယ် သူ့
နေခန်းမှ လိုက်သွားဖို့ အားမထုတ်၊ မလှုပ်၊

ရှင် ပြန်လာမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ခုတော့ အား
လုံး တစ်ကွဲတစ်ပြားစီ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ၊ ဒါကို မိမိကလည်း
ဘုရားမှ ဝင်ထိန်းပေးနိုင်၊ ဘုရားမှ မတတ်နိုင်၊

ထိုနေရာမှပင် တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်ခနဲ မိမိ၏
မလှုပ်မယှက်၊

မိနစ်ပေါင်း တော်တော် ကြာသွားသည်။ တံခါး
ပိတ်သံကိုတော့ မကြားလိုက်ရ၊ သို့သော် မိမိ သိလိုက်ပါ
သည်။ သူ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း။

ဘက်မစလီ ကိုယ့်အခန်းကို ကိုယ်ပြန်ရောက်တော့
သူ့ခုနစ်နာရီ ထိုးခါးနီးနေပြီ၊ အာသာအသာ သူ့ကို ကားဖြင့်
သိတ်ပို့သည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး နှုတ်ဆိတ်စွာ လိုက်
ပါလာကြသည်။ ရှေ့ခန်းမှရှိနေသည့် ယာဉ်မောင်း ချွေ
တွင် စကားမပြောချင်ကြ၊ ယာဉ်မောင်းနှင့် သူတို့ကြား
မှာ မှန်ချပ်ကြီး ကာထားသည့်တိုင် ပြောချင်စိတ်မရှိ။

ကားစီးလာစဉ် အတွင်း အသားက အက်ဗားလီ လက်ကို ဆုပ်ကိုင် ထားသည်။ သို့ပေမယ့် လမ်းပြတ် အနည်းငယ် ကျော်လာသောအခါ ဘက်ဗားလီက ဖိုက်ဆံ အိတ်ထဲမှ သော့ကို ရှာယောင်ပြုကာ အသားအယစ်ရန်း ထွက်လိုက်သည်။

အာဆားက နောက်ထပ် ထပ်ကိုင်ဖို့ မကြိုးစား။ ဘက်ဗားလီ မျက်နှာကိုသာ ခဏမျှ စူးစမ်းဖွဲ့ကြည့်သည်။

ဘက်ဗားလီ အိမ်ရှေ့ ဝေးကွာတဲ့ အသား အားထဲမှ မဆင်း။ ယဉ်ခမောင်းဖြစ်သူကိုသာ ဘက်ဗားလီ အတွက် တံခါး ဖွင့်ပေးခဲ့သည်။

- 'ဒီည ညစာ ထွက်ခွာမလား'
- 'ကျေးဇူးပဲ၊ ကောင်းသားပဲ'
- 'ကိုယ် လာခေါ်နေလား'
- 'လာမခေါ်တာ ကောင်းပါတယ်'
- 'ခါဆို ငှက်ကြီး ဝန်ပို ကလပ်ကို လစခွဲခလား၊ ရှင်နာရီ ပေါ့'
- 'သိပ် ကောင်းတာပေါ့'

ဘက်ဗားလီ သူ့လက်ကို စိတ်နှောက်ကိုယ်ပါ လှမ်း ကိုင်လိုက်၏။ စောစောက အိမ်ခန်းသစ်မှာ တုန်းက လိုပင် သူ့လက်သည် နွေးထွေးဆဲ၊ ဆန်မာဆဲ၊ တစ်ခုပဲရှိသည်။ သူ့ကြည့်ရတာ စိမ်းနေသယောင်၊ ဧည့်ခံပွဲမှ တွေ့ဆုံ သိက္ခမ်းရသည့် သူ့စိမ်း တစ်ယောက်ဆီ အကြင်နာထား ပြီး တားဖြင့် အိမ်လိုက်ပို့သည် ပုံစံမျိုး။ မိမိ အတွေး

တွေ မျက်နှာပေါ်တွင် အရိပ်ထင်သွားမှာ စိုးရိမ်စိတ် ပြင့် ဘက်ဗားလီ ကားပေါ်မှတစ်ဆင့် တန်း ဆင်းသည်။ ပြီးတော့ အိမ်ထဲသို့ ခပ်သွက်သွက် ဝင်ခဲ့သည်။

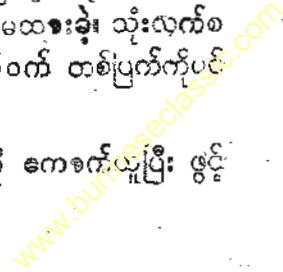
အပေါ်ထပ်သို့တက်ရင်း စောစောက အခန်းသစ်မှ တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် အတွေ့ အကြုံကို ပြန်စဉ်းစားကြည့် စသည်။

ထည့်လှူကား မိမိလိုလား၊ ဘေးငှက်တစ်မျှ အရာရာ ပြည့်စုံသူ၊ ဆန်မာသည်၊ ရှမ့်ကြီးသည်၊ စိတ်ရှည်သည်။ နောက်ပိုင်းကျမှသာ ခပ်ခွေးခွေး ဖြစ်သွားပုံရသည်။ မိမိ ထည့် အက်ဒ်နှင့်တစ်ခါမှသည်လို ခပ်ခွေးခွေး မဖြစ်ခဲ့ပေ။

အခန်းထဲဝင်လိုက်တော့ တခက်အားဖြင့် အံ့အားသင့် သွားသည်။ အခန်းမှာ မောင်နှင့်မိမိ၊ တားလားတင်းလင်း စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် စားအိတ်ကလေးကို မတွေ့သေး ဘဲ ဟောင်းလေးစင်း ဖြစ်နေသည့် နံရံကပ် ဗီရိုများကို ကြည့်ပြီး အက်ဒ် ထွက်ခွာသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက် ၏။

ညနေခင်းတစ်ချိန်က သူ့ပစ္စည်းများကို လစသိမ်း သွားတားဖြစ်မည်၊ ဘာဆိုဘာမှ ချန်မထားခဲ့၊ သုံးလက်စ မှတ်ဆိုတ်ရိတ် ဆပ်ပြာရည်ဘူး တစ်ဝက် တစ်ပြက်ကိုပင် ထားခဲ့။

ဘက်ဗားလီ စာအိတ် ကလေးကို ကေ့ကန်ယူပြီး ဖွင့် လိုက်၏။

ချစ်ရတဲ့ ဘက်မလီ

ကိုယ် ဒီတစ်ပတ်ကုန်ထိ ရှိနေဦးမယ်လို့ ပြောထုတ်တော့ ကိုယ်သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အားမထားလေရက်တဲ့ ကိုယ် ချွတ်ယွင်းချက်တွေထဲမှာ စကားမတည့်တဲ့ ပြစ်ချက်တစ်ချက်သာ ထပ်ဖြည့် လိုက်ပါတော့ ကလေးရေ၊ တကယ်လို့ မင်း ကိုယ်နဲ့ ဆက်ဆွယ်ဖို့ လိုအပ်တယ်ဆိုရင် ကိုယ် အလုပ်လုပ်နေတဲ့ နေရာရဲ့ လိပ်စာ မေ့ခဲ့မှမရှိတယ်။ ကိုယ်တို့ချင်း ဒီလို ပုံစံမျိုးကြီးနဲ့ ခွဲခွာ မသွားချင် ပါဘူးကွယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တို့မှာလည်း နေ့စဉ်ထပ် ပြောစရာတွေ မရှိတော့ဘူး ထင်လို့ပါ။ ယုတ်စွအဆုံး၊ ခုချိန်မှာမရှိစေးဘူး ထင်ပါတယ်။ တကယ်လို့များ ပြောစရာရှိနေရင်လည်း ကိုယ် စိန့်လူဝီကို ဆွမ်းမယ့် အမေရိဆန်လေကြောင်းခရီးစဉ်ကို စီးမှာ ခုနစ်နာရီခွဲမှစလေ ယဉ်ထွက်မယ်။ မင်းကိုယ်ကို လေဆိပ်မှာ အော်ခေါ်ခိုင်းလို့ ရတစေပေါ့။

ဒါပေမယ့် မင်းဆက်ဆွယ်မယ် မထင်ပါဘူး။ မင်းဆက်ဆွယ်ဖို့ ကောင်းတယ်လို့ထောင် ကိုယ် အစတွေးမဝင်သင့်ဘူးလေး။ အချိန်တန်လို့ ကိုယ် ခြေတောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်ပါပြီ ဆိုတဲ့အကြောင်း သက်သေထုပြနိုင်တဲ့ အခါကျရင်သာ မင်းဆီကို ပြန်ပြေးလေခွင့်ပေးပါ။ မင်းကို ရင်ခွင်ထဲ သွင်းပြီး ကိုယ်တို့နှစ်

~~ယေဘုယျအားဖြင့် ခံစားနိုင်မယ့် ဘဝတစ်ခုကို ထူထောင်ဖို့ ခေါ်သွားခွင့်ပြုပါကွယ်။~~
~~အဲဒီအချိန် မခရောက်သေးမီတော့... အချစ်များစွာနဲ့ပဲ ခွဲခွာနေခွင့်ပေးပါ မောင် ဆွမ်းမင်းလေးရယ်။~~

ထာဝရ အက်ဒ်

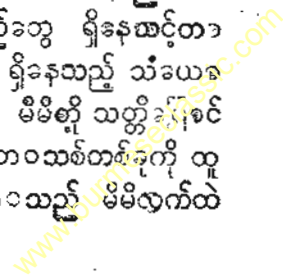
ဘက်မလီ အလိုအလျှောက် ဆိုသလို တိုင်ကပ်နာရီကို မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။

မိမိအိမ်ကို စောစော ပြန်ရောက်လိမ့်မည်ဟု မေ့မော့ရှောင်လင့်သားပုံရသည်။ ကုန်တိုက် ပိတ်ပြီး ချိန်မှစပေါ့။ မိမိသား အိမ်ခန်းသစ်ရှိရာသို့ မသွားခဲ့လျှင် မောင် ချော်လင့်ထားသလို စောစော ပြန်ရောက်လာမည်သာ။

မေ့စဉ်ဆီ တယ်လီဖုန်း လှမ်းဆက်မည်ဆို ခုနေဆက်လို့ရသေးသည်။ အချိန်မီသေးသည်။ သို့ပေမယ့် မေ့မော့ပြောတော့ မှန်သည်။ မိမိဆက်မည်မဟုတ်။

မေ့စဉ်စာကို ဒုတိယ တစ်ခေါက် ထပ်ဖတ်သည်။

မိမိ မျက်လုံးတွေမှာ မျက်ရည်တွေ ရှိနေသင့်တာပေါ့။ မိမိတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ရှိနေသည့် သံသယ ချော်တော့အတွက် မျက်ရည်တွေလေး။ မိမိတို့ သတ္တိရှိစင်မြောက်စွာ၊ ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့စွာ တဝသစ်တစ်ခုကို ထူထောင်ခဲ့ကြပြီး နေ့စဉ်ဆုံး သည်ဘဝသည် မိမိလက်ထဲ

မှ စေရွက်ပိုင်းကလေးဘဝ သို့ လျှောက်ခဲ့ရသည့် အတွက် မျက်ရည်တွေလေ။

သို့သော် မိမိ မျက်စိန်းများမှမှ မျက်ရည်မရှိ၊ မျက်ရည်ကျလေသည်ကို ခေံးခေးရ၊ သည်စကလေးကို ရွှင်ပစ်နိုင်အောင် အားထုတ်ရမည်။ ခုတော့ မပစ်ရက်သေး၊ ဆည်ည မပစ်ချင်သေး။ စေရွက်ကလေးကို အဝတ်ဖို့ရှိ အံ့ဆွဲထဲတွင် တစ်ခုတည်း သိမ်းထားလိုက်၏။ မိမိ၏ လက်ကိုင်ပဝါများအောက်မှ။

အားတင်းပြီး ထက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်နိုးကိန်း၊ ပြီးတော့ နားရီကို မော့ကြည့် လိုက်ပြန်သည်။

ခု ချိန်လေးစက်အို မောင့် လေယာဉ် ဆွက်သွားလောက်ပြီ။

အားသာနှင့် ချိန်းထေးသည်အတိုင်း အချိန် တိတိကျကျ ရောက်ချင်လျှင် မိမိ မြန်မြန်ထက်ထက် သွားမှဖြစ်မည်။

(၁၆)

အက်ဒိုထံမှ ထပ်မံသတင်းကြားရတော့ ရှစ်လကြားသွားပြီ။ သူပြေးထေးသလို ခြွေကလဲ မဟုတ်။ ကြားရတော့လည်း သူ မေမေမမှ တစ်ဆင့်။

ဒီဇင်ဘာလ၏ စနေနေ့ နံနက်ခင်းတစ်ခုတွင် ဂျိန်၊ ထယ်လီဖိုင်းဆက်သည်။ ဘက်ဗာလီထံ လေရောက်တွေ့ဆုံလိုကြောင်း ပြောသည်။ ဘက်ဗာလီက သဘောတူလိုက်သည်။ ကုန်လွန်သွားသည့် ရက်စိုင်းများအတွင်း သူတို့နှစ်ယောက် စကား မပြောဖြစ်ကြ။ ယခု စအေးပြောခွက်ကို ပြန်ချပြီးသောအခါ ဘက်ဗာလီ ရင်ထဲ မအီမလည် ဖြစ်နေသည်။

စင်စစ် သူက ဂျိန်နှင့် အဆက်အသွယ် မပြုတ်နေဖို့ ရည်စူးထားသည်။ သို့သော် ခုအချိန်တွင် သူတို့နှစ်ယောက် စလုံး ဘုရားစကားပြောပြော ထူးမည်မဟုတ်ဆိုတာ သိနေကြသည်။ အက်ဒိုဆီကတော့ အာသံမှ မကြားခဲ့ရ။

၄၅၄ မြတ်ငြိမ်း

ထိုနေ့က ဘက်ဗာလီသည် အခန်းထဲတွင် သွက်သွက် လက်လက် လုပ်ရှားနေသည်။ အခန်းကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်အောင် ပြုပြင်သည်။ ဖန်ပန်းအိုးတို့ထဲ ပန်းများ စိုက်သည်။ ဒီဇင်ဘာလဆိုတော့ ပန်းတွေက ဈေးကြီး သည်။ သို့သော် အခန်းကို မိမိမြင်စေချင်သလို ခယကွမ္မ ကြီးမြင်စေချင်သည်။

ဘက်ဗာလီအခန်းကို ကူညီ အလုပ်ပြင်ပေးသူ ဝယ်လ် ဘီကုန်တိုက်တွင် ပြခန်း အလုပ်ပြင်သူ ဝယ်ရီဒလက်ဆန်က အရေးကတွင် ခေတ်စားစ ပြုနေသည့် ဈေးပေါပေါ ရှေးဟောင်း လက်ရာ အတုများကို မသုံးဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့ သည်။

ပစ္စည်း အခကောင်းစားတွေကိုသာသုံး၊ လေစလေစ ဆယ် မဝယ်နိုင်သေးရင် ခေတ္တနေလိုက်၊ ရေရှည်ကျ အဲဒါတွေ ဈေးကျလာလိမ့်မယ်။

အခန်း ပြင်ဆင်ရေးအတွက် အာသမကလည်း အကူ အညီပေးဖို့ ကမ်းလှမ်းသည်။ ထိုမျှမက ငွေကြေးနှင့် ကူညီ ခွင့်ပေးဖို့ကိုပါ ပြောသည်။ သို့သော် ဘက်ဗာလီက တင်း တင်းမာမာ ငြင်းသည်။ သူ့အတွက် လန်ဒန်မှ ဝယ်လာခဲ့ သည့် ရှေးဟောင်း ကြည့်မှန်လှလှလေးကိုပဲ အိမ်တော် မင်္ဂလာ လက်ဆောင်အဖြစ် လက်သင့်ခဲ့ခဲ့၏။ အနုပညာ လက်ရာမြောက်လှသည့် အဆိုပါ ကြည့်မှန်ကလေးက တော့ ညှော်ခန်း တစ်ခန်းလုံးတွင် အလှပဆုံး၊ အဖိုးတန် ဆုံး ဖြစ်နေသည်။ မီးလင်းဖို့ ဘောဇင်ပေါ်မှာ အခန့်သာ။

သည်နေရာ၊ သည်အခန်းအတွက် တမင် ပုံစံထုတ်ထား သည့်အလား။

အခန်းကို အရောင်လွင်လွင်များဖြင့် ချယ်သထေး သည့် ပြတင်းပေါက်များကို ခန်းဆီးများ အပြည့်တစ ထေးသည်။ သည်တော့ တစ်ခန်းလုံးကို ခြုံကြည့်လျှင် စစ်လွင်နေ၏။ ကျက်သရေရှိနေ၏။ ဘက်ဗာလီ လော လောဆယ် မဝယ်နိုင်သေးသည့် ပုံရိသဘာဝများ ထေး ရမည့် နေရာလွတ်များတွင် ဂယ်ရီက သစ်ရွက် လှလှ၊ အပင်လှလှများ စိုက်ထားသည့် ပန်းအိုးများဖြင့် ဖြည့်ပေး ထားသည်။

အခန်းက ကျယ်သင့်သလေ့မက ကျယ်တယ်ဗျ၊ ဒီးတော့ ဒီအပင်တွေ ရှိနေတဲ့အတွက် ခင်ဗျား တောကြီး မျက်မည်းထဲ ရောက်နေသလို မခံစားရဘူး။ နောက်ပိုင်း ခရီးဘာဂတွေ ဝယ်နိုင်တဲ့အခါ ကျတော့လဲ ဒီအပင် တွေကို ဖယ်ထုတ်ပစ်ရလို့ ခင်ဗျား နှာမြှာစိတ် မပေါ် တော့ဘူးပေါ့။

ဘက်ဗာလီ အသစ်ကျပ်ချွတ် ဝယ်လိုက်သည့် တစ်ခု ဆည်းသော ပစ္စည်းမှာ ခုတင်နှင့် မွေ့ရာတစ်စုံ၊ ကျယ်ပြန့် သော ခုတင်၊ သက်တောင့် သက်သာ ရှိသော ခုတင်၊ အမှတ်တရ တမ်းတစရာများကင်းစွာ အိပ်စက်နိုင်သည့် ခုတင်။

ဂျိန်းကိုစေခင့်မျှော်ရင်း တစ်ကိုယ်တည်း ဈေးနေမိ ။ မိမိဘဝ၏ အပြောင်းအလဲများ။ ကုန်လွန်ခဲ့သည့်

လပိုင်းများအတွင်း သည်အကြောင်းကို ခုမှ ပထမဦးဆုံး အကြိမ် တွေးမိသည် ထင်သည်။

မိမိ၏ မျက်နှာသွင်ပြင်ကို မီးလင်းဖို စတင်ပေါ်ရှိ ကြည့်မှန်ကလေးထဲတွင် ဆန်းစစ်ကြည့်သည်။
မိမိ အသွင်ပြောင်းနေပြီလား။

ထည်အချက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူတမှ ထူးထူးခြားခြား မဝေဖန် ထင်မြင်ချက်မပေး အထူးသဖြင့် မိမိ ခန္ဓာစဉ်လို မြင်တွေ့နေရသည့်ရသ်း မိမိ၏ မိဘနှစ်ပါး၊ ဆီလီယံနှင့် အခြားမိတ်ဆွေများက တရမု မပြောကြ။ မိမိ ချစ်စရာကောင်းသည် ဆိုဘေးတော့ အခမဲ့အခြေပြောသည်။ နဂိုက ဝိနိပိန်သွယ်သွယ် ဖြစ်သည့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ပေါင်ချိန် အနည်းငယ် ကျသွေးသည်။ သို့ကြောင့်လည်း မျက်နှာကျက် ပိုပြီး တိတိကျကျဖြစ်လား၊ ပိုပြီး ထင်းသေခြင်း ဖြစ်မည်၊ ဒါမှမဟုတ် မိမိမြင်တွေ့နေရသည့် မျက်နှာသည် ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာ မဟုတ်တော့ဘဲ အရွယ်ရောက်ပြီး ဖြစ်သည့် အမျိုးသမီးစင်စစ်၏ မျက်နှာ ဖြစ်နေတာကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

သည်နှစ်ကတော့ တက်ကြွလှုပ်ရှားရခဲအစ နှစ်၊ တက်ဗာလီ ဂနားပြိုင်နိုင်တဲ့ အခန်းထဲတွင် လှည့်ပတ်လှုပ်ရှားရင်း တွေး၏။

မိမိ၏ ပထမဦးဆုံး ပါရီ ခရီးသည် အကြီးအကျယ် အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ယင်းသို့ အောင်မြင်ခြင်းတွင် ဘုရား

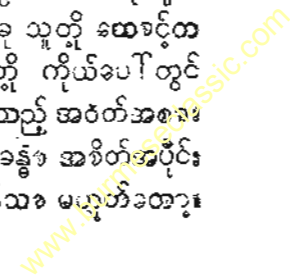
ဗာလီ၏ ငွမ်းဆောင်မှု အပိုင်းက အများကြီးပါသည် ဆိုသည်ကို ဆီလီယံကော ဘက်ဗာလီပါ သိရှိနားလည်ထားသည်။

ဝယ်လ်ဘီ ဆိုသည့်မှာ အလွန်မတန် ခမ်းနားဝေဆာပြီး အလွန်မတန် အသက်ဘန်းကျသည့် ကုန်တိုက်ကြီးအဖြစ် ဂုဏ်သဘင်းကြီးသည်။ သက်သတ်ပိုင်း အရွယ်ရှိ အမျိုးသမီးထုကို အားထားသည်။ ဝယ်လ်ဘီ သို့ တော်ရုံတန်ရုံ ပိုက်ဆံရှိရုံဖြင့် မချဉ်းကပ်နိုင်။

သို့တော် ဘက်ဗာလီနှင့် ၁၉၅၀ ပြည့်လွန်ခေတ်လစျေးကွက်သစ်ကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး လူငယ် ဈေးကွက်။

ဟန်၊ အရောင်အသွေးနှင့် အပြောင်းအလဲကို စိတ်ဝင်စားသောဈေးကွက်ဘက်ဗာလီ ကောင်းကောင်းကြီးအသစ်ပေါက်သည့် ဈေးကွက်ဖြစ်၏။

ယခုအခါ ဝယ်လ်ဘီသို့ ဈေးဝယ်လာကြသည့် မိန်းမအများစုမှာ တက်ဗာလီနှင့် သက်တူရွယ်တူတွေ၊ သူတို့သည် သူတို့မိခင်များက နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း မြတ်မြတ်နိုးနိုး ဝယ်ပေးလေ့ ရှိသည့် အကောင်းစား ပွဲတော်ခတ်စုံများနှင့်သာ ရောင်ရဲ မနေနိုင်ကြတော့။ ယခု သူတို့ ဝေဖန်တနေသည့် အဝတ်အစားများမှာ သူတို့ ကိုယ်ပေါ်တွင် ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ရှိရမည်။ သူတို့ဝတ်ဆင်သည့် အဝတ်အစားများသည် မိန်းမတစ်ယောက်၏ ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းများကို လုံခြုံအောင် ဖုံးကွယ်ပေးရန်သာ မဟုတ်တော့။

၄၅၀ ဖြစ်ငြိမ်း

သူတို့ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်မှ သဘာဝအလှများကို ပေါ်လွင်လာအောင် ပုံစံထုတ်ထားသည် အဝတ်အစားများ ဖြစ်ရမည်။

သူတို့သည် အိမ်ထောင်ရေးခွင့်ပြုချိန်ကို စောင့်ရှင် အချိန်ဖြန်းနေသူများ မဟုတ်ကြတော့။ သူတို့က အလုပ်လုပ်နေသူတွေ။ ဘာကြောင့်ဆို သူတို့မှာ ဦးနှောက်ရှိသည်။ စွမ်းအင်ရှိသည်။ ပါရမီရှိသည်။ သည်အချိန်က အမေရိကတွင် လူငယ်ယဉ်ကျေးမှု ခေတ်ဦးဖြစ်၏။ သည်အချက်ကို ဘက်ဗာလီ၏ မသိစိတ်က အလိုအလျောက် သဘောပေါက်နေသည်။ ဖက်ရှင်လေးစာတွင် ကျင်လည်နေသူ အားလုံးထက်ပင် ပိုပြီး နားလည် သဘောပေါက်နေခြင်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဆီလီဗီယနနှင့် သူ ပါရီသို့ ဒုတိယအခေါက် သွားခဲ့သည့် နက္ခရာသီ အဝယ်ရေးမှာ ဘက်ဗာလီ အတွက် ထပ်ဆင့် အောင်ပွဲရသည့် ခရီး ဖြစ်၏။ သူ ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ အင်္ကျီများ၊ ဝတ်စုံများကို အမေရိကနိုင်ငံ တစ်ဝန်းလုံးတွင် ပုံတူပွားပြီး ဝတ်ဆင်ကြသည်။ သို့အတွက် မူရင်း ဒီဇိုင်းများကို ဝယ်ဝတ်သူများက မိမိတို့ နှစ်နှစ်ဆည်ဟု ဆန့်ကျင် ကန့်ကွက်ကြသည်အထိ ဖြစ်ရသည်။

ဂါဝန်ရှည်ကြီးများမှာ ခေတ်မတိမ်သေး။ လူကြိုက်များဆဲ ရှိသေးသည်။ သို့ဖြစ်သဖြင့် အခမဲ့တို့လို အထည်အလိပ်နှင့် ဒီဇိုင်းထုတ်လုပ်သူများမှာ ချမ်းသာသည်ထက် ပိုပြီး ချမ်းသာလေခဲ့တည်း။

အသား။

အသားကတော့ မိမိကို တယ်လီမြင်သလဲ။ ယခု ဖွဲ့ထဲတွင် ထင်ဟပ်နေသည့် မိမိ၏ ပုံရိပ်သည် အသားအပြင်မှာ တယ်လေးက အမြှောင်အလွဲရှိသည် ထင်သလဲ။

လွန်ခဲ့သည့် ရှစ်လသာ ကလေးကတော့ မိမိ တစ်သက်တာတွင် ရင်ခွန် လိုက်အေးစရာ အခားပင်ဆုံး၊ တက်ကြွလှုပ်ရှားဆုံး၊ နောက်ပြီး အမှန်အတိုင်း ငန်ခံရလျှင် ဝည်းအရဆုံး ကလေးများဖြစ်၏။

အခမဲ့ဆိုသည့် လူက ပိုင်အရက်မှသည် အိပ်ရာထဲထိ အရာရာကို နားလည်ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ဦး၏ ဆက်ဆံရေးမှာ သမီးညော်စား ဆက်ဆံရေးမျိုး မဟုတ်။ ထို့အတူ အက်ဗီ၏အစ်မ မေးရီယံနှင့် ဟိုခေတ်တို့၏ ဆက်ဆံရေးမျိုးလည်း မဟုတ်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ ဆက်ဆံရေးတွင် အတည်တကျဆိုတာ မရှိ။ ပုံနှုတ်သောမရှိ၊ သတ်မှတ်ချက်ဆိုတာ မရှိ။ တစ်ပတ်လုံးလုံး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တယ်လီဖုန်း ဆက်ဖြစ်ချင်မှ ဆက်ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က ထစ်ပတ်တွင် ခလေးညှောက်တိုက် တွေဖြစ်ချင် တွေဖြစ်နေသည်။ နှစ်ယောက်အတူ တွဲပြီး ရပ်ရှင် ကြည့်ကြသည်။ ပြဇာတ် ကြည့်ကြသည်။ အတေးခင်းဆုံး စားသောက်ဆိုင်များသို့ သွားကြသည်။ သူတို့ ဆည်လို တတွဲတွဲ လုပ်နေသည်ကို သတင်းစာဆရာများ၏ စိတ်မဝင်စားတော့

တစ်ကြိမ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်း ဆိုတာက 'သတင်းဟောင်း' ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား။

မိမိထံ မလေးသည့်သူများတွင် အာသာသည် အခြား မိန်းမများနှင့် ရှိကောင်း ရှိနေမည်ကို ဘက်ဗာလီ သံသယ ဝင်မိ၏။ သို့သော် အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ မိမိ စိတ်ထဲတွင် ဘယ်လိုမှ သာနဲတိုစိတ် မပေါ်ခြင်းပင်။ ထိုသို့ သာနဲတိုစိတ် ကင်းသောကြောင့်လည်း အာသာနှင့် မိမိအကြိမ်ကြိမ် ရန်ဖြစ်သည်တိုင် အာသာ မိမိထံ လာမြဲ လာနေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

'လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ အပန်းဖြေ အနားယူခွင့် ရှိသင့်တယ်လ။ ဒီတော့ မင်း ခွင့်တစ်ပတ်ယူပြီး ဘာမျှဒါကို ကိုယ်နဲ့လိုက်ခဲ့။ ဒါမှမဟုတ် ဆန်ဖရန်စစ္စကို ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘီရင်အိုမှူး ရှိတဲ့ စိတ်ဝင်စားစရာ အိမ်လေးကို ဖြစ်ဖြစ် လိုက်ခဲ့ကွာ'။

ထိုအခါမျိုးတွင် ဘက်ဗာလီက ဆင်ခြေ အမျိုးမျိုး နေပြီး ငြင်းတတ်သည်။ ကုန်တိုက်မှာ အလုပ်တွေ ကျေနပ် လို့ ဆိုတာက တစ်မျိုး။ မိမိ၏ မိဘနှစ်ပါး စိတ်ဆင်းရဲ လိမ့်မည်ဆိုတာက တစ်မျိုး။ မိမိသည် တရားဝင် လင်ရဲ့ မယား ဘဝမှပဲ ရှိသေးသည်ဆိုတာက တစ်မျိုး။ ထိုသို့ သော အခါမျိုးတွင် အာသာက တံခါးကို ဝုန်းခနဲ ဝိုင်းခနဲ ပိတ်ပြီး အခန်းထဲမှ ဒေါ်နှင့် မောနှင့် ထွက်သွား တတ်သည်။ သည်လူ စိတ်မြန်ခြင်း၊ သည်းမခံတတ်ခြင်းကို သည်လူနှင့် စတွေ့ကတည်းက ဘက်ဗာလီ ရိပ်စားမိသည်။

သို့သော် ခုတော့ ဘက်ဗာလီ ဒါတွေကို မမူတော့။ ခိုးသွားပြီ။

အာသာ ထိုသို့ ဝုန်းဝိုင်း ဝုန်းဝိုင်း ဒေါကြီးမောကြီး ထွက်သွားလျှင် ဘက်ဗာလီ အရသာ ရှိလိုက်တာ' စာ အစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ရင်း ပြုံးပြီး ကျန်ခဲ့တတ်သည်။ သည်သို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ အာသာကို မစွဲခက်လို့ မဟုတ်။ အာသာကို မတပ်မက်လို့ မဟုတ်။ သို့သော် အက်ဖ်၏ ခွဲခွာသွားခြင်းက သူ၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများကို မြှင့်နေ စေ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် မိမိအား ဘယ်ယောကျ်ားကမျှ နားကြည်းအောင် လုပ်နိုင်စွမ်း မရှိစေရဟု ဆုံးဖြတ်ထား သည်။ ဘယ်ယောကျ်ားမျှ မိမိဘဝတွင် မရှိမဖြစ် အဆင့် သို့ မရောက်စေရ။ ဘယ်ယောကျ်ားမျှ မိမိနှင့် တစ်သား သည်း ဖြစ်ဖို့မလို။ ဘယ်ယောကျ်ားမျှ အရေးမကြီး။

ထိုအခါ...
ဇွင်သားတစ်ဦးနှင့် ရင်သွေးများအပေါ် ထားရှိရ မည့် အချစ်များသည် ကုန်တိုက်ဘက်သို့ လှည့်သွား သည်။ အလုပ်လုပ်နေရတာ ပိုပြီးပျော်စရာ၊ တက်ကြွစရာ တောင်းလေးသည်။ လုပ်ငန်းခွင်အပေါ် ထားသည့် မိမိ၏ သံယောဇဉ်ကြီးသည် အာသာနှင့် မိမိတို့ကြား တည်ရှိ နေသည့် သံယောဇဉ် ကြီးထက် ပိုပြီး ခိုင်မာကြောင်း သည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သိနေသည်။
အာသာဘက်မှ ကြည့်လျှင်တော့ သူ့ ကမ်းသက်တွင် ဆည်တစ်ခါပဲ ဘက်ဗာလီလို့ မိန်းမမျိုး တွေဖူးသည်။

၄၆၂ မြတ်ငြိမ်း

သည်မိန်းမက လုပ်ငန်းကိုင်နန်းအကြောင်း ဆွေးနွေးခဲ့ရသည်။ စီးပွားရေးနှင့် ပတ်သက်သောလျှင် မိမိကို ဘယ်လို မေးခွန်းမျိုး မေးရမည်ဆိုတာ နားလည်သည်။ မိမိတို့ မွေးလျှင်လည်း မိမိပင် မစဉ်းစားမိသော အခြေမျိုးပေးပေးတတ်သည်။

အခြားအခြားသော မိန်းမအဖွဲ့က သူတို့၏ ကိုနို (ဖောင်းများ) သူတို့၏ မျက်နှာများ အကြောင်းလေးလေးသာ စိတ်ဝင်စားတတ် ကြသည်။ သူတို့ ဘယ်သူနဲ့ သိသည်။ သူတို့မိတ်ဆွေတွေ ဘာတွေ လုပ်ကြသည်တော့လောက်ပဲ မပြောတတ်ကြသည်။ ဘက်ဗာလီကတော့ အခြားမိန်းမတွေလို ညစာစားဝိုင်းတွင် မိမိတို့ ကလေးများအကြောင်း ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးထောင် လှူမနေတတ်။ ဘက်ဗာလီနှင့် ညစာစားရသည်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည်။ ပျော်စရာကောင်းသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ရန်ဖြစ်တတ်သည်။ ထိုကြောင့်လည်း အာသောဘက်ဗာလီကို မဖြတ်နိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

ကဲ...ခုတော့ မိမိထံ ဂျိုနိုး ရောက်လာတော့မည် ပြောစရာရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ အက်ဒါပြောလိုသည့် စကားတွေပေါ့။

* * *

‘ဟေး... အရမ်းလှနေတာ ပါပဲလား’

‘ကျေးဇူးပါ ဂျိုနိုး’

အတွေးကြီး၏ ကုတ်အင်္ကျီကို လှမ်းယူရင်း ကိုယ့်ကို ကိုယ် ထိန်းဖို့ အချိန်ယူလိုက်၏။ ဂျိုနိုးကိုကြည့်ရတာ မိမိ မှတ်မိသည်ထက်ပိုပြီး အိုစာသွေးသည်ထင်၏။ သူ့ မျက်နှာပေါ်တွင် ယခင်က မိမိ မမြင်မတွေ့ရသည့် ဇရာ၏ အရေးအကြောင်းများ ထင်ဟပ်နေပြီ။

‘သမီးအခန်းက မြင်ကွင်း သိပ်လှပါကလား’

ဂျိုနိုးက ပြတင်းပေါက်နားမှ ခုံတွင် သွေးထိုင်သည်။ သည်အခန်းသို့ ပထမဦးဆုံးအခါက ရောက်သောသည့် နေ့သည်တိုင်း သည်နေရာမှာ ထိုင်ဆွေ ရှိကြသည်။

‘သမီးရဲ့ အရင်အခန်းထက် အမျိုးကြီး ပိုပြီးနေပျော်စာပဲ’

‘ဟုတ်တယ်အေးမ တိမ်ပြန်သာရတာ စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းတာပေါ့’

လက်ဖက်ရည် ခွက်များဖြင့် အလုပ် ရှုပ်နေလိုက်၏။ မျက်နှာကို ယောက္ခမကြီးထံမှ လွှဲထား၏။

ပြီး သူ့ကို စေ့စေ့ စပ်စပ် အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ သူ့ အသံတွင် အထီးကျန်ခေတ်နာကလေး စွက်နေမသားဟု နားစွင့်သည်။ သို့သော် သူ့ အသံကို အကဲဖမ်းလို့မရ။ ဘက်ဗာလီသည် ခုကလေး အာသာပါဝါနှင့် အတွဲများနေကြောင်း မာရီယံထံမှ ကြားသိရသည်။ သည်တော့ သည်လူအကြောင်း ပိုသိရအောင် တတ်နိုင်သမျှ

www.burmeseclassic.com

သိုသိုသိပ်သိပ် စုံစမ်းကြည့်ခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ဦး တွဲနေ
သော်လည်း အိမ်ထောင်ပြုသည့် အဆင့်သို့ မရောက်နိုင်
တု ဂျိန်း ကေးကံချက်ချေသည်။ သည်အချက်ကို တက်
ဗဒလီ သိမြင်ပါလေစဟုလည်း တွေးမိသည်။

‘မေမေ... အက်စီဆီက စတင်စေခင်ရတယ်’
နေသားတကျ ထိုင်ပြီးကြသည်နှင့် ဂျိန်း ထိန်းထိန်း
သိမ်းသိမ်း စကားစသည်။

‘အဲဒီစားကိုဖတ်ပြီးတော့ မေမေ သူ့ဆီ တယ်လီဖုန်း
ဆက်လိုက်တယ်။ သူက မင်းဆီ မေမေသွားပြီး စတား
ပြောစေချင်တယ်လေ’

‘သူ နေကေးခင်းရဲလား’
‘ကေးခင်းမှာပါ။ သူ စိန်လူဝီမှစ မရှိုးတော့ဘူးလေ။
စန်ဒီယေးဂိုးမှာ ရောက်နေတယ်’

‘ဘက်ဗာလီ သူ့ကို ကြည့်လိုက်၏။’
‘သူ အလုပ်က အဆင်မပြေဘူးလား’

‘ပြေပါတယ်။ အဆင်ပြေတာ သိသေးပါတယ်။ ဒါပေ
မယ့် သမီးရေ... သမီး သိတဲ့အတိုင်း သူက စစ်မှုထမ်း
အရန် စာရင်းထဲမှာ ပါနေတယ်လေ။ ဒီ ကိုးရီးယား
ပြဿနာ ပေါ်လာတော့ သူ့ကို စစ်မှုထမ်းဖို့ ပြန်ပြီး
ဆင့်ခေါ်ကြတယ်လေ’

‘ဒါဆို သူ စစ်ထဲ ပြန်ရောက်နေပြီပေါ့’
ဂျိန်း ခေါင်းညှိတ်သည်။ မိမိအား အက်စီပြောပြစဉ်
တုန်းကလိုပင် ရင်ထဲ နှလုံးသည်။ မိမိ၏ သားတစ်

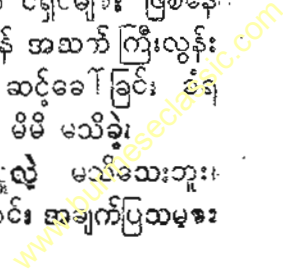
ယေဇက် တစ်သက်တွင် စစ်ထဲ နှစ်ခါ ပြန်ဝင်ရသည့်
အတွက် ပူပန်သောက ဖြစ်ရသည်မှစ ရင်နှင့် မမျှပါ
တကား။

‘နေပါဦး။ သူ့ကို ပင်လယ်ရပ်ခြား လွှတ်ကြဦးမှ
လားဟင်’

သည်နေ့တွင် စတင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့် ကိုးရီးယား
ပြဿနာသည် မိမိနှင့် မိုင်ပေါင်း သန်းပေါင်းများစွာ
ဝေးကွာသည့်ဟုထင်ရသည်။ သည်ပြဿနာကို အက်စီနှင့်
ဆက်စပ်ပြီး ထစ်ခါမျှ မဲတေးခဲ့ပြီးပြသောနာသည် မိမိ
ဘဝနှင့် ပတ်သက်နေသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ ထိခိုက်
ခြင်း မဖြစ်စေခဲ့။

ယခု ဒီဇင်ဘာ ညအခင်း တစ်ခုတွင်မှ အိပ်ရာမှ လန့်
နိုးလှသူတစ်ဦးပမာ သိလိုက်ကြမလျှင်ရသည်မှာ မိမိ
သည် ကေးလိပ်ကျောင်းသား လူငယ်ကလေးများအား
စစ်မှုထမ်းဖို့ ဆင့်ခေါ်နေခြင်းကို သတိထားနိုင်လောက်
အောင် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်နေပါပေကာ။ နေခင်းပြီး
မိမိဘဝနှင့် ဆက်နွယ်နေသည့် အာသားနှင့် ရှုသ်၏
အပေါင်းအသင်းများမှစ အိမ်ထောင်ရှင်များ ဖြစ်နေ
သဖြင့် လည်းကောင်း၊ စစ်မှုထမ်းချန် အသက် ကြီးလွန်း
နေသဖြင့် လည်းကောင်း ပြန်လည် ဆင့်ခေါ်ခြင်း ခံရ
ခြင်းမှ ကင်းလွတ်ခွင့် ချခဲ့ကြသည်ကို မိမိ မသိခဲ့။

‘သူ့ကို ဘယ်ပိုမယ်ဆိုတာ သူ့လဲ့ မသိသေးဘူး။
အားလောဆယ်မှတော့ လေကြောင်း အချက်ပြသမှစ

တွေ နည်းနေလို့ အနောက်ဘက် ကမ်းခြေ အရေခြေစိုက် စခန်းမှာ သင်တန်းပေးနေတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက် နှစ် လအတွင်း ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ ရော့ရရာရာ မပြောနိုင် သေးဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် သူ့အ မေ့စရာကို သမီးနဲ့ တွေ့ စေချင်တာ’

ဂျိန်း သက်ပြင်းတစ်ချက် နှိုက်လိုက်၏။

‘သမီးတို့နှစ်ယောက် တရားဝင် ကွဲရှင်းလိုက်ကြရင် ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ သူကင်တယ်လေ’

ဂျိန်း တယ်လီဖုန်းဆက်ကတည်းက သည်စကားကို ကြားရလိမ့်မည်ဆိုတာ မျှော်သင့်သားပြီးသား။ သို့သော် ဂျိန်းဆား ဝေငွေနေသည့် နေရီပိုင်းများအတွင်း ထို အခင်းကို ခေါင်းထဲမှ ဖျောက်သားခဲ့၏။ ခုလိုပြတ်ပြတ် စဲစဲကြီး ဖြစ်သွားသည့်အတွက် ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ထွန်းလာ သည့် ခံစားချက်များကို အလှလှ ဆင်းစစ် ကြည့်မနေ စေချင်။

‘သူ တခြား တစ်ယောက် တွေ့နေပြီလား’

ဂျိန်း ပြုံးလိုက်၏။

‘ပြောရတာတော့ ခွဲကျတယ်။ သူ တွေ့နေတာက မေမေလေ။ သူက သူ့ အသက်အာမခံ ခံစားခွင့်ကို မေမေ ရစေချင်တယ်။ ဒီမာ ကျင့်သုံးနေတဲ့ ကြီးနီးနစ်အရ သူ့ သမီးနဲ့ တရားဝင် လင်မယား ဖြစ်နေသရွေ့ ကာလပထ လုံး အဲဒီခံစားခွင့်ကို သမီးပဲ အလိုအလျှောက် ရနေမ လေ။ သမီးကတော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် တစဝန် ယူနိုင်

အနေအထား ရှိတယ်လို့ သူကပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ စိတ်မအပြောတော့ မေမေ့ရဲ့ အနာဂတ်ဘဝ အရေး ပဲတဲ့’

သဲ့သဲ့မျှ ပြုံးလိုက်၏။

‘မေမေက အသက်အရွယ် သိပ်မငယ်ဘာဘူးလို့ သူ့ ရုတ်တရက် အတွေးပေါ်လာတယ် ထင်ပါရဲ့ကွယ်’ သက်ကိုင် ဆိတ်ကို လှမ်းယူဆည်း။

‘သူ စာချုပ် စီးတန်းတွေ ပြီးပေးလိုက်တယ်။ သမီး အနေနဲ့ သက်မှတ် တိုးပေးလိုက်ရဲ့ပဲတဲ့’ ကွဲရှင်းခွင့်ကို သူ ဘာသာသူ ကာမလီဖိုးနီးယားမှာ လျှောက်ယူမယ်တဲ့’

‘ကြင်ကြပ်ရွှေ့ စံရွက်များကို ဘက်ဗာလီ အကြာကြီး ကိုင်ထားမိ၏။ နောက်ဆုံးတွင်မှ....’

‘ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ကြိုတွက်ထားဖို့ ကောင်းသား’

‘ဘက်ဗာလီ၊ ကွဲရှင်းပြတ်စဲတဲ့အထိ သမီး မလိုလား ရင် အက်ဒိုက အတင်းအကျပ် တောင်းဆိုမှာ မဟုတ်ပါ ဘူးကွယ်။ ဒီ အခမခံကိုစွဲ ရှိနေတာတောင် ပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့စဉ်းစားထားတာ တကယ်လို့ သူ ပင်လယ် ရပ်ခြားကို သွားရလို့ တစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့ရင်... မေမေဆိုလို့ တမကလေး၊ သမီးအပေါ်မှာ သူ စိတ်ပြောင်းသွားလို့ မဟုတ်ဘူး။ သူ စိတ်ပြောင်းပါဘူး။ တယ်လီဖုန်းထဲက သူ့အသံကို ကြားရတာနဲ့ကို မေမေ တပ်ဆပ် ပြောနိုင် တယ်’

၄၆၈ မြတ်ငြိမ်း

မဟုတ်ပါဘူးမေမေ၊ ဒီလိုလုပ်တာ လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်တဲ့ ကိစ္စပါ။

ကလေးခင်တံတစ်ချောင်းယူပြီး စားမျက်နှာများပေါ်တွင် မိမိ၏အမည်ကိုရေးချသည့်စာချုပ်တွေကို ငဲ့စေခင်းလို့ပင် မကြည့်၊ မိမိ လက်မှတ်ထိုးရမည့် ကွက်လပ်များကို ခဲတံဖြင့် ဂရုတစိုက် ကြက်ခြေခတ် အမှတ်အသားများ ပြပေးထားသည်။

‘သူ...သူကော အဆင်ပြေရဲ့သား၊ မေမေ့ကို ပြောပြသေးလား’

‘သူ ပျော်နေပုံရပါတယ် ဘက်ဗာလီ၊’ သူ့ အလုပ်ကို သူ့ကြိုက်တယ် အဲဒီမှာ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ဖြစ်နေပုံရတယ်။ သူ ယူနိုဒဖာစီး ချွတ်ခွင့်ရတာနဲ့ သူ့အဲဒီကို ပြန်သွားဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီမှာ သူ့အဖို့ တစ်ဒနရာ ရှိနေဦးမလား၊ မရှိတော့ဘူးလားဆိုတာတော့မေးပြောတတ်ဘူးပေါ့ကွယ်။

ရုတ်ချည်းဆိုသလို ဂျိန်း ထူးနွဲ့ပျက်သွားသည်။ စိတ်ကို ဆက်တင်းမထားနိုင်တော့၊ ဘက်ဗာလီ မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဂျိန်း၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းနေသည့် မျက်ရည်ဥကြီးများကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ဪ...ဂျိန်း၊ ဘယ်တုန်းကမျှ မျက်ရည်မကျခဲ့သည့် ဂျိန်း။’

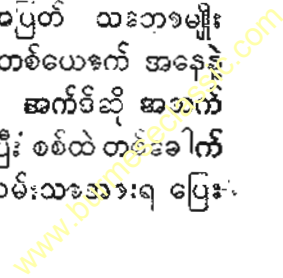
‘အို... ဘက်ဗာလီ ဆမီးရယ်၊ မေမေ ဖြစ်စေချင်တာ ဒါမျိုး မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဒီအဖြစ်မျိုး လုံးဝ မဖြစ်စေ

ချင်ခဲ့ပါဘူး၊ မေမေ ဖြစ်စေချင်တာက သမီးတို့ နှစ်ယောက် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စေချင်တယ်။ လက်တွဲမဖြုတ်စေချင်ဘူး၊ မိသားစုဘစ်စုကို သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ထူထောင်ကြံစေချင်တယ်။ ခုတော့ တယ်တော့မှ ဒီလို ဖြစ်သာမှ မဟုတ်တော့ဘူး၊ မေမေ ဒီတစ်သက်မှာ မြူး ချီခွင့်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

ဘက်ဗာလီ ဂျိန်း၏ (ခုံးကို သိုင်းဖက်ထားလိုက်၏။ ဂျိန်း၏ ပခုံးသေးတွေ ဦးစွာ ဘယ်လောက်ပိန်နေသည်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။ ‘ဪ... သူ့ အကျပိုင်းကို ရောက်နေပြီဟု မတွေးမိ၏။ သူ့အတွက် အက်ဒို နောက်ဆံတင်းတယ်ဆိုတာ မှန်တာပေါ့၊ နောက်ဆံဆင်းသင့်တာပေါ့။’

ဂျိန်း ဘစစ အငိုတိတ်သွားသည်။ သို့သော် ပွေ့ဖက်ထားသည့် ဘက်ဗာလီ လက်ထဲမှ ခွာဆွက်ဖို့အားထုတ်လှုပ်ရှားခြင်း မပြု။

‘စိတ်မခက်င်းပါဘူး သမီးရယ်၊ မေမေ ဒီလို စိတ်မထိန်းနိုင်လေစက်အောင် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ ထစ်ခုဖဲ့ ရှိတယ်။ ဒီကွဲရှင်းမှု ကိစ္စကြီးက ပြန်ဆိုဖို့ မဖြစ်နိုင်လောက်အောင် ဖြေပြီးအပြတ် သဘောမျိုး ဖြစ်နေလို့ပါကွယ်။ မေမေလဲ့ မိခင်တစ်ယောက် အနေနဲ့ ဘာမှ မထိန်းကျေခင်းနိုင်ခဲ့ဘူးနော်၊ အက်ဒိုဆို အသက်သုံးဆယ်တွင်းမှ၊ အိမ်ထောင်ပျက်ပြီး စစ်ထဲ တစ်ခေါက် အပ်ဝင်၊ စစ်ထဲက ထွက်လာလို့မှ ဝမ်းသာအားရ ပြေး

အစချုပ်လူ မရှိဘူး။ မာရီယံဆိုလဲ အိမ်ထောင်ပျက်၊
ပြီးတော့ ဟို အော့နလုံးနားစရာ လူနဲ့ ဆက်ရှုပ်နေ...
ကိုန်းတစ်ယောက် မိမိသမီးနှင့် ဟိုဆေတို့ ကြားဖြင့်
ကြားရသည့် တွဲနေတာကို သိနေပါလားဟု ဘက်ပဇလီ ခုမှ
သိလိုက်ရ၏။ သည်ကိစ္စကို မိမိတို့နှစ်ယောက် တစ်ခါမှ
မဆွေးနွေးခဲ့ကြစဖူး။

ဒီလူက သူ့ကို လက်ထပ်မှလဲ မဟုတ်ဘူး။ သူ
လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိနေတောင် လက်မထပ်ပါဘူး။ ဒါကို
မာရီယံက ကိုယ့် အနာဂတ် ဘဝအတွက် စီမံကိန်းချပြီး
အားယူ ထူထောင်ရမယ့်အစား အချိန်တွေ အလဟဿ
ဖြစ်အောင် ဖြုန်းစစ်နေတယ်လေ။

‘သူ ကြည့်ရတာ နောက်ခေတ်ပို မေမေရဲ့ သူ့မှ
ကိုယ်ပိုင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ရှိတယ်။ သူ့ဘဝကို သူ့နည်း
သူ့ဟန်နဲ့ လျှောက်နေတယ်’

ပြောသော ပြောရအည်။ မိမိ၏ စကားများကိုက
အနှစ်သာရ ငဲ့နေသည်ဟု ဘက်ပဇလီ ခံစားရ၏။

‘လေးလေးဆယ်မှတော့ ကောင်းပါတယ်။ မေမေ
တယ်တုန်းကမှ အကဲခတ်တာမျိုးတွေ လုပ်ခဲ့ပါဘူး။
ဒါပေမယ့် နောက် ဝါးနှစ်ကြာသွားတဲ့အခါ ဘာဖြစ်
မလဲ။ ဒါမှမဟုတ် ဆယ်နှစ်ဆိုရင်ကော။ ဟိုဆေဆိုတဲ့
လူတစ်ယောက် သူ့အနားမှာ ရှိတော့မှ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလူတစ်
ယောက် မိန်းမ အပေါ်တောင် သစ္စာမရှိတဲ့နေ့က မာရီယံ
အပေါ်လဲ သစ္စာရှိလိမ့်မယ်လို့ မယုံမှတ်နိုင်ဘူး။ မာရီယံ

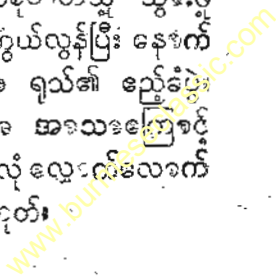
ထက် ငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့ ကောင်းမလေးတွေဆီ သွားမှ
ပေါ့။ အဲဒီအခါ ကျ မာရီယံရဲ့ အညွန့်တက်ဆုံး အချိန်တွေ
ကုန်သွားပြီ။ ဒီကာလတွေကိုလဲ ပြန်မရ နိုင်တော့ဘူး
မဟုတ်လား။’

‘မေမေ စိတ်သေစက ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ
သိပါတယ်မေမေ။ နောက်ပြီး အက်ဒီရဲ့ သတင်းကို
ကြားရတော့လဲ တုန်လှုပ်မိတယ်။ ကျွန်... ကျွန်မ... အဲဒီ
အနေအထားတွေ ပြောင်းပစ်နိုင်မယ့် စကားမျိုး ပြော
ချင်ပါတယ်’

‘ဘက်ပဇလီ၊ ဘမီးတို့နှစ်ယောက် သံသယစဉ် ပြတ်
ခွားကြပြီလားဟင်။ ဘမီးရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ အဲဒီလိုပဲ
ခံစားရလို့လား။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘမီး ကိုယ်စိတ်
ကိုယ် မနိုင်သေးဘူးဆိုရင် ဘမီး အက်ဒီနဲ့ သွားတွေလိုက်
ပါလားကွယ်။ အဲဒါဆို အနေအထားတွေ အားလုံး
ပြောင်းသွားနိုင်မယ်လို့ မေမေ ထင်လို့ပါ။’

‘ကျွန်မ မသွားနိုင်ဘူး မေမေ’

သူ အားသားအနကြောင်း စဉ်းစားမိသည်။ နေ့စက်
တစ်နာရီလောက်ဆို ရှည်၏ အရက်စုံပါတီသို့ သွားဖို့
မိမိအား လာခေါ်လိမ့်မည်။ ဂျော့ ကွယ်လွန်ပြီး နေ့စက်
ပိုင်း ပထမဆုံးအကြိမ် ပြုလုပ်သော ရုတ်၏ ညှော်ခဲပွဲ
သို့ထော် ခုလို ငြင်းပယ်လိုက်ခြင်းမှာ အားသားကြောင့်
မဟုတ်။ အက်ဒီထံ သွားဖို့ အချိန် လုံလုံ လျှောက်လောက်
ရအောင် မစီစဉ်နိုင်အောင်လည်း မဟုတ်။

‘ခက်ရာတွေက ကျက်စပဲ ရှိသေးတယ်နို့နိုး၊ ယုတ်စွ အဆုံး ကျွန်မအတွက်ပေါ့လေ၊ အက်ဒ်အတွက်လဲ ဒီလိုပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်ပါဘယ်၊ ကျွန်မ ထင်တယ်လေ၊ ကျွန်မ လူ့ကို ထာဝစဉ် ချစ်နေမိမှာပါ၊ တစ်နည်းတစ်ဖုံ အား ဖြင့်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ရဲ့ ဘဝဟောင်း ကိုတော့ ပြန်မဆွေးချင်တော့ဘူး၊ နောက်ပြီး ကိုယ့် အနာဂတ်က ဘာဖြစ်လို့ ဘာဖြစ်မယ်မှန်း မသိရတဲ့ဘဝမှာ နောက်ဆုံး တင်းစရာ မိန်းမတစ်ယောက် ရှိနေဦးမယ်ဆိုရင် အက်ဒ်အိ အပေါ် မတရားလွန်းရာ ကျေနပ်မှာပေါ့’

‘သမီးပြောတာ မှန်မှာပါကွယ်’

နို့နိုး မတ်ဘတ်ဘုသည်၊ စေ့ရွက်စေတမ်းများကို ပိုက်အိအိဘဲ ပြန်သည့်သည်၊

‘အဲဒါကို မေမေ ဒီမယာခင်ကတည်းက သိနေပါတယ်၊ သမီးတို့ နောက်တစ်ကြိမ်လောက် ထပ်ကြိုးစား ကြည့်ကြည့် မေမေ မခပြေရ မနေနိုင်လွန်းလို့သာ ပြော လိုက်မိတယ် ထင်တာပဲ၊ သမီးကိုယ်စား အက်ဒ်ကို မေမေ ဘာပြောရဦးမလဲဟင်’

‘အားအရာရာ အောင်မြင်ပါစေလို့ ကျွန်မက ဆု တောင်းတဲ့ အကြောင်း ပြောပေးပါ၊ အားစ အဆင်ပြေ လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည် စိတ်ချနေတဲ့ အကြောင်းလဲ ပြော ပေးပါ၊ ဒီ ကိုရီးယားပြည်နယ် တစ်ထက်လုံး ဖြစ်နေ မှာ မတုတ်ပါဘူး၊ သူ့ကို ပင်လယ်ရပ်ခြားကို ပို့ချင်မှလဲ ပို့ကြမှာပါ၊ ပို့တဲ့တိုင်အောင် သူ့ဘေးမသိရန်မခ ပြန်လွှဲ

‘အောင် ကျွန်မ ဆုတောင်းပေး နေမယ့် အကြောင်း ပြောပေးပါ’

‘မေမေ ပြောလိုက်ပါမယ်၊ နောက်ပြီး ဘက်ဗာလီ ... မေမေတို့ချင်း မကြာမကြာ ဆက်သွယ် နေကြရ အောင်ပါနော်’

* *

နောက် တစ်နာရီ အကြာတွင် ဘက်ဗာလီနှင့် အစားတို့ အကြီးအကျယ် စကားများ ရန်ဖြစ်နေကြ၏၊ ထိုနှစ်ယောက် သည်လောက် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် တစ် မှု ရန်မဖြစ်ခဲ့စဖူး။

သူတို့ နှစ်ယောက်ကြား ကြမ်းပေါ်တွင် ရှည်မျော များကတ်ထူဘူး တစ်ဘူး၊ ဘူးထဲမှ တစ်ပိုင်း တစ်စ လက်ကျ နေသည်မှာ စက္ကူပဝါစဖြင့် ထုပ်ထွေး ဆည့် အနွေးသည် တစ်ထည်၊ တန်ဖိုးကြီးလှသော ဖျံမွေးအနွေး ထည်၊ အရောင်က အနက်ရောင်၊ ထူထဲသည်၊ တပ်ခက် ထူကောင်းသည်၊ အသေက သည်အနွေးတည်ဘူးကို

တက်ပလီအား လှမ်းပေးရင်း 'အကြံ ခံရစွမတ် လာဆောင်' ဟုပြောခဲ့သည်။

'သေးကံကျိုးနည်း တက်ပလီ၊ မှတုံးစမ်းပါနဲ့၊ မဟာ ကလေး ပေါက်စလေး မတုတ်ဘူးကွ၊ သည်အခါ ထည့် ဖိုးလေးကံကို ကိုယ် ထုတ်နိုင်တယ်ဆိုတာ မင်းတယ်၊ ဒီထော့ ကိုယ်တမင်းကို ဖျ မွေးအနွေးထည့် ထထည့်ဖော့ခွင့်တဲ့ ဆန္ဒရှိလို့ ဝယ်ပေးတယ်၊ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာကိစ္စ မပေးရမှာလဲ'

သည်တစ်ချိုးတာ တက်ပလီ၏ ထိန်းချုပ် နိုင်စွာတွေ သူ့ထံမှ ထွက်ပြေးသွားပြီး ဂျိန်းနှင့်ပြောခဲ့ရသကဲ့သို့ များကြောင့်လား၊ ခါမှမတုတ် မိမိဘဝသည် မယ်ဘဝလို တွယ်ရာမဲ့ ဖြစ်လာမည့်အရေးကို တွေ့ကြောက်နေလို့လား၊ မည်သို့ဖြစ်စေ သူ၏ လိမ္မာရေးခြံရံရှိမှုနှင့် ဝီရိယကြွယ်မှုတွေ သူ့ကို စွန့်ခွာ ထွက်ပြေးသွားကုန်ပြီ။

အာသက သူ့ကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူး သည့်မိန်းမတစ်ယောက်လို ကြောင်ကြည့်နေ၏။ မိမိသည် အေးအင်းသူ လူရိုင်းမှ တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ တက်ပလီ စဉ်းစားမိ၏၊ ဘာကြောင့်ဆို မိန်းမတစ်ယောက်တိုင်း မက်မောပြီး ဒေါ်လားထေရ်နှင့်ချီ တန်ဆည့် စေ့မွေး အနွေးထည့်ကို မိမိက ငြင်းပယ်နေသည့် မတုတ်လား၊ တက်ပလီ ကိုယ်စိတ်ကိုယ် ထိန်းဖို့ အသည်းအဆန် အား

ထုတ်သည်။ သို့သော် မိမိ၏ အားထုတ်မှု မအောင်မြင်မှန်းလည်း သိနေသည်။

'ဒီမယ်အားသာ၊ အဲဒီ လက်ဆောင်မျိုးကို ကျွန်မ မယူနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မတို့မှာ မိတ်ဆွေတွေ... ထားပါ... ချစ်ဖော်တွေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်ပိုင်း ချစ်ဖော်တွေပေါ့'

'မင်းစကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဘွဲ့' သူ့မျက်နှာ အေးစက်နေ၏။

'ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဆိုတာ ရှင်ကောင်းကောင်းကြီး သိပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ဖို့လဲ အကြောင်းမရှိဘူး...'

'ဪ... မင်းလိုချင်တာလား၊ လက်ထပ်ခွင့် တောင်းစေချင်တာလား၊ မင်း ကွားရှင်းပြတ်စဲတဲ့ စာရွက် စာတမ်းတွေကို လက်မှတ်ထိုးလိုက်တဲ့ နေ့မှာပဲလေ'

အာသကရောက်လားတော့ မိမိထံ ဂျိန်းလေးရောက်တွေ့ဆုံသည့် အကြောင်း ပြန်ပြောခဲ့၏။ အာသက သတင်းကို အင်းမလုပ် အဲမလုပ် နားထောင်ရသည့် မိမိသည်လို ပြောလိုက်ခြင်းသည် အာသက နှင့် မိမိ၏ ဆက်ဆံရေး အနေအထားကို တစ်မျိုးတစ်နည်း ဖြစ်အောင် မိမိက သူ့အား ကျုံးသွင်းသလို ဖြစ်သွားကြောင်း တက်ပလီ ခုမှစတင်စားမိ၏။ ထိုသို့ မိမိ ပြောပြပြီးသည့် နောက် အာသက အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ အနွေးထည့်ပေးသည်။ ထိုအခါတွင်မှ နှစ်ယောက်စလုံး၏ ရင်ထဲတွင် တင်းကျပ်

နေသည့် ခံစားမှုများ ပေါက်ကွဲ ထွက်ကုန် တော့သည်။
ခြောက်သယေခင်း နေသည့် သစ်စများ ပေါ်သို့ မိုးကြိုး
ပစ်ချ လိုက်သည့်နှယ် ဟုန်းခနဲ မီး ထတောက်တော့၏။

အမယ်လေး၊ ရှင့်ဆီက လက်ထပ်ခွင့် တောင်းတဲ့
စကားကိုလဲ ကျွန်မ မကြားချင်ပါဘူး အာသာ၊ အဲဒီ
စကားကို ကြားရဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ မမေ့လျော့ခဲ့ဘူး။
ကြားလဲမကြားချင်ဘူး၊ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် တွဲနေတဲ့
အဆင့်ထက် တစ်ဆင့်တက်ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ မလိုလား
ခဲ့ဖူး။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အဆင်ပြေတဲ့အခါ၊ တစ်
ယောက်က တစ်ယောက် လိုချင်တပ်မက်ရှိတဲ့ အခါ....

နေလိုက်ရုံပဲ၊ ဒါပဲ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မ လိုချင် တာ
ဒီလောက်ပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်မက စတုတ္ထမြောက် အာ
သာပါဝါ အတော်ဖြစ်ဖို့များ ကြိုးစားနေတယ်လို့များ
ရှင့် စိတ်ထဲမှာ ထင်နေရင် အဲဒီ အထင်ကို လုံးဝမေ့
ပစ်လိုက်၊ အပြီးအပိုင်မေ့ပစ်လိုက်၊ ထာစရမေ့ပစ်လိုက်

အာသာကနည်းပရိယာယ်ကိုချက်ချင်း ပြောင်းလိုက်
သည်။ ရှေ့ဘက်သို့ ခါးကောင်းပြီး အသံကို နှိမ့်လိုက်၏။
မျက်လုံးများက နွေးထွေးကြင်နာစွာ....

မိအို မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို လုပ်ရတာလဲ၊ မင်းကို
ကိုယ်ပေးချင်တဲ့ လက်ဆောင်တွေကို ဘာဖြစ်လို့ ပေးခွင့်
မပြုတာလဲ

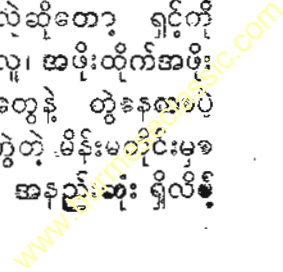
ဒေါသတရားတွေ ဘက်စားလို့ ရင်ထဲ ရုတ်ချည်း ဝင်
ရောက်ခဲ့သလို ခုလည်း ရုတ်ချည်း ပြန်ပျောက် သွားသည်

အဲဒါဟာ အဓိကပြဿနာပေါ့ အေးသား ဒီလက်
ဆောင်ပေးတဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်ချင်တာက ရှင်၊ ကျွန်မ
မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအနွေးထည်ကို ရှင်ပေးတာက ဆေးခင်း
တွင်းမှာ ကျွန်မနွေးနွေးထွေးထွေး ရှိနေချင်လို့ မဟုတ်
ဘူး၊ နေခက်ပြီး ကျွန်မကို အိပ်ရာထဲ ခေါ် နိုင်ဖို့
အတွက်လဲ မဟုတ်ဘူး။

သည်စကား ကြားတော့ အာသာကုလားထိုင်ပေါ်
ပက်သက်လန် ကျတော့မတတ် ဖြစ်သွားသည်ကို ဘက်
စာလီအမြူးစွာ တွေ့လိုက်ရ၏။

ရှင်နဲ့နေရတာကို ကျွန်မ သဘောကျပါတယ်၊ ငါကို
လဲ ရှင်သိပါတယ်၊ အဲဒါကတော့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်
အတူ နေသရွေ့ ကလေးပတ်လုံး ရေရှည် ဆက်ဖြစ်နေဦး
မှာပါ။

ဒါပေမယ့် ဒီအနွေးထည်ကိုစွဲကျတော့ မတူဘူးလေ၊
ကျောက်ခေတ် လူသားဘစ်ယောက် တောလည် ထွက်
သွားပြီး သူရလစတဲ့ သားကောင်ကို ငယ်ငွ်ဆွဲလာသလို
ပေါ့၊ နေဦး၊ ဖြတ်မပြေနေဦး၊ ရှင်က ကျွန်မကို ဒီအနွေး
ထည် ဝတ်စေချင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရှင်ကို
ပြည့်လိုက်ရင် ရှင်ဟာ ချမ်းသာရတဲ့လူ၊ အဖိုးထိုက်အဖိုး
တန် အဝတ်အစားတွေ ဝတ်တဲ့လူတွေနဲ့ တွဲနေတာပဲ
တွေ့စေ မြင်စေချင်တယ်လေ၊ ရှင်နဲ့တွဲတဲ့ မိန်းမတိုင်းမှာ
အနွေးထည် တစ်သည်တော့ အနည်းဆုံး ရှိလိမ့်

၇၇၈ မြန်မာပြန်

မယ်ထင်တယ်၊ ဒီတော့ ရှင်က ကျွန်မကိုလဲ ဖျံ့မွှေးအနွှေး ထည့်တစ်ထည်တော့ ဝတ်စေချင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ရှင်ထိန်းထားတဲ့ ရှင်ဂုဏ်ထက်က ပျက်ပြား မသွားအောင်လို့

ဘက်ဗာလီရယ်၊ အဓိပ္ပာယ် မရှိတာတွေကွယ်၊ ဒုက္ခ ပါပဲကွေး၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီဒေသစွဲမတ် လက်ဆောင်ပေါ် မှာ ပြဿနာ ရှုပ်ခွေရပါလိမ့်

နောက်ပြီး ကျွန်မက ရှင်ကို အတုံ့အပြန်အဖြစ် ဘာ ပေးရမလဲ၊ ရှင်ရဲ့ နောက်ဆုံးပိုင်ဆိုင်မှု စရင်းဝင်အဖြစ် ကျွန်မက နေပြရမှစလား၊ မထင်လိုက်လေနဲ့ အာသနာ ရေ၊ ကျွန်မဟာ ဘယ်သူမို့ပဲ (စွည်းမှ မဟုတ်ဘူး)

မာရီယံနှင့် ဟိုဆေတီစံတွဲကို တွေ့ရတိုင်း ဟိုဆေ ပေးထားသည့် လက်ခတ်ဆန်ဆားများကို တားပြားပြောင်းပြောင်း တလက်လက် ဆင်ခြန်းထားသည့် မာရီယံကို မြင်သလိုပင် မိ၏၊ သို့ပေမယ့် အဆိုပါ ဆန်ဆတ်ဆားများကို မာရီယံ ၏ နားရွက်မှာ၊ ခေါင်းပေါ်မှာ၊ အကျဉ်းပေါ်မှာ ထားရှိ၏။ (သူ့ လက်သို့ ကြွယ်ပေါ်မှာ မရှိ) သည်တော့ ဂျိန်းပြေး ဆွေးသည့် စကားကို ကြားယောင်မိသည်။ မာရီယံ လက်သို့ကြွယ်ပေါ်သို့ ဘယ်သေအခါ မှ ဟိုဆေပေး သည့် လက်စွပ် ရောက်လာသော် မဟုတ်။

သည်တော့....

မိမိကတော့ ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ပါ စေ၊ သို့ပေမယ့် မာရီယံလို ဖြစ်အောင်တော့ မိမိအား

သုက္ကမ္မ လုပ်လို့မရ။ ဘယ်သူ့ကိုမျှ ခည်း လုပ်ခွင့် မရှိတော့တော့

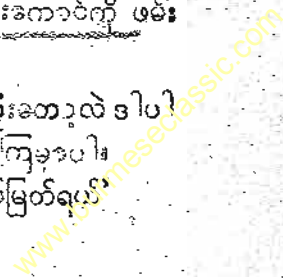
ကျွန်မဟာ အပိုင်သိမ်းလို့ရတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု မဟုတ် အသေး၊ ဒါကို မဆွဲကတည်းက ကျွန်မတို့ နှစ် ဘက်စလုံး နားလည်ခဲ့ကြမယ် ထင်ပါသေး၊ ကျွန်မက ရှေ့ပိုင်းရပ်ကွက်မှာ ရှိနေတဲ့ အမျိုးကောင်းသမီးတွေ တွေဘူးလေ၊ ဒီအမျိုးသမီးတွေကတော့ သူတို့ကို နှစ် နှစ် သဘောကျတဲ့ အမျိုးကောင်းသားတွေရဲ့ တစ်ရာ နှစ်ရာသီ အသုံးချခံ ပစ္စည်းတွေအဖြစ် ခံကြတယ် အဲဒီစာရင်းထဲမှာ ကျွန်မ အပါမခံနိုင်ဘူး။

ကျွန်မ ဖျံ့မွှေး အနွှေးထည့် လိုချင်ရင် အလုပ်ကို ဘေးလုပ်ပြီး ဝယ်မယ်၊ အဲဒီအနွှေးထည့်တာ ကျွန်မ ခံ ဖြစ်မယ်လေ

အမျိုးသမီး ၏ အမှီအခို ကင်းချင်သူနဲ့သော စိတ် ထက် အသားရယ်ချင်ပက်ကို ဖြစ်သွား၏။ သို့ဘိုင် တစ်တင်ဖြင့်ပင် အသိအမှတ် ပြုလိုက်ရသည်။

ကျေးဇူးတင် ခေတ် မိန်းမ တစ် ယောက် က သူ့ လဲ အကျိုးတစ်သေဖက်နဲ့ ထန်းတူ သားကောင်ကို ဖမ်း ပါဘယ်ဆိုတာ ပြတဲ့သဘောလား

ဘက်ဗာလီ ရယ်လိုက်၏၊ နောက်ဆုံးတော့လဲ ဒါပါ သာ၊ မိမိတို့ ပြန်လည် ထင်မြင်ဆွေးကြံမှပင်၊ အဲလိုမျိုးပဲ ဆိုပါတော့ ကိုယ်တော်မြတ်ရယ်

‘အနွေးထည်ကို ပြန်ယူသွားရင် ကိုယ်အရူးကြီး ဖြစ်နေမှာပေါ့!’

အေးသာ ညည်း၏။

‘အေးရောင်းစားရေးမကို ပြောပေးပါ။ ကျွန်မက မြေခွေး အနွေးထည်ကို လိုချင်တယ်လို့ ပူဆာခနဲတယ် အဲဒါဆို ရှင်လဲ သိက္ခာမကျဘူး၊ ဝူလဲ ကျေနပ်မကဲ... ရှင် အနွေးထည်အယုတ် မဖြစ်ဘူးဆိုရင် ကျွန်ဆောင်းရာသီဝတ် အနွေးထည်လေး ယူပေးစမ်းပါ။ ကျွန်မတို့ ရသေ့ရဲ ညွှန်ခံပွဲကို သွားဖို့ နေ့ခက်တော်စင် နေပြီ’

ရသံတစ်ယောက် တစ်နေ့လုံး စိတ်လက် မအိမ် ဖြစ်နေသည်။

ဂျော့ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာ တနှစ်တင်းတင်း တော့မည်။ မိမိသည် မှန်မှိုင်း ခြောက်ကပ်သော မိမိကမ္ဘာကျဉ်းလေးထဲမှ ပြင်ပကမ္ဘာသို့ ထိုးထွက်ချိန် နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိသည်။ ဆည်လပိုင်းများအတွင်း

ဘဝ နှစ်မြိုင်ထမ်းသည် ပရိသေဝ ကမ္ဘာထဲမှ အချိန်မီ ပြန်မထွက်နိုင်လျှင် မိမိ၏သားတွေ ခရစ္စမတ်ပွဲတော်ကို ထမဝရ စိတ်ပျက်သွားပေတော့မည်။

တက်ကြွ ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းသော အိမ်တစ်အိမ်သည် လိုအိမ်ချိုး ဖြစ်သောအခင် အားထုတ်ဖို့ မေမေ၏ အကြံပေးခဲ့သည်။ မေမေ အကြံပေးလိုက်သောလည်း ရိုးရိုးလေးပင်၊ ခရစ္စမတ် သစ်ပင်တစ်ပင် ပြုလုပ်ပေးပါ တဲ့။ ခရစ္စမတ် လက်ဆောင်တွေ ရတော့မည် ဟုအေး မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် မိမိ၏ ရင်သွေးငယ်များ တက်ကြွပျော်ရွှင်ကြပါစေတဲ့။ သည်အကြံအညွှန်ကို ဂျော့နှင့် လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်ဖြင့် ထု အေးရီဖွဲ့လုပ်ကပင် ထောက်ခံသည်။

အိပ်ခန်းထဲရှိ မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် ဆံပင်ဖြိုးရင်း ချသံ တစ်ကိုယ်တည်း အေးတူး ကြွယ်နေသည်။

မိမိသည် အေးရီ၏ အကူအညီကိုသာ မရခဲ့လျှင် လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်တာကလေးအတွင်း မိမိဘာတွေ ဖြစ်ကုန်မည် မသိ၊ အေးရီက မိမိလိုမဟုတ်၊ သူက မိမိထက်ပိုပြီး ဘဝကို လေးလေးနက်နက် ထိခံစားတတ်သူ၊ တကယ်တော့ သွေးလေသွေးချေကို ထူးခြားနေစေသည့် စွမ်းဆေးမျိုးတွေ အေးရီမှာမရှိ၊ နောက်ပြီး သားငယ် ဖိလစ်ကို အမျှားကြီး အထောက်အကူ ပေးခဲ့သည့် အက်ဒ်၏ သဘာဝ နှေးထွေးမှုမျိုးလည်း အေးရီမှာမရှိ။ မိမိသည် အက်ဒ်ကို ဆတ်ရသင့်သည်ထက် ပိုပြီးဆတ်ရနေမိ၏။ လွမ်းသင့်သည်ထက် ပိုပြီးလွမ်းနေမိ၏။ ကုန်

လွန်ခဲ့သည့် လမျှားအတွင်း အက်ဒ်နှင့်သစ် မကြာမကြာ ဆိုသလို တွေ့ခွင့်ရနေလျှင် မိမိကစေသည့် ယခုထက်ပိုပြီး စိစိပြည်ပြည် ရှိလိမ့်မည် ထင်၏။

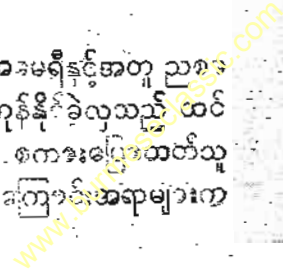
လွန်ခဲ့သည့် နွေဦးတုန်းကတော့ မိမိသတိထားခဲ့တာ တစ်ခုရှိသည်။ မိမိ၏ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေ အပေါင်း အသင်းများသည်ပင် မိမိ၏ ပူးဆွဲသော ကမ္ဘာ့ထဲမှ တစ်စတစ်စ ပြန်ဆုတ်သွားကြပြီဖြစ်၏။

ထိုအခါ သူက လူမှု ခေးလုပ်ငန်းတစ်ခုကို လုပ်ခဲ့၏။ စိတ်ဝင်စားလွန်းလို့တော့ မဟုတ်။ သို့သော် နေ့လယ် နေခင်းဆို ကလေးတွေက ကျောင်းမှာ မိမိက ဖိမိမှား တစ်ကိုယ်တည်း နေ့လယ်စာ အိုင်ထွက်စားရုံ စေ့ ထွက်ဝတ်ရုံဖြင့်လည်း မလုံလောက် ကျည့်တာ တစ်ခုခု လှုပ်ရှားရင်း အချိန်ဖြုန်းဖို့ ဆေးရုံကစ်ရုံတွင် လုပ်အား ပေး အလုပ်တစ်ခု လုပ်ခဲ့၏။ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်း အလုပ်တစ်ခုဝင်လုပ်ဖို့ ကိစ္စကိုတော့ မိဘနှစ်ပါးကကော ဂျော့၏ မိဘနှစ်ပါးကပါ ပြီးပြင်းထန်ထန် ကန့်ကွက်ခဲ့ ကြသည်။ ဂျော့သာ ထက်ချီသင်ရှား ရှိနေလျှင်လည်း မိမိ အား အလုပ်လုပ်စေချင်မည့် မဟုတ်ဟု သူတို့အားလုံးက ပြောသည်။ ပို၍ဆိုးသည်မှာ ဂျော့သည် မိမိတို့ မိသားစု အတွက် ဘဇမ္ဗူ စုစုဆောင်းဆောင်း လုပ်ပေးမသွားနိုင် ဟု ထင်စရာဖြစ်နေမည်။ တကယ်တော့ ဂျော့သည် မိမိတို့ မိသားစု တင်တော့စဉ်တည်း နေနိုင်အောင် စုဆောင်း ပေးနိုင်ခဲ့သည်လေ။

ထိုကြောင့်ပင် ရှယ်သည် လုပ်ငန်းခွင် လောကထဲသို့ ခြေမှချဖြစ်ခဲ့။ တကယ်တော့ ရှယ်၏ ဘဝသည် ကူညီ စောင့်ရှောက်သူများ၊ မြတ်နိုးဖေးမသူများနှင့်သာ စခန်း ထွား ကျင်လည်ခဲ့ရ၏။ သူသည် ကလေးငယ်တစ်ယောက် လိုဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သူ့အတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်များကို ကနဦး ပိုင်းတွင် ဂျော့က ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့၏။ ထိုနောက် နှစ်ဖက် မိဘများက ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့၏။ ယခုနောက်ပိုင်း အေမရိ က ဂျော့ ထားရစ်ခဲ့သည် အိမ်မြက်စွဲများ၊ ဧဝုရေး ကြေးခေး ကိစ္စများကို ကူညီ ဆောင်ရွက် ပေးနေခဲ့၏။ သို့ ဆောင်ရွက်ပေးတိုင်း ရှယ်နှင့် အေမရိ အတွေ့ များခဲ့သည်။ ဆောင်ရွက်ရာ ကိစ္စများကို ဆွေးနွေးညှိ နှိုင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြ၏။ သို့သော် လွန်ခဲ့သည့် နွေရာသီ တွင်မူ အေမရိ၏ စိတ်ထားကော ပြောင်းလာသည်ကို ရှယ် သတိထားမိသည်။ အေမရိက သူ့အား ညစာစားဖို့ ဖိတ် ခေါ် ကမ်းလှမ်းသည်။ ရှယ် ကလည်း လူကြီးအဖော် တစ်ယောက်နှင့် အပြင်သွက် ညစာစားရင်း စကား ခြေညှိ ပြောရမည့် အခွင့်အရေးကို ကျေးဇူးတင် ဝမ်း မြောက်စွာ လက်ခံခဲ့၏။

သို့တိုင်....

တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း အေမရိနှင့်အတူ ညစာ စားနေရသည့် အချိန်များသည် ကုန်နီခဲ့လှသည် ထင် မိ၏။ အေမရိက ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စကားပြောသတ်သူ မဟုတ်။ သူ စိတ်ဝင်စားသည့် အကြောင်းအရာများက

ခွင်ကျဉ်းလှသည်။ ဇာတ်ပွဲသွားဖို့၊ ဂီတဖျော်ဖြေပွဲ သွားဖို့ ဆိုတာတွေသည် သူ့ အယူအဆအရ အချိန်ဖြုန်းတီးခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဝတ္တရားအရ မလွဲသာ မရှောင် သော သွားကောင်းသွားမည်း သို့သော် ထိုသို့ သွားခြင်း သည် ဘုရားကျောင်းသို့ သွားသလိုသာ ဖြစ်၏။ အနုပညာ အရသာကို ခံစားပီတိဖြစ်ဖို့ မဟုတ်၊ သူမတ်သည် စစ်အုပ် များမှာ ဥပဒေရေးရာ စစ်အုပ်များမှလွဲ၍ အခြားမရှိ။ သို့တိုင်....

အေမရီသည် ရုပ်အချောကြီး မဟုတ်သည့်တိုင် ကြည့် ပျော်ရွှေပျော် ရှိသည်။ စိတ်ဇာတ် ခိုင်မာသည်။ ရုတ်ကို တွယ်တစနေတစလည်း သိသေးသည်။ ဒါကို ရုတ်၏ မိဘ များကပင် ခိုင်စမ်းမိသဖြင့် သွယ်ဝိုက်ပြီးနားသွင်းကြသည်။

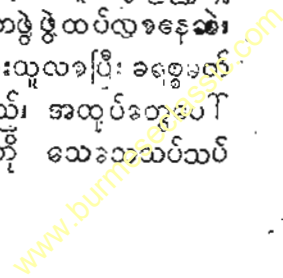
အေမရီနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရုတ် စိတ်အနေနှင့်အယုတ် ဖြစ်နေတာ တစ်ခုပဲရှိသည်။ အေမရီသည် မိမိ၏စားများ နှင့် အကြောင်းအပေါင်းမသင့်၊ အားအားရှိလျှင် ခုန် ပေါက်မြူးတူးပြီး မခေမတမ်း မပန်းတမ်း ဆော့တတ် သည့် ညီအစ်ကိုတွေသည် အခန်းထဲသို့ အေမရီ ရောက် လာသည်နှင့် ငြိမ်ကုပ်ကုန်ကြတော့၏။

ယခင်ကဆို အက်စ်ရောက်လေလျှင် သူ့စဉ်လေးတွေ စွယ်လေးက ဝမ်းသာအယ်လီ ကြိုဆိုကြသလဲ။ အက်စ် နှင့် လုံးထွေးဆတ်ပုတ်ပြီး ဘယ်လောက် ကြည်နူးပျော်ရွှင် ခဲ့ကြသလဲ။ အက်စ်ကလည်း သူတို့လေးတွေကို ချစ် သည့်လေ။

သို့သော် အေမရီပြောသလို သားတို့ကိုကလဲလွန်းစာ လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သည်အကြောင်း တွေးမိတော့ နှုတ်သက်ပြင်းချမိ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် လူခေါ်ခေါင်း၊ လှောင်သံ မြည်သံသဖြင့် ဧည့်ခန်းကို ဖြတ်လျှောက်ခဲ့ ၏။ ပထမဦးဆုံး ဧည့်သည်များလားပြီ ထင်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အေမရီနှင့် ပတ်သက်တာကိုတော့ လောလောဆယ် ဆုံးဖြတ်လို့ မဖြစ်သေး။ ယုတ်စွအဆုံး သည်ညတော့ မဆုံးဖြတ်သေး။

ခုနစ်နာရီတိုးတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ လူတွေ ပြည့်စုံ နေပြီ။ သို့တိုင် ဧည့်သည်များက တဖွဲဖွဲထပ်လှစနေဆဲ။ တချို့ကလက်ဆောင်ပစ္စည်းထုပ်များသူလားပြီး ခရစ္စမတ် သစ်ပင်အောက်တွင် ချထားကြသည်။ အထုပ်တွေပေါ် တွင် သူတို့မိသားစု၏ နာမည်များကို သေသဘသပ်သပ် ရေးထားကြသည်။

ဒါကို ရုတ်၏သားသုံးယောက် ပါးစပ် အဟောခင်း
ထား၊ မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။ အံ့ဩ
ဝမ်းသာ နေကြသည်။

အေမရိကတော့ ကျောင်းပိတ်ရက် ကုန်ဆုံးသည်နှင့်
တလေးတွေ အကူပျက် ဆိုးတေ ကုန်တော့မည်ဟု မှတ်
ချက်ချသည်။ သို့သော် ရုတ်က လက်မခံ၊ မိမိ၏သားများ
ကို သူတို့ဖခင် ရှိတုန်းကလိုပင် ပျော်ရွှင် စေချင်သည်။
မိမိတို့ အပေါ်စီးအသင်းများနှင့် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း
နေစေချင်သည်။

အာသာနှင့်အတူ ဘက်ဗာလီ ရောက်လာသည်ကို
တွေ့ရတော့ ရုတ် အထူးတလည် ဝမ်းသာမိ၏။ နွေဦး
ပေါက်တုန်းက သူတို့နှစ်စုံတွဲ ညစာ အတူစားခဲ့ဖူးသည်။
သို့သော် သူတို့ တောင်း စားပွဲမှာ အောင်မြင် ဆင့်
ဆလောက် အောင်မြင်၊ စိတ်ဝေးစေနှင့် ဖြစ်ရောတွေ
နှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။ ဘာကြောင့်ဆို အေမရိက အာသာ
ကို လိုလိုလေးလေး ခရီးခံ၊ ထိုအတူ အာသာကလည်း
အေမရိကကို စာခြောက်ရပ် အင်္ကျီ စွပ်ပေးထားသည်နှင့်
တူသည်ဟု ယူဆခဲ့၏။ မည်သို့ဖြစ်စေ ယခုတော့တောက်
ဝင်းလက်သာ ရေစွမတ် သစ်ပင်နံဘေးတွင် ယဉ်ကျေး
ပျံ့ပွား စကားဆိုနေကြသည်။ သည့်တော့ ရုတ် ဝမ်းသာ
ရသည်။ မကြာမီသာ ကာသအတွင်း သူတို့နှစ်ယောက်
ခိတ်ဆွဲ အပေါင်း အသင်းတွေ ဖြစ်သွားပါစေဟု
ဆုတောင်းမိ၏။

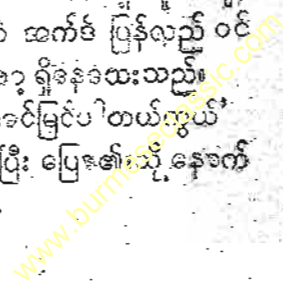
မိမိအနေဖြင့်တော့ အာသာအကြောင်း ဘာမှမယ်
မယ်ရရမယ်၊ ကေးလေးဟာလူ သတင်းတွေ ကိုတော့
အများနည်းတူ ကြားရပါသည်။ ထိုအထဲတွင် အိမ်ထောင်
သုံးဆက် ပျက်ခဲ့သည်။ အကြောင်းလည်း ပါသည်ပေါ့။
သည်အတိုင်း မှန်လျှင်တော့ ဘက်ဗာလီအတွက် သိပ်
မကောင်းလှ။ ထို့ကြောင့် ဘက်ဗာလီနှင့် နေလယ်စာ
အတူစားခိုက် တီးခေါက်ကြည့်တော့ ရုတ်၏ စကားကို
ဘက်ဗာလီက ရယ်မော ဖစ်ခဲ့သည်။

‘ရုတ်၊ ဝါ အာသာကို လက်ထပ်ဖို့ စိတ်မကူးဘူး၊
အဲ...လက်ထပ်ဖို့နဲ့ ဖတ်သက်လို့တော့ ဝါ ဘယ်သူ့ကိုမှ
စိတ်မကူးပါဘူးဟယ်’

ထိုသို့ပြောပြီး စကားလမ်းကြောင်းကို ပြောင်းပစ်
ခဲ့၏။

သို့သော် သူ့စကားကို ရုတ် အယုံအကြည်မရှိ၊ ဘက်
ဗာလီသည် အသက် သုံးဆယ်နား ကပ်လှူပြီး သည်
တော့ သူလည်းသားတွေ၊ ထမီးတွေနှင့် ခိုခဲစေသည်ငြိမ်
သော အိမ်ထောင်ရေးဘဝကို လိုချင် လာလေလိမ့်မည်။
ဒါက မိန်းမသားတိုင်းရဲ့ ဆန္ဒပဲ။ တကယ်လို့ သူ အချိန်
သိပ်ဆွဲနေလျှင်၊ အဲ... သူ့ဘဝထဲ အက်ဗ် ပြန်လည် ဝင်
ရောက်လာမည့် အခွင့်အလမ်းတွေ ရှိခဲနဲခဲထားသည်။

‘ရုတ်၊ မင်း ညော်ခိပွဲက အောင်မြင်ပါတယ်ကွယ်’
ဘက်ဗာလီက ရုတ်အနားကပ်ပြီး ပြေး၏။ သို့ နောက်
ဘေးနားသို့ အသားဆွဲသွားပြီး...

‘တို့နှစ်ယောက် တစ်မိနှစ်လောက် စကား ပြောကြ
ရအောင်လား၊ နင့်ကို အက်ဒ်အကြောင်း ခပြောစရာရှိလို့
ရယ် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး နှစ်ယောက်သား လူကြွေး
ထဲမှ လျှို့ ထွက်ကစ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော်
သူတို့နှစ်ယောက် သတိမထားလိုက်မိဘဲ တစ်ခုရှိသည်။
သူတို့နှစ်ယောက် မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်သွားသည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် အာသာနှင့် အေမရီသို့သည် နတ်မှ ဖွင့်ပြော
စရာ မလိုဘဲ ကျေနပ်စွာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကျောခိုင်း
လိုက်ကြ၏။ အောက်တန်းကျတဲ့ လူ့ပေါက်ပန်းဓားဟု
အေမရီက ကောင်မလေးတစ်ယောက် အနားသို့ ကပ်
သွားရင်း တွေး၏။ အသေကတော့ အဝတ်အစား
လုံလုံလဲလဲ မရှိသည့် ခပ်ဘောင်းဘောင်း အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်ထံ ချဉ်းကပ်သွားရင်း အသကား၊ လူတော
မှတိုးတဲ့ သောက်တုံးဟု စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချသည်။

‘ဘာတွေ သတင်းထူးလို့လဲဟဲ့၊ အက်ဒ် နေကောင်းရဲ့
လား၊ သူ စိန့်လူဝီမှာပဲသားဟင်’

‘ရယ်၊ ငါပြောရတာ စိတ်အကောင်းပါဘူး၊ နေခက်မှ
ပြောပြရကောင်းသား၊ ခပြောရမယ့် သတင်းက ဝမ်းသာ
စရာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ဒါပေမယ့် နင်ကော ကလေးတွေပါ
သူ့ကို ခင်မင်ကြမုန်း ငါ သိနေလို့၊ သူ့ကို စစ်မှုထမ်းဖို့
ထပ်ခေါ်သွားကြပြန်ပြီဟဲ့၊ ဟို... ကိုရီးယား အရှုပ်
တော်ပုံခံကြာခင်ပေါ့၊ နင်တို့လဲ သိချင်မှခဲလို့ ငါတွေ့မိ
တာနဲ့’

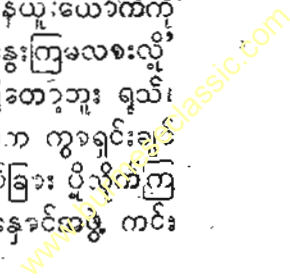
‘ဒါပေမယ့် သူ့လုပ်ငန်းက တော်တော် ကြီးကို
အောင်မြင်နေတာ မဟုတ်လား’

‘သည့်တစ်ကြိမ် အံ့အားသင့်ရသူမှ ဘက်ဗေလီ၊
’ နှင့် သူ့ဆီက စာရလို့လားဟင်’

‘အမြဲဘမ်းကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တိတိ ကျကျ
ခရရင် ငါဆီ စာရေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်
’ ကိုဆီကိုတော့ ပို့စကတ်တွေ ပို့ပို့ နေတယ်လေ၊
’ ကိုက သူ့ကို သူ့ရဲခကောင်းတစ်ယောက်လို ကိုးကွယ်
တာ မဟုတ်လား၊ အထူးသဖြင့် ဖိလစ်ခေါ့၊ သူ
’ ကိုဆီကတော့ သူ့ ငှားထမ်းတဲ့ အိမ်ကြီးပုံ၊ သူ့ အလုပ်
’ ဆို လေယာဉ်ကွင်းပုံတွေ ပါတယ်လေ၊ ပုံပန်းကြည့်
’ သူ့လုပ်ငန်းက တော်တော်ကြီးကို အောင်မြင်
’ လို့ဟဲ့’

‘အကားဆိုင်းလိုက်၏၊ တစ်ခါတလေကျ ဘက်ဗေလီကို
’ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အကြောင်းတွေ ပြောရတာ သိပ်
’ မလှ၊

‘ငါတလေ... ဆုတောင်းနေတယ်ဟဲ့... ခုချိန်က အလုပ်
’ ဆို ရာသီမဟုတ်လား၊ အက်ဒ်များ နယူးယောက်ကို
’ ဦး နှင့်တို့ နေခင်ရေးအတွက် ဆွေးနွေးကြမလားလို့
’ ငါတို့မှာ နေခင်ရေးဆိုတာ မရှိတော့ဘူး ရယ်၊
’ နေပုံ ငါဆီ ဂျိန်းလားတယ်၊ အက်ဒ်က ကွေးရှင်းချင်
’ ဆို၊ တကယ်လို့ သူ့ကို ပင်လယ်ရပ်ခြား ပို့လိုက်ကြ
’ ဆိုရင် ငါတို့နှစ်ယောက်လုံး အနှောင့်အယှက် ကင်း

နေတာ ကောင်းမယ်လို့ သူက ဆော့ရထူး၊ စာ
နေကြပြီး သူ့အာမခံကိစ္စလဲ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား
မတော်တဆ သူများ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင်.... အကျိုး
စားခွင့်ကို ဝါကလဲ ဂျိနဲ့ပဲ ခံစားခွင့်ရစေချင်တယ်....
ဘက်ဗလီရယ်၊ ငါ စိတ်မကောင်းလိုက်တာဟု
ဝါကတော့ စိတ်ကူးတွေ ယဉ်လို့ ဝါက ဆုံးတမ်း
တာ....

သူ စကား မဆက်နိုင်မီ သူ့နှုတ်ခမ်းရှိ စားပွဲပုက
ပေါ်မှ တယ်လီဖုန်း ခေါင်းလေးခင်းသံ မြည်လာသ
သူက ဘက်ဗလီကို အေးနားစကားပြောပြီး တယ်လီ
သွေးမပြုသည့် ထိုင်ခုံရက် ချက်ချင်းပင် ဘက်ဗလီ
ဆတ်ခနဲ ပြန်ကြည့်၏။ သူ့မျက်နှာ ဖြူစရာနေ၏။
နှုတ်ခမ်းများ ထိတ်လန့်တကြား ပွင့်ဟနေ၏။
'ဘက်ဗလီ၊ နင့်ကိုခေါ်တာ၊ နင့်မေမေ ဆက်
တာ'

'အော်... ဒီည ဝါ ဒီမှာရှိတယ်ဆိုတာ မေမေ
ပြောထားတယ်တဲ့'

သို့သော် ရှယ်၏ မျက်နှာသွင်ပြင်ကို ကြည့်ပြီး
ဗလီ ကြောက်သွေးသည်။

'ဘာလဲ၊ ဘာပြောချင်လို့တဲ့ဟာပဲ'
အဖြေကို စောင့်မနေဘဲ ရှယ်လက်ထဲမှ စောင်း
ခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်၏။

'မေမေလား... ဘာဖြစ်လို့လဲတင်'

အိန်ဂျလား အသံဆည့် မိုင်ပေါင်း ကုလေးက
ကွာလွန်းနေသည့် ထင်ရ၏။

'မေမေ-ဆေးရုံကပြောနေတာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်
လေးကက သမီးဖေဖေ နေမကောင်း ဖြစ်လာတာနဲ့၊
မေမေ ဆရာဝန်ကို ခေါ်လိုက်တော့ သူ့ကို လူနာထင်
ကားနဲ့ လာခေါ်ကြတယ်၊ ဆရာဝန်ကတော့ သမီးဖေဖေ
နှလုံးရောဂါ ဖောက်တယ်လို့ထင်တယ်၊ အို... ဘက်ဗလီ၊
သမီး လေးနိုင်မလားဟင်၊ တဆိတ်လေးကံကွယ်၊ သမီး
ခုချက်ချင်း လိုက်လာနိုင်မလား'

စိုးရိမ် ထိတ်လန့်ခြင်းကြီးစွာနှင့် သူ့မေမေ လမ်းညွှန်
စာကို အမြန်ဆုံး နားထောင်သည်။ နားထောင်ရင်းပင်
အနွေးသည်ကို လှမ်းယူသည်။

'ဟုတ်ပြီ မေမေ၊ သမီး ခုချက်ချင်း လာခဲ့မယ်'
စကားပြောခွက်ကို ချ၏။

'ဒီမယ် ရှယ်၊ ဝါ သွေးရလိမ့်မယ်၊ ရောဂါအခြေအနေ
ဆိုးချင်မှ ဆိုးမှာပါ၊ ဒါပေမယ့် ဝါ ပစ်ထေးနိုင်
တာ၊ အခုဘာကား အပြင်မှာရှိတယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ
လျှောက်ပြောမနေနဲ့လေ၊ နင့် ညော်ခံပွဲ ပျက်မသွားစေချင်
တာ'

ဘက်ဗလီ အခန်းထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွား
သည်။ ရှယ် အချိန်အဟတ်ကြားသည်တိုင် နေရာမှ မထွက်
ဘဲ မလှုပ်မိ၊ အော်... လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က အပြစ်အပျက်နဲ့
အလွန်းတွေပေး ကျော့စီးလာသည့် လေယာဉ်ပျံ ပျက်ကျ

သွေးကြောစင်း တယ်လီဖုန်းဆက်စား၊ သည်ခရစ္စမတ်တော့
 လေး ဟု နာကြည်းစွာ တွေးမိ၏။ လူတစ်ယောက်သည်
 ပျော်ရွှင်ကြည်နူး နေရုံမည့် အချိန်၊ ချစ်ကြင်သူများ၏
 ရင်ခွေတွင် လူချစ်ရွေးထွေးစွာ ရှိနေရမည့် အချိန်မျိုးတွင်
 ဆယ်လို အနိဋ္ဌစရို ဖြစ်ရပ်တွေ ပေါ်ပေါက် လာစေတာ
 အနားယ အပန်းဖြေ ရက်တွေဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ် ရှိ
 တော့မှမလဲ။

လွန်ခဲ့သည့်နှစ် သည်အချိန်တုန်းက မိမိမှာသာ အား
 ကိုးမို့နဲ့စရာ မိမိဖစုံ ရှိပါလျှင် မိမိ ဘယ်လိုနေမလဲ။
 သို့တိုင်ပေးပေးနှင့် မေမေသည်လည်း ဘက်ဗာလီ၏ မိဘ
 နှစ်ပါးထက် ပိုပြီး ငယ်ရွယ်သည် မဟုတ်။ သူတို့သည်
 မိမိကို ထာဝစဉ် ကူညီစောင့်ရှောက် နေနိုင်ကြမည်
 မဟုတ်။

ဆံပင်များကို ဂရု ထစိုက် သပ်လိုက်၏။ မိမိတို့၏
 နေခင်ရေးကိစ္စကို အေးမရီ အပေါ်ပဲ လွှဲထားလိုက်တာ
 မည်။ သူကမူ အခြားညွှန်သည်တွေ ပြန်ကုန်သည် အထိ
 စောင့်ပြီး မိမိအား နေခက်တစ်ကြိမ် လက်ထပ်ခွင့်တောင်း
 ဆိုလာလျှင် လက်ခံလိုက်တာမည်။

* * *

(၁၇)

ဆေးရုံအတွား လမ်းတစ်လျှောက်လုံး၊ ဘက်ဗာလီ နှုတ်
 ဆိတ်စွာ လိုက်လာသည်။ ဆေးရုံရှေ့သို့ ရောက်သည်
 နှင့် အေးသားကို ဆေးရုံပေါ် လိုက်မလာဖို့ ပြတ်ပြတ်
 တောင်းတောင်း ပြောသည်။ အကူအညီ လိုလျှင် တယ်လီ
 ဖုန်း ဆက်မည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုနေ့က အေးသား၏ အဖြေ
 ကို စောင့်မနေဘဲ တေးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး ဆေးရုံထဲ
 ပြေးဝင်သွားသည်။

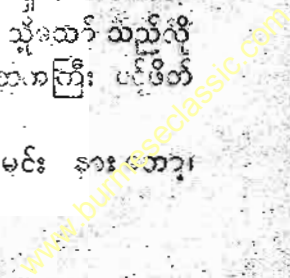
အာသား ကားကုရှင်နေခက်မို့ကို မှီ ချ လိုက်သည်။
 ဘက်ဗာလီ၏ နေခက်ပိုင်းတွင် ဆင်နားရွက် တံခါးလေး
 ပိတ်သွားသည်ကို ကြည့်နေမိ၏။

နှင်းတွေ တဖွဲဖွဲ ကျစပြုလာသည်။ ဆေးထဲတွင် ဆိုင်
 နေလျက်ထပ်င် ဒီဇင်ဘာလေ့၏ အေးစိမ့်မှုကို ခံစားလို
 ရနေသည်။

www.burmeseclassic.com

တယ်သွားမလို့ ဆရာ
 မပြော တတ်တော့ပါဘူး လက်နက်ရား ခဏလေး
 နေဦးကွာ
 ဆူညံညာ၊ စနေနေညာတွင် သူသည် တက်ဗာလီနှင့်
 ဆူညံ ညာစားဖို့ အစီအစဉ်ဆွဲထားသည်။ ဟို
 တယ်မှူးသီးသန့် နေရာ မှာထားသည်။ တက်ဗာလီသည်
 နေညံပွဲတွင် ဖျံးမွှေးအနွေးထည် ဝတ်ပြီး ပွဲတိုးလိမ့်မည်
 ထည်ညာနောင်း ကစားတာ မိမိတို့ နှစ်ဦးအတွက် အသား
 ယခင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွက်ဆထားခဲ့သည်။ သို့သော်
 ခုခံတာ အစစအရာရာ ထင်သလို ဖြစ်မလာခဲ့။ အနွေး
 ထည်နှင့် ပတ်သက်ပြီး တက်ဗာလီ ပြောတာ မှန်ထင်
 သလောက် မှန်သည်ဟု မိမိခန့်ခံရမည်။ မိမိက မိမိနှင့်
 တွဲဖက်သည့် မိန်းမများကို ကျော့မော့လှပ နေခေချာ
 သည်။ သားသား နားနား ဝတ်စား ယခုခေချာသည်
 သည်သို့ လက်ခေချာ ပဏ္ဏာပေးကမ်းနေခြင်းမှာ မိမိ၏
 အတ္တစိတ်ကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ထိုးဖောက် သိမြင်နိုင်
 သူမှာ တက်ဗာလီ တစ်ယောက်ပဲ ရှိသေးသည်။
 ဆေးရုံပေါ်သို့ မိမိပါ လိုက်သွားဖို့ တက်ဗာလီက
 မခေါ်တာ တော်သေးသည်။ မိမိက သူတစ်ပါး နာဖျား
 မကျန်းဖြစ်တာကို ကြည့်ချင်သလို မိမိကိုယ်တိုင် နာဖျား
 မကျန်း ဖြစ်ရမှာလည်း ကြောက်သည်။ နာဖျားမကျန်း
 ဖြစ်ခြင်းကို ချွတ်ယွင်းချက် အစဉ်ဟု သူကသဘောထား
 သည်။ ထို့ကြောင့် ဆည်အကြောင်းကို စဉ်းစားထေ

ဆည်လို ဖြစ်နေသည်ကိုလည်း မျက်ကွယ်ပြုထား
 တတ်သည်။
 သို့တိုင် ဒါတွေက သည်ညနေ သူ့ အစီအစဉ်နှင့်
 မမှန်ဆိုင်။ ယဉ်ခေချာသား လက်နက်က နောက်
 ညသို့မှန်ထဲမှ အစီအစဉ် သူ့အား ခေချာကြည့် အကဲခတ်
 သည်ကို သတိထားမိသည်။ သူသည် နေညံပွဲသို့ ပြန်
 နားချင်လျှင် သွားလို့ရသည်။ သို့သော် သူ့သွားရောက်
 နား ပြောခဲ့သည့် ခပ်တောင့်တောင့် ဆမျိုးသမီး၏
 သင်္ကေတဖုံး နံပါတ်ကို ရသားပုံပုံပဲ သက်ဗာလီ၏ အချစ်
 သူငယ်ချင်းက ပြုလုပ်သည့် နေညံပွဲသို့ ပြန်သွား
 ခုမှ သိကျွမ်းရသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို မထုတ်
 သွားမကောင်းဘတ်။ မိမိ ထိုသို့ လုပ်လိုက်လျှင် အ
 ဆိုသည့် ဝတ်စား တယ်သွားက အတင်း ပြောလိုက်
 သည်။
 တာပဲဖြန်ဖြန် မိမိနှင့်အတူ သွားထွက်စားဖို့ ခေါ်
 သည့် မိန်းကလေးတွေ တစ်ပုံကြီးပါ။ တယ်သွားကံပဲ
 အက်ကျားနုနု၊ သားနားရည်မွန်းသော တစ်ခုလပ် တစ်
 ခုကွေ့မည် ပို၍သယ်သော ပို၍ကပ်ရှားသော ကိုယ်
 ပုံကြမ်းများ အထိ ခေါ်လိုရသည်။ သို့သော် သည်လို
 သည် မလုပ်ချင်း သူတို့ကို တကူး တကူး ပတ်ဖိတ်
 နေချင်း။
 ငါ့ကို အိမ်ပဲ ပြန်ပို့ကွာ ပြီးချင် မင်း နားတော့
 စောစောပဲ အိပ်တော့မယ်

ဆေးရုံဝင်းထဲမှ ကား ယွက်လခတော့ အာသ
 အတွေး ကြွယ်မိ၏။ တကယ်လို့ ဘက်ဗာလီ တစ်
 ဖြစ်သွားသျှင် မိမိတို့နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေး အ
 အထူးကို ဘယ်လို ထိခိုက်နိုင်မလဲ။ ဖျံ့မွေ့ အနွေးထ
 နိုင် ပတ်သက်ပြီး မိမိတို့ ရန်ဖြစ်ရသည့် အကြောင်း
 မှာ ဘက်ဗာလီက သူ့အဖေကို ငဲ့နေသောကြောင့်
 နိုင်သည်။ တကယ်တော့ အာသက သူ့ အဖေကိုလည်း
 စားရင်းထဲ ထည့်ဘွက်နေသည် မဟုတ်။ သူ့ အဖေလို့
 မျိုး တစ်ယောက်ကို အကြိမ်တစ်ရာလောက် လက်ခ
 ထမ်း ရောင်းစားပစ်လိုက် နိုင်သည်။ ဘာမျှ မှုနေ
 မလို့။

ထိုညအိပ်ရာထဲဝင်ပြီး စားပွဲတင် မီးကို မှိတ်လိုက်ပြီး
 နေ့စက်ထပ် အတွေးတစ်ခု ဖျတ်ခနဲပေါ် လာသည်။ ဘ
 ဗာလီ မိမိအား ဆေးရုံပေါ်သို့ လိုက်မလခစေခြင်း
 မိမိနှင့် ပတ်သက်နေရသည်ကို ရှက်လို့လား။ သို့သော်
 သည်အတွေးကို ချက်ချင်းပင် ခေါင်းထဲမှ မောင်းထု
 ပစ်လိုက်သည်။

တစ်ခုပဲရှိသည်။ သည်ညအဖို့ အိပ်ပျော်အောင် လုပ်
 ကို မရတော့။

* * *

ဖေဖေ၊ သမီးလေ၊ ကြားရနဲ့လား။
 ဟယ်ရီ ဖြည်းဖြည်းချင်း မျက်လုံးတွေ ဖွင့်ကြည့်သည်။
 ဖြူဖွေးသောအိပ်ရာပေါ်တွင် သူသည် ကြုံ့လို့ ချိန်နေ၏။
 ဘက်ဗာလီသည် ညနေကတွေ့ခဲ့သည့် ဂျိန်း အကြောင်း
 သတိ ရလိုက်မိသည်။ မိမိ အားထားခဲ့သည့် မှီနွဲ့ ခဲ့သည့်
 ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်ကို တစ်နေ့တည်း ရှေ့ဆင့်နေခက်ဆင့်
 တွေ့လိုက်ရသည်။ သူတို့ကို ကြည့်ရတာ အရမ်းအိုမင်း
 ရင့်ရော်နေပြီး ကိုးကွယ်ရာ မဲ့လွန်းပုံပေါက်နေသည်။ သူ
 တို့က တစ်ဖန်ပြန်ပြီး မှီခိုအားကိုးဖို့ မိမိကို လိုအပ်နေပုံ
 ပေါက်သည်။

သည် အနေအထားမျိုးကို ရင်ဆိုင်ဖို့ မိမိအဆင်သင့်
 မဖြစ်သေးပါလားဟု သူ ဖေဖေ၏ လူနာခုတင်ဘေးတွင်
 ထိုင်ရင်း စဉ်းစားမိ၏။ တကယ်တော့ သူသည်လည်း
 ရှည်ရှင်ဆိုင်ရသည့် အခြေအနေမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင် နေရ
 ကြောင်း ဘာသာမသိ။ တကယ်တော့ သည်ပြဿနာမျိုး
 မှာ အသက်ရှည်သော မိဘများနှင့် နေထိုင်ရသူတိုင်း
 ရင်ဆိုင် ရတတ်သည့် ပြဿနာမျိုးသာ ဖြစ်၏။ လူတစ်
 ဇယားကသည်မိဘနှစ်ပါးနှင့် ဘယ်လောက်ပဲခွဲခွာနေသည်
 ဖြစ်စေ၊ မိမိ မှီခို အားထားရမည့်သူ နှစ်ဦးသည် မိမိကို
 ထာဝစဉ် စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းပြီး ဘဝ၏ အနက်
 အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ပေးနိုင်စွမ်း မရှိပါကလျားဆိုတာ သိ
 လိုက်ရသည့် ထဲထဲတွင် အနည်းနှင့် အများတုန်လှုပ်ထတ်
 ကြသည်ပင်။

ဟယ်ရီနှင့် အိန်ဂျလစ်တို့၏သမီး၊ တင်ချိန်ကမိမိ၏ အဝတ်၊ ထို့နေ့ခက် အက်ဂ်၏ဇနီး၊ ခုတေခံ...ခုချိန်မှ စပြီး မိမိသည် ဘက်ဗာလီရစ်ချ်မာန်ပဲ ဖြစ်တော့မည်ဟု အား ယေယျာ တွေးမိ၏။

ဟယ်ရီ၏ အခြေအနေမှာ ဆိုးကြောင်း ဆရာဝန်က သတ်ပေးထားသည်။ လူနာအခြေအနေဆိုးသဖြင့် တရုတ် ရှုပ်ငိုနေသော အိန်ဂျလာကို လူနာအားဆောင် အစွန်ရှိ နာလန်ထဲများ အခန်းသို့ ပို့ထားခဲ့သည်။ ဘက်ဗာလီ ရောက်လာတော့ အိန်ဂျလာကို သို့နေရာမှာ တွေ့ခြင်း ဖြစ်၏။ နှင်းတွေ တဖွေးဖွေးကျန်ခဲ့သည်ကို ကြောက်စရာ ကြည့်နေသေး အိန်ဂျလာ၊ မျက်ရည်ရွှဲပြီး ရဲရဲနီနေသော မျက်လုံးများနှင့် အိန်ဂျလာ၊ သို့သော် ဘက်ဗာလီမှာမူ ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်း ရှိနေကြောင်း တွေ့သဖြင့် ဆရာဝန်က ထူးကိုတော့ လူနာနှင့်တွေ့ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

ဟယ်ရီလီဆန်သည် အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေ ၏။ လှုပ်မယှက်၊ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်၊ လက်ခမောင်းမှာ ရှုပ်ခွား ဆန်ပြားသော ပိုက်တွေ ဟန်းလန်းဖြင့် သူ့ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဆေးရုံဝန်ရုံ ခိုခြုံလှမ်းလှက်၊ သူ့ မျက်ခွံ တွေ ဆတ်နေလှုပ်လာတော့ ဘက်ဗာလီရှု တိုးခါးကိုင် လိုက်သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ လက်ကို အသာအယာ ဆုပ် ကိုင် ထားသည်။

‘ဖေဖေ၊ သမီး ဘက်ဗာလီပါ၊ ဖေဖေအနေရ ဆိုး နေသလား...ဟင်’

ဟယ်ရီ ပြုံးဖို့အားယူသည်။ သို့သော် အားထုတ်ရတာ ပင်ပန်း လွန်းလှသည်။

‘စိတ်မပူနဲ့သမီး၊ ဖေဖေ နေကောင်းသွေးမှစပါ’
တံတွေးမြို့ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် လည်ချောင်း တွေ ခြောက်လွန်းနေသည်။ ဘက်ဗာလီက စားပွဲပေါ်မှ နေဖန်ခွက်ကိုယူသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ခေါင်းကို တူမပေးပြီး ခိုက်တံကို ပါးစပ်မှ ထပ်ပေးလိုက်သည်။ ရေဝင်သွားတော့ လန်းသွားပုံရသည်။

‘စိတ်ကောင်းပါဘူး သမီးရယ်၊ သမီးတို့ ဖေဖေ အတွက် အသုပ်ရှုပ်ကြရတာပေါ့’

ခေါင်းအုံခွေတွင် ပြန်မို့လိုက်၏။

‘ကိစ္စခရှိပါဘူး ဖေဖေ၊ သမီးဒီရောက်နေပြီပဲ’

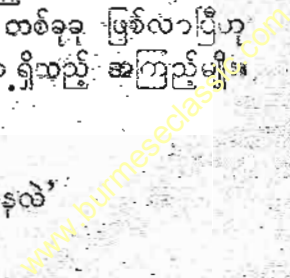
‘ခုဖြစ်တာ ဖေဖေ နှလုံးပဲ မဟုတ်လား၊ ဒေါက်တာ ဝက်စတာကတော့ ပြေးထားစားကြာလှပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဖေဖေ မထင်ဘူးလေ’

သူ့ အသံသာလည်းသူ့ မျက်လုံးတွေက ဘက်ဗာလီ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်သည်။ ဘက်ဗာလီဝယ်ဝယ် တ သူ့ သမီး စိတ်ချမ်းသာစရာ တစ်ခုခု ဖြစ်လာပြီဟု သံသယ ဖြစ်သည်အခါ ကြည့်လေ့ ရှိသည့် အကြည့်မျိုး။

‘သမီး နေကောင်းရဲ့လား’

‘နေကောင်းပါတယ် ဖေဖေ’

‘အက်ဂ်ကော၊ ဘယ်ရောက်နေလဲ’

‘ဆက်စပ်စာ အိမ်မှစမရှိဘူးပေမယ့်၊ ဖေဖေတို့ကို သမီး ပြောစကားသားပဲ၊ သူ လုပ်ငန်းအသစ် စနေတယ်လေ’

နေ့ဦးတုန်းကတော့ ဆက်စိအကြောင်း ပြောပြထားခဲ့သည်။ သို့သော်အသားစိတ်ပြောမပြော၊ နေ့စက်ပြီ၊ သူ့အဆင်မဲ့ သည့်ထက် အသားစိတ် မေးမြန်း စုံစမ်းမလား အောင် ဟန့်တားခဲ့သည်။

‘ဒီကောဇင်လေးဟာ လူကောင်း လေးကွယ်၊ ဆီးအတွက်တော့ ထုတ်ချင်မှတုတ်မယ်၊ ဒါပေမယ့်လူကောင်း တလေးပါ’

ဘက်ဗာလီ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ စကား မပြောစုံ ကိုယ့်ကိုကိုယ်မယုံ။

‘ဒါပေမယ့် သူ့ခမျာ သမီးကိုတော့ စိတ်ချမ်းသာ အောင် မသားနိုင်ရှာဘူး၊ မတုတ်လား၊ တုတ်တယ်မတုတ်လား’

ဤကား မိမိအိမ်ထောင်ရေးနှင့် ပတ်သတ်ပြီး ဖခင် ဖြစ်သူက ပထမဦးဆုံးအကြိမ် မိမိအား တိုက်ရိုက်ပြောဖူးခြင်း။ နေ့စုံကံပြီ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည့် ဆေးရုံ အခန်းထဲမှစားသည်အခန်းသည် သူ့တစ်သက်တွင် နောက်ဆုံး နေသွားရသည့် အခန်းလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက ဘက်ဗာလီ မျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဘက်ဗာလီသဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။ ဖေဖေတို့ ဆက်ပြီး လိမ်ညှာပြောနေသို့ မဖြစ်တော့ကြောင့်။

‘အမြဲတမ်းတော့ မတုတ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ လူ့တဝမူ့ဘာတွေ အရေးကြီးဆုံးလဲ ဆိုဘာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မတို့ စိတ်ကူးချင်း မတိုက်ဆိုင်ကြဘူးလေ’

‘ဖေဖေ မှန်းမိပါတယ်’
သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ကို နှိပ်ပန်းကြီးစွာ မှတ်ထုတ်လိုက်၏။

‘သဘာဝရဲ့ လှည့်စားချက်တစ်ခုပဲ ဆိုပါတော့ကွယ်၊ လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်နဲ့အသွင်မတူ ဆန့်ကျင်တာကို မနှစ်သက် မက်မောမိတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ဆန့်ကျင်ဘက် အရာကို တစ်ရှည်မက်မော မခန့်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ အနှေးနဲ့အမြန် သိမြင်လာတယ်လေ’

‘မေမေနဲ့ ဖေဖေကျတော့ ဒီလို မဖြစ်ခဲ့ဘူးနော်၊ ဟုတ်တယ်မတုတ်လား’

‘မဖြစ်ခဲ့ဘူး’

သူ့အသံ တိုးတိမ်လာ၏။ သည်တော့ အသံကို ကြားသာအောင် ဘက်ဗာလီ ခါးကိုင်ပြီး နားထောင်ရသည်။

‘ဒါပေမယ့်... ဖေဖေ အိမ်ထောင် မပြုခင်... ဟိုတုန်း တပေါ့ကွယ်၊ တခြား မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်၊ ဖေဖေ သူ့ကို ချစ်ခဲ့တယ် သမီး၊ ခုနေမှ ဒီအကြောင်း တွေ ပြန်ပြောလို့ ထိခိုက်စရာ မရှိတော့ပါဘူးလေ၊ ဖေဖေဟာ ဖေဖေ တစ်သက်မှာ သူ့ကို ချစ်သလိုမျိုး ရင်ထဲနှင့် နေအောင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ခဲ့ဘူး၊ အဲ... သမီးတလွဲလို့ ပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် သူနဲ့ အဆင်မပြေနိုင်ဘူးဆိုတာ

ဖေဖေသိတယ်၊ တစ်သက်တာ လက်တွဲပို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ'

မိမိလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် သူ့ လက် ပိုမိုတင်းကျပ်လာသည်ကို ဘက်ဗလီ ခံစား သိရှိလိုက်ရ၏။
ဪ... ဒါအေးတာ့ မိမိအတွက် အသစ်အဆန်း တစ်ခုပါကလေး၊ မိမိဘဝများ၏ ဘဝတွေထဲတွင် အခြားသူများ ရှိခဲ့နိုင်ပါကလေး ဆိုတာကို မိမိတစ်ခါမျှ မစဉ်းစားခဲ့မိပါကလေး၊ မေမေနှင့် ဖေဖေ ကိုကြည့်တော့ ထစ်သားတည်းကျလွန်းသည်၊ အတွဲညီလွန်းသည်၊ ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ကို ကိုယ်ပိုင်လိုအပ်ချက်များ၊ ကိုယ်ပိုင်ဆန္ဒများ၊ ကိုယ်ပိုင်တပ်မက်မှုများ ရှိနေသည့် ယောကျ်ားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် မမြင်ခဲ့၊ ဝုတို့ ဓမ္မာပွားလာသည်မှာ မိမိ၏ မိသားစုဖြစ်ဖို့ မိမိကို ကာကွယ် စေခင် ရှေးကပိုပဲ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆခဲ့၏။ တယ်လောက် မိုက်မဲလိုက်သည့် မိမိပါလဲ။

'ဒီမိန်းကလေးအကြောင်း မေမေ လုံးဝ မသိဘူးလှားဟင်'

'ဟင်အင်း... သူ့ ရိပ်မိခင်တော့ ရိပ်မိမှပေါ့၊ ရီတာ့ကို လူတိုင်းက ချစ်ကြတာကလေး၊ အင်း... ရီတာ့၊ အဲဒါ သူ့ နားမည်ပေါ့၊ သူဟာ ထက်မြက်တယ်၊ ချစ်စရာအေးစင်းတယ်၊ ဟန်ဆောင်မှုကင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့နဲ့ ရာသက်ပန် မမြဲနိုင်ဘူးဆိုတာ ဖေဖေသိတယ်၊ ဒီတော့ ဖေဖေ သူ့ ကိုအဆက်ဖြတ်ပြီး သမီးမေမေနဲ့ ဖျက်ထပ်ခဲ့တယ်။

ဒီလိုလုပ်တော့ မုဆွယ်ဘူး၊ တော်တော် စိတ်တင်းရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလိုလုပ်တာ မှန်တယ်'

'ဒီတော့ သမီးလဲ အာကီနဲ့ လက်မထပ်ခင် တတည်းက အဆက်ဖြတ်ခဲ့သင့်တယ်လို့ ဆိုလိုတာလားဟင်'

'အဲဒါကိုတော့ သမီးဝဲ ဖြေနိုင်လိမ့်မယ်သမီး၊ ဒါပေမယ့် တကယ်လို့ အဆက်ဖြတ်မှ ဖြစ်တော့မယ်ဆိုရင် ခုမှ ဘဲ ဖြတ်ဖြတ်ပေါ့၊ အဲ... အနာဂတ်ဘဝဆိုတာ ရှိနေသေးတယ်လေ'

မိမိဘဝကဲတွင် အာသားဆိုသူ တစ်ယောက် တည်ရှိနေသေးကြောင်း၊ မေမေများ ရိပ်မိနေသလားဟု ဘက်ဗလီ ရုတ်တရက် တွေးလိက်မိ၏။ သို့သော် ဖေဖေ ကို မမေးဝံ့၊ မမေးချင်၊ သည်ည မေးလိမ့်မဖြစ်၊ နောင် တစ်သက်လုံးလည်း အေးဖြစ်ချင်မှ မေးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။
ဘက်ဗလီ'

မိမိလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် သူ့ လက်သည် အားပျော့လေး၏။ နောက်ပြီး စကားတစ်ခွန်းပြောဖို့ အရမ်းအားထုတ်နေကြောင်း မြင်တွေ့နေရသည်။

'ဖေဖေရယ်... နည်းနည်း နားလိုက်ပါ ဦးလား'

'ဟင်အင်း... ဖေဖေ ကောင်းပြေပါရအောင်၊ ဖေဖေဟာ သမီးကိုလျှမ်းလျှမ်းထောက်အောင်မြင်တဲ့ဘဝမျိုးကို ရစေကချင်တယ်၊ သမီးကို မြင်နိုင်ဖို့မျှ အမြင်ဆုံးနဲ့ ဝေးနိုင်ဖို့မျှ အဝေးဆုံး ပျံစေချင်တယ်၊ အဲဒီလို ပျံသန်းဖို့ အက်ခက်မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ရဲရဲရင်ဆိုင်ပင်လိုက်၊ သမီးကိုယ်ထမ်း

၅၀၄ မြတ်ဦးမိ၊

ပိုင်တယ်၊ သမီးဘဝကို သမီးပဲ ဖန်တီးရမယ်၊ အဲဒီလို ဖန်တီးဖို့ ဘဝကို တစ်ကိုယ်တော် ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတဲ့ ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့အတ္တိအတွဲ သမီးမှာ ရလာလိမ့်မယ်'

'ခုနောက် ဘာမှ တိတိကျကျ မဆုံးဖြတ်ရအေးပါဘူး ဇေဇေ'

ဘက်ဗာလီ လိမ်ပြောလိုက်၏၊ မိမိ ချက်နှာထ အလိမ် ပေါ်မနေပါစေနှင့် ဆုဘောင်းရသည်၊

'ကဲ...ဇေဇေ စကားတွေ သိပ်ပြောနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဆရာဝန်က ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး'

'ဇေဇေ သမီးကို သိထားစေချင်တဲ့ အချက်က ဇေဇေ ရိတေ့ကို စွန့်ခွာခဲ့တဲ့ အတွက် ဘယ်ဘုန်းကမှ နေ့ခင်းတမရ ဘူး ဆိုတာပဲ'

ခဏမျှ မျက်လုံးတွေကို ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာ ပိတ်လိုက် ၏၊ ထို့နောက် စကား ဆက်ပြောသောအခါ သူ့အသံ သည် သက်ပြင်းရှူသံ သေသေမျှသာ၊

'ဇေဇေသေ ရီဘာနဲ့ လက်သပ်ခဲရင် သမီးကို ဘယ်ရ မလဲ၊ သမီးက ဇေဇေ ဘဝကို အသည်းနှလုံး တပ်ဆင် ပေးလိုက်တာပဲ ဘက်ဗာလီ'

ပြုံးဖို့ အားထုတ်၏၊

'သမီးတပ်ပေးခဲ့တဲ့ အသည်းနှလုံးဟာ လူ့ခန္ဓာကိုယ် တွေထဲမှာ တပ်ဆင်ထားတဲ့ အသည်းနှလုံးထက်ပိုပြီး ခိုင် မာတယ်၊ ပိုပြီး အခိပွဲယ်ရှိတယ်လို့ ဇေဇေထင်တယ်လေ'

'ဇေဇေရယ်... ဇေဇေကို သမီး မြတ်နိုး ကိုးကွယ် ပါတယ်'

'ဇေဇေလဲသမီးကို ချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အားကိုး အားထားအဖြစ် လက်ကိုင်ထားရမှန်း... သမီးရဲ့ကိုယ်ပိုင် အတ္တ၊ သမီးရဲ့ ကိုယ်ပိုင် သတ္တိပဲဆိုတာ အနားနဲ့အမြန် သမီး သိမြင်လာလိမ့်မယ်၊ သမီးရဲ့ဘဝမှာ အရှုံးပွဲနဲ့ အတိမ်မိမ်းရအောင် ကယ်နိုင်တာ အဲဒါပဲရှိတယ်၊ မှတ် ထားနော် သမီး'

'စိတ်ချပါဇေဇေ၊ သမီးမှတ်ထားပါမယ်'

ထိုညမှာပင် ဟယ်ရီ ကွယ်လွန်သွားသည်၊ ပထမ မေ့မျောနေသည်၊ သူ့လက်ဘစ်ဖက်က ဘက်ဗာလီ ဇာက် ကို ကိုင်ထားဆဲ၊ သို့သော် နေ့ခင်းဘစ်နရီလောက် အကြံမမှားတော့ ဘာတစ်ဇာတ် သိမ်းသွားပြီ ဖြစ် ကြေအင်း ဘက်ဗာလီ သိလိုက်ရသည်၊

ဖခင် ကွယ်လွန်ပြီးနောက်ပိုင်း ရက်သတ္တပတ်မျှမှ အတွင်းမှာတော့ ဇေဇေ မကွယ်လွန်မီ မိမိအား ပေး

၅၀၆ မြတ်ငြိမ်း

သွေးသည် နောက်ဆုံး လက်ဆောင်မွန်ကြောင့် ဘက်
ပာလီကျေနပ်မိသည်။ ကျေးဇူးတင်မိသည်။ တကယ်စော
ဖေဖေက မိမိကို ခွန်အားတွေ ပေးသွားခြင်းမဟုတ်လား။
ကွဲစူးရှင်းပြတ်စူးကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်နိုင်စေမည့် ခွန်အား
များ။ နောက်ပြီး မိမိဘဝ၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဖြစ်သော
ဖေဖေ စာမီး ဘဝသည် အချိန်ကလေးများနှင့်အတူ လုံးဝ
ချုပ်ငြိမ်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီဟူသော အသိတရား။

သူက တတ်နိုင်သလောက် အချိန်ယူပြီး မိခင်ဖြစ်သူ
အနားတွင် နေပေး၏။ သို့သော် ရက်တွေကြာလွှာတော့
မိမိတို့နှစ်ယောက်တွင် ပြောစရာ စကား တော်တော်
ရှားပါးလှပေပါတလား ဆိုတာ သိလှစေရသည်။

ခါတိုင်းကတော့ မိမိသည် ဖေဖေကိုသာ အဓိက
ထားပြီး ပြောခဲ့သည်။ ဖေဖေကိုသာ အားထားခဲ့သည်။
ဖေဖေက မိမိအား စကားတည်းက အားပေးအားမြှောက်
ပြုခဲ့သူ မဟုတ်လား။ မိမိ စိတ်ဓာတ် ကြုံခိုင်အောင်
အမှီခိုအားစွဲ နေတတ်အောင်။ လေ့ကျက်ကြီးကို ရင်ဆိုင်
ရဲအောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့သူ မဟုတ်လား။ မေမေ
ကတော့ ထိုးစိတ်တိုင်း အဆင်ပြေကြီးသူ။ စိုးရိမ်သောက
များသူ။ ပြီးတော့ အဆိုးတကာ အဆိုးများကို မျှော်လင့်
ထားတတ်သူ။

ယခုအခါ မေမေက မိမိနှင့်အတူ လူစုနေခင်သည်
သိသော် မိမိ မဖိတ်ခေါ်နိုင်၊ လည်တော့ ဖိတ်ခေါ်ပြီကို
အချိန်ဆွဲနေသည်။ နောက်ဆုံး မေမေက သူ့လမ်း၊ သူ့

အားသွေးသည်။ တစ်ညတွင် ညစာအတူ စားနေရင်း
ညမဝမ်းကွဲတော်သူထံ စိတ်ပြေလက်ပျောက် သွေး
အည ဖြစ်ကြောင်း တက်ပာလီကို ပြောသည်။

အဲဒီအကြံ ကောင်းပါတယ် မေမေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
မီးပြီး နေကြည့်ပေါ့၊ သမီးဘဝကတော့ ကုန်တိုက်မှ
တယ်လို့ရှိတယ်ဆိုတာ မေမေ အသိပွဲလေ။ သမီး နောက်
ဆင့် ရာထူးတက်တော့မယ်လို့ ဆီလ်ဗီယာက ပြော
တယ်။ အဝယ်တော်ရာထူးကို အပြည့်အဝ ရတော့မယ်
ပဲ။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ခုထက်ကို အလုပ်များတော့
တယ်။ ကိုယ်ပိုင်အချိန် နည်းတော့မယ်။

‘မေမေ သိပါတယ်ကွယ်၊ သမီးရဲ့ အောင်မြင်မှုအတွက်
မီး ဖေဖေကဆို အရမ်း ဂုဏ်ယူတာကလေး။ ခုလေ့ကျက်
အောင်မြင်မှုရရင် သမီး စိတ်ချမ်းသာလေ့ကျက်ပြီလို့ မေမေ
မျှော်လင့်ပါတယ်ကွယ်’

* *

တက်ပာလီအားမိခင်ဖြစ်သူက ပါတစဝ်ရခဲ့ခွာသွားချိန်
မေလသို့ ရောက်နေပြီ။ စည်တော့ ဘက်ပာလီသည်

အစိတ်စိတ်အမြဲမြဲ ကွဲကြဲသွားသော သူ့ဘဝအပေါ်
အစမှားကို အချိန်ယူ မခန့်တင်းပြီး ပြန်လည် ဆက်
ပျိုးထောင် ရတော့၏။

အသုဘချပြီး နေ့နက်ပိုင်း ရက်သတ္တပတ်များအတွက်
အသေအကျ သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်သည်။ သို့သော် တွေ့
သော ဆန္ဒတက် တာဝန်အရ ဆက်ခြင်းဖြစ်ကြေ
ဘက်ဗလီ ရိပ်စားမိ၏။ သူ့တို့နှစ်ယောက် ညစားအ
စားဖြစ်ကြသည်။ သို့ပေမယ့် အမြဲတစေ မဟုတ်။ တစ်
တစ်ရံမျှသာ။

ဘက်ဗလီသည် ဖခင်ဆုံးပြီးတည်းက အသေ
ဆက်ဆံရာတွင် ယခင်ကထက် ပိုပြီး ထိန်းချုပ်လေ့
ယခင်ကလို သိပ် လိုက်လိုက်လျှောလျှောကြီး မဆက်
ဖြစ်။ ယခုအခါ အာသာနှင့် တွဲနေမိခြင်းကို အက်
တရားဝင် ဇနီးဘဝမှူးတုန်းကထက် ပိုပြီး လိပ်ပြာ
ဖြစ်နေမိ၏။ အသေဘက်ကလည်း ဝတ်ကျေ တန်း
သဘောမျိုး ဖြစ်လာသည်ကို သတိထားမိသည်။ တ
တွင် အသေအကျ တောင်ပိုင်းရှိ စက်ရုံများကို စစ်ဆေး
တစ်လလောက် ခရီးထွက်ရမည်ဟု ပြောလာခဲ့တာ
ဗလီ စိတ်ထဲ ခေါ်ပါးဆွားမိ၏။

အခြား အချိန်မျိုး ဆိုလျှင်တော့ မိမိ စိတ်ထဲ
တစ်မျိုးတစ်မည် ခံစားချချင် ခံစားရဦးမည်။ သို့
မိမိ နှစ်ရှည်လများ မျှော်လင့်တောင့်တခဲ့သည့် အ
တော် ရာထူးကို တိုးမြှင့်ခံစားခွင့် ရလိုက်တော့ အ

ပိုင်ခွင့်ခွင်ဘက် ပိုရောက်သွားသည်။ သူသည် အခြား
အငယ်တန်း အဝယ်ဘော်နှစ်ယောက်နှင့် အတူ တွဲထိုင်ရ
သည် ရုံးခန်းကလေးမှ ထွက်ခဲ့ရသည်။ သူတို့ အမှုဆောင်
အရာရှိများ၏ ရုံးခန်းများရှိသည့် အထပ်သို့ တင်ပေး
နိုင်သည်။ သူ့ရုံးခန်းက ဆီလီဗီယာ ရုံးခန်းနှင့် ကပ်
သည်။ အခန်း အလှပြင်သမား ဂယ်ရီက သူ့ရုံးခန်းကို
သစ်လွင်တေးကံပသော အရောင်များဖြင့် အလှဆင်ပေး
သည်။ သည်တော့ မိမိ ရုံးခန်းလေးခု ပြတင်းခေါက်
နိုင်သည်ကိုပင် သတိမထားမိလှလှကံအောင် လှပ သမား
များသွားသည်။

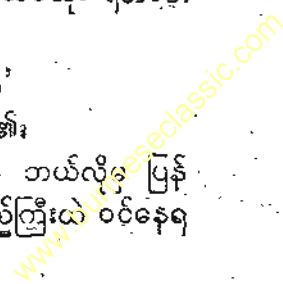
‘ကဲ... ချစ်တိတ်။ နေ့နက် ဆုံးတော့ ဒီအထပ်ကို
ဆက်လေ့ပြီပေါ့’

ဆီလီဗီယာက လက်ခံဆောင် အဖြစ် ယူလာ သည့်
အရည်းကို ခေတ်မီလှပသော စားပွဲပေါ် တင်ပေးရင်း
ပြော၏။

‘ငယ်လိဘီ ကုန်တိုက်သက်တမ်းမှာ အသက် အငယ်
အငယ်တော်ကြီးရာထူးကို မှင်း ပထမဆုံး ရတာပဲ။
ငယ်လိဘီက ဘယ်လိုနေလို့’

‘အရမ်း ဝမ်းသမားတစေပေါ့ မမရယ်’
ဘက်ဗလီ ရိုးရိုးသမားသမား ဝန်ခံ၏။

‘ဒီဆောင်းတွင်းအတော့ ကျွန်မကို ဘယ်လိုမှ ပြန်
ဆွဲနိုင်တော့တဲ့ ဥမင်လိုက်ခေါင်းရှည်ကြီးပဲ ဝင်နေရ

သလိုပဲ၊ ခုမှပဲ မြို့ထဲမှာ နွေဦးကျလာပြီလို့ ခံစားသတိ
တော့တယ်

‘နွေဦး ကျမှကျ ဆော့ချနေကြည့်ချင်ဆပေါ့ဆိုရင် မမ
ခန်းထဲက ပြတင်းပေါက်ကနေ လာကြည့်လေကွယ်
နောက်ပြီး နွေရာသီ ပြပွဲတွေကိုအားဖို့ မမတို့အဖွဲ့
လက်မှတ်တွေ ရထားပြီ၊ မင်း ပီတီဖြစ်စရာ ဆတင်းတင်း
ထ တို့နှစ်ယောက်ကို ဝယ်လ်ဘီက အခမ်း မြှောက်စား
နေပြီကွ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီတစ်ချိ တို့နှစ်ယောက်
လေယာဉ်ပျံနဲ့ တွေးရမယ်၊ ပြီးတော့ ‘ရစ်ဇ်’ ဟိုတယ်
ကိုယ့်အခန်းနဲ့ကိုယ် တည်းခွင့်ပြုလိုက်တယ်ရှင်’

‘ရစ်ဇ် ဟိုတယ်မှာ...’

‘ဟုတ်ပါရှင်၊ မာဗ် ခွေးစွယ်ရှယ်နယ်နဲ့ မျက်နှာချစ်
ဆိုင် လမ်းတစ်ဘက်ခြမ်းမှာပေါ့၊ အဲဒီတော့ မင်းကြို
သလိုသာ ကေနက်ချက်ဆွဲပေတော့’

‘ဒါပေမယ့် .... ရစ်ဇ်ဟိုတယ်မှာ၊ ဟုတ်လား ဆီလီ
ယာ သူတို့ ဘယ်တုန်းကမှ အဲဒီလောက် အကုန်အ
မခံဖူးတစ်’

‘မမ သိပါတယ်၊ နောက်ပြီး ဘာဖြစ်လော့ဦးမယ်ထင်
လို့၊ မင်းအခန်းဟာ မင်းအတိုးကြီးအခန်းနဲ့ ကပ်လျက်ပြန်
ချင် ဖြစ်နေဦးမှာ၊ အခုသာပေါင်လို့ အဲဒီအချိန်လောက်
မှာ ပါရီကိုသွားမယ်လို့ မမ သတင်းကြားတယ်၊ သူ
ရစ်ဇ်မှာပဲ အမြဲတည်းတဲ့လူ မဟုတ်လား’

ဘက်ဗေလီအား လက်တစ်ဖက် ၄၅ ယမ်းပြုပြီး ဆီလီ
ဗီယာ သူ့ရုံးခန်းထဲ ပြန်လည်ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်
သွား၏။

ခရီးမထွက်မီ ရက်သတ္တပတ်များအတွင်း ဘက်ဗေလီ
သည် အခုသေထံ တယ်လီဖုန်းဆက်ရေး၊ မဆက်ရေးကို
ချီဘုံချတုံ ဖြစ်နေသည်။ မိမိတို့နှစ်ဦး၏ ဆက်ဆံရေး
သည် ယခင်အတိုင်း ရှိသေးသလား၊ မရှိတော့ဘူးလား
ဆိုတာကို အတိအကျ မပြောနိုင်၊ အခုသာကို အခြား
ခိန်းမများနှင့် တွေ့တွေ့နေကြောင်း သတင်းစကားတွေ
ကြားရသည်၊ တစ်ခါတစ်ရံ သူနှင့် ပတ်သက်နေသည့်
သတင်းတွေ သတင်းစာထဲ ပါလာတတ်၏၊ ထိုသတင်း
မျိုး ပါလာလျှင် ‘မိတ်ဆွေကောင်း’ တစ်ယောက်က
သေသေချာချာ မင်နီတားပြီး မိမိစားပွဲပေါ် လာတင်
ထားလေ ရှိသည်၊ ထိုသို့ ဝတ္တရားမပျက် လာတင်နေသူ
များ ကာရင်လန်ဒါဆိုသည့် အမျိုးသမီး ဖြစ်မည်ကဲ့ ဘက်
ဗေလီ သံသယဖြစ်မိ၏၊ ကာရင်လန်ဒါက မိမိနှင့် လုပ်

ငန်းခွင်ပြိုင်ဖက်တစ်ဦး၊ မိမိသည်လေးဇက် ရာထူးအတက် မြန်သည်ကို မနာလို ဖြစ်နေသူ တစ်ဦး။

မိမိအားခင်မင်နှစ်လိုထောင့်စစ်ဂျီကတော့ အိမ်ထောင် ကျပြီး ကိုယ်ဝန် တင်ပေါ်လာသည်နှင့် အလုပ်မှထွက် သွားပြီ။

သို့သော် ပါရီသို့ သွားရဖို့ ရက်နီးလာတော့ တာဝန် ဖြစ်ဖြစ် အခသာအား မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အနေဖြင့် တော့ အသိပေးသင့်သည်ဟု တက်ဗာလီ ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။ သို့ဖြင့် အာဇာနည်သုံးလေးကြိမ် တယ်လီဖုန်းဆက် ဆည်းသို့သော် အားသတစ်ခါမျှ သူ့ ရုံးခန်းမှာ မရှိသည့် တော့ ပရိယာယ်ကြယ်စွာဖြင့် စာတစ်စောင် ရေးပို့လိုက် သည်။ စာထဲတွင် မိမိ ပါရီသို့ သွားမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် တည်းခိုမည်နေရာ၊ ရှိနေမည်ရက်များကို ဖော်ပြလိုက် သည်။ သည့်ဆက်ပို့လိုတော့ မကောင်း။ သည့်ထက်ပိုရေး လိုက်လျှင် သူ့ နောက်ကို ဝမ်းဝမ်းဇက် လိုက်သလို ဖြစ် သွားနိုင်သည်။ ထိုသို့ဖြစ်သွားလျှင် မိမိတို့ နှစ်ယောက် ပိုပြီး အလှမ်းကွာသွားနိုင်သည်လေ။

ခုတော့ အခသာ မိမိကို တွေ့ချင်သေးသည်ဆိုလျှင် အခသာအပေါ်မှခဲ မှတည်တော့သည်။

ခုဆို မြို့တော်အတွင်းရှိ မိမိ၏ ဝန်းကျင်တစ်ခွင်တွင် နေဦးရာသီ ဖူးပွင့်လာပြီ။ မိမိသည်လည်း ယခင်ကလို ပြန်လည်အဆက်ဝင် လှုပ်ရှားနေပြီ။ သို့သော် ရိုးသား ဖြောင့်မတ်စွာ ဝန်ခံရလျှင် မိမိဘဝ၏ အရေးကြီးစေသ

အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုမှ အခသာနှင့် ဆက်နွယ် ပတ်သက် နေမှုပင် ဖြစ်၏။ တကယ်လို့ အခသာနှင့် ဆက်နွယ်ပတ် သက်မှု ရှိနေသေးသည်ဆိုလျှင်ပေါ့စလှ။

ပါရီသို့ လေယာဉ်ခရီးမှ စေ့စေ့ချောချောမေ့မေ့ပင် ရစ်ဇ်ဟိုတယ်တွင် သူနှင့် ဆီလီဗီယာရုသည့် အခန်းမှစ သက်တောင့်သက်သာ နေနိုင်လေစက်အောင် ကျယ်ဝန်း ၏။ သို့သော် ကုန်တိုက်မှ သတ်မှတ်ပေးလိုက်သည့် အသုံး စရိတ်မှ ဗန်ဒုံး စံအိမ်အတတ်ကြီးကို မြင်နေရသည့်ဘက်ရှိ အခန်းများတွင် တည်းခိုနိုင်လေစက်အောင် မရ။

သည်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရှယ်နယ်အားရောင်း ဆိုင်ကြီးရှိသည့် လမ်းကျဉ်းကလေးကိုသာ ဇွဲကြည့်ကြရ သည်။ ဆီလီဗီယာကဏက်ဗာလီအား ထူးခြားထင်ရှား လှသည့် မာဒစ် ဓူဇဇယ်ရှယ်နယ်၏ဘဝဇာတ်ကြောင်းများ ကို ပြောပြ၏။ ယခုအခါ အဆိုပါ အမျိုးသမီးကြီးသည် ၎င်းပိုင်ဆိုင်ထားခဲ့သည့် ပြင်သစ် ဖက်ရှင် လေစက၏ ဇခင်းဆောင်အဆင့်ကို ပြန်လည်ရယူ သိမ်းပိုက်ထား

ပြန်ပြန်ဖြစ်၏။ ဘက်ဗာလီကတော့ အဆိုပါပြင်အစ်အမျိုး
သမီးကြီးနှင့် ဆုံခဲတွ့ချင်စိတ် ပြင်းပြနေသည်။

သို့သော်...မာဒ် မွှာ ဇယ် ရှယ် နယ် ၏ ပြပွဲများမှာ
အမျိုးသမီးများဖြင့် ကျပ်ညပ်နေသည်။ အခန်းထဲတွင်
ပြင်သစ် စီးကရက်နဲ့ များဖြင့် မွန်နေသည်။ နေခက်ပြီ။
မိမိပိုင် ဖက်ရှင် အင်ပါယာကြီးကို မိမိဘာသာ ဖန်ဆင်း
ခဲ့သော စေးသေးညှက်ညှက် အမျိုးသမီးကြီးက မျက်နှာ
ဆစ်များနှင့် တွေ့ဆုံမည် ဆိုလျှင်လည်း အခြားအမျိုး
သမီးများနှင့်သာ တွေ့ဆုံပေလိမ့်မည်။ ဘာကြောင့်ဆို
သူတို့က ဝယ်လ်ဘီကုန်တိုက်မှ ငယ်နုသော အဝယ်တော်
လေးထက် အခရားပါ အရာခရာကဲ့သို့များ ဖြစ်နေသော
ကြောင့်ပင်။

ပြပွဲပြီးသွားခဏမှာ မိမိကြိုက်နှစ်သက်သော ဖက်ရှင်
ပုံစံများကို ရေးမှတ်ထားသည့် မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကို
တိုင်လျက် ဘက်ဗာလီ အခန်းအပြင်ဘက်သို့ လွင့်ထွက်
လသေသည်။

ဆိုင်ခန်းနှစ် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ကားရပ်သည်ခနရာ
တွင် မတ်တတ် ရပ်နေသူမှာ အလစား။

‘မင်းကြည့်ရတာ ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေပုံပဲ။ လာ...
ယစ်ရွှေရည်ခလး တစ်ခွက် တစ်ဖလားလောက် သောက်
လိုက်ကြရအောင်လား။ ဒါမှ မဟုတ် သိပ် စောနေ
သေးလား’

အာသစာ နှုတ်ဆက်စကားပင် မဆိုဘဲ ‘ဆီးပြော၏။

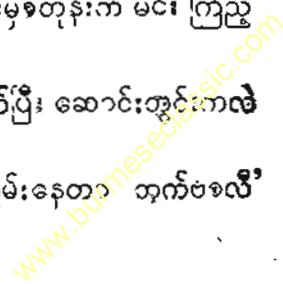
ဘက်ဗာလီက ယမဏစာအောက်ဖို့ စာစောင်တူလိုက်
သည်။ သည်ခဏမှာ သူက ပိုင်စိုးပိုင်နင်းပင် ဘက်ဗာလီ
လက်ကို ဆွဲချိတ်ပြီး ရစ်စ် ဟိုတယ်ထဲဝင်ခဲ့၏။ သူ့အတွက်
သီးဆန့် ပုံသတ်မှတ်ထားပုံရသည့် ထေဇင့်စားပွဲတစ်လုံး
တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ အရက်ကောဇင်တစ်ခုမှ ကျော့က သူဝင်
လစသည်ကို မြင်သည်နှင့် သူတို့အတွက် ယမကစကို ရော
စပ်ခန့်ပြီဖြစ်၏။ သူတို့စားပွဲတွင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နှစ်
ယေခက်တည်း မထိုင်ရမီအထိ ဘက်ဗာလီသည် အာသာ
မျက်နှာကို ကြည့်ရှု အကဲခတ်ခွင့် မရသေး။

သူ့ကြည့်ရတာမှာ ပါရီမှ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တွေ့ရ
တုန်းက အတိုင်းပင်၊ သည်ခဏမှာ ဘက်ဗာလီ ရင်ထဲ
လှိုင်းကြက်ခွပ်များ တသိမ်သိမ် လူးလွန်လစသည်။ ယခင်
အခါ ပါရီမှ ပျော်ခဲ့ရသည့် နေ့ရက်ခဲတူတုန်းကအတိုင်း
ရမ္မက်ဆန္ဒများ ရုတ်ချည်းကြွထလစသည်။ တို့နှစ်ယေခက်
အမြဲတမ်း ပါရီမှ တွေ့သင့်ဆည်ဟု စဉ်းစားပြီး တစ်
ကိုယ်တည်း သဲ့သဲ့ပြုံးမိသည်။

‘အေး... ဒီလိုမှာပေါ့။ အပြင်မှတုန်းက မင်း ကြည့်
ရတာ ညှို့မိုင်းနေတာပဲ’

‘ပြပွဲ မွန်းသိပ်ခနာဘာ၊ နေခက်ပြီ၊ ဆောင်းတွင်းကာလ
ထိုင်းမိုင်းပါဘိသန့်’

‘သိတယ်၊ ကိုယ် မင်းကို လွမ်းနေတာ ဘက်ဗာလီ’

၅၁၆ ပြတ်ငြိမ်း

'ကျွန်မလဲ ရှင့်ကို လွမ်းတားပါပဲ အာသခ'

စားပွဲပေါ် တင်ထားသည့် အမျိုးသမီး၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ သူ့လက်ချောင်းများနှင့် သူ့ ကိုယ်ခန္ဓာတွင်းမှ လှုပ်စစ်ခတ်များကို ကူးယူခံစားလိုက်ရပြန်၏။ ဘက်ဗာလီသည် အေးသာနှင့် နောက်ဆုံး တစ်ကြိမ် တွေ့ပြီး နောက်ပိုင်း အခြား တယ်ယောကျ်ားနှင့်မှ မတွေ့ခဲ့။ တွဲလည်း မတွေ့ချင်။ တွဲဖို့ကိုလည်း သတိမရခဲ့။

ကျန်တိုက် အလုပ်များနှင့် အိန်ဂျီလား နေရေးထိုင်ရေး ကိစ္စများကို စီစဉ်နေရသဖြင့် ဘက်ဗာလီမှာ မိမိ၏ ပျော်ရွှင်ရေးကို စိတ်ကူးချိန် မရခဲ့။ မိမိ၏ အင်အားများကို အသုံးပြုခွင့် မရခဲ့။

က... ခုတော့ မိမိဘဝထဲ အာသခ ပြန်ရောက်လာပြီ။ ထုံးစံအတိုင်း မြူးကြွစွာ၊ ဂနာမပြီမစရာ၊ စွဲခက်ချင်စရာ၊ တစ်ခုပဲရှိသည်။ မိမိက အရင်တစ်ခေါက် ပါရီကို လာတုန်းက ဘက်ဗာလီ မဟုတ်တော့။ ကိုယ့်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားသော လူမှုရေး စည်းကမ်း ဘေဒင်တွေဖြင့် အချုပ်ချယ်ခံနေရသော မိန်းမငယ်လေး မဟုတ်တော့။ ယခု ဘက်ဗာလီသည် အာသခကို လက်တစ်ကမ်း အကွေ့မှာ ထားနေဖို့ မလိုအပ်တော့သွား မိမိ၏ လင်ယောကျ်ား အပေါ် သစ္စာထားနေစရာ အကြောင်း မရှိတော့သွား မိမိ၏ လုပ်ရပ်အတွက် ကိုယ့်မိသားစု အရှက်ရမှုကို ငဲ့နေစရာ မလိုတော့သွား။

တွင်လေးကတော့ ရင်ထဲ ထိတ်ဖို့ သွေး ဆည်။
ကြောက်လန့်စွာသည်။ မိမိဘဝမှာ ရင်ဆိုင်စရာတွေ...
စိန်ခေါ်စရာတွေ... အများကြီးရှိပါသေးကလေး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိမိ ငယ်ဘဝက စောင်ဆိန်းလိုက်နာခဲ့ရသည့် လူမှုရေး စည်းမျဉ်း စည်းကမ်းဟောင်းများ၊ မိမိဘဝတွင် လေးဒင်အိမ်သံတိုင်များလို ထီးထီး မားမား ဟန်တားကစားဆီးထားသည့် လူ စည်းကမ်းများက မိမိဘဝကို လုံခြုံစိတ်ချရအောင် ဖန်တီးပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။ သည့်အံ့။ သည့်ရက်၊ သည့်ခေတ်များတော့ အဆိုပါ လူ့စည်းကမ်းများကို ဘယ် ဘဝ အလေးထား လိုက်နာခြင်း မရှိတော့။ ထို့အတူ လူတစ်ယောက်၏ ဘဝ လုံခြုံရေး အတွက်လည်း အာမခံနိုင်ခြင်း မရှိတော့။

အဆက် ဆက်ရှစ်နှစ်တွင် မိမိ ဆူသားခြောက်ပြီဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ခံယူထားသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်အနေဖြင့် နောက် ဆယ်နှစ်လောက် အကြာ ယခုအခါတွင်မှ အားတိုးရာပွဲ ကလေး တစ်ယောက်လို ခံစားနေရ၏။

'ဘက်ဗာလီ၊ မင်း စိတ်တွေ အဝေးကြီးကို လွှင့်နေဆဲလို့ပဲ'

'မဟုတ်ပါဘူး'

အေးသာလက်ကို အသားအသား ဖြစ်ညစ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ယမကစခွက်ကို လှမ်းယူမည့်ဟန်ဖြင့် ထုတ်ကို ရုပ်လိုက်၏။

၅၁၈ မြတ်ငြိမ်း

ကိုယ် ဒီမှစ နေ့စက်ထပ် နှစ်ပတ်တိတိ ရှိနေဦးမှယ်၊
ကိုယ်တို့ချင်း မကြာမကြာ ဆုံးတွေ့ နေခွင့်ရမှစပါနော်
'ရမှစပါ'

'ဒီည ညစာအတူ စားမယ်လေ၊ တူဝါဒါးလျှင်
ဟိုတယ်မှာ ကိုယ့်ဖို့ သီးသန့်စားပွဲ မှာထားတယ်၊ ကိုး
နာရီပေါ့'

'ကောင်းသားပွဲ'

သည်ဟိုတယ်အကြောင်း ဘက်ဗာလီ ကြားဖူးနေတစ
ကြားပြီး နာမည်ကြီးလှသည့် သည်ဟိုတယ် စားဆေးစက်
ခန်းမှ လှမ်းကြည့်လျှင် ထိန်ထိန် ညီးနေသည့် ပါရီ
မြင်ကွင်းကို မြင်ရမည်၊ လှပ ငြိမ်ညေ့ခင်းသော စိန်းမြစ်
ကို မြင်ရမည်၊ သည်ဟိုတယ်က ဘဲနှင့် ပတ်စက်သည့်
အစားအသောက်မှာ နှစ်မည်ကြီး၊ စုံတွဲ လာရောက် စား
ဆောက်သူများ အတွက် ကြည့်နှူးစရာ အကောင်းဆုံး
နေရာ၊

မိမိ ရောက်ဖူးအောင် သွားရမည်ဟု တေးမှတ်ထမ်း
သည့် နေရာများထဲတွင် သည်ဟိုတယ်လည်း တစ်နေရာ
အစါအဝင်၊ သည်ဟိုတယ်သို့ မိမိနှင့်ဆီလီဗီယာ သွားလျှင်
လည်း ရသည်၊ သို့ပေမယ့် မိမိတို့ မိန်းမသား နှစ်ယောက်
တည်း သွားလျှင် လူတွေ ကျပ်ညပ်နေသည့် စားဆောက်
ခန်းထဲတွင် အဆိုးဆုံး စားပွဲတွင် နေရာချပေးကြမည်
မူချ၊

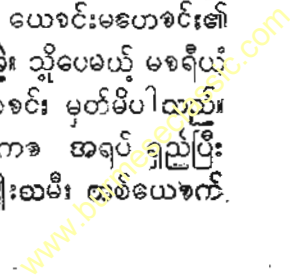
သည်နေရာမျိုးသို့ အာသခနှင့် သွားလျှင်တော့ တစ်
မျိုး၊ စားပွဲထိုးအုပ်စု ခေါင်းဆောင်များက ပြုံးရယ်ရွှင်ပျ
နှုတ်ခွန်းဆက်ကြလိမ့်မည်၊ စားပွဲထိုးများက ဦးညွတ်
ကြိုဆိုကြလိမ့်မည်၊ နောက်ပြီး လိုလေးသေးမရှိ ပြုစု
နည့်ခံကြလိမ့်မည်၊ ဘေးကြောင့်ဆို မိမိနှင့် ပါသစာညွှတ်
အမျိုးသားမှစ ဩဇာတိက္ကမကြီးသူ၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ၊
အရာရာကို စီမံ ခန့်ခွဲနိုင်သူ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်၊

ထို့ကြောင့် ရှည်တစ်ယောက် အေမရီလို လူမျိုးနှင့်
အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ဆန္ဒရှိသည်ကို ဘက်ဗာလီ စာနာ နား
လည်နိုင်ပါသည်၊ ရှည်လို ရိုးသားပြီး မိန်းမသားဆန်သူ
တစ်ဦး အနေဖြင့် အိမ်ဦးနတ်သခင်၏ နေ့စက်နားမှာ
အင်လျက် ဗဝါး ထပ်ချပ်မကွေ့လျှင်ချင်မည်မှစ ဓမ္မတစ၊
စားသောက်ခန်း၏ တစ်ဘက်တွင် လူတစ်ယောက်ကို
လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏၊ မြင်ဖူး တွေ့ဖူး နေသည့် မျက်နှာ၊
သူ့က အာသာ လက်မောင်းကို တို့လိုက်၏၊

'အာသာ၊ ဟိုမှစကြည့်မိန်း အဲဒါ ဟိုဆေ မဟုတ်
လား'

ကုန်လွန်ခဲ့သည့် ဆေးခင်း ကလအတွင်း သူသည်
သူ၏ ယောက်ျားမဟောင်းနှင့်တော့ ယောက်ျားမဟောင်း၏
ချစ်သူနှင့်ပါ မတွေ့ဖြစ်၊ မဆုံဖြစ်ခဲ့၊ သို့ပေမယ့် မာရီယံ
ချစ်ဖော် ဟိုဆေကို မိမိ ကောင်းကောင်း မှတ်မိပါသည်၊

ဟိုဆေက ထိုင်နေရာမှ ဖင်ကြကစ အရပ် ချည်ပြီး
တော်တော်ကြို၊ ပိန်သည့် ဆံနီ အမျိုးဆမီ၊ လစ်ယောက်

ကို ဆီးကြို နှုတ်ဆက်သည်။ သည်အမျိုးသမီးကို လွန်ခဲ့
 သည့် တစ်နာရီလောက်ကပင် တက်ဗာလီ တွေ့ခဲ့သေး
 အညည်း ရှယ်နယ်၏ ပြပွဲတွင် အင်္ကျီပုံဆန်းများကို ဝတ်ဆင်
 ပြသခဲ့သည့် ကိုယ်ဟန်ပြမယ်ကလေး။ သူတို့နှစ်ယောက်
 စလုံး ဘက်ဗာလီနှင့် အာသောကို ကျောပေးလျက်၊ သို့
 သော် ကောင်းကလေး၏ ပခုံးကို ဟိုဆေ ကိုင်လိုက်ပုံအ
 ပိုင်စိုးပိုင်နင်းဖြစ်နေသည်မှာ သိသာလှသည်။

‘အဲဒါ ဟိုဆေပေါ့’

အာသော တိုတိုတုတ်တုတ် ခြောက်ရင်း ငွေချေဖို့ လက်
 မှတ်ထိုးသည်။

‘အဲဒါ သူ့ မိန်းမ မဟုတ် ပါဘူးနော်’

ဘက်ဗာလီ သိသိကြီးနှင့် မေးလိုက်၏။

‘မဟုတ်ဘူး။ သူ့ မိန်းမ မဟုတ်သလို မဒရီယံ ထဲ
 မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းကဒီလူကို သစ္စာတရားကြီး
 မေးတဲ့ လူလို့များ ထင်နေလို့လား’

‘အဲဒီလို ထင်ရင် ကျွန်မ အလွန်းရာ ကျမှားပေါ့။
 မဟုတ်ဘူးလား’

ဟိုတစ်ညနေက မိမိအခန်းမှာ စိုးရိမ်ပူပန်စွာ ပြော
 လွှားသည့် ဂျိန်း၏ စကားများကို သတိရမိ၏။ ထြက်
 တော်တော် အမြင်အမြင်ရှိသည့် အမျိုးသမီးကြီး ပါက
 လား။ ဆည်တော့ မိမိကကော့ မိမိနှင့် အာသော၏
 နောင်ရေးသည်လည်း သည်လိုပဲ ဖြစ်မှာလားဟု စိတ်
 ခဏတ်ကျစွာ တွေးမိ၏။ မိမိကကော့ သည်လိုပဲ အာသောနှင့်

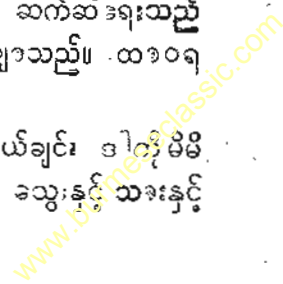
တကွတွဲ လုပ်နေမှလား။ မိမိအတွက် အာသော စီမံ
 သေးသည့် အစီအမံများကို နာခံ လိုက်လျောနေမှလား။
 နောက်ပြီးအချိန်တန်တော့ ယခု မဒရီယံကို ဟိုဆေစွန့်ပစ်
 သလို အာသောက မိမိအားစွန့်ပစ် သွားတာခံမှာလား။

သည်အဖြစ်မျိုးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်။ ဒါဆိုသည်ည
 အာသောနှင့် ညစာစားဖို့ အစီအစဉ်ကို ဖျက် လိုက် ရ
 တောင်းမလား။ သို့သော် သူ့ဘာမှ မပြောနိုင်မိ အာ
 သောက သူ့နား အနီးကပ်ပြီး တိုးတိုးလေး ပြောသည်။

‘ကိုယ့်အခန်းကို ခဏတစ်ဖြုတ်လိုက်ခဲ့ပါလား။ အချိန်
 ခဏအစားကြီးရှိသေးတယ်။ ကိုယ်တို့ ညစာထွက်စားဖို့
 ဝတ်အစားမလဲခင် ရှန်ပီနို နည်းနည်းပါးပါး သောက်
 အချိန်ရပါသေးတယ်’

ခုနေ မိမိငြင်းပယ်လိုက်လျှင် မိမိတို့၏ဇာတ်လမ်းသည်
 သည် နေရာမှတွင် အဆုံးသတ် သွားတော့မည် ဆိုတာ
 ဘက်ဗာလီ သိနေသည်။ အာသောသည် နားလည်သိတတ်
 ကြ ပြီးနေလိမ့်မည်။ ညဘက်မှလည်း မိမိအား အတူ
 ခေါ်ပြီး ညစာ ကောင်းကောင်း စားမည်။ သို့သော် မိမိ
 နှစ်ယောက်ကြားမှာ ရှိနေသည့် ဆက်ဆံရေးသည်
 ကိုယ် ကပွတ် ကဆုံးသတ်သွားဖို့ သေချာသည်။ ထာဝရ
 အဆုံးသတ် သွားမှာ မုချ။

တတယ်တော့ မိမိသူ ကို မငြင်းပယ်ချင်။ ဒါကိုမိမိ
 အာသော သိနေသည်။ မိမိသည်လည်း သွေးနှင့် သားနှင့်

မဟုတ်လား။ သူ့အတွက် သူ့အထိ သူ့ရင်ခွင်မှာ စာပေ
မိန်းမေမေချင်ပါသည်။

သို့တိုင် မိမိကိုယ်ကို မရေမယ နောက် တစ်ယောက်
ဒါမှမဟုတ် ရသ နောက်တစ်ယောက် အဖြစ် မခံနိုင်
မိမိမှ ၁၀ အတွေ့အကြုံတွေ စုံခဲ့ပြီပဲ။ သင်ခန်းစာ
တွေလည်း ရခဲ့ပြီပဲ။ (မိမိမှ အေးကိုးစရာဆိုလို့ ကိုယ့်
ကိုကိုယ်ပဲရှိသည်လေး။ ကိုယ့်စိတ်ဓာတ်၊ ကိုယ့်ခွေးချယ်
ကိုယ့်လွတ်လပ်မှု၊ ဒါတွေပဲ ရှိသည်မဟုတ်လား။ တစ်
တော့ရှိသည်။ ဒါတွေအကုန်လုံး အရယူပြီး တစ်ချိန်တည့်
တွင် အိမ်ရှင်မကောင်း အစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ဆိုတာမလွယ်
အဆည်းမှာသေး။ စိတ်ဓာတ် ကြုံခိုင်သော စီးပွားရေး
လုပ်ငန်းရှင် တစ်ယောက်အဖြစ် ခံယူပြီး၊ တစ်ချိန်တည့်
တွင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် စပျစ်နွယ်လေးလို သဘောထား၊
မိတ္တယ် ခိုနွဲ့စရာ အတွယ်အတားကို ရှာဖွေနေလို့ ရင်
မည် မဟုတ်။)

သို့ပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိမိနှင့်တကွ မိမိတို့
အမျိုးသမီးများ အနေဖြင့် နှစ်မျိုးစလုံးကို ရယူပိုင်ဆိုင်
နိုင်သည် ဖော်နည်းကားများကို ကြိုးစား ရှာဖွေရမည်
သေး။ သည်တော့ သူ့ရင်ထဲ တက်ကြွကြည်နူးလှစေ
တတ်သည်။ သည်လိုဖြစ်လာအောင် မိမိကိုယ်တိုင်
သိမ်းနိုင်ရမည်။ ဤအတွေးဝင်လာတော့ အုတ်နီ
အထူကြီး ဟောင်းလောင်းပေါက်ကြီး ပေါက်သွေးဆူ
အလှမ်း လေးလေးကြီးကို အရှိအတိုင်း သိမြင်လိုက်ရသည်။

နောက်ပြီး သည်ခလေးကြီးကို မိမိ ပိုင်ဆိုင်ရမည်ဆို
တာလည်း သိလိုက်သည်။ ဟုတ်သည်။ မိမိ၏ ကမ္ဘာ၊ မိမိ
မှ လုံလောက်သော ဆတ္တိရှိလျှင်ပေါ့။

‘မဆိုးပါဘူး။ ရှန်ပီနို နည်းနည်းပါးပါး သေခက်
လိုက်ရရင် ကေခင်းတာပေါ့ အစသော’

အစသောက သူ့ လက်မောင်းကို ကိုင်ပြီး တံခါးဝ
ဆီသို့ သွားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် နံဘေးမှ ဖြတ်သွား သော်လည်း
ဟိုဆော့ မော့မကြည့်။

*

*

လုပ်ငန်းကို ကိုယ်ပိုင် တည်ထောင်ထားသည့် ဂယ်ရီ၏ အကြံပေးချက်များကို နားထောင်ပြီး ပစ္စည်းများဝယ် စည်းစောစောပိုင်းတ သူ့အခန်းထဲတွင် ယာယီနေရာ ယူထားသည့် သစ်ပင်တွေ ယခုမရှိတော့၊ ထိုနေရာများ တွင် သားနား အဖိုးတန်သော အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ များက နေရာယူထားပြီ။

ထို့ပြင် သူ၏ စိတ်ဝင်စားမှုနယ်ပယ်လည်း ခွင်ကျယ် လာသည်။ အာသာနှင့် ပတ်သက်ပြီး လာဇလိုဗသုဒ္ဓိတို့ လင်မယားနှင့် တွေ့ဆုံသိက္ခမ်းခဲ့ရသည်။ လာဇလိုဏီဇနီး ဟန်ဆီမှစ ပုပုဝနှင့် ချစ်စရာကောင်းသည့် အမျိုးသမီး တစ်ဦး၊ လာဇလိုသည် မက်ဒီဆန် ရိပ်သာ လမ်းမပေါ် တွင် လျှမ်းလျှမ်းတောက် အောင်မြင်သော အနုပညာ ပစ္စည်း အရောင်းဆိုင် ဖွင့်ထားသူ ဖြစ်၏။

စစ်ကြီးအပြီးတွင် နယူးဒေသကို သို့ ခြူးတစ်ပြားမှ မရှိဘဲ ရောက်သုဒ္ဓိသည့် လာဇလိုမှစ တစ်ခေါင်းလုံး ငွေရောင်းဆံပင်တွေ လှမ်းနေ၏။ လိမ္မာ ပါးနပ်သော ဥရောပသား ရုပ်ရည်မျိုး ရှိ၏။ အသက် ငါးဆယ်ခန့်ရှိပြီး ယဉ်ကျေး ဖော်ရွေသော လာဇလိုက ပွင့်လင်းသည်။ ရိုးသားသည်။ သနားရှိသည်။ ပျော်ဒေပျော်ဒနတတ်သည်။ စင်စစ် လာဇလိုချက်ဇနီးမောင်နှံနှင့် ခုခံတွ့၊ ခုခင်မင် သွားသည်မဟုတ်။ အချိန်အတော်ကြာ တပူးတွဲတွဲ လွှားကြ လာကြ၊ စားကြသေစက်ကြ လုပ်ပြီးမှ ခင်မင်ရင်းနှီးသွား၊ ခြင်၊ ဖြစ်၏။ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် ခင်မင် ရင်းနှီးခွင့်

(၁၀)

သူ့အတွက် ပထမဆုံး ဖျံခွေး အနွေးစည်ကို နောင်နှစ် တော်ထော်ကြံ့ခမ္မ ဝယ်ဖြစ်သည်။ သူသည် ကုန်တိုက်တွင် စားဝန်ဝတ္တရားများ ကြီးလေးလှစေလို ဝင်ငွေပိုင်းက လည်း နေ့ချင်းညချင်း တိုးတက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သည်အနွေးစည်ကို ဝယ်မည်ဆိုလျှင် အစားကြီးကတည်းက ဝယ်နိုင်သည်။ သို့သော် သူက မိမိ လိုချင်တပ်မက် သည့် ပစ္စည်းများ စာရင်းတွင် ဖျံခွေး အနွေးစည်ကို အောက်ဆုံးသို့ ပို့ထားခဲ့သည်။

သူက သူ့ဝင်ငွေ မှန်သရွေ့ကို သူ့အခန်း ခြယ်စာ ရေးအတွက်ပဲ အသုံးပြုခဲ့သည်။ ဥရောပသို့ ခရီးထွက်ခွင့် ကြိုတိုင်း ရသမျှ အချိန်ကိုလှူပြီး ရှေးဟောင်းပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်များသို့ သွားခဲ့သည်။ အာသာ၏ ဝရုတစိုက် အကြံပေးချက်၊ ကုန်တိုက်မှထွက်ပြီး အိမ်ခန်း အလှပြင်

ရသေ့ကြောင့် ဘက်ဖာလီရသည့် အကျိုး အမြတ်မှာ နယူးယောက်၏ ပန်းချီလေ့စကကို သိမြင် ဝင်ထွက်ခွင့် ရလာခြင်းပင်။

အဲဆိုပါ အနုပညာရှင်များ စလေ့စကကို ဘက်ဖာလီ က သဘောကျသည်။ မိမိနှင့် အပေးအယူ တည့်သည်။ သူတို့နှင့် ဆက်ဆံရတာ မိမိအတွက် တိုင်းချုပ်ထားသည့် အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ဝတ်ရသလို အံ့ဝင်ခွင့်ကျ ရှိသည်။ ဆက်တောင့်သက်သေ ရှိသည်။ သို့သော် အသေကျတော့ သည်လို မခံစားရ။

တစ်ခုခုတော့ရှိသည်။ သည်လေ့စကသားတွေက ကိုယ့် ခံယူချက်နှင့်ကိုယ် နေသွားတွေ၊ လေ့စကမှာ ငွေချည်း ဆက်သက် ရှိသူများကို နေရာပေး လေးစားတတ်သူများ မဟုတ်။ အာသာလို လူမျိုးတွေမှာ သူ့ နေရာနှင့်သူ အသုံး ကျပါသည်။ ပြုစုတစ်ပွဲကျင်းပဖို့ အဆိုအော်သစ်၊ သို့မဟုတ် တက်သစ်စ ကခြေသည်မှာစိုး ပညာဆက် ဆည်းပူးခွင့် ရအောင် ရံပုံငွေ ထည့်ဖို့ ဆိုသည့် ကိစ္စတွေမှာ အသုံး တည့်ပါသည်။ သို့သော် ဆည်လူတွေကို ဦးစားပေး ခရု တန်းတင်ရလေ့အောင် အရေးမထား။ အရေးကြီးသူ များတော့ မသတ်မှတ်။ သည်လေ့စကသားတွေက ဇိမ်ခံ ကားပြီး ဇာတ်စီးသည် မြေအောက်မီးရထားကို တိုးခွေ စီးရတာထက် အဆင်ပြေ ခိုမိရှိတာကိုလက်ခံသည်။ သို့သော် ယုံ မီးရထားက ပိုမြန်ပြီး ကိုယ်သွားချင်သည့် ခရီးကို

ဆောက်အောင်ပို့ပေးနိုင်သည်ဆိုလျှင် မီးရထား တိုးခွေ စီးရတာက တစ်ပြစ်သေးလို့ဆိုသည့် လူစားတွေ။

* *

ယခုအခါ ဝယ်လ်ဘီ ကုန်တိုက်တွင် အနွေးထည် အရောင်းဌာနသစ် ဖွင့်ထားပြီး ဘက်ဖာလီသည် ကုန် တိုက်ရှိ ဌာနတိုင်းကို နှိနှိုင်းစစ်စစ် လေ့ လေ့သိရှိတားသည်။ သို့သော် အနွေးထည်အရောင်းဌာနကိုသာ သွားမကြည့် မြစ်အောင် စိတ်ချုပ်ထားသည်။ သူ့ ကြည့်လျှင် ဝယ်ချင် စိတ် ပေါက်လာမည်။ သို့သော် ဝယ်ချင်သေး၊ သားမွေး အနွေးထည်ကို ခြုံလိုက်ပြီဆိုသည်နှင့် အမျိုးသမီး တစ် ယောက်သည် အိမ်ထောင်ရှင် သက်လတ်ပိုင်၊ အရွယ် အပြစ် အလိုလိုက် သတ်မှတ်ပြီးထား ဖြစ်သွားတတ် သည်လေ။ သို့သော်....

ဝယ်လ်ဘီကုန်တိုက်တွင် တစ်ဦးတည်းသော အမျိုး သမီး ဝတ်ယဉ်ကျေးဖြစ်နေသူ ဆီလ်ဗီယာက ဖျံမွေးအနွေး ထည်ကို အကြံပေးသား ဝတ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ

တော့ ဘက်မလီ ပါးစင်အားဟင်းသား ဖြစ်သွားသည်။
သဘောလည်း ကျသွားသည်။

‘သိတယ်... သိတယ်၊ အကေတော့ ဝမ်းမျိုးတယ်တော့
မဝတ်ဘူးလို့ သစ္စာဆိုင်ထား’

ဆီလီဗီယာ ပြောရင်း အနွေးထည်ကို ဆွဲဖြန့်သည်။
ရုံးခန်းထဲတွင် ဟိုဘက်သည်ဘက်လျှောက်ပြီး ဟန်ရေး
သည်။

‘ဒါပေမယ့် ဒီနှစ်ဆောင်းက အရမ်း အေးမယ်လို့
ဟောကိန်းထုတ်နေကြတယ်ကွယ်၊ ဒီတော့ ဘာဖြစ်သ
မဲ့ကွယ်၊ ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကုန်တိုက်ထဲ
သူဝင်လေးပြီဆိုတာ သိသာအောင် လက်ဆွဲအိတ်ပြု
လေးလက်ပိုပြီး ထိရောက်စားလေး တစ်ခုတော့ ရှိရဦး
မှာပေါ့’

‘မမ အဲဒီလောက် ဈေးကြီးတာကြီး ဝယ်လိုက်တော့
ဟာမန်က ဘာမှ မေ့ဩဘူးလားတင်’

‘သဲ့သဲ့ပြုံးပြီး မေးသည်။ သည်အနွေးထည် ဝတ်
ဟာမန်၏ပိုက်ဆံ တစ်ပြားမျှ ပါမည်မဟုတ်ဆိုတာ သိသ
ကြီးနှင့် မေးလိုက်သည်။

‘တစ်ခွန်းဆို တစ်ခွန်းမှ မပြောပါဘူးရှင်၊ အထူးသဖြင့်
သူ့ရိုးကစာသစ်မှာ မြေပါးမွှေး အတွင်းခံတွေ လိုက်တယ်
ပေးထားတော့ ဘယ်ပြောတော့မလဲ၊ အဲဒါချုပ်ရတာ
က ဒီအင်္ကျီပိုးထက်တောင် ပိုကုန်ဦးမယ်၊ အေးကွယ်—

တို့ကုန်တိုက်မှ အမျိုးသား အသုံးအဆောင် အရောင်း
ဌာနမှရှိတော့ ဆိုးတယ်နော်’

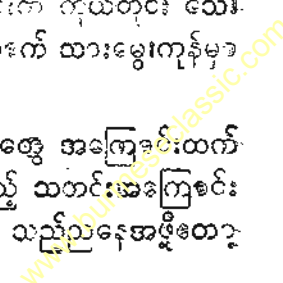
ဤကား ကုန်တိုက်နှင့် ငတ်သက်ပြီး ဆီလီဗီယာထံမှ
ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ကြားရတော့ အပြစ်တင်ချက်။

‘ဒါထက်နော်... မင်း တတိယထပ်ကိုဆင်းပြီး သခင်
မွေး အနွေးထည်ဌာနမှ အားတူ တင်ထားတယ်ဆိုတာ
လေးကတော့ ကြည့်ရှုလေ့ လှစေ့ဖို့လိုပြီ ဘက်ဗာလီ’

‘အမယ်လေး၊ ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ပါးစတယ် ဖျံခွေး
တု တွေနဲ့ ပါးရှား သိုးမွေးအင်္ကျီတွေ ရောင်းနေတာပါ၊
နေပါစေ၊ မကြည့်တော့ပါဘူး’

‘အမယ်... ဒီလောက် မကပ်ပါဘူးနော်၊ နေ့ကတစ်ခု
ရှိတာက မင်းကို မင်း ထင်မရှား ကောင်မလေး တစ်
ယောက် ငုံ့စံမျိုး ချိုးမခန့်တော့၊ မမ ကြားထားရ
သလောက်ဆို သူတို့မှာ ရောမ စီမံကိန်းကြီးတွေ ရှိနေ
တယ်၊ ဒီတော့ အောင်မြင်မှု လျော့နည်းမှာ တစ်ထစ်
တက်ချင်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုရင် အောင်မြင်မှုရနေတဲ့ သူနဲ့
စာအောင် နေရတော့မယ်လေ၊ မင်းက ကိုယ်တိုင်း သေး
တော့ တော်သေးတာပေါ့၊ မမလေးက သားမွေးကုန်မှာ
မထုတ်ပါဘူး’

ဘက်ဗာလီက သားမွေးအင်္ကျီတွေ အကြောင်းထက်
ဆီလီဗီယာ အရိပ်အမြွက်ချပြီးသည့် သတင်းအကြောင်း
ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားသည်။ သို့မဟုတ် သည်သုနေအဖို့တော့

ဆီလီဗီယာက သည် အကြောင်း ထက် အနွေးထည် အရောင်းဌာနကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားနေသည်။

‘စောစင်းပါပြီ ဆီလီဗီယာ၊ ကျွန်မ သွေးကြည့်လိုက် ပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် အဆင်အတန်းပြ သင်္ကေတတွေ အတွက် ငွေကုန်ခံရမှ ကျွန်မ နှစ်မြှားတယ်’

‘ဒီမယ် ခရစ္စေချေး၊ အဆင်အတန်းပြ သင်္ကေတတွေကို မပုတ်ခတ်လေနဲ့၊ မိန်းမသားဘု အနေနဲ့ လူတချို့ရဲ့ အထင်ကြီး လေးစားမှုကို ခံရဖို့ဆိုတာ ဒီနည်းပဲ ရှိတယ် ကွယ်၊ သိပ်မကြေးတော့တဲ့ အနာဂတ်ကလေးမှာ တို့ နှစ်ယောက် ဆက်ဆံနေတာမယ် လူ့ဘုရဲ့ အထင်ကြီး လေးစားမှုကို ရယူနိုင်ဖို့ လိုအပ်လာပြီလေ၊ မမ ပြောတဲ့ အထဲမှာ ‘တို့နှစ်ယောက်’ လို့ ပြောသွားတယ်’

ဆီလီဗီယာ စကား ကြားရတော့ ဘက်ဗာလီ ရင်ထဲ ပိုပြီး ကသိကသိ ဖြစ်လာသည်။ ထိုညနေတွင် ‘ဆန်းခေ တိုင်း’ ထွက်ခွာပြီး ထည့်မည့် ကြော်ငြာများကို စစ်ဆေး အတည်ပြုပြီးသည်နှင့် တတိယထပ်သို့ ခေတ် လှေကားဖြင့် ဆင်းခဲ့၏။ နောက် မိနစ်လေးဆယ် ကြာ သွေးသောအခါ သူသည် အာသာ၏ ‘အမျိုးသမီးများ’ စာရင်းဝင်ဖို့ ခြေလှမ်းသစ်ထစ်လှမ်း လှမ်းပြီး ဖြစ်နေ တော့၏။ သူက မိမိအား အာသာ ညစာကျွေးဖို့ ချိန်း ထားသည့်နေ့တွင် အနွေးထည် အဆင်ထင် ဖြစ်နေအောင် စီစဉ်ခဲ့သည်။ အာသာထံ သို့လည်း တယ်လီဖုန်း ဆက်ပြီး

စားသောက်ခန်းသို့ မိမိဘာသာ လှူခဲ့မည်ဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းကြားလိုက်၏။

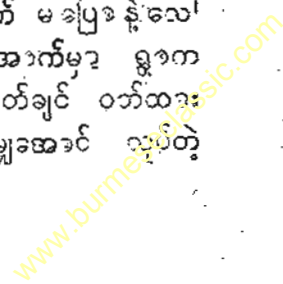
ထိုညတွင် လေ့လေ့ဆယ် နယူးယောက်မှ နှစ်မြှား ကျော်ကြားနေသည့် ဟိုတယ် စားသောက်ခန်းထဲသို့ သူ ဝင်သွားတော့ အာသာကို အချက်အကောင်တခု ရှေ့တွင် ခုတ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူက ခြေလှမ်းကို တုံ့ဆိုင် ထိုက်၏။ အာသာ မိမိအား အလှင်မြင်အောင် စောင့် ထိုက်၏။ မိမိကို မြင်တွေ့လျှင် သူ မျက်နှာ ဘယ်လိုနေမလဲ သိချင်သည်။

အာသာ သူ့ကို စိုက်ကြည့် နေ၏။ ထို့နောက် ထပြည်းဖြည်း ပြုံးလေသည်။

‘ဟေး... ကိုယ့်ထက် ချမ်းသားပြီး ကိုယ့်ထက် စည်း ချမ်းရေး ကောင်းတဲ့ လူဘစ်ယောက်ယောက်က နေရာ ဝင်ယူသွားပြီလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့် ဘက်ဗာလီလေး အဖဲ့ ဂုဏ်ပကစာဆန် အသိုင်းအဝန်းထဲ ဝေီလစတာလား ဆင်’

‘အဲဒီလောက်ကြီး သေချာပေါက် မပြောနဲ့သေ၊ အနွေးထည်ကို ချွတ်လိုက်ရင် အောက်မှာ ရွှာက ဆက်ရက်တည့်၊ ဘာလောက်အင်အားရှိ ဝတ်ချင် ဝတ်ထား အပေါ်၊ အရာရာမှာ အချိုးအစားချအောင် လှုပ်တဲ့ အဘေးနဲ့လေ’

‘လှတယ်ကွ’

ခါးကိုင်ပြီ၊ အမျိုးသမီး၏ ပါးကို နမ်းလိုက်၏။ စင်စစ် အသေ ဆည်လို လုပ်လေ့လုပ်ထ မရှိ၊ သူက နမ်းပြီဆိုလျှင် ဆိတ်ကွယ်ရာမှာပဲ နမ်းလေ့ရှိသည်။ နှုတ်စမ်းကိုပဲ နမ်းသည်။ လူကြား၊ သူကြားထဲမှာ လူအများ ဖက်ရှင်ထွင်နေသလို ပါးကလေးကိုပင် မနမ်းတတ်။ သူက ခြေတစ်လှမ်း နေ့စက်ဆုတ်ပြီး ကျေနပ်အေးရ ကြည့်သည်။

‘က... နောက်ဆုံးကျ မင်း၊ ခုလို ခြေလှမ်းကျယ်ကြီး လှမ်းချင်လစအောင် ဘယ်သူကမျှား စည်းရုံး သိမ်းသွင်၊ လိုက်တစလဲဟင်’

‘ဘိုး၊ တော်မော်ပါ အာသာရယ်၊ ရှင် ပြေစနေပုံက ကျွန်မကို ကျပန်းအလုပ် လျှောက်လုပ်နေရတဲ့ အလုပ် ကြမ်းသမ ကျနေတပဲ’

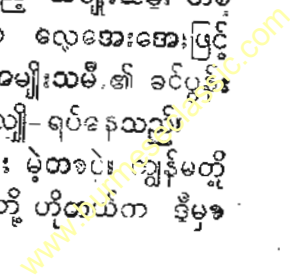
‘မင်းဟာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုအတွက် အလုပ် လုပ်နေတဲ့ မိန်းမချောလေး ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းက ခုတော့ အလုပ်ခန့်မယ်၊ အလုပ်ဖြုတ်မယ် ဆိုတဲ့ လူတန်းစားနဲ့ တူလာပြီ၊ ဒီလိုဖြစ်လစရတဲ့ အထဲမှာ ကျွန်တိုက်လဲ တစ်နည်းတစ်ဖုံ ပတ်သက်နေမယ် ဆိုတာ ကိုယ် ပြေးရဲ့တယ်၊ ကဲ၊ ဒီကိစ္စကို ကိုယ်တို့စားပွဲနေ့နက်မှ ဆက်ဆွေးနွေးရအောင်လား’

စားပွဲထိုးချုပ်နီ ဉသို့ သူတို့နှစ်ယောက် လျှောက် လွှားမှ သတိထားမိသည်။ စားပွဲထိုးချုပ်မှာ စုံတွဲ တစ်တွဲ၏ ရန်တွေ့ခြင်းကို အကြီးအကျယ် ခံနေရသည်။

သည်စားသောက်ဆိုင်ကြီးများသို့ မိမိ စတင် ဝင်ထွက် သွားလစခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း ဘက်ဗေလီ သည်လို ရန်ပွဲများကို မကြာမကြာ တွေ့ရတတ်သည်။ ပမာဆိုရလျှင် မြို့ပြင်မှ စုံတွဲတစ်တွဲသည် တစ်ပတ်လောက် ကြိုတင်ပြီး စားပွဲတစ်နေရာကို သီးသန့် ကြိုတင် မှာကြား ထား၏။ သို့သော် သူတို့ ပြောထားသည့်ညတွင် ရောက် လစသောအခါ သူတို့စားပွဲ မအားတော့၊ ဟိုတယ် အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းဆိုင်ရာ ဝန်ထမ်းများက ဟိုဘယ်သို့ ပုံမှန် ရောက်လာတတ်သည့် ဖောက်သည်များ ဘေး နေရာ ပေးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရတော့ ဘက်ဗေလီရဲ့ထဲ အစားတို့အားနာ ဖြစ်ရသည်။ အသေ ကတော့ ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီ။ ဂရုပင်စိုက်ဖော်မရ၊ သူ ရောက်လစသည်နှင့် အကောင်းဆုံးနေရာကို ရည်ဆိုတာ သိထားပြီးသား။

သည်ညတော့ ခါတိုင်းကြုံတွေ့ဖူးသည့် ပွဲများထက် ပွဲကြမ်းနေသည်။ အကြိတ်အနယ် စကား ပြောနေကြ စပြင် ဘက်ဗေလီတို့ပင် ဝင်လို့မရအောင် လမ်းပိတ်နေ သည်။ အကြီးအကျယ် ဒေါပူနေသည့် အမျိုးသမီး တစ် ယောက်ကို ဟိုဘယ် မန်နေဂျာက လေအေးအေးဖြင့် တောင်းပန်ဖျေခင်းဖျ နေသည်။ အမျိုးသမီး၏ ခင်ပွန်း ဖြစ်သူက နေ့စက်နားတွင် ခပ်လျှိုလျှို ရပ်နေသည်။

ဒါကတော့ ရှင်တို့ စည်းကမ်း မဲ့တပဲ။ ကျွန်မတို့ ဒီရောက်တဲ့ နေ့ကတည်းက ကျွန်မတို့ ဟိုဘယ်က ဒီမှ

စားပွဲဘစ်လုံး ကြိုတင် မှုစား ထားတားပဲဟား၊ ဘယ်
ဟိုတယ်ကမှ ဒီ လိုစည်းကမ်းမဲ့တစ်မျိုး ကျွန်မ မကြားဖူး၊
ဘူး။ ဘာကိုစွဲ ကျွန်မက ပြန်ရမှလဲ...

ဒေါ်ဆာအမျက် ချေခင်းချေခင်းထွက် နေရာမှ သူ့
ခင်ပွန်းကို လှည့်ကြည့်ကစ...
'ဖရင့်၊ ရှင်ဒီလိုပဲ ရပ်မနေနဲ့ဦး၊ ဒီလူကို တစ်ခုခု
တော့ ပြောဦးမှပေါ့'

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း များစွာက အကြိမ်ပေါင်း
များစွာ ကြားခဲ့ရပြီး နားယဉ်နေသည့် နားမည်ကြောင့်
လား၊ မသိ၊ အဆိုပါ စုံတွဲကို ဘက်ဗာလီ စေ့စေ့ စပ်စပ်
ကြည့်လိုက်၏၊ အာသကကို ခဏချင်ဖို့ လက်မောင်းကို တို့
လိုက်၏၊

သူတို့ ရှေ့မှလူသည် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေပုံရ
သည်။ သူ့ ဆံပင်မှာ ပါးပါးငဲ့ရှိတော့သည်။ သူ့ ဝတ်စုံ
မှာ သူ ခင်ပိုန်ပိုန်တူဝက ဝတ်ခဲ့သည့် ဝတ်စုံဖြစ်မည်။
ပိုက်ရှေ့ တည်တည်မှ ကြယ်သီးမှစ စုထွက်နေသည့် ပိုက်
ကို ထိန်းမထားနိုင်တော့၊

'ဆယ်လီရယ်၊ တို့များ ဆူဆူညံညံ လုပ်မနေကြပါစို့
နဲ့ကွမ်း၊ တခြား ဟိုတယ် အစ်ခုခုကို သွားကြရအောင်ပါ'

'ကျွန်မ တခြား ဟိုတယ်ကိုမှ မသွားချင်ဘဲ၊ ကျွန်မတို့
ဒီမှာ ညစာစားမယ် ဆိုတာ မြို့က ကေခင်မတွေ့အေးလုံး
ကို ပြောပြထားခဲ့တော့၊ ဘုမဟုတ်တဲ့ အိတစလျှံ စား
လောက်ဆိုင် တစ်ခုက ကျွန်မတို့ကို နေရာမပေးဖို့ ပြန်

လှည့်ခဲ့ရတယ်လို့ ကျွန်မ အားပိုင်း အသင်းတွေကို မပြော
နိုင်ဘူးရှင်'

အက်ဗာလီ သိလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် သိလိုက်သည်။
လွန်ခဲ့သည့် ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်က မြင်တွေ့ ရင်းနှီးခဲ့ရ
သည့် သည်မျက်နှာကို ကောင်းအေးခင်းကြီး မှတ်မိလိုက်
၏။ သူတစ်စိတ်ခနဲခက်ကိုယ်ပါ ရှေ့တစ်လှမ်း တိုးလိုက်
ကစ...

'ဖရင့်၊ ဖရင့်ဘေးရီး မဟုတ်လား'

ဖရင့် သူ့ကိုကြည့်သည်။ တုန်လှုပ်မတတ် ဖြစ်သွေး
သည်။ သူ့ မိန်းမ စကားပြော ရပ်သွားသည်။ မျက်လုံး
များမှေးကျဉ်းပြီး ဘက်ဗာလီကို စူးစူးစိုက်စိုက် အကဲခတ်
ကြည့်သည်။ ဘက်ဗာလီ ရှေ့ဆက်တိုးသွားသည်။ မိမိ
အား စောင့်ကြည့် အကဲခတ်နေသည့် အာသကကိုတွေ့
စရာပွဲထိုးချုပ်ကိုပါ အမှုမတားမိ၊

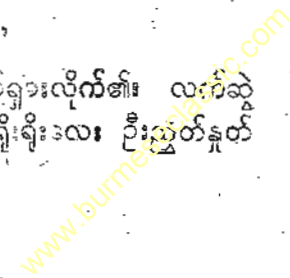
'ရှင် ဖရင့် မဟုတ်လား၊ ဖရင့်ဘေးရီးလေ၊ ကျွန်မ
ထက်ဗာလီရစ်ချ်မန်ပါ၊ အဲ...'

သူက ဖရင့် ဇနီးကို ပြုံးပြလိုက်ကစ...

'ဖရင့်ကတော့ ကျွန်မကို ဘက်ဗာလီ သိဆန်လို့ပဲ သိ
ထားတယ်လေ'

'အလို ...ဘက်ဗာလီပါလား'

ဖရင့် မအီ မလှည့်ကြီး လှုပ်ရှားလိုက်၏။ လက်ဆွဲ
နှုတ်ဆက်ရမလိုလို့၊ ဒါမှမဟုတ် ရိုးရိုးလေး ဦးညွတ်နှုတ်
ဆက်ရမလိုလို့၊

'ဟာ... ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ကျန်းကျန်းမမာမာ လှလှပပ ပဲခနက်'

ဘက်ဗေလီ လက်ကမ်းပြီး ဖရင့်လက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်၏။ မိမိတယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတော့ ခန့်မှန်း တွက်ချက်နေပုံ ရသည့် ဖရင့်ကတော်၏ အကြည့်ကို သတိထားမိသည်။ ဖရင့်သည် မိမိတို့ အကြောင်း သူ့ဇနီးအား ပြန်ပြော မပြောတာ ထင်ရှားသည်။ သူ့မိန်းမ၏ မျက်ဝန်းတွင် ထင်ဟပ်နေသည့် မနာလိုရိပ်များမှာ ကြည့်မှန်တစ်ချပ် ကို ကြည့်ရသည်ထက်ပင် ပိုပြီး ဆင်ရှားစွာ အရိပ်ထင် နေသည်။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သီလီဗီယာရယ်ဟု ဘက်ဗေလီ ပီတိ ဖြစ်စွာခသွေး၏။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သားခမေး အမနှားထည့် အနောက်ဥဒနရယ်၊ ခနောက်ပြီး ဖရင့်ထက် သားနားနေသော သီးသန့်စားပွဲရခဲအောင် ယူထားနိုင် သော အာသာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နောက် ပြီး ထည့်သူ မိမိဆံပင်ကို အညှစ်ပေးလိုက်သည့် ယွန်း ပီယာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

'အာသာရေ ...'

ချိုကြည်သော အပြုံးဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်၏။ မိမိမှာ ပေါင်းဟောစီး သင်းဟောင်း တစ်ယောက်နှင့် ပြန်သည် ဆုံဆည်းသဖြင့် ဝမ်းသာ အယ်လဲ နှုတ်ဆက်သည်ထက် ပို သည့် ရည်ရွယ်ချက်ရှိသည်ကို အာသာ သိနေကြောင်း ဘက်ဗေလီ သဘောပေါက်ပြီးသား။ သူ့ခမေးစရာ ရှိသည်

ခမေးခွန်းတွေ တစ်ပုံကြီးကို နောက်မှ ခမေးလိမ့်မည် ဆို တာလည်း သိနေပြီးသား။ မည်သို့ဖြစ်စေ တက်ဗေလီ ဂရုမစိုက်၊ နောက် နှစ်နာရီလောက် အတွင်း မှာတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အမြန်ဆုံး ဟင်း တစ်ခွက်ကို အရသာခံ စားသောက် ရသတော့မည်။ သည် ဟင်းက လက်စား ချေခြင်း။

'ကျွန်မတို့ လူကြီးလူငယ်ကစား စားပွဲထိုးချုပ်ကို ကျွန်မ တို့ လေးသောက်လုံး ထိုင်နိုင်မယ့် စားပွဲတစ်လုံး လောက် စီစဉ်နိုင်ရအောင် မခက်ခဲဘူးလားဟင်၊ ဖရင့်နဲ့ ကျွန်မ မဆိုကြရတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီလား။ နောက်ပြီး သူ့အမျိုးသမီးနဲ့လဲ တစ်ခါမှမဆုံဖူးသေးဘူး'

သည်လူကို တစ်ခါက ဘက်ဗေလီ ချစ်ခွဲစားဖြစ်မည် ဟု အာသာက အစီအစဉ်လှုပ်ရှားခသွေး၏။ ဝါကို ချစ်တာ ထက်ကို ချစ်ခွဲစား ဖြစ်မည်။ ဘက်ဗေလီ မျက်လုံးတွေ အရောင်တဖြူဖြူပဲ တောက်နေသည်။ ဟိုဝန်၏ မိန်းမနှင့် ယှဉ်လျက် ဝင်ထိုင်လိုက်သည့် ဘက်ဗေလီ ဟန်ပန်က အောင်မြင်မှုသရဖူ ဆောင်းနေသလိုမျိုး။

အင်း...ထည့်ညကတော့ စိတ်ဝင်စားစရာ ညတစ်ညပဲ ဟု အာသာ စဉ်းစားရင်း ဘက်ဗေလီ မြတ်နိုးသော အထူးရှုန်ပိန် ပုလင်းကို မှာလိုက်၏။

တလေး နှစ်ယောက်ရပြီ၊ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်

‘ထြော်...ဟုတ်လား၊ ဘယ်နှစ်နှစ်တွေ ရှိကုန်ပြီလဲ’
‘ဆယ်သုံးနှစ်နဲ့ ဆယ်နှစ်နှစ်’

ဆယ်လီ ကြားဖြတ်ပြောသည်။ မိမိနံ့ဘေးတွင်ထိုင်နေသည့် အထက်တန်းကျကျ သားသားနားနားမိန်းမနှင့် ဖရင့်၏ ဆက်ဆံရေး ဘယ်လိုရှိခဲ့သည်ကို သူမသိ၊ သို့မဟုတ် သည်အကြောင်းကိုတော့ ပေါ်အောင် စစ်ရမည် သည်ထမင်းစားပွဲမှာ မပေါ်သည့်တိုင် နေ့ကပိုင်းမှာတော့ သေချာပေါက်ပေါ်ရမည်။ သူက သူ၏စကားကို လက်ဖြင့်သိပ်ပြီး ပြန်အောင်ဖြန့်သည်။ သို့သော် စတုရန်းက ကျပ်လွန်းနေသည့် ပန်းရောင်သည် သူနှင့် အလိုက် ဖက်ဆုံးနှင့် သူ့အကြိုက်ဆုံး အရောင်ဖြစ်သည်။ သို့ပေမယ့် အခန်းထဲမှာ ရှိကြသည့် ဘက်ဗာလီနှင့် အခြား မိန်းမများသည် အနက်ရောင်ရိုးရိုးကိုပဲ ဝတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ နယူးယောက် မြို့သူတွေရဲ့ ဆင်ယင် ထုံးစံမူနာပေးလေး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိမိ၏လည်ဆွဲ ကျော့ကပ်သံပတ္တမြားတွေကတော့ အခက်ခက်ခင်းခင်းတွေပေါ့။ သည်လည်ဆွဲအတွင်းတွင်း၏လည်ဆွဲ၊ သည်လည်ဆွဲကို ကြည့်ရုံမျှဖြင့် ဘယ်လေးကော်ကောင်းသည့် ကျော့ကပ်တွဲဆိုတစ လူတိုင်း ပြောနိုင်ကြပါသည်။ သည်တော့ မိမိ၏လည်ဆွဲက သည်အခန်းထဲရှိ မိန်းမတိုင်းလို ဆင်မြန်းထားသည့် ပုလဲကြီးတွေထက်တော့ သာပေါသည်။ ပုလဲဆိုတစ နှစ်ပြား

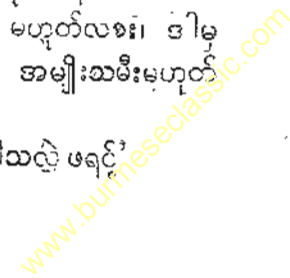
တစ်ပဲဖြင့် ဘယ်သူမဆို ဝယ်နိုင်သည် မဟုတ်လား။ သို့တွေးရင်း ရှေ့မှာထောင်ထားသည့် ဟင်းလျာ စာရင်းကတ်ပြားကြီးကို ဘေးဖယ်ပြီး သူ့ယောက်ျားနှင့်အတူ ဗာလီကို အကဲခတ်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်။

‘အို...ရှင်တို့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ဘူး ဒီလောက်တောင် ကြာပြီလား ဆယ်လီ’

‘ဘယ် ဒီလောက်တမလဲ၊ ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ပထမ နှစ်နှစ်လုံးလုံး ထလေး မရခဲ့ဘူးလေ’

ဘက်ဗာလီ ကြိုးစားပြီး ပြုံးလိုက်၏။ ‘အမြော်အမြင် ကြီးလိုက်တာနော်’ ဟုလည်း ရေရွတ်သည်။ ကဲ...ကိုရွှေဖရင့် တစ်ယောက် စတင်အဖမ်းခံလိုက်ရတာ သေချာပြီပေါ့။ ကုန်လွန်ခဲ့သည့် နှစ်များအတွင်း ဘက်ဗာလီ ဆည်အကြောင်းကို အကြိမ်ကြိမ်စဉ်းစားမိသည်။ အဆိုပါ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်သည် သူတို့ ဖရင့်၏ရင်ထဲမှာ အကင်းသေသေးကြောင်း သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဘက်ဗာလီ ပြောနိုင်ပါသည်။ အား...ဖရင့်၊ ရှင်ဘာ အရူးပဲ၊ ရှင့်မှာတော့ ပြောလိုက်ရတဲ့ ဖြောင့်မတ်မှုတရား၊ ရိုးသားမှုတရား၊ သစ္စာရှိမှု တရားတွေ၊ နောက်ဆုံးကျတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အဟောင်းဆုံးနဲ့ အရိုဆုံး မိန်းမ မာယာစထေရင်ချေဖက်ထဲ ရှင်ပင်ခွဲရတာမို့ မဟုတ်လား၊ ဒါမှမဟုတ် မုသားစကားကို ပြောခဲ့တာ အမျိုးသမီးမဟုတ်ဘဲ ရှင်မျှား ဖြစ်နေလား။

‘ခင်ဗျားက ဘာအလုပ် လုပ်ပါသလဲ ဖရင့်’

ဘက်ဗာလီ အဖြေခံတွဲ သိချင်နေမှတော့ ဘေးလူ တစ်ယောက်က ဝင်အေးပေးတာ ကောင်းမည်ဟု အာသာ ဆုံးဖြတ်ပြီး မေးလိုက်၏။

‘ဖရင့်က ဖေဖေ လုပ်ငန်းမှာ ဝင်လုပ်နေတယ်လဲ’
‘သူ့ယောက်ျားကို စကားပြောခွင့် မပေးဘဲ ဆယ်လီ တမန်းတတ်နား ဝင်ပြောသည်။

‘အစပိုင်းကတော့ သူက ဥပဒေ ပညာရှင် လုပ်ဖို့ ကြိုးစားတာပဲ။ ဒီလို ဖြစ်လာဖို့တောင် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ တာ။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေနဲ့ ကျွန်မက တားထားတယ် လေ။ ကျွန်မ ဆိုလိုတာက ဖေဖေမှာ အိမ်ထောင်ပင် ဘောဂ လုပ်ငန်းကြီး ရှိပြီးသား။ ဒီလုပ်ငန်း လုပ်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း မနည်းတော့ဘူး။ ဒီတော့ တစ်ခန့်ခန့် တစ်ချိန် ချိန်မှာ သည်လုပ်ငန်းကို လွှဲပြောင်းယူရမယ်လို့ လိုအပ် တယ်ဆိုတာ ဖေဖေက သိတယ်။ နောက်ပြီး ဖေဖေနဲ့မေမေ မှာ အားတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလေ။ ဒီတော့ ဒီလုပ်ငန်း ကို ဖရင့်ပဲ ဝင်လုပ်ဖို့ ကျွန်မက နားချရတော့တာပေါ့။

‘တကယ်တော့ ဆယ်လီ အဖေက ဒီနေ့ထိအောင် အကူအညီ မလိုအသေးပါဘူးဗျာ။ သူက ခေါင်ခေါင် မြည် ကျန်းမာနေတဲ့ အဘိုးကြီးပဲ။ ဒီလုပ်ငန်းမှာ သူက ထာဝစဉ် ရှိနေမယ်ပုံပဲ’

သည်အကြောင်းကို ဝမ်းသာအားရ ပြောနေခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ဆယ်လီကလွဲပြီး အာသာခံကော ဘက် ဗာလီပါ နားလည်လိုက်ကြ၏။

‘ကျွန်မကလဲ ဒီလိုပဲ ဖြစ်စေချင်တာ။ ဖေဖေ လုပ်ငန်း မျိုးကို လုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့ မြေနေရာတွေကော တကယ်ဦးစီး လုပ်နိုင်မယ့် လူမျိုးကော လိုတာရှင်။ ဗာဂျီးနီးယားမှာ ဆိုတော့ မြေကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းနဲ့ လူးသစ် လွန်စာစ တယ်လေ။ နောက်ပြီး ဘယ်သူတယ်ဝါ အရေးပါ အရာ ရောက်တယ်ဆိုတာ လူတိုင်းက သိနေကြတယ်။ ဒီမှာလို ဖောက်ဖျား၊ နယူးဖေးခက် မြို့သူ မြို့သားတွေကတော့ တစ်ခါတလေ လေးဘဇောကို တိုက်လွန်းတယ် ရှင်။ ခုချက်ချင်းပဲ တမ္ဘာမြေကြီးကို ပိုင်တော့မလိုဘဲ’

‘ဟုတ်တယ်။ တော်တော် များများကတော့ ဒီလို ဆင်ဆတ်ကြတယ်။ ယုတ်စွအဆုံး အဖိုးတန်တဲ့ မြေနေရာ တွေ ဆိုတော့ပဲ ဖက်ကြတာပေါ့ဗျာ။ ဖခင်၊ ခင်ဗျား နောက်တစ်ခွက်စသောကံဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ တင်ပါ ခုနော်’

ဘားရိုး ဇနီးမေခင်နှံ ကို သူ့ဘို့တည်းသည့်ဟိုတယ်သို့ ဆိုက်ပို့ပေးပြီးနောက် ဘက်ဗာလီအခန်းသို့ လိုက်ပို့တော့ အာသာအလိုက်သိစွဲဖြင့် အပေါ်ထပ်ထိ မတက်တော့။ အရင်အကြောင်း ပြောစရာတွေ ရှိနေလျှင် နောက်မှပဲ ပြောပေါ့စေအော့။ တစ်ညနေလုံး ဘက်ဗာလီ မျှော်လင့် အားသည့် အောင်ပွဲ အခမ်းအနားသည် မအောင်မြင်ခဲ့။ ဆယ်လီက တစ်ချိန်လုံးစကားကို မရပ်မနား ပြောသည်။ အစားအသောက်ညှိ ကြောင်းနှင့် စားပွဲထိုးတွေ ဖြည့်ဝတ် နေကြကြောင်းလည်း ကြားဖြတ်သည်။ ထွေး ထေးသည်။

နေ့ခင်းပြီး နယူးဇယားက အကြောင်းနှင့် နယူးယောက် မြို့သူမြို့သားများ အကြောင်းကို တဲတိုးမေးခွန်းတွေဖြင့် မေးသည်။

‘စေ့စေ့က ရှင်ပြောလိုက်တာ မစွတ် ရစ်ချ်မန်နန်နီ ဒီတော့ မစွတ်ရစ်ချ်မန် ဘယ်ရောက်နေလဲ’

‘ကျွန်မတို့ ကွေရှင်းထားကြတယ်၊ သူ့ကိုစစ်မှုထမ်းဖို့ ပြန်ခေါ်သွားကြတယ်လေ၊ ခုတော့ သူ ပြန်ရောက်နေ ပါတယ်၊ အရှေ့အလယ်ပိုင်းမှာ’

မိမိထံ တယ်လီဖုန်းဆက် သဘင်းပေးသည့် ဂျိုး၏ ကြည့်နူး ကျေနပ်နေသံကို ကြားယေ့စင်မိသည်။ နှစ်တွေ ဘယ်လောက်ကြာကြာ၊ ကာလတွေဘယ်လောက်ပြောင်း ပြောင်း ဂျိုး၏မျက်စိထဲမှာတော့ အက်ဒ်သည် သားငယ် တစ်ယောက်မျှသာ၊ ယခု သူ့သားငယ်လေး ဘေးကင်း ရန်ကင်း ပြန်လာနိုင်မည်ဆိုတော့ ဝမ်းသာရမှုမည်ပေ။

ယခုအခါ ကွေရှင်းခွင့် စေ့ချုပ်စေ့တမ်းများသည် ဘက်ဗာလီ၏ မီးခံသေတ္တာထဲတွင် လုံလုံခြုံခြုံရှိနေသည် တစ်လတစ်ခါလောက် ဂျိုး၏ဖုန်းဆက် စကားပြော ဆည်းမှုအပ မိမိ၏ အိမ်ထောင်ရေး နှစ်များ အကြောင်း မစဉ်းစားမိအောင် သက်ဗာလီကြိုးစားခဲ့သောအခင်းဖြင့် သင့်သလောက်အောင် မြင်နေပြီ။ သို့သော်ယခုအခါက အရိုင်းအစိုင်းမက မိမိ၏ အမေရွတ်များကို ပြန်လည် တူးဆွနေပြန်သည်။ သည်အမေရွတ်တွေ ပျောက်သွား သည်မှာ ကြာပြီဟု မိမိထင်မှတ် ထားခဲ့သည်မဟုတ်လား။

‘ဟုတ်လား၊ အို...အဲဒါရှက်စရာပဲကွယ်၊ ကျွန်မတို့ နယ်မှာတော့ အိမ်ထောင် ပျက်တယ်ဆိုတာ မိန်းမသား တစ်ယောက်အတွက် အဆိုးဆုံးအကုသိုလ်မှုကြီးလို့ ယူဆ ထားကြတုန်းရှင်း၊ ဒါပေမယ့်ကျွန်မတို့က ရှေးဆန်ခနတာ ဖြစ်မှပေါ့၊ နေ့ခင်းပြီး မိန်းမ တစ်ယောက်တာ အရွယ် လေး တော်တော်ထောက်လှစရာ နေ့ခင်းသပ်ယေ့ကျိး၊ တစ်ယောက်ရှာတွေ့ဖို့ မလွယ်တော့ဘူး ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်လေ’

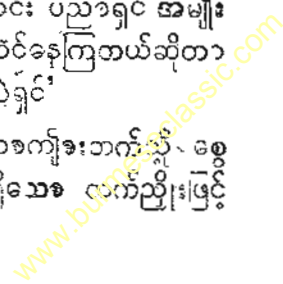
‘အို...သူ့ မှု့တွေ သားပြီးသားဗျ၊ ကျွန်တော်သူ့ကို လက်ထပ်ခွင့် တစ်စတောင်းလဲ တောင်းခံထား အကြိမ် ပေါင်းမရေမတွက်နိုင်တော့ဘူး၊ အဲဒါကို သူကလဲ ပယ် ချပြီးရင်း ပယ်ချနေတာဗျ’

ကဲ...ဘက်ဗာလီ၊ မင်း ဒီဘစ်ချက်ဘာ့ ကိုယ့်ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်ပေတော့။

‘ထြော်...ဒီလိုလား’
ယေယီအားဖြင့် ဆယ်လီငြိမ်သွားသည်။

‘ဒီခေတ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာရှင် အမျိုး သမီးတွေ ဘယ်လိုစိတ်ကူးတွေများဝင်နေကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်မဖြင့် မသိနိုင် လေ့ကအောင်ပဲရှင်’

သူကပြောမင်းဆိုရင်း သူ့ ယေ့ကျိးဘက်သို့ စေ့ ကြည့်သည်။ ဖရင့်က တည်ငြိမ်မှု မရှိသေး လက်ညှိုးဖြင့် စားပွဲထိုးကို ခေါ်နေသည်။

'ဖရင့်...ရှင်လေးခွက်မြောက် မေတီနီကို မသေခက်
တော့ဘူး မဟုတ်လား၊ သေးကံဦးလို့လား ဟင်'

၅
* * *

အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်၏။ အနွေးထည် အင်္ကျီ
အသစ်ကို ညောင်စောင်းပေါ် ချွတ်ချလိုက်သည်။ ပြတင်း
ပေါက်ခန်းဆီးတွေ ဆွဲမစေ ရသေး။ ထို ကြောင့် အောက်
ဘက် လမ်းပေါ်မှ မီးရောင်များ အနှိန်ဖြင့် အခန်း၏
အထွေးအသို့များကို ခင်ခေးခေးမြင်နေရသည်။

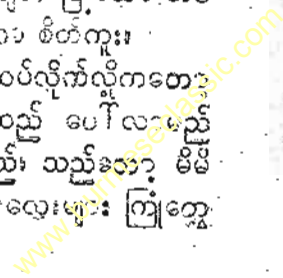
သည်ညကတော့ ဘယ်လောက်စိတ်ပျက်စရာ ကောင်း
လိုက်သည့်ညပါလဲ။ ဘဝခါက စားထဲမှာဖတ်ပူးသလား။
ကြားဖူးသဘာဝမသိ။ ခု့ကောင်းတစ်ခုရှိသည်။ လက်စား
ချေခြင်းဆိုသည့် ဟင်လျာသည် အေးလေ ခံတွင်းတွေ
လေတုံး မဟုတ်ပါ။ မှားပါသည်။ ဘယ်သူများ သည်လို
တွေးခဲ့ပါလိမ့်။ လက်စားချေမှုဆိုသည်မှာ မိမိနားကြည်း
နေရစဉ်၊ ခေါ်သဖြစ်နေရစဉ်၊ လူသတ်ချင်လောက်အောင်
စိတ်ဆိုး ခေါ်သထွက်နေစဉ်မှမှ ပြုလုပ်လို့ ဆေးဝင်းပါ
သည်။ ခုလိုနှစ်ပရိစ္ဆာဒပေါင်း များစွာကြားမှ လက်စား

ချေရတာ အရသာမရှိပါ။ ထိုအချိန်တွင် မိမိအလိုလား
ဆုံး ဆန္ဒကို ပြောပါဆိုလျှင် ဖရင့်နှင့် နောက်ထပ် မဆို
တွေ့လိုခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ယခင်ကဆို အနည်းဆုံး သတိရ လွမ်းဆွတ်တာတွေ
ရှိခဲ့သည်။ ဤကြည်းစွာ သတိရ တာတွေ၊ နောက်ပြီး
ကြည့်နားစွာ သတိ ရတာတွေသည် ရှိသည်။ တစ်ချိန်က
ရင်မှာ ပွေ့ပိုက်ခဲ့သည့် မျှော်လင့်ချက်တွေ၊ စိတ်ကူးယဉ်
အိပ်မက်တွေ၊ အိမ်နှင့်ယာနှင့်၊ ချစ်သင်နှင့် သမားတွေ
စမ်းတွေနှင့် မိသားစုကြီးတစ်စု ထူးသောင်ဖို့လေ။

ထူးဆန်းသည်။ မိမိသည် ဖရင့်ကို လုံးဝ သတိမရခဲ့။
သူ့အကြောင်း မစဉ်းစားမိဘဲ တော်တော်ကြာခဲ့ပြီး
အက်စ်နှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး စစ်ခေတ်ပိုင်းကာလများ
တုန်းကတော့ ဖရင့်ကို သတိမသေးသည်။ အက်စ်နှင့်ယှဉ်
ပြီး ချိန်ထိုး ကြည့်ခဲ့တာပေါ့။ သေး နောက်ပိုင်း အက်စ်
ခရီးတော့ပေးလို့လဲ မိမိ၏ ညှော်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ကို မစွန့်
စွတ်သေး။ တစ်နေ့နေ့ ထင်ချိန်ချိန် မိမိမျှော်မှန်းထား
သလို အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာရှင် တစ်ဦးက ကို
ခံယူပြီးသည့် နောက်ပိုင်း သားယာ ချမ်းမြေ့သော အိမ်
ထောင်တစ်ခုကို ထူးထူးဆန်းဆန်းဟူသော စိတ်ကူး။

မည်သို့ဖြစ်စေ အသားနှင့်သက်သပ်လိုက်လိုကတော့
မိမိ၏ အိပ်မက်များ အသားနှင့်အထည် ပေါ်လာမည်
မဟုတ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိသည်။ သည်ခင်မှာ မိမိ
နှင့် သက်တူရွယ်တူ ခေတ်ပြိုင် မိန်းကလေးများ ကြုံတွေ့

* နရသလိုပင် မျှော်လင့်ချက် အပဟောင်း များကလာ
 ရောက် ချေဖက်လွန်သည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင် လူးကား၊
 လွန်ကား၊ မေ့ခက်ကာလွန်ကာ၊ စောင်းကာဖြင့် အိပ်
 မပျောက်သော ညပေါင်း များစွာကို ကျော်ဖြတ် ရသည်။
 အတွေးပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်က ခေါင်းထဲမှာ
 မိမိဘဝ ဘယ်လမ်းကို ဦးတည်ခဲ့ပြီလဲ။ မိမိခရူးချယ်
 ခဲ့တာတွေ မှန်ရဲ့လား။ နောက်ထပ် ရွေးချယ် စရာတွေ
 ကျန်သေးရဲ့လား....။

ဘက်ဗာလီ မော့ဒီနှင့်မဲ့မဲ့သဲမှာ ထိုင်နေသည်။ တစ်
 ကိုယ်တည်း။

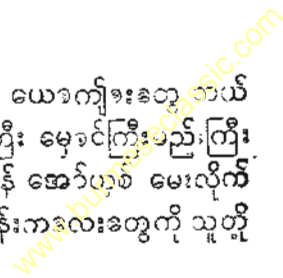
သို့ထိုင်ရင်း၊ တွေးရင်း သဘောပေါက် လိုက် တာ
 တစ်ခု ရှိသည်။ မိမိ ပြောင်းလဲသွားပြီ။ ယခင်ကနှင့်
 မတူတော့။ မတူဆို ညစာမစားမီက ဘက်ဗာလီနှင့် ယခု
 ဘက်ဗာလီပင် မတူတော့။ မိမိရင်ထဲမှ အစိတ်အပိုင်း
 လေး တစ်ခုသည် ညနေကပင် သေဆုံးသွားပြီ။ သို့
 သေဆုံးခြင်းကို ဘက်ဗာလီ လွမ်းတခြင်းကင်းစွာ ရင်ဆိုင်
 လိုက်၏။ မိမိသည် ဘယ်သောအခါမှ ကိုယ်ပိုင် အိမ်ထောင်
 တစ်ခုကို ထူထောင်ခွင့်ရမည် မဟုတ်တော့။ မိမိ၏ စိတ်ကူး
 ယဉ် အိပ်မက်တွေထဲမှ ချွမ်းစရာ အိမ်ဖြူကလေး နား
 လည်သိတတ်သော ခင်ပွန်းသည်။ မိမိ ရင်သွေးများ
 ကြီးပြင်းလာ အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးရမည့် နှစ်
 ကလေးများ..... ဒါတွေ ဖြစ်ပေါ်လှစေမည့် မဟုတ်တော့။

ကြည့်ခလား မိမိဘဝကိုပဲ ပြန်ပြောင်း စေခင်းဲ့ကြည့်။
 ကမ္ဘာစစ်ကြီး အပြီးမှာ ငယ်ရွယ်သော၊ သွယ်ကျစ်
 စော၊ ယုယတတ်သော ဖရင့်နှင့် တွေ့ခဲ့သည်။ ဖရင့်က
 ဇွန်ခွေးသွေးတော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ခက်ခတ်သည့်အနေဖြင့်
 နီးလ်နှင့် တွဲခဲ့သည်။ သည့်ဂီတသမားတော့ ဘယ်
 သေခင် ဘယ်ကမ်း ဆိုက်နေမှန်းပင် မသိ။ သူ့ဘဝ
 ကြမ်းပုံမျိုးနှင့်ဆို သေများ၊ သေပြီလား။ ဒါလည်း
 အကြောင်းမဟုတ်။ သို့သော် နီးလ်ကြောင့်ပင် အက်ဒီနှင့်
 လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့သည်တော့ အမှန်း၊ ရည်မှန်သော၊ ချစ်
 တတ်သော၊ နားလည်မှုရှိသော အက်ဒီနှင့်ပေါ့။ သို့ပေမယ့်
 အက်ဒီသည်လည်း မိမိနှင့် အတွဲမညီသည်ကို တွေ့ရခဲ့ပြန်
 သည်။

ကဲ.... ခုတော့ အခဏရှိသည်။ အာသဇက ညှိအား
 ကောင်းသည်။ တစ်ကိုယ်ခကောင်း ဆန်သည်။ တစ်ခါ
 တစ်ရံ ရိုင်းသည်။ သူ ဆန္ဒရှိလျှင် သူ အချိန်ကိုကော ငွေ
 ကိုပါ ရက်ရက်ရောရော သုံးတတ်သူ။ သို့ပေမယ့် သူ
 နှလုံးသားကို သော့ခတ် တံခါးပိတ်ထားသူလည်း ဖြစ်
 နေသည်။

သည်တော့....

ဘယ်မှာလဲ ယေကျေးဇူးတွေ၊ ယေကျေးဇူးတွေ ဘယ်
 ရောက်ကုန်ကြပြီလဲ။ ညကြီးမင်းကြီး မေ့ခင်ကြီးမည်းကြီး
 ထဲ တစ်ယောက်တည်း အစားကုန် အော်ဟစ် မေးလိုက်
 ချင်သည်။ မိမိနှင့် ထက်ဘမ်းဘူ မိန်းကလေးတွေကို သူတို့

၅၄၀ ပြတ်ငြိမ်း

မေမေစတုက ရှုစေ့ပေးမည်ဟု ကတိကဝတ် ပြုခဲ့သည့်
ယေးကျွန်းတွေလေး၊ မိမိတို့ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ ကြည့်ဖူး
ဆေး၊ ငတ္ထုတွေထဲမှာ ဖတ်ဖူးသော ယေးကျွန်းတွေ
လေး၊ ကျားကျားလျားလျား ရှိသော၊ ကြင်နာတတ်
သော၊ ယဉ်ကျေးရည်မွန်သော၊ နောက်ပြုံး လှူကြီးစိတ်
ရှိသော ယေးကျွန်းတွေ..... ရှိမှ ရှိကြသေးရှလေး၊ ဘယ်
ကမ္ဘာ ရောက်ကုန်ပြီလဲ။

နက်ဖြန်ဆို မိမိဆီ တယ်လီဖုန်း ဆက်လိမ့်မည်၊ ဖရင့်
ဆက်လိမ့်မည်၊ သေချာမည်၊ သူ့ ဟိုဘယ်ခန်းထဲမှ ဆက်
ဝံ့မည် မဟုတ်၊ အမျိုးသုံး တယ်လီဖုန်းမှ လာဆက်ဖို့
မျှားမည်၊ နောက်ပြုံး မိမိနှင့် တွေ့ပါရစေဟု ခွင့်တောင်း
လိမ့်မည်၊ ဝန်ချတောင်ပန်စရာတွေကို ဝန်ချသောင်းပန်
လိမ့်မည်၊ နောက်ပြုံး... နောက်ပြုံး မိမိနှင့် ပြန်ဆက်ဖို့
အေးထုတ်လိမ့်မည်၊ ဗားဂျီးနီးယားမှ အလုပ်ကိစ္စဖြင့်
နယူးယောက်သို့ တက်လာတိုင်း မိမိနှင့် 'ဇာတ်လမ်း'
ပြန်ဖို့ ကြံစည်လိမ့်မည်၊ ဒါကို ဘက်ဗေလီ သိနေသည်၊
အခကြေးငွေဆုံ ညှိစာ စားနေကြတုန်း ဖရင့်၏ ပေါင်က
မိမိ၏ ပေါင်နှင့် လာကပ်သည်၊ ထစ်ခါမဟုတ်၊ နှစ်ခါ
မဟုတ်၊ မတော်တဆ မဟုတ်၊ သည်တော့ တခြား မိန်းမ
တွေလည်း မိမိလိုပဲ တွေ့ကြုံနေကြရသလားဟု ဘက်
ဗေလီ အတွေးကြွယ်မိ၏။

တစ်ဖွဲ့ဖြစ်ဖြစ် မိမိကတော့ ဆည်သို့ မိန်းမမျိုးတွေထဲ
မှာ မိမိ အပါမခံနိုင်၊ ဖရင့်ဆိုသူ ဖုန်းဆက်လာလျှင် မိမိ
မရှိကြောင်း ပြောလိုက်ဖို့ ဧည့်ကြို စာရေးမလေးကို
မှတစားလိုက်ရုံပေါ့၊ မိမိ ဖရင့်ကို စိတ်ဝင်စား၊
မိမိ စိတ်ဝင်စားသည်မှာ ညနေပိုင်းက ဆီလီဗီယာ
အရိပ်အမြက် ပြောခဲ့သည့် ကုန်တိုက်၏ အနာဂတ် အရေး
သာ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ပိုင်ရှင်သစ်ဖြစ်သည့် 'ရေးလ်ဖွဲ' က ကြေညာချက်များ ကမန်းကတန်း ထုတ်ပြန်ရသည်။ မိမိတို့သည် ဝယ်လ်ဘီ၏ ရောင်းကုန်အရည်အသွေးကို စောင့်ရှောက်ရန် များကိုပါ ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ ရည်ရွယ်ကြောင်း၊ သို့သော် ဆီလ်ဗီယာနှင့် ဘက်ဗလီကတော့ သူတို့၏ ကြေညာချက်ကို မယုံ၊ အယုံအကြည် မရှိ။

'ကနဦးပိုင်းမှတော့ အပြောင်းအလဲက မသိမသေ ကလေးပဲ ရှိမယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ဝယ်တစ ကုန်တိုက်ရဲ့ နာမည်လေးအရည်အသွေးကို ထိန်းလားတဲ့ အစဉ်အလာမကြီးတဲ့ နာမည်ကို ဝယ်ယူတာပဲ။ သူတို့ ဒီကုန်တိုက်ကို လျှော့စျေးနဲ့ရောင်းတဲ့ အဟောင်းထည်ဆိုင်ကြီး အဖြစ်တော့ ပြောင်းလဲ မပစ်ဘူးပေါ့'

သတင်းကြေညာပြီး တစ်ညနေတွင် ဆီလ်ဗီယာက ဘက်ဗလီအား ရှင်ပြုသည်။

'အဆောက်အအုံကြီးကိုကော ဘယ်လို လုပ်ကြလေ့မသိဘူး'

ဘက်ဗလီ မေး၏။ သူတို့ကုန်တိုက် ပတ်လည်တွင် တစ်နေ့တခြား မိုးထိ တိုက်ကြီးတွေ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး တိုးတက်နေ သည်။ ဝယ်လ်ဘီကုန်တိုက် တစ်တိုက်ဆီ ပုပုပြတ်ပြတ်ကလေး ကျန်နေတော့သည်။

'ခါကို သူတို့ ဆက်ထိန်းထားမှစပါ။ နေ့ခင် အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ထိ မမတို့ ဒီမှစပဲ ဆက်ရှိနေဦးမယ်လို့

(၁၉)

ကုန်တိုက်ကို ရောင်းပစ်တော့မည်။

တီး တိုး သတင်း တွေကို ဆီလ်ဗီယာ ကြားခဲ့တာ တော်တော်ကြာပြီ၊ သည်တော့ တိုးတိုး တိတ်တိတ် မေး ကြည့်သည်။ စုံစမ်းကြည့်သည်။ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ တီး ခေါက် ကြည့် သည်။ သည်တော့ သည်အစီအစဉ်ကို တရားဝင် မကြေညာမီကပင် ဆီလ်ဗီယာ သိနှင့်နေသည်။

သည်သတင်း တရားဝင်ထွက်လာတော့ အားလုံး တုန်လှုပ်သွားသည်။ ကြက်စီကြက်စီ ဖြစ်ကုန်သည်။ အချို့ ဝယ်ရွယ်သော အမှုထမ်းများက မိမိတို့တော့ လမ်းဘေး စျေးသည်ဘဝ ရောက်တော့မှပဲ ဆိုသည့် အဆင့်ထိ ကြိုတင် မျှော်လင့်ထားကြသည်။ ဝယ်လ်ဘီ၏ ဖေ့စက် သည်များကလည်း နယူးဗေ့စက်တိုင်း သတင်းစာထဲမှပင် လှမ်းအော် တန့်ကွက်ကြသည်။

တော့ မဆိုလိုဘူးနော်၊ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ်မှာ
တော့ အဆင့်မြင့်ဖက်ရှင်တွေကွက်ကို သူတို့ ဆက်ထိန်းဖို့
ကြိုးစားတဲ့ နေရာမှာ မမတို့ ကုန်တိုက်က ရှေ့ဆောင်
လမ်းပြ သင်္ဘောတစ်စီးအဖြစ် ရှိနေဦးပါမှာပေါ့။

သူတို့ အသည်အလိပ် ကုမ္ပဏီ နှစ်ခုလောက်နဲ့တောင်
အားပေးအယူ လုပ်နေပြီ၊ အဲဒီလိုမှာ အာလော့ရှဲ ကုမ္ပဏီလို
တစ်ခု အပါအောင် ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် မခံ မတုံ့ကြဘူး
နောက်ပြီး သိပ်မခံအောင်မြင်တဲ့ ဖက်ရှင် မဂ္ဂဇင်းတွေကိုလဲ
စနည်းနာဖို့ လူ့ဘွဲ့ လွှတ်ထားလေရဲ့၊ သူတို့ ကိုယ်ပိုင်
အသုကုန်တွေ ထုတ်ဖယ်လို့ခံရောင် သတင်းထွက်နေတယ်
နည်းနည်း နှော့နှော့ စီမံကိန်းကြီးတွေ မဟုတ်ဘူး တစ်
ဗဟလီ'

'ဝီတော့ ကျွန်မတို့ကကော၊ ကျွန်မတို့က ဘယ်နေရာ
က ဝင်ကုရမှာလဲ'

'အဲဒါ စိတ်ပင်စားရော ကောင်းတဲ့ မေးခွန်းပေါ့၊
အဲဒါကို အဖြေရှာကြရမှာပဲ'

စီးကရက်စွပ်တံသွင် စီးကရက် အသစ်တစ်လိပ် ထပ်
တတ်သည်။

'သူက မမတို့ကို လိုအပ်မှာပေါ့၊ အပျံစား ဝတ်စုံတွေ
ဝတ်ထားတဲ့ စခရင်းကိုင်တွေ တပ်ရင်း - တစ်ရင်းစာ
လေကိစ္စ နောင် တစ်နှစ်လောက်အကြာမှာ အပေး
ကန် အမျိုးသမီးထု ဘာတွေ ဝတ်ချင်စားချင် လိမ့်မေ

တော့ကို ကြိုတင်ခန့်မှန်း တွက်ချက်ကြမယ် ဆိုရင်တော့
သူတို့ အံ့အားသင့်စရာကြီးတွေနဲ့ တိုးသွားမှာပေါ့'

ခန့်မှန် လပိုင်းမျှမျှ တက်ပေးလီသည် ကုန်တိုက်
အရောင်းစာရေး ဘဝဖြင့် စပြီး အလုပ် လုပ်ခဲ့
ဘည်းက ဦးနှော့က အခြေခံရဆုံး ကလေးများပင်
တစ်ဦး။

အမှုဆောင် အရာရှိသစ်များ ရောက်လာလိုက်၊ နေ
ငါးညချင်း ပြန်ပျောက်သွားလိုက်၊ ဝယ်လ်ဘီကို စတင်
အောင်ခဲ့သည့် အမှုဆောင် အရာရှိကြီးများမှာ ရုပ်ပြ
သတက်ပဲ ဖြစ်နေသည်။ ဘာဟာဝန်မှ မယ်မယ်ရရ ပေး
ဆံခြင်း ခံရ၊ ချီကာဂိုရှိ ဗဟိုဌာနချုပ်မှ တယ်လီဖုန်း
ခေါ်သံကို နားစွင့်နေကြရသည်။ သည်ဟာအဖွဲ့အစည်း
ကြီးကို တယ်သူပိုင်သည်၊ တယ်သူကြီးကိုင် လှုပ်ရှားနေ
သည်ကို တယ်သူမှ မသိ၊ ဆီလ်ဗီယာနှင့် ဘက်ဗဟလီ
တည်း ကြိုးစား ဆက်စပ်ကြည့်သည်။ သို့သော် သဲသွန်စ
လို့ မရ။

ခေတ်ကစလု ခပြောင်းစပြုနေပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ တိုးခဲ့ကြသည်။ အပိုင်စီးကြသည်။ ယခင်ကမိသားစုပိုင် လုပ်ငန်းများအဖြစ် ရောင့်ရဲကျေနပ်စွာ လုပ်ကိုင်လာသည့် လုပ်ငန်းများကို ငွေရှင်ကြေးရှင်များက ချိတ်မိလှစသည်။ သုံးမကုန် ဖြုန်းမကုန် နိုင်လေ့ရက်အေးရလှစသည့် ရေနံအမြတ်ငွေများဖြင့် ကုန်ပစ္စည်းကြီးတွေ၊ ဖက်ရှင်ဆိုင်ကြီးတွေ ဖွင့်ကြသည်။ ယခင်လူလှည့်မကြည့်သည့် မြို့တော် ဆင်ခြေပုံးများတွင် ဆိုင်ကြီး၊ တန်းကြီးတွေ မှီလိုပေါက်လေ့သည်။

ဘက်ဗာလီ၊ ဆီလီဗီယာနှင့် အခြား အမှုဆောင်အရာရှိများကတော့ ခေတ် ရေစီးကြောင်း ပေါ်လာအသစ်လေး မျောလိုက် ရွေးကြသည်။ ပထမပေပိုင်ရှင်သစ်များက တိုင်ပင်နှီးနှောခြင်းမပြုဘဲ လွတ်လပ်လပ်လပ် ဆုံးဖြတ်ချက်များ ချခဲ့ကြသည်။ သို့မဟုတ် ဓာတ်ချိန်ချိ အမှားကြီး မှားပြီးသောအခါ ဖက်ရှင်ပတ်သက်သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်များကို ချမှတ်ဖို့ အကြံအကြံ သမ္မတရင့်သူများထံ ပြန်လည် အပ်နှံကြရသည်။ ပထမနှစ်အကုန်တွင် ဆီလီဗီယာကို ဘုတ်အဖွဲ့ဝင် ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ ရာထူးသို့ တိုးမြှင့်ပေးသည်။ ဇင်စစ် ဥက္ကဋ္ဌထာဝန်များလို ဆေခင်ရွက် နေရသည်။ သို့မဟုတ် ဥက္ကဋ္ဌဆိုသည့် နာမည်ကိုတော့ တပ်ခွင့်မပေး။

ဒါပေမယ့် မမကီ ဥက္ကဋ္ဌရာထူး တပ်ခွင့်ဘယ်လောက် မလဲ။ ယေဘုန်း စစ်ဗဟိုဗေဒကကို ပေးကြ

ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ဝယ်လိုက်တဲ့ ဂုံနီအိတ် အင်္ကျီတွေနဲ့ နေရူးကုတ်အင်္ကျီတွေကစ၍ သင်ခန်းစာ ရသွားလောကပါပြီ။ ကိုယ်မပိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေမှာ ဝင်ပြီး လေမကျယ်ဖို့ ဆိုတာလေ။

လူသစ်တွေက သူတို့ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် သူတို့ ဖက်ရှင်အင်္ကျီ နှစ်မျိုးကို ဝယ်ယူခဲ့သည်။ သို့သော် ဝယ်ယူမှုရှိသဖြင့် သေခက်သေခက်လဲ ရှုံးသည်။ ဒါကို အရှုံးဆက်ဆာစေရန် ဘက်ဗာလီက ဝင်ကယ်ခဲ့သည်။ သူက လူမကြိုက်သည့် အင်္ကျီပုံစံကြီးတွေကို လူကြိုက်လှအောင် ခါးပတ်တွေ ထပ်ထပ်ဆင်စေသည်။ သည့်တော့ အမေရိကန်မှတွေ့ ဂုံဏ်ဖုတ်တို့သည် ခါးသိမ်သိမ်ကလေးတွေ ပေါ်လွင်လာပြီး အဆိုပါအင်္ကျီများ ချက်ချင်း လူကြိုက်များလာသည်။

သူတို့ ဘာအချိုး ချိုးလိုက်ကြတာလဲ ဆီလီဗီယာ ၁၉၆၀ ပြည့်လွန် စောစောပိုင်းတွင် ဆီလီဗီယာ ရုံးခန်းထဲ၌ လက်ဖက်ရည် အဘူသောက်ရင်း ဘက်ဗာလီ မေး၏။ နေ့လယ်ခင်းကတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး နေ့လယ်စာ စားပွဲတစ်ခုသို့ မသွားချင်ဘဲ သွားခဲ့ရသည်။ အငယ်တန်း ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ စစ်ဗဟိုကို ပြည်နယ် မန်နေဂျာအဖြစ် ခန့်ပျံ့ကျော်လွှား ရာထူးတိုးပေးလိုက်ခြင်းအတွက် ဂုံဏ်ပြုကျင်းပသည့် နေ့လယ်စာ စားပွဲ။ အလုပ်အကြောင်း နှုတ်တစ်လုံးလေးခင် မသိတဲ့ အင်ဒီယန်ဘလက်ကိုမှ ဘက်ဗာလီ ရာထူးတိုးပေးလိုက်ရ

၅၅၆ မြတ်ငြိမ်း

တစ်ခါ သူ့ကို ကုမ္ပဏီဆိုတဲ့ နားရီတစ်လုံး တိုးပေး
အောင် ဘယ်လို သော့ပေးရမှန်း နားမလည်တဲ့သူ
ကိုမျှား'

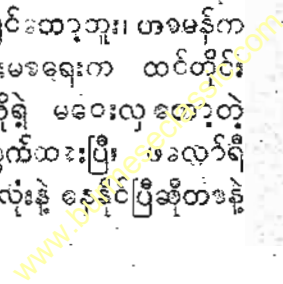
'သူက ယေဘုန်းလေး၊ နားထောင် ဘက်ဗာလီ၊
တို့မျှား ကိုယ့်ကိုကိုယ် လှည့်စားမနေဘဲ အမှန်ကို ရင်
ဆိုင်ကြည့်ကြရအောင်၊ အခမေရီကန် စီးပွားရေးလောက
က မိန်းမသားတွေကို မကြိုက်ဘူး၊ ထိပ်တန်း ရာထူး
တွေ မပေးချင်ကြဘူးလေ၊ ဒီနေ့တွေကြောက်နေကြတာ
ကွ၊ ဟင်း....သူတို့က ပြောတယ်၊ သူတို့မှာ တခြား
အကြောင်းပြစရာတွေ အများကြီးလို့'

'တို့ မိန်းမသားတွေက စိတ်မချရဘူး၊ တစ်လမှာ
ငါးရက်လောက် ခြေလက်မသယ်ချင် ဖြစ်နေမယ်၊ တို့တွေ
အိမ်ထောင်ပြုမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်ဝန် ရှိလာမယ်၊
ဒါမှမဟုတ် ငိုကြီးချက်မ လုပ်ချင်လုပ်မယ် ဆိုတာတွေ
ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အခါ အကြောင်းရင်းကတော့ သူတို့
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေလို့ပဲ၊ သူတို့က ကမ္ဘာကြီးကို ရာစု
နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးကိုင် အုပ်ချုပ်လာတဲ့ လူတွေ
လေ၊ သူတို့ကြောင့် ကမ္ဘာကြီး ဘယ်လောက် ကဆေးဝမ်း
ကနင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ရလဲဆိုတာ သူတို့လဲအသိ၊ တို့လဲ
အသိ၊ ဒီတော့ သူတို့ကလဲ သူတို့လွှင့်ထားတဲ့ တံခွန်ကို
လောဘလက်ခံချင်း တွန့် အပ်အားရှိသလောက် ဆက်
ပြီးဆုပ်ကိုင်ထားတာပေါ့လေ'

'ဒီထက်မက အကြောင်းရှိရမယ် မမ၊ ကျွန်မဆိုရင်
လွတ်လပ်သူတစ်ယောက်၊ ကျွန်မ ခရီး သွားနိုင်တယ်၊
ဖက်ရှင်ကမ္ဘာရဲ့ မျက်နှာစာတိုင်းနဲ့ သိတယ်၊ နောက်ပြီး
ကျွန်မ သိရသလောက်ဆို ကျွန်မ တစ်ခါမှ ယေဘုန်း
တွေရဲ့ အတ္တမာနကို မခဏ်ကားခဲ့ဘူး၊ ဒီရာထူးကို ကျွန်မ
ရသင့်တာ၊ ဒီရာထူးအတွက် ကျွန်မ လေ့ကျင့်ပြီးသား၊
အတွေ့အကြုံရှိပြီးသား၊ ဒီတစ်ဝန်ကို ကျွန်မယူနိုင်တယ်၊
ဒီတော့ ဒီတစ်ဝန် ကျွန်မကို မပေးတဲ့အတွက် အကြီး
အကျယ် ဝေါသ ဖြစ်မိဘယ်ဆိုတာ ပြောဖို့ဝန်မလေးဘူး'

'အင်း....ဒီစအေး ဒီမှာသင်ပြော တလေးရေ၊ အပြင်
မှအ မေးပြောနဲ့၊ မင်းအတွက် ပြောဖျောက်စရာ ဖြစ်မယ်ဆို
ရင် မမပြောမယ်၊ မင်းနဲ့မမ တစ်သားတာတည်းရှိတယ်၊
ဒီရာထူးဟာ မင်းရာထူး၊ ဖြစ်ရမယ်၊ မမ အတွက်တော့
အကြောင်း မဟုတ်ဘူး၊ လုပ်မနေနဲ့၊ မမက မမ လိုချင်
တာ ရထားပြီး ဥတ္တုဋ္ဌ ရာထူးကိုရင်တော့ အတိုင်းထက်
အလွန်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မရလဲ ဖြေသားတယ်၊

'မမ ဒီထက် တစ်ဆင့်တက်ချင်တော့ဘူး၊ ဟာမန်က
လဲ မလိုသားဘူးလေ၊ သူ့ကျန်းမာရေးက ထင်တိုင်း
မပေါက်ဘူး၊ နောက်ပြီး မမတို့ရဲ့ မဝေးလှတော့တဲ့
အနာဂတ်ကာလကို မမတို့ ကြိုတွက်သားပြီး မလှာရီ
ဒါ့ ကမ်းခြေမှာ အိမ်ပိုင်လေးတစ်လုံးနဲ့ နေနိုင်ပြီဆိုတာနဲ့

ကိုးနာရီကနေ ဝါးနာရီထိ ကျုံးရုန်းနေရတဲ့ အလုပ်ကို အတုတဖန်

‘မမ တကယ်ပဲ အနားယူနိုင်လို့လား ဟင်’

ဘဏ်ဗလီ တကယ်ပင် အံ့ဩစရာကြီး ကြည့်လိုက်၏။ သူသည် ဆီလီဗီယာအား ဇာတ်ခါမျှ အချိန် ကာလနှင့် အသက်နှင့်ယှဉ်ပြီး မကြည့်ခဲ့။ သို့သော် ဆီလီဗီယာသည် အနားယူရမည့် သက်တမ်းနား တပ်နေပြီ ဆိုတာတွေ သဘောပေါက်သည်။ တကယ်တော့ မိမိသည်ပင် လွန်ခဲ့ သည့် ဇွန်လက အသက်လေးဆယ် ပြည့်ခဲ့ပြီပဲ။

‘မမ အလုပ်မလုပ်ဘဲ နေရတဲ့ဘဝကို သည်းခံနိုင်လို့ လား’

ပို၍ တိတိကျကျ မေးလိုက်၏။

ဆီလီဗီယာ သက်ပြင်းချသည်။

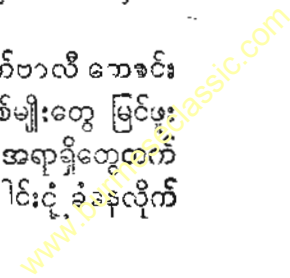
‘တကယ်တမ်း ပြောရရင် မမ အနားမယူချင်သေးဘူး။ ဒါပေမယ့် မမ ဟာမန်ကို ညှဉ်းရတာပဲ။ သူ့ နေ့စက်ထပ် ဘယ်နှစ်နှစ် နေရတော့မလဲ။ မမတို့ နှစ်ယောက် ဘယ်လောက် ကြံကြံ နေရတော့မလဲ ဆိုတာ မသိဘူးလေ။ ဟာမန်က ဘယ်တုန်းကမှ ညည်းညူ အပြစ် ဖွဲ့ တတ်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် နယူးယောက် ဆောင်းတွင်းကို သူ အရမ်း မုန်းတယ်ဆိုတာ မမသိစရာ တယ်။ အဲဒီ ချေခင်းဆိုးရောဂါဟာ နီဝင်ဘာ တစ်ရက် နေ့က စတင်လိုက်တာ မေလထိ ပြန်မထွက်တော့ဘူး’

‘မမရဲ့ ဘာမှ သူ့ကို လိုအပ်တယ်’ ဘက်ဗလီ။ သူ့ ကျန်းမာ စေချင်တယ်။ စိတ်ချမ်းသာ စေချင်တယ်။ ဒီလို ဖြစ်ဖို့အတွက် မမရဲ့ ရာထူးဥစ္စာနန္တရကို စွန့်ရမယ် ဆို စွန့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ရမှာပဲ’ ဘက်ဗလီ မျက်နှာပေါ်က သောကရိပ်ကို ကြည့်ပြီး လိုက်ကစ...

‘ဟေး... မျက်ခမှောင်ကြီး မကြုတ်စမ်းနဲ့။ အသားအရေ ခွဲတုန်ထတ်တယ်။ ကဲ၊ မင်းအကြောင်း ပြန်ပြောကြ အစင်။ မမ အနားယူရင် မမနေရာကို မင်းအလို လျှောက် တက်လာမယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ပြီးခဲ့တဲ့အပတ် ဆိုရင် ပြောစဉ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ခုထရက်ဘဏ် ထူးတိုးပုံကို ကြည့်ပြီး မပြောဝံ့တော့ဘူး’

‘တို့ဆရာကြီးတွေရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ မိန်းမသား ဆန့် ခင်းရား အစွဲထက်ပိုတဲ့ ပြဿနာတွေ ရှိကောင်းရှိနေလိမ့် မိ ဘာတွေ ဖြစ်နေလဲ ဆိုတာ နည်းနည်းတော့ တီး ခိုက် ထေ့က်လှမ်းကြည့်ရမှာပဲ။ လောလောဆယ်မှာ အနားယူရမှာ မမသာဆိုရင်တော့ တခြား ကုမ္ပဏီတွေကို နည်းနည်း ပါးပါး တီးခေါက် ကမ်းလှမ်း ထားမှာပဲ။ တတ်တဆ... မပြောနိုင်ဘူးလေ’

‘ဆီလီဗီယာ ဘာကိုဆိုလိုသည်ကို ဘက်ဗလီ စောစော စား နားလည်လိုက်သည်။ သည်အဖြစ်မျိုးတွေ မြင်ဖူး ဘူးနေပြီး ထက်မြက်ကျွမ်းကျင်သော အရာရှိတွေထက် ပိုပိုတန်နေသည့် အဖြစ်မျိုး။ ဒါကို ခေါင်းငုံ့ ခံနေလိုက်

လျှင် နေ့ခက်တစ်ဆင့်အဖြစ် သူတို့ အလုပ်ဖြုတ် ခံသာမှတ်။

ဟုတ်သည်။ သည်လိုတော့ မဖြစ်သင့်။ ထည် အဆည်းမှာ မိမိသည် အခြား သူတွေထက် ကြိုးစားသည်။ ဝယ်လ်ဘီ ကုန်တိုက်တွင် အာပစ္စည်း တင်လှူရောင်းရမည်။ ဘာပစ္စည်းက ရောင်းရမည်မဟုတ်ဆိုတာ သိခဲ့သည်။ သို့သော် ဝယ်လ်ဘီမှာ အလုပ်လုပ်လို့ကမ္ဘာပျက်သွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ထည်နေရာမှာ မိမိထက်လွန်မရှိလျှင် တက်လမ်းရှိသည့် နေရာသို့ ပြောင်းဖို့အချိန်က နေပြီ။ သည်ထက်ခက်ခင်းသည့် အလုပ်တစ်ခု ရနိုင်အညံ့ဆိုတာကို တစ်စက်ကလေးမျှ သံသယမဖြစ်။ ရှည်လျားစွာသော လုပ်သက်နှစ်များအတွင်း မိမိသည် ဖက်ဒကန္တာမှ အခရီးပီ အရာခရက်ဒသော လူမျိုးပေါင်းစုံတွေဆုံ သိကျွမ်းခွင့် ရခဲ့သည်ပဲ။

သည်အတွေးက အာသားကို သတိရစေသည်။ ထိုခဲသည် နှစ်နှစ်အတွင်း မိမိတို့ နှစ်ယောက် သိပ်မခက်ဖြစ်ကြ။ ကင်းကင်း ရှင်းရှင်းကြီး ပြတ်သွေးသည်ထေလည်းမဟုတ်။ နှစ်ယောက်လုံး အလုပ် ပိခန်းကြည့်ထစ်နည်းတစ်ဖုံအားဖြင့် သူတို့သည် သိခြားကမ္ဘာထစ်စီတွင် ကျင်လည်းနာကြရသည်။ သို့သော် ဝယ်လ်ဘီဘာကြီးပဲ ဖြစ်နေဖြစ်နေ အာသားကို မပြောချင်း ထူပေါ်တွင် မိမိအလိုလားဆုံး အရာမှ မိမိအလုပ်၊ ခ

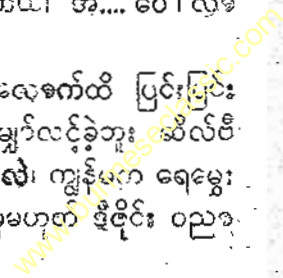
မဟုတ် မိမိဘဝ တိုးတက်ရေး၊ အတွက် အာသား၏အရှိန်အဝိုက်ကို အသုံးချရေးပင်။

နေ့ခက်တစ်ပတ်လောက် အကြားတွင်မှ ဆီလီပီယာက သက်ပာလီအား သူ့ရုံးခန်းထဲ ခေါ်သည်။ နှစ်ကိုယ်ကြား စကားဝိုင်းလေး လုပ်သည်။

‘မမ ပြောမယ့်စကားကို မင်း ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မမပြောတာ မှားချင်လို့ မှားလိမ့်မယ်။ ခါပေမယ့် မမှားဘူးလို့ ထင်တယ်။ မမ ကြားလေတဲ့သဘင်းက မတူတဲ့ နေရာနှစ်ခုက ကြားလားခဲ့တာ။ မတူနှစ်ယောက်က မိတ်ဆွေတွေမှန်း သိတော့ သွယ်ကားဝိုက်ကပဲ ပြောကြတယ်။ ခါပေမယ့် မမ ပုံဖော်လို့ရတယ်။ အဲ... ပေါ်လှတဲ့ ပုံကို မကြိုက်ဘူး။’

‘ကျွန်မမှား ရန်သူမရှိဘဲနဲ့ ဒီလောက်ထိ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြစ်လေလိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး။ ဆီလီပီယာ၊ သူတို့က ဘာတွေပြောနေလို့လဲ။ ကျွန်မက ရေမွှေးတွေကို ရေရောနေသတဲ့လား။ ခါမှမဟုတ် ဒီဇိုင်း ဝညာ

ရှင်တွေဆီက ကော်မရှင် ယူနေသတဲ့လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သူတို့ တာဝန်ပေးသမျှ လုပ်ငန်းတိုင်းကို ကျွန်မက နိုင်နိုင်နင်းနင်း ဦးစီးပြီး လုပ်နေလို့လေ'

'ဒါကို သူတို့သိတယ်၊ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါထက်ကို စုံတဲ့ခဲသေးတယ်၊ မင်း ကစားရင်လုပ်ခါကို မှတ်မိလား'

မိမိနှင့် ပြိုင်တူ အလုပ်ဝင်ခဲ့သည့် ကေစင်ခလေးတွေ အကြောင်း စဉ်းစားမိ၏။ ဝယ်လ်ဘီဘွင် ခုထိ အလုပ် ဆက်လုပ်နေသမျှ မိမိနှင့် ကစားရင်ပဲ ရှိတော့သည်။ ကစားရင်က ဖြည်းဖြည်းချင်း ရာထူးတက်လာသွားသို့ပေးမယ့် လက်ထောက်အဝယ်တော် ရာထူးထက် ပို၍ ကြီးခလေး သော တာဝန်ကို အပေးမခံချ၊ အိမ်ထောင်နှစ်ဆက် ရှိ သည့်၊ နှစ်ကြိမ်စလုံး အိမ်ထောင်ပျက်သည်။ အိမ်ထောင် ပျက်တိုင်း ဝယ်လ်ဘီကို စွန့်သွားပြီး အခြား ကုမ္ပဏီများ မှာ သွားလုပ်သည်။ နောက် ဝယ်လ်ဘီသို့ ပြန်လာသည်။ မိမိထက် အသက်ကြီးသည်။ မိမိအကြောင်း သွားပုပ် လေလွင့် ပြောချင်သလို ကစားရင်လုပ်ခါက စသည်ချည်း ဆိုတာ တက်ဗာလီ သိထားသည်။

'သူက ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေပြန်ပြီလဲ'

'သူက ရေးလ်ရုံးချုပ်က ငနဲဘစ်ကေဂင်နဲ့ ရှုပ်နေတယ် လေ၊ ချုပ်လီဆိုလား၊ ဘာလား၊ တစ်လ တစ်ခါ ဒီကို လစာတယ်၊ အိမ်ထောင်နဲ့၊ ဟို... ကိုးရိုး၊ ကားယာဇာ ပိုး ဝတ်စုံတွေ ဝတ်တတ်တယ်၊ ပေါင်နှစ် ဆယ် လေစက် အလေးချိန်ပိုတဲ့ အတ္တဘောကြီးနဲ့လေ'

'မမ ပြောနေတဲ့လူကို ကျွန်မ သိပါတယ်၊ အဲဒါနဲ့ နှိမ့်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ'

'ကစားရင်က သူ့ကို နားသွင်းနေတာပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ် ကစားရင်က ပြောတယ်၊ သူက နားထောင်တယ်၊ သူ နားရသရွေ့ကို ချီကစိုက ဆရာကြီးတွေဆီ သိတော် တင်တယ်'

'ကဲ၊ ရှေ့သည်ကြောင်ပတ် လုပ်မှနေစမ်းပါနဲ့ မမရယ်၊ ကစားရင်က ကျွန်မအကြောင်း ဘာတွေ ပြောနေလို့လဲ' ဆီလီဗီယာ ပြောရမှာ တွန့်နေသည်။ မိမိ၏ စကား ကြားလျှင် တက်ဗာလီ နားကြည်းခံခက် ဖြစ်ပေလိမ့်

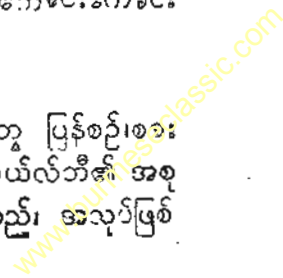
'ရေးလ်အဖွဲ့က အာသာရဲ့ ကုမ္ပဏီကို ဝယ်ဖို့ ကြိုးစား နဲ့ဘာ မင်း သိလား၊ အာသာက မရောင်းဘူးဆိုဘာ

'အဲဒါနဲ့ ကျွန်မနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ'

'ဝယ်လ်ဘီက အစုရှယ်ယာ တော်တော်များများကို သာ ပိုင်တယ်ဆိုတာကော၊ ဒီတော့ ဝယ်လ်ဘီကို ဝယ်အဖွဲ့က ဝယ်လိုက်တော့ အာသာ ကေစင်ခကောင်း ခက်ထွက်သွားတယ် ဆိုတာကော'

'ဟင့်အင်း၊ မသိဘူး'

'အာသာနှင့် စကားပြောခဲ့ဖူးတာတွေ ပြန်စဉ်းစား မိမိ၏ အာသာ အကြံပေးသဖြင့် ဝယ်လ်ဘီ၏ အစု ရှယ်ယာ အချို့ကို မိမိသည် ဝယ်ခဲ့သည်။ အလုပ်ဖြစ်

သည်။ သို့သော် ဝယ်လ်ဘီ၏ အစုရှယ်ယာများကို သူ
ဝယ်ထားသည်ဟု အာသာ တစ်ခါမျှ ပြောမပြခဲ့။

‘ကောလဟလ ဖြစ်နေတာက ရေးလ်ရဲ့ ကမ်းလှမ်း
ချက်ကို အာသာ ဝယ်ချနေတာက အတွင်း လူ တစ်
ယောက်က ထထင်းပေးနေလို့တဲ့။ သူ ဒီလို ငြင်းနေရင်
ရေးလ်ဘက်က ဈေးတိုး ပေးလော့မယ်ပေါ့ကွယ်’

‘ဒီတော့... အတွင်းလူဆိုတာ ကျွန်မပေါ့လေ’
‘ဒါတွင် မကသေးဘူး၊ ချီကရီ ဆရာကြီးတွေ
ထက်မြက်တဲ့ ခေါင်းထဲထင်နေတာက မင်း ဒီလောက်ထဲ
ရာထူးတက်လေးတာဟာ အာသာကြောင့်ပဲ။ အာသာက
သေ တွန်းမတင်ခဲ့ရင် မင်းဟာ အရောင်းစာရေးမ ဘဝ
မှာပဲ ရှိနေဦးမယ်လို့ ထင်နေကြတယ်’

ဘက်ဗာလီ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိကုန်၏။ အသံ
ထိန်းထား၏။

‘ဒါဟာ ကျွန်မတို့ မိတ်ဆွေ ကရင်ရဲ့ လက်ချက်
ဖြစ်မယ်’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရေးလ် အုပ်စုက ရှေးဆန်တဲ့လူတွေ
ဒီတော့ သူတို့ခေါင်းထဲမှာ မင်းဟာ ယုံကြည်စိတ်ချရ
တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလို့ စွဲနေပြီ’

‘ဒီလောက်တောင်ပဲ စုတ်ပဲ့ရသလား ဆီလီဗီယာရယ်
‘နေဦး၊ ပိုဆိုးတာ ပြောဦးမယ်။ သိသာတာ တစ်ခုက
ရေးလ် အဖွဲ့ထဲက တစ်ယောက်ဟာ ဒီအကြောင်း
အာသာကို မေးကြည့်တယ်။ မမ အုပ်ချုတ်ချတော့

မပြောနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အရိပ်လှကွဲကားတွေ ပြနေတာ
က အဲဒီကိစ္စကို အာသာက လုံးလုံးလျားလျား မငြင်းခဲ့
ဘူး။

‘အဲဒါတော့ ကျွန်မ မယုံဘူး။ အာသာဟာ ဒီလို လူ
စားမျိုး မဟုတ်...’

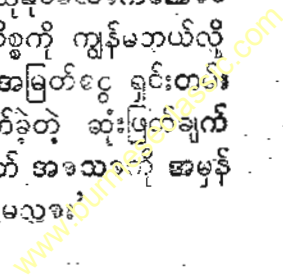
တို့ခနဲ စကား ရပ်လိုက်၏။ အာသာသည် အချို့
အမျိုးမျိုး ချိုးနိုင်သည်။ မိမိအား သူ ကစေချင်သလို
ကြိုးဆွဲလို့ရအောင်ပေါ့။ မိမိက နေရာတကားတွင် အလုပ်
ကိုဦးစားပေးခဲ့သည်လေး။ သူ လိုလားသည့် ညများ။ သူ
မိတ်ခေါ်သည့် ခရီးများကို မိမိက အလုပ် အကြောင်း
ပြုပြီး ငြင်းခဲ့ဖူးသည်။ သူဆက်သည့် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်
ဆက်ဖို့ မေ့လျော့ခဲ့ဖူးသည်။

သို့သော်...

သည်လောက်တောင့်မဲ့လား။ သည်လုပ်ရပ်စာ ရန်သူ
တစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်ရပ်ပဲ။ အာသာသည် မိမိအား သည်
လောက် မုန်သွေးအောင် ချစ်ခဲ့သူမဟုတ်ဘဲ။

‘ခေါင်းခနောက်သွားပြီလား ဘက်ဗာလီ’

‘ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ... ကျွန်မ မယုံနိုင်လောက်အောင်
အံ့အားသင့်နေတာပါ။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စကို ကျွန်မဘယ်လို
ရင်ဆိုင်ရမလဲ ဆီလီဗီယာ။ သူတို့ကိုအမြတ်ငွေ ရှင်းတမ်း
တွေ ထုတ်ပြရမလား။ ကျွန်မဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်
တွေ ယူဆွေးပြရမလား။ ဒါမှမဟုတ် အာသာကို အမှန်
အတိုင်း ထုတ်ပြောဖို့ အကျပ်ကိုင်ရမလား။’

‘နေဦးဘက်ဗဒလီ၊ ဒီကိစ္စမှအသေတိတိကျကျပါးတယ်လို့ တိုမပြောနိုင်ဘူး၊ မမအနေနဲ့ ဒီလူကို သိပ်ဘဝကျလှတာတွေမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းကိစ္စကို တမင် ရှောင်ရွယ်ချက်နဲ့ လိမ်မနေတယ်လို့လဲ မစွပ်စွဲနိုင်ဘူးလေ၊ ခက်တာက တီးတိုး သတင်းဆိုတာ စွဲထွက်လွန်းပြီးရင် မရင်နိုင်တော့ဘူးကွယ်’

‘အို...ရင်နိုင်ပါတယ် ဆီလီဗီယာ၊ ကျွန်မအာသေးပတ်ဆက်ခဲ့တာကိုက အမှားကြီး မှားခဲ့တာပါ၊ ပါရီမြို့တုန်းက သူနဲ့အဆက်ဖြတ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးသားဒါပေမယ့် ကျွန်မ ဆတိန်နည်းသွေးတယ်လေ၊ ကျွန်မသူ့ဆီက ဘာတစ်ခုမှ အခွင့်အရေး မယူခဲ့ဘူးဆိုတာ မမ သိပါတယ်၊ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သူပိုင်တဲ့ပစ္စည်းဘဝကို ဘယ်တုန်းက အရောက်မခံခဲ့ဘူး’

‘သိတယ်လေ၊ ဖျံမွေး အနွေးထည်တေခင် မင်းဘာသေ မင်း ဝယ်ခဲ့တာပဲဟာ’

ဆီလီဗီယာ ခြောက်ကပ်စွာ မှတ်ချက်ချ၏၊ မိမိသိသည့် သတင်းကို ဘက်ဗဒလီ တုံ့ပြန်ခံစားပုံကို ကြိုက်သည်၊ သည်လိုဖြစ်မည်ဆိုတာ မိမိကြိုတင် တွက်ဆထားသင့်သား၊ ဘက်ဗဒလီသည် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သူ တစ်ယောက် ဆိုတာ မိမိသိထားသည်ပဲ၊ သို့ပေမယ့် မုဆိုးစကားတွေကို ကြားရဖန် များလစကော့ ဘယ်သူမဆို ယုဒယီခဏတော့ ယုံစား သွေးဓာတ်ကြတစ ဓမ္မတရား

အာသေးသည် ကောလောဟုလတော့ကို ထုတ်လွှင့်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ဘက်ဗဒလီ ယုံကောင်းယုံနေနိုင်သည်။

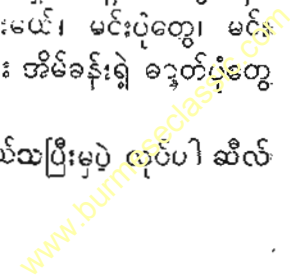
တစ်ဘက်မှ ပြန်ကြည့်တာ အာသေးသည် အိုမင်းလစပြီး သူ့အတွက် သြဇာအေးဏာဆီတာအကြီးသည် သူ့ အပေါင်းအဖော်တွေအပေါ် သြဇာအေးဏာ ရှိဖို့ အာသေး ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ထိန်းချုပ်မထားနိုင်သူဆိုလို့ ဘက်ဗဒလီ တစ်ယောက်ပဲ ရှိသည် မဟုတ်လား။

ဘက်ဗဒလီ မတ်တတ် ရင်လိုက်၏၊ မျက်နှာထစား တင်းနေသည်။

‘ကောင်းပြီ၊ အာသေး အကြောင်း မပြောနဲ့တော့၊ ကျွန်မ တခြား ဘာလုပ်သင့်တယ် ဆိုတာ အကြံပေးစရာ ရှိသေးလား ဆီလီဗီယာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ ဒီကိစ္စကို ကျွန်မပြန်တိုက်မယ်၊ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကို ပြန်တိုက်မှ မို့လို့ပဲ’

‘မင်း တန့်လန့်ကစ ရှေ့ထွက်ပြဖို့ အချိန်တန်ပြီ ထင်တာပဲ၊ မင်းနဲ့ တိုးတက်မှုနဲ့ အောင်မြင်မှု အကြောင်း ဆောင်းပါး နှစ်ပုဒ်လေးက ဖက်ရှင် ဖူလင်းတွေထဲမှ ပါလစအောင် မစီစဉ်လိုက်ဦးမယ်၊ မင်းပုံတွေ၊ မင်းရုံးခန်း၊ မင်း နေပုံထိုင်ပုံနဲ့ မင်း အိမ်ခန်းရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ပါပေါ့’

‘ကျွန်မအခန်းကဲ့ပြန်ပြီး ငြယ်သပြီးမှပဲ လုပ်ပါ ဆီလီဗီယာ’

ဘက်ဗာလီသည် နဂိုကတည်းက ခန်းလုံးပြည့် စောက်
ဇောကြီးကို ဖယ်ပစ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားပြီးသား၊ သို့သော်
သည်ကော်ဇောပေါ်မှာပဲ သူနှင့်အာသန စတင်နယ်ကျွ
ခဲ့ကြသည်လား၊ ထည့်တော့ သည်ကော်ဇောကြီးကို
သံယောဇဉ်ထားနေခဲ့မိ၏။

ကဲ....မှတော့ သည်ကော်ဇောကြီးကို ဖယ်ရှားပစ်ဖို့
အချိန်ကျပြီ။

* * *

ထိုည ညစာ စားပြီးသောအခါ ဆီလီဗီယာအ
ဖွဲ့အဖွဲ့အား ဘက်ဗာလီ အကြောင်း ပြောပြသည်။
ဖွဲ့အဖွဲ့က ထုံးစံအတိုင်း စိတ်ဝင်စားစားထေ့စင်သည်။
'အဲဒါကတော့ ဆက်တော့ ခု မတရားတခုပဲ ခေမင်'
ဟု ဆီလီဗီယာ အဆုံးသတ်စကား ဆိုသည်။

'ဒီကလေးမဟာ စိတ်မာတဲ ကလေးမပဲ ဆီလီဗီယာ၊
ဒီကလေးကကိုးတာ့ ကြံကြံခံနိုင်မှာပါ'

'ကြံကြံခံနိုင်တခုနဲ့ ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ နေနိုင်
တာ မတူဘူးလေ၊ တကယ်တမ်းပြောရရင် သူ့ဘဝမှာ
ဒီအလုပ်ကလွဲပြီး တခြား တွယ်တာစရာ ဘာရှိလို့လဲ'

တကယ် နားကြည်းစရာ ကောင်းသည်မှာ ခါပဲဖြစ်
သည်။ ဘက်ဗာလီသည် ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ရွေးချွေ့ကံခဲ
သူ၊ သည်ညများတော့ သူ့ဘဝမှာ ပထမဦးဆုံး အကြိမ်
အဖြစ် သဘောပေါက် နားလည် လာပေလိမ့်မည်။ သူ
သည် လုပ်ငန်းပိုင်းတွင် အောင်မြင်မှုများ ရခဲ့သည့်တိုင်
သူ့ဘဝမှာ အသက်ရှင် ခေပိုင်ရခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍မူ
သစ်ဝက်မျှသာ အဓိပ္ပာယ် ရှိနေသေးကြောင်း။

သို့သော် ထိုညနေက ဘက်ဗာလီ နေခင်တတရား
အားဖြင့် ကြေကွဲ အားဝယ်နေခြင်း မရှိ။ သူက ရုံးခန်း
ခိုင် ခါတိုင်းလို နောက်ကျမနေ၊ ညနေ ဝါးနာရီတိတိ
တွင် ကိုယ့်အခန်း ကိုယ်ဘန်းပြန်လာသည်။ စောစောပိုင်း
ရယ် တယ်လီဖုန်းဆက်သွားသည်။ မိမိနှင့် ဆွေးနွေး
ရာရှိလို့ဟု ဆိုသည်။ ထည့်တော့ ရယ် ရောက်မလေးမီ
ကိုယ်အခန်းကိုယ် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်နေစေချင်သည်။
အောက်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စဉ်းစားစရာလေးတွေ
သည် ရှိနေသည်။

www.burmeseclassic.com

သူသည် အာသနနှင့် အဆက် ဖြတ်လိုက်ရလို့ စိတ်ထိခိုက်စရာ အကြောင်းမရှိ၊ နေ့လယ်က ဆီလိပီယာပြောသွားတာတွေ့ရင် အမှန်များ ဖြစ်မည်ဆိုတာ မိမိ နည်းနည်းလေးမှ သံသယမဝင်၊ မိမိသည် အာသနကို ဖိတ်ဆွဲတစ်ယောက် အနေဖြင့်ကော၊ ချစ်ဖော်တစ်ယောက် အနေဖြင့်ပါ ခင်မင် နှစ်လိုခဲ့ပါသည်။ သို့ပေမယ့် မိမိ၏ ဘဝနှင့် မိမိ၏ အလုပ်ကို ထိခိုက်မည် ဆိုလျှင်မူ အာသနနှင့် ထာဝရ အဆက်ဖြတ်ပစ်ဖို့ တစ်စက်မျှ လက်တွေ့နေမည် မဟုတ်။

ပြဿနာ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်းနဲ့ အဆက်ဖြတ်မလဲ။

မိမိ အာသနနှင့် မတွေ့တော့ဆိုတာ လူသိရမည်။ မိမိသည် စာစ်သက်လုံး ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုးခဲ့ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ထာ ပိုင်စိုးသူအဖြစ် ရပ်တည်နေကြောင်း ဖက်နက်စေခက ကျဉ်းကျဉ်းကလေးတ သိသွားစေရမည်။

ရွေးစရာ လမ်းရယ်လို့ သိပ်မျှမ်းမျှမ်းစားစား မရှိမိမိ အာသနနှင့် အဆက် ဖြတ်လိုက်ပြီဆိုတာ ဖက်နက်မဂ္ဂဇင်းထဲ ထည့်ကြော်ငြာလို့ မဖြစ်၊ ကောလောဟလက ကောလောဟလဖြင့် တုံ့ပြန် တိုက်ခိုက်ခြင်းမှစ ကိုယ်အပြစ်ကို တာရှည်နေရသလို ဖြစ်သည်။ အကောင်းနည်းမာစော့ တစ်နည်းပဲရှိသည်။ အာသန၏ နေရာလူစားထိုးလိုက်၊ ထိုလူနှင့်အတူ လူတောသုတော တိုက်

ဪ...အက်စ်ရယ်၊ ခုနေ့များ မေ့ခင်ရှိလျှင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်မလဲ၊ စီးပွားရေးအရ မအောင်မြင်သည့် တိုက်ပွဲတက် ယေဘုကျားတစ်ယောက်ရှိပြီး မိမိတို့က ညှို့အံ့ပြုလုပ်မည် ညှို့အံ့ပွဲများတွင် အိမ်ရှင်အဖြစ် ကြိုဆိုပေးမည်သူ တစ်ယောက်ရှိနေလျှင် မိမိလွတ်လပ်စွာ ရပ်တည်နိုင်ကြောင်းကို ကြော်ငြားပြီးသား ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ သို့သော် မိမိသည် ဂျိန်းနှင့်ကော မှာရိယံနှင့်ပါ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေတာ ကြာပြီ။

မဟုတ်သေး။ သည်နယူးယောက်မှာပင် တစ်ယောက်ယောက်နှင့် တွဲခတ်ပြဖို့လိုသည်။ သည်တော့ မိမိ၏ မှတ်စုံစာအုပ်တလေးကို လှန်သည်။ သင့်တင့်လျောက်ပတ်မည့် သူရဲကောင်းကို ရွေးသည်။ ကုန်လွန်ခဲ့သည့် နှစ်များအတွင်း မိမိတွဲခဲ့ဖူးသည့် ယောက်ျားတွေ အကြောင်း ပြန်လှန်သုံးသပ်ကြည့်သည်။ တကယ်တော့ မိမိတွဲခဲ့ဖူးသူ သိပ်မျှမ်းမျှမ်းစားစား မရှိလှ။ တချို့ သုံးလေးကြိမ်ချိန်းတွေ့ဖူးသည်။ တချို့နှင့်ကျတော့ အိပ်ရာထဲထိ ရောက်ဖူးသည်။

သည်အထဲမှ ရာဖီပီးယားစ်ကို စိတ်ဝင်စားသည်။ ရွန်ခဲသည့်နှစ်ကမှ သိသွမ်းခဲ့သူ၊ မိမိ၏ ငွေရေးကြေးရေး ကိစ္စများကို တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်နေသည့် ဘက်လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး၊ ရာဖီပီးယားစ်အိမ်ထောင်ရှိသည်။ သို့သော် သူ မိန်းမတ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း အရက်ဖြတ်ဆေးရုံကို အိမ်ဦးနှင့် ကြမ်းပြင်လို ဝင်ထွက်နေရသူ၊ မည်သို့ဖြစ်စေ

ရဘိက သူ့ မိန်းမအကြောင်းတစ်ခါမှ မကောင်းမပြော၊
ကိုယ့်ကိုယ်လည်း သနားစရာ ဆတ္တဝါ တစ်ယောက်
ဖြစ်အောင် ညည်းမပြုတတ်၊ ရာဇဂို မိမိလေးစားသည်၊
သူ့ကလည်း မိမိကို စိတ်ဝင်စားတာ သေချာသည်။

သို့သော်....

ရာဇဂို၏ အဆင့်အတန်းက မိမိ၏ လိုအပ်ချက်များနှင့်
မကိုက်ညီ၊ မိမိလိုအပ်နေသည်မှာ အောင်မြင်သော ဘက်
လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးမဟုတ်၊ မိမိသည် ကိုယ့်ခြေထောက်
ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်နေကြောင်း ကမ္ဘာကို ကြော်ငြာဖို့၊
ဆည်ဆိုလူမျိုးနှင့် တွဲသို့မဖြစ်။

အင်း....မိမိနှင့် သင့်လျော်မည့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်
လူတစ်ယောက်ကို ရသံက ညွှန်းနိုင်ချင် ညွှန်းနိုင်မှစ
ပေါ့လေ။

* * *

သူတို့နှစ်ယောက် မတွေ့ကြတော့ ကြားပြီး ရသံ၏ ရုပ်
ဆွဲကို ဦးစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရတော့ အံ့ဩ တုန်လှုပ်သွား
သည်။ သူငယ်ချင်း၏ နူးညံ့ ဖောင်းအိသော အရာစာလေး။

တွေ့ မရှိတော့မီတလေး၊ သူ့မျက်လုံးတွေ့စာ ဂနစမ
ငြိမ်။ နောက်ပြီး မျက်ကွင်းတွေ ညှိနေသည်။

‘အေးမရီကေး၊ နေကောင်းရွဲလေး’

‘သူလေး.... နေကောင်းပါတယ်၊ အင်း.... ပြောရမှစ
တော့ ခက်သေး၊ ဒါပေးမယ် ငါရောက်လာတာ သူ့
ကိစ္စ ပြောဖို့ပဲ၊ ငါတို့ တေးပိုင်းမှာသွားနေဖို့ သူ့ဆုံး
ဖြတ်ပြီးကတည်းက ပြဿနာတွေက ခါတိုင်ထက် ပိုများ
လစတာစာလေး’

ရသံတို့၏ အိမ်ဆောင်စုံ ပြဿနာများကို ဘက်ဗာလီ
ချက်ချင်၊ ရိပ်စားမိလိုက်၏၊ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်က ခက်နယ်
တိကတ် ပြည်နယ်တွင် အိမ်ကြီး တစ်ဆောင် ဝယ်ပြီး
ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ဖို့ အေးမရီက ဆုံးဖြတ် ခဲ့သည်။
အကြောင်း ပြချက်မှာ ရသံ၏ သားသုံးယောက်သည် မြို့
ပေါ်မှာ နေထိုင်လျှင် ပျက်စီးသွားမည်။ အေးချမ်းပြီး
ရိုးစင်းသည့်တောမှာနေသင့်သည် ဆို၏။ နောက်တစ်ချက်
က တေးမှာဆိုလျှင် နေရာ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ရှိသည်။
သည်တော့ စာလေးတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့မျက်စိမ
နောက်တော့၊ ဦးနှောက် မခြေက်တော့။

သို့သော် ပြောင်းရွှေ့ပြီးဆည့်နှင့် တလေးသုံးယောက်
ကို စေ့ချစ်အိပ် ကျောင်းစား ပို့ထားလိုက်သည်။ သည်
တော့ ရှစ်မှာ တစ်နေ့လုံးလိုလို အာဖက်မှ ပြန်နေရသည်။
အေးမရီ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များနှင့် ပတ်သက်၍ ရသံ တစ်

ခါမှမသန်ကွက်ခဲ့။ ပထမပိုင်းတွင် အကျိုးနှင့်အကြောင်း
နှင့် ဖျော့ခင်းဖျ ပြောဆိုသေးသည်။ သို့သော် ရုတ်တရက် ထိုသို့
ပြောလှာလျှင် အေမရိက အေစကင်မေကျော့စွာ ပယ်ချ
လေ့ရှိသည်။ ပို၍ဆိုးသည်မှာ ရုတ်တရက် စကားမပြောဘဲ
နေထုတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ပတ်လုံးလုံး စကားမ
ပြောဘဲ နေသည်။ နေ့စက်တစ်ခုက အိမ်ထောင်သက်
နှစ်နှစ်ရပြီး နေ့စက်ပိုင်းတွင် အေမရိက အိပ်ခန်းတစ်
ခန်းစီ ခွဲပြီး အိပ်ခဲ့သည်။

ရုတ်တရက် သားသုံးယောက်ကို ရင်နှင့်အမျှ ချစ်သည်။
လွမ်းလည်းလွမ်းသည်။ သို့သော် သူတို့ ပထွေးရှိနေသည့်
အခန်းထဲမှာ တစ်မိနစ်ပင် အတူမနေချင်။ ဘာကြောင့်
ဆို ပထွေးနှင့်သားများ အိမ်မိုးတစ်မိုးတည်း အောက်မှာ
အတူနေလျှင် ကလေးတွေ စိတ်ဆင်းရဲရသလို ပထွေး
တလည်း စိတ်ညစ်နေထုတ်သည်လေး။ ရုတ်တရက် အေမရိ
နှင့် နေရတော့ မပျော်တော့။ သို့သော် မိမိကိုကော က
လေးတွေကိုပါ တွေးမွေး စေခင်းရှောက် ထားသူမှာ အေ
မရီပဲ မဟုတ်လား။ သည်တော့ အောင်အောင် သည်းခံ
နေရသည်။

ယခု နေ့စက်ဆုံး ပြဿနာမှာ ကျော့ကွယ်လွန်စာတည်း
က အိမ်မှာ လာနေသည့် အိမ်ဖော်မလေး အယ်လ်မာ၏
ပြဿနာ။ အေမရိက အယ်လ်မာကို တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်
မျိုး အပြစ်ရှာနေသည်။ အယ်လ် မာ့နေရာတွင် ဣန္ဒြေရ
လူကြီး လင်မယား၊ နှစ်ယောက်နှင့် အစားထိုးချင်သည်။

အေးပွဲ သေခက်ပွဲတွင် အရက်ခွဲပေးဖို့ ကိစ္စမျိုး ကျတော့
အယ်လ်မာလို ငယ်ရွယ်သူများနှင့် အံ့မကျဟု အကြောင်း
ပြုသည်။

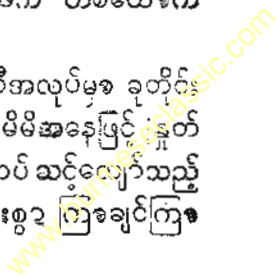
‘အယ်လ်မာ အလုပ်ထွက်မသွားတော့ကို ဝါအံ့သြနေ
တာ’

‘ထွက်ချင်တာပေါ့ ဘက်ဗာလီ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ငါနဲ့
ငါ့သားတွေနဲ့အတူ နေလေတာ သူ့ဆယ်ကိုးနှစ်ကတည်း
အ မဟုတ်လား။ နေ့စက်ပြီ၊ အပြင် လောက ကိုလဲ့
ကြောက်တယ် လေ’

‘နှင့် အယ်လ်မာအတွက် စိတ်ညစ် နေတယ်ဆိုရင်
အယ်လ်မာကို ခေါ်မယ့် အိမ်ထောင်စုပေါင်း တစ်ခါ
ပင်လောက် ငါရွေးပေးနိုင်ပါတယ်’

‘သူက တစ်မိလူးတွန့် အသစ်ဆက်ဆံရမှာကိုလဲ ရှို့
နေပုံရတယ်။ သူကပြောတယ်။ လူအလုပ်လုပ်ချင်းလုပ်ချင်
ရင် နှင့်ဆီမှာ လုပ်ချင်တယ်တဲ့။ နှင့်ကိုတော့ သူက ချစ်လဲ
ချစ်။ အားလုံးကျတယ် ဆိုတာ နှင့်အသိပဲ မဟုတ်လား။
ခုဆို နှင့်တ အောင်မြင်နေပြီ၊ အခန်းကြီးကလည်း အကျယ်
ကြီး။ ဒီတော့ နှင့်ဖို့ ကူဖော်လော့ဒ်ဖက် တစ်ယောက်
လော့က လိုအပ်မနေဘူးလား’

ဘက်ဗာလီချိန်ဆနေ၏။ ဝယ်လ်ဘီအလုပ်မှာ ခုတိုင်း
ဆိုနေရင် ရေး အာမခံချက်မရှိတော့။ မိမိအနေဖြင့် နှုတ်
ထွက်စေတင်ဆင့် တစ်ရမည်း နေ့စက်ထပ် ဆင့်လျှော်သည်
အလုပ်တစ်ခု ရဖို့ဆိုတာ လပေါင်းများစွာ ကြာချင်ကြာ

သွေးမည်း၊ သည်သော အယ်လ်မုကို လခပေးပြီး ခေ
ထမ်းဖို့ ဆိုတာ.....

သို့ပေးယုံ ဘက်ဗာလီ တုံ့နှေးခြင်းမရှိ၊ ယုတ်စွာအဆုံး
အယ်လ်မုကို ခေ၀လိုက်လျှင် ရုသ်၏ မျက်လုံးတွေထဲမှ
စိတ်ဆင်းရဲမှု အရိပ်များကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်နိုင်မည်လေ။

ကောင်းပြီလေ၊ ငါ အယ်လ်မုကို အလုပ်ပေးပါ
မယ်၊ နောက်ပြီး သူ့ကို ခေ၀ရ တဲ့အတွက် ငါအရမ်း
ဝမ်းသာပါတယ်၊ သူ့လခချင်တဲ့ အချိန်မှာ လာခဲ့လို့ပြော
လိုက်ပါ၊ ငါလဲဒီအခန်းကို ပြန်ပြီးပြင်ဆင်ဦးမှ ဆိုတော့
သူ့ကိုပေးလိုက်စမ်းပါဟယ်၊ သူ့အခန်းကို ဘာအရာ
သုတ်ချင်သလဲလို့

* * *

(၂၀)

ဘက်တွင် ရာဖ်နှင့် တွေ့ဆုံ စကားပြောပြီးနောက် ဘက်
ဗာလီ တော်တော်လေး စိတ်ပေါ့ပါးသွားသည်။ ဘက်
ဗာလီ ရုံးနှီးမြှုပ်နှံသားသည့် ငွေကြေး ကိစ္စများကို
ရာဖ်က ဂရုတစိုက် ထိန်းသိမ်း ကြည့်ရှုထားသည်။ ယခု
လက်ရှိအခြေအနေအရ ဘက်ဗာလီသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝ
သူ တစ်ယောက် မဖြစ်သေး။ သို့သော် အခန်းကို ပြန်
လည် ပြင်ဆင်ဖို့ အယ်လ်မုအား လခပေးဖို့နှင့် အရိဇို
နားရှိ မိခင်ကြီးအား လစဉ် ထောက်ပံ့ဖို့ လေ့ကျင့်တော့
ငွေကြေး လုံလုံလေ့ကျင့်လေ့ကျင့် ရှိကြောင်း သိရသည်။
ဝယ်လ်ဘီတွင် မိမိမြဲနေသရွေ့ စိတ်ပူရဟု ဘက်ဗာလီ
တွေး၏။ သို့သော် ဝယ်လ်ဘီမှ လခ မရတော့သည့်တိုင်
မိမိသည် လက်ရှိနေထိုင်မှု အဆင့်အတန်း နှစ်နှစ်လောက်
ဆက်နေနိုင်သေးကြောင်းလည်း သိလာရသည်။

အယ်လ်မေ့တ တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင် လောကီအဆောင်
အကူအညီရသည့် မိန်းကလေးဖြစ်၏။ ရောက်စကတော့
ခပ်ငိုငို ခပ်ခေ့တေ့ ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ရက်သတ္တ
ပတ် အနည်းငယ်အတွင်း ဘက်ဗာလီ အချိန်အများကြီး
ယူရမည့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စများနှင့် အခန်းပြုပြင်
ရေး ကိစ္စများကို အယ်လ်မေ့တ ဦးစီး တာဝန်ယူလိုက်
၏။ အခန်းကိစ္စကို ဂယ်ရီနှင့် အယ်လ်မေ့တ တာဝန်ယူ
ထားသဖြင့် ဘက်ဗာလီသည် ကိုယ့်အလုပ်ကိစ္စကို ပိုမို
အာရုံစူးစိုက်ချိန် ရသေးသည်။

သို့သော် ကုန်တိုက်တွင်မူ ဘက်ဗာလီ၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်
များကို တစ်စပြန်လည်ရုပ်သိမ်းခြင်းခံနေရသည့် လွန်ခဲ့
သည့် ရက်သတ္တပတ်များ အတွင်းက သူ ဆုံးဖြတ်ထား
သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်များကို ပယ်ဖျက်ပစ်ကြသည်။ အစီရင်
ခံစာများကို သူ့စားပွဲသို့ မပို့တော့ဘဲ အခြား မန်နေ
ဂျာများဆီသို့ တင်ပြစေသည်။ ဆီလီဗီယာက ဘက်ဗာလီ
ကို အပြည့်အဝ ကျေးဇူးတင်နေခက်ခဲ ပေးထားသည့်
တိုင် ဘက်ဗာလီ စိုးရိမ်သောကစိတ်တွေ ဝင်လာသည်။
မိမိ စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့နေတာတွေ တစ်ဖန် ဖြစ်လာတော့
မလေးဟု ရင်ပူလာသည်။

ငါကတော့ မထွက်ဘူးဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် အကြိမ်ကြိမ်
အားပေးရသည်။ သူတို့ ငါ့ကို ဖြုတ်ချင်ဖြုတ်ပါစေ။ ငါ
သူတို့ဆီက လျော်ကြေး တနင်္တပိုးရပြီးမှ ထွက်မယ် ဟု
ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ လောလောဆယ်တွင်မူ ကုန်တိုက်မှ

လူဂျီလ်များနှင့် သင့်မြတ်အောင် ပေါင်းသည်။ စိတ်ရှည်
ဆည်းခံသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဟုတ်စာမတ်စာ အလုပ်မရှိ
ဘဲ အချိန်ပို ခေ၁ ထားတတ်သည်ကိုလည်း အပြုံးမပျက်
ရင်ဆိုင်သည်။ တစ်ခါတလေ ညနေ ရုံးဆင်းခါနီးမှ
အချိန်ကပ်ပြီး အချိန်ပို လုပ်ခိုင်းသဖြင့် မိမိကြိုတင် ချိန်း
ဆုံထားတာတွေ ပြန်ဖျက်ရသည်။ ဘေးခင်းပန်ရသည်။
မှုပ်ရှင်လက်မှတ်တွေ၊ ပြဇာတ်လက်မှတ်တွေ ဆုံးကုန်
သည်။ သို့သော် ဘက်ဗာလီ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ထိန်းထား
သည်။

တစ်ညနေမှာတော့ ဘက်ဗာလီ ငြင်းပစ်လိုက်သည်။
ရေးလ်အာဘီပိုရေးရှင်းမှ ဗုဒ္ဓဘိယံ ဥက္ကဋ္ဌတစ်ယောက်က
ရုံးချိန်နောက်ပိုင်း သူ့ ရုံးခန်းသို့ လာတွေ့ဖို့ ခေ၁ သည်။
ဒါကိုတော့ ဘက်ဗာလီ လက်မခံ။ နောက်ပြီး သည်လူက
မိန်းမရှုပ်သည့်ဘက်တွင် နာမည်ကြီးသူတစ်ဦး။ သည်လို
လူစားမျိုး၏ ရုံးခန်းသို့ ဘယ်သူမှ မရှိတော့သည့် ရုံးချိန်
နောက်ပိုင်း အချိန်မှာ မသွားခွင့်၊ နောက်ပြီး မာရီယံ
နှင့် တွေ့ဆုံဖို့ ချိန်းထားသည်။

မာရီယံနှင့် မတွေ့ဖြစ်တာကြောင့်ပေါ့။ မတွေ့တာကြော
တော့ တွေ့ချင်တာ တစ်မျိုး။ နောက်ပြီး မာရီယံက
ဖက်ရှင် လော့ဇကအကြောင်း ဆတင်းစုံ သိတတ်သူဖြစ်
သဖြင့် တွေ့ချင်တာလည်း ပါသည်။ ဘယ်သူ အလုပ်ပြုတ်
သည်။ ဘယ်နေရာမှာ အလုပ်လိုနေသည်။ ဘယ်လုပ်ငန်း

၅၀၀ ဖြတ်ခြင်း

က အောင်မြင်နေသည်။ ဘယ်ကုမ္ပဏီက ရှုံးနေသည် ဆိုသည်ဖြင့်ပေါ့။

မာရီယံ၏ ဆိုင်ခရူ ရောက်သွားတော့ ဘက်ဗာလီ အံ့အားကြီးသင့်နေသည်။ ဆိုင်မှ ပြုတင်းပေါက်တွင် ချိတ် ထားသည့် စာတန်းမှာ ရောင်းရန်၊ လုပ်ငန်း ဖျက်သိမ်း ထားသည်။

‘ဘက်ဗာလီ လှလှပလှပပါလား၊ လာ...အထဲဝင်’

ဆိုင်ထဲ ခေါ်သွားသည်။ မီးတချို့ ဖွင့်သည်။

‘တစ်ဆိုင်လုံးတော့ ရှုပ်ပွနေတာပဲ ဘက်ဗာလီခရူ လုပ်ငန်းတစ်ခု ဖျက်သိမ်းရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုဟာ ဘယ် တော့မှ မပြီးနိုင် မစီးနိုင်တော့သလိုပဲ။ လာ...ကို အေး အေးဆေးဆေး စကားပြောအို့ရအစစ် မမ ရုံးခန်းထဲ သွားကြစို့’

မာရီယံနှုတ်မှ လိုက်သွားရင်း ယောင်းမဟောင်း ၏ ပြောင်းလဲမှုများကို စူးစမ်း အကဲခတ် ကြည့်သည်။ အသက်ကလေးတော့ ထောက်လှမ်းပြီး မာရီယံသာမဟုတ် ပါဘူးလေ။ မိမိတို့အားလုံး အရွယ်တွေ ထောက်လာကြ ပြီပဲ။ ခါတိုင်းဆို မာရီယံသည် ကြော့မော့နေ၏။ အဝတ် အစား၊ ဆံပင်၊ မိတ်ကပ်တို့ကို လှလှပပ ပြင်ဆင်ဝတ် စားလေ့ရှိသည်။ သည်နေ့တော့ မာရီယံ ခပ်မိုန့်မိုန့် ဖြစ် နေသည်။ သမန် ရွက်ကြမ်းရေကျို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

မာရီယံကိုကြည့်ရတာ ဂျိန်းကို မိမိ ပထမဆုံး စတင်မြင် ခဲ့စဉ်ကနှင့် တူလိုက်တာနော်ဟု တွေးမိ၏။

‘မာရီယံ၊ ကျွန်မသွတ်သွားတဲ့ ကွက်သပ်တွေ ပြန် ဖြည့်ပေးပါဦး။ မမရဲ့ဆိုင်ကို ရောင်းပစ်တာမယ်ဆို တာ ကျွန်မ မသိဘူး’

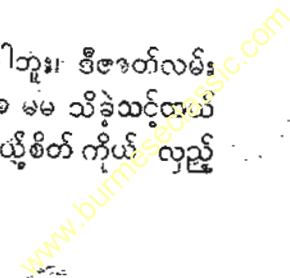
‘ရုတ်အရက်ကြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပေါ့ကွယ်’
‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ မမရဲ့ လုပ်ငန်းက တော်တော် အောင်မြင်နေတာပဲဟာ’

‘မမ အိမ်ထောင်ပြုတာမှလို့’
မာရီယံ တုံးတိတ်ပြော၏။
‘ဟယ်... ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ မမရယ်’

ဘက်ဗာလီ ကကယ်ပင် ပီတိဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် မာရီယံ မျက်နှာသွင်ပြင်ကြောင့် တော့သွားသည်။ မာရီယံ ၏ မျက်လုံးများမှာကော၊ အသံမှပေါ် ပျော်ရွှင်မှု အချိပ် အယောင်ကို ရှာလို့မရ။

‘ဟိုဆန့်လား’
‘မဟုတ်ဘူး ဘက်ဗာလီ၊ ဟိုဆေးက မမှ ဘဝထဲက ပျောက်သွားတာ တော်တော်ကြာနေပြီ’

‘ကျွန်... ကျွန်မ မသိဘူး’
‘မမလဲ စေ့စေ့ပိုင်းက မသိခဲ့ပါဘူး၊ ဒီဇာတ်လမ်း ချို့မား ရေရှည် မခိုင်မြဲနိုင်ဘူးဆိုတာ မမ သိခဲ့သင့်တယ် ဆိုလို့ ဒါပေမယ့် လူဆိုတာအလို့ တိုယ့်စိတ် ကိုယ် လှည့် နားတတ်တဖျို၊ မတုတ်လား’

‘သူ့ မိန်းမနဲ့သူ ပြန်ပေါင်းနေတာလား’

‘သူ့ မိန်းမကို ဘယ်တုန်းကမှ ပစ်ခွဲတာမှမဟုတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ခု သူတို့နေစားက ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ပေါက် တစ်ယောက်၊ အရမ်းလှတယ်၊ အဆက်က နှစ်ဆယ်နှစ်နှစ် စေ့၊ ဆိုဒင်သူ တစ်ယောက်ပဲ’

ပါရီမှာ ဟိုဆေတွဲလားသည့် အမျိုးသမီးကို သတိရမိ ထည်၊ နောက်ပြီး ဟိုးတစ်ချိန်က ဂျိန်း ပြောခဲ့သည့် စကားကိုလည်း သတိရမိသည်။ ဖာရ်နန် သည်လိုပဲ ဇာတ် သိမ်းမည်ဆိုစာ ဂျိန်းက ကြိုတင် ဟောခက်နိုး ထုတ်ခဲ့ သည် မဟုတ်လား။

မေရီယံက ယခု သူ့လက်ထပ်တော့မည့်သူ၏ အမည် ကို ပြောသည်။ နာမည်ကြီး၊ ဒီဇိုင်းဆရာ တစ်ယောက်၊ တက်ပရလီ မျက်နှာပျက်မသွားအောင် ကြိုးစား ဟန် ဆောင်နေလိုက်ရမည်။ သည်လူက မိန်းမပွေ့သူတော့ မဟုတ်၊ သို့သော် သည်လူက ယေဘုယျအားဖြင့် ရှုပ်ထွေးစွာ နာမည်ကြီးနေသူ။

‘ကလေးငယ်က အနောက်တက်အမ်းမှာပဲ အထူး စွမ်းလုပ်နေမှဆိုတော့ မမလဲ ဆိုင်ပိတ်ပြီး သူ့ နေထိုင် လိုက်သွားတာ အေးသိမ့်မယ်လို့ တွေးတယ်လေ’

‘ဒါပေမယ့် မေရီယံ.... ကျွန်မ....’

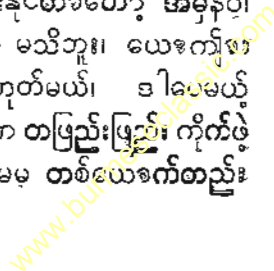
‘သူ့ ဆတင်းကြီးနေတဲ့အကြောင်း ပြောမလို့ မဟုတ် လား၊ မမလဲ သိပါတယ်၊ ဒီကိစ္စကို မေတို့ ပွင့်ပွင့် လှ လှ ဆွေးနွေးပြီး ပြီလေ၊ သူ့ကလဲ ဝန်ခံပါတယ်၊ ဒါလေ’

မယ့် သတင်း တော်တော်များများကတော့ ပုံကြီးခွဲ ထားတာ များပါတယ်’

ထို့ နေ့စက် မေရီယံက သူ့သည် အထက် ဝါးဆယ် ကျော်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ လင်စံရွေးနေဖို့ သိပ် အချိန် မရှိတော့ကြောင်း၊ စားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ် ပေါင်း မည့်သူမျိုး တွေတုန်း ယူရ မည် သူ ဖြစ် ကြောင်း၊ ကလေးငယ်မှာ စီးပွားရေးအရ အောင်မြင်သူ ဖြစ်သဖြင့် မေရီယံအနေဖြင့် ဂျိန်းကို တစ်ကျော့ပြန် စေခွင့်ရှေ့က နိုင်ကြောင်း၊ ဂျိန်းမှာ အထက်ကြီးလှာပြီ ဖြစ်သဖြင့် အလုပ် ဆက်မလုပ် စေချင်တော့ကြောင်း မေရီယံ၏ ရှင်းပြသည်။

‘မေတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကံစားခင်းထဲကပ်မပါစေ မမရယ်’

‘ကျေးဇူးပဲ ညီမရေ၊ ဒါပေမယ့် မမ ကံတောင်းဖို့ မလိုတော့ဘူးလေ၊ ကလေးငယ်နဲ့ လက်ထပ် လိုက် တဲ့ အတွက် ပြဿနာတွေအားလုံး ပြေလည်ဆွေးနွေးနိုင်ပါတယ်၊ မမ ဒီမြို့မှာ မနေချင်တော့ဘူးကွယ်၊ နယူးယောက်ဟာ လူတွေကို တစ်စုံတစ်ခု လုပ်ပေးနိုင်တာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဘာလုပ်ပေးနိုင်တယ် ဆိုတာ မမ မသိဘူး၊ ယေဘုယျအားဖြင့် တွေ့ အတွက်တော့ ဟုတ်ချင် ဟုတ်မယ်၊ ဒါပေမယ့် မိန်းမစားတွေကျ နယူးယောက်က တဖြည်းဖြည်း ကိုက်ဖို့ ဝါ၊ မျှစ်တစွာပဲ၊ မမ ဆိုလိုတာ မမ တစ်ယောက်တည်း’

၅၇၄ မြတ်ငြိမ်း

မဟုတ်ဘူးနော်၊ မမ ကြားတဲ့ သတင်းမှန်ရင် မင်းလဲ ဒီအခြေအနေမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရပြီ မဟုတ်လား၊

‘ဝယ်လ်တီကို ရေးလ်က ဝယ်လိုက်အတည်းက... အနေအထူးတွေ နည်းနည်းလေး... ထူးခြားနေတယ်၊ ဒါကို ကျွန်မ မငြင်းပါဘူး’

‘မမ ကြားသလောက်ဆိုရင် တစ်ယောက်ယောက်က မင်းကို ကိုင်းခုတ်ပေးနဲ့ အသေ လိုက်ပိုင်းနေတယ် ပြောတယ်’

‘ကျွန်မလဲ ကြားပါတယ် ဒါကြောင့် လုပ်ငန်း ကိုင်ငန်းလေးတွေ ခနည်းနာဖို့ ထွက်လာတာ၊ တစ်ခုရယ်လို့ တိတိကျကျ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်လို့ အခွင့်အလမ်း ကြုံလဲ ငြင်းမနေတော့ဘူးလို့ စိတ်ကူးတယ်လေ’

‘နေခက်ဆုံးကျတော့ ဒီလိုပဲ နိဂုံးချုပ်ရပြီပေါ့လေ၊ ဒီကုန်တိုက် အကျိုးအတွက် မင်း အများကြီး လုပ်ပေးခဲ့ တာမဲ့၊ မင်း လုပ်ငန်းမှာ မင်း ကျွမ်းကျင်အောင်လဲ အသေ အလို့ ကြီးစားခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား’

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်မ လမ်းပေါ်ရောက်မနေဆေးပါဘူး မမရယ်’

‘မနေရက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်း ပျော်လဲ မပျော်ဘူး မဟုတ်လား၊ မင်း အက်ဒီအကြောင်း မမေးတော့ဘူး လား၊ သူ့အကြောင်း တစ်ခါမှ မစဉ်းစားမိဘူးလား ဟင်’

‘တစ်ခါ တစ်ခါတော့ သတိရပါဘယ်၊ သူ့အစား အဆင်ပြေရဲ့လား၊ သူ ကိုရီးယားကနေ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ပြန်ရောက်လာပြီလို့ ဂျိန်း ပြောတယ်၊ သူ စိန်လူဝီကိုပဲ ပြန်သွားလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ခုတော့ စိန်လူဝီဟာ သူ့အိမ် သူ့ဇနီး ဖြစ်နေပြီ၊ သူ့ အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ ကုမ္ပဏီကတော့ သူ့ အသေးရောက်နေတုန်း အခြား ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုထဲ ဝယ်သွားပြီ၊ ဒါပေမယ့် အိမ်ခြံ အားရင်းအငွယ် အလုပ်နဲ့ သူ့အလုပ်ဖြစ်နေပုံရတယ်၊

‘သူ့ဆီက နေခက်ဆုံးရတဲ့ စားအရဆိုရင် သူ့ကပ်မှန် သူ့တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်လာတော့မှာပါ၊ အဲဒီမှာပဲပေါ့၊ သူ့ရဲ့ခေလသွင်ရက်တွေ ကုန်ဆုံးသွားပြီ ထင်တာပဲ’

‘သူ့အဆင်ပြေတယ် ကြားရတာ ဝမ်းသာပါအောင် မမရယ်’

‘ဒါတွင် မကသေးဘူး၊ သူ့နေခက်ထပ် အိမ်ထောင် ပြုဖို့ စဉ်းစားနေတယ်လို့ သူ့စာလဲမှာ ပါတယ်၊ ဂျော့ မိန်းမရဲ့ ညီမနဲ့တဲ့၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ သူ့သွားအလုပ် လုပ်တဲ့လူလေ’

‘မာရီဂျိုး၊ နှစ်ခေါင်း တယ်လောက် ကြာသွားပြီလို့၊ ထိုညက ဂျော့၏မိန်းမနှင့်ပတ်သက်ပြီး မိမိအမြင်အထက် ဝေဖန်ပြောကြားခဲ့သည်လေ၊ သည့်နေ့မည်ကို ယခုတိုင် မှတ်မိနေဆဲပါကလေး။’

ထိုနောက် အက်ဒ်ကိုသတိရသည်။ မိမိတို့အိမ်ထောင်
ဦး ၇၀က ချင်ခင်ကြင်နာခဲ့ပုံများ၊ ချစ်တတ်သော၊ ယုယ
ထတ်သော အက်ဒ်၊ သူ့နောက်ဆုံး ရေးခဲ့သည့် စာထဲ
နောက်ဆုံးစာကြောင်းကလေး၊ မိမိအားထာဝစဉ် ချစ်
နေမည်ဟူသော စာကြောင်းကလေး၊ သည် အကြောင်း
ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြုခဲ့။ သို့သော် မိမိတို့ တရားဝင်
ကွဲရှင်း ပြတ်စဲခဲ့ ပြီးသည့်တိုင် ထိုစာတလေးကို သိမ်း
ထားခဲ့သည်။ မိမိ၏ မီးခဲဆွေတ္တာထဲမှ 'ကျွန်မ သေဆုံး
သည့်နေ့တွင် ဤစာကိုဖွင့်ဘဲ မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်ပါ' ဟု
မှတ်တမ်းရေးထားသည့် စာအိတ်ထဲထည့်ပြီး ချိတ် ပိတ်
ထားခဲ့သည်။

မနက်ပြန်ဆိုလျှင်တော့ တက်သို့ သွားရမည်။ သည်
စာအလေးကို မိမိကိုယ်တိုင်ပဲ ဖျက်ဆီး ပစ်ရတော့မည်။
ချုပ်ပိတ် ထားတဲ့အတိုင်းပေါ့။ စာအိတ်ကို ဖောက်မဖတ်
ဘဲပေါ့။ ဖောက်ဖတ်နေဖို့မလိုဘူးလေ။ အထဲမှ စာသား
တွေကို အလွတ်ရနေတာပဲ။ တစ်နေ့တစ် ချိန်ချိန်တွင်
မိမိအား လာခေါ်မည်လို့ မေခင်ရေးထားခဲ့သည်ကို မိမိ
ဘယ်တော့မှ မမေ့။

သူ့ မျက်လုံးတွေ ရုတ်တရက် ကျိန်းစပ် လာသည်။
သို့သော် သူကမခန့်တင်းကခခေါင်းခမာလိုက်၏။ တစ်
တော့ မိမိငိုနေစရာ အကြောင်း မရှိတော့ကြောင်း ဆင်
ခြင်တုံတရားက သူ့ကိုသတိပေးနေသည်။ တကယ်တော့

မိမိနှင့် မေခင်ရဲဇာတ်လမ်းက ပြီးဆုံးခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီ...
ကြာတောင့်ကြာရှည် ရှိခဲ့ပြီ...။

'ဘက်ဗခလီ၊ မင်း ခုနေမှ သူ့ဆီပြန်သွားရင်တောင်
အဲဒီကောင်မလေးကို သူ့ဓမ္မပစ်လိုက်မယ်လို့မမထင်တယ်'
'ပေါက်ကရတွေ မခရိယံရယ်၊ နှစ်တွေ ဘယ်လောက်
ကြာခဲ့ပြီလဲ၊ ကျွန်မပုံပန်း ဘယ်လိုနေတယ်ဆိုတာတောင်
သူ့သတိရတော့မှ မဟုတ်ပါဘူး'

'ကိုယ့်ကိုကိုယ် မလှည့်စားခဲ့ဘက်ဗခလီ၊ မမဆီကို သူ
စာရေးတိုင်း၊ ဖုန်းဆက်တိုင်း၊ မင်းအကြောင်း မမေးဘဲ
တစ်ခါမှ မရှိဘူး၊ မေမေနဲ့ဆက်သွယ်ရင်လဲ ဒီအတိုင်းပဲ
ဘက်ဗ...လီ...ကိုယ့်စိတ်ကို မှန်မှန်ကန်ကန်သုံးဆပ်၊ ကိုယ့်
ကိုကိုယ် မညှာနဲ့၊ မင်းကိုဘယ်တုန်းကမှမမေ့ဘူး၊ ဘယ်
တော့မှလဲ မေ့နိုင်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး။

'သေချာတာပေါ့၊ ခုဆို သူ့အထီးကျန် ဖြစ်နေမှာပဲ၊
အချိန်တွေ ထရှု၊ ရွှေ၊ ကုန်နေတာကို ခံစားနေရမှာပဲ၊
ဒါပေမယ့် ဒီအလှူကနှစ်တွေ ကြာလာတဲ့တိုင် သူ့ နောက်
အိမ်ခံစားမပြုခဲ့ဘူးလေ၊ မိသားစုတစ်စု တူထေ့ခင်ဖို့
သူ ဘယ်လောက်ဆန္ဒ ပြင်းပြတယ်ဆိုတာ မင်းလဲအသိ၊
မမလဲ အသိပဲလေ၊ မမ ထင်တယ်လေ၊ ဒါဟာ သူ့ရဲ့
နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးပဲလို့ သူ့စဉ်းစား တော့မှပေါ့၊
မင်း ဘာဖြစ်လို့ သူနဲ့ သွားမတွေ့တာလဲ ဘက်ဗခလီ၊
မင်းတို့ နှစ်ခယောက်ကြားမှ သံယောဇဉ်တို့ အချစ်တို့
ဆိုတာ ကျန်သေးမလားဆိုတာ ဆန်းစစ်ကြည့်ပေါ့၊ ဒါ'

၅၀၈ ဖြစ်ငြိမ်း

ဆိုရင် ဝယ်လဲဘိမှ... ပေါ်နေတဲ့ပြည်နစ်ကို တိုက်ခိုက် ဖြေရှင်းပြီးသားလဲ ဖြစ်သွားမယ်လေ'

မောင်ဆီပြန်သွားဖို့ ဖြစ်ပါသည်။ မိမိ ပြန်သွားနိုင်ပါ သည်။ မောင်ကိုလည်းပြန်လှည့်ရယူနိုင်ပါသည်။ မိမိသည် စိုးရိမ်ကြောက်လန့် စိတ်များဖြင့် မောင်ဆီပြန်ပြေး လာ စည် ဆိုတာကိုပင် မေ့စင်သိမည်ဟုတ်ပါ။

ဟုတ်သည်။ စိုးရိမ် ကြောက်လန့်စရာတွေ၊ မာရီယံ ပြောပြခဲ့သည် စိုးရိမ်စရာတွေပေါ့။ ဇရာနှင့်အထီးကျန် တဝ၊ နေ့နက်ပြီး မာရီယံပြောသလို ကိုယ့်ကိုကိုယ် မညှစ် စတမ်း ပြောရလျှင် မိမိဝယ်ရွယ်စဉ်က ရင်ခုန် လှုပ်ရှား ခဲ့ရသော လုပ်ငန်းခွင်သည် ယခုမိမိမပိုင်တော့။ မိမိ ထိန်း ချုပ်ထားလို့ မရတော့။

သို့သော်...မိမိ မေ့စင်ဆီ ပြန်မသွားနိုင်ပါ။ မေ့စ တရားလို့ခေါ်ချင်ခေါ်၊ သန္နိဋ္ဌာန်ချမှတ်ချက်လို့ခေါ်ချင် ခေါ်။ မိမိသည် ဘယ်သူ့ကိုမှ ခယောင်ဘွား ခူးထေ့စက် ထောင်းပန်လိမ့်မည် ဟုတ်။ သည်လို ထောင်းပန် နေ ကြောင်း သိရှိသူမှာ မိမိ တစ်ယောက်တည်းပဲ ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေပါစေ၊ သည်အလွန်မျိုး ဘက်မလီမလုပ်။

'မာရီယံ၊ မေ့စ ကတော့ အညံ့စားရုပ်ရှင်တွေ တော် တော် များများ ကြည့်ထားပြီ ထင်တယ်။ လူ့အတွက် ဒီလောက်နှစ်တွေ အကြွေကြီး ကွဲနေပြီးမှ ပြန်ပေါင်း ထုတ်လို့ မရကြဘူးမေရှဲ့။ တစ်ခုရှိတာက ဘယ်သူတွေ ဘာကြီးပဲ ပြောနေ-ပြောနေ ကျွန်မဟာ အထက်ကရ

ကျွန်တိုက်ကြီးတစ်ခုရဲ့ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ တစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်သူမ တယ်။ အဲ...ဒီကျွန်တိုက်ကလဲ ဒီမှာပဲ၊ နယူးဇီလန် မှနေတဲ့နေတယ်လေ။ ဒီတော့...ကျွန်မတို့ဘဝတွေ ဘာမှ မပြောင်းလဲသေးဘူး။

အက်ဒီအနေနဲ့ လက်စွဲချမယ့် တစ်ယောက်ယောက် ကို စတုသွားတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်မက ဆုမွန် ကောင်း တောင်းတဲ့အကြောင်း ဖြေဖူးပေါ့။ သူ ချမ်း မြေ့ ပျော်ရွှင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ သူ စိတ်ချမ်းသာစေချင်တဲ့အန္တ အမြဲရှိ ပါတယ်။ နေ့နက်ပြီး မမတို့အတွက်လဲ ကျွန်မ အဲဒီ အတိုင်း ဆုတောင်းပါတယ်။ တကယ်တော့ အခွင့်ကြုံမယ် ဆိုရင် မမနဲ့ ကလေးငါတို့ အနောက်ကမ်းကို မကူးမီ ကျွန်မ နေထိုင်ပုံတစ်ပုံ လုပ်ပါဦးမယ်။ သူတို့ ကျွန်မအခန်း ကို ပြန်ပြင်နေတာ တစ်ပတ် နှစ်ပတ်အတွင်း ပြီးမှာပေါ့။ ကျွန်မကလဲ ကျွန်မ အခန်းကို ကြားချင် နေတာနဲ့ အတော်ပဲ'

ဆီလီဗီယာ သူ့ကတိ တည်ပါသည်။ သူက လိမ္မာ
ကျွမ်းကျင်စွာဖြင့် ဟိုနား၊ စကားတစ်ခွန်း၊ သည်နား
သတင်းတစ်စကို တိုးတိုးတစ်မျိုး၊ သွယ်ဝိုက်၍တစ်ဖုံ ပြော
သည်။ သတင်းဖြန့်သည်။ ထို့နောက် မိမိကိုယ်ထားသည့်
ကြီးအားလုံးကိုကိုင်ပြီး ဘက်ဗလီအား ဖက်ရှင်လောက
တွင် နေရာမှန်နရာကံအောင် 'တင်' ပေးလိုက်သည်။

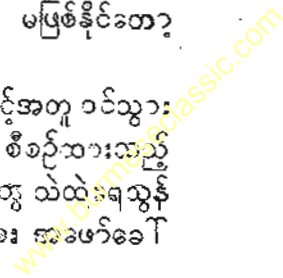
မာရီယံနှင့် ကလေးငယ်အတွက် ပြုလုပ်ခဲ့သည့် ညှော်ခံ
ပွဲအကြောင်းကို သတင်းစာတိုင်းက တီးတိုးသတင်းကဏ္ဍ
တွင် ဖော်ပြကြသည်။ ဘက်ဗလီ၏ ခမ်းနား ထည့်ဝါ
သော အခန်းပုံစံကို အမေရိကတွင် အထက်တန်းအကျ
ဆုံး ဒီဇိုင်း မဂ္ဂဇင်း တစ်စောင်တွင် မျက်နှာဖုံး အဖြစ်
ဖော်ပြခဲ့သည်။ သတင်း မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်က နှစ်စဉ်ပြု
လုပ်နေကျဖြစ်သည့် 'အမေရိက၏ အရေးပါ အရာရောက်
ဆုံးအမျိုးသမီးများ' စာရင်းတွင် မိမိနာမည်အစား ဘက်
ဗလီ၏ နာမည်ကို ထည့်ပေးအောင် ဆီလီဗီယာက
တိုက်တွန်းသည်။ နားချသည်။ လိုအပ်လျှင် မသိသော
ခြိမ်းခြောက်သည်။

သို့သော် ဆီလီဗီယာ၏ အကြီးမားဆုံး အောင်မြင်မှု
မှာ ဘက်ဗလီအား 'တစ်နှစ်အတွင်း အောင်မြင်ဆုံး
ဖက်ရှင်ခေါင်းဆောင်' ဘွဲ့ထူးရအောင် စွမ်းဆောင်လိုက်
နိုင်ခြင်းပင်။ ထိုဘွဲ့ထူးကို ဆီလီဗီယာက နှစ်ကြိမ်တိုင်
တိုင် ရပြီးစား။ ထို့ကြောင့် လည်နှစ်တော့ သည်ဘွဲ့ကို
သူ့တပည့်ကျော် ရအောင်လုပ်ဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သို့သော် သည်ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ရသည်မှာ သူ့ထင်
ထားသလောက် အခက်အခဲ မရှိလှ။ ဘက်ဗလီ ဖက်ရှင်
လောကတွင် ကျင့်လည်ခဲ့သည့် နှစ်များအတွင်း သူသည်
တစ်ဆူ အပေါင်းအသင်း များစွာ ရခဲ့၏။ ဘက်ဗလီ
၏ ပတ်သက်သည့် ကောသလဟလ သတင်းများမှာ
ဖက်ရှင်လောကတွင် အောင်မြင်လေသူတိုင်း ကြုံတွေ့
နေကျ အဖြစ်မျိုး။ မိမိတို့လည်း တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့
ပြုတွေ့နိုင်သည်ဆိုတာ သိထားကြသည်။ သည်တော့
ဖက်ရှင် လောကသားချင်း ရိုင်းပင်းကြသည်။ ဖက်ရှင်
လောကသားများ ကျောချင်းကပ်ပြီး ဘက်ဗလီကို
ငါးဝန်း ကာကွယ်ကြသည်။

ဆုပေးပွဲ မပြုလုပ်မီ တစ်ပတ်အလိုတွင် အာသာ
ယံလိုဖုန်းဆက်သည်။ သူက ဆုပေးပွဲတွင် ဘက်ဗလီ
လောကကျားဖော်အဖြစ် တက်ရောက်လိုကြောင်း သိ
ရသည်။ ဘက်ဗလီကတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်၏
ဆံဆေးကို ညှပ်ညှပ်သေသေကလေး ဖြတ်လိုက်ဖို့
မျှန်းထားသည်။ သို့သော် အာသာက ဖုန်းဆက်
စဉ်ဆိုတော့ မိမိ မျှော်မှန်းထားသလို မဖြစ်နိုင်တော့
ဖြစ်။ ဘက်ဗလီ သိလိုက်၏။

ဆုပေးပွဲ အခမ်းအနားသို့ အာသာနှင့်အတူ ဝင်သွား
သော် ဆီလီဗီယာနှင့် မိမိတို့ ဂရုစိုက် စီစဉ်ထားသည့်
ကလေးဟလတိုက်ဖျက်ရေးအစီအစဉ်အတွက် သံထဲနေရာတွင်
ကုန်မည်။ ဘက်ဗလီက အာသာအား အဖော်ခေါ်

ဖို့ ဝေလည်ကြောင်ပတ် လုပ်နေသောအခါ အိမ်ထဲ
ခေါ်ပွဲလှစေသည်။ အသားက ညစာထွက်စားဖို့ ဖိတ်သည်
ကို တက်ပေးလို့ ပြင်းလိုက်သည်။ မိမိအခန်းမှစ၊ ယမက
လမ်းသက်ပါဟု ဖိတ်ကြားလိုက်သည်။ အသားနှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင်လို့ မြစ်တော့ဆိုတာ သိနေသည်။
တော်သေးသည်။ မိမိအခန်းမှစ အယ်လ်မေ အပေါ်
နေပေလို့။

‘ခါမေးသားနားတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကတော့
ခန်းလုံးပြည့် ကော်ဇောကြီးကို သတိရနေတယ်’

အသား အခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း အပြုံးသဲ့သဲ့
ဖြင့် ပြော၏။

‘ခေတ် မရှိတော့ဘူးလေ’

ယမကခွက်ကို လှမ်းပေးရင်း တက်ပေးလိမ့်မယ်
အတွင်းခန်းမှ အယ်လ်မေ ထွက်လာပြီး အသား ကုတ်
အင်္ကျီကို သိမ်းဖို့လှမ်းယူသည်။ အိမ်ပေါ် အမျိုးသမီးက
တွေ့သည့် အတွက် အသား အံ့အား သင့်သော်လည်း
အံ့အားဆင့်မှုကို မပြု။

‘ကိုယ်ခေတ်ပုံတွေ တွေ့ပါတယ်။ မာရီယံနဲ့ ကလေး
အတွက် လုပ်တဲ့ ဧည့်ခံပွဲက ပုံတွေလေး၊ တိတ်ကျကျပြော
ရရင် ကိုယ့်ကို ဖိတ်လို့ အံ့ဩနေတယ်’

တက်ပေးလီသည် အသားကို တယ်လို့ ပြောရမလို့
နည်းမျိုးစုံ စဉ်းစားခဲ့၏။ နောက်ဆုံး အဝတ်အစား
ရင်း ဘဝဲဖြစ်ဖြစ် ပြေးစေရရှိတာတော့ ပြောရမည်

အချိန်တန်လျှင် အသင့်လျော်ဆုံး စကားလုံးများ ရွေး
ပြောရမှစပဲဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။... ခုတော့ အသား
စကားစလေပြီ။

‘ကျွန်မ ရှင်ကို ဖိတ်နိုင်ဘူး အသား၊ ဘာကြောင့်
လဲဆိုတာ ရှင်သိလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့
အကြောင်း ကောလဟလ ဆတင်းတွေ အရမ်းထွက်နေ
တယ်လေ’

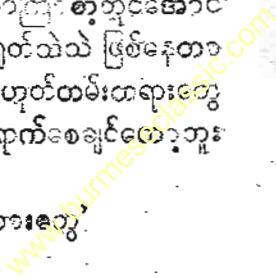
‘အဲဒါ အဆန်းမှ မဟုတ်တော့တာ’

‘ခုပြောနေတဲ့ ကောလဟလက ထစ်မျိုးလေး၊
ကျွန်မရဲ့ ဝမ်းကျောင်းမူ အလုပ်ဘာ ရှင်အပေါ်မှာပဲ
အပြောထားအယ်၊ ရှင်အကူအညီသေ ပေါ်ရင် ကျွန်မ
ဟာ အရောင်းစာရေးဆရာဝန်မှာပဲ ရှိနေမယ်ဆိုတဲ့ စကား
မျိုးတွေရှင်၊ ကောလဟလ သတင်းပီပီ မှိုချိုချို
ပြောနေကြတာ’

‘မင်း ဒီအဆင့်ကို ကျော်လွှားနိုင်တာပဲ’

‘ကျော်လွှားဖို့ ရည်ရွယ်ထားပါတယ်။ ဒီတော့ ဆိုလို
တဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ကျွန်မ ရှင်နဲ့ ဆက်တွဲ နဲ့လို့ မဖြစ်တော့
ဘူး။ အနည်းဆုံး ကာလ တော်တော်ကြာ စာ့ဘိုင်အောင်
ပေါ့။ ကျွန်မတို့ ကုန်တိုက်မှာ ရုပ် ရုပ်သဲသဲ ဖြစ်နေတာ
လဲ ရှင် အသိပဲ။ နေ့စက်ထပ် မဟုတ်တမ်းတရားတွေ
ရေးလဲရုံးချုပ်ကို နောက်ထပ် မရောက်စေချင်တော့ဘူး
လေ’

‘အလှကား ပွတ်ကျား အဆေးစားတွေ’

'သိပ် အသေးစားလေးတွေ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ရှင် ကုမ္ပဏီကိုတောင် ဝယ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းနေကြတာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီ ကမ်းလှမ်းချက်ကို ရှင် ငြင်းပယ်ခဲ့တယ်လေ၊ ခု ထွက်နေတဲ့ ကေလလဟာလ သတင်းက သူတို့ ဈေးပိုပေးလစလိမ့်မယ်၊ မရောင်းနဲ့ဦးလို့ ကျွန်မက ရှင်ကို နှမြောထစားတယ်တဲ့လေ'

'သူတို့ ခုလဲ ဈေးတိုးပေးနေတာပဲ၊ ဒီထက်လဲ တိုးပေးဦးမှပဲ၊ အဓိက အကြောင်းရင်းက ကိုယ်က ရောင်းဖို့ စိတ်ကူး မရှိလို့ပဲ'

'ရှင် ဆုံးဖြတ်ချက်က အမြော်အမြင်ရှိရာ ရောက်ပါတယ်၊ ရှင်က အနားယူလေအောင် အသက်ကြီးသေးတာမှ မဟုတ်တာ'

တကယ်တော့ သူ့စကား မမန်း၊ ခုဆို အာသာအသက်က ခြောက်ဆယ်နား ကပ်နေပြီး သို့သော် အရွယ်တင်သည်။

'ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ရှင်နဲ့ ဆက်တွဲနေရင် ရေးလ်အဖွဲ့က လူတွေကြားထဲမှ ကျွန်မ မျက်နှာငယ်ရလိမ့်မယ်ဆိုတာ ရှင် သိနိုင်ပါတယ်'

'ဒီတော့ ဒီကောင်တွေအတွက်... ကိုယ်တို့ ဆက်ဆံရေးကို စွန့်လွှတ်မယ်ပေါ့လေ'

ဘက်ဗလီအသံကို တည့်ငြိမ်အောင် ထိန်းထားသည်။ 'အာသာ၊ ကျွန်မတို့ဟာ ဖိတ်ဆွဲတွေပါ၊ ချစ်ဖော်တွေဆိုလဲ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ ရှင်နဲ့ ဆက်ဆံရတာ ကျေနပ်

တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ အရှိတရားကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ခိုခိတ်တန်ပြီလေ၊ ကျွန်မ ခုလို အောင်မြင်မှု ရဖို့အတွက် သေအလဲ ကြိုးစားခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီ အောင်မြင်မှုကို တံအဖွဲ့ရုံးခန်း ဟာသအဖြစ် အပြောခံရမှာမျိုး ကျွန်မ ခြံစစ် မခံနိုင်ဘူး။

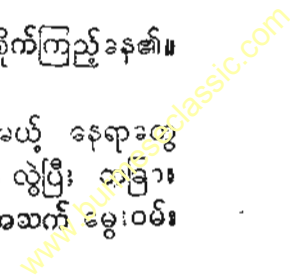
'ခု ပြောဆိုနေကြတဲ့ ကောလဟာလ သတင်းတွေထဲ တစ်ခုကို ရှင်က မဟုတ်ဘူးလို့ မငြင်းခဲ့ဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့် ရှင်ဆီက ကျွန်မ ဘာမှ မယူခဲ့ဘူး၊ ရှင် ဩဇာကြောင့် သုံးဖို့ မပြောနဲ့၊ ရှင်ဆီက ခွင့်တောင်း အနားသည်တို့ အင် မယူခဲ့ဘူးဆိုတာ ရှင် အသိပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါ လူအများ သိသွားအောင် လုပ်ဖို့ ကျွန်မ ရည်ရွယ်ပါ၊ အဲဒီလို ဖြစ်ဖို့အတွက် ရှင်ကို ခွဲခွာ နှုတ်ဆက်စကား ချေမယ်ဆိုလဲ ပြောဖို့ ပြင်ဆင်ထားတယ်'

တုရားရေး... မင်း ဒီလောက် သွေးအေးပြီး ခေါင်းထိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ဘူး'

'ကျွန်မ အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် နေတတ် ပြောပါတယ် အာသာ၊ အဲဒါကို ကျွန်မ သိသလို ရှင်လဲ သိတယ်'

အခမဲ့ သူ့ကို အကြံကြီး စိုက်ကြည့်နေ၏။ ကျေးဇူး မျက်လုံးများဖြင့်။

အယ်လ်ဘီက လွဲပြီး အလုပ်လုပ်ရမယ့် နေရာတွေမှာ တစ်ပုံကြီးပါ၊ ရေးလ်အဖွဲ့က လွဲပြီး တခြားအဖွဲ့လွဲ အများကြီးရှိတယ်၊ မင်း အသက် ဓမ္မဝမ်း

ကျောရင်း ပညာရွှင် ဖြစ်ချင်တယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ဆီမှာ လာပြီး လုပ်စမ်းပါ၊ မှန်ကန် ဖြစ် လာမလား၊ မင်းကို ခုတီယ ဥက္ကဋ္ဌ ရာထူး တန်းပေးမယ်။

‘ကိုယ့်လုပ်ငန်းထဲကို ကိုယ့်သားတွေ ဝင်လှူလိမ့်မယ် လို့ မျှော်လင့် ထားခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီတော့ခင်တွေ သူ့ အမေဆီတရတဲ့ ဝေစုကို လှူနေရတော့ အလုပ်ရှုပ်နေ ကြတာ၊ ဒီတော့ မင်း လုပ်ရကိုင်ရ အဆင်ပြေမယ် ထင် ပါတယ်’

‘အာသား၊ ကျွန်မပြောတဲ့ စကားတွေကို ရှင် တစ်ခွန်းမှ မကြားလိုက်ဘူးလား၊ ရှင် ခုလို ရက်ရက်ရောရော ပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ထိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ကျေးဇူးမထင်ဘူး။ ကျွန်မ ရှင်ရဲ့ အမြှောင်မယား၊ ဒါ မဟုတ် မျှော်တော်ဆက်၊ ဒါမဟုတ် ရှင်ပိုင် ဗဟို တစ်ခု အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ ကျွန်မ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ် ထံ ထေရင်ခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအတိုင်း ဆက်နေသွားဖို့လဲ ရည်ရွယ်တယ်’

‘မင်း ကြိုက်တဲ့ ပုံစံနဲ့ပေါ့လေ၊ ဘယ်တော့မှဆို မင် ကြိုက်တဲ့ ပုံစံနဲ့ ဖြစ်ရမယ် မဟုတ်လား’

‘ကျွန်မ ရှင်အပေါ် မတွန့်တိုခဲ့ပါဘူး အာသား တွန့်တိုဖို့လဲ ဆန္ဒမရှိခဲ့ဖူး၊ ဒါပေမယ့် ရှင် ကျွန်မဘက် ကမ်း ကြည့်ဆင်တယ်’

အဲကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်မိ၏။

‘ကျွန်မသေ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ဆိုရင် ရှင် အဲဒီ လို စားနာကြည့်မှ အသိချင်တာပေါ့’

‘မင်းသား ယောကျ်ားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရင် ဒီအခြေ ထိလွှဲ ရောက်မလာပါဘူးလေ’

အရွန်းအလား ဖောက်တည်း သို့သော် ပြောသူကော နားထောင်သူပါ မပြုံးမိ၊ မပြုံးနိုင်၊

‘ခကောင်းပြီလေ’

အာသား မတ်တတ်ရပ်၏။ ဘက်ဗလီကို ငှိုကြည့်၏။ မျက်နှာမပျက်အောင် လှည့်ဆည်သား၏။ သို့သော် ‘သူ့ အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးနေမှန်း ဘက်ဗလီ သိသည်။ ဆည်လိုဖြစ်လုရအောင် ကောလုမဟာလတွေ ဖန်တီးနေ တာ သူများလားဟု ဘက်ဗလီ ဖျတ်ခနဲ စဉ်းစားမိ၏။

‘ဒီဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် မင်း ဘယ်တော့မှ နေခင်တ မရပါစေနဲ့လို့ ကိုယ် ဆုတောင်းပါတယ်’

‘အာသား၊ တဆိတ်လောက်ကွယ်၊ ကျွန်မတို့ ရန်သူ တွေ ဆွဲခနဲ လမ်းမခွဲကြရအောင်ပါ’

‘ဒီမယ် ဘက်ဗလီ၊ တချို့ ကိုစွဲတွေကျတော့ မင်း တောင်မှ ထိန်းသိမ်းချုပ်ကိုင်လို့ မရဘူးကွ’

* *

(၂၁)

ဖော်လံကင်ဘတ် မြို့စားကတော် အီလီယာနာသည် သူ့လက်ချောင်းများကို ကြည့်နေသည်။ သူ့ ပုတိုတို လက်ချောင်းကလေးများကို ရှေးဟောင်း စားပွဲပေါ်တွင် ဖြန့်တင်ထားသည်။ နောက်ပြီ၊ ဘေးနားရှိစားပွဲတင် နာရီတံ မကြာမကြာ စောင်းငဲ့ကြည့်ရင်း လက်သည်း ဆိုးဆေးများ၊ ခြောက်မည့်အချိန်ကို မှတ်သား နေသည်။ လက်သည်း တစ်ခုကို ဆေးရောင်တစ်မျိုး၊ သို့မဟုတ် အရောင်တူအသွေး ဆွဲဆိုးထားသည်။ ဆေးများမှာ သူ့ ကုမ္ပဏီထုတ်လုပ်သည့် ဆေးများနှင့် ပြိုင်ဘက်ကုမ္ပဏီများ ထုတ်လုပ်ထားသည့် ဆေးများဖြစ်၏။ သူက သည့်နှစ်နှစ်တွင် ဘယ်အရောင်ကို ဈေးကွက်တင်ရမည်ကို ရွေးချယ်နေခြင်း။

ဘယ်ဘက် လက်ချောင်းများ ပေါ်တွင် ဆိုးထားသည့် ဆေးရောင်များမှာ မိမိကုမ္ပဏီမှထုတ်လုပ်ထားသည့်

ဆေးများ။ ထိုအထဲမှ မည်သည့် အရောင်ကို ဈေးကွက်တင်ရလေ့ ဆိုတာ သည်ညနေ အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည်။ ဘယ်ဘက် လက်ချောင်းများပေါ်မှ ဆေးတွေ အရင်ခြောက်သွားသည်။ သည်တော့ ရက်ချိန်းစာအုပ်ကို လှန်လှော့ ကြည့်နိုင်အောင် လွတ်လပ်သွားသည်။ အီလီယာနာ့ အမိမိ၏ ရုပ်သွင် နုပျိုနေရေးကို အခလေးအနက်သား ဂရုစိုက်တတ်သူ။ သည်တော့ မျက်စိမုန်နေသည့်တိုင် မျက်မှန်မတင်။ မျက်မှန်တပ်ထားလျှင် ကိုယ့် အဆက်အရွယ်ကို သတိပေးနေသလို ဖြစ်သည်။ သူ့ အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်သူ မစတင်က အလိုက်သိစွမ်းဖြင့် ရက်ချိန်းစာအုပ်ထဲတွင် မင်လုံးကြီးကြီး၊ စာလုံးကြီးကြီးဖြင့် ရေးမှတ် ပေးလေ့ ရှိ၏။ နေ့စက်ထပ် တွေဆံ့ဖို့ ချိန်းထေးသူမှာ ဘက်ဗာလီရစ်ချ်မန်း။

အီလီယာနာစာ နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ နောက်ပြီ၊ ပလ္လင်ပုံစံ ကုလားထိုင်တွင် ကျော့မှီ ထိုင်လိုက်၏။ ခုလေ့အင်ဆီ မစွတ်ရစ်ချ်မန် အပြင်မှာ ရောက်နေလေအက်ပြီ။ သို့ပေမယ့် ချိန်းထေးချိန် မတိုင်မီ စောင့်ဆိုင်းရသည်ကို လူ့စတု စိတ်မခုတတ်ကြပါ။

မိမိနှင့်တွေ့ရမည့် အမျိုးသမီးအားကြောင်း သတင်းစုဆောင်းလို့ ရသမျှကို ပြန်လည် ဆန်းစစ် ကြည့်သည်။ သည် အမျိုးသမီးက ဝယ်လ်ဘီ ကုန်တိုက်မှာ ခုတ်ယူမှုကြောင့် ဝယ်လ်ဘီ ကုန်တိုက်ဆိုတာ အရမ်းစည်းကမ်းကြီးသည့် ကုန်တိုက်။ မိမိ၏ အလှကုန် ပစ္စည်းများကိုပြိုင်

ဖက်များ၏ ပစ္စည်းများထက် နေရာကောင်းမှသာ ပြုသ
ထားပေးဖို့ မိမိနှစ်ပေါင်းများစွာ အရေးဆို တိုက်ခိုက်
ခဲ့၏။ သို့သော် အနိုင်ရခဲ့ပေမည်သို့ဖြစ်စေ မိမိကတော့
ဆက်သွယ်ကြိုးစား နေမည်သာ။

ဘက်ဗာလီကို ဧည့်ခံပွဲများတွင် ဆုံခဲ့ကြုံခဲ့ဖူးသည့်
လွန်ခဲ့သည့် သုံးလေးပတ်ကတော့ 'တစ်နှစ် အတွင်း
အောင်မြင်မှု အခုဆုံး ဖက်ခင် ခေါင်းပေဆောင်' တို့ကို
ဘက်ဗာလီ ဆွတ်ခူးသွားမည်။ သစ်ခါနီက မိမိနှင့်ပြိုင်ခဲ့ဖူး
သော လာဇလိုဗလာဒ်ချက်က ဘက်ဗာလီ အကြောင်း
ပြောစရာမူ သည့်အမျိုးသမီး အကြောင်း အာရုံစိုက်လေ
လှခဲ့သည်။ ခေတော့ သည်အမျိုးသမီး အကြောင်း
တော်တော် စေ့စေ့စုံစုံ သိထားရပြီဖြစ်၏။

* * *

'ခုလို ပြန်ဆုံခွင့်ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် သိပ်ထူး
ရှင်း'

ဘက်ဗာလီက သည်းသည်းတူဆုံပွဲအတွက်အစစ အရာ
ရာပြင်ဆင်ထားပြီးသား။ သည်အတွင်းကြီး အကြောင်း

ကို လာဇလိုနှင့် ဟန်ဆီထံမှ ရနိုင်သမျှ ဆောင်းနှိုက် စုံ
မိမ်းသည်။ ပြည်သူ့စားကြည့်တိုက်သို့ သွားပြီး တစ်ည
နဲ့ အကုန်ခံပြီး အတွင်းကြီးနှင့် အတွင်းကြီး၏ မျိုးရိုး
အကြောင်း ဖတ်ရှု လေ့လာ ထားသည်။ ယုတ်စွဲအဆိုး
တယ်ဘက်လက်ချခင်းများပေါ်တွင် သူ့ကုမ္ပဏီမှထုတ်
လုပ်သည့် ဆေးများ ဆိုးထေးသော ရှိသည်ကိုပင် ဘက်
ဗာလီ သိထားသည်။ လာဇလိုအား ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ဘက်ဗာလီ ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာ ကတည်းက အီလီ
စာနာ မျက်လုံးများသည် အမျိုးသမီးလေးထံမှ တစ်
ခုန် မခွဲစသေး။ 'ဪ... အာသာပါပါ ခိတ်တိုင်းကျ
နယ်လှယ်လို့မရသည့် မိန်းကလေးဆိုတာ သူပါလား။ မိမိ
အဆောင်းရရှိသည့် သတင်းများအရ သည်မိန်းကလေးနှင့်
တစ်ဆက်သည့် ကေခလစဟလသတင်းများ အခြေအမြစ်
ရှိအကြောင်းကို သိထားသည်။ ဝယ်လ်ဘီ ကုန်တိုက်တွင်
ဘက်ဗာလီ တစ်ယောက်တည်း ပြုလုပ်ခဲ့သည့် ရွေးချယ်
မှုများနှင့် ဆုံးဖြတ် ချက်များ အကြောင်းလည်း သိထား
သည်။ အရေးကြီးသည်မှာ မိမိ၏ စူးစမ်းလေ့လာသော
ကိစ္စများ ရှေ့တွင် တည်ငြိမ်အေးချမ်းစွာ ဟန်မပျက်
ပိုင်နေသည့် ချစ်စရာ အမျိုးသမီး လေးကို မိမိဘယ်လို
သိသုံးချရမလဲ ဆိုသည့်ကိစ္စ။

'မင်း အလုပ်တစ်ခုရှာနေတယ်လို့ မမသိထားရတယ်'
'ဟုတ်ပါတယ် ထိပ်ထေး'

မြို့စားကထော်၏ ပထမဆုံး မေးခွန်းမှာ ဒါပဲဖြစ်
လိမ့်မည်ဟု ဘက်ဗေဒလိုတွက်ဆထားပြီးသား၊ သည်မေး
ခွန်းကို ဝေ့လည်းကြောင်ပတ် ဖြေနေခြင်းသည် အချိန်
ပြုန်းရာ ရောက်မည်၊ အဘွားကြီး စိတ် ကသိတအောက်
ဖြစ်ရုံသာရှိမည်ဆိုတာ သဘောပေါက် ထားသည်။

‘မင်းက ဝယ်လ်ဘီမှာ ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌ တစ်ယောက်
မဟုတ်လား၊ မမဆီမှာ မင်းကို အဲဒီလောက် များများ
ပေးနိုင်တဲ့ ရာထူးမျိုးမရှိဘူးကွယ်’

‘အနောက်အလယ်ပိုင်း အုပ်စုက ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အနေနဲ့
ထိပ်ထားရဲ့ဆန္ဒကို လွန်ဆန်နိုင်တဲ့ အခနအထားမျိုး မရှိ
ဘူး ဆိုအေးလဲ ကျွန်မ သိထားရပါတယ်ရှင်’

အီလီယာနာ ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်လိုက်၏။

‘ကေခင်းပါလေ့ကွယ်၊ ဒီတော့ မမတို့ နှစ်ယောက်
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးလို့ ရပြီပေါ့’

လက်ချောင်းကလေးများကို ရှေ့မှ ဖြန့်ပြလိုက်၏။

‘လုပ်ငန်း အကြောင်း ပြောပြဖော် ဆိုတော့ မင်း
စွယ်အရောင် ကြိုက်လဲ’

‘ကျွန်မအနေနဲ့ ဘယ်ဘက် လက်ပေါ်တ အရောင်တွေ
ကို ကြိုက်တယ်လို့ ပြောမေ့ခဲ့ပါ၊ မဟုတ်ဘူးလားရှင်
အဲဒါတွေက ဖော်ကင်ဘတ် ကုမ္ပဏီက ထုတ်လုပ်တဲ့
ဆေးတွေလို့ ကျွန်မသိထားရပါတယ်’

‘အင်း...ပွင့်လင်းပါပေတယ်၊ လစာလိုက မင်းကို
ပြောထားမှာပေါ့၊ အဲဒါကို မင်းဘာဖြစ်လို့ ပွင့်ပြော

တာလဲ၊ မင်းအဲဒီလိုမပြောလိုက်ရင် မမ မင်းကိုအထင်
ကြီးသွားမှာပေါ့’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လာဇလိုက ကျွန်မကို ကြိုတင်
ညွှန်ကြားထားမယ်ဆိုတာ ထိပ်ထား သိနေမှ ဖွဲ့ လို့ပါ၊
နောက်ပြီး ထိပ်ထားလို အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို လှည့်
စားလို့မရဘူး၊ လှည့်စားတာကို သိသွားရင်လဲ သဘော
ကျမှ မအုတ်ဘူးလို့ ကျွန်မထင်ထားလို့ပါ’

ဘက်ဗေဒလိုကိုယ်ကိုရှေ့ သို့ကိုင်လိုက်၏၊ လက်ချောင်း
လေးတွေကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်၏။

‘လက်သူကြွယ် ပေါ်က နှင်းဆီဆရာတွေ အကြည့်
ဆုံးပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဟိုဘက် လက်သန်းပေါ်တ အရောင်
တောက်တာလေးကို ခိုကြိုက်တယ်’

‘မမလဲကြိုက်တယ်’

လက်ချောင်း တွေထို ဆတ်ခနဲ ပြန်ခကွေး လိုက်၏။
သည်အမျိုးသမီးကား ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်သူ၊ အရည်
အချင်းကို နောက်ထပ် စမ်းသပ်ခန့်ဖို့ မလိုတော့။

‘မမရဲ့ အရောင်သစ်ကို အဲဒီလို တောက်ပလာအောင်
မလုပ်နိုင်သေးသရွေ့ ဈေးကွက် မဟင်သေးဘဲ ဆိုင်းထား
ရမှာပဲ’

‘ကျွန်မဆိုရင်တော့ အဲဒီလို မလုပ်ဘူး ထိပ်ထား၊
မိမိနဲ့ဦးမှ တာစားမယ့် အရောင်ဟာ နှင်းဆီဆရာပဲ၊
ဒါပေမယ့် ဆေးခင်းဦးကျော်တဲ့အထိ ဆက်ပြီး လူကြိုက်
များနေမယ် မထင်ဘူး၊ အရောင်တေ နက် ဆေးထည့်ဖို့

၆၀၄ မြတ်ငြိမ်း

ကိုစွဲနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်မတို့ ကုန်တိုက်ကလဲ လက်ခံတွဲ
စမ်းသပ်မှုတွေ လုပ်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နည်းလမ်း
မတွေ့သေးပါဘူး။ အနည်းဆုံး တစ်နှစ်လေးခက်တော့
အချိန်ယူရဦးမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ပြောရဲပါတယ်။ အဲဒီ
တော့ ထိပ်ထူးရဲ့ ကုမ္ပဏီက နေ့စဉ် ထပ်ထုတ်မယ်
အရောင်တွေမှာ အရောင်တေးကံဆေးထည့်လို့ရလောက်
အောင် အရောင်ရှိပါသေးတယ်'

'ကျေးဇူးပါပဲကွယ်'

ထည်စတုရန်းစုကို မြို့စားတထောင်၏ နှုတ်မှထုတ်ဖော်
ပြောခဲ့သည်။ ထိုသို့ ပြောလိုက်မိသည်ကို အီလီယာနာပင်
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အံ့ဩသွားမိ၏။

'ကဲ...မင်းကိစ္စံ့ပြောကြရအောင်၊ ဝယ်လ်ဘီမှာ မင်း
အစနအထူးက ဘယ်လိုရှိလဲ၊ စေချုပ် ချုပ်ထူးလား'

'မချုပ်ပါဘူး၊ စေချုပ်ချုပ်အာ ဝယ်လ်ဘီမူ မဟုတ်
ဘူးလေ၊ ခု ရှေးလ်အဖွဲ့စာ လွှဲပြောင်း ယူနိုင်တော့လို့
စေချုပ်မယ် မထင်ပါဘူး'

'အဲဒါ အမြော်အမြင်ကြီးရာ ရောက်ပါတယ်၊ တချို့
လူတွေကတော့ တော်တော် မိုက်မဲကြတယ်၊ စေချုပ်ချုပ်ပြီး
ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အချညံခံမလဲ၊ မင်းနဲ့မမ ထစ်
ယေဘုန်အကြောင်းတစ်ယေဘုန် ပိုသိလစရင် မင်း သတိ
ထူးမိလစမှာပါ၊ လက်တွေ့မကျတဲ့ ခပ်တုံးတုံးခပ်ညံ့ညံ့
လူတွေကို မမ သည်းခံပြီး မဆက်ဆံဘတ်ဘူး၊ ပြစ်မှုကျူး

လွန်တဲ့ လူတစ်ယေဘုန်ဟာ အံ့ဩရနိုင်တယ်၊ မိုက်မဲ
တဲ့လူကျတော့ တစ်ဆက်လုံး ပြင်မရတော့ဘူး'

'ကျွန်မ မမိုက်မဲပါဘူး'

'ဒါကို မမသိတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် မင်း အစသစ်
ပါဝါနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ဖောက်ဖောက် သွားလုပ်တာတော့ သိပ်
အမြော်အမြင်ကြီးရာ မကျဘူး၊ ဒီလူဟာ ပြဿနာအိုးကြီး
လို့ မမ ကြားထူးတယ်လေ'

'ကျွန်မလဲ ကြားပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိပ်ထူး
ပြောစာလို ကျွန်မ သူနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ဖောက်ဖောက် မရှိတော့ပါ
ဘူး၊ ခုထွက်နေတဲ့ ဧကလစဟာလသတင်းတွေနဲ့ ပြောင်း
ပြန် ဖြစ်နေပါတယ်၊ ကျွန်မ သူနဲ့ မပတ်သက်ခဲ့တာ
တော်တော့ကို ကြားခဲ့ပါပြီ'

'ဧကလစဟာလသတင်းတွေ၊ အဲဒါမျိုးတွေကို လူရူး
လူမိုက်တွေကပဲ ပြောနေတာပါ၊ သူတို့ဟာ ဒီထက် ထက်
မြက်တဲ့ စကားမျိုးမှ မပြောနိုင်ကြဘဲ၊ မမကတော့ ဒီ
သတင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နားအညစ်နင်း မခံဘူး၊
ကဲ...မစွတ် ရစ်ချီခန့်၊ မင်းကို မမ ဘယ်လို ကူညီနိုင်မလဲ
လို့ စဉ်းစားရ ခက်ခနာတယ်'

'ထိပ်ထူးရဲ့ ကုမ္ပဏီက ဖက်ရှင် ပစ္စည်းမျိုးစုံ ထုတ်
နေတဲ့ အဓိကရ ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုပါ၊ ကျွန်မတော့
ဖက်ရှင်လေ့ကရဲ့ မျက်နှာပေါင်၊စုံမှ အတွေ့အကြုံ
ရှိထားပါတယ်၊ ဘယ်ခေတ်ပုံဆရာ တော်လွန်စာ စပြီး

ကြော်ငြာ အသားအသို၊ ဘူးခွံအပြင်အဆင်၊ ဈေးကွက်
အင်တာ၊ ပြန်ချိတခ ဘက်စုံ ကျွမ်းကျင်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စ
တွေ အားလုံးကို ငယ်လ်ဘီမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ လုပ်
လာခဲ့တာပဲ။

‘ရေးလီအဖွဲ့ကလူတွေ မှားတဖန်ပဲ၊ မင်းလို အမှုထမ်း
တစ်ယောက်ကို သူတို့ စာချုပ်နဲ့ ထိန်းထားရမှား၊ မင်း
ခရီးကော ထွက်နိုင်ရဲ့လား၊ မမရဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေဟာ
အခမရှိအမှားတင် ကုန်တိုက်ပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်မှာ
တင်ထားတာ၊ အဲဒါတွေကို မပြတ် လိုက်ကြည့်နေဖို့လို
တယ်၊ စာစီခါတလေကျ မမရဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ ဈေးဝယ်
ပရိသတ် မြင်ဆင်တဲ့ နေရာမှာ ရှိမနေဘူးလေ’

‘ငယ်လ်ဘီမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ထိပ်ထား၊ လွန်ခဲ့
တဲ့ နှစ်အတွင်း ထိပ်ထားရဲ့ အလှကုန်တွေ ငယ်လ်ဘီမှာ
တယ်လေဖက် အခရောင်းတက်လာတယ်ဆိုတာ ထိပ်ထား
သိမှားပါ၊ တားဖြစ်လို့လို့ဆိုတော့ မမရဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေ
ကို အလယ် လမ်းမကြီးမှာ တင်ထားတားကိုး’

‘မင်းရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့လား၊ ဖွဲ့စစ်ရစ်ချိမန်’
လူ့ထွက် ထိပ်ထားရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ကြိုက်ကြ
တယ်လေ၊ ဒီတော့ အဝယ်လိုက်တဲ့ပစ္စည်းကို လူအများ
မြင်ဆင်တဲ့နေရာမှာ ပေးထားတာ ရိုးရိုးလေးပါ၊ ခရီး
ထွက်ဖို့ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ ကျွန်မ တယ်နေရာကို
မဆို အချိန်မရွေး သွားနိုင်ပါတယ်’

‘စေတာ ရစ်ချိမန်ဆိုတာ မရှိဘူးလား’

‘ကျွန်မတို့ ကွဲရှင်း ထားတယ်ဆိုတာ ထိပ်ထားကို
လူစုလို ပြောပြပြီး ဖြစ်မှာပါ’

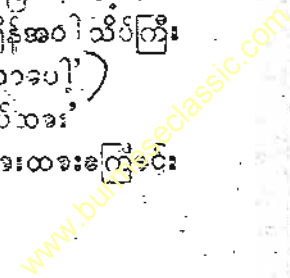
‘မင်းဘဝထဲမှာ တခြား တယ်ယောကျ်ားမှ မရှိသေး
ဘူးလား’

‘မရှိသေးပါဘူး ထိပ်ထား’

‘အဲဒါ မင်းရဲ့ ဟာကွက်ပဲ၊ မလို့ ကောလောဟလ
သတင်းတွေ ပြန်နေပုံနဲ့ဆို မင်း နေ့နက်တစ်ယောက်နဲ့တွဲ
နေအင်တယ်၊ မင်းထက် ငယ်ရမယ်၊ ချောရမယ်၊ အဲဒါ
ဆို အဲဒီ အော့နည်းနားစရာ မစွတာ ဝါဝါကြီး ပိုပြီး
ဒေါသတွေ ထွက်လာလိမ့်မယ်၊ ပိုပြီး အရေးကြီးတာအ
ခဲဒီလူကြီး ပိုပြီးသက်ကြားအိုဘဝ ရောက်ပြီး ပိုပြီး ရူး
ကြောင်ကြောင် နိုင်သွားမယ်၊ အဲဒါဆို ကောလောဟလ
တွေ ရပ်သွားလိမ့်မယ်၊ တစ်ခု သတိထားဖို့က မင်းတွေ
ညဲ့ လူသစ်ဟာ လုံးဝ အရေးမပါ အရာမရောက်တဲ့သူ
ဖြစ်ရမယ်၊ ပါရမီလေးရှိမယ်၊ ဒါပေမယ့် မအောင်မြင်
သေးတဲ့လူ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီတော့ ဒီလူကို မင်းက ကူညီ မြေ
နဲတစ်ခဲမြေခက်ပေးနေတဲ့ ပုံစံမျိုး ပေါ်လာမယ်၊ အဲဒီ
အကြောင်းကို လူတွေ တီးတိုးတီးတိုး ပြောလားတဲ့အခါ
ကျတော့ မင်းဟာ အလိုလိုနေရင်း အရှိန်အဝါ သိပ်ကြီး
တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာတာပေါ့’)

‘သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံဉာဏ်ပါ ထိပ်ထား’

မိမိလည်း ထိုအဘိုးပင် စဉ်းစားထားကြောင်း
ဘက်ဗလီ ပြောမနေတော့၊

'ယေရှု၏အတေးတော် စိတ်ပျက်စရာ သတ္တဝါတွေပါ ဒါပေမယ့် သူတို့ကို အသုံးချလို့တဲ့ အခါတွေလဲ ရှိတယ်။ နောက်တစ်ပတ်ကျ မမရဲ့ ရုံးခန်းမှာပဲ လားပြီး နေ့လယ်စာ စားဦးလေ။ တိုတိုကျကျ ပြောရရင် မမတို့ တစ်ပတ် တစ်ကြိမ် မှန်မှန် နေ့လယ်စာ အတူစားတဲ့အကျင့် လုပ် ကြရအောင်'

စားရေးစားပွဲ အံ့ဆို့ကို ဖွင့်ပြီး အထဲကို မွေနှေးကန် ရှုဖွေသည်။ နောက်ဆုံး အထဲမှ ဇနီးထိုးထိုးသားသား ပဝါစ တစ်ထည်ကို ထုတ်ယူသည်။

'ဒီမှာ... ဒီပဝါစကလေးကို မင်း ယူစေချင်တယ်' ဘက်ဗေလီ ငြင်းဖိုစိတ်ကူးသည်။ သို့သော် အီလီ ယာနာက ဂရုမစိုက်။

'လက်ဆောင်ပစ္စည်း တစ်ခုက မိတ်ဆွေတစ်ယောက် တိုးစေနိုင်တယ်ကွယ်'

သူတို့နှစ်ယောက် တွေ့ဆုံနေသည့် ကလေးအတွင်း ပထမဦးဆုံးအကြိမ် အဖြစ် ဘက်ဗေလီ ဘာပြောရမှန် မသိ ဖြစ်သွားသည်။ လက်ဆောင်ပေးခြင်းမှာ ခင်မင် ရင်းနှီးလိုခြင်း၏ လက္ခဏာ၊ သို့သော် စော်ကားသည့် လက္ခဏာဟု ယူလျှင်လည်း ရသည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ တစ် မိတ်က ဝေးနေသည့် လက်ဆောင်ကို ငြင်းပယ်လိုက်လျှင် ပို၍ ရိုင်းရာကျသွားမည်။

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ထိပ်ထား၊ ကျွန်မရဲ့ အိမ်ပေး အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ကျွန်မရဲ့ ပဝါစတွေဟာ သိပ်ရိုးလွန်း

တယ်လို့ ပြောနေစား ကြပါပြီ၊ ဒီပဝါစကလေးကို မြင်ရင် သူ့ အမြတ်တန်း ထားမှပေါ'

'အပြောအဆို လိမ္မားရေးခြား ရှိလှပါတယ်ကွယ်၊ ကဲ၊ မင်းအနေနဲ့ မမရဲ့ လက်သည်းဆိုးဆေး အသစ်ကို ဝယ်လ်ဘီမှာ ပို့ပြီး ထိရောက်ထင်ရှားတဲ့ နေရာမျိုးမှာ တင်ပေးထားနိုင်မလား?'

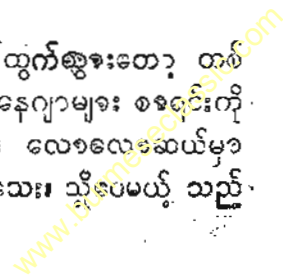
'မဖြစ်နိုင်တာ မရှိပါဘူး ထိပ်ထား၊ ကျွန်မတို့ ထိပ်ထားရဲ့ နွေဦး အလှကုန်တွေ တယ်လောက အရောင်း တက်မယ်ဆိုတာ စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့'

အတွေးကြီး သက်ပြင်းချသည်။ 'အဲ... မင်းကို မမ ပဝါစတစ်ထည်နဲ့ လစာထိုးဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူးနော်၊ နောက်-ထုဒွဟူးမှာ ဒီမှာပဲ နေ့လယ် စာ စားကြရအောင်လား?'

ဘက်ဗေလီ ခေါင် ညိတ်ပြုပြီး တံခါးပေါက်ဆီသို့ ထွက်သွားတော့ အီလီယာနာ နောက်မှ လှမ်းခေါ်သည်။

'ခပ်ချောချော လူငယ်တစ်ယောက်နဲ့ တွဲဖြစ်အောင် တွဲနော်၊ သူတို့နဲ့ တွဲရတာ နည်းနည်းတော့ ဒုက္ခရောက် ချင် ရောက်မယ်၊ ဒါပေမယ့် လူမြင်ကောင်းတာပေါ့ ကွယ်'

ဘက်ဗေလီ ပြုံးပြုပြီး အပြင်ထွက်ခွားတော့ တစ် တိုင်း တစ်ပြည်လုံးရှိ မိမိ၏ မန်နေဂျာများ စာရင်းကို အီလီယာနာ ပြန်လှန်ကြည့်သည်။ လောလောဆယ်မှာ တော့ လူစားထိုးစရာ နေရာမရှိသေး၊ သို့ပေမယ့် သည်

မိန်းကလေးတို့ မွေးသားသင့်သည်၊ ရေးလ်အဖွဲ့သည် မိမိ၏ ကုမ္ပဏီကိုလည်း ဝယ်ယူဖို့ ခြေလှမ်းပြင်နေသည်ကို တွက်ဖာလီ သိချင်မှ သိမည်၊ နောက်တစ်ကြိမ်တွေ့ဆုံမှ မေးကြည့်ရဦးမည်

နေ့စက်ပိုင်းလများအတွင်း မြို့စားကထော်နှင့် တက် ဗဇလီတို့ အကြိမ်ကြိမ် တွေ့ဖြစ်သည်၊ ထုံးစံအတိုင်း နွေလယ်စာ စားရင်း အသုပ်အကိုက်စွဲများ ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် မိတ်ဆွေဖြစ်နေကြောင်း သတင်း ပြန့်သွားတော့ တက်ဗဇလီ၏ အခန့်အထေးမှစ စိတ်ဝင် စားစရာ ကေစင်းလားသည်၊ သည်သဘင်းကို ရေးလ်အဖွဲ့ ကလည်း ချက်ချင်းလိုပင် ကြားသိသွားသည်၊ ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း သိသွားသည်ကို တက်ဗဇလီ မပြောတတ်၊ သို့သော် သည်သတင်းကို ကာရင် သိသွားအောင် ဆီလ် ဗီယာ တခင် တီးတိုး ဖြန့်ပေးလိုက်သည် ထင်၏၊ ရေးလ် အဖွဲ့ချုပ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ တက်ဗဇလီအပေါ် ထား

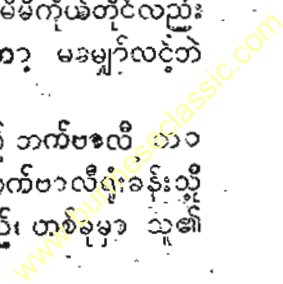
ဆည့် သဘောထားများ တစ်စ တစ်စ ပြောင်းလဲလာ စည်ကို တွေ့ရ၏၊ အဘွားကြီး၏ ကုမ္ပဏီကို ဝယ်ယူဖို့ ကမ်းလှမ်းနေသော ရေးလ်အဖွဲ့သည် တက်ဗဇလီကို အသုံးချလို့ရမှန်း သိမြင်လာဟန် တူ၏။

စင်စစ် သည်အကြောင်းကို အီလီယာနာနှင့် တက် ဗဇလီ တစ်ခါမျှ မဆွေးနွေးခဲ့ဖူး၊ အီလီယာနာက တော့ တက်ဗဇလီနှင့် တစ်ကြိမ် တွေ့ဆုံပြီးတိုင်း လက်ဆေ့ခင် တစ်မျိုး ပေးနေကျ၊

'လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ တစ်ခုသည် မိတ်ဆွေတစ်ယောက် တိုးစေနိုင်၏၊ ဆိုသောစကားကို တက်ဗဇလီ သတိရနေ၏။

အီလီယာနာ အကြံပြုထားပြီး မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ဆုံးဖြတ်ထားသည့် ကိစ္စ တစ်ခုကတော့ မခမျှက်လင့်ဘဲ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ထိုနှစ် နွေဦးတွင် တင်အဲလစ်သည် တက်ဗဇလီ သာ ဝဲဝင်ရောက်လှမ်း၏၊ တင်အဲလစ်က တက်ဗဇလီရုံးခန်းသို့ ရည်ရွယ်ချက်နှစ်ခုဖြင့် ရောက်လာသည်၊ ဟစ်ခုမှာ သူ၏

အောင်မြင် တိုးတက်စပြုနေသည့် နှစ်ပတ်တစ်ကြိမ်ထုတ်
စာတင်းစာတွင် ဝယ်လ်ဘီ ကုန်တိုက်၏ ကြော်ငြာခံပါ
ရှိရေး၊ နောက်တစ်ခုမှ နောက်တစ်ပတ်ထုတ် သတင်းစာ
တွင် ဘက်ဗာလီနှင့် တွေ့ဆုံမေးမြန်းခန်းကို ဖော်ပြပါ
ရှိရေး။

ဝယ်လ်ဘီ ကုန်တိုက်၏ ကြော်ငြာကို နောက်နှစ်လ
ကြာမှ ထည့်ခွင့်ရမည်။ သို့သော် တွေ့ဆုံမေးမြန်းခန်းမှ
အတွင်းရေးကျပြီး အသေးစိတ် နိုင်လွန်းသဖြင့် သူတို့
နှစ်ယောက် အလုပ်ချိန် ပြင်ပတိုင်အောင် ဆွေးနွေးကြ
သည်။ စေးသေခက်ဆိုင်တွင် ညစာအတူစားရင်း ဆွေး
နွေးကြသည်။ နောက်ဆုံး ဘင်အဲလစ်နှင့် ဘက်ဗာလီ
ငြိတွယ် သွေးဆည်အထိ။

ဘင်အဲလစ်က ခေတ်လူငယ်တစ်ဦး၊ ပျော်ပျော်နေ
တတ်သည်။ သူ့အလုပ်မှလွဲ၍ ဘာကိုမှ အလေးအနက်
မထား။ ဘက်ဗာလီကလည်း သူနှင့်တွဲရသည်ကို ကျေနပ်
သည်။ ပျော်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဇာတ်လမ်းသည်
စာရှည်ခံမည် မထုတ်ဆိုတာ သိထားသည်။ သို့သော်
ဘုရားဖြစ်သေးလဲ။ ဘင်က မိမိအား အသုံးချနေသလို မိမိ
ကလည်း ဘင်အား တစ်နည်းတစ်ဖုံ အသုံးချနေသည်။

အာသောနှင့် မိမိအကြောင်း၊ ထေရလေဟလ သတင်း
တွေ စုပ်စမြုပ်စ ပျောက်ကွယ်ဆွေးပြီ။ သည်လို ပျောက်
ကွယ်သွားအောင် ထိုနှစ်နှစ်နှင့် နွေကလေးများအတွင်း

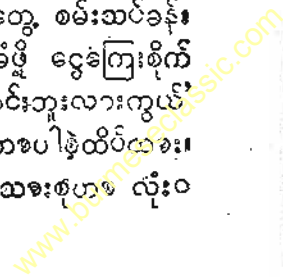
အာသော ဥရောပသို့ ရောက်နေသည့် အချက်ကလည်း
အထောက်အပံ့ ပေးသည်။

ဘက်ဗာလီသည် အီလီယာနာနှင့် နွေလယ်စာအတူ
စားရင်း ရေးလိအဖွဲ့၏ နောက်ဆုံး ခြေလှမ်းများကို တိုင်
ပင်နှိုးနှောသည်။

နောက်တစ်ပတ် ချီကားဂိုဘင် ပြုလုပ်မည့် အုပ်ချုပ်
ရေး အဖွဲ့အစည်းသို့ တက်ရောက်ရန် ဆီလီဗီယာနှင့် ဘက်
ဗာလီကို ဖိတ်ကြားထားသည်။ ယခင်ကလည်း သူတို့
နှစ်ယောက် ချီကားဂို ရုံးချုပ်သို့ သွားခဲ့ရဖူးသည်။ သို့သော်
ယခု တစ်ခေါက်တည်း လိပ်တန်း အစည်းအဝေး တက်
ဖို့ ဖြစ်သည်။ မိမိတို့နှစ်ယောက်ကို ရေးလိအဖွဲ့၏ အတွင်း
စည်းသို့ ဝင်ခွင့်ပေးပြီဟု ဆီလီဗီယာက ကေခက်ချက်ချ
သည်။ အီလီယာနာကလည်း ထိုနည်းတူ ယူဆသည်။

သူတို့ မမေ့ တော်တော်ကြီး စိတ်ပါ လာအောင်
ကမ်းလှမ်းနေတယ် ဘက်ဗာလီခရ၊ ဒီတစ်ချီတော့ မမ
မပြုစီးနိုင်တော့ဘူး ထင်တာပဲ။ ကိုယ်ကုမ္ပဏီကို ကိုယ်ပဲ
အုပ်ချုပ်ခွင့်ရမယ်၊ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့လူ ကိုယ်ရွေးခွင့်ရမယ်။
သူတို့က မရဲခတ်ခဲ့ခန်းတွေ၊ လက်တွေ့ စမ်းသပ်ခန်း
တွေ၊ ဆုံးရှုံးမှုတွေ အားလုံးကို ကျခံဖို့ ငွေခံကြစိုက်
ထုတ်ပေးမယ်၊ စိတ်ဝင်စားစရာ မအောင်ဘူးလားကွယ်။

ဝယ်လ်ဘီမှလွဲ၍ အတိုင်းဖြစ်သွားတာပဲ ဖြစ်ထိပ်ထား။
တစ်နှစ်ခေခက်လဲ ကြာရော မူလ မိသားစုဟာ လုံးဝ
အာဏာမဲ့ ဖြစ်သွားကြတယ်။

'ဘုရားဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သူတို့ကို ထိန်းချုပ်ခွင့်ပေးလေ့ကဲအောင် မိုက်မဲကြံတမ်းကိုး၊ မမက အစုံရှယ်ယာ အားလုံးရဲ့ ခုနစ်ဆယ် ရာခိုင်နှုန်းကို ထိန်းထားမှ၊ ဒီတော့ သူတို့စာမ်းလှမ်းချက်က မဆိုးပါဘူး၊ မမလက်ခံဖို့ စဉ်းစားတယ်'

'သူတို့ အဖွဲ့နဲ့ မမကြားမှ အက်ဆွယ်ဖို့ လူတစ်ယောက် သူတို့ရွေးလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလူကို ကြိုက်မကြိုက် မမရဲ့ အတည်ပြုချက်လိုမယ်၊ ဒီတော့ သူတို့မင်းကို ရွေးစာ ကောင်းမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ကြမှာပေါ့'

သည်ကိစ္စ ဘက်ပဇလီ ခေါင်းထဲ ရောက်နေတာကြော့ ပြီး သို့ပေမယ့် အဘွားကြီးကို ဖွင့်မေးလိုက်လျှင် မှားမည့်ဆိုတာ သိနေသဖြင့် မမေးခဲ့၊ ယခု သူ့နှုတ်မှဦးစွာဖွင့်ပြောလှတော့ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့။

'ဒီတော့ ကျွန်မက ကုန်တိုက်ကို စွန့်ခွာရမှာပေါ့နော်'

တွေးတွေး ဆဆ မေး၏။

'မင်းသိပ်ပြီး အရေးပါ အရာရောက်တဲ့ အမှုဆောင် အရာရှိ တစ်ယောက် ဖြစ်လဒ်မယ်လေး လခအများကြီး ရမယ်၊ အစုရှယ်ယာ ဝယ်ခွင့်တွေရမယ်၊ မမရဲ့စီးပွားရေး ကိစ္စတွေကို ထိန်းချုပ်ခွင့် ရရှိမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ရဲ့ ကုမ္ပဏီ အသီးသီး အဆွက်လဲ မင်းဟာ တန်ဖိုးမပြတ် နိုင်လေ့ကဲ အောင် အရေးပါတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်လဒ်မယ်၊ ရာထူးတပ်ခွင့်တော့ မတောင်းနဲ့ပေါ့ကွယ်၊ မင်းလဲ့ ခုချိန်

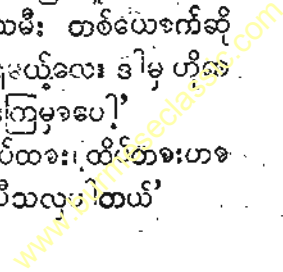
ထိ ရာထူး တပ်ခွင့်မတောင်းသေးပါဘူး၊ ကဲ၊ ဟောဒီ မှာ မင်းကို မမ ပေးလိုက်မယ့် လက်ဆောင်'

မြို့စားကတော်တ သူ့ လက်သန်းကလေး ပေါ်မှာ ဥသဖယား ကျောက်နှစ်လုံးတပ် လက်စွပ်ကို ချွတ်သည်၊ လက်စွပ်ပေါ်တွင် မြို့စားမျိုးရိုး၏ အမှတ်တံဆိပ်လည်း ပါသည်။

'ထိပ်ထေးရှင်... အဲဒါကိုတော့ ကျွန်မ... ဒီပစ္စည်းက တစ်သက်စာ စည်းခိမ်လောက် တန်ဖိုးကြီးလွန်းပါတယ်'

'ပေါင်ကရကွယ်၊ ဒီနှစ်ပိုင်းတွေမှာ မမသိပ်တန်ဖိုး မကြီးတာတွေပဲ ဝတ်နေပါတယ်၊ နေ့နက်တစ်ခုက ဒီလက်စွပ်ဟာ အမှတ်သင်္ကေတ တစ်ခုဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ရဟန်းမင်းကြီးတွေ သူတို့ရဲ့ လက်စွပ်တွေ ဝတ်ထားတဲ့ သူ့ကိုယ်စားလှယ်တွေကို လွှတ်သလိုပေါ့၊ မင်းဒီလက်စွပ်ကိုစွပ်ပြီး အစည်းအဝေးတက်ပါ၊ နေ့နက်ပိုင်းလဲ ဆက်ဝတ်နေပါ၊ ဒါဆို မမအရူးတဲ့ လူဟာ မင်းပဲ့ဆိုတာ ရေးလ်အဖွဲ့က လူတွေ အလိုအလျောက် သိသွားလိမ့်မယ်၊ နေ့နက်ပြီး ဒီလက သြဂုတ်လဆိုတော့ ပုလွန်းတယ်၊ မင်း အနေနဲ့ ဖျံမွေး အနွေးထည် ဝယ်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီတော့ မင်းဟာ အောင်မြင်နေတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဆိုတာ ပြဖို့ ဒီပစ္စည်းမျိုး ဆင်သွားရမယ်လေး ဒါမှ ဟိန္ဒီ ယောကျ်ားတွေ မင်းကို လေးစားကြမှာပေါ့'

'ကျေးဇူးကြီးလှ ပါပေတယ် ထိပ်ထေး၊ ထိပ်ထေးဟာ ကျွန်မအဖွဲ့က မိတ်ဆွေကောင်း ပီသလှပါတယ်'

မင်းထံ မမအတွက် မိတ်ဆွေကောင်း ဖြစ်လာမှပင်
ကွယ်၊ သူတို့ မမရဲ့ရှယ်ယာတွေကို ဝယ်ဖို့ လေ့လာလေ့
ဆယ် ပေးဖို့ ရည်ရွယ်သဘောတူစေပြီး ထက်နှစ်ဆပိုရအောင်
လုပ်ဖို့ မမရဲ့ရှယ်ယာတယ်၊ ဒီတော့ အဲဒီလိုရအောင်
လုပ်ဖို့ မင်းပြင်ဆင်ထားပေတော့ ဘက်ဘလီ'

* * *

လမ်းပေါ်ရောက်လာတော့ ဘက်ဘလီသည် ဩဂုတ်
လ၏-နေ့ဇက်ကိုပင် မမ့တော့၊ ခံနိုင်ရည် ရှိလာသည်။
ဆည်နဲ့ကား၊ စနေနဲ့ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေ မှန်
သမျှ မြို့ပြင်သို့ ရောက်ကုန်ကြပြီ၊ ခါတိုင်းဆိုလျှင်တော့
ဘုင်နှင့် မိမိသည်လည်း မြို့ပြင်သို့ ထွက်နေကျ၊ သို့သော်
အိမ်ထဲမှာနာကျင် တွေ့ဆုံခိုချိန်းထားသည်ဆိုတော့ ဘက်
မလီ မြို့ပြင်ထွက်လို့မဖြစ်၊ သည်တော့ ဘင်က သူလည်း
မြို့ထဲမှာပဲ နေမည် ဟုဆိုသည်၊ ညကျမှ ညစာစားဖို့ လူ
ခေါ်မည်ဟု ချိန်းထားသည်။

သို့သော် ဘက်ဘလီ ညရောက်အောင် စောင့်မနေ
နိုင်၊ စာအင်းထူးကို ပြောပြချင်သည်၊ ဘင်၏ နေ့စက်ထစ်

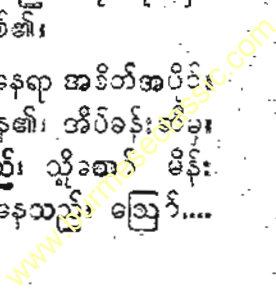
ပတ်ထုတ် သတင်းစာတွင် သည်အကြောင်း ပါစေချင်
ဆည်း၊ သို့ဆိုလျှင် မိမိအကြောင်း သတင်းစာထဲ ပါလာ
သည်ကို မိမိနှင့် တွေ့ဆုံမည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ ဂရုစိုက်
ဖတ်မိကြလိမ့်မည်၊

သူက စိတ်နှောင့်ကိုယ်ပါပင် အငှားကားတစ်စီးကို
ထားလိုက်၏၊ နောက်ပြီး ဘင်၏ လိပ်စာကို ပြောလိုက်
သည်။

မိမိပြောသည့် သတင်းကို ကြားရလျှင် ဘင် ဘယ်
သို့ တုံ့ပြန်မလဲဟု လောကားမှဘက်သားရင်း ဝင်းစား၏၊
ဘုင်ဖြစ်ဖြစ် ပျော်ပျော် နေတတ်သည့် ဘင်လည်း ဝမ်း
ဆာသွားမှာ ကောင်း၊ မိမိကို အားရဝမ်းသာ ပွေ့ဖက်
နမ်းရှုပ်ပြီးနောက်....

ဘင် ပေးထားသော သော့ဖြင့် အခန်း တံခါးကိုဖွင့်
သည်၊ ပြတင်းပေါက် ခန်းဆီးများကို ဆွဲခွဲပြီး နေပူ
စက်ကို ကာကွယ်ထားသည်၊ နေပူထဲမှ ဘင်လေးရသဖြင့်
ခပ်ခမာခပ်ခမာဖြစ်နေသည့် အခန်းထဲ ဝင်မီ မျက်စိ
ကျင့်စားရသွားအောင် ခဏချပ်နေသည်၊ ထိုအခိုက်မှာ
ပင် အသံတွေ ကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

အသံထွက်လာသည့် အခန်း၏ နေရာ အနိတ်အပိတ်
ကို ဘက်ဘလီ စကားကောင်းသိနေ၏၊ အိပ်ခန်းအိမ်မှာ
ဘင်၏အသံအတော့ မှတ်မိလွယ်သည်၊ သို့သော် မိန်း
ကလေး အသံကိုတော့ ခန့်မှန်းရခက်နေသည်၊ ခြောက်....

၆၃၈ မြတ်ငြိမ်း

ဗနက်ဆရာရဲ့ အသံပဲ့။ ဘင်၏ ကိုယ်ရေး လွက်ထောက်၊ ထောင်ထောင်ခေတ်၊ မေ့စဉ်း အမျိုးသမီး။

ဘက်ဗလီ တံခါးဝမှပင် ဆက်ရပ်နေသည်။ တိတ်ဆိတ်စွာ၊ လှုပ်ရှားမှုကင်းမဲ့စွာ။ ထို့နောက် ဘင် ကြိုက်စာတ်ဆဖြင့် မိမိလမ်းမှ ဝယ်လစသော အသားလွတ်ပေါင်မုန့် နှစ်လုံးကို ကြမ်းပေါ်မှပင် သေသေဆပ်သပ် ယှဉ်ပြီး ချထားလိုက်၏။

အပြင်တံခါးကိုပိတ်ပြီး လှေစားမှ ပြန်ဆင်းခဲ့၏။ လက်တစ်ဖက်ဆ နံရံကို စမ်းကိုင်ပြီးဆင်းသည်။ မိမိကိုယ် မိမိ ပြိုလဲသွေးအောင် ထိန်းထားသည့်ပမာ၊ သည့်ည ဗလီဘုရားတို့ ဇနီးမောင်နှံထံ သွေးလည်မည်။ သူတို့နှင့် မတွေ့ရတာ ကြာပြီ။ မိမိကို တွေ့လျှင် ဝမ်းသာကြလိမ့်မည်။

တံခါးဝတွင် မိမိထားခဲ့သည့် အရာနှစ်ခု၏ အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည် သဘောပေါက် လေခက်အောင် ဘင် လိမ္မော်ပါးနပ်မှ ရှိဘူးဆိုလျှင်လည်း ကိစ္စမရှိ။ ညစာစားပြီးမိမိအခန်းသို့ လှေခေါ်လျှင် မိမိ မြို့ပြင်ရောက်စန့်ကြောင်း အယ်လ်မာက ပြောပြလိုက်လိမ့်မည်။

လမ်းမပေါ် တုတ်တုတ်ထိရောက်မဲ့ နေတရမျက်မှန် စာပေကို ဆတ်ရသည်။ မိမိလေခက် အသက်အရွယ်ရနေပြီဖြစ်သည့် မိန်းမတစ်ယောက်သည် လူစော သူတေးထံမှ လမ်းလျှောက်ရင်း ငိုနေလို့ ဖြစ်ပါမလား။

(၂၂)

ချီကားဂိုတွင် ကျင်းပ ပြုလုပ်သည့် အစည်းအဝေးမှ မြို့စားအစောကြိုတင် ဟောကိန်း ထုတ်ထားသည့် အတိုင်း ကွက်တိဖြစ်လစသည်။ ဘက်ဗလီနှင့် ဆီလီဗီယာက အကောင်းဆုံးနှင့် ခေတ်အမီဆုံး ဟိုတယ်ကြီးတွင် တစ်ခန်းစီ နေရာချထားပေးသည်။ နှစ်ခန်းစလုံးတွင် ရေးလ်အဖွဲ့နှင့် ဟိုတယ်မှ ပေါ့ပျိုထားသည့် နှစ်ခန်းစည်းများ၊ သစ်သီးဝလံများဖြင့် ထုံသင်းနေသည်။

အခြေအနေကြည့်ရတာ ချီကားဂို၏ အကောင်အလားတွေ တစ်နည်းနည်းတော့ ဝုက္ခ ရောက်နေပြီကွယ်။

ဆီလီဗီယာက ကောက်ချက်ချသည်။ ထုံးစံအတိုင်း သူ့ထင်မြင်ချက် မှန်နေလေသည်။

နေခက်တစ်နေ့ ဒါရိုက်တာများဘုတ်အဖွဲ့ အစည်းအဝေးတွင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့် ဂုဏ်ပြု

ညွှန်ညွှန် များလို တခမ်းတနား ညွှန်ခံ အားရပေးနေကြောင်း အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်စလုံး သိမြင် သဘောပေါက်ခဲ့ရ၏။ ရေးလ် အဖွဲ့ကြီး၏ နှစ်ပတ်သည် အစီရင်ခံစာကို လေ့လာသောအခါ အဖွဲ့ပိုင် လုပ်ငန်း အသီးသီး ရှိသည့်အနက် ဖက်ရှင်လုပ်ငန်း တစ်မျိုးတည်းသာ အမြတ်ထွက်ခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

အစဉ်အစစ် ပြုလုပ်သည့် သုံးရက်တာ ကာလအတွင်း ဆေးနှေး ညှိနှိုင်းကြသည်။ အားပေးအယူလုပ်ကြသည်။ နောက်ဆုံး အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်သည် သူတို့၏ လိုလားချက်များအတိုင်း လိုက်လျော့မှုများကို ပေ့ပိုက်ပြီး အစည်းအဝေးခန်းမှ ထွက်လာကြသည်။ ဆီလီဗီယာက ဝယ်လ်ဘီ ကုန်တိုက်၏ ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်လာသည်။ ဘက်ဗာလီထ ရေးလ်အဖွဲ့၏ ဘုတ်အဖွဲ့ဝင် ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်လာသည်။ သူ့တာဝန်မှာ ရေးလ်အဖွဲ့ပိုင် ဖက်ရှင်ကုမ္ပဏီအားလုံးနှင့် ဖက်ရှင်လုပ်ငန်း အားလုံးကို တာဝန်ယူ ကြီးကြပ်ရမည်ဖြစ်၏။ ထိုအထဲတွင် လှေစုလှေစုလတ်လတ် ဝယ်ယူလိုက်သည့် အရေးအကြီးဆုံး ကုမ္ပဏီမှာ ဗွန်ဇာလ်ဘင်ဘတ် အလှကုန်ထုတ်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီကြီးဖြစ်၏။

ဘက်ဗာလီအား နေရာထား အရေးပေးခံရခြင်းကြောင့် ပြာသနိုင်သည့် နောက်သဘော တစ်ခုမှာ ရေးလ်အဖွဲ့ဝင်နှင့် စာချုပ်ချုပ်ဆိုဖို့ ထမ်းလှမ်းလိုက်ခြင်းပင်။ နှစ်ယောက်သို့ အပြန်ခရီးတွင် ဘက်ဗာလီ၏ အိတ်ထဲ

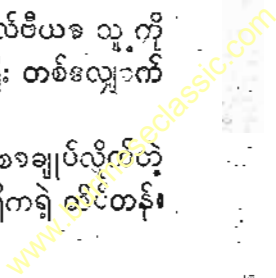
စာန်ထရိုက် စာချုပ်တစ်ခု ပါလိမ့်မည်။ ဘက်ဗာလီ၏ လက်မှတ်မထိုးသေး မိမိ၏ ဥပဒေအကြံပေး ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် တိုင်ပင်ဦးမည့်တူ အကြောင်းပြခဲ့သည်။ စင်စစ် ဥပဒေအကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်သစ်မဘုတ်၊ ဆီလီဗီယာနှင့် မြို့စားအတော်တို့ကိုပါ တိုင်ပင်ချင်သေးသည်။ ချီကော့ဂီမှ ဆရာကြီးတွေ နည်းနည်းပါးပါး စိတ်မဆက်မသွား ဖြစ်နေကြပါစေဦး။ မိမိ စိတ်မချမ်းသာအောင် သူတို့ လုပ်ခဲ့ကြပြီးပြီ။ တစ်ပြန်တစ်လှည့်တော့ ခံကြပေဦးပေါ့။

‘ကဲ... ဒီစတာ့ တို့ဆန္ဒတွေ ပြည့်ခဲ့ပြီပေါ့’
လေယာခင်၏ အထက်တန်း ခရီးသည်အခန်းတွင် မီးတိုနီခေသက်ရင်း ဆီလီဗီယာက ပြောသည်။

‘နောက်ဆုံးတစ်နေ့မှာ မကေ မမလိုချင်တဲ့ ရာထူးကို ရခဲ့ပြီ။ နောက်ပြီး မင်းကေ၊ မင်း အဲဒီကန်ထရိုက် စာချုပ်ကို လက်မှတ်ထိုးလိုက်တာနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ တည်တံ့ လာတဲ့ သူတို့ရဲ့ အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် ဒါရိုက်တာ ဘုတ်အဖွဲ့ကြီးမှာ မင်းဟာ ပထမဆုံး အမျိုးသမီး ဘုတ်အဖွဲ့ဝင် ဖြစ်သွားပြီလေ။ ဒါကို သဘောပေါက်ရဲ့သား’
‘ကျွန်မ လက်မှတ်ထိုးရင်ပေါ့လေ’

ဘက်ဗာလီ အာရုံမဲ့စွာ ပြော၏။ ဆီလီဗီယာ သူ့ကို ကြည့်သည်။ သည်မိန်းကလေး အပြန်ခရီး တစ်လျှောက်လုံး နှုတ်ဆိတ်လေသည်။

‘စာချုပ် ချုပ်တော့က ဘာဖြစ်လို့လဲ။ စာချုပ်လိုက်တဲ့ အတွက် မင်း ချမ်းသာလှစမ်း၊ အာမေရိကရဲ့ လိင်တန်း။’

အမျိုးသမီး အရာရှိတွေထဲမှာ တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်လာမယ်။ မင်းလိုချင်တာ ဝါပဲ မဟုတ်လား'

'အင်း'

သို့သော် သည့်တစ်ခွန်းစည်းစသော စကားမှ သက် ပြင်းချသလို ဖြစ်နေသည့်ဟု ဆီလီယာ တင်လိုက်၏။

'မစွဲတာ အဲလစ်ဆိုတဲ့ ချစ်တိတ်ကို သတိရနေတာ တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်'

ဘက်ဗေလီ ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင်ကို ဆီလီယာ အား ပြောပြထားသည်။ ပြဿနာဖြစ်သည့် စနေ နေ့ ညနေနှင့် ဘက်ဗေလီတို့ ချိအားဂိုသို့ မလာမီချက်များ အတွင်း တင်အဲလစ် အကြိမ်ကြိမ် ပွန်းဆက်ခဲ့၏။ သို့သော် ဘက်ဗေလီက သူနှင့် တွေ့ဖို့ကို ချိုသော ယဉ်ကျေးစွာ ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။

'မဟုတ်ပါဘူး'

တကယ်လည်း သတိရမနေပါ။ ဖြစ်စကတော့ ရင်မှာ နှစ်ကြည်းရသည့်အပေါ် သို့ပေမယ့် နောက်ပိုင်းတွင် တင် အဲလစ်အကြောင်း ခေါင်းထဲပင် မထည့်မိတော့ (စင်စစ် မိမိ ရရှိလိုက်သည့် ဖက်ရာ ဖက်ချက်သည် နှလုံးသားထဲ မှ မဟုတ်ဘဲ မိမိ၏ မအနာတရားမျှသာ ဖြစ်ကြောင်း လည်း သိသည်။)

'ကေခင်းပါတယ်။ ဒီကေခင်းလေးက မင်းနဲ့ မကိုက် ပါဘူး။ သူက ရုတ်ရုတ်သဲ့သဲ့ နိုင်လွန်းတယ်။ မင်းလဲ ဇော့ကရီးတွေနဲ့ ပတ်သက်လွှာရင် ကွဲမကေခင်းဘူး'

အနော်၊ ဟိုလူ့ဘားစား ငါးမန်းကြီး အာသာပါဝါ၊ နေ့စက် ဖရင့် တယ်သူပါလိမ့်၊ နေ့စက်... အက်ဒ်...'

'အက်ဒ်ဆိုက ချသ်ဆီ စာလေးတဲ့အကြောင်း ကျွန်မ ခပြောပြပြီးပြီးလား။ သူ နေ့စက်အိမ်ထောင် ပြုလိုက်ပြီ လေ။ ကလေးတောင် ရတော့မယ်'

'အဲဒါကို မင်း စိတ်ထိခိုက်နေလား'

'ဟင့်အင်း၊ မထိခိုက်ပါဘူး'

လေယဇဉ်ကို စိုင်းရဲနေသည့် တိမ်စိုင်းတိမ်ခဲဖြူဖြူများ ကို လှမ်းကြည့်နေမိ၏။

'တစ်ခါ တစ်ခါကျတော့လဲ ကျွန်မ အံ့ဩမိတယ်...'

'နေ့စက်အကြောင်းကို ပြန်ကြည့်မနေနဲ့ ကလေးခရ၊ မင်းအနေနဲ့ ပန်းတိုင်နားကို တစ်နည်းတစ်ဖုံတော့ နီးကပ် လှစေမယ့်အဲဒါ ဘာပဲဘာ ကစားသမားကြီးတွေရဲ့ လက်သုံးစကားပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒါဟာ တို့ အားလုံးအတွက် ကေခင်းတဲ့ အကြံပေးချက် တစ်ခုပဲ မဟုတ်လား'

* * *

သည်အကြံပေးချက်ကို ဘက်ဗလီ လက်ခံ ကျင့်သုံး
 ဆည်းနေဖက်ပိုင်နှစ်များမှာ သူ ဆက်တမ်းတစ်လျှောက်
 တွင် အလုပ်အများဆုံး နှစ်များဖြစ်၏။ သူ လက်မှတ်ထိုး
 သဘောထူလိုက်ဆည့် ကန်ထရိုက်စားချုပ်က သူ့အား
 ခံစားခွင့်များစွာ ရလာစေ၏။ သို့သော် ရေးလ်အဖွဲ့၏
 ထိပ်ဆန်း ပုဂ္ဂိုလ်များထံ သူ့အား စေတနာ ထမ်းလွန်း
 ဆည့် အတွက် ထိုသို့ အခွင့်အရေးတွေ ပုံအေး ပေးထား
 ခြင်း မဟုတ်။ သူနှင့် သူ့ လုပ်ရည်ကိုရည်ကို အပြည့်အဝ
 အသုံးချချင်သောကြောင့် စနစ်ချုပ် ချုပ်ခံခြင်း ဖြစ်၏။
 သူကလည်း သူ့အရည်အချင်း၊ သူ့ အတွေ့အကြုံနှင့်
 အစ်ကိုယ်တော်ဘဝတွင် ပိုလျှံနေသည့် သူ့ အချိန်များကို
 အပြည့်အဝပေးပြီး အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်ခဲ့၏။

သူသည် တစ်လလျှင် တစ်ကြိမ် အနည်းဆုံး ပြည်ပသို့
 ခရီးထွက်ရသည်။ ဖက်ရှင်ပြုစုများ ကြည့်ဖို့ ဥဒရာပသို့
 တွေးသည်။ ပိုးထည်များနှင့် ကွမ်းကျင်သော အလုပ်
 ထမ်းများ ရှားဖို့ ဟောင်ကောင်သို့ သွားသည်။ ဈေး
 ကွက်ဆစ် ဖွင့်ရန်နှင့် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု အသစ်များ ပြုလုပ်
 ရန် တောင်အမေရိကသို့ သွားသည်။ ပြည်တွင်းမှ ချိနေ
 ဆည့် ကော်သတ္တပတ်များထွက် ချိကာဂိုမှာ ပြုလုပ်သည့်
 ဒါရိုက်တစ်အဖွဲ့ အစည်းအဝေးများ တက်ရသည်။

ရေးလ်အဖွဲ့ ၏ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းမျိုးစုံထဲတွင်
 ဖက်ရှင်လုပ်ငန်းကတော့ ပုံမှန် တိုးတက် အောင်မြင်နေ
 ဆည့်။ ထို့အတွက် ဘက်ဗလီ ဂုဏ်ယူသည်။

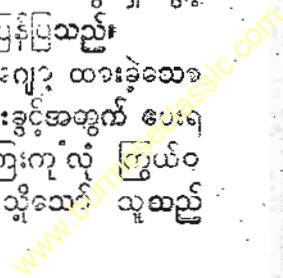
(ဘုတ်အဖွဲ့ကို ထိန်းချုပ် ကြိုတင်ထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်
 ကြီးများသည် သူတို့နှင့် တန်းတူ အောင်မြင်နေသော
 အမျိုးသမီး တစ်ဦးကို လေးစားစားစား အသိအမှတ်
 ပြု ဆက်ဆံသည့် နည်းအတိုင်း ဘက်ဗလီ အားလည်း
 ဆက်ဆံလစေရတော့၏။)

င်္ဂါ အခု ဘေးလုပ်ရမလဲ ဘက်ဗလီ၊ ဝါ လူ့လော
 အမှားနေရတာ ကြောင်စီစီကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ ဦးတည်ရာ
 မဲ့ပြီး လမ်းပျောက်သလို ဖြစ်နေတယ်

တစ်ညနေတွင် ဘက်ဗလီ အခန်းသို့လှမ်းပြီး ရသ်
 လည်း ညည်းတွေးသည်။ သူ့ခင်ပွန်းဖြစ်သူ အေးရီက
 နေ့နက်အိမ်ထောင်ပြုနိုင်ရန် သူ့အား ကွေးရှင်းခွင့်
 တောင်းကြောင်းကို ဇနီးကြောင်း ပြန်ပြသည်။

ရသ်သည် ပထမ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကျော့ ထားခဲ့သော
 အမွေများ၊ ယခု အေးရီက ကွေးရှင်းခွင့်အတွက် ပေးရ
 သော လျော်ကြေးငွေများဖြင့် ငွေကြေးကုလုံ ကြွယ်ဝ
 စသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် သူသည်

လောကအသယ်တွင် ယေဘင်ချမ်းချမ်းဖြစ် နေသည်။ သူ့မှာ
ယောက်ျားမရှိ၊ အလုပ်မရှိ၊ လူသားမြေခက်ပြီး အတောစင်
စုံနေပြီဖြစ်သည့် သားသုံးယေခက်မှလွဲပြီး သူ့မှာ တွယ်
တစရာမရှိ။

ဘက်ဗုဒ္ဓလီက မိမိ၏ တိုက်ခန်းနှင့် ကပ်နေသည့်
အခန်းတစ်ခန်းကို ဝယ်ပြီးလစနေဖို့ တိုက်တွန်းသည်။
မိမိ ဟေခင်ကေခင်သို့ ခရီးထွက်ချန်ရှိသဖြင့် စိတ်ပြေလက်
ပျောက် လိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်သည်။ သို့သော် ရုသိက လက်မခံ၊
'နေပါစေ ဘက်ဗုဒ္ဓလီ၊ ငါတစ်ယေခက်တည်း၊ ငါ
ခြေထေခက်ပေါ် ငါရပ်ပြီး နေလိုက်ချင် သေးတယ်။
စာယ်သူ့ကိုမှ အဖို့မပြုဘဲ၊ ဘယ်သူ့ အင်အားကိုမှ အား
မကိုးဘဲ ငါ့ဘဝရှေ့ရေးကို ငါ့စဉ်းစားဦးမယ်၊ ဆုံးဖြတ်
ဦးမယ်၊ ထိတယ်မဟုတ်သေး၊ ငါ့ဘဝမှာ တစ်ခါမှ ဒီလို
မလုပ်ဖူးဘူးလေ၊ ငါ့ရှေ့အတွက် ငါ့ပြန်ရှုဦးမယ်၊ ရုသိ
ဆိုတာ ရှိသေးရဲ့လား၊ ရှိသေးရင် ဘယ်လိုမိန်းမစားလဲ၊
နေခက်ပြီး သူ့ဘဝမှာ ဘာတွေ ဆက်လုပ်မလဲဆိုတာ
တွေပေါ့ဟယ်'

* * *

နေခက်တစ်ပတ်တွင် ရုသိ ခရီးထွက်သွားသည်။ ခရီး
မထွက်မီ ဘက်ဗုဒ္ဓလီနှင့် လစရောက်တွေ့ဆုံခြင်း မပြု၊
မိမိအတွက် စိတ်မပူဖို့ စာတစ်စောင်ပဲ ရေးပေးသွားသည်။
ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှာ လပေါင်း တော်တော်ကြာကြာ နေ
မည်ဟု စေတနာပေးပြထားသည်။

နေခက်ဆုံး ရုသိ ပြန်ရောက်လစသည်။ သူငယ်ချင်း
ဖြစ်သူ အားမခန်အပြည့်ဖြင့် တက်ကြွ လန်းဆန်းလစ
သည်ကို တွေ့ရတော့ ဘက်ဗုဒ္ဓလီ ကြည့်နူး၊ ဝမ်းသာမိ
သည်။

ရုသိက ဘက်ဗုဒ္ဓလီ တိုက်ခန်းနှင့် မလှမ်းမအမ်း၊ တစ်
နေရာတွင် အခန်းတစ်ခန်း ဝယ်ပြီးနေသည်။ အယ်လ်မေ
က မိမိလစရောက် နေထိုင် ကူညီရမလွှားဟု ကမ်းလှမ်း
သည်ကိုပင် လျက်ခံ။

ခုတော့ ရုသိသည် လေအခဲတရား၏ ရိုက်ခတ်မှု
ဒဏ်များကို ခံနိုင်ရည် ရှိနေပြီး ဘဝကို အစိပွဲယံရှိရှိ
နေထိုင်ကုန်လွန်စေမည့် လှမ်းကြောင်းကိုလည်း တွေ
ထားပြီး သူသည် သူ့ ဘဝ၏ ကျန်ရှိနေသေးသောအချိန်
ကလေးများကို ကုသိုလ်ဖြစ် လုပ်ငန်းထဲတွင် မြှုပ်နှံထား
၏။ မိမိပိုင် ငွေကြေးကိုဆေး၊ အချိန်ကိုပါ ကုသိုလ်ဖြစ်
လုပ်ငန်းတွေမှာ ပုံအေးသုံးနေတော့၏။

တစ်ချီတွင် ဘက်ဗုဒ္ဓလီ အကြီးအကျယ် ဒေါသပူနှံ
ထနေသည်။ မိမိကိုယ်တိုင် တီထွင်ကြံဆပြီး တင်ပြထား
သည့် အဆိုပြုချက် တစ်ချက်ကို ဘုတ်အဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးက

သူ၏ကြံဆချက်လိုလိုပဲပြီး ကွက်ကျော် ရိုက်သွားသော
ကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုအကြောင်း ကြားရတော့ ရယ်က
ရင့်ကျက်သော အပြုံးကိုပြုံးပြီး ဘက်ပေးလီကို ကြည့်နေ
သည်။

အတိယ်လို့ လူတွေကသာ ဒါ ဝါလုပ်တရားဟေ့ ဆို
တဲ့ နာမည်ထေးရင်း လက်မှတ်ကို မမက်မမာကြဘူးဆိုရင်
ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ လူသားတွေရဲ့ ကောင်းကျိုးကို ဆောင်
ရွက်နိုင်စားတွေ အများကြီး ရှိတယ်ဆိုတာ နှင်တစ်နှု
သိလခလိမ်မယ် ဘက်ပာလီ

သို့သော် ဘက်ပေးလီကတော့ နာမည်ကောင်းလက်
မှတ်ကို ဝရုစိုက်သည်။ အလေးထားသည်။ နောက်နှစ်နှစ်
ကြာသည့်တိုင် မိမိဘဝသည် ပြည့်စုံခြင်း မရှိသေးဟု
ခံစားနေရသူမှာ ရယ်မဟုတ်တော့ဘဲ မိမိကိုယ်ဆိုင်ဖြစ်
နေသည်။

မြို့စားကတော်ကြီး ကွယ်လွန်သွားသည်။ ရေးလ်
အဖွဲ့၏ မြို့စားကတော်ကြီး၏ လုပ်ငန်းအားလုံးကို ဝယ်

ယူထိန်းသိမ်းလိုက်သည်။ ဘက်ပေးလီကိုလည်း လုပ်ပိုင်ခွင့်
တွေ၊ ဆုံးဖြတ်ခွင့်တွေ ပိုပေးထားသည်။ သူ့ဘဝမှာ
အလုပ်များနှင့်သာ ဂျင်ခြေသည်နု၏ စိတ်လှုပ်ရှား
အက်ကြွစရာသည်။ ဒေကောင်း၏။

သူ့ရာထူးက မက်သေခက်စရာ၊ လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေအ
လည်း အများကြီး၊ သည်းတော့ သူ့ကို မျက်စိကျသည်
ပုရိသ ယေးကျားခံတွ အများကြီး သို့သော် သူက
ဘင်အဲလစ်နှင့် ဖြစ်ခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံကို သင်ခန်းစာ
ယူထားသည်။ ဘယ်ယေးကျားကိုမှ သူ့ဘဝထဲ အဝင်
မခံ၊ အချဉ်းတပ်မခံ။

ဆောင်းတွင်းတစ်နှစ်တွင် ဆီလီယံနှင့် ချိန်းတေး
သဖြင့် ဝယ်လ်ဘီကုန်တိုက်သို့လခခဲ့သည်။ ယခင်ကလည်း
ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်ပင်။ သို့သော် လုပ်ငန်းကိစ္စဖြင့်သာ
ဝင်ထွက် သွားလှခဲ့သည်။ ယခု ခေတ်ခလုကားဖြင့်
တက်လခရင်း မိမိ အလုပ်ဝင်စက ခံစားချက်များနှင့်
အမူဆောင်အရာရှိများ အထပ်သို့ တက်ဆိုတိုင်း ပေါ်
ပေါက်ခဲ့သည့် ခံစားချက်များကို အဓိကမိသည်။ ခုတော့
ကုန်တိုက်ကြီး တစ်ခုလုံးသည် မိမိအတွက် နွေးထွေးနေ
သည်။ ကျွမ်းဝင်ရင်းနီးနေသည်။ မိမိအတွက်ခွာသွားသည့်
နေ့ကပိုင်းမှလည်း သည်အတိုင်းပင်။ အပြောင်းအလဲ
မရှိ၊ ပြောင်းလဲသည်မှာ ဈေးဝယ်ပရိသတ်အား မြို့ညို
နိုင်စွမ်းသည့် အပြင်အဆင်၊ အခင်းအကျင်း များစွာ
ဖြစ်၏။

ဆီလီဗီယာ၊ ကျန်းကျန်းမမာမာပဲနော်၊ ကုန်တိုက်က
စော့ အလုပ်များနေပုံပဲ'

အလုပ်များစားမှန်တယ်၊ တိုးတက်မှုစော့ မပြေ
တတ်ဘူး၊ တန်းမြင့် ကုန်သွယ်ရေးအ ကျဆုံးသွားပြီ၊
ပြီးခဲ့တဲ့ ကုန်သွယ်မှု စနစ်အပြောင်းမှာ မခံတို့ အထိနာခဲ့
တယ်၊ တို့လုပ်ခဲ့တာ အများစုကို ထေမိတန်သစ်လွှာက
ထေမိအောင် အဝတ်အထည်တွေကို လျှော့ဈေးနဲ့ ရောင်း
ပစ်ခဲ့ရတယ်လေ'

ဝယ်လ်ဘီဟာ ဒီအခက်အခဲမျိုးကို အရှင်ကလဲ စကျာ
လွှားနိုင်ခဲ့ပါတယ်၊ ခုလဲ၊ ကျော်လွှားနိုင်မှပေါ့'

ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ကဲ...မင်းတော့ ဘယ်လိုလဲ၊ မင်း
ကြည့်ရတာ ပင်ပန်းနေပုံပဲလို့ မိတ်ဆွေတောင်း တစ်
ယောက်က ပြောတာကိုအော့ စိတ်မဆိုးတန်ခံစားခင်းပါ
ဘူးနော်'

ဟောင်တောင်မှာ ခြောက်ပတ်လေး၊ ဒီ မနက်စီ
လော့စ် အိန်ဂျဲလိစ်ကနေ အထူးလှည့်ပတ်နဲ့ ပြန်လှူ
တယ်၊ သိတဲ့အတိုင်း ကျွန်မကလဲ လေယာဉ်ပေါ်မှာ
မှအိပ်တတ်တော့ ရုံးကိုဆရာ တန်းလှူခဲ့ရတယ်၊ တမေးမှ
မအိပ်ရသေးဘူး၊ ဒီတစ်ပတ်ကုန်ရင် ရောမကို ပြေးရလိမ့်
ဦးမယ်'

ပျော်စရာကြီးပေါ့၊ ခရီးထွက်ရတာ ကြည့်နူးတုန်းပဲ
ဈေး'

အသက် ငါးဆယ့်ငါးနှစ် ရောက်မှတော့ မကြည့်နူး
နိုင်တော့ဘူး၊ မမရေ'

ဘက်ဗေလီသည် မိမိ၏ အသက်အမှန်ကို ဆီလီဗီယာ
စစ်ယောက်ပဲ အသိပေးသည်၊ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ကြွေးချင်
ဆေးကြောင့် မတုတ်၊ စီးပွားရေးလောကတွင် မိမိ နေရာ
ကို မှန်းပြီး စောင့်နေသော ငယ်ရွယ်သူတွေ အများကြီး
ရှိသည် မတုတ်လှစား'

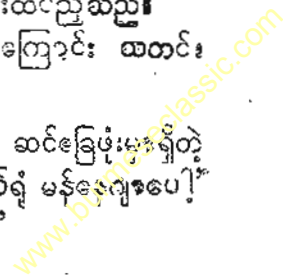
ပြောရဦးမယ် ဆီလီဗီယာ၊ ကျွန်မ ညဘက် အိပ်ရာ
ဝင်ခါနီးရင် နှိုးစက်ပေးတေးတဲ့ နှေးရီဘေးမှ ဟိုတယ်
သုံး ပစ္စည်းတစ်ခုခု ချထားရတယ်၊ ဒါမှ အိပ်ရာက
နိုးနိုးချဦး ကိုယ် ဘယ်မြို့ကို ရောက်နေပါလော့ဆိုတာ
ချက်ချင်း သတိရအောင်လေ'

ကလေးဖို၊ ယားမှားစေအောင် အနားမယူခဲ့ရဘူးလား'

မရယ်ရယ်၊ ကလေးငယ်ရယ်၊ ဂျိန်းရယ်နဲ့ တစ်ညနေ
တော့ စတားစမြည် ပြေးခွင့်ရခဲ့တယ်၊ ဂျိန်းက အရမ်း
ပိန်စွမ်းတဖဲ့၊ သူ့ကြည့်ပြီး ကျွန်မ စိတ်ပူလှတယ်'
ဆီလီဗီယာ စီးကရက်တစ်လိပ် မီးထင်ညှိသည်'

သူတို့ဆီရောက်တော့ အက်ဒီအကြောင်း ထတင်
လေး ဘာလေး မကြားခဲ့ရဘူးလား'

ကြားပါတယ်၊ သူက စိန်လူဝီ ဆင်ခြေဖုံးမှ ရှိတဲ့
စက်ရုံတစ်ခုမှ လုပ်နေတယ်တဲ့၊ စက်ရုံ မန်နေဂျာပေါ့'
'သူ နေ့နက်အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆို'

ပြုတယ်လေ၊ သမီးလေးတစ်ယောက်အောင် ရပြီတဲ့
ဆည်စကားပြောရတာ ရပ်ထဲ စစ်ခနဲ နှစ်ကျင်သွား
သည်း ဘာကြောင့်ရယ်တော့ မသိ၊

ဟာမန်ကော၊ နေအကောင်းရှုလား၊
ဆီလီဗီယာ စီးကရက်အဆစ်ကို တစ်ဖွာ ဖွာသည်း
ထို့နောက် ပြာခံခွက်ထဲ ထိုးချေပစ်လိုက်သည်။

မခကောင်းဘူး၊ နို့ခင်ဘာလဆို သူ့ ချောင်းဆို၊
ရောဂါက အမြဲတမ်း ပြန်ပေါ်နေကျပဲ၊ တိတိ ကျကျ
မပြောရရင် မင်းနဲ့ စကားပြောဖို့ခေါ်တာ သူ့ ကိစ္စ
ကြောင့်ပဲ၊ မင်း ဟောင့်အားကို ရောက်နေတုန်း
အကြောင်းအရာ နှစ်ခုပေါ်လာတယ်၊ အဲဒီအကြောင်းကို
ရေးလိအဖွဲ့က ဝန်ခံဘွဲ့ မသိခင် မင်းကို အသိပေးချင်
လို့ပဲ၊ ဒါထက် ပထမဦးဆုံး မေးရမှသာ ဒီကုန်တိုက်ကြီး
ပိတ်ထားရတော့မယ်ဆိုတာ မင်း သိပြီးပြီလား၊

အစ်ခါးတည်း အပြုံးပိတ်လိုက်မှလွှား၊ သတင်းတွေ
သိုးသိုးသန့်ဆန်တော့ ကြားတယ်၊ ဒါပေမယ့်...

ဒါဆို မင်း တချို့ဘစ်ဝက်တော့ ကြားထားရပြီ၊
အမြဲတမ်း ပိတ်ပစ်မှတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ လေခလွှာ
ဆယ်မှတော့ စီခင်နေတုန်းပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီမြေနေရာ
က ခြောက်ထပ်တိုက်တစ်လုံးလေခက်နဲ့တပ်တိမ်ခနဲချင်
လောက်အောင် အကွက်အကွင်း စကားခင်းနေတယ်လေ၊
ဒီတော့ ဒီတိုက်ကြီးကို ဖြိုချပြီး အထပ်သုံးဆယ်ပါထွဲ
မိုးချော်တိုက်ကြီး ဆောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက် ကြ တယ်။

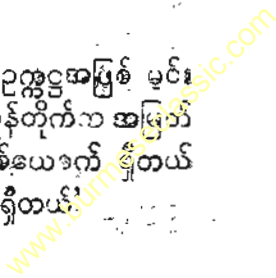
ကုန်တိုက်ကို ဒီအဆောက်အအုံမှပဲ ဆက်ထားမှပေါ့၊
ဒါပေမယ့် အပြင်လူတွေကို အထပ်လိုက် ငှားပစ်တာ
ထက် ဒီကုန်တိုက်က ငွေပိုရတယ်ဆိုမှ ကုန်တိုက်ကို ဆက်
ထားမှပေါ့၊ ဒီတော့ သူတို့ ဒီကုန်တိုက်ကို မပိတ်ခင် ဒီနှစ်
မှာ မမတို့က အမြတ် များများရအောင် ရှာပြန်ဖို့
အရေးကြီးနေပြီ။

ကုလားထိုင် ကျော့မို့ကို မှီချလိုက်၏။ ဆီလီဗီယာ
ခုလို နှုတ်နည်းပြီး တွေးခွေးဆဆ ဖြစ်နေမည်ကို ဘက်
ဗဒလီ မမြင်ခဲ့ဖူး။

ဘက်ဗဒလီ၊ မမ ဒီကုန်တိုက်ကြီးကို ချစ်တယ်၊
မကြေစင်ဘူးလားဟင်၊ မင်ဟတ်တန် ရပ်ကွက်က ဆူညံ
ဆူညံ ရှိနေတဲ့ ခြောက်ထပ်တိုက်ကြီးလေ၊ ဒါပေမယ့် မမ
ဘဝဆက်တမ်းရှဲ့ နှစ်ကလေး အများစုကို ဒီကုန်တိုက်ကြီး
မှာပဲ မြူပြန်ခဲ့တယ်လေ၊ ဒီကုန်တိုက်ကြီးကို ဖျက်ဆီးရေး
စာမေး တစ်ခုက အစတုံး ဖျောက်ဖျက်ပစ်တော့မယ်
ဆိုတာကို မမ မကြည့်ရက်ဘူး၊ ဒီတော့ မမ အုံးဖြတ်ချက်
တစ်ခု ချမှတ်လိုက်တယ်၊ အဲဒီမှာ မင်း အကူအညီကို
လိုလို့တော့ပဲ။

ရှေ့ သို့ ကိုင်းလိုက်၏။

ခု လစမယ်နှစ်မှာ ဝယ်လ်ဘီရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် မင်း
တစ်ဝန်ယူခံရတယ် ဘက်ဗဒလီ ဒီကုန်တိုက်က အမြတ်
အစွန်း ထွက်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ချီတယ်
ဆိုရင် အဲဒီလူဟာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။

‘ဆီလီဗီယာ၊ အဓိပ္ပာယ်က... မမ အလုပ်ထွက်တော့ မှာလား’

‘အချိန်တန်နေပြီ ဘက်ဗလီ၊ အချိန်တောင် လွန် ကေအင်း လွန်နေပြီ၊ ဟန်နော အသက် ခုနစ်ဆယ်ကျော် ပြီ၊ အပွင့်လင်းဆုံး ပြောရရင် မမလဲ သူနဲ့ အသက် သိပ် ကွာလှတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကုန်တိုက်မှာ အင်နဲ့ အားနဲ့ တက်တက်ကြွကြွ လုပ်နိုင်တဲ့ လူထစ်နယားက လိုနေပြီ၊ မမ အဲဒီလောက် မလုပ်နိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်’

တက်ဗလီ ပါးစပ် အစဟောင်းသေးဖြစ်နေသည့် မိမိ ၏ လုပ်သက် တစ်လျှောက်လုံးတွင် မိမိသည် ဆီလီဗီယာ ကို အင်အား၏ အမှတ်လက္ခဏာ တစ်ခုအဖြစ် သဘော ထားခဲ့သည်။ ထိုမျှမဟုတ် သည်ကုန်တိုက်ကြီး၏ အမှတ် လက္ခဏာ အဖြစ်လည်း သဘောထားခဲ့သည်။

ဒီမယ် ဘက်ဗလီ၊ ဒီကိစ္စကို မမ ဘယ်သူ့ မှမပြော ရသေးဘူး၊ ဟန်နော့သိသေးဘယ်၊ ဟန်နော့ အလိုက် သိလွန်းလှတယ်ကွယ်၊ သူမမကို အလုပ် ထွက်စေချင်တာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဒီအလုပ်ကို မမ ထယ်လေ့နက် တန်ဖိုးထားစား ဆိုတာ သိတော့ ဘာ တင်ခွန်းမှ မပြောခဲ့ရဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စကို ရေးလဲက ငနဲ့တွေ့ မသိစေးဘူး၊ လေ့လေ့ဆယ် မသိ စေးဘူး ပေါ့လေ’

‘မင်းအနေနဲ့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လုံးကို ကိုင်နိုင်တဲ့ ဂုဏ်ယ ဥက္ကဋ္ဌအဆင့်ကနေ ကုန်တိုက်တစ်ခုတည်းကို လာကိုင်

မယ် ဆိုတော့ တစ်ဆင့် နိမ့်ဆွေးသလို ဖြစ်နေတာ မမ သိတယ်၊ နောက်ပြီး မမကိုယ်စားဝင်ပြီး ခေါင်းနဲ့ ရင်းရ ဆလိုလို့ ဖြစ်မယ်၊ ကုန်တိုက်မပိတ်မီ ကာလ အတွင်း အမြတ်အစွန်း များများထွက်အောင် မလုပ်နိုင်ရင် မင်းရဲ့ အရည်အချင်းမှတ်တမ်းမှာ အမှတ်လျော့ ဆွေးလိမ့်မယ်’

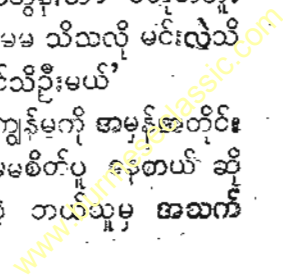
‘အဲဒါကို ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ပါဘူး ဆီလီဗီယာ၊ တကယ်တမ်းပြောရရင် အဲဒီလို စိန်ခေါ်ရတာကို ကျွန်မ ရင်ဆိုင်ဝံ့ပါတယ်၊ ကိုယ့်အိပ်ရာထဲမှာ ကိုယ်ညစဉ် မအိပ် ရတာလောက်ကိုတော့ စကားထဲ ထည့်ပြောမနေနဲ့၊ ဒီလို စိန်ခေါ်မှုမျိုး ကျွန်မ တစ်ခါမှ မကြုံခဲ့ရလို့ နေ့ခင်းကြော ခင် ကြုံလှစရာမရှိဘူး’

‘ဒါဆို မင်းသဘောတူပြီလား၊ ဒီအတိုင်းစီစဉ်ဖို့ မင်း စောစ မမကောစ တောင်းဆိုရင် တုတ်အဖွဲ့ဝင် ဒါရိုက် တာတွေ မငြင်းတန်ဆောင်းပါဘူး’

‘ကျွန်မ ဘယ်တော့လောက် လွှဲပြောင်းယူစေချင်လဲ’

‘မြန်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံးပေါ့၊ ဒီဇင်ဘာလ တရက် မတိုင်မီ ဟန်နော့ကို ဖလော်ရီဒါ ကမ်းခြေ ခေါ်ဆွဲ ချင်တယ်၊ ဒါဟန်မင်းကို ချောက်ထွန်းတာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ ဒီကုန်တိုက်အကြောင်းကို မမ သိသလို မင်းလဲသိ ပါတယ်၊ မမထက်ကောစင် သိချင်သိဦးမယ်’

‘ဆီလီဗီယာ၊ တစ်ခုလောက် ကျွန်မကို အမှန်အတိုင်း ပြောလေးဟင်၊ ဟန်နော့အတွက် မမစိတ်ပူ ရန်တယ် ဆို တာ ကျွန်မသိတယ်၊ ကျွန်မတို့လို့ ဘယ်သူမှ အသက်

မဝယ်ကြတော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မမရဲ့ အောင်မြင်မှုရနေတဲ့
ပညာရပ်တစ်ခုကို ဒီသို့ပဲ အထုပ်အပိုး သိမ်းပြီး စွန့်ခွာ
သွားနိုင်မယ်လို့ ခေမတကယ်ပဲ ယုံသလားဟင်၊ နေ့ခင်း
တစ်လုံးဝ အလုပ် မလုပ်တော့ဘဲ နေဖို့လေ'

'မမတကယ်ကို မပြောတတ်ဘူး ဘက်ဗာလီ'

ဆီလီဗီယာ ထိုင်ရာမှထပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီ ငလျှောက်
ထွားသည်။ ဟိုး...အောက်မှ ရိပ်သာ လမ်းကျယ်ကြီးကို
ရှုကြည့်နေသည်။

ဒါပေမယ့် ဒါဟာ အသက်ခွေး ဝမ်းကျောင်းပညာ
ရပ် ဖြစ်နေလို့လဲ ဖြစ်မယ်၊ ဒီအလုပ်က ကိုယ်မျှော်မှန်း
ထားတဲ့ အကျိုးဆက်ရောက်မှုတွေ ပေါ်ပေါက်လွှာစေ
မယ့် ပင်နီစလင်ဆေး တီထွင်တစ်မျိုး၊ ဒါမှမဟုတ် မိုနာ
လီဇာ ပန်ချီကားဆွဲတစ်မျိုး မှုနဲ့ မတူဘူးလေ။ လူတစ်
ယောက်ဟာ အဆင့်တစ်ခုကို ရောက်သွားတဲ့အခါ နေ့ခင်း
နှစ် အတွင်း ချုပ်မယ့် အင်္ကျီရင်ပုံးတွေ ဘယ်ပုံးမလား
ညာပုံးမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ခပ်စောင်းစောင်း ပုံးမလား၊
ဆိုတာတွေကို ဂရုမစိုက်ချင်တော့တဲ့ အနေအထားမျိုး
ဖြစ်သွားတယ်လေ'

'ကျွန်မတော့ အဲဒါကိုမယုံနိုင်ဘူး မမရယ်'

ဆီလီဗီယာ ပြုံးလိုက်၏။

'မင်းဟာအမြဲလို မမရဲ့ အတ္ထုတ္တကို ထိုးပေးစက်မြင်
နိုင်စွမ်းတစ်ခု ဘက်ဗာလီ၊ ကုန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေအတွင်း မမ
အလုပ်မထွက်ခဲ့တာဟာ မမကြေကပ်နေလို့ ဖြစ်နိုင်စွမ်း။

ဟာမန်နဲ့ အချိန်ပြည့် အတူနေရတာကို ပြောတာမဟုတ်
ဘူး၊ မမ အသက်အရွယ် နှစ်ဆယ်ကစည်းက ဖင်နဲ့ကြမ်း
နဲ့ မကွာထိုင်နေခဲ့လို့ သူကတော့ မမကို ချစ်နေမှာပဲလို့
ထင်တယ်လေ။ ဒါပေမယ့် မမကို မမနားမလည်တာ၊
တကယ်လို့ မမဟာ ကုန်တိုက်နဲ့၊ ဒါမှမဟုတ် အလုပ်နဲ့
ဆက်စပ် ပတ်ဆက်မနေရင် 'မမ' ဆိုတာ ရှိမှရှိပါ့မလား
မသိဘူး၊ ခုတော့ ဣန္ဒြေပျက် ထက်သွားပြီး ကိုယ့်အတ္တ
ကို ကိုယ်ပြန်ရှာဖို့ အချိန်တန်နေပြီလေ'

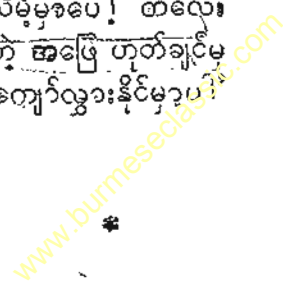
သည်စကားလုံးလေးများကို နားယဉ် နေပါသည်။
သည်စကားလုံးများ၊ အတိုင်း ထပ်တူ နီးပါးပြောခဲ့သည့်
ရုသ်၏ အသံကို ကြားယောင် မိသည်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်
ရသ်ကတော့ ဘဝအဓိပ္ပာယ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိ သွားပြီ။

ရုံးခန်းထဲတွင် နွေးထွေးနေသည်။ သို့တိုင် ဘက်ဗာဘီ
ကျောထဲစိမ့်ပြီး ဆတ်ခနဲတုန်သွားသည်။

'ဘာဖြစ်ဘလဲ ဘက်ဗာလီ'

'အဲဒီလို ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုး ချဖို့ကြုံ လွှာတဲ့အခါ ကျွန်မ
ဘာလုပ်ရမလို့ ဆိုတာ စဉ်းစားမိလို့ပါ'

'အဲဒီအခါကျ အဖြေကို တွေ့လိမ့်မှာပေါ့ တလေ။
ရယ်၊ အဲဒီအဖြေဟာ မင်းလီလားတဲ့ အဖြေ ဟုတ်ချင်မှ
ဟုတ်မယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းရင်ဆိုင် ကျော်လွှားနိုင်မှာပါ'

သူ၏ ပထမခြေလှမ်းမှတစ်ဆင့် ကုန်တိုက်ကို လူများအားရုံ
စိုက် စိတ်ဝင်စားလေအောင် ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်၏။ လူ
လေနှင့် ဟန်ဆီ၏ အကူအညီဖြင့် လူ့ယက်တိသားများ
အဘက် ရန်ပုံငွေရှာပွဲတစ်ပွဲ ကျင်းပဖို့ စီစဉ်သည်။ ကုန်
တိုက်သမိုင်းကြောင်းတွင် ပထမဦးဆုံး အကြိမ် အဖြစ်
ကုန်တိုက်အသက်အရွယ်ကို အသုံးပြုသည်။ ကုန်တိုက်
အပေါ် ဆုံးထပ်၏ အောက်ဘက်ကို အခမ်းအနား ပြင်
ဆင်သည်။ အခန်း အလှူပြု ပြင်ဆင်ရေးသမား ဂယ်ရီနှင့်အဖွဲ့
ကို အခန်းအလှူချုပ်ဖို့ တာဝန်ပေးသည်။

(၂၃)

နေ့စက် ရက်သတ္တိပတ် သုံးပတ်အကြိမ်တွင် ဘက်ဗာလီ
သည် ဝယ်လီဘီကုန်တိုက်၏ ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်လာသည်။ အချိန်
မှားခရစ္စမတ် ပွဲအတွက် ပြင်ဆင်လုပ်ငန်းပို့ နှောင်းနေပြီ။
ကုန်တိုက်ကြီးကို ထိုစံအတိုင်း ရှေးမူပျက် ခန့်ခန့်ညှေး
ညှေးပင် ပြင်ဆင် ခြယ်မှုန်းထားကြသည်။ သို့သော် ဘက်
ဗာလီက နှစ်ဦးမှစပြီး ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများ လုပ်ဖို့
စီမံကိန်းများ ဆွဲတော့၏။ ဆီလီယာ ကိုင်ဘွယ်ခွဲပုံ မှား
ဖွင်းနေသောကြောင့် ဖုတ်ဆီး ဆန်းသစ် မနေခြင်းသာ
ဖြစ်၏။ ဆီလီယာဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့ မှန်ကန်တိကျပါသည်။
ကုန်တိုက်ကြီးတစ်ခုလုံး ပြုပြင် ပြောင်းလဲမှုများ လုပ်ပြီး
လမ်းကြောင်းသစ်ပေါ်မှာ လျှောက်ဖို့ လိုအပ်နေပြီ။
ဘက်ဗာလီက စီမံကိန်းဆွဲခြင်းကို အချိန်များစွာပေးပြီး
ဆောင်ရွက်ခဲ့၏။

ဒီဇင်ဘာ တစ်လလုံး မိမိအား ကူညီနိုင်သူများကို
နယူးဇယားက မြို့တွင်းမှာကော မြို့ပြင်မှာပါ ရှာဖွေ
ဆက်သွယ်သည်။ ယခုအခါ လူမှုရေးအရ ခင်ခင်ခင်ခင်
ဆက်ဆံနေပြီဖြစ်သော ဘက်ဗာလီ၏ အကူအညီကို ပြန်
ယူသည်။ ဘက်ဗာလီမှာ အိမ်ထောင် ကျခန်းပြီ။ သူ
ဇယားကွဲမှသာ သဘင်းစားပေါင်း မြောက်မြားစွာကို ပိုင်
ဆိုင်ထုတ်ဝေနေသူတစ်ဦး။ သည်သော ဘက်ဗာလီ၏
သဘင်းစားသည်လည်း သြဇာအာဏာကြီးပြီး အောင်မြင်
နေသည်။ ဘက်ဗာလီက ဘက်ဗာလီအား လိုလိုလား
လားပင် ကူညီသည်။

ဆိုဖြင့် သည်ပွဲတော်ကို ဇန်နဝါရီလ၏ အမှတ်တော်
အက်ရှင်ပွဲတော်ကြီး ဖြစ်လေမည်ဟု လူတိုင်းက မျှော်လင့်
ထားကြသည်။ ခရစ္စမတ် ပွဲတော်အချိန်တွင် အဆမတန်

ချေးကြီး မေးဝယ်ရသည့် စားပွဲနေရာ အစားလုံးနီးပါး ရောင်းချပြီးသွားပြီ ဖြစ်၏။

တစ်ချိန်တည်းတွင် ဘက်ဗေဒီက မိမိ မိတ်ဆွေဖွဲ့ထားသည့် ဇရုလ်အဖွဲ့ ထိပ်တန်း အရာရှိများ၏ ဇနီးများ အား သည်အခမ်းအနားသို့ လာဖြစ်အောင်စားဖို့ တိုက်တွန်းသည်။ ဗွန်ဗော်လ်ကင်ဘတ် အလှကုန်ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ၏ အကူအညီဖြင့် အခမ်းအနား ထက်ရှေ့ကလေး သူ့ အမျိုးသမီး၊ အမျိုးသားများကို လက်ဆောင်တစ်မျိုး စီ ဂုဏ်ထူးဖွဲ့ စီစဉ်သည်။

ဘက်ဗေဒီ ဆက်သွယ်ဖို့ တွန့်အားနုသုမှ တစ်ယောက်ပဲရှိသည်။ အာသပေါင်၊ လစလို့နှင့်ဟန်ဆီက အာသပကို ဖိတ်ကြားဖို့ အကြိမ်ကြိမ် တိုက်တွန်းသည်။ သို့သော် ဘက်ဗေဒီ တိတိကျကျ အပြေပေး၊ အဆုံးအဖြတ်ပေးဖို့ ဝန်လေးနေသည်။ နောက်ထပ် ကောလောဟလသတင်းတွေ ထွက်မလာစေချင်။

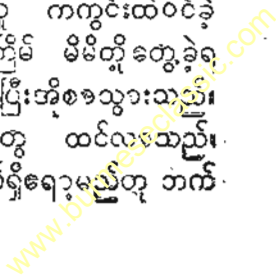
နောက်ဆုံး အာသပေါင် ကိစ္စကို လစလို့က အစဝန် ယူသွားသည်။ သူ့ဘာသာ ဖိတ်ကြားသည်။ အာသပေါင်သည် လစလို့တို့ ဇနီးမောင်နှံ ယူတားသည့် စားပွဲမှစ ထိုင်မည်ဟု အစီအစဉ် ပြုလုပ်ကြသည်။ စည်တော့ ဘက်ဗေဒီ တစ်ပူ အေးရသည်ပေါ့။

အခမ်းအနားမှာ အကြီးအကျယ် အောင်မြင်သည်။ လင်းထိန်နေအောင် မီးမောင်းကြီးများ ထိုးထားသည့် ကုန်တိုက် အဝင်ဝတွင် သတင်းစာတိုက် ပေါင်းစုံမှ ဓာတ်ပုံဆရာတွေ ရောက်နေ၏။ ကားကြီး ကားငယ် အသွယ်သွယ်ဖြင့် ရောက်လာသည့် မင်းပွဲစိုးဝင် ဧည့်သည် တော်များ၏ ပုံများကို ဓာတ်ပုံရိုက် မှတ်တမ်းတင်ကြသည်။

ဘက်ဗေဒီ အားထုတ် ကြိုးပမ်းရကျိုး နှပ်ပါသည်။ လူငယ် ဂီတသမား များ၏ တေးဂီတ ဧည့်ခံ ဧဖျော်ဖြေပွဲနှင့် ညစာ စားပွဲမှာ ချွမ်းလျှမ်းတေးကံ အောင်မြင်ကျော်ကြားသော မင်း ပရိသတ် စုံညီစွာဖြင့် ချေမေ့အောင်မြင်သွားသည်။ နောက်ဆုံး ကပွဲကျင်၊ ပချိန်ကျမှ ဘက်ဗေဒီ သက်ပြင်းချပြီး ကုလားထိုင်မှာ အေးအေးလူလူ ထိုင်ခွင့်မရပါ။ ထိုအချိန်မှစပင် သူ့ စားပွဲ သို့ အစသစ ကူးလာကာ...

'တေးတစ်ကြော့လောက် ကခွင့်ပြု နိမိလား' ဘက်ဗေဒီ ပြုံးလိုက်၏။ သူ၏ ယောကျ်ားဖော် ရာဖီကို ခွင့်တောင်းပြီး အာသပနှင့်အတူ ကကွင်းထဲဝင်ခဲ့သည်။ အာသပသည် နောက်ဆုံးအကြိမ် မိမိတို့တွေ့ခဲ့ရ စဉ်ကထက် ပိုပြီး ပိုန သွားသည်။ ပိုပြီးအိုစေသွားသည်။ မျက်နှာမှာ အရေး အကြေခင်းတွေ ထင်လာသည်။ သူသည် ဆီလီဗီယာ အသက်လေးကျော်ရှိရောမည်ဟု ဘက်ဗေဒီ ကျွေးမိ၏။

'ညွှန်ခွဲကတော့ အရမ်းအဆင်ပြေပါတယ် ဘက်
ဗလီ'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ရှင်ခုလိုလားနိုင်အောင် ဝမ်းသာ
ပါတယ် အေးသား'

'ကျွန်ခွဲတဲ့ နှစ်တွေအတွင်း မင်းကို ကိုယ်သတိရနေ
တာ၊ မင်း အစစ အဆင်ပြေလားလို့ ကိုယ်မေးနေဖို့မလို
ပါဘူးနော်၊ မင်းကို ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ သိသာနေတာပဲ၊
မင်းရဲ့ ဝမ်းကျောင်းမူပလာကက်မှာလဲ မင်းအဆင်ပြေ
ပါပေတယ်၊ ကိုယ်မပါဘဲနဲ့လ'

'ကျွန်မက အဲဒီလို ပုံစံမျိုး မဖြစ်စေချင်ပါဘူး
အာအား၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ အနေအထားကိုလဲ ရှင်
သိတဲ့အတိုင်းပဲလ'

'ကောလောဟလ သတင်းတွေ အတွက် ကိုယ့်မှာ
တာဝန်ရှိတယ်လို့ မင်းထင်ခဲ့ဘယ် မဟုတ်လား'

အဖြေမှန်ကို ဘက်ဗလီ မပေးနိုင်၊ အမှန်အတိုင်း
ပြောလိုက်လျှင် နေ့ကပ်သပ် ရန်ပွဲတစ်ပွဲ ဖြစ်ရဦးမည်၊
ထည့်တော့ ဘာမမပြောဘဲ နေလိုက်၏။

အင်း...ဒီကိစ္စကို ကိုယ်ဝန်ခံဖို့ အချိန်ဘန်ပြီ ထင်ပါ
ရဲ့၊ ယုတ်စွအဆုံး အဲဒီ ကောလောဟလ သတင်းတွေ
ထွက်မလာအောင် ကိုယ်တားမိခဲ့ဘူးလေ'

'ကျွန်မ သိဘယ်အာအား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါတွေက
လွန်ခဲ့ပါပြီ ရှင်ကော နေကောင်းရဲ့လား၊ ရှင်ကြည့်ရ
တာ တော်တော်လေး ကိုယ်ရည်စစ်သွားထည့်ပုံ'

'ကိုယ်က သက်ကြီးရွယ်အို အတိုးကြီး ဖြစ်သွားပြီ
လေ၊ အဲဒီလို ဖြစ်အားကို ကိုယ်ကလဲ တစ်စက်မှ မကြိုက်
ဘူး၊ မင်း ကြိုးပမ်းပေးပါ၊ မင်းတို့ ခရီးလဲ ကော်ပို
ရေးရှင်းက ကိုယ့် ကုမ္ပဏီကို ရှယ်ယာတွေ ဝယ်ပြီး အနိုင်
ကျင့် အပိုင်စီးဖို့ ကြံနေသေးလေ'

'ကျွန်မ မသိဘူး အာအား၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလအတွင်း
ကျွန်မက ဝယ်လိဘီ ကုန်ကိုက်ကိစ္စထဲမှာ လုံးလုံးနှစ်ခန
တာ'

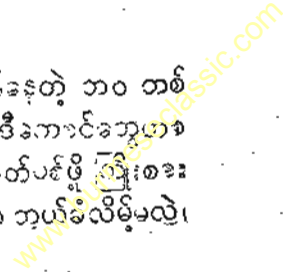
'ဇီတစ်ချီတော့ သူတို့ ကိုယ့်ကို အနိုင်ရလိမ့်မယ်လို့
ဆင်နေကြတယ်လေ၊ ဘာဖြန်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ့် ဇနီး
ဟောင်းတွေကို ကိုယ့် ကုမ္ပဏီ ရှယ်ယာတွေ ပေးထား
ဘဏ္ဍကိုး၊ ကိုယ့်သားတွေ အပါအဝင် သူတို့အားလုံးက
ရှယ်ယာတွေရောင်းပစ်ဖို့ အစားသန်နေကြတယ်၊ အလှကား
အဖျင်းတွေ'

'သူတို့က ဈေးနှိမ်လို့လား'

'ဘယ်ကလေး နှိမ်ရမှာလဲ၊ ဒီလူတွေ ဒီလေခက်တော့
လျှင်ပါတယ်၊ တစ်ရှယ်ယာကို ပေါက်ချွေးထက် ခြောက်
ခေါ်လာ ပိုပေးတားဘယ်'

'ဒါဆို...'

'ယုလိုက်ရမယ်ပေါ့၊ ကိုယ်က ကျန်နေတဲ့ ဘဝ တစ်
လျှောက်လုံး ဘာလုပ် နေရမလဲ၊ ဒီကောင်တွေက
ကိုယ့်ကို ကိုယ့် ကုမ္ပဏီကနေ မောင်းထုတ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစား
နေကြတာ ဘက်ဗလီ၊ ဒါကို ကိုယ်က ဘယ်ခံလိမ့်မလဲ၊

သူတို့ကို ပြန်မတိုက်နိုင်လောက်အောင် ကိုယ် မအိုခဲစားပါဘူး။ ကိုယ်တတော့ တင်းခံမှာပဲ'

အသေးက ရုပ်လိုက်ပြီး ဘက်ဗေဒီကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ဆည်အဘိုးကြီး ဘဝမှ မပြောင်းလဲသေးပါ။ တလေးဟု ဘက်ဗေဒီ စဉ်းစား၏။ သူ့ဘဝကို စိုးမိုးခဲ့သည့် ဒေါသတရား၊ အတ္တတရား၊ မာနတရားတွေသည် အခုတိုင် ရှိနေဆဲပါကလေး။

'ဒီတော့ ရေးလ်အဖွဲ့က မင်း အသက် ဆရာကြီးတွေကို အဲဒီအတိုင်းသာ ပြန်ပြောလိုက်ကွာ'

ထိုစကားပြောပြီး ဘက်ဗေဒီကို ထားပစ်ခဲ့သည်။ လူတွေကြားထဲမှ တိုးခွေမြီး ထွက်ပေါက်ဆီသို့ ဆွေးသည်။ လာဇလီနှင့် ဟန်ဆီကိုပင် နှုတ်ဆက်စကား ဆိုမနေတော့။

ဘက်ဗေဒီ သူ့ကို လိုက်ကြည့်နေ၏။ ဆည်လူနှင့် နေ့ခက်တစ်ကြိမ် ပြန်တွေ့ခွင့်ရပါဦးမည်လားဟု တွေးမိ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် အဖြစ်အပျက်တွေ့အများကြီး ဖြစ်ပေါ် ပြောင်းလဲခဲ့သည်။ ယခုတော့ သူသည် နေ့ခက်တစ်ကြိမ် သူ့စိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်ဆွေးပြန်သည်။

* * *

ညွှန်ခံပွဲမှာ ဘက်ဗေဒီ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း များစွာ အကျိုးရှိခဲ့၏။ သတင်းစာများနှင့် ဖက်ရှင်မဂ္ဂဇင်းများက ညွှန်ခံပွဲအကြောင်း တစ်ခမ်းတစ်နား ရေးဖွဲ့ခဲ့၏။ ဘက်ဗေဒီက ကုန်တိုက်ကြီး ပြန်လည် အဆက်ဝင် လှုပ်ရှားလေ့ရေးအတွက် မလျှော့သော ဇွဲဖြင့် ဆက်လက် ကြိုးပမ်းသည်။ ဝယ်လ်ဘီကုန်တိုက်တွင် အခမ်းအနား ဆိုမဟုတ် ဖွဲ့စတင်မပြုလုပ်သည့် သဘင်းပတ်ဟူ၍ တစ်ပတ်မျှမရှိ။ ဖက်ရှင်ပြုပွဲများ၊ ကျောင်းသံ ပတ္တမြားပြုပွဲများ၊ နေ့ခက်ဆုံး အနုပညာကျောင်းမှ ကျောင်းသူကျောင်းသားများအတွက် ပြခန်း အလှပြင်ပြိုင်ပွဲများ အထိ ပြုလုပ်ပေးသည်။

ဩဂုတ်လတွင် ဘက်ဗေဒီ၏ မိခင်သည် မြို့ပေါ် တက်လေသည်။ အိန်ဂျလစ်က နယူးဇေယားသို့ လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဝယ်လ်ဘီကုန်တိုက်သည် အမြတ်အစွန်းများ စွက်အောင် အနုပညာဆိုင်ရာနှင့် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အနုပညာအဖွဲ့ အသစ် ဆောက်ပြီးလျှင် ဝယ်လ်ဘီကုန်တိုက်ကို နေရာပြန်ပေးမည်ဟု ရေးလ်အဖွဲ့က တရားဝင် အကြောင်းကြားလေ၏။ နေ့ပြင် ဘက်ဗေဒီအား သူမ ဆန္ဒရှိသလောက် ဝယ်လ်ဘီကုန်တိုက်၏ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆက်လက် တာဝန်ယူသွားရန် ကုန်ထရိုက်စာချုပ် ချုပ်ဆိုဖို့ ကမ်းလှမ်းလေသည်။

'အဲဒါ တကယ် အောင်မြင်မှုကြီးပဲ မေမေရဲ့'

www.burmeseclassic.com

ကုန်တိုက် အပေါ် ဆုံးထပ်ရှိ သူ့ရုံးခန်းထဲတွင် ဘက်
ဗဇလီက အိန်ဂျဲလဒ်အား ပြောသည်။

‘မေမေ သိပါတယ် ဘက်ဗဇလီ၊ သမီး ဖေဖေအား
ရှိရင် အရမ်း ဂုဏ်ယူမှာ’

‘ဒီတော့ မေမေကကော၊ မေမေက ဂုဏ်မယူဘူးလား’

‘မေမေ ဘာပြောနိုင်မှလဲ ဘက်ဗဇလီ၊ မေမေ
မပြောရင် အမြင်ကျဉ်းတယ်၊ ရှေးဆန်တယ်လို့ ပြောကြ
မှပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သမီးကို မေမေ ဖြစ်စေချင်တာ
ဒီဘဝမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဇာတိ-ဟော မျက်နှာကြီး စူးလာ
နဲ့လေ၊ သမီးရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်းက
အေးကျစရာပေါ့၊ သမီးရဲ့ အစ်မတော် မာရဂျီနဲ့ မေမေ
ပေါင်းပြီး ဖက်ရှင် မဂ္ဂဇင်းတွေ ဝယ်ခန့်ရတာ သမီး
သိခဲ့လား၊ စာအုပ်ထဲမှ သမီးနုမည် ပါလာတိုင်း
မာရဂျီမှ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေကို လျှောက်ကြား
ရတာ အမေ၊ မေမေတို့ နှစ်ယောက်လုံး သမီးအတွက်
ဂုဏ်ယူပါတယ်ကွယ်’

‘တစ်ခုခု ရှိတယ်ဆိုပါတော့၊ ‘တစ်ခုပဲရှိတယ်’ ဆိုတာ
ပြောတော့မယ်လို့ သမီး ထင်နေတယ်’

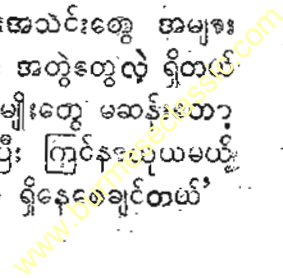
‘သမီးရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေ ပြောမိတဲ့အတွက်
သမီး တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်မရှည်ဘူးဆိုတာ မေမေ သိပါ
တယ်၊ သမီး ဖေဖေကတော့ သမီးရဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေနဲ့
ပတ်သက်လို့ အမြဲတမ်း နားလည်မှုရှိတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့်
မေမေကတော့ သမီးကို ဒီထက်မက ဖြစ်စေချင်တယ်။’

‘မေမေပြောတာ လုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ မဟုတ်ဘူး
နော်၊ သမီးလုပ်ငန်းက စိတ်ထက်ကြံစရာ တောရင်းတယ်၊
ကြည့်နူးစရာ ကောင်းတယ်ဆိုတာ မေမေသိတယ်၊ သမီးရဲ့
ပါရမီနဲ့ ညှိမှန်းချက်ကို မျှတအောင် အသုံးချနိုင်ခဲ့
တယ်၊ ဒါပေမယ့် မိန်းမသား တစ်ယောက် အနေနဲ့ ဘဝ
မှာ ဘာတွေလုပ်သင့်သလဲ ဆိုတာ ရှိစေတယ်’

‘သမီးကို မေမေ ဖြစ်စေချင်သလို စည်းရုံးနားချခဲ့
တာ မေမေမှားတယ်၊ ဒါပေမယ့် သမီးအနာဂတ်အတွက်
စိတ်မပူတဲ့ မနေနိုင်ဘူး၊ သမီးတို့လုပ်ငန်းက ကွေးရှင်းတာ
ကို မေမေမကြိုက်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သမီးမှ အကြောင်း
တွေရှိမယ်ဆိုတာ မေမေသိတယ်၊ ကုန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေ
အတွင်း သမီးနုနုအိမ်ထောင် ပြုပါစေလို့ မေမေ
ဆုတောင်းခဲ့တယ်၊ ဘဝဆိုတာ မျှခင်းစားမယ့်သူ ဘုတ်ဦး
မရှိရင် သိပ်ပျော်စရာ မကောင်းဘူး’

‘ကျွန်မမှ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေအများကြီး
ပါ မေမေ’

‘သိတယ်၊ သမီးမှာ အပေါင်းအသင်းတွေ အများ
ကြီးရှိတယ် ဆိုတာပေါ့၊ နောက်ပြီး အတွဲတွေလဲ ရှိတယ်
လေ၊ အင်း... သမီးတို့ခေတ်က ဒါမျိုးတွေ မဆန်းတာ
ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သမီးကိုချစ်ပြီး ကြင်နာယူမယ့်
လူတစ်ယောက်တော့ သမီးဘဝမှာ ရှိနေစေချင်တယ်’

ဘက်ဗေလီ စကား ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်၏။
သည်တော့ အိန်ဂျလာ အဓိပ္ပာယ် အပြည့်ဖြင့် စကားဆက်
လွှာသည်။

‘မေမေ မျှန်းဆီက သတင်းကြားရတယ်’

‘သူ့ ကျန်းမာရေး တိုးတက်မှုရှိခဲ့လား၊ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က
သူ့ကို သမီးတွေ ခဲ့ပြီး စိတ်ပူနေတာ’

‘တိုးတက်မှုမရှိဘူး ထင်တယ်၊ ခွဲရစိတ်ရမယ့် အကြောင်း
ပြောတယ်၊ ဒါပေမယ့် မေမေတော့ အောင်မြင်မယ်
မထင်ဘူး၊ သူ့ ရောဂါက ကင်ဆာ ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်’

‘အို... မေမေရယ်၊ စိတ်မကောင်းလိုက်ဘစ၊ ဂျိန်းနဲ့
သမီးက အရမ်းရင်းနှီးတာ၊ သူ့နေမကောင်းတာ ကြော
ပြီလို့ သမီးထင်တယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် သူက သိုးသိုးသန်
သန် နေတတ်လွန်းတော့ သမီးလဲ မမေးဖြစ်ဘူး’

‘သူ့ ကြည့်ရတာ ဒီအကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိ
စားချင်ပုံ မပေါ်ဘူး၊ မာရီယံတော့ သိရမှားပေါ့လေ၊
ဒါပေမယ့် သူ့ဆီ လူနာလွှာမေးသောတို့ ကရုဏာ စကား
ပြောတာတို့ မဖြစ်စေချင်ဘူး ထင်တယ်၊ သူမေမေဆီ
တယ်လီဖုန်းဆက်တဲ့ အခါက အကြောင်းက အက်ဒ်ရီမိန်းမ
ဆုံးအွားတယ်ဆိုတာ သိစေချင်လို့ပါ’

‘အက်ဒ်ရီ မိန်းမ ဟုတ်လား’

‘မတော်ဘဲ ကားတိုက်မှုလေ၊ ခရစ္စမတ် မတိုင်မီ
လွှားကပဲတဲ့၊ ဂျိန်း မေ့မေ့ကိုလှမ်းပြောတာ သမီးကိုမေမေ

ပြန်ပြောစေချင်လို့ ထင်တာပဲ၊ ဒီအကြောင်း သမီးသိ
စေချင်ပုံရတယ်’

‘မေမေရယ်၊ အက်ဒ်ရီ သမီးနဲ့ ပြတ်စဲခဲ့ကြတာ နှစ်
ပေါင်း မနည်းတော့ဘူးလေ၊ သူက နေ့စဉ်အိမ်ထောင်
ပြုပြီးပြီ၊ သမီးတစ်ယောက်ရပြီးပြီ၊ သူ့ကျေနပ်နှစ်သက်တဲ့
ဘဝမျိုးလဲရနေပြီ၊ အဲဒါကို သူက ဘာကိစ္စသမီးနဲ့ တွေ့
ချင်ရမှားတဲ့လဲ၊ သူ့ မိန်းမ ဆုံးသွားတဲ့အတွက် သမီး စိတ်
မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလောက်နဲ့ ကျွန်ုပ်တို့
နှစ်ယောက် ကြားမှာ အပြောင်းအလဲ ဖြစ် လာစေရာ
အကြောင်းမရှိဘူးလေ’

‘သမီးပြောပုံက ခိုင်မာလှချည်လား ဘက်ဗေလီ၊
သူ့က သမီးကို ဘယ်တော့မှ ဓမ္မလို့ရမယ်လို့ မေမေ
မထင်ဘူး၊ ဓမ္မနိုင်မယ် မထင်ပါဘူးလေ၊ ယောကျ်ား
တစ်ယောက် အဲဒီလောက် နင့်နင့်နဲနဲ ချစ်တာမျိုး မေမေ
တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ နေ့စဉ်ပြီး သမီးကျတော့ကော်...
အဲ၊ သမီးလဲ နေ့စဉ်အိမ်ထောင် မပြုခဲ့ဘူး၊ မဟုတ်လား၊
အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အခွင့်အလမ်းတွေ သမီးကြုံခဲ့မှာပေါ့’

ဘက်ဗေလီ ခဏမျှ နှုတ်စိတ်စွာ ထိုင်နေ၏၊ မိမိမှာ
အခွင့် အလမ်းတွေ ပေါ်ခဲ့ရဲ့လား၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ
အတွင်း အာသာသည် မိမိနှင့် အနီးစပ်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့သည်၊
သို့ပေမယ့် အာသာက တစ်ခါမျှ လက်ထပ်ခွင့်မထောင်းခဲ့၊
အကယ်၍ မိမိကလက်ထပ်လိုသည်တိုင် သူကလက်ထပ်ခွင့်
တောင်းလိမ့်မည်မထင်၊ မိမိတွဲခဲ့သည့် အခြားယောက်ျား

တွေ့ဆကော၊ သူတို့အားလုံး အချစ်အကြောင်း ပြောခဲ့ကြသည်။ သို့သော်တကယ်တမ်းတော အိမ်ထောင် မြူရီကြိုပါရဲ့လား။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ မိမိက ဘယ်တုန်းကမှ ရေလစမြေခင်းပေး မလုပ်ခဲ့။ အိမ်ထောင် ပြုလည်းမပြုချင်ခဲ့။

ဘက်ဗာလီ၊ မေမေ ပြောလိုက်တာ အမှူးအယွင်း များ ပါလွန်းလို့လားကွယ်

ဟင်အင်းမပါပါဘူးမေမေ၊ သမီးစဉ်းစားနေတာပေါ့၊ သမီး နောက်အိမ်ထောင်မပြုတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ အကဲခတ်မှ စိတ်ကူးတစ်ခုခု ရှိချင်ရှိမှစပါ။ ဒါပေမယ့် မေမေ ထင်သလိုတော့ ဟုတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးရွေးတဲ့လူကလဲ သမီးလိုချင်တဲ့ပုံစံမျိုး၊ သမီးဖြစ်စေချင်တဲ့ ဘဝမျိုး ရအောင် ပုံမသွင်းနိုင်မှစ သမီး ကြောက်နေသလား မသိဘူး။ အကဲခတ်တုန်းက ဖြစ်သလိုလေ။ အဲဒီအတွေ့အကြုံကြောင့် သမီးလဲ အိမ်ထောင်မပြုဖြစ်တာ ထင်ပါရဲ့

သမီးတို့နှစ်ယောက်လုံး အသက်ငါးဆယ် ကျော်နေကြပြီဘက်ဗာလီ၊ သမီးတို့နှစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထွေးခွာကွဲနေတာ ရပ်တန်းက ရပ်သင့်ပြီ။ အကဲခတ်ဟာ အလွန်မတန် ရည်မှန်သိမ်မွေ့တဲ့ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ပါ။ ခုဆို သူ့ခမျာ အကြီးအကျယ် အထီးကျန် ဖြစ်နေရမှာမို့

ဒီတော့ သမီးက သူ့ဆီသွားပြီး ပြန်ဆက်ရမယ်ဆိုပါတော့၊ မေမေရယ်... ဘာအကျိုး ထူးလားမှစမို့လို့

သမီးပြောတာ မှန်နိုင်ပါတယ်လေ၊ မေမေထာခံစားမှုသက်သက်နဲ့ ပြောနေတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အောင်မြင်တဲ့လှုပ်ငန်းတစ်ခုဟာ သမီးဘဝရဲ့ အချိန်တိုင်းကို ပျော်ရွှင်မှု ဝေးနိုင်ပါ့မလား ဘက်ဗာလီ၊ ခုဆို သမီးရဲ့ လှုပ်ငန်းမှာ သမီး ထိပ်ဆုံးရောက်နေပြီ၊ ဒါပေမယ့် သမီးသိသလား ရမှစ အခြားတစ်ယောက် ထိုင်နေတော့မှာပေါ့၊ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်မျိုးတွေပဲ ဆုံးဖြတ်မယ်၊ သမီးလုပ်သလိုပဲ လုပ်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် သမီးထက်ခွာစင် သာချင်သမီးမယ်၊ သမီးမိတ်ဆွေ ဆီလ်ဗီယာတောင် မကြာခင်က အနားယူသွားရပြီ မဟုတ်လား၊ အဲ...သူ့မှစ ခင်ပွန်းသည်ရှိတယ်၊ သမီးမှစ ဘာရှိမလို့

သည်နောက်တော့ ဘက်ဗာလီ စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းပစ်ခဲ့သည်။ အိန်ဂျီလရ နယူးယောက်မှာ ရှိနေစဉ်အတွင်း သည်အကြောင်း မပြောဖြစ်အောင် ရှေ့ခင်ရှားခဲ့သည်။

သို့သော် မေမေ ပြောသွားသည့် စကားတွေသည် မိမိရင်ကို လှုပ်ခတ်နေ၏။ အတော့တွေ့ ပိုနက်စေ၏။ နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း ညဉ့်လယ် အိပ်မက်ဆိုးတွေ ပြန်မက်လစေ၏။ သူသည် မေ့ခင်ကြီးမဲကြီးထဲတွင် လန့်နိုး

လခတတ်သည်။ ဇောချွေးခေတွ ပြန်လျက်၊ မိမိဆည်မျှ ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်အောင် ဘခက ခြိမ်းခြောက်လိုက် သလဲဟု ပြန်စဉ်းစားရ၏။

သူသည် အိပ်ရာထဲမှာ လှည့်လျောင်းရင်း ဒီကိစ္စကို ပြန် အစဉ်းစဉ်းလာသည် သူ မေမေအား ဒေါသတကြီး အပြစ် တင်မိသည်။ သို့တိုင် ဒေါတော့ဖြစ်ရသည်မှာ အိန်ဂျလား၏ အပြစ်မဟုတ်ကြောင်းလည်း သိနေသည်။ အိပ်မက်ခွာ ထဲမှ တွေ့ကြုံမြင်မက်ရသည့် အနိဋ္ဌရုံများသည် လက် ရှိကဝတွင် မိမိ ရင်မဆိုင်ရဲသော အနိဋ္ဌရုံများကို တင် ဟပ်နေသည်ဟု စာခေတွထဲတွင် ဖတ်ဖူးသည် မဟုတ်ပါ လော။

* * *

သတင်းလူပုဂ္ဂိုလ်များ လခလေ့ဖြစ်၏။ ထိုနှစ် စက်ဆန် တာစ တစ်ညနေတွင် ဘက်ဗာလီ ရုံးခန်းထဲသို့ မပြော မဆို ဝင်လာသည်။ သူ မျက်နှာ မှန်မှိုင်းနေသည်။

‘လခလေ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်လော...’
‘စိတ် မရှိနဲ့နော်၊ ကျွန်တော် လခတယ် ဆိုတာ အကြောင်းကြားဖို့၊ ခင်ဗျား အတွင်းရေးမှူးကိုတောင်း ဖစစင်မနေဘဲ ဝင်လာခဲ့ရတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျား နဲ့တွေ့မှ ဖြစ်မှာမို့လို့ ထိုင်လေ’

အတွင်းရေးမှူးမလေး၏ မေးမြန်၊ စုံစမ်းချက်ကို တက်ဗာလီက ကိစ္စမရှိကြောင်း ပြန်ပြောသည်။ လခလေ့ သည် ဆည်လခက် ရိုင်းစိုင်းသူ မဟုတ်။ သူ့လခဆည် ကိစ္စမှာ သိပ်အရေးကြီးနေလို့ ဖြစ်မည်။

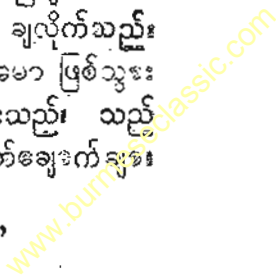
‘ဘုရားပြန်လခလေ့ လခလေ့၊ ဟန်ဆီလခး’
‘မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ သူ ဘုရား မဖြစ်ပါဘူး။ ဖြစ်တာက အာသာပါ ဝါ၊ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားကြားပြီး ပြီလား’

‘သူ့ ကုမ္ပဏီနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ရှယ်ယခတိုက်ပွဲအကြောင်း ဖတ်နေတာ၊ ရေးလ်အဖွဲ့က သူ့ အစုရှယ်ယခတွေ မငြင်း နိုင်လေရင်တဲ့ ဈေးမျိုးပေးနေတာတော့ ထင်ရှားတယ်’

‘အိုး... သူ့ သားတွေပေါ့၊ ပျက်စီးချင်တိုင်း ပျက်စီး နေတဲ့ ဧကခင်တွေ၊ ခုတော့ ဒီကောင်တွေနဲ့ အာသာရဲ့ ဇနီးမဟောင်းတွေက သူ့ ကို ဆန့်ကျင် မှဲ့ပေးနေကြပြီလေ။ ခုဆို ကုမ္ပဏီကို သူ မပိုင်တော့ဘူး’

‘တော်တော် ရင်နာရှာမှာပဲ နော်၊’
‘ဘက်ဗာလီ၊ ဒီလူနဲ့လုံး လေရိုက်သွားပြီဗျ’
လခလေ့ ကုလခးထိုင်တွင် ကျော့မို့ ချလိုက်သည်။ ဆည်အကြောင်း ပြောရတာ စိတ်ခေလူမော ဖြစ်သွား သလို၊ သူက အာသာထက် အသက်ကြီးသည်။ သည် တော့ သည်အကြောင်းမျိုး ပြောရတာ စိတ်ချွေးက ချွေး စရာ ကောင်းသည်။

‘လခလေ့၊ အခြေအနေ ဆိုးလခးဟင်’

တော်တော်လေး ဆိုးတယ်။ အရင်ကုနေတဲ့ ဆရာဝန်
 သူ့ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော်တို့ သိခွင့်ရမှား မဟုတ်ဘူး။
 ခု ဆရာဝန်က အကြောင်းကြားလို့ အာဆေးဟား သူ့
 ရောမ အခန်းကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေတယ်။
 ဆေးရုံကိုလဲ မသွားဘူး။ သူ ဒီလိုဖြစ်တာ သတင်း
 ပျံ့ဆွေးမှာ စိုးရိမ်နေတယ်။ သူ့ဘက်က လူတွေကို
 အလုပ်လုပ်ဖို့ သိပ်အိုသွားပြီလို့ ထင်ဆွေးမှား ကြောက်နေ
 တယ်။ ခုတော့ ဝက်ရာရထားတဲ့ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို
 သူ့အနားတပ်တဲ့ လူမှန်ဆုကို ရန်လုပ်နေတယ်။

‘အဲဒါ ဘယ်တုန်းက ဖြစ်တာလဲ’

‘တစ်နေ့ညက၊ လူတိုင်းက သူ့ ရှုံးနေပြီလို့ ပြောကြ
 ပေမယ့် သူ့က မဲအာရအတွက်ကို တန်းစီ ကြည့်နေတယ်။
 ဆုံးစဲအတိုင်း ဒေါသတကြီးနဲ့ပေါ့၊ နေ့ခင်း အစည်းအဝေး
 ခန်းထဲမှာ ထွက်လာပြီး လမ်းပေါ် ရောက်တော့ သူ့
 ကုမ္ပဏီ ရောင်းလိုက်ရပြီဆိုတဲ့ သတင်းစာ ခေါင်းစီးတွေ
 ကို တွေ့တော့ သူ့ နားအိတ်စောင် မနည်းထိန်းသွေး
 တယ်။ ယခုခမောင်းက ဗီဇရေးခြားရှိပြီး ဆရာဝန်ဆီ
 ကို တိုက်ရိုက် မေ့မင်းပို့ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာဝန်ဆီ
 ကနေ အိမ်ပြန်ပို့ပေးဖို့ သူ့က ချွတ်ပြေးခဲ့တယ်။

‘ခုတော့ သူ့ အခန်းထဲမှာလေ၊ ဆရာဝန်က အိပ်ဆေး
 တွေ ထိုးပေးထားတယ်။ ဒါပေမယ့် ခုလို ဒေါသပူ
 ထု ဇန့်နဲ့ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးလဲ ကြောက်နေ
 ရတယ်။ ဟန်ဆီရယ်၊ အရာခန်ရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်ပေ။’

သူ ဒီအတိုင်း ဆက်သုပ်နေရင် နေ့ခင်းတစ်ချို့ ရောဂါ
 ဖောက် လာ လိမ့်ဦးမယ်။ အဲဒီအခါကျ အခြေအနေ
 အရမ်း ဆိုးသွေးလိမ့်မယ်’

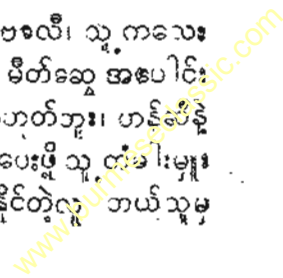
လူဇာလို ရှေ့သို့ ခါးကောင်းလိုက်တာ....

‘ဘက်ဗာလီ၊ ခင်ဗျား သူနဲ့ သွေးတွေမှားလွှားဟင်၊
 သူ နားဝင်အောင် ပြောနိုင်တာ ခင်ဗျား တစ်ယောက်ပဲ
 ရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်က အကြားဆုံး တွဲဖူးခဲ့
 ကြတယ် မဟုတ်လား။ သူ့ ဘဝမှာ အရေးတစားတဲ့ မိန်းမ
 ဆိုလို့ ခင်ဗျားတစ်ယောက်နဲ့ ရှိမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်
 တယ်။ ခင်ဗျား စကားကိုတော့ သူ နားထောင်မှစပါ’

ဘက်ဗာလီ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

‘လူဇာလို၊ ကျွန်မ သွေးမှာပါ။ ဒါပေမယ့် သိပ်
 အကျိုးထူးမယ် မထင်ဘူး။ ကျွန်မကို အခန်းထဲတောင်
 ဝင်ခွင့်ပေးပါ။ သနားမသိဘူး။ ဇန့်နဝါရီတုန်းက ကျွန်မတို့
 ချင်း ကတောက်ကဆ ဖြစ်ပြီးခဲ့ခဲ့ကြတာ။ အဲဒီအရင်ကလဲ
 ကျွန်မတို့ မတွေ့ကြတာ ကြားပြီ’

‘တခြား ဘယ်သူမှ မရှိဘူး ဘက်ဗာလီ။ သူ့က သေး
 တွေကလဲ သူ့ ကို မုန်းကြတယ်။ သူ့က မိတ်ဆွေ အပေါင်း
 အသင်းတွေနဲ့လဲ အကြာတည်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဟန်ဆီနဲ့
 ကျွန်တော်ကို အပေါ်ထပ် တက်ခွင့်မပေးဖို့ သူ တံခါးမှူး
 ကို မှာထားတယ်။ သူ့ အနား ကပ်နိုင်တဲ့လူ ဘယ်သူမှ
 မရှိဘူးဗျာ’

'ကျွန်မ ကြီးစားကြည့်ပါမယ် လာလေလို့၊ သူ ကြား
ချင်တဲ့ စကားမျိုး ကျွန်မ ပြောနိုင်ပါ့မလား မသိဘူး
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကြီးစားကြည့်ပါမယ်၊ သူ့ ကျေးဇူး
တွေလဲ ကျွန်မအပေါ်မှာ ရှိပါတယ်'

လစေလိုက သူ့ အား အာသာ၏ တိုက်ရှေ့ဆီသို့
ပို့ပေးသည်။ သည်တိုက်တား ပစ္စုပရိင်သံလမ်းတွင် အကြီး
ဆုံးနှင့် အသား နား ဆုံး တိုက်ဖြစ်၏။ သည်နေရာသို့
ဘက်ဗာလီ ဝင်ထွက်ဆွားလံးခဲ့သည့် ကာလများမှ
နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာညောင်းခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ အတိတ်ကလက
ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သော ဧည့်ခံပွဲများကို ပြန်လည် မြင်
ဖေ့ခင်မိရင်း လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းမှ တိုက်ဝင်
ပေါက်သို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

ဧည့်ခံပွဲတွေ၊ အတူတကွ ကုန်လွန်ခဲ့ကြသည့် ညတွေ၊
မိမိ တစ်ထဲသို့ သူ ဆယ်ဆောင်လာသည့် ရေမွက်မီးတွေ၊
ခွန်အားတွေ၊ နေခက်ပြီး မိမိတို့ကို ဘျော့ခိုင်း ခွဲခွာစေ
သည့် မေ့တရားနှင့် ပိုင်စိုးလိုမှုတွေ၊

တံခါးမှူးအား မိမိ နာမည်ကို ပြောလိုက်၏။ တံခါး
မှူးက သံသယ မျက်နှာဖြင့် တယ်လီဖုန်းသွားဆက်သွယ်
မိနစ် အနည်းငယ်ကြာတော့ အံ့အားသင့်သော မျက်နှာ
ဖြင့် တံခါးမှူး ပြန်လေသည်။

'မလေးကို မစွတော့ ပါဝါ တွေပါလိမ့်မယ် ခင်ဗျား၊
သူ့နေတာ ခေါင်မိုးထပ်မှာပါ၊ ခေတ်လှကားက ဘယ်
ဘက်မှာ ခင်ဗျ'

'ကိုစွမရှိဘူး ကျွန်မ သိတယ်'

အိမ်ဖော် အမျိုးသားက အာသာ၏ အခန်းသို့ လိုက်
ပို့သည်။ အာသာ သူ့ စာရေးစားပွဲကြီးတွင် ထိုင်နေ၏။
သူ့ ရှေ့တွင် စာရွက်တွေ တစ်ပုံကြီး၊ ဘက်ဗာလီ ဝင်လစ
တော့ သူ့ နေရာမှ မထ၊ မော့လှည်း မကြည့်။

'အသုဘ လေ့လာလား'

ညနေခင်း အလင်းရောင်မှာ မှုန်ရီရီ၊ သို့သော် သူ
အရမ်း ပိန်သွားသည်ကို ဘက်ဗာလီ မြင်ရ၏။ သူ့ ဆံပင်
စေ့ တစ်ခေါင်းလုံး ပြူးဖွားနေပြီး အသားအရေများက
လျော့ရဲရဲ။

ဘက်ဗာလီ သူ့ အနားရှိ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း
'မဟုတ်ဘူး၊ မိတ်ဆွေဟောင်း တစ်ယောက်နဲ့ လစ
တွေ့တာ'

'ဟေ့ခင်း' ဆိုတာထက် 'အို' ဆိုတဲ့ စကားလုံးက
ကိုယ်အတွက် ပိုမုန်မှာပါ။ ဝင်းကို ဘာဖြစ်လို့ တက်လစ
ခွင့်ပြုလိုက်မိလဲဆိုတာ မသိဘော့ဘူး ဒါမှမဟုတ် တခြား

လူတွေလို မင်းလဲ ကိုယ့်ကို ဝမ်းသာအားရ လှကြည့် တာလား

အားသာ၊ ရှင်မှစ မိတ်ဆွေတွေ အများကြီးပါ၊ ဘယ် သူထမမှ ရှင်ကို ကြည့်ပြီး ပီတိ ဖြစ်မနေဘူး၊ ကျွန်မတို့ အားလုံး ရှင်ကို ရေစိုက်ကြပါတယ်၊ လားလို့၊ ဟန်ဆီ... စကားရပ်သွားသည်။ နောက်ထပ် အမည်ကိုစဉ်းစားမရ။

အဲဒါ အကုန်ပဲ မဟုတ်လား၊ ဆရာဝန်တွေ၊ ရှေ့နေ တွေ၊ ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်တွေက လွဲလို့ပေါ့၊ ကိုယ် ဆေးသည် ဖြစ်စေ ရှင်ဆံ့သည်ဖြစ်စေ ဘယ်သူကမှ ဂရုမစိုက်ကြပါဘူး ကွဲ့

အားသာ၊ စိတ်မလှုပ်ရှားစမ်းပါနဲ့၊ ရှင် ကုမ္ပဏီ ဖြစ် ပျက်သွားတဲ့ ကိစ္စအတွက် ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒီကုမ္ပဏီကို ရှင် ဘယ်လောက် တွယ်တစ တယ်ဆို တစ ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီကုမ္ပဏီကို မပိုင်ရလို့ ရှင် အတွက် ကမ္ဘာ ပျက်မသွားနိုင်ပါဘူး၊ ဒီလို ဧရာဝတီလိုက် တဲ့ အတွက် ရှင် ပိုပြီးထောင် ချမ်းသာလှဦးမယ်၊ ဒီတော့ ရှင်ကြိုက်တာ ရှင် လုပ်လို့ရစာမယ်၊ ကြိုက်တဲ့နေရာကိုသွား

ဘက်ဗားလီ၊ အရူးတစ်ယောက်လို မပြောစမ်းနဲ့ကွဲ့၊ မင်း ဘာကြီးပဲ ဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့၊ အဲဒီဘဝကို မင်း မရခဲ့ဘူး မှတ်၊ ကိုယ်က ဘယ်ကိုသွေးရမလဲ... ကိုယ် မခရောက်ဖူးတဲ့ နေရာ ရှိလို့လား၊ ကိုယ်က ဘာလုပ်ရမလဲ... ကိုယ် ကိုယ် ပိုင် ကုမ္ပဏီမှ မရှိတော့ဘူး၊ ပန်းခြံထဲမှာ ကျားထိုးနေရ မလား၊ သွေးစမ်းပါ၊ ကိုယ်သာ ဆရာဝန်တွေရဲ့ စကား

ကို နားထောင်နေရင် ကိုယ်ကြိုက်တာ စားလို့မရဘူး၊ ကိုယ်ကြိုက်တာ သောက်လို့မရဘူး၊ ကေခင်မလေး ချွေး ချော တစ်ယောက်ကို ငွေနှဲ့ဖဲဖြစ်ဖြစ် ခေါ်လို့ရအောင် ကိုယ်အိပ်ရာထဲ ဘယ်ခေါ်ဝံ့ပါအတာမလဲ

လူ့ဘဝမှာ ရှင်လိုချင်တာ တခြား အာမှ မရှိတော့ ဘူးလားဟင်

အနှစ်ခုနှစ်ဆယ်လုံးလုံး စားတယ်၊ သောက်တယ်၊ ပျော်တယ်နဲ့ နေလစားပြီးမှ ဘာထပ်လို့သေးလို့၊ ဘုရား ကျောင်းမှာသွားပြီး လေးဘက်ထေရက် ဆုဒတောင်းနေ ရတဲ့ ဘဝမျိုးနဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန်မကြည့်နိုင်ဘူး၊ မင်း ဆို ရင်ခကေ

ဘက်ဗားလီ ရယ်ခမှာ လိုက်၏။ အခေါ် တူးသော ထည်မှတ်ချက်သည် သူခံစားနေရသည့် ဒေါသအမျက် များမှ ယာယီသက်သာရာ ရပါစေဟု ဆုဒတောင်းမိသည်။

ဟင်အင်း၊ ကျွန်မ ဘုရားကျောင်းကိုတော့ မမြင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရှင်တခြားလုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိတာ တော့မြင်တယ်၊ ရှင် စုဆောင်းနေတဲ့ ဒဂုးဟောင်း လက် ရာ မွန်တွေလေ၊ အဲဒီပစ္စည်းတွေ ရဖို့ဆို ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ဘယ်ပြတိုက်ကမဆို ရှင်ဆီကို လေးဘက်တွား လားဖို့ ဝန်ခံလေးကြိုမှ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ဟာ သူတို့ရဲ့ ဘုတ်အဖွဲ့ဝင် ဒါရိုက်တာ တစ်ယောက် ဖြစ်လွှာမယ်၊ ရှင် အကြောင်း ကျွန်မ သိထားတာသစ် မှန်ရင် ပထမနှစ်ကုန်တာနဲ့ ရှင် ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်လားလိမ့်မယ်၊ ရှင် အနုပညာ လက်ရာတွေကို

၆၆၀ မြတ်ငြိမ်း

စိတ်ဝင်စားတစပဲဟား၊ ရှင် လာဇလီရဲ့ အနုပညာ ပြခန်း သစ်ကို ထေးကပ်ပုံလို့ရတယ်၊ အနုပညာသည်အသစ်တွေကို ဖော်ထုတ်နိုင်တယ်'

'အနားယိုတဲ့ လူတွေ လုပ်လေ့ လုပ်ထရှိတဲ့ အလုပ် တွေလေ၊ မင်းပြောနေတာ အဲဒါတွေ မဟုတ်လား၊ အေး ကိုယ်က အနားမယူချင်ဘူး၊ ကိုယ်က ဘဝကို ရှိမြဲတိုင်း ဆက်သွားချင်တာ၊ မပြေစင်းလဲချင်ဘူး၊ အဲဒီလို မပြောင်း ခဲ့ချင်တဲ့ အတွက် ကိုယ့်ကုမ္ပဏီကို ပြန်လိုချင်တယ်၊ ဒီလို ဖြစ်နိုင်အောင် ဂိုယ် ထူထောင်ခဲ့တာ၊ အဲဒီကုမ္ပဏီကို ဘယ်သူမှ ကိုယ်ဆီက ယူပိုင်ခွင့် မရှိဘူး'

'ဆိုလိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်က ရှင်ဟာ 'အရာရာတိုင်း' ကို လိုချင်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား အေးသား၊ ထစ်ခါက ရှင် ကျွန်မကို ပြောဖူးတယ်လေ၊ မှတ်မိလား၊ လူတစ်ယောက် ဟာ သူလိုချင်တာရှိရင် တကယ်ကြိုးစား၊ တကယ်ရနိုင် တယ်ဆိုတာလေ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ သဘောမခေါက် ခဲ့တာတ 'အရာရာတိုင်း' ဟာ ထင်စရာ မတည့်မြဲဘူး ဆို တာပဲ၊ ဘယ်သူမှ နောက်ကြောင်းကို ပြန်သွေးသို့ မရဘူး အေးသား၊ ဒါကို ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံး သိပါတယ်၊ ပျော်ရှင် ချမ်းမြေ့တဲ့ ဘဝရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်က နောက် ကြောင်းကို ပြန်မလွှဲချင်တဲ့ ဆန္ဒပဲဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်'

'အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားတွေအဲဒါက ကိုယ့်ဘဝမှာ ပျော်ရှင် မှမရခဲ့တဲ့ လူတွေအတွက်ကွာ၊ ကိုယ်က ပျော်ရှင် တဲ့လုပ်

'ဒီတော့လဲ ကျန်နေသေးတဲ့ သက်တမ်းမှာ ပျော် အောင်ခနဲပေါ့၊ အေးသား၊ ရှင်ဟာ လောလောဆယ် မှာ နေမကေခင်းဘူး၊ နာကြည်းနေတယ်၊ ဒေါသဖြစ်နေ တယ်၊ ဒါကို ကျွန်မ နားလည် သဘောပေါက်တယ်၊ ရှင် ဟာ စိတ်ဝင်စားမှု အပိုင်းမှာ ဘောင်ကျဉ်းတဲ့လူ မဟုတ် ဘူး၊ ရှင်ဆန္ဒရှိတာ အလုပ်လုပ်ဖို့လား၊ ရှင်မှာလုပ်ငန်း သစ်တစ်ခုဖို့ လိုအပ်တဲ့ ငွေသက်တောင် ပိုနေသေးတယ်'

'နောက်ပြီး ကိုယ့်လက်ထဲကနေ သူတို့လူယူသွားတာ ကို ခံပေါ့၊ တုတ်လား၊ ခုခံလိုက်ရသလိုလေ' ဘက်ဗာလီ ပြုံးလိုက်သည်။

'နောက် လုပ်ငန်းကျတော့ ရှင့် ဇနီးပေးစားတွေကို အစုံရှယ်ယာတွေ ခွဲပေး မထားနဲ့ပေါ့၊ ဒါဆို ရှင်စိတ် မပူရတော့ဘူးလေ'

နောက်ဆုံး အေးသားလည်း ပြုံးရတော့၏၊ သို့သော် သူ့အပြုံး ချက်ချင်းလို ပြန်ပျောက်သွားသည်။

'ကိုယ်က ဘယ်သူ့ကို ညာနေရမလဲ၊ ဘက်ဗာလီကိုယ် ဟာ လုပ်ငန်းထစ်စဖို့ အထက်ကြီးလွန်းနေပြီ၊ ပူတင်၊ ပျော့ပျော့စားပြီး ထိပ်အပြောင်ကို ထိုင်စေခင့် နေရ လျှောက်အောင်လဲ မအိုသေးဘူး'

'ရှင်နေကေခင်းလားတဲ့အခါ တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး တော့ တွေ့လာမှာပေါ့'

'သွားစမ်းပါ၊ မင်းလဲ ကိုယ်ယုံကြည်ဘာသက် ပိုပြီး မယုံကြည်ပါဘူး၊ မင်းက ကိုယ့်ထက်ပိုပြီး အစွမ်းအစ

ရှိတယ်လို့ ထင်မနေပါနဲ့၊ မင်းလဲ ဒီလင်းပဲ သွေးရမှပဲ၊ မင်း ရထားတစ်ကို တွယ်ပက်နေနိုင်အောင် အဆည်း အဆန် တိုက်ခိုက်ရမှာပဲ၊ ခေါင်းမချင်မခ၊ မခနဲကြီး ချင်ကြီး၊ နောက်ဆုံးမင်းကိုလဲ ကန်ထုတ်ကြမဲ့ပဲ'

ဤကား အိန်ဂျီလားပြောသွေးသည့် စကားမျှားကို စကားလုံးကြမ်းကြမ်းဖြင့် ပြန်ပြောနေခြင်း၊ အဓိပ္ပာယ် ဓာတော့အတူတူပင်၊

ခုလဲ ဖြစ်နေပါပြီရှင်၊ နေ့စက်လဆို ဝယ်လ်ဘီကို သူ တို့ ဖြိုချပစ်ကြလိမ့်မယ်၊ အဆောက်အအုံသစ်မှာ နေရာ ပြန်နားမယ် နပြောကြပေမယ့် ဘာတွေ ဖြစ်လာဦးမယ် ဆိုတာ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ၊ တကယ်လို့ ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်မလားရင် အဲဒါကိုရင်ဆိုင်ဖို့ ကျွန်မမှာ သတ္တိရှိပါစေပဲ ဆုတောင်းရမှာပဲ၊ ပြီးရင် ဣန္ဒြေမပျက် လက်လွှတ်လိုက်ဖို့ စလ'

'ကိုယ့်ကိုကိုယ် ညှစ်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မင်းလဲကိုယ့် လိုပဲ အစွမ်းကုန်တိုက်မှာပဲ'

ထိုင်ရာမှထပြီး ဘက်ဗာလီထံ ဧည့်ခေါ်လာသည်။

'ကိုယ်ဟာ တော်တော်အသုံးမကျတဲ့ဓာတ် ဘက် ဗာလီသိလား၊ အမှန်က ကိုယ်မင်းကို လက်ထပ်ခဲ့ရမှာပဲ'

'ရှင်လက်ထပ်တာကို ကျွန်မ လက်ခံချင်မှ လက်ခံခဲ့မှာ စပါ'

'အိုး...အဲဒီတုန်းက ကိုယ်က စွဲမက်စရာ ကောင်းပါ သေးတယ်ကွ၊ ကိုယ်ထင်တယ်လေ၊ မင်းကို စည်းရုံးနားချ

နိုင်လိမ့်မယ်လို့၊ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် ပေါင်းလိုက်ရင် တမ္မာကြီးကို ပိုင်နိုင်တော့ပေါ့ကွာ၊ ဒီအစား ကိုယ်ဟာ အသုံးမကျတဲ့ ကောင်မသုံးယောက်ကို သွေးတွဲပြီး မစီး ကို အသွတ်ခံခဲ့မိတယ်လေ'

'ကျွန်မ ဒီမှာပဲ ရှိနေပါသေးတယ် အာသာ၊ ရှင်လို့ လားတဲ့ အခါမှားလို့ ကျွန်မ ဒီမှာရှိနေမှာပဲ'

'မင်းသိရဲ့လား ဘက်ဗာလီ၊ ဒီနှစ်လအတွင်း၊ ဒီတိုက် ပွဲတွေ နှိပ်နေရတဲ့ ကလေးတွေ၊ ကိုယ်မင်းအကြောင်း စဉ်းစားနေမိတယ်၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်အကြောင်း ဆိုပါ တော့၊ ကိုယ်တို့မှာ အမှတ်ရစရာတွေ အများကြီးနော်၊ အချစ်ကော၊ ခင်မင်တွယ်တားမှုကား၊ ဒေါသဖြစ်စရာ ဧကန်စား၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ မင်းဟာ ကိုယ့်အခါကောင်း ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ကိုယ်အံ့ဩနေမိတာက မင်းအပေါ်မှာ ကိုယ်ကောင်းခဲ့ ရဲ့လားလို့'

'ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အတူရှိနေတဲ့ ကလေးတွေကို ကျွန်မ မစေနိုင်ပါဘူး'

'ကိုယ်စဉ်းစားမိတယ်၊ ပါရီမှာ ကိုယ်နဲ့သာ မတွေ့ခဲ့ ရင် မင်း အိမ်ထောင်သည် ဘဝမှာပဲ ဆက်ရှိနေဦးမှာပဲ နော်၊ အဲဒါကို မင်း ဧည့်စားမိရဲ့လား'

'ရှင်ဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အမှတ် ပေးလွန်းနေပြီထင် တယ် အာသာ၊ အက်ဒီနဲကျွန်မတစ် ဘက်နေ့ ကွဲတော့မှာပဲ၊ ခုလိုဖြစ်သွားတော့ ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့'

'ဒါပေမယ့် မင်း ကိုယ်နဲ့မတွေ့ခဲ့ရင်ကော၊ မင်း ဟို အခန်းကို ယူဖြစ်အောင် ကိုယ် ကြိုးပေါင်းစုံ ဆွဲခဲ့တာပဲ၊ အဲဒါကြောင့်ပဲ မင်းတို့ ကွဲသွားကြတာ မဟုတ်လား'

'အဲဒီအတွက် ကျွန်မ အမြဲ ကျေးဇူးတင်နေပါတယ်၊ ရှင် ကြီးပေါင်းစုံဆွဲလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မကိုက ရှင်ကို လိုချင်တပ်မက်ခဲ့လို့ပါ'

'မင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ပေါ့လေ၊ ကိုယ့် ဆုံးဖြတ်ချက် နကြောင့် မဟုတ်ဘူးပေါ့'

ဘက်ဗေလီ ပြုံးလိုက်ပြန်၏။

'နှစ်မျိုးစလုံး နည်းနည်းစီ ပါမှာပေါ့လေ'

'ကိုယ့်ကို တစ်ခု ပြောပြစမ်းပါ ဘက်ဗေလီ၊ မင်း ကိုယ့်ကို တကယ်ကော ချစ်ခဲ့ဖူးရဲ့လား၊ ကိုယ်တော့ ဆက်ခတ်လို့ကို မရခဲ့ဘူး'

'ရှင် ကျွန်မရဲ့ ချစ်ဖော်ဖြစ်ခဲ့တာ၊ ကျွန်မမိတ်ဆွေ ဖြစ် ခဲ့တာ၊ ကျွန်မ အပေါင်းအသင်း ဖြစ်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း တယ်လေးကကြာခဲ့သလို'

'ဒါ အဖြေမဟုတ်ဘူးလေ၊ မင်း ကိုယ့်ကို ရင်ထဲက ချစ်ခဲ့သလား၊ အို...ဒုက္ခာပဲ၊ ကိုယ်လဲ ရည်းစားဦး အတွက် ပန်းတစ်ပွင့်ယူလာပေးလို့ ရည်းစားဦးရဲ့ကျေးဇူး တင် စကားကို ကြားချင်နေတဲ့ ကျောင်းဆင်းလေး တွေ့နေတာပဲ'

'ဒါဟာ ရှက်စရာကောင်းတဲ့ ခမ်းခွန်း မတုတ်ပါဘူး အာသား၊ ကျွန်မ ရှင်ကို မြတ်နိုးခဲ့တယ်၊ လိုလားခဲ့တယ်။

ရှင်က ကျွန်မကို ပျော်ရွှင်စေခဲ့တယ်၊ ဒေါသထွက်စေခဲ့ တယ်၊ စိတ်တက်ကြွစေအောင်၊ တွေဝေအောင်၊ ရင်ဖိုအောင် လို့ စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့တယ် တစ်ခါတစ်ခါ မဟာမိတ်တရား နိုင်လွန်းလို့ ရှင်ကို ကျွန်မ မုန်းခဲ့မိတယ်၊ တစ်ခါတလေ တော့လဲ ချင့်ချင်ချိန်ချိန် တွေးခဲတွေးဆဆ ရှိတာလွန်းလို့ ကျွန်မမှာ အရာရာတိုင်းကို မေ့လျော့ခဲ့ရတယ်၊ နောက်ပြီး ကျွန်မကို ရယ်မောအောင်လဲ လုပ်ခဲ့တယ်လေ၊ အဲဒါက တော့ အဖိုးတန်ဆုံး လက်ဆောင်ဖြစ်မှာပဲ'

'ငိုအောင်ကော'

'အိုး... နှစ်ပေါင်းများစွာ အတွင်းမှာ မျက်ရည်လေး မဆိုဆဲလေးကပ်တဲ့ ကျွဲရပါတယ်၊ ဒါဆို ရှင် ကျေနပ်ပြီ လားဟင်'

ဘက်ဗေလီ မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်ရှည် သည်းခံသော အပြုံးထစ်ရပ်ကို တွေ့ရ၏၊ ယခင်ကဆို သည်းအပြုံးသည် အာသားကို စိတ်ဆိုးစေမည် ဖြစ်၏၊ သို့သော် ယခုတော့ အာသား ပီတိဖြူနေ၏၊ မိမိတို့နှစ်ယောက်သည် ပေါင်း ဟောင်း သင်းဟောင်း မိတ်ဆွေဟောင်းများ ဖြစ်လာခဲ့ ပြီ၊ ထို နောက်တွင်မှ သတိရ သွားပြန်ကစ...'

'မင်း ကိုယ့် မေးခွန်းကို မဖြေသေးပါလား၊ မင်း ကိုယ့်ကို တစ်ခါမှ ရင်ထဲက မချစ်ခဲ့ဖူးပါဘူး၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား'

'အာသား ရှင် တယ်ခက်ပါလား၊ ဒီလေးကန်နှစ်တွေ ကြာလားပြီမှရှင်၊ ရင်ထဲကချစ်သလား... ဦးနှောက်ထဲက

ချစ်သလား... ဘာထူးတော့လို့ရှင်၊ ရှင်လိုချင်တာ မှန်
ထမျှ ကျွန်မ မပေးခဲ့ဖူးတော့ ရှိခဲ့လို့လား၊
မင်းရဲ့ အတ္တလေ

၁ သူ့အသံတိုးတိတ်လှ၏၊ သူ့ကံပေးလို့စင် ကြားရရှိမှု
ကလေး၊ ဟိုးနှစ်ပေါင်းများစွာက ဆေးရုံခန်းထဲရှိ
ဖေဖေ ခုတင်တေးတွင် မိမိ ထိုင်ခဲ့သည့် ညကို တစ်ဖြုတ်
မျှ သတိရသည်။ သို့သော် အခုသံက သေဝယ်ဖေးနှင့်
ဓမ္မာနေသူ မဟုတ်၊ ဒေါသနှင့် ဝေဒနာအာက်မှ သူ
ဝိညာဉ်သည့် ရှင်သန်နေဆဲ။

ကိုယ်တကယ်ပြောတော့ အဲဒါကိုတော့ ကိုယ်ဘယ်
တုန်းကမှ မရခဲ့ပါဘူး၊ ဟုတ်တယ် မတုတ်လား၊ ကိုယ့်
ရှေ့မှ ကာဆီးနေတာ မင်းဒေသကျေးလို့ ပထမဦးဆုံး
ထင်ခဲ့တယ်၊ နေ့ခက် မင်းအလုပ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်

ဘက်ပခလီ အနားမှ ခွေးသွားသည်။ ဟိုးအောက်ရှိ
ပန်းခြံကို လှမ်းကြည့်လို့ရအောင် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့
ဆွေးသည်။ ပန်းခြံသည် မှန်ရံဆည်းဆာတွင် သစ်ပင်
များ၏ အရိပ်မှည်းကြီးများနှင့် အမှောင်လွှမ်းစပြုနေပြီး

ခုတော့ ကိုယ် စဉ်းစားနေမိတယ် သူ့ကံပေးလို့၊ ကိုယ်
ဟာ မင်းနဲ့အတူ တွဲခဲ့တယ်၊ ဘဝမှာ အရေးအကြီးဆုံး
အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုကို မရခဲ့ဘူးလား၊ လူတိုင်းနဲ့လွဲ
ဒီလိုပဲ ဖြစ်မယ် ထင်ပါရဲ့

ဘက်ပခလီ သူ့ဆီ လျှောက်သွားပြီး သူ့နံ့အေးတွင်
ရပ်လိုက်၏။

လူတိုင်းအတွက်တော့ ကျွန်မ ဘာပြောနိုင်မှာလဲ၊
ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ ကျွန်မ ဆိုတာ နေ့ခက်ထပ်
ကျွန်သေးရဲ့လားဆိုတာတော့ မသိတော့ဘူး၊ ခြောက်....
အေးသားရယ်

သူ့သက်မေခင်းများကို ကိုင်ပြီး မိမိနှင့် မျက်နှာချင်း
ဆိုင်ဖြစ်အောင် ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

ဒီလောကီသက်တမ်းတွေ ကြာလာတဲ့တိုင်အောင်လို့
ရှင်ဟာ ပျော်ရွှင်မှုမရသေးတဲ့ နေ့ခက်လေးဘဝပဲ ရှိပါ
သေးလား၊ နေ့ခက်ထပ် ဘာကျန်သေးလို့ဆိုတာ သိချင်
နေတဲ့ နေ့ခက်လေးလေးဟုတ်တယ် မတုတ်လား၊ နေ့ခက်

ထပ် အံ့အားသင့်စရာတွေ... နေ့ခက်ထပ် ခမွှေးနေ့ လက်
ဆေခင် တွေလေးအေးသားရယ်၊ ကျွန်မ ရှင်ကို အစွမ်းကုန်
ပေးအပ်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလောကီခေတ်ခင် နှစ်တွေ
ကြာလာပြီ၊ ခုမပဲ ဆရာဘဝပေါက်တော့တယ်၊ ကျွန်မရဲ့

အတ္တကိုပေးတော့မယ်ဆိုရင် ဂရုတစိုက် ပေးရတော့မယ်၊
မတုတ်ရင် ကျွန်မရဲ့ လက်ဆေခင်တွေကို ရှင် ချွဲပစ်လိမ့်
မယ်၊ ဒီထဲမှာ ကျွန်မပါ အပါအဝင်ပေါ့၊ ကဲ... ကျွန်မတို့
ပြောစဉ်ပြောစဉ်မှန်မှန် ဝန်ခံကြရအောင် အေးသား၊ ရှင်

ဒါမှမဟုတ် ဘယ်ယေဘုယျမှ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို
လုံးလုံးလျှော့လျှား လိုချင်စိတ်ရှိတယ်လို့ ကျွန်မ မသိဘူး၊
ထူးပါတော့၊ သူ့တော်စင်တွေဟာ သူတို့ဘဝကို
ဘုရားဆင်တံ့မှ လုံးလုံးလျှော့လျှား ပေးလှူထူးမယ်၊

အနုပညာသမားတွေထဲ သူတို့ အလုပ်ထဲမှာ လုံးလုံး

လျားလျား၊ နှစ်မြှုပ်ထားကြတယ်။ ကျွန်တို့ ကျွန်မတို့လို လူတွေကျတော့ တစ်ဝန်ကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်လစပြီလေ။
အခြား လူထစ်ဦးအတွက် အချိန်ရှိသရွေ့ ဖြည့်ဆီးပေး နေရတာမျိုးပေါ့။ အဲဒီဆင်ခန်းစာကို ကျွန်မ အက်ခိနဲ့ အတည့်က ရခဲ့တယ်ထင်တာပဲ။

‘ဒီတော့ ကိုအ အကြောင်းအကျွန်ခဲသးကိုယ် ရခဲ့တာ ဆိုပါတော့’

‘မဟုတ်ဘူး အာသေ၊ အက်ခိကြောင့်သာ မဟုတ်ရင် ကျွန်မ ရှင်ကို ချစ်မိဖူးကို မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ကို ချစ်မိတော့ လဲ ခုနေမှ အက်ခိကို အမြင်တစ်မျိုးနဲ့ ကြည့်မြင်နိုင် လစတယ်လေ’

‘မင်း အဲဒီခဲနဲ့ ပြန်တွေ့ဖို့ စဉ်းစားနေတာ မဟုတ် ပါဘူးနော်’

‘အဲဒီ အစီအစဉ်မျိုး ဧလေးလေးဆယ် မရှိပါဘူး အာသေ၊ လေးလေးဆယ် ရှင်ကို ကျန်းကျန်း မစမစနဲ့ ပျော်ပျော်ရှင်ရှင် ဖြစ်စေတာပဲ မြင်ချင်တယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်လစဖို့ ကျွန်မ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ကူညီဖို့လဲ ကတိပေါ့ ပါတယ်’

‘အမြဲအကောင်းပါပေတယ် မိန်းကလေး၊ မင်း ဇေ သံအ နောက်ဆုံးကျတော့ မင်း ကိုယ်နဲ့ ကင်းလွတ်မှု အရှသာကို ခံစားနေရပြီဆိုတဲ့ အတောပဲ’

‘ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံး လွတ်လပ် နေကြပြီပဲ အာသေ၊ ကျွန်မတို့ ကိုယ်ပေးချင်တာကို လွတ်စွာတိ

လုပ်လုပ် ပေးလို့ရတယ်။ ကိုယ်လိုချင်တာကို လွတ်လွတ် လုပ်လုပ် ယူလို့ ရတယ်။ ဘာမှ နေ့နက်ဆံတင်းစရာ မလို ဘူး။ အဲဒါ မလုံလောက်သေးဘူးလား။ ကျွန်မတို့ လိပ်ပြာ မသန်တဲ့ အဆင့်တွေ၊ နေ့ခင်းတရတဲ့ အဆင့်တွေကို ကျော် ခဲ့ပြီ။ ဒါဟာ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လစခြင်းရဲ့ ကေခင်း ကျိုးထဲက တစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။

သူ့ လက်မခင်းကို အသားအယာကိုငြိမ်း ကုလားဆိုင် မှာ ပြန်ထိုင်နိုင်အောင် ဖေးမပေးသည့်။

‘ကဲ... ရှင် ဘာဖြစ်လို့ နားနားနေနေ နေဖို့ မကြိုး စားသေးတာနော်။ ရှင် စိတ်ပါတဲ့အခါ ကျွန်မတို့ ညစာ အတူစားရင်း အနာဂတ်ခရီးကို ဆွေးနွေးကြတာပေါ့။ အဲဒါဆို ရှင် ထင်နေတာထက် အများကြီး ပိုပျော်စရာ ကောင်းမှ့ရှင်’

ထိုညက ဘက်ဖလီသည် ရက်သတ္တပတ်ပေါင်းများစွာ အတွင်း ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အိပ်မက်ဆိုးများ

၆၇၀ မြတ်ငြိမ်း

မမက်ဘဲ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်ခဲ့သည်။ နံနက်မိုး
ထွင်းစတော့ တစ်ကြော့စင်ပါလိမ့်တုပင် အံ့ဩနေမိသည်။

ခဏအနာတော့ နံနက်စာ ဗန်းပေါ်တွင် ထတင်းစာ
တစ်ခေခင်တင်ပြီး အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ ထတင်းစာမှ
မျက်နှာဖုံးထတင်းကို ဖတ်လိုက်ရမှ မိမိသည် နေခင်တွင်
ဘယ်ဆေးအခါမျှ အိပ်မက်ဆိုးများ မြင်မက်စော့မည်
မဟုတ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ ထို့အတူ ပျော်စရာ
အကေခင်းဆိုး အိပ်မက်များကိုလည်း မြင်မက်ရတော့
မည် မဟုတ်ပါ။

ထို့သက အစသစပါဝါသည် ဒုတိယအကြိမ် ရောဂါ
ဖေခက်ပြီး ကွယ်လွန်ခဲ့လေသည်။

နေခက်တစ်ပတ်တွင် ဝယ်လ်ဘီကုန်ဘိုက်ကို တရားဝင်
ပိတ်လိုက်၏။

အာသစအေး ရည်စူးပြုလုပ်သည့် အေခက်မေ့ခြင်း
အခမ်းအနားတွင် ခဏတစ်ခုလွဲ၍ ကျွန် တစ်ချိန်လုံး
တက်ဗာလီ ချခချခလည်အောင် အလုပ် များနေသည်။
ဧရာမ လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုကို စနစ်တကျ ဖျက်သိမ်းဖို့
အသေးစိတ် ဆောင်ရွက်စရာတွေမှာ ထောင်နှင့်ချီပြီး
ရှိနေသည်။ နေခင်တစ်ချိန် အေးလုပ်ခွင့် ရတော့မှပဲ
အာသစကို လွမ်းဆွတ် သတိရတော့မည်။ လွမ်းဆွတ်
သတိရမိမည် ဖြစ်ကြောင်းလည်း တစ်သော သိနေသည်။

အချိန်ပြည့် အလုပ်ရှုပ်နေသည့် အတွက်လည်း ဝမ်း
သာရပါသည်။ သည်တော့ အာသစအကြောင်း စဉ်းစား
ဖို့အချိန်မရဘူးပေါ့။

နောက်ဆုံးနေ့တွင် အမှုထမ်းများ၏ နှုတ်ဆက်ပွဲ အခမ်းအနား ပြုလုပ်သည်။ နားရီးပေါင်း တော်တော်ကြာ အောင် အချိန်ပေးရသည်။ ဧည့်ခံပွဲ ပြီးဆုံးသွားမှ ဘက် ဗာလီ စိတ်ပေါ့သွားသည်။

ရုံးခန်းထဲမှ နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ထွက်သွားတော့ ခုနစ်နာရီ ကျော်နေပြီ။ စာရွက် စာတမ်းတွေ လျှံနေ အောင် ထည့်ထားသည့် လက်ဆွဲသတ္တားကို ချိုင်းကြား မှညှင်လျက်၊ အတွင်းရေးမှူးမခလားတွေ ပြန်သွားတာ ကြားလှပြီ။ ကုန်တိုက်ကို နေ့လယ်ကတည်းက အရောင်း ပိတ်ထားခဲ့သည်။ အထပ်တိုင်း အထပ်တိုင်းတွင် ညစေခင့် တစ်ယောက်စီ စောင့်နေပြီး အမှုဆောင် အရာရှိများ အထပ်တွင် တစ်ဝန်ကျသည့် ညစေခင့်က ဘက်ဗာလီ အခန်းကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် လာကြည့်ခဲ့သည်။ ဘက်ဗာလီ ပြန်ပြီလားဟု ကြည့်ခြင်း။

ကဲ... နောက်ဆုံးတော့ ပြန်ဖို့ အသင့်ဖြစ်ပြီ။ နောက် ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် တော်တော် ထူကြီးတဲ့ ဖြတ်နင်းပြီး ခေတ်မလှကားရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။ တမ်းတ စိတ်တွေ၊ ဝမ်းညည်းစိတ်တွေ ဖြစ်ထွန်းမလေး၊ ခေတ်မလှကား စောင့်ရင်း အမ်းတစရာခလားတွေကို ကြိုးစားတူးကြည့် ဆည်း။

ဇာတ်လမ်း တစ်ခန်းရပ်သွားပြီ။ မိမိ၏ လုပ်ထက် အားလုံးနီးပါးသည် အဆောက်အအုံကြီးမှ ကုန်လွန်ခဲ့ ရသည်။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် အရောင်း စာရေးခ

လေးအဖြစ် စတင် အလုပ်ဝင်ခဲ့သည်။ ယခု ကုန်တိုက်၏ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် နောက်ဆုံး ထွက်ခွာရတော့မည်။ ဥက္ကဋ္ဌတုံး ဘယ်လောက် အနှစ်သာရ ကင်းမဲ့လိုက်ပါသလဲ။ ဥက္ကဋ္ဌ တစ်ယောက်ဆိုတာ အရေးပါအရာရောက်ရမည်။ ခိုင်မြဲရ မည်။ ခုတော့ မိုင်ပေါင်း ထေင်ချီဝေးသည့် အရပ်ရှိ အစည်းအဝေးခန်းထဲမှ ယေကျားတစ်စု၏ ဆန္ဒကြောင့် ကုန်တိုက်ကြီး တစ်ခုလုံး ပြိုလဲရတော့မည်။

ဆည်ကုန်တိုက်ကို ဘယ်တော့ ပြန်ဖွင့်မလဲ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်။ ဖွင့်တော့ကေမ၊ ရေးလ်အဖွဲ့မှ ပုဂ္ဂိုလ်များက မိမိကို လိုလားနေပါဦးမလား။ မိမိသည် သူတို့အတွက် အသုံးမဝင်တော့ဘူးဆိုလျှင် သူတို့သည် ကန်ထရိုက် စာချုပ်ကို အချိန်ရွေး ဖျောက်ဖျက်ကြမှာလေ။ အခြား အမျိုးသမီးတွေ သည်အဖြစ်မျိုး ကြုံခဲ့ကြရပြီ။ မိမိလည်း ဆည်အဖြစ်မျိုး ကြုံရနိုင်သည်။ ဆည်လို ဖြစ်နိုင်ကြောင်း အာသက သတိပေးခဲ့သည်လား။ မေမေကလည်း ပြော ခဲ့သည်ပဲ။ သို့သော် မိမိကို ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်စေသည် မှာ အနုဂတ်ဘဝမဟုတ်။ အတိတ်၏ ဧည့်များ စည်း ကမ်းတွေ၊ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်တွေ၊ အမှားအယွင်းတွေက သာ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်စေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

မိမိက အာသကလို ရပြီသားများကို ထပ်လိုချင်နေသူ မဟုတ်။ မိမိသည် အသစ်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့အသင့်။ အနုဂတ် ဘဝမှာ ကြုံရည့် အသစ်များကို မကြောက်။ ရသ်ပြောခဲ့

သလိုပေါ့၊ ဘဝ၏ တတိယပိုင်းကို ရှင်သန် နေထိုင်ဖို့ ရှိသေးသည်လေ။

ခေတ်လှေကားတံခါး ပွင့်လာတော့ စီမံကိန်းတွေ စတင်ဆွဲခန့်ပြီး

ပင်မအထုပ်ကို ရောက်သည်နှင့် ရပ်ပြီး ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ အမှုဆောင်အရာရှိများ အထုပ်သို့ ရောက်ပြီးနောက်ပိုင်း နှစ်ပေါင်းများစွာ အကျင့်ပါနေ ည့်စရိုက်အိမ်ဖော် အမျိုးသမီးဘစ်ဦး အိပ်ရာမဝင်မီ အားလုံးနေရာတကျရှိခဲ့လားဟု နောက်ဆုံးအကြိမ်ကြည့် သလိုမျိုး၊ ပစ္စည်းရွှေ့ပြောင်း သယ်ယူမည့်သူများက တနင်္လာနေ့မှလာကြမည် ဆိုသော ကုန်တိုက်ကြီးတစ် ခုလုံးခါတိုင်းလိုပင်ခြေရာလှုပ်ရာမပျက် ရှိနေသေးသည်။

လူသူ ကင်းမဲ့နေသော လူသွား လမ်းများအတိုင်း လျှောက်လှေသည် စင်ပေါ်မှ အင်္ကျီဘစ်သည်ကို ကိုင် ကြည့်သည်။ မှန်စီရီထဲတွင် လဲနေသော ပုလင်းတစ်လုံး ကို ပြန်ထောင်သည်။ ဝယ်စရာပစ္စည်းတွေ အများကြီးပါ လား။ မိမိဝန်းကျင်တွင် ပတ်လည်ဝိုင်းပြီး မိမိဘဝကိုပုံ ဖော်ပေးခဲ့သည့် အလှအပပစ္စည်းများ၊ ခုတော့ 'မိမိ'၏ ကုန်တိုက်ကြီးထဲတွင်ရှိသည့် သည်ပစ္စည်းများကို နောက် ဆုံးအဖြစ် ကြည့်ရှုနေရပြီ။

(သည်အလှကုန်များရှေ့မှာရင်ရင်း ဘက်ဗာလီ နက် နက်နဲနဲ တွေးတော နေမိ၏။ (သည်ကုန်တိုက်အပါအဝင် ဆန္ဒမပေါ်ရှိ ကုန်တိုက် အားလုံးသည်သန သန်းပေါင်း

များစွာသော အမျိုးသမီးများ၏ လိုပေးချက် များကို ဖော်ပြခွင့်ရသည့် နေရာများဖြစ်၏။ ယောက်ျားတွေက တော့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းပင် သူတို့၏ လိုအပ်ချက်များကို ဓမ္မရောပါ အခွင့်အရေး တစ်ပေးပေး တင်ပြ ကြသည်။ တေးဝင်းဆိုကြသည်။ သန်းပေါင်းများစွာသော လူသား တွေ၏ အသက်အိုးအိမ် စည်းစိမ်များကို ထိခိုက်စေနိုင် သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်များကို ယောက်ျားတွေပဲ ပြုလုပ်ဖို့ ရာစုပေါင်း များစွာ ခွင့်ပြုခဲ့ကြသည်။

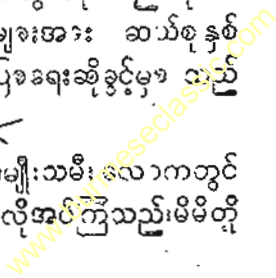
မိန်းမတွေမှတော့ မိမိတို့၏ လိုအပ်ချက်များကို တင် ပြဖို့ ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်ဖို့ ဝယ်လ်ဘီလို နေရာမျိုးပဲရှိသည်။ ယောက်ျားတွေ အမြင်မှာတော့ ဒါတွေသည် အသေး အဖွဲ့ပဲ ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ သို့သော် သည်နေရာက မိန်း တလေးတွေအတွက် ပြောရေး ဆိုခွင့် ရသည့် နေရာပါ။

'ဟင့်အင်း၊ အပြောရောင်မကြိုက်ဘူး၊ ကျွန်မက အညို ရောင်ပဲကြိုက်ဘယ်'

'ဒီထက်စေးတဲ့ အရွယ်အစား မရှိဘူးလားဟင်'

မိမိသဘောမကျလျှင် လှည့်တွက်သွားနိုင်သည် ဆိုတာ လည်း သိနေသည်။ မိန်းမသားများအား ဆယ်စုနှစ် ပေါင်းများစွာ ပေးထားသည့် ပြောရေးဆိုခွင့်မှာ သည် မျှသာ မဟုတ်ပါလား။

ဘဝပဲဖြစ်ဖြစ် မိမိတို့သည် အမျိုးသမီးလောကတွင် နေရဦးလမ်းထွင်သူများ၊ မိမိတို့ကို လိုအပ်ကြသည်မိမိတို့

ကို အလှပြ စင်ပေါ်တင်ထားပြီး အရုပ်လေးတွေလို ဆ
စော့စော့ထေးခဲကြမ်းမိမိကံကောင်းသည့် ကိုယ့်လှမ်း ကိုယ်
ရွေးပြီး အောင်မြင်မှုပန်းတိုင် ရောက်အောင် လျှောက်နိုင်
ခဲ့သည်။

မိမိဘဝမှာ သိက္ခမီးရင်းနှီးခဲ့သည့် အမျိုးအမီးများ
အကြောင်း စဉ်းစားကြည့်သည့် သူတို့သည် သူတို့၏
ကိုယ်ပိုင်ဘဝအတွက် ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် ရုန်းကန်
တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြသည်ပင်။ ကိုနိုးနှင့်မေရီယံတို့ဆို စွန့်ထုတ်
အနစ်နာခံပြီး ဘဝကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြသည်။ မုသိလို့ မိန်းမ
မျိုးကျတော့လည်း ဘယ်လောက် အခက်အခဲနှင့် ကြုံရ
သည့်ဖြစ်စေ ကိုယ့်ဘဝကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထူထောင်
နေထိုင်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

ကဲ... ခုတော့ မိမိအလှည့်ရောက်ပြီ။ ရှေ့ခရီးကိုဆက်
ရတော့မည်။

‘မစွဲရစ်ချီမန်လား ခင်ဗျာ’

ဘတ်အမည်ရှိ ညစောင့်က သူ့ ဆီးလျှောက်လားသည်။
သူ့ နံ့စားမှု ပါလာသည့် အခစောင့်ခွေးကြီးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်
နိုင် ထိန်းထားသည်။

‘ဒီကုန်တိုက်ကနေ နေ့ကော်ဆုံးပြန်မယ်သူဟာ မမပဲ
ဆိုတာ ကျွန်တော် တွက်ထားမိဖို့ကောင်းတယ်။ ဝယ်လ်
ဘီနဲ့ မမနဲ့ အတူတွဲပြီး မြင်မနေရရင် အမြင်ဆန်းနေလိမ့်
မယ်ထင်တယ်’

‘ဒါဟာ ယးယီဆရာ့ပဲ ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုအောင်း
ရမှာပဲ ဘတ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ ဘာပြောနိုင်မှာလဲ
လေ’

‘မမက ဒီမှာလုပ်လာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း တော်တော်
ကြာပြီနော်၊ မမမှာ ပြောစရာ ဇာတ်လမ်းတွေ အများ
ကြီး ရှိနေမှာပဲ’

‘လူ့အတွဲအကြောင်းပါပဲ ဘတ်ရယ်။ နေ့စက်ပြီး လူ
စတွဲကလဲ ထိပ်ပြီး ပြောင်းလဲနေကြတာမှ မဟုတ်တာ’
ဘက်ဗလီ သဲသဲပြုံးလိုက်၏။ ဘတ်၏ စကား
ကြောင့် လွန်ခဲ့သည့်တစ်ပတ်က ညစောင့်ပဲ ထစ်ခုတွင်
မိမိနှင့်ဖျဉ်ထိုင်ရသည့် လူငယ်အယ်ဒီတာလေးကို သတိရ
မိ၏။ အယ်ဒီတာလေးကလည်း ဘတ်ပြောသည့်အတိုင်း
ပြောခဲ့၏။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးပါဟုဘိုက်တွန်းသည်။ မိမိစိတ်
ပါလာအောင် စာအုပ်တိုက်မှ နမူနာ စာအုပ်များကိုပင်
ပို့ပေးခဲ့၏။ စာရေးဖို့ဆိုတာ မိမိဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစား
ခဲ့စသော အလုပ်၊ သို့ပေမယ့် ခုတော့ အချိန်ပိုလေးပြီး
နေ့စက်ပြီး မိမိဖတ်ဖူးသမျှ ဝတ္ထုတွေထဲတွင် မိန်းမတွေ
အကြောင်း ယခု မိမိသိထားသလို ရေးသားထားတာမျိုး
တစ်အုပ်မျှမရှိ။

‘ခု ကုန်တိုက်က ပိတ်လိုက်ပြီဆိုတာ မမ အနားထူ
အပန်းခပြ ခရီးထွက်မှာပေါ့နော်’

၆၇၀ မြတ်ငြိမ်း

‘သွေးတော့ သွေးမလို့ပဲ ဘာဘဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတစ်
ရေးလ်အဖွဲ့အတွက် အလုပ်လုပ်နေတုန်း ဆိုတော့ သူတို့
ကျွန်မကို ဟိုလွတ်ဗီလွတ် လွတ်လိမ့်ဦးမယ် ထင်တယ်’

‘ဟာ... အဲဒါ ပျော်စရာခဏခင်းမှပေါ့၊ သူတို့လုပ်
ငန်းတွေက ကမ္ဘာအနှံ့ရှိနေတာ မတုတ်လမ်း’

‘အိုး ကျွန်မ အဲဒီလောက်ဝေးဝေးကြီး သွေးတော့
ပါဘူးရှင်၊ စိန့်လူဝီလေးကပဲ ဆွေးတော့မှပေါ့၊ အဲဒီမှာ
တော်တော် သေယဇ်ထယ်လို့ ကြားရတယ်’

‘တစ်ခါတော့ရောက်ဖူးတယ်၊ သိပ် သတိမထားမိဘူး
ခင်ဗျား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ခလေး၊ အဲဒီမှာ မမရွဲအသိ မိတ်ဆွေ
တွေ ရှိနေရင်...’

‘ရှိတစပေါ့၊ ဒါပေမယ့်လေ ....ဘယ်ပြောနိုင်လေ၊
ဒီကုန်တိုက်ကြီး ပိတ်ရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မတို့ ဘယ်တုန်း
ထမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူးလေ၊ ဒီတော့ အနာဂတ်ကလေးမှ
ဘာတွေဖြစ်လစဉ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ ဘာပြောနိုင်မှာ
လဲ’

‘မှန်တစပေါ့ခင်ဗျား၊ ကဲ့...ကိုယ့်ကိုကိုယ်အစ ဂရုစိုက်
ပေတော့ မစွတ်ရစ်ချိမ့်နရေ’

ဘတ်က ဆိုလည်တံခါးကိုသော့ဖွင့်ပေး၏၊ ဘက်ဗဇလီ
နောက်ဆုံးထွက်ခွာခြင်း အဖြစ် ဆွက်ခွာခဲ့သည်။ -

‘ဂရုစိုက်ပါမယ် ဘတ်၊ ရှင်လို့ဂရုစိုက်ပေါ့ရှင်’

မိမိဘဝတစ်လျှောက်တွင် ညပေါင်းများစွာ ပြုလုပ်
ခဲ့သည့်အတိုင်း ဘက်ဗဇလီ ညဘက်ချိုးကွေ့လိုက်သည်။

အမြင်သာချို ရင်မှာငို ၆၇၁

ပြီးတော့ မြစ်ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ အချိန်ကလေးမှ
စက်တင်ဘာလသစ် ရှိသေးသော်လည်း ဇလထု ထဲတွင်
ဆေးခင်းဦး၏ အငွေ့ကလေးစွက်နေပြီ။

ဘက်ဗဇလီ ပြုံးနေမိ၏။ သူ့ခြေလှမ်းတွေ သွက်လစ
သည်။ အားနှင့် မာန်နှင့် ဖြစ်လှစသည်။ အနာဂတ်သို့
လျှောက်လှမ်းနေသည့် ခြေလှမ်းများ။

သူ ရင်ထဲမှာ တသိမ့်သိမ့် ကြည့်နူး ခံစား နေရ၏။
ထည့်နှစ် ဆေးခင်းဦးကတော့ အရမ်း အာယာ လှပမှစ...။

စာနုန်သူများအားဆေးစားလျှက်

မြတ်ငြိမ်း

ပြီးပါပြီ